Kış Kralı

Bernard Cornwell

Çeviren: Murat Başekim

phœnix

Karakterler

AELLE	Bir Sakson kralı
AGRICOLA	Gwent'in Savaşçı Lordu; Kral Tewdric'e hizmet eder
AILLEANN	Arthur'un nikahsız eşi; ikiz oğulları Amhar ve Loholt'un anneleri
AMHAR	Arthur'un gayrı meşru oğlu
ANNA	Arthur'un kız kardeşi; Broceliande Kralı Budic'le evli
ARTHUR	Uther'in gayrı meşru oğlu ve Mordred'in koruyucusu
BALISE	Çok yaşlı, Dumnonialı bir druid
BAN	Benoic Kralı, Lancelot ve Galahad'ın babaları
BEDWIN	Dumnonialı Piskopos; Kral'ın baş danışmanı
BLEIDDIG	Benoiclı bir şef
BORS	Benoic'nın seçilmiş savaşçısı
BROCHVAEL	Arthur döneminden sonra yaşamış Powys Kralı
CADWALLON	Gwynedd Kralı
CADWY	Dumnonia'ya bağlı bir prens; Kernow sınırının savunulmasından sorumlu
CALEDDIN	Uzun zaman önce ölmüş bir druid; Merlin'in sonradan ele geçireceği parşömeni yazmıştır
CAVAN	Derfel'in ikinci kumandanı
CEI	Arthur'un çocukluk arkadaşı, savaşçılarından biri
CEINWYN	Powys Prensesi, Cuneglas'ın kız kardeşi, Gorfydydd'in kızı
CELWIN	Ynys Trebes'te araştırmalar yapan bir rahip
CERDIC	Bir Sakson kralı
CULWCH	Arthur'un kuzeni, savaşçılarından biri
CUNEGLAS	Powys'in Veliaht Prensi, Gorfydydd'in oğlu

DAFYDD ap GRUFFUD	Derfel'in hikayesini çeviren katip
DERFEL CADARN	Anlatıcı; bir Sakson olarak doğmuştur, Merlin'in himayesi altındadır ve Arthur'un savaşçılarından biridir.
DIWRNACH	Daha önceleri Henis Wyren olarak adlandırılan Lleyn'in İrlandalı Kralı
DRUIDAN	Bir cüce, Merlin'in muhafızlarını kumandanı
ELAINE	Benoic Kraliçesi, Lancelot'un annesi
GALAHAD	Benoic Prensi, Lancelot'un üvey kardeşi
GEREINT	Dumnonia'ya bağlı bir prens, Taşların Lordu
GORFYDDYD	Powys Kralı, Cuneglas ve Ceinwyn'in babaları
GRIFFID ap ANNAN	Owain'in ikinci kumandanı
GUDOVAN	Merlin'in katibi
GUENDOLOEN	Merlin'in terk ettiği karısı
GUINEVERE	Henis Wyren Prensesi
GUNDLEUS	Siluria Kralı
GWLYDDYN	Ynys Wydryn'de bir marangoz
GWYNEDDLİ IGRAINE	Arthur'un annesi (ayrıca Morgan, Anna ve Morgause'un da anneleri)
HELLEDD	Elmet Prensesi; Powys'in Veliaht Prensi Cuneglas ile evlidir
HYGWYDD	Arthur'un hizmetkarı
HYWEL	Merlin'in hizmetkarı
IGRAINE	Powys Kraliçesi; Brochvael'le evlidir ve Derfel'in Dinnewrac'taki hamisidir
IORWETH	Powys'ten bir druid
ISSA	Derfel'in mızrakçılarından biri
LADWYS	Gundleus'un sevgilisi
LANCELOT	Benoiclı Edling (Veliaht Prens), Ban'in oğlu
LANVAL	Arthur'un savaşçılarından biri, Guinevere'in muhafızlarının kumandanı
LEODEGAN	Henis Wyren'in Sürgün Kralı, Guinevere'in babası

LIGESSAC	Mordred'in muhafızlarının kumandanı; daha sonra Gundleus'a hizmet edecektir
LLYWARCH	Mordred'in muhafızlarının ikinci kumandanı.
LOHOLT	Arthur'un gayri meşru oğlu, Amhar'ın ikizi
LUNETE	Derfel'in ilk sevgilisi; daha sonra Guinevere'in nedimeleri arasına katılacaktır
LWELLWYN	Dumnonia hazinesinin katiplerinden biri
MAELGWYN	Dinnewrac'taki bir rahip
MARK	Kernow Kralı, Tristan'ın babası
MELWAS	Belgae Kralı, Dumnonia'ya bağlı
MERLIN	Avalon Lordu, bir druid
MEURIG	Gwentli Edling (Veliaht Prens), Tewdric'in oğlu
MORDRED	Dumnonia'nın Çocuk Kralı
MORFANS	"Çirkin," Arthur'un savaşçılarından biri
MORGAN	Arthur'un kız kardeşi, Merlin'in rahibelerinden biri
MORGAUSE	Arthur'un kız kardeşi, Lothianlı Kral Lot'la evli
NABUR	Durnovoria'nın Hıristiyan baş vekili
NIMUE	Merlin'in sevgilisi, bir rahibe
NORWENNA	Uther'in gelini, Mordred'in annesi
OENGUS Mac AIREM	Demetia'nın İrlandalı Kralı, Karakalkanların Kralı
OWAIN	Uther'in seçilmiş savaşçısı, Dumnonia'nın savaşçı lordlarından biri
PELLINORE	Ynys Wydryn'de bir kafeste yaşayan aklını kaçırmış bir kral
RALLA	Gwlyddyn'in karısı, Mordred'in süt annesi
SAGRAMOR	Arthur'un Numidialı kumandanı
SANSUM	Hıristiyan rahip ve piskopos
SARLINNA	Dartmoor katliamından sağ kurtulan bir çocuk

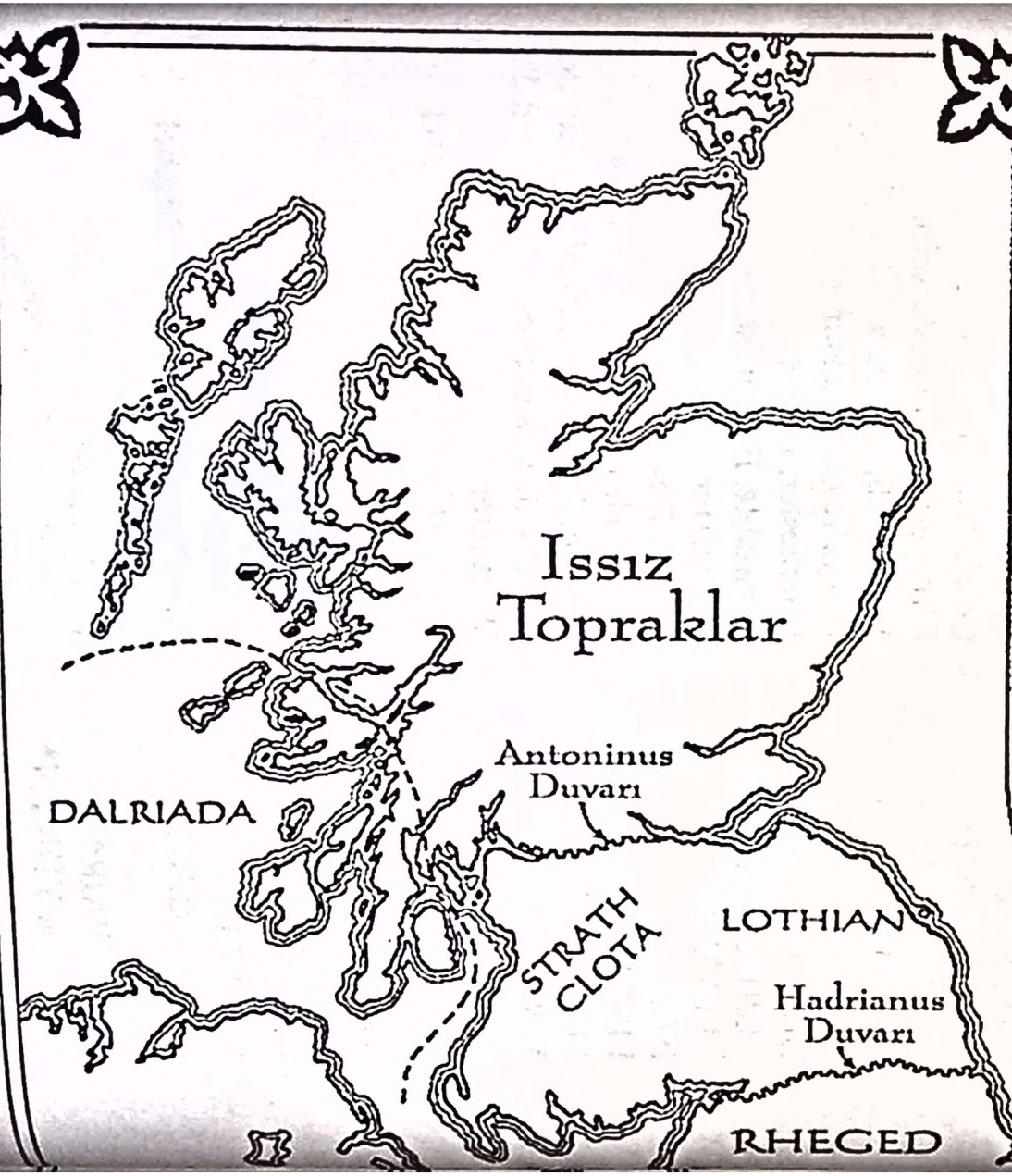
SEBILE	Morgan'ın Sakson kölesi
TANABURS	Silurialı bir druid
TEWDRIC	Gwent Kralı
TRISTAN	Kernowlu Edling (Veliaht Prens)
TUDWAL	Dinnewrac'taki çömez bir rahip
UTHER	Dumnonia Kralı, Britanya'nın Ulu Kralı
VALERIN	Powysli bir kabile şefi, bir dönem Guinevere ile nişanlanmıştı

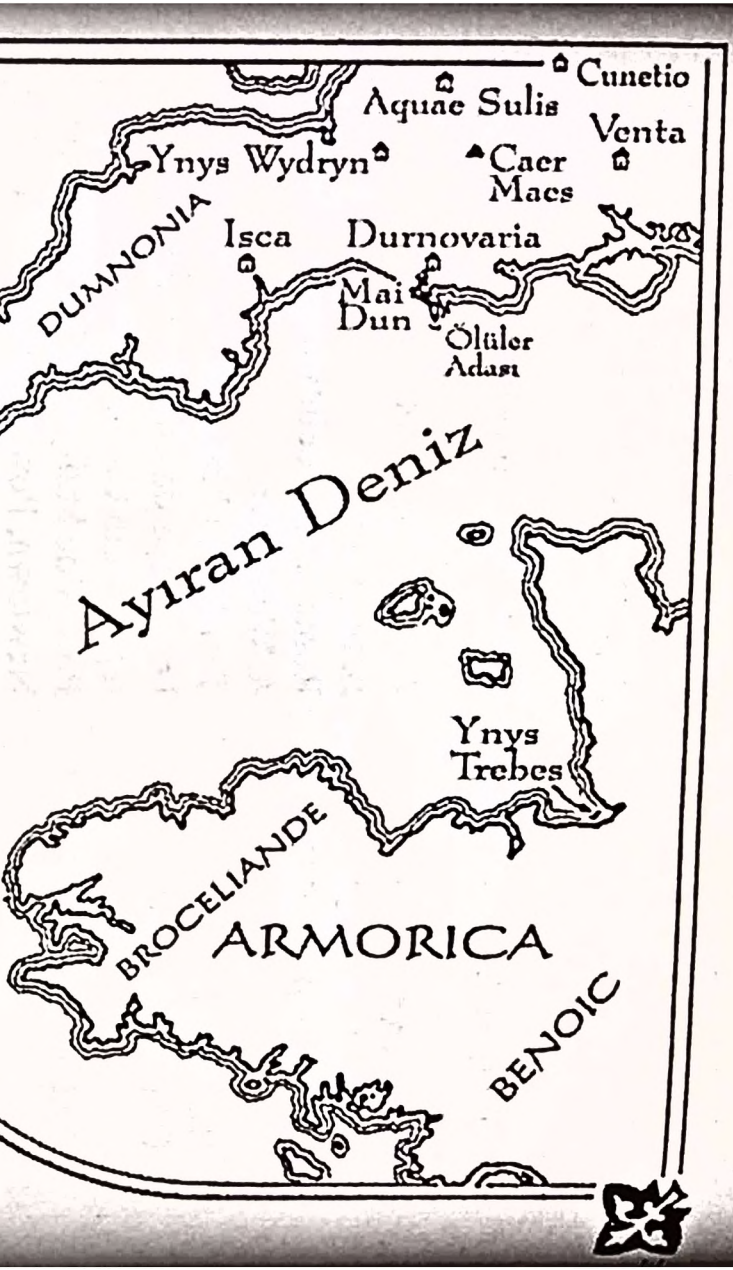
Mekanlar

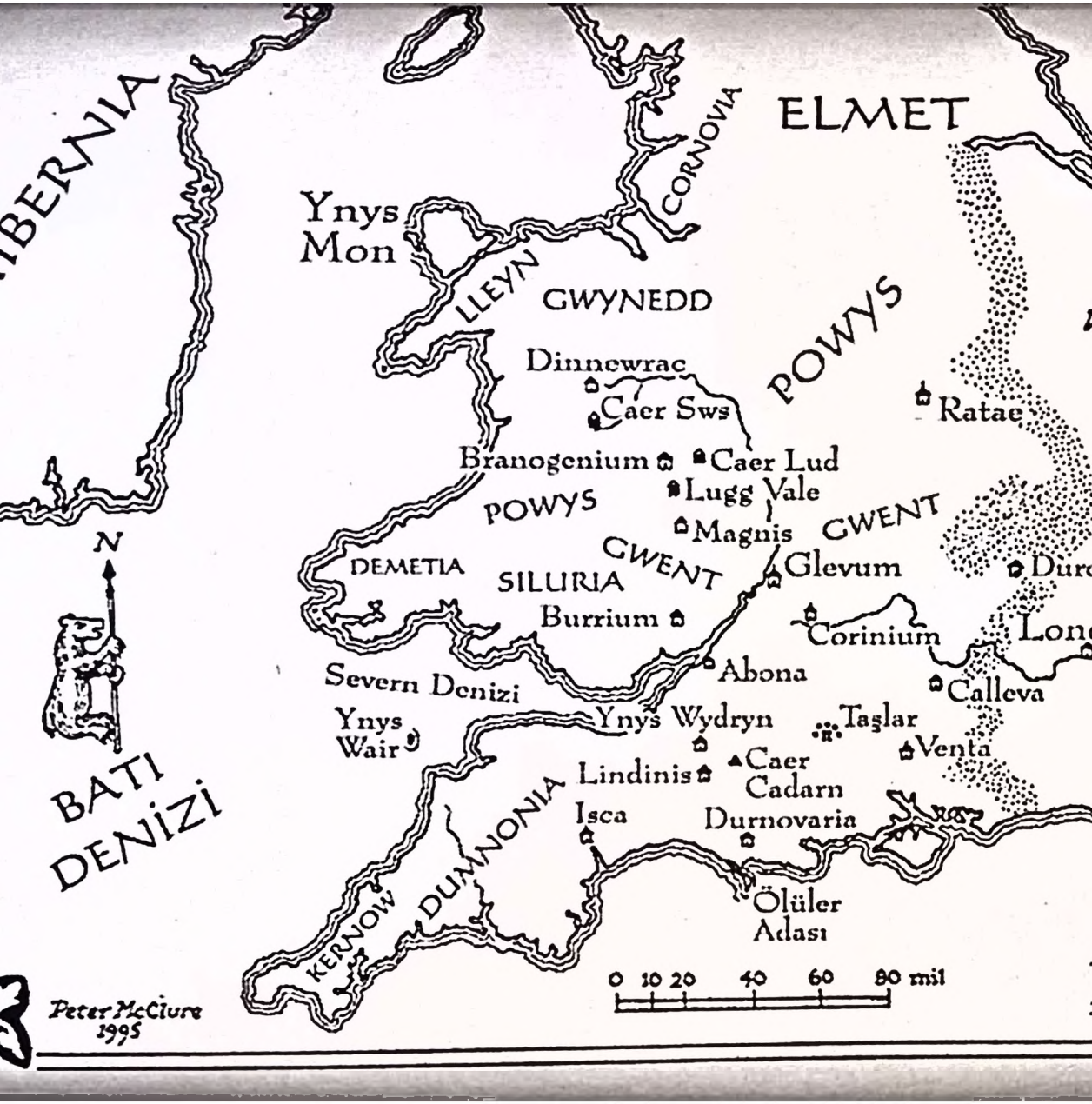
* ile işaretli mekanlar tarihi kayıtlarda geçmektedir

ABONA*	Avonmouth, Avon
AQUAE SULIS*	Bath, Avon
BRANOGENIUM*	Roma kalesi. Leintwardine, Hereford & Worcester
BURRIUM*	Tewdric'in başkenti. Usk, Gwent
CAER CADARN	Dumnonia'da kraliyet mülkü olan tepe. South Cadbury Hill, Somerset
CAER DOLFORWYN*	Powys'de kraliyet mülkü olan tepe. Newtown, Powys yakınlarında
CAER LUD*	Ludlow, Shropshire
CAER MAES	White Sheet Hill, Mere, Wiltshire
CAER SWS*	Gorfyddyd'in başkenti. Caersws, Powys
CALLEVA*	Sınır kalesi. Silchester, Hampshire
COEL TEPESİ*	Cole's Hill, Hereford & Worcester
CORINIUM*	Cirencester, Gloucestershire
CUNETIO*	Mildenhall, Wiltshire
DINNEWRAC	Powys'te bir manastır
DURNOVARIA*	Dorchester, Dorset
DURUCOBRIVIS*	Dunstable, Bedfordshire
GLEVUM*	Gloucester
ISCA*	Exeter, Devon
LINDINIS*	Roma şehri. Ilchester, Somerset
LUGG VADİSİ*	Mortimer's Cross, Hereford & Worcester
MAGNIS*	Roma kalesi. Kenchester, Hereford & Worcester
MAI DUN*	Maiden Castle, Dorchester, Dorset
ÖLÜLER ADASI*	Portland Bill, Dorset
RATAE*	Leicester
TAŞLAR*	Stonehenge
VENTA*	Winchester, Hampshire
YNYS MON*	Anglesey
YNYS TREBES	Benoic başkenti. Mont St. Michel, Fransa
YNYS WAIR*	Lundy Adası
YNYS WYDRYN*	Glastobury, Somerset

BRITANNIA
CDLXXX ANNO DOMINI
SMALL SETTLEMENT
LARGE SETTLEMENT
CAPITAL OR INDEPENDANT TOWN
MAJOR ROMAN ROAD
SECONDARY ROAD
RUINS
N
W
E
S
10 20 30 40 60
MILES
OCEANUS GERMANICUS
MARE HIBERNICUM
MARE BRITANNICUM
SEVERN SEA
10 20 30 40 60
MILES

Issız
Topraklar
Antoninus
Duvarı
DALRIADA
STRATH
CLOTA
LOTHIAN
Hadrianus
Duvarı
RHEGED

Cunetio
Aquae Sulis
Venta
Ynys Wydryn
Caer Maes
DUMNONIA
Isca
Durnovaria
Mai Dun
Ölüler Adası
Ayıran Deniz
Ynys Trebes
BROCELIANDE
ARMORICA
BENOIC

IBERNIA
CORNOVIA
ELMET
Ynys Mon
LLEYN
GWYNEDD
POWYS
Dinnewrac
Caer Sws
Ratae
Branogenium
Caer Lud
Lugg Vale
POWYS
Magnis
GWENT
DEMETIA
SILURIA
GWENT
Glevum
Burrium
Corinium
Abona
Calleva
Severn Denizi
Ynys Wair
Ynys Wydryn
Taşlar
Venta
Caer Cadarn
Lindinis
Isca
Durnovaria
DUMNONIA
KERNOW
Ölüler Adası
BATI DENİZİ
N
0 10 20 40 60 80 mil
Peter McClure 1995

Birinci Bölüm

Kış Ortasında Gelen Bir Çocuk

Evvel zaman içinde, Britanya denilen ülkede yaşanmıştı bu bahsedeceğim olaylar. Piskopos Sansum –Tanrı o azizi başımızdan eksik etmesin– bu hatıraların, günahkar insanoğlunun diğer tüm pislikleri ile birlikte dipsiz bir kuyuya atılması gerektiğini söyler; çünkü yüce İsa'nın aydınlığını gölgeleyen o büyük karanlık inmeden önceki son günlerin öyküleridir bunlar. "Yitik Topraklar" manasına gelen Lloegyr dediğimiz ülkenin öyküleridir... bir zamanlar bize ait olan, ama şimdilerde düşmanlarımızın İngiltere dediği o ülkenin. Arthur'un öyküleridir bunlar; o Savaşçı Lord'un, o Hiç Kral Olmamış Kral'ın, Tanrı'nın Düşmanı Arthur'un ve –yüce İsa ile Piskopos Sansum beni affetsinler– hayatımda tanıdığım en iyi insanın öyküleridir. Arthur'un ardından nasıl da ağlamıştım.

Bugün hava soğuk. Tepeler ölü gibi solgun, bulutlar ise kapkara. Gece çökmeden evvel kar yağacak, ama yine de Sansum mutlaka güzel bir ateşin inayetini bizden esirgeyecektir. Nefsin arzularına gem vurmak hayırlıdır der her zaman aziz. Artık yaşlanmama rağmen, Sansum –Tanrı ona daha da uzun bir ömür ihsan etsin– benden daha yaşlı olduğundan, yaşımı bahane ederek odunluğun kilitli kapısını açtırmam mümkün değil. Sansum, İsa'nın hepimizden fazla ıstırap çektiğini, bu yüzden de bizim acı çekmemizin boynumuzun borcu olduğunu söyleyecektir; biz altı rahip ise titreye titreye uyumaya çalışacağız. Sabaha, su çekeceğimiz kuyu donmuş olacak ve Maelgwyn birader kuyuya inip buzları taşla kırmak zorunda kalacak.

Yine de kışın en büyük sıkıntımız soğuk değil, buz tutmuş yolların Igraine'in manastıra gelmesine mani olması. Kral Brochvael ile evli olan Igraine, Kraliçemizdir. Esmer ve narin yapılı olan Igraine çok genç bir kraliçe; üstelik kışın parlayan güneş gibi hayat dolu. Bir oğul sahibi olmak için dua etmek üzere buraya gelir, ama Kutsal Anamıza ya da oğlu Yüce İsa'ya dua etmekten çok benimle sohbet eder. Benimle sohbet eder, çünkü Arthur'un öykülerini dinlemeye bayılır; ben de ona aklımda kalan her şeyi anlattım geçen yaz. Ne zaman ki anlatacak hiçbir şey kalmadı, o vakit Igraine bana bol miktarda deri, mürekkep ve yazarken kullanmam için de

bir top kaz tüyü getirdi. Arthur miğferine kaz tüyleri takardı. Bu kalemlik tüyler onlar kadar büyük ve beyaz değil elbet, ama önceki gün tüyleri kış semalarına doğru kaldırdım ve suçluluk duygusuyla dolu kısa bir an için onun yüzünü görür gibi oldum. O kısa süre boyunca ejderha ve ayının kükremesi kafirleri dehşete düşürmek üzere Britanya'nın her yerinde yankılandı, ama sonra aksırıverdim ve baktım ki sadece tüy tutuyormuşum elimde; kaz pisliği ile kirlenmiş ve yazı yazmaya pek de elverişli olmayan bir avuç kaz tüyü. Mürekkep ise daha da beter; kandil isi ile elma ağacı reçinesinin karıştırılmasından elde edilmiş bir boya. Deriler biraz daha iyi durumda. Romalıların burayı işgal ettiği yıllardan kalma koyun postlarından yapılmış. Üzerleri hiçbirimizin anlayamadığı yazılarla kaplıydı; neyse ki Igraine'in nedimeleri yazıları silip postları temizlediler. Sansum'a göre koyun postlarından ayakkabı yapsak daha makbul olurdu, ama üzerleri kazınmış postlar o kadar ince ki bu mümkün olmaz; hem ayrıca Sansum, Igraine'e saygısızlık ederek dostu Kral Brochvael'in düşmanlığını kazanmayı göze alamaz. Bu manastır, düşmanın mızraklı savaşçılarına en fazla yarım gün uzaklıkta ve Brochvael'in askerleri bizi korumadığı takdirde bizim küçük kilerimiz bile Kara Irmak'ın diğer kıyısındaki düşmanları cezbedip onları tepelere ve oradan da Dinewrac Vadisi'ne çekebilir.

Yine de –Brochvael'in dostluğu bile söz konusu olsa– Rahip Derfel'in Tanrı'nın Düşmanı Arthur'un hikayesini yazıya dökmesine Sansum'un pek de sıcak bakacağını hiç zannetmiyorum; bu yüzden Igraine ile birlikte o saygıdeğer azize küçük bir yalan söyledik ve benim yazdıklarımın aslında yüce İsa'nın öğretilerinin Sakson dilindeki tercümeleri olduğunu açıkladık. Kutsanmış aziz, düşmanlarımızın dilini bilmez, ayrıca okuma yazması da yoktur; dolayısıyla bu öykü yazılana dek onu atlatabiliriz.

Görünüşe bakılırsa onu kandırmak da şart olacak; çünkü ben bu postun üzerine yazmaya başladıktan hemen sonra aziz Sansum odama geldi. Pencerenin yanına gitti, kasvetli gökyüzüne bakarak küçük ellerini ovuşturdu. "Soğuk havayı severim," dedi, benim hiç sevmediğimi gayet iyi bilerek.

"Beni pek kötü etkiliyor," diye cevap verdim nazikçe, "kopmuş elimin olduğu tarafı özellikle de." Sol elim yoktur benim, yazdığım deriyi sabit tutmak için kesilmiş elimden geriye kalan bileğimin yumrusunu kullanıyorum bu yüzden.

"Tüm acılar, bize İsa'nın çektiklerini hatırlatmak içindir," dedi Piskopos, tam tahmin ettiğim gibi ve masaya eğilip ne yazdığıma baktı. "Ne diyor bu kelimeler? Söyle bana Derfel," diye sordu.

Uyduruverdim. "Bebek İsa'nın doğumunun öyküsünü kaleme alıyorum."

Deriye uzun süre baktı, sonra kirli tırnağı ile kendi ismini işaret etti. Bazı harfleri sökebiliyordu elbet, üstelik kendi ismi de karların ortasındaki bir kuzgun kadar belirgindi. Derken yaramaz bir çocuk gibi huysuzlandı ve kırlaşmış saçlarımdan bir tutam yakalayıp çekti.

"İsa'nın doğumunda ben maalesef mevcut değildim Derfel, ama şurada kendi ismimi görüyorum. Yoksa bir günah mı işliyorsun seni iblis?"

"Efendimiz," dedim tevazu içinde, eliyle başımı önümdeki deriye doğru bastırıyordu, "Yüce İsa'nın ve en kutsanmış azizlerden Sansum'un," –parmağımı ismine doğru götürdüm– "ihsanı için şükrederek başlamıştım da öğretileri yazıya geçirmeye."

Saçıma kuvvetle asılıp birkaç telini kopardıktan sonra arkasını döndü. "Bir Sakson fahişesinin dölüsün sen," dedi, "Saksonlara hiç güven olmaz. Ayağını denk al Sakson, beni kızdırma!"

"Merhametli Efendimiz," dedim, ama odadan çıkmıştı bile. Bir zamanlar önümde diz çöküp kılıcımı öpmüştü bu adam... halbuki şimdi o bir aziz, ben ise günahkarların en adisiyim. Hem de donmak üzere olan bir günahkar, çünkü manastırın dışındaki gün ışığı artık iyice donuklaştı, grileşti ve etraf nice tehlikeleri barındırır hale geldi. Yılın ilk karı çok yakında yağacak.

Arthur'un öyküsü başladığında da kar vardı elbet. Bundan bir kuşak evvel, Ulu Kral Uther'in hükümdarlığının son yılı yaşanırken başlamıştı her şey. Romalıların takvimine göre kendi şehirlerinin kurulmasından 1233 yıl sonrası... ancak bizler Britanya'da takvimimizi Karanlık Yıl'dan, yani Romalıların adamıza ayak basıp "druid" denilen rahiplerimizi Ynys Mon'da kılıçtan geçirdikleri o uğursuz seneden başlatırız. Bu hesaba göre Arthur'un öyküsü 420 yılında başlıyor; gel gelelim Sansum, Tanrı onu korusun, takvimimizi efendimiz İsa'nın doğduğu tarihten itibaren başlatır ki bu da bahsi geçecek olaylardan 480 kış evvelidir. Siz yılları nasıl sayarsanız sayın, uzun zaman önce Britanya'da yaşandı hepsi... ve ben oradaydım.

Budur öykünün aslı...

Bir çocuğun doğması ile başladı her şey.

Ayaz bir gecede, solmakta olan ayın ışığında bembeyaz krallığımız uyurken başladı.

Büyük salondan Norwenna'nın feryadı yükseldi.

Karanlığı yırtan bir feryat.

Gece yarısıydı. Gökyüzü berraktı, yağışsızdı ve ışıldayan yıldızlarla doluydu. Buz kesmiş toprak demir kadar sertti; ırmaklar, buzların donmuş pençelerine teslim olmuştu. Batmakta olan ay, hayra alamet değildi; ayın cılız ışığı, uçsuz bucaksız batı topraklarını donuk ve solgun bir parıltıyla aydınlatıyordu. Üç gün boyunca ne kar yağmış ne de buzlar çözülmüştü, öyle ki bütün dünya beyaza kesmişti... üfüren rüzgar tarafından temizlenip de kışın kasvetiyle kaplı bu topraklarda çıplak kalmış yegane siluetler olan kara ağaçlar hariç tabii.

Nefes verirken ağzımızdan buhar çıkıyor, ama bu berrak gece yarısında hiç rüzgar esmediği için buhar havada öylece kalıyordu.

Ölü ve kıpırtısızdı toprak ana... Güneş Tanrısı Belenos tarafından dünyalar arasındaki o soğuk ıssızlıkta amaçsızca sürüklenmeye terk edilmişti sanki. Soğuk elbet; acı ve ölümcül bir soğuk hem de. Caer Cadarn'ın büyük salonunun tavanından ve kemerli kale kapısından buz saçakları sarkıyordu; o günün sabahı, Ulu Kral'ın muhafızları Prensesimizi bu soylu mekana getirebilmek için bu kapıda birikmiş karlarla cebelleşmişlerdi. Caer Cadarn, kraliyet kayasının muhafaza edildiği kale idi; övgüye şayan bir yerdi, dolayısıyla Ulu Kral'ın doğacak veliahdını karşılamak için uygun gördüğü yegane mekandı.

Norwenna bir kez daha feryat etti.

Daha önce hiçbir doğuma şahit olmamıştım ve Tanrı'nın izniyle, bir daha asla böyle bir şeye şahit olmak istemem. Bir keresinde bir kısrağın doğum yapmasını izlemiş ve dünyaya kayarak inen tayları görmüştüm tabii, ayrıca yavrulayan kedilerin ve köpeklerin inlemelerini de duymuştum; ama doğuran bir kadını feryat figan bağırtan onca kanı ve sıvıyı hiç görmemiştim. Dişlerini sıkmasına rağmen öyle bir çığlık atıyordu ki Norwenna... en azından ebeler sonrasında böyle anlatmışlardı. Arada bir çığlıklar kesiliyor ve görkemli kalenin üzerinde bir sessizlik hakim oluyordu; o zaman, Ulu Kral heybetli başını kürklerin arasından kaldırıp pür dikkat kulak kesili-

yordu... sanki bir ormanda Saksonlar tarafından kıstırılmış da onları bekliyormuş gibi; tabii şu anda büyük bir umut ve heves içinde krallığına layık varisin doğumunu müjdeleyecek haberi bekliyordu daha ziyade. Kral, kulak kesiliyordu ve donmuş hisarın sessizliğinde gelini olan Prenses'in canhıraş solumalarını dinliyorduk; sadece bir kez umutsuz bir inleme işittik. Ulu Kral, bir şey söylemek üzere bu tarafa döner gibi oldu, derken çığlıklar yeniden başladı ve Kral, kafasını kürk ve postlardan oluşan, sadece gözlerinin parıltısının görüldüğü o mağaraya gömdü bir kez daha.

"Kalenin surlarında dolaşmanız tehlikeli değil mi Lordum?" dedi Piskopos Bedwin.

Uther, eldivenli eliyle Bedwin'e içerdeki gürül gürül ateşin yanına gitmekte özgür olduğunu işaret etti; ama kendisi –Ulu Kral Uther, Britanya'nın Asil Ejderi– yerinden kımıldamayacaktı.

Caer Cadarn'ın surlarında dikilip aşağıdaki buzla kaplı toprakları ve yukarda şeytanların gizlendiği gökyüzünü izleyecekti; aslında Bedwin haklıydı, Ulu Kral bu çetin gecede şeytanlara karşı burada böyle nöbet beklememeliydi. Ne var ki Uther yaşlı ve hasta olmasına rağmen, krallığın selameti maalesef hala onun yağ bağlamış gövdesine ve ağır çalışan, kederli zihnine muhtaçtı. Altı ay öncesine kadar gücü kuvveti yerindeyken, oğlunun aniden gelen ölüm haberi onu yıkmıştı. Kral'ın en sevdiği çocuğu ve sağ olan tek oğlu Mordred, bir Sakson savaş baltası tarafından parçalanıp Beyaz At Tepesi'nin eteğinde ölüme terk edilmişti. Bu ölüm, krallığı yegane varisinden yoksun bırakmıştı; varisi olmayan bir krallık ise lanetlenmiş bir krallıktır elbet... ama bu gece –tanrıların izniyle– Mordred'in dul kalan karısı, Uther'in veliahdını doğuracaktı. Fakat çocuk kız olur ise tüm bu çabalar, bu acılar boşa gidecek ve krallık yıkılmaya mahkum olacaktı.

Ağzından çıkar çıkmaz donan nefesinin oluşturduğu buz tanecikleri ile kaplı postun içinden heybetli kafasını kaldırdı Uther. "Gereken her şey yapılıyor mu Bedwin?"

"Hem de her şey Lordum, yapılabilecek her şey," dedi Piskopos Bedwin. Kral'ın en güvendiği danışmanıydı ve tıpkı Prenses Norwenna gibi, o da Hıristiyan dinine mensuptu.

Lindinis civarlarındaki iyi ısınan Roma tarzı konaktan ayrılmak istemeyen Norwenna, kayınbabası olan Kral'ın yüzüne karşı bağırarak Caer Cadarn'a tek bir şartla gideceğini söylemişti: Kral, eski tanrılara inanan cadıların doğuma müdahale etmelerine mani ol-

maya söz verirse. Hıristiyan inançlarına uygun bir doğum olmasında ısrar ediyordu kadın; krallığı için mutlaka bir varise ihtiyaç duyan Kral, onun bu talebini kabul etmek zorundaydı.

Büyük salonun yanındaki odada, bir tanesi Norwenna'nın arkasındaki duvara asılmış, bir tanesi de yatağın yanına bırakılmış haçların olduğu kutsal su serpiştirilmiş mekanda Bedwin'in rahipleri dualarını mırıldanıyorlardı şu anda. Bedwin açıklamaya koyuldu: "Kendi kutsal gövdesini günaha bulamadan İsa'ya annelik eden Kutsal Bakire Meryem'e dualar ediyor ve ayrıca... "

"Yeter!" diye gürledi Uther. Ulu Kral, Hıristiyan değildi; kimsenin de kendisini bu dine çekmeye çalışmasını hoş karşılamazdı; öte yandan Hıristiyanların Tanrısının da diğer tanrılar kadar kudreti olduğunu kabul ediyordu.

Ne var ki bu gece yaşananlar, Kral'ın hoşgörüsünün sınırlarını zorlamaktaydı.

Ben de bu yüzden oradaydım zaten. Erkekliğe adım atmak üzere olan bir çocuktum daha; Caer Cadarn'ın surlarındaki iskemlesine kurulmuş Kral'ın yanı başında titreyerek diz çöken, henüz sakalı bile çıkmamış basit bir haberci çocuk. Kuzey ufkunun ötesinde yükselen Ynys Wydryn'den, yani Merlin'in konağından gelmiştim buraya. Görevim, emir verildiğinde kalenin batı eteğinde, bir domuz çobanına ait olan toprak barakaya koşup orada bekleyen Morgan ve yardımcılarını getirmekti. Prenses Norwenna, doğumda yanında ebe olarak İsa'nın annesini istemiş olabilirdi, ama bu yeni tanrının başarısız olma ihtimaline karşı Uther eski tanrılarla birlikte hazır beklemekteydi.

Hıristiyan Tanrısı başarısız oluyordu gerçekten de. Norwenna'nın feryatları azalmış, ancak inlemeleri daha acı dolu bir hale gelmişti; birden Piskopos Bedwin'in karısı büyük salondan çıktı ve surlara gelip Kral'ın iskemlesinin önünde titreyerek diz çöktü. "Bebek," diyordu Ellin, "gelemiyor bir türlü"... annenin ise öleceğinden endişe duyuluyordu. Uther son kelimeleri umursamadı bile. Anne onun gözünde önemsizdi, önemli olan tek şey bebekti... tabii eğer bir oğlan olacaksa.

"Efendimiz..." diye endişeyle mırıldandı Ellin, ancak Uther artık onu dinlemiyordu.

Kral kafama dokundu. "Koş hadi çocuk," der demez Kral'ın gölgesi altından fırlayıp surlardan aşağıya, kalenin içine indim ve binaların arasına vurmuş ay ışığının beyazlığında var gücümle

koştum. Kalenin batıya bakan kapısındaki nöbetçiler benim son hız koşmamı izliyorlardı... derken bir baktım batı yolunun buz tutmuş sırtından düşüp yuvarlanıyorum. Ben karların içinden kayarken, pelerinim bir ağaç köküne takılıp yırtıldı ve buzla kaplı böğürtlen çalılarının tam ortasına fena biçimde kapaklandım; ama genç omuzlarımda taşıdığımı hissettiğim krallığımın kaderi hariç hiçbir şeyi umursamıyordum. "Leydi Morgan!" diye bağırdım barakaya yaklaşırken. "Leydi Morgan!"

Barakanın kapısı hemen anında ve Morgan'ın altın maskeli yüzü ay ışığında pırıldadı; benden haber bekliyor olmalıydı.

"Koş!" diye bağırdı ince sesiyle, "Koş!"

Dönüp tepeden yukarı gerisingeri koşmaya başladım; bu arada Merlin'in himayesindeki yetimler de itişip kakışarak koşturuyordu etrafımda. Koşarken birbirine çarpıp durdukları kaplar vardı ellerinde, lakin tepe çok dikleştiğinde kapları yere koyup öyle çıkmak zorunda kalıyorlardı. Morgan arkadan geliyordu, gerekli tılsımları ve şifalı otları taşıyan kölesi Sebile ile birlikte.

"Ateşleri yaktır Derfel!" diye seslendi Morgan bana.

"Ateş yakın!" diye bağırdım soluk soluğa, büyük kapıya doğru sendelerken. "Surlarda ateş yakın! Ateş yakın!"

Piskopos Bedwin, Morgan'ın gelişine itiraz edecek gibi oldu, ancak Ulu Kral, danışmanına öyle bir hiddetle çıkıştı ki Piskopos bu eski dine sessiz sedasız teslim olmak zorunda kaldı. Rahiplere ve keşişlere o derme çatma mabetten çıkmaları ve surların her yanına, kuru odun ve çalı taşıyıp yığmaları emri verildi. Ateşler önce cılız yanarken birden harlayıp tutuştu ve gecenin içinde dumanlar yükseldi... ölmek üzere olan Prenses ve bebeğini kötü ruhlardan gizleyip kaleyi örttü. Biz gençler ise surların etrafında koşturup, kap kacağı birbirine vurarak bolca gürültü yaptık ki bu sayede şeytanların kafası iyice karışsın. Ynys Wydryn'den gelen çocuklara emrettim: "Bağırın!" Bu arada kaleden başka çocuklar da çıkmış bizimle birlikte gürültü çıkarıyordu. Muhafızlar mızrakları ile kalkanlarına vuruyor, rahipler bir düzine farklı ateş için odun getiriyor, diğerlerimiz ise bağırıp meydan okuyarak doğum yapan Norwenna'ya musallat olabilecek melun hortlakları kovmaya çalışıyorduk.

Morgan, Sebile, Nimue ve bir de küçük bir kız çocuğu büyük salona girdiler. Norwenna yine feryat ediyordu; ama Merlin'in kadınlarını gördüğü için mi, yoksa bir türlü gelmek bilmeyen inatçı

bebeğin çektirdiği doğum sancılarından ötürü mü bilinmez. Morgan, Hıristiyan nedimeleri ve ebeleri kovunca başka çığlıklar da duyuldu. Sonra Morgan, odadaki iki haçı karların içine fırlattı ve ateşe bir avuç yabani krizantem attı. Terden sırılsıklam olmuş yatağa sinmiş kötü ruhları kovmak üzere demir külçeler koymuşlar, yukarıda tanrıların yanında bulunan iyi ruhların aşağı inmesi için ise kıvranan Norwenna'nın başının etrafına yedi tane kartal taşı yerleştirmişlerdi.

Morgan'ın kölesi Sebile, huş ağacından koparılmış dallardan birini büyük salonun kapılarına astıktan sonra başka bir dalı, acılar içinde kıvranan Prenses'e doğru ileri geri salladı. Nimue, kapının önüne çöktü ve kötü perilerin salona girmesini önlemek için eşiğe işedi, sonra sidiğinin birazını avucunun içinde Norwenna'nın yatağına taşıyıp serpiştirdi ki doğum anında çocuğun ruhu çalınmasın. Alevlerin ışığında altın maskesi parlayan Morgan, Prenses'in göğüslerinin arasına ender bulunan kehribar bir tılsım yerleştirebilmek için Norwenna'nın ellerini itti. Merlin'in himayesindeki çocuklardan biri olan o küçük kız ise yatağın ayak ucunda dehşet içinde bekliyordu bu arada.

Az evvel yakılmış ateşlerin dumanı göğü kapladı, yıldızları örttü. Ulu Kral Uther, karanlığa gömülmek üzere olan aya bakıp Morgan'ın zamanında gelmiş olması için dua ederken, Caer Cadarn'ın eteklerinden başlayan ormanda uyanan yaratıklar, yukarıdan gelen gürültüye doğru öfke ile uludular. Morgan, Uther'in öz kızıydı; Ulu Kral'ın, Gwyneddli Igraine'den doğan dört gayri meşru çocuğundan ilkiydi. Hiç şüphesiz Uther, Merlin'in de orada bulunmasını dilerdi, ancak Merlin aylardır ortalarda yoktu; kayıplara karışmıştı, öyle ki bazen hiç dönmemecesine gitmiş gibi gelirdi bize ve şeytanları Caer Cadarn'dan kovmak için gürültü çıkardığımız bu gecede Merlin'in yerini onun çırağı olan Morgan almak zorundaydı. Bu arada Uther bile –duvara vurduğu sopası oldukça cılız bir ses çıkarmasına rağmen– bizimle birlikte gürültü yapıyordu. Piskopos Bedwin, diz çökmüş dua ediyor, doğum odasından kovulmuş karısı ise ağlayıp inleyerek Hıristiyan Tanrısı'na bu kafir cadıların günahlarını bağışlaması için yakarıyordu.

Gel gelelim cadıların efsunları işe yaradı... çocuk sağ olarak doğmuştu.

Norwenna'nın tam doğum anındaki feryadı daha öncekilerden de fenaydı. İşkence çeken bir hayvanın çığlığı, gece boyunca yankılanacak bir haykırıştı sanki. Nimue bana sonradan işin aslını

anlattı; acının sebebi Morgan'dı; elini doğum kapısından sokarak bebeği kaba kuvvetle çekip dünyaya getirmişti çünkü. Istırap çeken anneden çıkan çocuk, kanlar içindeydi; Morgan, korkmuş küçük kıza bağırarak bebeği almasını söylerken Nimue, bebeğin göbek bağını düğümleyip dişleriyle kopardı. Bebeğin ilk önce bir bakirenin kucağına verilmesi gerekirdi, küçük kızın salona getirilme sebebi de buydu zaten, ancak kızcağız korkusundan, nefes nefese kalmış Norwenna'nın ve ölü doğmuşçasına kıpırtısız yatan bebeğin olduğu kan içindeki saman yatağa yaklaşamıyordu bir türlü.

"Al şunu kucağına!" diye bağırdı Morgan, ama küçük kız gözyaşları içinde kaçtı, bunun üzerine Nimue bebeği yataktan kaptı ve ilk soluğunu alması için yeni doğmuş çocuğun ağzını temizledi.

İşaretler hiç de hayra alamet değildi. Etrafında hale bulunan ay kararıyordu, küçük bakire ise, ağlamaya başlayan bebekten kaçmıştı. Uther bu sesi işitmişti; kendisine bir oğul vermiş olmaları için tanrılara dua ederken gözlerini kapattığını gördüm.

"Efendimiz, gidip bakayım mı?" diye tereddütle sordu Piskopos Bedwin.

"Git hadi," dedi Uther. Piskopos, tahta merdivenden indi ve eteklerini tutarak çamurlu karların üzerinden büyük salonun girişine doğru koştu. Orada birkaç saniye durduktan sonra kollarını sallayarak surlara geri koştu.

"Haberler iyi Lordum, haberler iyi!" diye bağırıyordu Bedwin, merdivenleri güç bela tırmanmaya çalışırken.

"Haberler gayet iyi!"

"Oğlu mu oldu?" diye fısıldadı Uther, iyi haberin bu olacağını umarak.

Bedwin tasdik etti: "Oğlu oldu! Hem de sağlıklı bir oğul!"

Ulu Kral'ın yanında diz çökmüş emir beklerken, Uther'in gökyüzüne bakan gözlerinde yaşlar gördüm.

"Veliahdım," dedi Kral şaşkınlık içinde, sanki tanrıların bu lütfuna inanmaya cesaret edemiyor gibiydi. Isınması için bir parça kürk dolamış olduğu eli ile gözyaşlarını hafifçe sildi.

"Krallığım artık emin ellerde Bedwin," dedi.

"Şükürler olsun Lordum, krallık artık emin ellerde," diye tasdik etti Bedwin.

"Bir oğul," dedi Uther ve o anda bir öksürük nöbeti ile sarsıldı. Nefesi neredeyse tükenmişti. "Bir oğul," dedi yeniden, soluğu normale döndü yavaşça.

Morgan bir süre sonra içerden çıktı. Merdivenleri çabucak tırmandıktan sonra, ufak tefek, ama yapılı gövdesi ile Kral'ın ayaklarına kapandı. Korku içindeki yüzünü gizleyen maskesi pırıldadı. Uther, asası ile kadının omzuna dokundu. "Kalk ayağa Morgan," dedi ve ardından kendi cüppesini karıştırarak, kadının ödülü olacak altın broşu aramaya koyuldu.

Ancak Morgan ödül istemiyordu. "Oğlan," dedi meşum bir sesle "sakat doğdu. Bir ayağı topal."

Sakat bir prens, geleceğe dair en uğursuz alametti; Bedwin bile istavroz çıkardı.

"Çok mu kötü?" diye sordu Uther.

"Yalnızca ayağı sakat," dedi Morgan acı bir şekilde. "Bacağında sakatlık yok... ama Lordum, korkarım ki Prens hiçbir zaman koşamayacak."

Sarındığı kürklerin altından Uther kendi kendine güldü. "Krallar koşmaz zaten Morgan," dedi.

"Krallar yürür, krallar hükmeder, krallar at koşturur... ve krallar dürüst, sadık hizmetkarlarını ödüllendirir. Al bu altını." Broşu tekrar uzattı. Uther'in nişanı olan ejderha figürü işlenmiş, som altından şahane bir ödüldü bu.

Ancak Morgan yine kabul etmedi. "Ve korkarım Norwenna bir daha çocuk sahibi olamayacak Lordum," diyerek endişelerini dile getirdi.

"Bebeğin göbek bağını ve diğer şeyleri ateşe attık, ama tek bir ses bile işitilmedi." Doğumdan sonra bunlar her zaman ateşe atılırdı ve ara ara harlayan ateşin çıkardığı sesler sayılarak annenin kaç çocuğu daha olacağı hesaplanırdı.

"Yaklaşıp iyice dinledim," dedi Morgan "lakin hiçbir ses gelmedi."

"Tanrılar hiçbir ses gelmemesini uygun görmüş demek ki!" diye gürledi Uther. "Oğlum öldü zaten," dedi sonra kederle, "başka hiç kimse de Norwenna'nın rahmine, gelecekte kral olacak bir oğul düşüremez."

Morgan biraz duraksadı. "Peki ya siz, Lordum?" diye fısıldadı sonra da.

Uther, bu fikre önce güldü, derken gülmesi kahkahalara dönüştü, en sonunda ise ciğerleri sökülüyormuşçasına şiddetli bir öksürük krizine daha tutuldu. Biraz sonra öksürüğü dindi, derin bir nefes alırken kafasını olmaz dercesine iki yana salladı.

"Norwenna'nın tek vazifesi bize bir oğul vermekti. Şimdi madem ki o bunu yaptı, o zaman bizim vazifemiz de onu korumaktır."

Bedwin hevesle ekledi: "Dumnonia'nın tüm kuvvetleri ile hem de."

"Yeni doğmuş bebekler zayıftır, ölebilirler." Morgan, iki adamı kendi meşum sesiyle uyarıyordu.

"Bu ölmez!" dedi Uther şevkle.

"Bu ölmez. Bebeği Ynys Wydryn'e götüreceksin Morgan ve bütün yeteneklerini kullanarak onun yaşamasını sağlayacaksın. Al şu broşu da."

Sonunda Morgan, ejderha motifli broşu kabul etmek zorunda kaldı. Sakat doğmuş bebek hala ağlıyor, annesi ise inliyordu, ama Caer Cadarn'ın surlarında ellerinde kap kacak olanlar da, ateş başındakiler de, krallığımıza sonunda bir veliaht geldiği haberini duymuş bayram ediyorlardı.

Dumnonia'nın bir varisi olmuştu artık; bir varisin doğumu, büyük bir ziyafetin olduğu kutlamalar ve bir sürü hediye demekti. Doğum yatağının kan içinde kalmış samanları, büyük salondan getirilip ateşe atıldı, görkemli ve parlak alevler tutuşsun diye. Çocuk doğmuştu; artık çocuğa bir isim verme zamanıydı. Bu isim konusunda kimsenin şüphesi yoktu. İsmin ne olacağı belliydi.

Uther, yeni doğmuş torununun –varisinin– veliahdının adını vermek üzere iskemlesinden doğrulup heybetli gövdesi ile Caer Cadarn'ın surlarında dikildi. Kış ortasında doğmuş bebeğe babasının adı verilecekti.

Bebeğin adı Mordred olacaktı.

Norwenna ve bebeği, Ynys Wydryn'e, bizim yaşadığımız yere geldi. Bir kağnı vasıtasıyla doğudaki köprü üzerinden Tor Dağı'nın eteklerine getirildiler; dağın rüzgarlı zirvesinden bakıp hasta anne ve sakat çocuğunun kürklü döşeklerinden kaldırılıp bez bir tahtırevan ile patikadan yukarı taşınmalarını izledim. Hava çok soğuktu; insanın ciğerine işleyen, ellerini çatlatan ve Ynys Wydryn'de Tor'un kapılarına doğru kundaklanmış bebeği ile birlikte taşınan Norwenna'nın inlemesine sebep olan keskin bir kar soğuğu vardı.

İşte böyle girdi Dumnonia'nın veliahdı Mordred, Merlin'in diyarının kapılarından.

"Cam Ada" anlamına gelmesine rağmen, Ynys Wydryn aslında bir ada değildi; daha ziyade sazlar ve ayak otu ile kaplı körfez balçığının, derelerin ve söğüt köklerini yutmuş bataklıkların içinden yükselen sarp bir dağlık burundu. Tepenin deniz kıyısındaki eteklerinde rahatça bulunabilecek kireçtaşı, balçık, ayrıca av kuşları ve balıkla dolu bereketli bir yerdi; gelgitlere maruz kalan bu tepelere küçük tahta köprüler ile erişilirdi... ki uzayıp giden verimli ve yağmurlu toprakların batısından sert bir yel esip de dalgaları kabarttığı vakit, kimi temkinsiz ziyaretçiler bu köprülerden düşer ve boğulurlardı. Kıyının yükseldiği batı istikametinde elma bahçeleri ve buğday tarlaları vardı; etekleri bataklıklarla kaplı solgun tepelerin olduğu kuzey istikametinde ise inek ve koyun sürüleri otlatılırdı. Aydınlık, bereketli bir ülkeydi ve bu ülkenin kalbi de Ynys Wydryn'di.

Bu toprakların tümü Lord Merlin'e aitti. Avalon denirdi buraya; mazide Merlin'in babasına, ondan önce ise büyükbabasına aitti bu topraklar ve Tor Dağı'nın zirvesine çıkıp da aşağı baktığınızda görebildiğiniz her bir köle ve köylü, Merlin'e hizmet ederdi. İç bölgelerin ırmaklarının zenginleştirdiği bereketli toprakları ve gelgitlerin körfezdeki ağlara bıraktığı balıkları sayesinde bu ülke, Merlin'in bir druid olmasını mümkün kılan serveti ve özgürlüğü

sağlamıştı. Bir zamanlar druidlerin ülkesi idi Britanya, ama Romalılar önce bu rahipleri katletmiş, sonra da bu dini ortadan kaldırmışlardı; öyle ki Roma yönetiminden kurtulmamızın üzerinden iki kuşak geçmiş olmasına rağmen bu dine mensup rahiplerin sayısı hala çok azdı. Onların yerini Hıristiyanlar almıştı; yelin kabarttığı dalgaların, şeytanların kol gezdiği Avalon sazlıklarını kaplayıp örtmesi gibi Hıristiyanlık da bu eski dinin üzerine yayılmıştı. Avalon'un adası Ynys Wydryn, yeşil tepelerden oluşan bir dağ silsilesiydi; aralarında en yüksek ve en sarp olan Tor hariç hepsi de ıssızdı bu tepelerin. Merlin'in konağı Tor'un zirvesindeki bir sırtta inşa edilmişti; konağın etrafında ise daha alçak binalar, Tor'un yağmurlu yeşil bayırlarına set halinde rasgele dikilmiş, ta Romalıların gelişinden önceki günlerden kalma tahta kazıklarla korunuyordu. Bu dar setin arasından kıvrılarak dolanan bir patika zirveye kadar gidiyordu; şifa veya kehanet almak için Tor'a gelen ziyaretçiler, Merlin'in konağına musallat olabilecek kötü ruhları yıldırmaya yarayan bu patikayı takip etmek zorundaydılar. Başka iki patika ise Tor'un eteklerinden aşağıya doğruca iniyordu bunlardan biri doğuya –Ynys Wydryn'e bağlanan köprüye– biri ise boğazın batısından Tor'un eteğinde çobanların, balıkçıların, kuş avcılarının ve sepet örüp satan köylülerin yaşadığı köye doğru iniyordu. Bu patikalar Tor'a gelecek olağan ziyaretler için uygundu; Morgan'ın daimi duaları ve tılsımları, kötü ruhların buraya musallat olmasını önlüyordu. Morgan, batıdaki patikaya ihtimam gösteriyordu, çünkü bu patika hem yerleşim yerine hem de Ynys Wydryn'deki Hıristiyan mabedine gidiyordu. Hıristiyanların adaya gelmesine Merlin'in büyük büyükbabası izin vermiş ve o günden bu yana da onları kimse yerinden edememişti. Tor'da bulunan biz çocukların onların keşişlerini taşlamamıza, çitlerine tezek atmamıza ya da Romalıların inşa ettiği ve Hıristiyan binaları içinde hala en göz alıcısı olan ihtişamlı taş kilisenin yanında bitivermiş dikenli bir ağaca tapmak üzere geniş kapılardan içeri akan hacılar ile dalga geçmemize kimse ses çıkarmazdı. Evvelki yıllardan birinde Merlin'in de Tor'da böyle bir dikenli ağacı vardı; etrafında dans edip şarkılar söyleyerek ve önünde eğilerek bu ağaca tapınmıştık. Köydeki Hıristiyanlar, tanrılarının bizi çarpacağını söylemişti, ama hiçbir şey olmadı. Sonunda kendi dikenli ağacımızı yaktık, küllerini domuz yemiyle bile karıştırdık hatta, ama yine de Hıristiyanların tanrısı bizi kaale almadı. Hıristiyanların iddia ettiğine göre kendi dikenli ağaçları sihirliydi ve Ynys Wydryn'e, ağaca çivilenmiş Tanrı'yı gözleriyle gören biri tarafından getirilmişti. Tanrı beni bağışlasın, çünkü ben

o eski günlerde bu tür öykülerle çok dalga geçmiştim. O zamanlar dikenler ile bir tanrının öldürülmesi arasındaki alakayı asla anlayamazdım; artık anlayabiliyorum. Yine de size şunu söyleyeyim ki Dikenli Kutsal Ağaç –Ynys Wydryn'de hala mevcut mudur bilmem– efsanedeki Arimeteali Yusuf'un asasından kök salan o ağaç değil aslında. Bunu biliyorum, çünkü karanlık bir kış gecesi Merlin'e, Tor'un güney eteğindeki kutsal pınardan bir küp saf su getirmek üzere yollandığımda, Hıristiyan keşişlerinin kendi mabetlerinin yanında kuruyup ölmüş dikenli ağacı söküp yerine başka bir tane diktiklerini görmüştüm. Dikenli Kutsal Ağaç da hep ölürdü gerçi, ama bizim attığımız dışkılardan mı, yoksa zavallı dallarına bağlanmış onca çaputtan mı, işte onu bilemem. Her halükarda Dikenli Kutsal Ağacın keşişleri zengin oldu zaten, cömert hacıların getirdiği hediyeler sayesinde iyice yağlanıp şiştiler.

Ynys Wydryn'deki keşişler, Norwenna'nın bizim konağımıza gelmiş olmasına pek sevinmişlerdi; artık o dar patikadan çıkıp Merlin'in kalesinin merkezine gelerek dualar edebilmeleri için bir sebep doğmuştu ne de olsa. Bakire Meryem'in Prenses Norwenna'nın doğumundaki başarısızlığına rağmen Prenses, sözünü sakınmayan koyu bir Hıristiyan'dı hala; her sabah keşişleri görmek istiyordu. Merlin olsa onları kabul eder miydi bilmiyorum, çünkü kendisi o günlerde Ynys Wydryn'de yoktu; ayrıca eminim ki Nimue, Prenses'e bu izni verdiği için Morgan'a lanet okuyordu. Efendimiz Merlin'i bir senedir görmemiştik, ama o tuhaf hızı ile hayat, onsuz akıp gidiyordu yine de.

Gerçekten de tuhaftı. Ynys Wydryn'in sakinleri arasında en alışılmadık olanı Merlin'di ve Merlin, sırf keyfi için kendi etrafına pek çok sakat, şekilsiz, çarpık çurpuk ve hatta neredeyse aklını kaçırmış yaratıkları toplamıştı. Konaktaki muhafızların kumandanı Druidan adlı bir cüceydi. Boyu ancak beş yaşındaki bir çocuğunki kadardı, ama tam bir savaşçı gibi hiddetliydi ve her gün zırh, miğfer, pelerin ve kılıç kuşanırdı. Kendisini böyle bodur bırakan kaderine sövüp sayar, hırsını kendinden ufak bulduğu yegane kimselerden –yani Merlin'in umarsızca etrafına toplamış olduğu yetimlerden– çıkarırdı. Merlin'in küçük kızlarından pek çoğunu yorulmadan kovalamıştı Druidan, Nimue'yi yatağa sürüklemeye çalıştığında ise sıkı bir dayak yemişti. Neşeyle bağıran muhafızların ve çocukların gözleri önünde Merlin onun kafasına vurarak kulaklarını kanatmış, dudağını yarmış ve gözlerini morartmıştı. Druidan'ın komutasındaki muhafızların hepsi de ya kör, ya sakat, ya deliydi;

hatta bazıları hem kör hem sakat hem deliydi – yine de hiçbiri Druidan'a sevgi besleyecek kadar deli değildi.

Dostum ve çocukluk arkadaşım Nimue İrlandalıydı. İrlandalılar, Briton ırkındandır, fakat hiçbir zaman Romalıların hükmü altına girmemişlerdir. Bu sebepten kendilerini anakarada yaşayan Britonlardan daha üstün görürler ve onları yağmalayıp köleleştirmek, sömürgeleştirmek amacıyla sık sık saldırırlardı. Eğer bizim en dehşetli düşmanlarımız Saksonlar olmasaydı, o zaman şüphesiz İrlandalıları sayardık Tanrının yarattığı en zalim yaratıklar olarak; yine de diğer bazı Briton kabileleri ile savaşmak için İrlandalılarla ittifak kurduğumuz olurdu zaman zaman. Severn Irmağı'nın döküldüğü engin denizin ötesindeki Demetia'da bulunan İrlanda köylerine Uther'in yaptığı akınlardan birinde ailesinden koparılıp alınmıştı Nimue. O akında on altı esir alınmış ve hepsi de Dumnonia'da köle olarak çalıştırılmak üzere yollanmıştı, ancak gemiler Severn Denizi'ni aşarken batıdan büyük bir bora esmiş ve esirleri taşıyan gemi Ynys Wair açıklarında batmıştı. Yalnızca Nimue hayatta kalmış ve söylentilere bakılırsa denizden kupkuru çıkmıştı. Merlin'e göre bu, kızın deniz Tanrısı Manawydan tarafından korunduğunun alameti idi; gerçi Nimue, kendisini kurtaranın en kudretli tanrıça olan Don olduğunu söylüyordu ya. Merlin bu kıza Vivien ismini uygun görmüştü. Manawydan'a adanmış bir isimdi bu, ancak Nimue bu adı yok sayıp kendininkini kullanmaya devam etti. Nimue daima kendi burnunun dikine gitmiştir zaten. Merlin'in delilerle dolu konağında, meraklı ve kendinden emin bir çocuk olarak büyümüştü; on üç-on dört yaz geçtikten sonra da Merlin onu koynuna aldı. Nimue, kaderinde Merlin'in sevgilisi ve dolayısıyla Ynys Wydryn'de en çok sözü geçen ikinci kişi olacağının yazıldığını biliyormuşçasına girdi onun koynuna.

Ne var ki o makamda pek de rahat oturamadı Nimue. Merlin'in konağındaki tuhaf yaratıklar içinde en acayip olanı Morgan idi. Norwenna ve bebeği, onun himayesi altına gönderildiğinde otuz yaz görmüş bir duldu; elbet yerindeydi bu himaye kararı, çünkü Morgan'ın kendisi de bir soyluydu. Ulu Kral Uther'in Gwyneddli Igraine'den olan –üçü kız biri oğlan– dört gayri meşru çocuğundan ilkiydi Morgan. Morgan'ın erkek kardeşi Arthur idi; böylesi bir soyu ve böylesi bir kardeşi olunca sanırsınız ki gözü yükseklerde kimseler dul Morgan'ın gönlünü fethetmek için öbür dünyanın kapılarını bile aşıp gelirler; ama işin aslı öyle değil, çünkü Morgan henüz genç bir gelinken, evlerinde çıkan bir yangın yüzünden daha

yeni evlendiği eri can vermiş, kendisinin yüzü ise feci biçimde yanmıştı. Alevler sol kulağını közlemiş, sol gözünü kör etmiş, başının sol yanındaki saçlarını kavurmuş, sol bacağını aksak, sol kolunu ise çolak bırakmıştı; öyle ki, Nimue'nin bana söylediğine göre Morgan'ın vücudunun sol yanı tamamen kavrulup büzüşmüşmüş, kimi yerde teni çiğ et rengindeymiş, kimi yerde ise çarpılıp sarkmışmış ve kesinlikle çok korkunçmuş. Tıpkı çürümüş bir elma gibi," demişti Nimue... hatta ondan da beter. Morgan kabuslardan fırlamış bir yaratıktı adeta, ama Merlin'in gözünde o, bu asil konağa yakışan biriydi ve Merlin onu bir peygamber olmak üzere yetiştirdi. Ulu Kral'ın demircilerine, Morgan'ın harap olmuş suratına uygun, miğfere benzer bir maske dökmelerini buyurmuştu. Bu altın maskede, Morgan'ın sağlam gözü için bir delik, çarpılmış ağzı için dar bir yarık mevcuttu; ince ve kaliteli altından dökülmüş bu maskede ejder kabartmaları vardı, maskenin sureti ise Merlin'in hamisi olan Boynuzlu Tanrı Cernunnos'u tasvir ediyordu. Altın suretli Morgan, daima siyahlar içinde gezer, sol elini bir eldivenle örterdi; Morgan'ın kehanet yetenekleri ve şifalı elleri de meşhurdu ayrıca. Ne var ki benim hayatımda gördüğüm en asabi kadındı.

Sebile, Morgan'ın kölesi ve yoldaşıydı. Açık sarı saçlarıyla nadir rastlanan bir güzelliğe sahipti. Akınlardan birinde esir edilmiş bir Sakson'du; Ynys Wydryn'e geldiğinde kendi kendine konuşuyordu, koca bir mevsim boyunca savaşçılar onun ırzına geçmişlerdi çünkü; neyse ki Morgan burada onun ruhuna şifa verdi. Yine de hala biraz garipti... tehlikeli bir zırdeli değildi, ama görüp görebileceğiniz en saf, en budala kişiydi. İsteyen her erkekle yatardı Sebile; canı çektiği için değil, erkeklere karşı direnmekten ürktüğü için. Morgan ne yaptıysa onu bu korkusundan kurtaramadı. Sebile her sene bir bebek doğuruyordu, ama sarı saçlı çocuklarından pek azı sağ kalmıştı; sağ kalanları ise Merlin, sarı saçlı çocuklara düşkün adamlara, kıymetli şeyler karşılığında köle olarak satmıştı. Sebile, Merlin'i eğlendiriyordu nedense, halbuki kızın deliliğinde tanrıların bahşettiği hiçbir özellik yoktu.

Sebile'i ben de severdim; ne de olsa ben de bir Sakson'dum. Üstelik Sebile benimle anadilimde konuşurdu; böylece Ynys Wydryn'de hem Saksonca hem de Britonların lisanını konuşarak büyüdüm. Ben de bir esir olabilirdim, ancak olaylar farklı gelişti; ben henüz cüce Druidan'dan bile kısa boylu küçük bir çocukken, bir akıncı çetesi Siluria'dan gelip Dumnonia'nın kuzey kıyısındaki köyümüze saldırdı, esir ettikleri arasında annem de vardı. Akıncıların başı,

Siluriali Kral Gundleus'tu. Anımsadığım kadarı ile biraz Sebile'e benzeyen annemin ırzına geçerlerken, beni de ölüm çukurunun dibine getirmişlerdi, Siluria'nın druidi Tanaburs bu akında yağmaladıkları onca şeye karşılık şükranlarını sunmak üzere Baş Tanrı Bel'e bir düzine esir kurban etmişti burada. Ulu Tanrım... o gece aklımdan hiç çıkmaz. O yangınlar, o feryatlar, kadınların ırzına geçen o sarhoş yağmacılar, o vahşi dansları... ve Tanaburs'un beni, ucu sivriltilmiş kazığın olduğu o çukura itmiş olduğu an. Ama ölmemiştim, burnum bile kanamadan, tıpkı Nimue'nin o azgın denizden sakince çıktığı gibi çıkmıştım ben de ölüm çukurundan; beni bulan Merlin, benim Bel'in evlatlarından biri olduğumu söylemişti. Adımı Derfel koydu, bana bir yuva verdi ve hayatımı bağışladı.

Tor, benim gibi tanrıların evlatları olarak kabul edilen çocuklarla doluydu zaten. Merlin, bizim özel varlıklar olduğumuzu düşünüyor ve ileride erkek ve kadın druidler olarak Roma'nın hışmına uğramış Britanya'da eski gerçek dini yeniden kurmasında ona yardımcı olacağımıza inanıyordu; ama bizi yetiştirecek vakti yoktu hiç, bu yüzden ben ve diğer çocuklar büyüdüğümüzde çoğumuz balıkçı, çiftçi veya anne olduk. Tor'da yaşadığım süre boyunca gördüm ki yalnızca Nimue, tanrıların özel yetenekler bahşettiği bir çocuktu ve zaten o da bir rahibe olma yolundaydı. Bana gelince, benim tek dileğim bir savaşçı olmaktı.

Bu hırs bana Pellinore'dan bulaşmıştı. Merlin'in yaratıkları arasında en çok sevdiği idi Pellinore. Bir kraldı, ama Saksonlar topraklarını ve gözlerini, sonrasında ise tanrılar aklını çalmışlardı. Tehlikeli delilerin tutulduğu Ölüler Adası'na yollanması gerekirdi belki de... ama Merlin, Pellinore'un tıpkı Druidan'ın domuz ahırı gibi bir yere kilitlenerek Tor'da tutulmasını buyurdu. Ta dizlerine kadar inen uzun beyaz saçları ve hep gözyaşı döken oyulmuş gözleri ile hücresinde çıplak olarak yaşardı Pellinore. Öfkeyle bağırıp çağırırdı hep, bu belaları başına açan feleğe uzun uzun söylenirdi; Merlin ise onun delilik nöbetlerini dinleyip bundan tanrıların buyruklarına dair mesajlar çıkarırdı. Herkes korkardı Pellinore'dan. Zaptedilemez derecede vahşi bir zırdeliydi. Bir defasında Sebile'in çocuklarından birini, ateş yakıp pişirmeye kalkmıştı. Gel gelelim Pellinore beni severdi – nedendir bilmem. Onun küçük hapishanesinin parmaklıkları arasından içeri sızardım, o da benim başımı okşayıp bana savaşlardan, vahşi avlardan bahsederdi. Hiç de deli olarak görmedim onu, üstelik ne bana ne de Nimue'ye bir zararı

dokundu; gerçi Merlin'e göre Bel'in özellikle koruduğu çocuklardık Nimue ile ben.

Bel bizi seviyor olabilirdi, ama Guendoloen bizden nefret ederdi. Merlin'in ihtiyar, dişleri dökülmüş karısıydı Guedoloen. Tıpkı Morgan gibi o da şifalı otlar ve tılsımlar konusunda olağanüstü yetenekliydi, ama yüzü bir hastalık yüzünden çarpılınca Merlin ondan vazgeçmişti. Bütün bunlar ben daha Tor'a gelmeden, herkesin Uğursuz Zamanlar dediği o dönemde olmuştu; Merlin'in kuzeyden aklını kaybetmiş olarak gözyaşları içinde geri döndüğü zamanlarda; ama aklma kavuştuktan sonra bile Guendoloen'e dönmemişti Merlin. Yine de kadının büyük çitlerin yanındaki bir barakada yaşamasına izin vermişti; kadın da burada günlerini kocasına karşı efsunlar yapıp bizlere bağırıp çağırarak geçiriyordu. En çok da Druidan'dan nefret ederdi Guendoloen. Bazen ateş püskürerek cüceye saldırırdı, Druidan da barakaların arasından aceleyle kaçardı. Biz çocuklar ise cücenin kanının döküldüğünü görmek için Guendoloen'e tezahürat yaparak ortalığı kızıştırırdık, ama Druidan her seferinde kaçmayı başarırdı.

İşte böyle bir yerdi Norwenna'nın Veliaht Mordred ile birlikte geldiği yer; burasını sanki biraz ürkütücü bir yer gibi anlatmış olsam da siz bana bakmayın, aslında iyi bir yuva idi. Merlin'in ayrıcalıklı çocuklarıydık, özgürdük, az iş yapıyorduk, gülüp eğleniyorduk ve Cam Ada Ynys Wydryn mutlu olduğumuz bir yerdi.

Norwenna, Avalon'un bataklıklarının buzla kaplı olduğu kış vaktinde gelmişti. Ynys Wydryn'de Gwlyddyn adında bir marangoz vardı ve bu adamın da Mordred yaşlarında bir oğlu vardı. Gwlyddyn bizim için kızaklar yapmıştı, neşe içinde çığlıklar atarak Tor'un karlı bayırlarından kayardık. Gwlyddyn'in karısı Ralla, Mordred'in sütannesi olarak seçildi ve Prens, bu kadının sütüyle beslenerek sakat ayağına rağmen güçlendi. Acı soğuk hafifleyip yerini Tor'un eteğindeki kutsal pınarın dikenli çalılıklarında beliren kar tanelerine bırakırken, Norwenna'nın sağlığı da düzeliyordu. Prenses tam olarak toparlanamamıştı elbet, ancak Morgan ve Guendoloen'in ona verdiği şifalı otlar ve keşişlerin duaları sayesinde doğum sonrası halsizliğini üzerinden atmış gibiydi. Ulaklar her hafta veliahdın sağlık haberlerini büyükbabası Ulu Kral'a taşıyorlardı ve her iyi haber Kral tarafından bir altın sikke, belki bir avuç tuz ya da Druidan'ın sonradan ne yapıp edip çalacağı iyisinden bir bakraç şarap ile ödüllendiriliyordu.

Biz ise Merlin'in dönmesini beklerdik, ama o bir türlü gelmedi; aslında her gün yaptığımız işler değişmemişti, ama o olmayınca sanki Tor bomboş kalmıştı. Kilerler yine dolduruluyordu, fareler yine öldürülüyordu, tepeden yukarı yine günde üç kez ateş için odun ve pınardan su taşınıyordu. Merlin'in katibi Gudovan, çiftçilerin vergilerinin çetelelerini tutuyor, kahya Hywel ise Merlin'in arazilerinde at sürüp efendisinin yokluğundan faydalanmaya kalkacak aileler olmamasına dikkat ediyordu. Gudovan ve Hywel'in ikisi de ciddi, ağırbaşlı, gözü pek ve çalışkan adamlardı; Nimue'ye göre, tuhaf karakterli Merlin'in iş mali menfaatlerine gelince ne kadar titiz olduğunun bir kanıtıydı bu. Bana okumayı ve yazmayı öğreten Gudovan'dı. Bir savaşçıya hiç de yakışmayacak bu yetenekleri öğrenmeyi hiç mi hiç istemiyordum, ama Nimue çok ısrar etti. "Sen öksüzsün," demişti bana, "bu yüzden hayatta kendi yeteneklerinle ayakta kalmalısın."

"Ben asker olmak istiyorum."

"Olacaksın," diye bana söz verdi, "ama önce okumayı ve yazmayı öğrenmelisin." Daha o genç yaşında bile böyle sözü geçiyordu bana, ben de ona inandım ve daha ziyade bir katibe yakışacak o yetenekleri öğreniverdim... aslında böyle şeylerin hiçbir savaşçının işine yaramadığını ise çok sonraları anlayacaktım.

Böylece Gudovan bana harfleri, kahya Hywel ise savaşmayı öğretti. Beni eğitirken elime basit bir çomak tutuştururdu; en fazla birisinin kafasını kırardınız bununla, ama aslında bu sopa, bana kılıç teknikleri veya mızrak darbelerini gösterebileceği iyi bir araçtı aynı zamanda. Bir Sakson baltası bacağını koparmadan evvel Hywel, Uther'in adamları arasında nam salmış bir savaşçıydı; kollarım güçlenip de büyük bir kılıcı ya da sopayı taşıdığım rahatlıkla kullandığımı görene dek bana talim yaptırdı. Hywel, pek çok savaşçının yetenek yerine kaba kuvvete ve içkiye bel bağladığını söylemişti. Bana anlattığına göre, tek yetenekleri bir öküzü öldürecek kadar kuvvetli darbeler vurabilmek olan, ama içtiği bira ve şıralar yüzünden ayakta bile duramayan adamlarla karşılaşacaktım ömrüm boyunca; ancak kılıcın dokuz tekniğini bilen yiğit bir adam, böyle bir kabadayıyı daima alt edebilirdi. Sonra itiraf etti: "Bacağımı koparan Octha adlı Sakson ile savaşırken ben de sarhoştum. Duydun mu beni ? Öyleyse her zaman daha atik ol evlat! Daha atik ol!" Beni iyi yetiştirmişti. Bunu ilk öğrenenler, Ynys Wydryn'in aşağı köyünde yaşayan keşişlerin oğulları oldu. Tor'un ayrıcalıklı çocukları olan bizlerden nefret ederlerdi, çünkü onlar çalışırken biz

boş boş gezerdik, onlar işe koşulurken biz koşup oynardık; onlar da bunun öcünü alma isteğiyle bizi kovalayıp pataklamaya çalışırlardı. Bir gün eğitim sopamı kapıp köye indim ve Hıristiyan çocuklarını kan revan içinde bırakıncaya kadar dayak attım. Yaşıma göre uzun boylu bir çocuk olmuşumdur hep, üstelik Tanrı beni bir öküz kadar güçlü yaratmıştır – zaten zaferimi bu özelliklerime borçluydum. Hywel sonra beni cezalandırmak için kırbaçladıysa da, bu önemli değildi. Ayrıcalıklı çocukların, bu fırsattan istifade edip de kendileri gibi olmayan diğer çocukları dövmesinin çok yanlış olduğunu söyledi; ama yine de bu yaptığım hoşuna gitmişti galiba, çünkü ertesi gün beni ava götürdü ve adamlardan birinin mızrağı ile ilk yabandomuzumu avladım. Cam Irmağı'nın yanında, sisle kaplı çalılıkların orada oldu bu, üstelik sadece on iki yaz görmüş bir çocuktum daha. Hywel, yüzümün her yerine avın kanından sürdü, kolye yapıp takayım diye bana yabandomuzunun dişlerini verdi, sonra da hayvanın leşini Mithras Tapınağı'na götürerek askerleri koruyan bu tanrıya tapan tüm eski savaşçılara bir ziyafet verdi. Bu ziyafete beni almamışlardı, ama Hywel söz vermişti: Sakalım çıkıp da savaş meydanında ilk kez bir Sakson öldürdüğüm gün bana Mithras'ın gizli öğretilerini anlatacaktı.

Üç yıl geçti ve ben hala Sakson öldürme hayalleri kuruyordum. Bazıları, Saksonların saç rengine sahip ve damarlarında Sakson kanı akan benim gibi bir gencin Britanyalılara böylesi bir şevkle bağlı olmasını tuhaf karşılayabilir, ama unutmayın ki çocukluğumdan beri Britonlar arasında büyümüştüm ben; arkadaşlarım, sevdiklerim, günlük konuşmalarım, öykülerim, husumetlerim ve hayallerim tepeden tırnağa Britanyalıydı. Saçımın rengi o kadar da garip değildi ayrıca. Romalılar, Britanya'yı her türden yabancılarla doldurmuşlardı zaten, hatta deli Pellinore bana bir defasında kömür karası tene sahip iki kardeşten bahsetmişti; Pellinore'un bu anlattıklarının deli saçması masallar olduğunu sanıyordum – ta ki Arthur'un Numidyalı kumandanı Sagramor'u görene dek.

Mordred ve annesi geldikten sonra Tor yine kalabalıklaştı, çünkü Norwenna nedimelerinin yanı sıra veliahdı korumaları için bir bölük de asker getirmişti. Bir kulübeyi dört ya da beş kişi paylaşıyorduk, yine de konağın özel odalarına Nimue ve Morgan hariç hiçbirimizi almazlardı. Bunlar Merlin'in şahsi odalarıydı ve sadece Nimue'nin orada uyumasına izin vardı. Norwenna ve maiyeti, konağın büyük salonuna yerleşmişlerdi doğrudan; gece gündüz yanan iki ocaktan tüten dumanlar yüzünden göz gözü görmüyordu bura-

da. Salon, yirmi tane meşe kütüğü direkten destek alıyordu, dallarla ve sazlarla örülüp sıvanmış duvarları ve yapraklarla örtülü bir damı vardı. Zemin, zaman zaman alevlerden tutuşan sazlarla kaplı topraktı, sazlar tutuştuğunda alevler söndürülene dek büyük telaş yaşanırdı hep. Bu duvarların salondan ayırdığı Merlin'in odalarına ise küçük tahta bir kapıdan geçiliyordu. Tor'un en yüksek noktasında inşa edilmiş ahşap bir kuleye kadar uzanan bu odalarda Merlin'in hem istirahat ettiğini, hem çalışmalar yaptığını, hem de düşler kurduğunu bilirdik. Kulede neler olup bittiği konusu ise Merlin, Morgan ve Nimue hariç herkes için bir sırdı ve bu üç kişi o sırrı asla ifşa etmezlerdi; Merlin'in kulesini kilometrelerce öteden görebilen köylüler ise bu kulenin, eski ahalinin höyük mezarlarından çıkarılmış definelerle tıka basa dolu olduğuna dair yeminler ederlerdi.

Mordred'in muhafızlarının kumandanı Ligessac adında bir Hıristiyan'dı; ince yapılı, uzun boylu, hırslı bir adamdı ve en iyi bildiği konu okçuluktu. Eğer gününde ise, ince bir dalı elli adım öteden okla vurup ikiye ayırabilirdi, ama nadiren olurdu böyle bir şey. Bana önceleri biraz okçuluk öğretti, ama bir çocukla arkadaşlık etmek onu sıkmış olacak ki sonraları adamlarıyla kumar oynamayı yeğler oldu. Yine de bana Prens Mordred'in nasıl öldüğünü ve Ulu Kral Uther'in Arthur'a niçin lanet okuduğunu anlatıverdi bir ara...

"Arthur'un suçu değildi," dedi Ligessac ve zar atmak için kullandığı kupasının içine bir çakıl taşı attı. Bütün askerlerin böyle zar kupaları vardı, hatta bazıları kemikten oyma idi. "Altı geldi!" dedi, bense Arthur'un öyküsünü duymak için sabırsızlanıyordum.

"İki kat artırıyorum," dedi Prens'in muhafızlarından biri olan Menw, sonra da kendi taşını salladı masaya. Taş, kupanın içinde takırdadı... bir gelmişti. Lakin askerin kazanması için iki gelmesi gerekiyordu, çakıl taşlarını toplarken küfrü bastı.

Barbut borçlarını ödemesi için Menw'i kesesini almaya yolladı Ligessac; sonra Uther'in, topraklarımızın ta içlerine sızmış koca bir Sakson ordusu karşısında muzaffer olabilmek için Arthur'u Armorica'dan nasıl çağırdığını anlattı. Ligessac'ın anlattığına göre Arthur yanında savaşçılarını getirmişti, ancak o meşhur atlarından hiçbiri yoktu, çünkü yardım çağrısı acildi ve bu nedenle ne adamları ne de atları alacak bir gemi bulmaya vakitleri olmuştu. "Atlara pek de ihtiyacı yoktu gerçi," dedi Ligessac hayranlıkla, "o Sakson piçlerini Beyaz At Vadisi'nde kıstırmıştı zaten. Ama Mordred, kendisinin Arthur'dan daha akıllı olduğunu göstermek istedi. Bü-

tün övgüyü kendisi hak etmek istiyordu, senin anlayacağın." Ligessac, akan burnunu kolu ile sildikten sonra, bizi dinleyen birilerinin olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. "Mordred o gün kafayı bulmuştu," diye devam etti alçak bir sesle "adamlarının yarısı da soyunmuş bağırıyor ve düşman kendilerinin on misli bile olsa onları yeneceklerine dair yeminler ediyorlardı. Arthur'u beklememiz gerekirdi, ama Prens bize hücum emri verdi."

"Sen de mi oradaydın?" diye sordum çocuksu bir heyecanla.

Başıyla onayladı. "Mordred'in yanındaydım. Ulu Tanrım, nasıl da savaşıyorlardı. Bizi kuşattılar ve bir de baktım ki elli Briton kalmışız, sapır sapır dökülüyoruz. Elimden geldiğince hızlı ok atıyordum, mızraklı savaşçılarımız kalkanları ile bir duvar ördüler, ama düşman savaşçılar bizi kılıçlar ve baltalarla parçalıyordu. Davulları güm güm ötüyor, büyücüleri uluyordu. 'Artık öldüm ben' diyordum. Hiç okum kalmamıştı, mızrak kullanıyordum; yirmi kişiden daha aza düşmüştük ve hepimiz de gücümüzü tüketmiştik. Ejderhalı sancağımız düşmanın eline geçmişti, Mordred öldürücü bir yara almış kan kaybediyordu, geri kalanlarımız ise sırt sırta vermiş ölümü bekliyorduk. Derken Arthur'un askerleri yetişti." Ligessac duraksadı, sonra başını esefle salladı. "Ozanlar sizlere Mordred'in o gün toprağı Sakson kanı ile yıkadığını söylüyor evlat, halbuki bunu yapan Mordred değil, Arthur'du. Düşmanı gebertti de gebertti. Sancağımızı kurtardı, düşmanın büyücülerini katletti, savaş davullarını yaktı, sağ kalan Saksonları günbatımına değin kovaladı ve savaşçı lordlarını Edwy Dikilitaşı'nın orada kıstırıp ay ışığının altında gebertti. Şimdi anladın mı komşumuz Saksonların bugünlerde neden pek temkinli davrandıklarını oğlum? Mordred onları öldürdüğü için falan değil, Arthur'un Britanya'ya geri dönmüş olduğunu zannettikleri için."

"Ama dönmedi ki," dedim kederle.

"Ulu Kral, dönmesine izin vermiyor çünkü. Ulu Kral onu suçluyor." Ligessac durdu ve kimsenin bizi dinlemediğine emin olmak için bir kez daha etrafa bakındı. "Ulu Kral, Arthur'un tahta çıkma uğruna Mordred'i öldürttüğünü zannediyor, ama yanılıyor. Arthur öyle biri değil çünkü."

"Nasıl biri peki?" diye sordum.

Bunun, yanıtı güç bir soru olduğunu söylemek istercesine omuz silkti Ligessac, sonra tam bir şeyler diyecekken Menw'in gelmekte

olduğunu fark etti. "Söylediklerimin tek bir kelimesini bile anlatmayacaksın," diye beni ikaz etti, "tek bir kelimesini bile."

Bunun gibi öyküleri hepimiz birilerinden duymuştuk, ama dinlediklerim arasında Beyaz At Muharebesi'nde bulunduğunu söyleyen ilk kişi Ligessac'tı. Sonraları, Ligessac'ın aslında o muharebeye katılmamış olduğuna hükmettim, saf bir çocuğun hayranlığını kazanmak için bir hikaye uydurmuştu sadece; yine de anlattıkları gerçeğe uygundu. Mordred sarhoş bir ahmaktı, zaferi Arthur kazanmıştı; ama buna rağmen Uther onu denizin ötesine geri yollamıştı. Her ikisi de Uther'in oğullarıydı, lakin Mordred kralın gözbebeği olan varis iken, Arthur tahtta gözü olan isyankar bir gayri meşru çocuktu. Gel gelelim Arthur'un sürgüne yollanması bile Dumnonialıların inancını sarsmamıştı; Kral'ın gayri meşru çocuğu, bütün umutlarını bağladıkları yegane kişiydi; denizlerin ötesinden gelecek genç savaşçı bizi Saksonlardan kurtarıp Yitirilmiş Lloegyr Topraklarını geri alacaktı.

Kışın geri kalanı pek şiddetli geçmedi. Ynys Wydryn'in köprüsünü koruyan toprak duvarın ötesinde kurtlar görüldü elbet, ama hiçbiri Tor'a yaklaşmadı; buna rağmen bazı küçük çocuklar, salyaları akan bu canavarlardan birinin içeri dalıp Druidan'ı yemek üzere götürmesi için cücenin kulübesinin altına, hazırladıkları kurt tılsımlarını gömdüler. Bu tılsımlar işe yaramadı ve kış yavaş yavaş çekilirken biz de büyük bahar festivaline –koca ateşlerin yandığı, gece yarısı ziyafetlerinin düzenlendiği Beltain'e– hazırlanmaya başladık. Derken Tor'u heyecana boğan başka bir şey oldu.

Silurialı Gundleus geldi.

İlk önce Piskopos Bedwin vardı Tor'a. Uther'in en güvenilir danışmanıydı bu adam ve gelişi büyük heyecan yarattı. Norwenna'nın nedimeleri büyük salondan çıkarıldı ve yerlere dokuma halılar serildi; büyük bir kişinin ziyarete geleceğine dair mutlak bir işaretti bu. Hepimiz bu kişinin Uther olacağını zannediyorduk, ancak Beltaine'den bir hafta önce köprünün üzerinden yaklaşanların taşıdığı sancak Uther'in ejderhası değil, Gundleus'un tilkisi idi. Pırıl pırıl bir sabah, atlılar Tor'un eteklerinde bineklerinden indiler. Yel, pelerinlerini çekiştiriyor, yıpranmış sancaklarını titretiyordu; sancağın üzerinde, nefret ettiğim o tilki suretini görünce korkuyla bağırdım ve şerden korunmak için yapılan kutsal hareketi yaptım.

"Ne oldu?" diye sordu Nimue. Doğuya bakan muhafız balkonunda, yanımda duruyordu.

"Gundleus'un sancağı şu," dedim. Nimue'nin gözlerinde şaşkınlık okunuyordu, çünkü Gundleus, Siluria Kralıydı ve Dumnonia'nın can düşmanı olan Powys Kralı Gorfyddyd'in müttefikiydi.

"Emin misin?" diye sordu Nimue.

"Annemin ırzına geçti bu adam," dedim, "druidi ise beni ölüm çukuruna attı." Atların çıkamayacağı kadar dik olan Tor'un bayırında yürümekte olan bir düzine adama doğru tükürdüm. İşte o da oradaydı, Gundleus'un rahibi Tanaburs, benim en korkunç kabusum. Uzun beyaz saçlarının ön kısmını, Hıristiyan keşişlerinin ve druidlerin yaptığı gibi tıraşlamış, sakalı örülü, uzun boylu, yaşlı bir adamdı. Tepenin yarısına geldiklerinde pelerinini attı ve kapıları korumak üzere Merlin'in çağırmış olabileceği ruhlara karşı kendilerini güçlü kılacak bir dansa başladı. Yaşlı adamın, dik bayırda tek bacak üstünde sallanarak sıçradığını gören Nimue tükürdü ve Merlin'in özel odalarına doğru seğirtti. Ben de arkasından koşuyordum, ama o beni sertçe durdurup tehlikenin ne derece büyük olduğunu anlayamayacağımı söyledi.

"Tehlike mi?" diye sordum, lakin Nimue gitmişti bile. Aslında pek de tehlike yok gibiydi, çünkü büyük kapıları açtıran Bedwin'in kendisiydi ve şimdi de Tor'un zirvesindeki telaşlı kalabalığı sakinleştirip konuklara iyi bir karşılama sunmaya çalışıyordu. Morgan o gün uzak bir yerdeydi, doğu tepelerindeki rüyalar mabedine rüya tabirleri yapmak üzere gitmişti; ama Morgan haricindeki herkes konukları görmek için koşturdu. Druidan ve Ligessac kendi muhafız birliklerini nizama sokmaya çalışıyor, çırılçıplak olan Pellinore bulutlara bakıp uluyor, Guendoloen dişsiz ağzından tükürükler saçarak Piskopos Bedwin'e lanetler okuyor, bu arada bir düzine çocuk da konukları görebilmek için birbiriyle itişip kakışıyordu. İtibarlı bir karşılama olacaktı sözüm ona; gel gelelim Nimue'den bir yaş küçük olan Lunete adlı İrlandalı bir yetim, Druidan'ın domuzlarını serbest bırakınca kapılardan ilk giren Tanaburs, domuz cıyaklamaları ile karşılanmış oldu.

Bir druidi koşuşturan birkaç domuzla korkutamazsınız elbet. Üzerine hilaller ve başka semboller nakşedilmiş kirli cüppesiyle Tanaburs kapıların önünde durdu ve her iki elini tıraşlanmış kafasının üzerine kaldırdı. Ucuna ay sembolü oyulmuş asasını doğrultup güneşe doğru üç kez salladıktan sonra Merlin'in kulesine doğru uludu. Ayağının dibinden küçük bir domuz hızla koşturdu, sonra kapıların önündeki çamurlarda kaydı ve tepeden aşağı yuvarlanıp

parçalandı. Kıpırtısız Tanaburs bir kez daha uludu, Tor'da olabilecek gizli hasımlarını arıyordu.

Birkaç saniye boyunca titreyen sancağın sesinden ve rahibin peşi sıra tırmandıkları yokuş yüzünden nefes nefese kalmış savaşçıların soluğundan başka hiçbir şey işitilmedi. Merlin'in katibi Gudovan, benim yanıma geldi, soğuğa karşı ellerine mürekkep lekeleri ile dolu çaputlar sarmıştı. "Kim bu?" diye sormuştu ki Tanaburs'un meydan okuyuşuna yanıt olarak gelen tiz bir çığlıkla irkildik. Konağın içinden gelmişti çığlık, anlamıştım – Nimue'ydi bu.

Tanaburs öfkelenmişti galiba. Bir tilki gibi havladı, kendi hayalarını tuttu, şerden korunmak için kutsal hareketini yaptı, sonra tek bacağının üzerinde konağa doğru sıçramaya başladı. Beş adım sonra durdu, uluyarak yeniden meydan okudu, ancak bu kez konaktan bir çığlık gelmedi. Bunun üzerine Tanaburs öteki ayağını da indirdi ve efendisine kapılardan girebileceğini söyledi. "Burası emniyetli!" diye seslendi. "Gelin Kral Hazretleri, gelin!"

"Kral mı?" diye sordu bana Gudovan. Ona ziyaretçilerin kimler olduğunu söyledim, sonra da düşmanımız olan Gundleus'un niçin Tor'a gelmiş olduğunu sordum. Gudovan, kıyafetinin altından bitli derisini kaşıdı, sonra da omuz silkerek. "Siyasi manevralar oğlum, siyasi oyunlar," dedi.

"Nasıl yani? Anlatsana," dedim.

Gudovan, sanki dünyanın en kalın kafalı adamı ile konuşuyormuş gibi iç geçirdi; aslında ona ne zaman bir şey sorulsa böyle yapardı, neyse ki bana cevap verme lütfunda bulundu. "Norwenna evliliğe müsait bir hanım, Mordred da himayeye muhtaç bir bebek, peki bir prensi korumak için bir kraldan daha uygun bir kimse olabilir mi ? Peki bu iş için Dumnonia'nın bir zamanlar düşmanı olan bir kraldan daha münasip bir kimse olabilir mi? Gördüğün gibi cevap çok basit evlat, eğer kafanı biraz yorsaydın benim de değerli vaktimi almamış olurdun." Öcünü almak için kulağıma hafif bir fiske indirdi. "Bak gör şimdi," diye kıkırdadı "Ladwys'den bir müddet boyunca vazgeçmek zorunda kalacak."

"Ladwys de kim?" diye sordum.

"Herifin sevgilisi, seni aptal velet. Bir kralın, koynuna kimseleri almayacağını mı sanıyorsun sen? Gerçi kimilerinin dediğine göre Gundleus, Ladwys'e öylesine tutkulu bir şekilde bağlıymış ki onu nikahına almış! Dediklerine göre kadını Lleu Höyüğü'ne götürmüş ve druidi onları orada evlilik bağı ile kutsamış. Tabii ben Gund-

leus'un böyle bir ahmaklık etmiş olabileceğine ihtimal vermiyorum, çünkü o kadın soylu bir aileden gelmiyor. Hywel'in namına toprak vergilerinin çetelelerini tutmayacak mıydın bugün sen bakayım?"

Soruyu duymazdan geldim, Gundleus ve muhafızlarının büyük kapının önündeki tehlikeli bir şekilde kayganlaşmış çamurlara dikkat ederek içeri girmelerini izlemeye koyuldum. Siluria Kralı, otuz yaşlarında, uzun boylu, yapılı bir adamdı. Akıncıları annemi yakalayıp beni ölüm çukuruna attıklarında genç bir adamdı; o kanlı ve karanlık gecenin üzerinden on iki ya da daha fazla sene geçmiş olmasına rağmen geçen zaman onu yıpratmamıştı... birkaç yerden ördüğü sakalı ve uzun siyah saçları ile hala yakışıklıydı bu adam. Tilki kürkünden bir cüppe, dizinden başlayan deri çizmeler, kestane rengi bir tunik ve al bir kın içinde duran bir kılıç kuşanmıştı. Muhafızları da benzer kıyafetler içindeydiler ve hepsi de uzun boylu adamlardı; Druidan'ın mızrak taşıyan zavallı sakatlar sürüsü, bu adamların yanında ufacık kalmıştı. Silurialılar kılıç taşımaktaydı, ama hiçbirinde mızrak ya da kalkan yoktu... barışçıl amaçlarla geldiklerini ispatlıyordu bu.

Tanaburs önümden geçerken ürktüğüm için kalabalığı kendime siper ettim. Bu adam beni o ölüm çukuruna attığında henüz ufacık bir çocuktum; dolayısıyla şimdi beni tanıyıp ölümün elinden kurtulduğumu fark etmesinin imkanı yoktu. Ayrıca beni öldürmeyi başaramamıştı. Bu yüzden artık ondan korkmam da manasızdı; yine de kalabalığı siper edip Silurialı druidden gizlendim. Mavi gözlere, uzun bir burna ve salyalar akıtan açık bir ağza sahipti. Uzun, düz ve beyaz saçlarının uçlarına küçük kemikler bağlamıştı; Tanaburs, Kral'ın önünde ilerlerken her ayak sürümesinde bu kemikler birbirine vurup takırdıyordu. Piskopos Bedwin öne çıkarak konuklara hoş ve safa geldiklerini, Tor'da yaşayan herkesin Kral'ın bu ziyareti karşısında şeref duyduğunu bildirdi. Silurialı muhafızlardan ikisi ağır bir kutu taşıyordu, belli ki Norwenna için getirilmiş armağanlar vardı bu kutuda.

Kral ve maiyetindekiler, konağa girip gözden kayboldular. Tilki nişanlı sancak, kapının yanında yere saplanmıştı. Ligessac'ın adamları bu kapının önünde dikilip başka herhangi birinin içeri girmesini engelliyorlardı; tabii aramızda Tor'da büyümüş olanlar vardı ve Merlin'in konağına nasıl sızılacağını biliyorduk. Binanın güneye bakan cephesi boyunca koşturdum ve üst üste yığılmış odunlara güç bela tırmanıp pencereleri kapatan deri perdeleri aç-

tım. Ardından yere atladım ve ziyafetler için ayrılan kumaşların bulunduğu sepetlerin ardına gizlendim. Norwenna'nın hizmetkarlarından biri beni görmüştü, ayrıca Ligessac'ın adamlarından bir kısmı da muhtemelen beni fark etmişti; neyse ki kimse beni kovma zahmetine girmedi.

Norwenna, salonun ortasında ahşap bir sandalyede oturuyordu. Ay gibi yuvarlak yüzüne, sanki bir domuza aitmişçesine küçük gözlerine, hırçınlığını ve huysuzluğunu belli eden o dudak bükmesine ve çocukluğunda geçirdiği bir hastalığın cildinde bıraktığı pütür pütür izlere bakıldığında, dul Prenses'in güzel bir kadın olduğunu iddia etmek imkansızdı... ama bu saydıklarımın hiçbir önemi yoktu. Makam sahibi adamlar, prenseslerle güzellikleri için değil, gelin ile birlikte çeyiz olarak gelecek güç ve iktidar için evlenirler çünkü. Yine de Norwenna bu ziyarete özenle hazırlanmıştı. Nedimeleri, ona yerlere kadar uzanan soluk mavi renkte yün bir pelerin giydirmişler, Norwenna'nın siyah saçlarını örüp başının etrafına dolamışlar, saç lülelerinin arasına ise çakaleriği bitkisinin çiçeklerinden iliştirmişlerdi. Prenses'in boynunda, hem Britonlar hem de Sakson soyluları arasında yaygın olan altın bir zincir kolye, bileğinde üç adet altın bilezik, göğüslerinin arasında ise tahtadan sade bir haç vardı. Belli ki heyecanlıydı, çünkü bir eli ile tahta haçı çekiştirip duruyordu; diğer kolunda ise kalitelisinden metrelerce keten ile kundaklanmış ve altın rengi –ama bu rengin sulandırılmış arısütü ile elde edilen az rastlanır tonunda– bir pelerine sarmalanmış Dumnonia Veliahdı Prens Mordred vardı.

Kral Gundleus, Norwenna'ya neredeyse hiç bakmadı bile. Prensesin karşısındaki sandalyeye rahatça kuruldu, bu tür formaliteler ona sıkıcı geliyordu anlaşılan. Tanaburs ise bir sütundan öbürüne yürüyor ve büyüler mırıldanıp sağa sola tükürüyordu. Saklandığım yere yaklaştığında, iyice eğilip gizlendim... ta ki Tanaburs'un kokusu geçip gidene kadar. Salonun iki ucundaki ocaklarda ateşler gürül gürül yanıyor, iki ateşin dumanları birleşip isten kararmış çatıya yayılıyordu. Nimue ortalarda yoktu.

Konuklara şarap, tütsülenmiş balık ve yulaflı ekmek ikram edildi; ardından Piskopos Bedwin, Norwenna'ya, Siluria Kralı'nın ziyaretinin sebebini bildirdi. Gundleus, Ulu Kral ile bir dostluk bağı kurmak amacıyla yola çıkmış ve yolu tesadüfen Ynys Wydryn yakınlarına düşmüştü; hazır bu civardayken Prens Mordred'i ve annesini ziyaret etmenin ince bir davranış olacağına hükmetmişti. Bedwin, Kral'ın prense armağanlar getirdiğini söyledi, bu söz üze-

rine Gundleus armağanların olduğu kutuyu taşıyan adamlarının öne çıkmaları için işaret etti ilgisizce. İki muhafız, taşıdıkları sandığı Norwenna'nın ayaklarının dibine bıraktılar. Prenses henüz bir şey söylememişti ve armağanlar sandıktan çıkarılıp ayaklarının dibindeki halının üzerine bir bir serilirken de bir şey söylemedi. Armağanlar arasında kalitelisinden bir adet kurt kürkü, iki adet samur postu, bir adet kunduz kürkü ve bir adet geyik derisi, küçük bir altın kolye, birkaç broş, içki içmek için kullanılan ve gümüş kabartmalarla kaplı bir boynuz, ayrıca çelenk biçiminde bir kulpu olan ve ince bir ağza sahip koyu yeşil camdan yapılmış, ta Romalılardan kalma bir kap bulunuyordu. Muhafızlar boş sandığı geri taşırken salona rahatsız edici bir sessizlik çöktü, kimse ne söyleyeceğini bilemiyordu. Gundleus ilgisizce armağanları işaret ediyor, Piskopos Bedwin'in yüzünden sevinç akıyor, kendilerini korumak amacıyla Tanaburs irice bir balgamı sütunlardan birine tükürüyor, Norwenna ise Kral'ın –doğruyu söylemek gerekirse– pek de cömert sayılamayacak armağanlarına şüpheyle bakıyordu. Geyik derisinden iyi bir çift eldiven çıkardı elbette, postlar da işe yarardı –gerçi Norwenna'nın kendi sepetinde bunlardan çok daha iyileri vardı ya, neyse– lakin Prenses'in boynundaki kolye ayaklarının dibinde duran zincir kolyeden dört kat daha kalındı. Ayrıca Gundleus'un getirmiş olduğu broşlar kalitesiz altındı, boynuzun ağız kısmında ise bir çatlak vardı. Armağanlar arasında tek kıymetli olanı Romalılardan kalma yeşil kap idi.

Bedwin, rahatsız edici sessizliği bozdu. "Muhteşem armağanlar bunlar! Benzeri görülmemiş, olağanüstü armağanlar! Gerçekten çok cömertsiniz Kral Hazretleri." Norwenna da başıyla onaylayarak Bedwin ile aynı görüşte olduğunu bildirdi. Derken bebek ağlamaya başladı; bunun üzerine sütanne Ralla, Prens'i sütunların arkasındaki gölgelere götürdü, bir memesini çıkardı ve ağlayan bebeği, emzirmek suretiyle susturdu.

"Veliahdın sağlığı nasıl?" Gundleus salona girdiğinden bu yana ilk kez bir söz söylemişti.

"Tanrı'ya ve azizlere şükürler olsun," diye cevap verdi Norwenna, "sağlığı yerinde."

"Ya sol ayağı?" diye sordu Gundleus, pek de zarif olmayan bir şekilde. "Sakat ayağı düzeliyor mu?"

"Sol ayağı, oğlumun at sürmesine, kılıç kuşanmasına ya da tahtına oturmasına mani olacak değil," diye sertçe yanıtladı Norwenna.

"Elbette, elbette," dedi Gundleus ve acıkmış bebeğe şöyle bir baktı. Tebessüm ettikten sonra gerindi ve etrafına bakındı. Evlilikten söz açmamıştı, bu kişilerin yanında böyle bir konudan bahsetmezdi zaten. Norwenna ile evlenmek istiyorsa, Norwenna'nın değil, Uther'in rızasını almak zorundaydı. Bu ziyaret ise gelininı önceden şöyle bir görmek için vesile idi sadece. Norwenna'ya kısa ve ilgisiz bir bakış atma lütfunda bulunduktan sonra gözlerini yeniden loş salona çevirdi. "Lord Merlin'in ini burası demek, ha?" dedi Gundleus, "kendileri neredeler peki?"

Kimse yanıt vermedi. Tanaburs, halılardan birinin altındaki toprak zemini eşelemekteydi, sanırım bir tılsım gömüyordu oraya. Silurialı heyet gittikten sonra gömdüğü yeri kazmıştım ve kemikten yontulmuş bir yabandomuzu figürü çıkarınca da tılsımı dosdoğru ateşe atmıştım. Alevler şiddetle parlamış, mavi mavi tütmüştü; Nimue de doğru bir iş yaptığımı söylemişti.

Sonunda Bedwin soruyu cevapladı: "Kanaatimizce Lord Merlin İrlanda'da."

"Veya belki de kuzeydeki vahşi topraklardadır," diye ekledi sonra da üstü kapalı bir biçimde.

Gundleus dudak büktü. "Veya belki de ölmüştür?"

"Umuyorum ki öyle bir şey olmamıştır," dedi Piskopos heyecanla.

"Sahi mi?" Gundleus, Bedwin'in ihtiyarlamış yüzüne bakmak için sandalyesini döndürdü. "Merlin'in yaptıklarını tasvip ediyor musun Piskopos?"

"Merlin bizim için bir dosttur Kral Hazretleri," dedi Bedwin. Farklı dinler arasında doğabilecek çatışmalardan kaçınan, ağırbaşlı, tombul bir adamdı Bedwin.

"Lord Merlin, Hıristiyanlardan nefret eden bir druiddir Piskopos." Gundleus, Bedwin'i kışkırtmaya çalışıyordu.

"Artık Britanya'da çok sayıda Hıristiyan var," diye konuştu Bedwin, "ve çok az sayıda druid. Biz doğru yolu bulmuş olanların korkması için pek bir sebep yok ortada."

"İşitiyor musun Tanaburs?" diye druidine seslendi Gundleus. "Piskopos senden korkmuyormuş." Tanaburs yanıt vermedi. Salon boyunca gezinirken Merlin'in özel odalarına giden kapının önünde, davetsiz misafirleri uzak tutmak için hazırlanmış koruyucu görünmez engelin önüne gelmişti. Engel basit bir şekilde hazırlanmıştı: kapının her iki yanına yerleştirilmiş iki kafatasından oluşuyordu yalnızca. Gel gelelim böyle bir büyülü barikatını –ruh duvarını– aşmaya sadece bir druid cesaret edebilirdi; hele bir de bu doğaüstü engel Merlin tarafından hazırlanmışsa, druidler bile ona yaklaşmaya korkarlardı.

"Bu gece misafirimiz olur musunuz?" diye sordu Piskopos Bedwin, Merlin bahsini değiştirme gayesi ile.

"Hayır," dedi ayağa kalkan Gundleus kabaca. Kalkıp gideceğini sanmıştım, ama o, bunun yerine Norwenna'nın arkasında, kafataslarının koruduğu o küçük kara kapıya doğru baktı; kapının önünde Tanaburs, civardaki bir domuzun kokusunu almış tazı gibi titriyordu.

"Ne var şu kapının ardında?" diye sordu Kral.

"Lord Merlin'in özel odası Kral Hazretleri," dedi Bedwin.

"Sırlarını gizlediği yer mi yani?" diye sordu Gundleus, aç bir kurt gibi.

"Uyuduğu oda yalnızca," dedi Bedwin düşünmeden. Tanaburs, ucu ay şeklinde yontulmuş asasını kaldırıp görünmez duvara doğru titretti. Kral Gundleus, druidinin ne yaptığını izlerken şarabını bitirdi ve boynuz şeklindeki kadehi yere attı.

"Burada kalıp misafiriniz olurum belki," dedi Kral, "ama önce uyuyacağımız odayı bir görmemiz lazım." Tanaburs'a eliyle işaret ederek odaya girmesini söyledi, ancak Tanaburs tedirgindi. Merlin, Britanya'nın en kudretli druidiydi çünkü, İrlanda Denizi'nin ötesindekiler bile ondan çekinirdi. Kimse onun özel işlerine burnunu sokmaya cesaret edemezdi. Ne var ki bu yüce kişi aylardır ortalarda yoktu; kimileri Prens Mordred'in ölümünün, Merlin'in azalmaya başlayan kudretinin bir alameti olduğunu fısıldaşıyordu. Elbette ki Tanaburs da, efendisi gibi, o kapının ardındaki gizleri fazlasıyla merak ediyordu; çünkü o gizler Tanaburs'a Merlin'in kudretini ve bilgisini sunabilirdi. "Aç kapıyı!" diye buyurdu Gundleus.

Ucu ay şeklinde yontulmuş asanın dibi, kafataslarına doğru titreyerek yaklaştı, biraz duraksadı, sonra da kafatasının sararmış

tepesine dokundu. Hiçbir şey olmadı. Tanaburs, kafatasına tükürdü, ardından aynı yere tekrar dokundu ve sanki uyuyan bir yılanı dürtmüş gibi asasını derhal geri çekti. Yine hiçbir şey olmadı, bunun üzerine diğer elini tahta kapının sürgüsüne doğru uzattı.

Derken dehşet içinde durdu.

Büyük salonun dumanlar içindeki karanlık köşesinden bir uluma yankılandı. Sanki işkence edilen bir kızdan yükselen tüyler ürpertici bir feryattı bu; korkunç sesi işiten druid geri adım attı. Norwenna, korkuyla bağırdı ve istavroz çıkardı. Bebek Mordred ise ağlamaya başladı, Ralla ne yapsa onu susturamıyordu. Uluma kesilirken Gundleus, sesin geldiği yere baktı ve güldü. Sonra salondaki ürkmüş kişilere bakıp konuştu: "Bir savaşçı, küçük bir kızın bağırtısından korkacak değil ya." Bedwin, kapıya yürümeye başlayan Kral'a engel olmak istiyor, ama bir yandan da çekiniyordu. Gundleus, Piskopos'u umursamadı bile.

Birden, büyüyle korunan kapıdan bir çatırtı geldi. Sanki kapı parçalanmışçasına şiddetli bir gürültüydü bu; o kadar aniydi ki herkes irkilip sıçradı. Kral'ın kapıyı kırdığını sandım önce, derken fark ettim ki bir mızrak diğer uçtan kapıyı delip geçmişti. Gümüş rengi mızrak ucu, isten kararmış eski meşe kapıyı deldikten sonra dimdik çıkmıştı; bu sivriltilmiş çeliğin böylesine kalın bir engeli delebilmesi için nasıl bir kuvvetle itilmiş olabileceğini tasavvur edemiyordum. Aniden ortaya çıkan mızrak, Gundleus'un bile temkinli yürümeye başlamasına sebep olmuştu; öte yandan gururuna karşı bir meydan okuma sayılırdı bu ve Gundleus, adamlarının gözü önünde geri adım atmak istemiyordu. Şerden korunmak için gerekli kutsal hareketi yaptı, mızrak ucuna doğru tükürdü ve yürüyüp sürgüyü kaldırdıktan sonra kapıyı açtı.

Bir anda yüzünde bir korku ifadesi ile hızla geri çekildi. Ben de Gundleus'u izliyordum – gözlerinde saf korku vardı gerçekten de. Açık kapıdan bir adım daha geriledi, bu arada kapıdan çıkıp salona giren Nimue'nin keskin çığlığını işittim. Tanaburs, asasını hızla döndürerek havaya bazı şekiller çiziyor, Bedwin dua ediyor, bebek ağlıyor, Norwenna ise sandalyesini o yana çevirmiş endişe ile bakıyordu.

Nimue kapıdan çıktı; arkadaşımı görünce ben bile ürpermiştim. Çırılçıplaktı, narin beyaz vücudu kanla kaplıydı; saçlarından damlayan kan, küçük göğüslerinin üzerinden akıp kalçalarına doğru iniyordu. Başını ise bir ölüm maskesi taçlandırıyordu; kurban e-

dilmiş bir adamın suratını bıçağıyla yüzdükten sonra kurutmuştu ve bu surat şimdi kendi suratının üzerine asılıydı – tıpkı tehditkar bir şekilde dişlerini gösteren bir miğfer takmış gibiydi– yüzülmüş adamın kol derilerini ise kendi ince boynuna dolamıştı Nimue. Bu maske korkunç bir biçimde canlıydı sanki; Nimue, Siluria Kralı'na doğru yürürken maske seğirip titriyordu çünkü. Nimue küçük ve dengesiz adımlarla ilerlerken, ölü adamın kuruyup sararmış vücut derisi, kızın sırtından aşağı boylu boyunca uzanıyordu. Nimue'nin kanlı suratında seçilebilen yegane yer gözlerinin akıydı, ileri doğru seğirerek yürürken en küfürbaz askerin bile bilmediği lanetler okuyordu, ellerinde ise iki tane zehirli yılan tutuyordu; yılanların kara gövdeleri parlıyor, titreşen başları Kral'a doğru uzanıyordu. Gundleus, kutsal hareketini yaparak geri çekilmeye devam ediyordu ki birden anımsadı bir erkek, bir savaşçı ve bir kral olduğunu... elini kılıcına götürdü. Tam o anda Nimue kafasını salladı ve ölüm maskesi kızın başının üzerine topladığı saçlarından kayıp düştü; saç zannettiğimiz şeyin aslında bir yarasa olduğunu fark ettik o an; yarasa, katlanmış kanatlarını birden açtı ve kırmızı ağzını aralayıp Gundleus'a dişlerini gösterdi.

Yarasayı gören Norwenna bir çığlık attı ve bebeğini kapmak üzere koştu; bu arada bizler dehşet içinde Nimue'nin saçlarına dolanmış olan yaratığa bakıyorduk. Hayvan uğraştı, debelendi, kanatlarını çırptı, havalanmaya çalıştı. Yılanlar dolandılar, kıvrıldılar derken büyük salon bir anda bomboş kaldı. İlk Norwenna kaçtı, ardından Tanaburs, sonra diğerleri, hatta Kral bile doğuya bakan kapılardan sabah güneşine doğru koştu.

Onlar kaçarken Nimue kıpırtısız duruyordu, sonra bakışları normale döndü, gözlerini kırpıştırdı. Ocağa doğru yürüyüp yılanları ateşe fırlattı; alevlerin ortasına düşen yılanlar tısladılar, büküldüler, sonra cızırdayarak öldüler. Nimue, saçlarına dolanmış yarasayı kurtarıp serbest bıraktı, hayvan çatı kirişlerine doğru uçtu; sonra boynuna tutturduğu ölüm maskesini çözüp çıkardı ve deriyi yuvarlayarak kıvırdı. Gundleus'un getirmiş olduğu armağanların arasında bulunan Romalılardan kalma o kabı aldı. Kaba birkaç saniye baktı ve o ince gövdesinin bütün kuvveti ile hazine değerindeki armağanı meşe sütunlardan birine fırlattı; kap, tuzla buz oldu. Salona bir sessizlik çökmüştü, derken Nimue seslendi: "Derfel! Buradasın biliyorum."

"Nimue?" dedim endişeyle, gizlendiğim sepetin arkasından doğruldum. Çok korkmuştum. Yılanın gövdesindeki yağlar ateşte cızırdıyor, yarasa ise çatının orada bir yerlerde hışırdıyordu.

Nimue bana gülümsedi. "Bana su lazım, Derfel," dedi.

"Su mu?" diye sordum aptalca.

"Üzerimdeki tavuk kanını temizlemek için," diye açıkladı Nimue.

"Tavuk mu?"

"Su," dedi yeniden. "Kapının yanında bir küp su olacak. Ondan biraz getir."

"Oraya mı?" diye sordum, Merlin'in özel odasına su taşımamı istemesi beni hayretler içinde bırakmıştı.

"Tabii ki oraya. Niye sordun?" dedi ve o büyük domuz mızrağının delmiş olduğu kapıdan içeri girdi, ben ise ağır su küpünü sırtlanıp peşinden odaya girdim. Nimue, dövülmüş bakırdan oluşan bir plakanın karşısında dikilmiş kendi çıplak vücudunun aksini izliyordu. Çıplaklığından utanır bir hali yoktu, çocukken hepimiz çırılçıplak koşturup oynadığımız için belki de; öte yandan ikimizin de artık çocuk olmadığını hisseden ben rahatsız olmuştum.

"Buraya bırakayım mı suyu?" diye sordum.

Nimue başıyla onayladı. Su küpünü yere bıraktım ve tekrar kapıya yöneldim. "Burada kal," dedi, "lütfen burada kal. Ve kapıyı ört."

Kapıyı kapatabilmek için mızrağı saplandığı yerden çıkarmak zorunda kaldım. Mızrak ucu ile meşe kapıyı nasıl deldiğini sormak istemedim ona, benim sorularımı çekecek halde değildi çünkü; bu yüzden hiç konuşmadan mızrağı çıkarmaya koyuldum. Nimue ise beyaz tenine bulaşmış kanları temizledi, sonra da siyah bir pelerin kuşandı. İşini bitirince bana döndü, "Buraya gel," dedi. Sözünü dinleyerek ahşap bir yükselti üzerine yığılmış yün battaniyeler ve kürklerden oluşan, Nimue'nin her akşam uyuduğu yatağa gittim. Yatağın üzerine küflü, koyu renk bir kumaş gerilmişti. Bu tentenin altındaki gölgelere oturup Nimue'yi kollarıma aldım. Yumuşak yün kumaşın altından kaburgaları hissediliyordu. Ağlıyordu. Niçin ağladığını bilmiyordum, bu yüzden onu beceriksizce kucaklayarak Merlin'in odasına bakınmakla yetindim. Burası olağanüstü bir yerdi. Bir sürü ahşap sandık vardı; üst üste yığılmış sepetler, kuytu köşeler ve daracık yollar oluşturuyordu, bu koridorlarda birkaç

cılız kedi yavrusu geziniyordu. Bazı yerlerde ise yığınlar devrilmişti, sanki birisi alttaki kutulardan birinde bir şeyler aramak istemiş, ama kutuları teker teker indirmek zahmetine katlanmak yerine bütün öbeği devirivermiş gibi. Her yer toz içindeydi. Zemini kaplayan sazların yıllardır değiştirilmediği belliydi, bazı yerlerde ise zemine battaniyeler ve halılar serilmişti ve bunlar da çürümeye terk edilmişti. Odada dayanılmaz derecede kötü bir koku vardı; toz, kedi çişi, nem, küf ve çürüme kokusu, kirişlere asılmış çeşitli otların daha hafif kalan aromaları ile karışıyordu. Kapının yanında bir masa vardı; masanın üstü, kıvrılmış, neredeyse eriyip toza dönecek parşömen kağıtları ile doluydu. Masanın yukarısındaki tozlu bir rafta hayvan kafatasları vardı, gözlerim bu mezarlık havasının kasvetine alıştığında rafta en az iki tane de insan kafatası olduğunu fark ettim. Parlaklıklarını yitirmiş kalkanlar, kilden yapılmış büyükçe bir küpe yaslanmıştı, bu küpün içinde ise ağ bağlamış birkaç tane mızrak bulunuyordu. Duvara asılı bir kılıç gördüm. Büyük bakır aynanın altında bir mangal, gri küller altından tütüyordu; tuhaf olan, bu aynanın üzerinde bir Hıristiyan haçının asılı olmasıydı, bu haçın kollarına Hıristiyanların ölen Tanrısının minik bir figürü çivilenmişti. Hatta mevcut olabilecek tehlikelere karşı tedbir olsun diye biri onu ökseotu ile örtmüştü. Dallanıp budaklanmış iri geyik boynuzları, kurutulmuş ökseotlarının hemen yanındaki kirişte asılıydı, bunların yanında ise baş aşağı tünemiş yarasalar sarkıyordu, bu yarasaların dışkıları yerde küçük öbekler oluşturmuştu. Evde yarasaya rastlamak en kötüsüne alametti, öte yandan Merlin ve Nimue gibi kudretli insanlar böyle basit ve bayağı tehditlerden çekinmez herhalde diye düşünüyordum. Başka bir masanın üzeri ise taslar, dibekler, dibek dövmek için tokmaklar, metal bir terazi, kaplar ve balmumu ile mühürlenmiş çömleklerle doluydu; sonradan öğrendiğim kadarıyla bu çömleklerin içinde, katledilmiş adamların mezarlarından toplanmış çiy taneleri, toz haline getirilmiş kafatasları, adamotu ve güzelavratotu özleri vardı. Masanın yanında duran tuhaf görünüşlü bir toprak testinin içinde ise bir dolu kartal taşı, periler tarafından yapılmış ekmekler, peri okları, yılan taşları ve cadı taşları vardı; bunlar tüylerle, deniz kabuklarıyla ve çam kozalaklarıyla karıştırılmıştı. Hayatımda böylesine tıka basa dolu, böylesine kirli, böylesine büyüleyici bir oda daha görmemiştim... acaba diyordum Merlin'in kulesindeki oda da böylesine korkunç ve harika mıdır?

Nimue ağlamayı kesmiş, kollarımda kıpırtısız yatıyordu. Odayı görünce yaşadığım ani hayret ve hayranlığı sezmiş olmalıydı.

"Hiçbir şeyi atmaz o," dedi bitkince, "hiçbir şeyi." Bir şey söylemedim, sadece onu okşayarak teskin ettim. Bitkin bir biçimde yatıyordu, ama elim pelerinin üzerinden onun küçük göğsünü kavrayınca öfkeyle sırtını döndü.

"İstediğin bu ise eğer, git de Sebile'i bul," dedi. Pelerinini sıkıca örtündükten sonra yataktan kalkıp Merlin'in eşyaları ile dolu masaya gitti.

Mahcup bir biçimde kekeleyerek af dilemeye çalıştım.

"Önemi yok," diyerek sözlerimi savuşturdu. Dışardan, Tor'dan gelen gürültüler duyuluyordu, ayrıca kapının ardındaki büyük salondan da sesler geliyordu; ama kimse bizi rahatsız etmeye cesaret edemedi. Nimue, masanın üzerindeki çömleklerin, kapların ve kepçelerin arasında bir şeyler arıyordu, sonunda aradığını buldu. Siyah taştan yontulmuş bir bıçaktı bu, bıçağın ağız kısmı yontularak keskinleştirilmiş, kemik beyazına dönmüştü. Nimue yeniden küflü yatağına yaklaştı ve karşımda diz çöküp doğrudan yüzüme baktı. Pelerini omuzlarından kayıp düşmüştü, çıplak ve gölgeler arasındaki vücudunun farkında olmak beni tedirgin ediyordu, ne var ki gözlerini dikmiş benim gözlerime bakıyordu; karşılığında onun gözlerine bakmaktan başka ne gelirdi ki elimden?

Uzun süre bir şey demedi, o sessizlikte yüreğimin attığını duyacaktım neredeyse. Sanki bir karar vermeye çalışıyor gibiydi; hani hayattaki dengeleri bozacak şu meşum kararlardan birini. Ben de öylece bekledim, korku içinde, o acemi şaşkınlığımı üzerimden atmaktan bile acizdim. Siyah saçları karmakarışıktı, oval yüz hatlarını çerçeveliyordu bu saçlar. Nimue için güzel de diyemezdiniz, vasat da; ama yüzünde bir canlılık vardı, alışılmış bir güzelliğe ihtiyacı yoktu bu sebepten. Alnı genişti ve öne doğru çıkmıştı, gözleri siyahtı ve vahşi bir ifadeye sahipti, burnu inceydi, ağzı büyüktü, çenesi sivriydi. Tanıdığım en zeki kadındı, lakin o günlerde bile henüz bir çocuk sayılırdı; bu zekasının kendisine bahşettiği bir kederle doluydu hep. Dünyaya geldiği andan itibaren biliyordu... ya da belki tanrılar onu boğulmaktan kurtardıkları gün bahşetmişlerdi bu bilgiyi. Çocukken pek çok ahmaklık ve yaramazlık yapmıştı elbet; şimdi ise Merlin'in kılavuzluğu olmadan, küçük omuzlarında Merlin'in sorumluluklarını taşıyan Nimue değişmekteydi. Ben de değişmekteydim tabii, ama benim değiştiğim barizdi zaten: Bir zamanlar kemikleri sayılan bir oğlan, uzun boylu genç bir adama dönüyordu. Nimue ise çocukluktan, hakimiyete geçiyordu. Bu hakimiyet, onun Merlin ile ortak hayallerinden doğmaktay-

dı; ne var ki Merlin, hayalinin bir kısmından vazgeçerek uzlaşabilecek biri iken, Nimue asla böyle bir şeye yanaşmazdı. Çünkü Nimue 'ya hep ya hiç' diyen biriydi. Kendi tanrılarına tapan bir Britanya hayalini engelleyecek olanlarla uzlaşıp boyun eğmektense, hiçbir tanrının olmadığı o soğuk ıssızlıkta tüm dünyanın ölmesini yeğlerdi. Ve biliyordum ki önümde böyle diz çökmüş bakarken benimle ilgili bir hüküm vermeye çalışıyordu... acaba bu coşkulu hayaline ortak olmaya layık mıyım, değil miyim diye.

Kararını vermişti, bana doğru sokuldu. "Sol elini uzat," dedi.

Uzattım.

Kendi sol eliyle avucumu yukarı doğru çevirdi, sonra bir büyü mırıldandı. Savaş Tanrısı Camulos'un, Manawydan fab Llyr'in, Nimue'nin taptığı Deniz Tanrısı Agrona'nın, Katliamlar Tanrısı'nın ve Şafak Tanrıçası Altın Aranrhod'un isimlerini tanımıştım, ama duyduğum isimlerin ve kelimelerin çoğu öylesine tuhaf ve öylesine baş döndürücü bir sesle söylenmişti ki sükunet içinde Nimue'nin bana yapacaklarını beklemeye koyuldum... ta ki avucumun içini bıçakla boydan boya kesene kadar; o an irkilerek acı içinde bağırdım. Beni susturdu. Bıçak yarası başta ince gibiydi, ama sonra kanım avucumu doldurdu.

Kendi sol avucunu da aynı şekilde kesen Nimue, yarasını benim yaramın üzerine yapıştırdı ve benim uyuşmuş parmaklarımı kendi parmakları ile yakaladı. Bıçağı yere attı ve pelerininin ucu ile iki kanayan eli sıkıca birbirine kenetleyerek sarmalayıp bağladı. "Derfel," dedi usulca, "yara izi olduğu sürece elinde... ve yara izi olduğu sürece elimde, biz tekiz. Kabul ediyor musun?"

Gözlerine baktım; biliyordum ki çocuk oyuncağı değil, bizi hem bu dünyada hem de belki öbür dünyada bağlayacak bir yemindi bu. Bir an için ilerde bizi nelerin beklediğini düşünüp korktum, sonra başımla onaylayıp güç bela ağzımı açmayı başardım. "Kabul ediyorum," dedim.

"O takdirde sen bu yarayı taşıdığın müddetçe senin canın benim canım... ve ben bu yarayı taşıdığım müddetçe benim canım senin canın. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Evet," dedim. Elim zonkluyordu. Onun eli avucumda serin ve ufacıktı, benim elimse şişmişti ve yanıyordu sanki.

"Gün gelecek seni yardıma çağıracağım, Derfel," dedi Nimue, "ola ki o gün gelmez isen tanrılar elindeki yara izine bakıp sana yalancı dost, hain ve düşman diyecekler."

"Anladım," dedim.

Birkaç saniye boyunca bana sessizce baktı, sonra kürklerin battaniyelerin arasına girip kollarıma kıvrılıverdi. Sol ellerimiz birbirine bağlı iken öylece yatmak güçtü, yine de rahatsız olmayacağımız bir şekilde sessizce yattık. Dışardan sesler geliyordu, yarasaların uyuduğu ve kedi yavrularının avlandığı yüksek tavanlı karanlık odada tozlar bir yerlerden gelen esintiyle sürükleniyordu. Soğuktu, Nimue üzerimize bir post çekti ve ardından uyuyakaldı, küçük gövdesinin ağırlığı sağ kolumu uyuşturmuştu. Bense uyumadım, hayret ve şaşkınlık içinde bıçağın bizim aramızda kurduğu bağı düşünüyordum.

İkindi vakti Nimue uyandı. "Gundleus gitmiş," dedi uykulu bir şekilde; bundan nasıl haberdar olmuştu bilemem. Ardından kollarımdan ve kürklerden kurtulup ellerimizin etrafına dolanmış pelerini çözdü. Kan kurumuştu, ellerimizi ayırırken yara kabukları canımızı acıtacak şekilde koptu. Nimue, mızrakların oraya gidip bir tutam örümcek ağı getirdi ve ağı kanayan avucuma yapıştırdı. "Yakında iyileşir," dedi pek umursamadan, sonra kendi yarasını da bir parça kumaşla sarıp bize peynir ve ekmek getirdi. "Senin karnın da aç mı?" diye sordu.

"Daima."

Yemeği paylaştık. Ekmek kuru ve sertti, peynir ise fareler tarafından kemirilmişti. Daha doğrusu, Nimue'nin fare olduğunu tahmin ettiği bir şeyler tarafından. "Belki de yarasalar ısırmıştır," dedi. "Yarasalar peynir sever mi ki?"

"Bilmem," dedim, sonra duraksadım. "O yarasa evcil miydi?" Saçına bağlamış olduğu hayvanı kastediyordum. Böyle şeyleri daha önce de görmüştüm tabii, ancak ne Merlin ne de talebeleri bunlardan bahsederlerdi; ama artık o acayip törenle birbirimize bağlandığımız için Nimue'nin güvenini kazanmış olabileceğimi düşünüyordum.

Gerçekten de öyleydi; başını iki yana salladı. "Ahmakları korkutacak eski bir numara sadece," dedi önemsemeden. "Bana Merlin öğretmişti bunu. Şahinlerin ayağına bağlanan şu iplerden bulur ve yarasanın ayağına bağlarsın, sonra da saçına." Parmaklarını siyah

saçlarında gezdirdi ve güldü. "Baksana Tanaburs'u korkuttu işte. Şu işe bak be! Üstelik adam bir druid!"

Bana komik gelmiyordu. Çünkü ben onun büyülerine inanmak istiyordum, bu büyülerin aslında şahin ipleri ile yapılan numaralar olduğunu işitmek değil. "Peki ya yılanlar?" diye sordum.

"Merlin onları bir sepette tutar. Ben de onları beslerim," diye omuz silkti. Derken benim hayal kırıklığımı fark etti. "Neyin var senin?"

"Hepsi de numara mıydı yani?" diye sordum.

Kaşlarını çattı ve uzun süre sessiz kaldı. Hiç cevap vermeyeceğini sanıyordum, ama sonunda açıkladı; biliyordum ki Merlin'in ona öğrettiği şeyleri konuşuyordu. Sihir, dedi, insanoğlu ile Tanrıların yollarının kesiştiği anda olur ancak, ne var ki bu anları tayin etmek insanoğlunun işi değildir. "Parmaklarımı şıklatıp odayı bir anda sisle dolduramam," dedi, "ama böyle bir şeye şahit olmuştum. Ölüleri diriltemem, ama Merlin böyle bir şeye şahit olmuş. Gundleus'un üzerine gökten yıldırım düşüremem –keşke böyle bir şey yapabilseydim– ama bunları yalnızca tanrılar yapabilir. Ama Derfel, bir zamanlar biz de bunları yapıyorduk, o zamanlar tanrılarla yan yana yaşar ve onları memnun kılardık. Bunun karşılığında da onların bahşettiği güç ile Britanya'yı onların arzu ettiği gibi korurduk. Senin anlayacağın, onların buyruklarını yerine getirirdik, ama zaten onların buyrukları da bizim emellerimizle aynı idi." Bunu belirtmek için iki avucunu birbirine vurdu, sol elindeki yara sızladığından yüzünü buruşturdu. "Derken Romalılar geldi," dedi, "ve bütünlüğümüzü bozdular."

"Ama niye?" Sabırsızca sözünü kestim, çünkü buraya kadarki kısmı daha önce ziyadesiyle dinlemiştim zaten. Romalıların Britanya ile tanrıları arasındaki bağı kopardığını Merlin daima anlatırdı; ama madem ki tanrılar böyle kudretli idi, peki bu iş nasıl olmuştu? Merlin bundan hiç bahsetmezdi. "Romalıları niçin yenemedik?" diye sordum Nimue'ye.

"Çünkü tanrılar istemedi. Bazı tanrılar kötüdür, Derfel. Ayrıca tanrıların bize karşı hiçbir yükümlülükleri yoktur, sadece bizim onlara karşı yükümlülüklerimiz var. Kim bilir belki de bu olay onları keyiflendirmişti. Veya belki de atalarımız sorumluluklarını yerine getirmeyince tanrılar ceza olarak Romalıları yolladılar. Ne olduğunu bilemeyiz, ama şimdi biliyoruz ki Romalılar buradan gitti ve Merlin'e göre Britanya'yı yeniden kurabilmemiz için bir

şansımız –tek bir şansımız– var." Yavaş, ama heyecanlı bir sesle konuşuyordu. "Eski Britanya'yı yeniden yaratmalıyız, gerçek Britanya'yı; tanrıların ve insanoğlunun yaşadığı o ülkeyi. Eğer bunu başarabilirsek Derfel, eğer başarabilirsek, o takdirde bir kez daha tanrılar bize güç bahşedecek."

Ona inanmak istiyordum. Hastalıklarla dolu ve her an ölümün pençesinde olan kısacık ömürlerimize, iyi niyetli ve olağanüstü kudretli doğaüstü varlıklar tarafından yeni bir umut aşılanacağına inanmayı öyle çok istiyordum ki. "İyi ama hep öyle numara yapmak zorunda mısın?" diye sordum hayal kırıklığımı gizlemeden.

"Ah, Derfel," Nimue'nin omuzları artık o kadar dik değildi. "Bir düşünsene. Herkes tanrıların mevcudiyetini hissedemez ki diğer seçilmiş kişiler gibi. Ola ki bir an acizlik gösterirsem, ola ki bir an şüphe duyarsam, inanmak isteyen diğer insanlar için ne umut kalır? O yaptıklarım numara değil, o yaptıklarım..." duraksadı, doğru sözcüğü arıyordu, "inancı kanıtlayacak nişanlar, işaretler. Tıpkı Uther'in sancağı, tacı, kolyeleri ve Caer Cadarn'daki kayası gibi. Böyle nişanlar bize Uther'in Ulu Kral olduğunu işaret eder, biz de ona krallara gösterilen saygıyı gösteririz. Merlin de halkının arasında yürürken kendi nişanlarını kuşanmak zorundadır. Bu nişanlar onun tanrılar tarafından seçildiğini gösterir ve insanlar da bu yüzden ondan çekinirler." Mızrağın delik açtığı kapıyı işaret etti. "Yüzüme asılmış bir ölü derisi, onun altında bir yarasa ve elimde iki yılan ile çırılçıplak o kapıdan geçerken ben, karşımda bir kral, bir druid ve onların savaşçıları vardı. Sadece bir kız, Derfel, karşısında ise bir kral, bir druid ve bir sürü kraliyet muhafızı. Peki kim kazandı?"

"Sen."

"Demek ki numaram işe yaramış, ama bunu sağlayan benim gücüm değildi. Tanrıların gücü idi, ama işe yaraması için ben o güce inanmak zorundayım. Ve inanmak için de hayatını inanca adamalısın, Derfel." Onda daha önce hiç görmediğim yoğun bir tutkuyla konuşuyordu artık. "Her gün her gece, her an her dakika tanrıları bekliyor olmalısın. Eğer onları böyle beklersen onlar da gelir. Onlara her ihtiyaç duyduğunda gelmezler elbet, ama onları hiç anmazsan onlar da sana yanıt vermez. Fakat Derfel, yanıt verdikleri zaman, ah, o zaman öylesine muhteşem, öylesine büyüleyici bir andır ki sanki kanatlar seni ihtişam içinde kaldırıp göğe taşır." Konuştukça gözleri ışıldıyordu. Bu konulardan daha evvel hiç bahsetmemişti. Kısa bir süre öncesine kadar bir çocukken, Nimue artık

Merlin'in koynuna girmiş ve onun öğretilerini, onun gücünü taşır hale gelmişti – ben ise buna içerliyordum. Nedenini bilmediğim bir kıskançlık ve öfke duyuyordum. Nimue benden uzaklaşıyordu ve buna engel olamıyordum.

"Tanrıları bekliyorum ben zaten," dedim gücenmiş bir şekilde. "Tanrılara inanıyorum. Onları anıyorum zaten."

Sargılı eliyle yüzüme dokundu. "Sen bir savaşçı olacaksın Derfel, hem de çok büyük bir savaşçı olacaksın. Sen dürüst ve iyi bir insansın, Merlin'in kulesi kadar sağlam ve güçlüsün ve sende delilik yok. En ufak bir delilik bile, deliliğin izi bile yok sende. Sanıyor musun ki Merlin'in yolundan gitmeyi ben istedim?"

Bu lafa alınmıştım. "Evet," dedim. "Evet sen istedin!" Tabii aslında onun sözlerine değil, kendini bana adamadığına, benim yanımda olmadığına alınmıştım. Derin bir nefes aldıktan sonra loş çatıya doğru baktı, iki güvercin bacadan içeri girmiş kirişlerin orda kanat çırpıyorlardı. "Bazen galiba ben de herkes gibi evlenmek, çocuk doğurmak, çocuk büyütmek, sonra da yaşlanıp ölmek istiyorum, ama Derfel,"–tekrar bana baktı– "ama bu saydıklarım arasında sadece en sonuncusunu yapabileceğim. İleride yaşayacaklarımı düşünmeye korkuyorum. İrfan'ın Üç Yarası'na nasıl dayanırım bilmiyorum. Ama mecburum. Mecburum!"

"Üç Yara nedir?" Bunu daha önce hiç duymadığım için sormuştum.

"Gövdede Taşınacak Yara," diye izah etti Nimue, "Kibirde Taşınacak Yara," bunu derken kendi kasıklarının arasına dokundu, "ve Zihinde Taşınacak Yara... yani delilik." Sustu, yüzünde bir korku ifadesi belirmişti. "Merlin bu yaraların üçünü de taşıdı, bu yüzden o kadar irfanlı, o kadar bilge bir adam. Morgan, Gövdede Taşınacak Yaraların en ağırına sahip, ama diğer iki yarayı hiç taşımadı; bu yüzden hiçbir zaman tam olarak tanrılara ait olamayacak. Ben ise bu yaraların hiçbirini taşımadım daha, ama zamanı gelince taşıyacağım. Buna mecburum!" Heyecanla konuşuyordu. "Mecburum, çünkü ben seçildim."

"Ben neden seçilmedim?" diye sordum.

Kafasını salladı. "Anlamıyorsun, Derfel. Beni, benden başka seçen olmadı. Seçimi kendin yapmak zorundasın. Aramızdaki herhangi birinin de başına gelebilir bu. Merlin, bu yüzden yetimleri topluyor; yetim çocukların özel yetenekleri olabileceğini düşünüyor çünkü, ama pek azı özel yetenekler taşıyor."

"Sen de bunlardan birisin," dedim.

"Her yerde tanrıları görüyorum ben. Onlar da beni görüyor," demekle yetindi.

"Ben daha hiç Tanrı görmedim," dedim inatçı bir şekilde.

Benim alınganlığım karşısında gülümsedi. "Göreceksin," dedi, "Britanya'yı düşün Derfel, yavaş yavaş kaybolan sislerle kaplı bir diyar olarak düşün. Sağda solda uçup kaybolan sisler aslında tanrıların ta kendisi; tanrıları memnun kılıp bu toprakları onlara iade edebildiğimiz takdirde sisler birleşecek ve ülkemizi kaplayıp bizi dışarıdaki tehlikelere karşı koruyacak. Tor'da bu yüzden yaşıyoruz zaten. Merlin, tanrıların bu mekanı seçtiklerini biliyor, o kutsal sis burada yoğun çünkü; bizim gayemiz ise bu sisi yaymak."

"Merlin şu anda bunu mu yapıyor?"

Gülümsedi. "Merlin şu anda uyuyor, Derfel, Merlin uyuyor. Ve benim de uyumam lazım. Senin işin gücün yok mu bakayım?"

"Kiraların çetelelerini tutacaktım," dedim beceriksizce. Aşağıdaki kilerler tütsülenmiş balık, tütsülenmiş yılanbalığı, kavanozlar dolusu tuz, söğüt ağacından örülmüş sepetler, dokunmuş kumaşlar, fıçılar dolusu kömür, küfeler dolusu kurşun ve hatta biraz kehribar ve siyah kehribar ile dolduruluyordu: Beltain zamanı ödenen kış kiraları idi bunlar ve Hywel, bunları tartıp çetelelerini tuttuktan sonra Merlin'in payı ile Ulu Kral'ın vergi tahsildarlarına ödenecek payı ayıracaktı.

"Hadi git öyleyse," dedi Nimue sanki aramızda yaşananlar çok olağan şeylermiş gibi, sonra da uzanıp beni kardeşçe öptü. "Hadi," dedi; Merlin'in odasından sendeleyerek çıktığımda kızgın ve şaşkın bakışlarla karşılaştım; Norwenna'nın nedimeleri büyük salona tekrar yerleşmişlerdi.

Takvimler gün ve gecenin eşit olduğu bahar noktasına erişti. Hıristiyanlar, Tanrılarının son yemeğini anarken, bizler, Beltain festivalinin koca ateşlerini yaktık. Yeniden canlanmakta olan dünyaya taze bir hayat vermek üzere gürledi ateşlerimiz karanlığa karşı. Sakson yağmacıları doğudaki topraklarda görülmeye başlamıştı, neyse ki Ynys Wydryn'e yaklaşmadılar. Silurialı Gundleus ise bir daha görünmedi. Katip Gudovan, Kral'ın evlilik teklifinin reddedildiğini düşünüyor, kuzeydeki krallıklarla yeni bir savaş olacağına dair uğursuz tahminler yürütüp duruyordu.

Merlin ise hala yoktu, ondan bir haber dahi alamıyorduk.

Veliaht Mordred'in sütdişleri çıkıyordu artık. İlk sütdişleri altçenesinde çıkmıştı –uzun bir ömrün alametiydi bunlar– hatta Mordred yeni çıkmış dişleriyle Ralla'nın meme ucunu ısırıp kanattı. Buna rağmen kadın Mordred'i emzirmeye devam etti, çünkü kendi tosun bebeğine ana sütüyle karışmış prens kanı emzirmek istiyordu. Günler uzadıkça Nimue'nin de keyfi yerine geliyordu. Avuçlarımızdaki yara izleri önce pembeye, sonra beyaza, en sonunda da ince ve koyu çizgilere döndü. Nimue bu konudan hiç söz açmadı.

Ulu Kral'ın Caer Cadarn'da bulunduğu bir hafta, Veliaht da büyükbabasının görmesi için oraya götürüldü. Uther, iyi ilkbahar alametlerinin de etkisiyle Veliaht'ı görünce kani olmuştu anlaşılan, çünkü Beltain'den üç hafta sonra bir haber geldi bize: krallığın, Norwenna'nın ve Mordred'in istikballerine dair karar almak üzere büyük konsey toplanacaktı – Britanya'da altmış yıldan bu yana ilk kez oluyordu bu.

Bahar gelmişti, yapraklar yemyeşildi ve yeniden doğan bu topraklarda büyük umutlar da doğuyordu.

Dumnonia'nın Gwent'e olan kuzey sınırının hemen ötesinde uzanan Severn Irmağı'nın yanında bulunan ve Romalılardan kalma bir kasaba olan Glevum'da toplandı büyük konsey. Uther buraya dört öküzün çekmekte olduğu bir kağnı ile geldi; hayvanların her biri bahar çiçekleri ile süslenmiş ve sırtlarına yeşil kumaştan semerler vurulmuştu. İlkyazda bulunan krallığının yollarında ağır ağır ilerlerlerken, Ulu Kral yolculuğun tadını çıkarıyordu. Belki de Britanya'nın güzelliklerini son kez görüyordu; Cruachan'ın Mağarası'ndan geçeceği ve öbür dünyaya ulaşan kılıç köprüyü aşacağı vakit yaklaşıyordu çünkü. Öküzlerin yürüdüğü yolun her iki yanındaki çalılar aldikenler yüzünden beyazlamış, koruluk çançiçekleri ile donanmıştı, alev kırmızısı gelincikler ise buğday, çavdar ve arpa tarlaları arasından göz alıyordu. Ulu Kral'ın acelesi yoktu, sık sık yerleşim yerlerinde durup tarlaları, konakları izliyor, rastladığı adamlara domuzları nasıl hadım etmek gerektiği veya taşan göllere karşı alınacak tedbirler konusunda nasihatler veriyordu; adamlar bu konularda Kral'dan daha bilgili olmalarına rağmen, saygıyla dinliyorlardı. Kral, Aquae Sulis'te bulunan sıcak su kaynaklarında yıkandı. Şehirden ayrıldıklarında kendini o kadar zinde hissediyordu ki bir kilometre boyunca yürüdü, sonra da askerlerin yardımıyla kürk döşenmiş kağnısına kuruldu yeniden. Kralın maiyetinde ozanları, danışmanları, hekimi, çalgıcıları, hizmetkarları, bir de muhafız bölüğünün kumandanı ve Kral'ın baş koruması olan Owain'in komuta ettiği savaşçılar vardı. Herkes çiçekler takmıştı, askerler ise savaş için gelmediklerini göstermek amacıyla kalkanlarını baş aşağı çevirmişlerdi. Yaşlı ve tecrübeli Uther, yine de tedbiri elden bırakmamış ve askerlere mızrak uçlarını her gün iyice bilemelerini buyurmuştu tabii.

Glevum'a ben de gittim. Aslında orada pek bir işim yoktu, ancak Uther, Morgan'ı büyük konseye çağırmıştı. Kadınların ister büyük ister küçük olsun herhangi bir konseye katılması hiç hoş karşılanmaz genelde; lakin Uther, Merlin'in adına konuşabilecek yegane kişinin Morgan olduğuna kanaat getirmişti. Merlin'in yok-

luğundan ötürü dara düşen kral, Morgan'ı çağırttırmıştı bu yüzden. Hem ayrıca Morgan, Uther'in öz kızıydı ve Ulu Kral, kendi danışmanlarının aklının toplamının dahi, altın maskeli Morgan'ın aklının yarısı etmeyeceğini söylerdi sık sık. Üstelik Morgan, Norwenna'nın sağlığından sorumlu olan kişiydi ve üzerinde karar alınacak konu da Norwenna'nın istikbaliydi – tabii bu konuda Prenses'in ne görüşü sorulmuş ne de kendisi konseye çağrılmıştı. Merlin'in karısı Guendoloen'in bakıcılığında Ynys Wydryn'de kalıyordu Norwenna. Morgan yanına kölesi Sebile'den başka kimseyi almayacaktı aslında; derken son anda Nimue, kendisinin de geleceğini ve benim de onun yanında gideceğimi bildirdi Morgan'a.

Morgan biraz yaygara çıkardı elbet, ama Nimue kendisinden yaşça daha büyük olan kadının öfkesini tuhaf ve rahatsız edici bir sükunetle karşıladı. "Bu konuda talimat aldım," dedi Morgan'a; Morgan kimin talimat verdiğini bağıra çağıra sorduğunda ise Nimue tebessüm etmekle yetindi. Morgan, Nimue'den iki misli uzun ve çok daha büyüktü; ne var ki Merlin, Nimue'yi koynuna almakla Ynys Wydryn'deki hakimiyetini onunla paylaşmış oluyordu, böyle bir otorite karşısında Morgan'ın elinden hiçbir şey gelmezdi. Yine de benim de onlarla gitmeme itiraz etti Morgan. Neden Merlin'in yetimleri arasında bulunan öbür İrlandalı kızı, Lunete'i değil de beni götürdüğünü sordu Nimue'ye. Benim yaşımda bir oğlanın genç bir kadına yoldaşlık etmesinin uygun olmadığını söyledi, Nimue ise tebessüm etti yine. Bunun üzerine Morgan, tükürükler saçarak Merlin'e Nimue'nin benden hoşlandığını yetiştireceğini ve bunun da Nimue'nin sonu olacağını söyledi. Nimue bu aciz tehdite gülüp geçti.

Münakaşaları umurumda bile değildi. Tek istediğim Glevum'a gidip atlıların savaştığı turnuvaları görmek, ozanların öykülerini dinlemek, dansları izlemek ve en çok da Nimue'nin yanında olmaktı.

Her biri birbirinden farklı dört kişiden oluşan uyumsuz bir kafile olarak Glevum'a doğru yola koyulduk böylece. Elinde dikenli siyah bir ağaçtan yontulmuş asası ve yaz güneşinde parıldayan altın maskesi ile Morgan önümüzden ilerliyordu zar zor; aksak yürüyüşü yüzünden, her bir adımı, Nimue'nin gelmesini istemediğini belirten bir hareket gibi görünüyordu. Morgan'ın Sakson kölesi Sebile, sırtına yüklendiği örtüler, kurutulmuş otlar ve çömleklerden kamburlaşmış bir halde sahibinin iki adım ardından yürüyordu telaşla. Nimue ile ben ise, sırtımızda hiçbir yük taşımadan, yüzümüz mas-

kesiz, ayağımız çıplak arkadan geliyorduk. Nimue, beyaz cüppesini bir kuşakla tutturmuş, cüppenin üzerine uzun, siyah bir pelerin giymişti. Uzun, siyah saçlarını başının üzerinde toplamıştı, takı takmıyordu; pelerininin yakalarını tutturacak bir kemik iğne bile yoktu hatta. Morgan'ın boynunda ise kalın bir altın kolye vardı, kadının boz renkli pelerini iki altın broş ile göğsüne tutturulmuştu; bu broşlardan biri üç boynuzlu bir geyik olarak tasvir edilmişti, diğeri ise Uther'in Caer Cadarn'da hediye ettiği iri ejder süslemeli broştu.

Yolculuk benim için keyifliydi. Tam üç gün sürdü. Yavaş yol almıştık, çünkü Morgan doğru düzgün yürüyemiyordu. Neyse ki güneş tepemizden eksik olmadı ve Romalılardan kalma yol, işimizi kolaylaştırdı. Günbatımında en yakındaki şefin konağına gidiyor ve şeref konukları olarak konağın saman dolu ahırında uyuyorduk. Yolculuk yapan başka kimselere nadiren de olsa rastladık; bu kişiler Morgan'ın yüksek tabakadan olduğunu gösteren altın armasının parıltısını görünce derhal bize yol veriyordu. İşlek yollarda zenginleri soyabilecek topraksız ve efendisiz adamlara karşı bizi ikaz etmişlerdi; neyse ki karşımıza böyle bir tehdit çıkmadı hiç. Kim bilir belki de Uther'in askerleri büyük konsey öncesi ormanları ve tepeleri bu haydutlardan temizlemişlerdi. İbret olsun diye yol kenarlarında kazığa dikilmiş bir düzineden fazla çürüyen ceset görmüştük zaten. Rastladığımız köleler ve çiftçiler Morgan'ın önünde diz çöktüler, tüccarlar ona yol verdiler. Yalnızca tek bir yolcu bizim gücümüze meydan okuma cesaretinde bulundu. Darmadağınık saçlı ve paçavralar içindeki kadın müritlerinin önünde yürüyen saçı sakalı birbirine karışmış bir rahipti bu. Hıristiyan kalabalık, yolun ilerisinde danslar yaparak çarmıha gerilmiş tanrılarına hamt ediyordu. Derken rahip, Morgan'ın altın maskesini, üç boynuzlu geyiğini ve kanatlarını açmış ejderhasını görünce, onun şeytani bir yaratık olduğunu haykırmaya başladı. Herhalde bu rahip, böyle şekilsiz ve topal bir kadına kolayca sataşabileceğini düşünmüştü; ancak yanına karısını ve kutsal fahişelerini almış gezgin bir rahip, Igraine'in kızı, Arthur'un ise kız kardeşi olan ve bizzat Merlin'in koruduğu Morgan için mesele değildi pek. Morgan, ağır asası ile adamın kulağına bir kez vurdu; adam, yolun kenarında bulunan ve ısırgan otları ile dolu bir hendeğe devrilip kaldı. Morgan ise döndü ve arkasına bakmadan yürüyüp gitti. Rahibin kadınları ise feryat figan koşturdular. Bazıları adam için dua ederken bazıları bize lanetler okuyordu, ama Nimue onların şerrine uğramadan bir ruh gibi süzüldü aralarından. Sopamı ve bıçağımı saymazsak, bir sa-

vaşçıya yakışacak hiçbir silah bulunmuyordu üzerimde. Bir oğlan gibi değil, bir adam gibi görünmek için hem mızrak hem de kılıç taşımak istiyordum; ancak Hywel bunu işittiğinde benle alay etmiş ve erkek olmak için istemek değil, yapmak gerektiğini söylemişti. Beni koruyacak bronz bir zincir kolye vermişti sonra, madalyon kısmında Merlin'in boynuzlu tanrısının tasviri vardı. "Hiç kimse," demişti Hywel, "Merlin'in karşısına çıkmaya cesaret edemez." Buna rağmen yanımda gerçek bir erkeğin taşıyacağı türden gerçek silahlar olmadan, kendimi işe yaramaz biri gibi hissediyordum. Neden beni de yanına aldığını sordum Nimue'ye.

"Çünkü sen benim kan kardeşimsin ufaklık," dedi Nimue. Boyum onun boyundan uzundu, ama yine de o bana 'ufaklık' derdi sevgisinden. "Çünkü sen ve ben Bel tarafından seçilmiş kimseleriz ve madem ki Tanrı Bel bizi seçti, o takdirde biz de birbirimizi seçmeliyiz."

"Öyleyse niye gidiyoruz Glevum'a?"

"Çünkü Merlin bizim oraya gitmemizi istiyor da ondan."

"Merlin de orada olacak mı?" diye sordum hevesle. Merlin gittiğinden bu yana çok uzun süre geçmişti ve onsuz Ynys Wydryn, güneşsiz kalmış semalar gibiydi.

"Hayır," dedi usulca. Merlin halen uzaklardaydı ve büyük konseyin toplanma kararı onun gidişinden çok sonra alınmıştı. Peki ama Merlin'in bu konudaki niyetini Nimue nasıl bilebiliyordu?

"Glevum'a vardığımızda ne yapacağız?"

"Bunu oraya vardığımız zaman bileceğiz," dedi esrarengiz bir biçimde ve başka bir açıklama yapmadı.

Gece boşaltılmış çöplerin kokusuna alıştıktan sonra fark ettim ki Glevum'un hayret verici bir tuhaflığı vardı. Merlin'in arazilerinde çiftlik evi haline getirilmiş birkaç konağı saymazsak, daha önce hiç Romalılardan kalma bir yer görmemiştim. Önümdeki manzaraya sersem sersem bakarken yeni doğmuş bir civciv gibi sesler çıkarıyordum. Sokaklar her biri birbirine denk taşlarla kaplıydı, Romalıların gitmesinden bu yana geçen uzun seneler boyunca taşların bazıları yıpranıp yerlerinden çıkmış olsa da, Kral Tewdric'in adamları otları temizleyip toprağı süpürerek taşlarda meydana gelmiş hasarı ellerinden geldiğince onarmaya gayret etmişlerdi; öyle ki şehrin dokuz sokağı sanki sıcak mevsimde kurumuş ırmakların taşlı yatakları gibi duruyordu. Bu taşların üzerinde yürümek zordu,

atların bu oynak taşlarla başa çıkmaya çalıştıklarını görünce Nimue ile beraber güldük. Binalar da sokaklar kadar tuhaftı. Biz konaklarımızı ve evlerimizi ahşaptan, sazdan, çamurdan, dallardan ve kamışlardan yapardık; ama bu Romalılardan kalma binaların hepsi de yan yanaydı ve küçük, acayip tuğlaların birleşmesiyle inşa edilmişti. Lakin seneler geçtikçe bu evlerden bazıları çökmüş ve uzun bina sıralarının arasında yıkıntılardan ibaret boşluklar bırakmıştı. Evlerin çatıları ise, ilginç bir biçimde, pişirilmiş toprak kiremitlerden oluşuyordu. Duvarlarla korunan şehirde Severn Irmağı üzerinden geçişi sağlayan bir köprü bulunuyordu. Şehir, iki krallığın arasında, üçüncü bir krallığın ise yakınlarındaydı ve dolayısıyla işlek bir ticaret merkeziydi. Çömlekçiler atölyelerde çalışırken, önlerindeki altını şekillendirmeye çalışan zanaatkarlar masalarına kapanmışlardı; bir yandan kesilecekleri avluya getirilmiş buzağılar böğürüyor, diğer yandan avlunun ilerisindeki pazaryerinden yağ, fındık, deri, tütsülenmiş balık, bal, renkli kumaş ve yeni kırpılmış yün satan köylülerin sesleri yükseliyordu. Ama buradaki en güzel manzara, en azından benim hayranlıkla bakan gözlerimin gördüğü kadarı ile, Kral Tewdric'in askerleri idi. Onların Romalı olduklarını söylemişti Nimue; daha doğrusu Romalı gibi eğitilmiş Britonlardı. Hepsinin de sakalı kısacık kesilmişti ve hepsi de aynı şekilde sağlam meşin pabuçlar ve kısa meşin etekliklerin altına yün pantolonlar giymişti. Kıdemli askerlerin etekliklerinin üzerinde dikilmiş bronz zırh levhaları vardı; adamlar her yürüdüğünde bu zırh levhaları birbirine çarpıp ineklerin boynuna bağlanan ziller gibi çınlıyordu. Adamların her birinin üzerinde parlatılmış bir göğüs zırhı, kahverengi bir pelerin ve üst kısımları kabartılı meşin bir miğfer vardı. Miğferlerin bazılarının tepesine renkli tüyler takılmıştı. Askerler, geniş ağızlı kısa kılıçlar, tutulacak kısımları parlatılmış uzun mızraklar ve Tewdric'in boğa nişanını taşıyan, deri ve tahtadan yapılma dikdörtgen kalkanlara sahiptiler. Kalkanların hepsi eş ölçüde, mızrakların hepsi eş uzunlukta idi; askerler uygun adım yürüyorlardı. İlk başta gülüncüme giden olağanüstü bir manzaraydı bu, ama sonradan alıştım. Kentin dört kapısından uzanan dört sokağın kesiştiği geniş bir meydan olan kent merkezinde büyük, şahane bir bina vardı. Nimue bile bakakaldı, çünkü şu dünyadaki hiç kimse böyle bir şey inşa edemezdi. Öylesine yüksek, öylesine beyaz ve öylesine sivri köşeliydi ki bu bina, anlatamam. Uzun sütunlar yüzünden binanın damı yüksekti. Sütunların bittiği hat ile çatının tepesi arasındaki üçgen yüzeye muhteşem resimler oyulmuştu; olağanüstü adamların atları ile düşmanlarını ezip geçmelerini tasvir

ediyordu bu resimler. Taş miğferlerinin üzerine taş nişanlar işlenmiş taş adamlar, bir dolu taş mızrak tutuyorlardı. Resimlerden bazıları soğuklar yüzünden aşınmış, çatlamıştı; yine de benim gözlerimde birer mucize idi bu oymalar. Nimue ise bir süre baktıktan sonra şerre uğramamak için tükürdü.

"Hoşuna gitmedi mi resimler ?" diye sordum, içerlemiş bir halde.

"Romalılar tanrılara dönüşmek istiyordu," dedi, "tanrılar da bu yüzden onların burnunu sürttü zaten. Konseyin burada toplanması yanlış."

Ancak burada toplanacaktı konsey ve bu konuda Nimue'nin elinden bir şey gelmezdi. Toprak ve ahşaptan yapılmış Roma surlarının kuşattığı bu kentte belirlenecekti Uther'in krallığının kaderi.

Ulu Kral bizden çok önce varmıştı kente. Meydanın diğer yanındaki sütunlu konağa bakan diğer bir yüksek binaya yerleşmişti. Nimue'yi görünce ne şaşırdı ne de memnuniyetsizlik gösterdi, belki de Morgan'ın maiyetinde geldiğini düşünmüştü. Kaldığı konağın arka tarafında mutfak dumanlarının tüttüğü ve kölelerin hırgürünün eksik olmadığı bir odaya yerleşmemizi buyurdu. Tewdric' in parlak zırhlı askerleri ile kıyaslandığında Ulu Kral'ın askerleri donuk ve çirkin kıyafetler içinde görünüyordu. Bizim askerlerin saçı sakalı birbirine karışmıştı neredeyse, ayrıca yıpranmış, yamalı pelerinler giyiyorlardı; uzun ve ağır kılıçlar, kaba mızraklar ve yuvarlak kalkanlar taşıyorlardı; bu kalkanların üzerinde bulunan Uther'in ejderha nişanı, Tewdric'in özenle işlenmiş boğasının yanında basit kalıyordu.

İlk iki gün boyunca kutlamalar oldu. İki krallığın seçilmiş savaşçıları gösteri amaçlı dövüşler yaptılar surların önünde. Tabii Uther'in seçilmiş savaşçısı Owain meydana inince, Tewdric, onun karşısına en yiğit iki adamını çıkarmak zorunda kaldı. Dumnonia' nın kahramanı, bileğinin bükülmezliği ile nam salmıştı, uzun kılıcında parıldayıp akseden yaz güneşinin altında hakikaten de bileği bükülmez ve yenilmez görünüyordu. Kolları dövmelerle kaplı, göğsü çıplak, iri yarı bir adamdı; kalın ve sert kıllarla kaplı sakalına süs olarak savaşçıların yüzüklerinden tutturmuştu. Bu yüzükler, öldürdüğü düşmanlarının silahları eritilerek dövülmüştü. Tewdric' in iki savaşçısı ile sözüm ona gösteri amaçlı bir savaş yapacaktı. Gel gelelim Gwent'in iki kahramanı, Owain'e ardı ardına hücum ederken hiç de gösteri amaçlı gibi görünmüyordu bu çarpışma. Üç

adam da adeta nefret kusarcasına dövüşüyordu; karşılıklı kılıç darbeleri ta kuzeydeki Powys'den bile işitilecek kadar kuvvetli idi. Birkaç dakika sonra terin yanı sıra kan da akmaya başladı üzerlerinden, kör kılıçlarının kenarları diğer kılıçların kuvvetli darbelerini karşılaya karşılaya çentiklenmişti ve üç adam da sendeliyordu; lakin her şeye rağmen bu müsabakayı en iyi götüren kişi yine Owain'di. O cüssesine rağmen, kılıcını hızlı kullanırdı, darbeleri ise vurduğu yeri çökertecek kadar güçlüydü. O civardaki köylerden gelmiş ahali, vahşi hayvanlar gibi bağırıp tezahüratlar yaparak savaşçıların birbirlerini katletmeleri için ortalığı kızıştırıyordu. Savaşın hararetlenmeye başladığını gören Tewdric, bu işe bir son vermek amacıyla asasını yere attı. "Unutmayın ki bizler dostuz," dedi üç savaşçıya; adet olduğu üzere Tewdric'den bir adım yüksekte oturan Ulu Kral da başıyla onayladı bu sözü.

Uther iyi görünmüyordu, hasta gibiydi; gövdesi safralar yüzünden şişkindi, yüzü sararmış ve sarkmıştı, güç bela nefes alıyordu. Dövüş meydanına bir tahtırevan ile getirilmiş ve ağır pelerinine sarmalanarak oturtulmuştu tahtına; bu pelerin mücevherlerle süslü kemerini ve parlak kolyesini gizliyordu. Kral Tewdric ise bir Romalı gibi giyinmişti, büyükbabası sahiden de bir Romalı'ydı – Kral'ın tuhaf isminin nereden geldiğini açıklıyordu bu zaten. Kral sakalsızdı ve saçları pek kısaydı, Romalı asillerin giydiği türde, toga denilen o uzun beyaz harmanilerden birini kuşanmıştı. Uzun boylu ve ince yapılıydı; hareketleri zarafet taşıyordu. Genç bir adam olmasına rağmen, yüzündeki kederli ve irfanlı bir ifade vardı ve bu da onu olduğundan yaşlı gösteriyordu. Kraliçesi Enid'in saçları acayip bir biçimde çapraz örülüp başının üzerine toplanmıştı; öyle ki kadın her hareket ettiğinde yeni doğmuş bir tayı hatırlatıyordu bana bu hali. Kraliçe'nin yüzüne beyaz bir süs kremi sürülmüştü, yüzünde bön bir ifade vardı bu yüzden. Kraliçe'nin oğlu ve Gwent'in veliahdı Meurig, yerinde duramayan, on yaşlarında bir çocuktu; annesinin dizinin dibinde oturuyor ve burnunu her karıştırdığında babasından bir tokat yiyordu.

Dövüşler bittikten sonra, arpçıların ve ozanların müsabakası yapıldı. Gwent'in ozanı Cynyr, Uther'in Caer Idern'de Saksonları nasıl bozguna uğrattığının dillere destan öyküsünü anlattı. Sonradan anladım ki Tewdric, Ulu Kral'a bir saygı gösterisi olarak bu öykünün anlatılmasını buyurmuştu. Ozanın öyküsü Uther'i memnun etti elbet; öykünün beyitleri ozanın ağzından döküldükçe Uther tebessüm ediyor, savaşçılardan biri methedildiği zaman ise başıyla

onaylayıp hak veriyordu. Cynyr, o eski savaşın galibini ahenkli bir sesle yeniden ilan etti; Owain'in bin Sakson'u nasıl geberttiğini anlatan mısraya geldiğinde, yorgun ve hırpalanmış savaşçıya döndü ve Tewdric'in seçilmiş savaşçılarından biri (ki bu adam bir saat evvel Owain'e dayak atmaya çalışıyordu) ayağa kalkıp Owain'in kılıç tutan kolunu havaya kaldırdı. Ahali, tezahüratlar ederek gürledi; Cynyr'in, merhamet dilenen Saksonları bir kadın sesiyle canlandırmasına ise güldü. Ozanın meydanda küçük adımlarla korku içinde koşturup saklanıyormuş gibi eğilmesini izleyen herkes müthiş eğleniyordu. Ben de bayılmıştım bu gösteriye; çünkü alçak Saksonların korku içinde kaçıştığını görebiliyor, kanlar içinde ölenlerin kokusunu alıyor ve ölülerin etini lime lime koparmak üzere gelen kuzgunların kanat çırpmalarını işitiyordunuz neredeyse. Derken Cynyr ayağa kalktı, pelerinini çıkarıp attı; maviye boyanmış çıplak vücudu açığa çıktı. Sonra da düşmanın savaşçılarını, şeflerini ve krallarını mağlup etmiş olan Britanya'nın Ejderi Dumnonia'nın Ulu Kralı Uther'i koruyup gözeten tanrılara hamt etmek amacıyla bir ilahi söyledi. Ve çıplak bir biçimde Uther'in tahtının önüne gidip yere kapandı ozan.

Uther, biraz arandıktan sonra pelerinin altından altın bir kolye çıkarıp Cynyr'e doğru fırlattı. Güçsüz bir biçimde fırlattığı için kolye iki kralın tahtlarının bulunduğu ahşap yükseltinin kenarına düşmüştü. Bu kötü alameti gören Nimue'nin yüzü soldu, Tewdric ise kolyeyi sakince aldıktan sonra ozana götürdü ve Cynyr'i bizzat kendisi ayağa kaldırıp kolyeyi beyaz saçlı ozana verdi.

Ozanlar türkülerini bitirdikten sonra, güneş Siluria topraklarının hududunu oluşturan batıdaki dizi dizi alçak ve karanlık tepelerin ardında batarken, bir grup genç kız kraliçelere çiçek vermek için geldi. Ne var ki yalnızca bir kraliçe oturuyordu tahtta; o da Enid idi. Uther'in hanımına verilmek üzere çiçek demetleri tutan kızlar birkaç saniye boyunca ne yapacaklarını bilemeden öylece kaldılar. Derken Uther doğrulup tahtların bulunduğu yerin ötesindeki bir iskemlede oturan Morgan'ı işaret etti. Bunun üzerine kızlar o tarafa doğru gidip laleleri, kır çiğdemlerini ve orkideleri Morgan'ın önüne yığdılar. "Maydanozlarla süslenmiş bir çelenge benzedi şimdi," diye fısıldadı kulağıma Nimue.

Büyük konseyin toplanmasından önceki gece kent merkezindeki konağın büyük salonunda bir de Hıristiyan töreni yapıldı. Tewdric, dinine bağlı bir Hıristiyan'dı ve Hıristiyan kulları da duvarlardaki meşaleler ile aydınlatılmış büyük salonu doldurdu. O akşam yağ-

mur yağmıştı, kalabalık salon ter, ıslanmış yün ve yanmış odun kokuyordu. Kadınlar, salonun sol yanında, erkekler ise sağ yanında duruyordu, lakin Nimue bu düzeni hiç umursamayıp kel kafalı adamlardan oluşan cemaatin arkasındaki bir heykel kaidesinin üzerine çıktı. Bunun gibi başka kaideler de vardı; çoğunun üzerinde heykeller duruyordu, ama bizim çıktığımız heykelsizdi. Hıristiyan törenlerini izleyebilmemiz için uygun bir yerdi yani. Bu salon şimdiye kadar gördüğüm bütün ziyafet salonlarından daha yüksek tavanlı, daha geniş ve daha uzundu. Bu beni ilk başta hayrete düşürmüştü. Burası o kadar büyüktü ki içeride serçeler yuva yapmıştı, herhalde tüm dünya buradan ibaretti bu hayvanlar için. Serçelerin uçtuğu semalar aslında eğimli bir damdı sadece ve tuğlalardan dikilmiş sütunlar tarafından tutuluyordu, bu sütunların üstü bir zamanlar sıvama resimlerle kaplı idi. Resimlerden geriye bölük pörçük parçalar kalmıştı: koşan bir geyik, boynuzlu ve çatal kuyruklu bir deniz yaratığı ve iki kulplu bir kap tutan iki kadın görülüyordu.

Uther salonda yoktu, ancak Hıristiyan savaşçıları törene katılmışlardı. Ulu Kral'ın danışmanı Piskopos Bedwin töreni icra edenler arasındaydı. Nimue ile birlikte gizlendiğimiz yerden töreni izliyorduk biz de; büyüklerin konuşmalarına kulak kabartan iki yaramaz çocuk gibi. Kral Tewdric buradaydı, yanında ise diğer krallıkların ertesi günkü büyük konseye katılacak kralları ve prensleri oturuyordu. Bu yüksek mevkideki kişiler salonun ön tarafına kurulmuşlardı, ancak ateşler onları değil, bir masa etrafına toplanmış Hıristiyan rahiplerini aydınlatmaktaydı. Bu yaratıkların ayin yapmalarına ilk kez şahit oluyordum. "Piskopos dedikleri şey nedir tam olarak?" diye sordum Nimue'ye.

"Druid gibi bir şey işte," dedi. Hakikaten de bu piskoposlar tıpkı druidler gibi saçlarının ön kısmını tıraş etmişlerdi. "Bir farkla; bunların eğitimleri yok," diye ekledi Nimue, alay ederek. "Ayrıca bunlar hiçbir şey bilmez."

"Bunların hepsi de piskopos mu?" diye sordum, çünkü salonun diğer ucunda ateşin aydınlattığı masanın etrafında kafası tıraşlı bir sürü adam dönüp duruyor ve başlarını bir aşağı bir yukarı sallıyorlardı.

"Hayır. Bir kısmı rahip. Piskoposlardan bile daha az şey bilenlere rahip denir." Nimue güldü.

"Hiç rahibeleri yok mu peki?"

"Bunların dinine göre," dedi aşağılayan bir eda ile, "kadınlar erkeklere boyun eğmek zorundaymış." Şerden korunmak için tükürdü ve bunun üzerine az ötedeki savaşçılardan birkaçı dönüp ayıplarcasına baktı. Nimue onları umursamadı bile. Siyah pelerinini vücuduna sarmış, çömelerek dizlerini karnına çekip tünemişti. Aslında Morgan, Hıristiyan törenlerini izlememizi yasaklamıştı, ama Nimue artık Morgan'ın emirlerini dinlemiyordu. Meşalelerin ışığında Nimue'nin yüzü gölgeliydi, gözleri ise parlıyordu.

Tuhaf rahipler, Nimue ile benim tek kelimesini bile anlamadığımız Yunan diliyle ilahiler söyleyip bir şeyler dediler. Tekrar tekrar eğilip bir şeyleri selamlıyorlardı, bunu gören cemaatteki her bir kişi de aynı şekilde eğilip sonra doğrulmaya uğraşıyordu. Her bir eğilme sırasında salonun sağ tarafından bir dolu şıngırtı geliyordu, çünkü kınların içindeki onca kılıç taş zemine çarpıyordu. Rahipler de tıpkı druidler gibi, dua ederken kollarını öne uzatıyorlardı. Biraz Tewdric'in Romalı kıyafetini andıran acayip cüppeler giyiyorlardı bu rahipler, cüppelerin üzerinde ise süslemeli kısa pelerinleri vardı. Rahipler ilahiler söyledi, cemaat de ilahiler söyledi; hatta beyaz yüzlü, narin Kraliçe Enid'in arkasında duran kadınlardan bazıları kendilerinden geçerek haykırıp titremeye başladılar, ama rahipler bu gürültüyü dikkate almadan ilahilere ve dualara devam ettiler. Masanın üzerinde basit bir haç vardı ve herkes buna doğru eğilip duruyordu. Nimue ise şerden sakınmak için kutsal hareketini yapıp koruyucu bir büyü mırıldandı. İkimiz de kısa süre içinde sıkıldık bu törenden; Uther'in salonunda yapılacak büyük ziyafette iyi bir yer kapabilmek amacıyla derhal buradan dışarı sızmak istiyordum. Derken genç bir rahip çıkıp cemaate uzun ve ateşli bir vaaz vermeye başladı ve törende kullanılan lisan bir anda Britanya diline döndü.

Bu genç rahip Sansum'du; o aziz kişiyi ilk kez o gece görmüştüm. O zamanlar çok gençti, piskoposların hepsinden daha genç, ama istikbalinin parlak olduğunu söylüyordu herkes. Hıristiyanlığın istikbali olarak görülüyordu Sansum; bu yüzden piskoposlar bu vaazı vermesi için onu seçmişlerdi, genç rahibin yolunda daha da ilerlemesi için.

Sansum, ince yapılı, kısa boylu, sivri ve sakalsız bir çenesi olan, basık alınlı bir adam olmuştur daima. Ön tarafı tıraşlı kafasının üzerindeki saçlar, dikenli bir çalı gibi siyah ve dikti, lakin bu çalının üst kısmı kısa kesilmiş olmasına rağmen, kenarlarına ilişilmediği için Sansum'un kulaklarının üzerinde öbek öbek kıllar uzamış-

tı. "Lughtigern'e benziyor," diye fısıldadı Nimue. Bunun üzerine kendimi tutamayıp sesli bir şekilde gülmeye başladım, çünkü Lughtigern, çocuk masallarında anlatılan fare prenstir; durmadan övünüp palavralar atan ama kediyi görünce de tabanları yağlayıp kaçan bir yaratık yani. Gel gelelim kafası tıraşlı fare prens iyi vaaz veriyordu. Efendimiz İsa'nın kutsal öğretilerini o geceye dek hiç işitmemiştim ve bazen o ilk vaazı ne kadar da hafife aldığımı anımsayıp ürperirim; o hararetli vaaz hala kulaklarımdadır. Cemaati görebileceği, cemaatin de onu görebileceği ikinci bir masanın üzerinde duruyordu Sansum; bazen vaaza kendini kaptırıp da masadan düşecekmiş gibi olduğunda diğer rahipler onu tutuyordu. Düşmesini istiyordum, ama o, her seferinde bir şekilde dengesini sağlıyordu yeniden.

Vaazına alışılmış bir şekilde başladı. İsa'nın öğretilerini dinlemek için gelmiş büyük kralları ve güçlü prensleri gönderdiği için Tanrı'ya şükrettikten sonra Kral Tewdric'e birkaç güzel söz söyledi ve Hıristiyanların gözüyle Britanya konulu vaazına geçti hemen. Sonradan anlayacaktım bunun vaaz değil, siyasi bir nutuk olduğunu.

Tanrı'nın Britanya Adası'nı sevdiğini söyledi Sansum. Parlak bir denizin kuşatıp vebalara, kafirliklere ve düşmanlara karşı koruduğu, diğer ülkelerden ayrı ve özel bir ülkeydi burası. Ayrıca Britanya'nın büyük hükümdarlar ve kudretli savaşçılar tarafından gözetilip korunduğunu, ama ne yazıktır ki son zamanlarda bu adanın yabancılar tarafından işgal edildiğini ve tarlalardaki, çiftliklerdeki, köylerdeki halkın kılıçtan geçirilmekte olduğunu söyleyerek devam etti. Kafir Sailer, Saksonlar atalarımızın topraklarına el koyup buraları yakıp yıkmaktaydı. Korkunç Sailer babalarımızın mezarlarını çiğniyor, kadınlarımızın ırzına geçiyor, çocuklarımızı katlediyordu... ve böyle şeyler ancak Tanrı'nın rızası ile olur diye iddia etti Sansum. Peki ama Tanrı sevdiği bu gözde evlatlarına niçin sırtını dönmüştü?

Çünkü o evlatlar Tanrı'nın ilahi mesajına kulaklarını tıkamışlar, dedi sonrasında. Britanya'nın evlatları halen tahtalara, taşlara tapıyor, dedi. Herkesin kutsal bildiği korular halen ayaktaydı, bu korulardaki mabetlerde ölülerin kafatasları halen duruyor, bu mabetlerde halen bir sürü kurbanın kanı akıtılıyordu. Pek çok kasaba Hıristiyanlarla dolu olduğu için kasabalarda böyle şeylere rastlanmamış olabilirdi, ancak ülkenin geri kalan kısmı putperestlerle kaynıyordu. Britanya'da artık pek az druid kalmıştı, lakin kendilerine

druid süsü veren kadınlar ve erkekler her vadide, her ekili arazinin civarındaydı; bu kimseler canlı varlıkları cansız taşlara kurban ediyor, büyülerini, muskalarını kullanıp saf insanların aklını çeliyorlardı. Hatta Hıristiyanlar bile –Sansum, konuşmasının bu noktasında kaşlarını çatarak cemaate baktı– hasta akrabalarını kafir cadılara götürüp onlardan medet umuyorlar, rüyalarını tabir etmesi için putperest rahibelere danışıyorlardı. Bu şer dolu işlere göz yumuldukça da Tanrı Britanya'ya Saksonları, katliamcıları, tecavüzcüleri yollayıp lanet edecekti. Bunu söyledikten sonra soluklanmak için bir süreliğine sustu. Boynumdaki zincir kolyeye dokundum; bu atıp tutan adamın, efendim Merlin ve dostum Nimue için bir düşman olduğunu anlamıştım. "Günahkarız!" diye bağırdı aniden Sansum, kollarını açarak masanın kenarına yaklaştı... Tövbe etmemiz gerekliydi söylediğine göre. Britanya kralları, İsa'yı ve İsa'nın Kutsal Ana'sını yürekten sevmeliydi; tüm Britanya ırkı Tanrı yolunda bir araya gelmedikçe Tanrı da bölünmüş Britanya'yı bir araya getirmeyecekti. Sansum'un vaazı, cemaate işlemeye başlamıştı; kimileri sözlere hak verdiğini söylüyor, kimileri Tanrı'dan af diliyor ve kimileri de "druidler ile onların takipçilerine ölüm!" diye bağırıyordu. Çok korkutucu bir manzaraydı bu.

"Gel hadi," diye fısıldadı Nimue, "çok bile dinledik."

Kaideden aşağı kaydık ve salonun ön kısmını doldurmuş kalabalığın arasından sıyrılıp çıktık. Utanarak söylüyorum ki Nimue'nin peşi sıra giderken kimse zincirli kolyemi görmesin diye pelerinimi tüysüz çeneme kadar kaldırmıştım. Harlayan meşalelerle aydınlatılmış rüzgarlı meydana geldik. Batıdan hafif bir yağmur serpiştiriyor, kent meydanındaki taşların üzerinde pırıltılar oluşturuyordu. Tewdric'in üniformalı muhafızları meydanın her bir köşesinde kıpırtısız dururken Nimue beni onların yanından geçirdi; meydanın tam ortasına geldiğimizde ise aniden gülmeye başladı. Önce bir kıkırdama geldi, sonra hafif bir gülme ve sonra alaycı vahşi kahkahalar, derken Glevum'un çatılarını aşıp ta semalarda yankılanan hastalıklı bir çığlıkla sonlanan küstah bir uluma. Nimue çığlık atarken bir yandan da dönüyordu; güneşin gittiği doğrultuda kuzeyden doğuya, doğudan güneye, güneyden batıya ve batıdan tekrar kuzeye döndü; bu arada askerler kıllarını bile kıpırdatmıyordu. Büyük binanın ön tarafındaki bazı Hıristiyanlar bize öfkeyle baktıysa da, hiçbiri müdahale etmedi. Hıristiyanlar bile Tanrılarla iletişime geçen birisini gördüklerinde bunu anlardı çünkü; bu yüzden hiç kimse Nimue'ye bulaşmaya cüret edemedi.

Çığlık atmaktan soluğu tükenince taşların üzerine çöküp kaldı Nimue. Hiç sesi çıkmıyordu; siyah bir pelerin içinde, ayaklarımın dibinde çökmüş titreyen küçük, şekilsiz bir gölgeydi. "Ah, ufaklık," dedi sonunda bitkin bir sesle, "ah, benim canım ufaklığım."

"Ne oldu ?" diye sordum. İtiraf etmeliyim ki Nimue'yi bitkin düşüren o anlık esrikliğin nedenini öğrenmekten ziyade, Uther'in salonundan gelen domuz kızartmasının kokusu cezbediyordu beni.

Avucunda yara izi olan sol elini uzattı; elinden tutup onu ayağa kaldırdım. "Tek bir şansımız kaldı," dedi zayıf ve korkmuş bir sesle. "Sadece tek bir şansımız. Eğer bunu da kaçırırsak, tanrılar bizi terk edecek. Tanrılar bizi vahşilerin eline bırakıp gidecek. Ve eğer kalkıp savaşmazsak, içerdeki şu aptallar, fare prens ve onun cemaati, bu şansı elimizden alacaklar. Üstelik onlar çok kalabalık, biz ise öyle azız ki." Yüzüme bakarak çaresizlik içinde ağlıyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Bel'in evladı ve Merlin'in yetiştirdiği bir çocuk olmama rağmen, ruhlar dünyası konusunda hiçbir yetenek bahşedilmemişti bana. "Bel bize yardım edecek, öyle değil mi?" diye sordum acizce. "O bizi sever, öyle değil mi?"

"O bizi severmiş!" Elini birden elimden çekiverdi. "O bizi severmiş!" dedi alay ederek. "Tanrıların işi bizi sevmek değildir. Sen Druidan'ın domuzlarını seviyor musun mesela? Bel'in aşkına söyle bana, bir Tanrı niçin bizi sevsin ki? Sevmekmiş! Sen bir Sakson evladı olarak sevmek konusunda ne biliyorsun ki, Derfel?"

"Seni sevdiğimi biliyorum," dedim. Küçük bir çocuğun bir kadının sevgisini kazanmak uğruna sergilediği o umutsuz çırpınmaları bugün anımsadıkça utanıp kızarıyorum. O sözleri söyleyebilmek için büyük çaba sarf etmiş, sahip olduğuma inandığım cesaretimin her damlasını kullanmış ve o kelimeleri haykırıp söyleyiverdikten sonra da yağmur altındaki meşalelerin ışığında kıpkırmızı kesilerek keşke konuşmasaydım demiştim kendi kendime.

Nimue tebessüm etti. "Biliyorum," dedi sonra. "Hadi gel. Akşam yemeğinde ziyafet var."

Şu günlerde, Powys Tepelerindeki bu manastırda hatıralar yazarak geçirdiğim şu son günlerimde, bazen gözlerimi kapatıp Nimue'yi anımsıyorum. O zamanki haliyle anımsıyorum ama onu... daha sonraki haliyle değil: her an parlamaya hazır, tez canlı, hayat dolu, kendinden son derece emin haliyle anımsıyorum. Biliyorum ki İsa'ya ve İsa sayesinde de yepyeni bir dünyaya kavuştum, ama

bunun karşılığında o kadar çok şey yitirdim ki, o kadar çok şey yitirdik ki anlatamam. Her şeyi yitirdik...

Şahane bir ziyafet olmuştu o gece.

Büyük konsey, sabahın geç saatlerinde başladı, Hıristiyanlar bir tören daha yaptıktan sonra. Amma çok tören yapıyor bu Hıristiyanlar, diye düşünmüştüm, günün her saati haça tekrar tekrar hürmet gösteriyorlardı adeta. Öte yandan bu gecikme, önceki akşamı içki içerek, öyküler anlatıp övünerek ve dövüşler yaparak geçirmiş prenslerin ve savaşçıların ayılıp kendilerine gelebilmeleri için iyi bir fırsat oldu. Bir kez daha meşaleler ile aydınlatılan büyük salonda toplandı büyük konsey. Aslında dışarıda ilkbahar güneşi parlıyordu, ancak salonun az sayıdaki pencereleri küçüktü ve tavana yakın inşa edilmişti; bunlar, gün ışığını içeri sızdırmaktan ziyade salondaki dumanı dışarı atmak amacıyla yapılmışlardı. Ulu Kral Uther, krallar, veliahtlar ve prenslere tahsis edilmiş tahtların en yükseğine kurulmuştu. Konseyin ev sahibi Gwent Kralı Tewdric, Uther'den daha aşağı seviyede oturuyordu. Tewdric'in tahtının her iki yanına yerleştirilmiş bir dizi tahtta ise Uther'e ya da Tewdric'e bağlı bir düzine komşu kral ve prens yerleşmişti. Bunların arasında Isca Prensi Cadwy, Belgae Kralı Melwas ve Taşlar Bölgesi'nin Lordu Prens Gereint de mevcuttu; Britanya'nın batı ucundaki uzak Kernow Krallığı ise veliahdı Prens Tristan'ı göndermişti. Tristan, iki boş tahtın yanında duran en sondaki tahtta kurt kürküne sarınmış olarak oturuyordu.

Taht dediğim, aslında ziyafet salonundan getirilmiş ve üzerlerine kumaşlar serilmiş iskemlelerdi sadece; her iskemlenin önünde ise krallıkların armalarını gösteren kalkanlar, iskemlelerin bulunduğu yükseltinin basamaklarına yaslanmış olarak duruyordu. Bir zamanlar tam otuz üç kalkan yaslanırdı bu basamaklara, ama şimdilerde Britanya krallıklarının bazılarının arasına husumet girmişti, bazıları ise Sakson kılıçları tarafından Lloegyr'e gömülmüştü. Zaten bu büyük konseyin toplanmasının bir amacı da Britanya'nın geriye kalan krallıkları arasında barış sağlamaktı; ancak bu barış daha şimdiden bir tehdit altında idi... Powys ve Siluria krallıkları Konsey'e katılmamışlardı çünkü. Bu krallıkların temsilcileri için ayrılmış tahtlar boştu; Powys ve Siluria'nın, Gwent ve Dumnonia'ya karşı sürmekte olan husumetlerinin sessiz birer şahidiydi bu boş tahtlar.

Söyleyecek sözü olanların konuşabilmesi için ayrılmış bir açıklığın ötesinde, kralların ve prenslerin oturduğu yerin önünde kral-

lıkların gönderdiği danışmanlar ve başvekiller oturuyordu. Bu heyetlerden bazıları kalabalık iken –örneğin Gwent'in ve Dumnonia'nın heyetleri– bazıları da yalnızca birkaç kişiden ibaretti. Vekillerin ve danışmanların üzerinde oturdukları zemin, renkli ve küçük binlerce taşla bezenmişti. Yeni fark ettiğim başka bir şey de, bu taşların aslında büyük bir resim oluşturacak şekilde dizilmiş olduğuydu. Ayrıca danışmanların tümü kendilerine battaniyeler getirmişlerdi... Hepsi de büyük konseyin görüşmelerinin gecenin geç saatlerine kadar uzayabileceğini biliyordu. Danışmanların diğer tarafında ise yalnızca gözlemci sıfatı ile katılan silahlı savaşçılar duruyordu; bunlardan bazıları en gözde av tazılarını yanlarında getirmiş, tasmalarından tutuyorlardı. Ben de bu zırhlı savaşçıların yakınındaydım; Tanrı Cernunnos'un suretinin olduğu bronz kolyemin prestiji sayesinde girebilmiştim bu konseye.

Konseyde iki kadın vardı, sadece iki tane... ama iki kadının varlığı bile oradaki adamların mırıldanarak itiraz etmelerine sebep olmuştu; lakin Uther'in gözlerindeki öfke kıvılcımını görünce adamlar homurdanmayı kestiler.

Morgan, Uther'in tahtının hemen önünde oturuyordu. Danışmanlar ondan kaçınırcasına uzağına yerleşmişlerdi; Morgan, tek başına oturuyordu. Derken Nimue salonun kapılarından rahatça girip oturan adamların arasından geçtikten sonra Morgan'ın yanında yerini aldı. O kadar sakin ve kendinden emin bir şekilde girmişti ki içeriye, hiç kimse onu durdurmaya kalkmadı. Yerine oturduktan sonra Nimue, bir süre Ulu Kral Uther'e baktı; kendisini kovması için Kral'a meydan okur gibiydi adeta. Ama Kral Nimue'nin salona girmesini umursamadı.

Morgan da pek umursamamıştı yanında sessizce ve dimdik oturan bu genç rakibesini. Kalın pelerinli kır saçlı adamların arasında, ketenden yapılma elbisesinin içinde Nimue öyle narin ve savunmasız görünüyordu ki.

Büyük konsey, her konseyde olduğu gibi bir dua ile başladı. Merlin burada olsaydı Tanrıların adını anardı; Gwentli Piskopos Conrad ise Hıristiyan tanrısına dua etmekle yetindi sadece. Sansum, Gwentli vekillerin arasında oturuyordu; Piskopos'un duası esnasında başlarını öne eğmeyen iki kadına nasıl öfkeyle baktığı gözümden kaçmamıştı. Bu kadınların Merlin'i temsilen geldiklerini anlamıştı.

Dua bittikten sonra geleneksel meydan okuma, iki gün önce Tewdric'in en yiğit iki adamını tepelemiş olan Dumnonia'nın Seçilmiş Savaşçısı Owain tarafından yapıldı. Merlin, Owain'in hayvan gibi vahşi bir adam olduğunu söylerdi daima; yüzünde geçen günkü dövüşten kalma kabuk bağlamış yaralar, elinde kılıcı ve heybetli omuzlarının gerilmiş kaslarının üzerindeki kalın kurt kürkü pelerini ile gerçekten de vahşi bir hayvana benziyordu şu anda Owain. "Buradaki adamlar içinde," diye haykırdı, "Uther'in ulu tahtta oturmasına itirazı olan var mı?"

Hiç kimsenin itirazı yoktu. Meydan okumasına yanıt veren kimse olmadığı için öldürecek kimse de çıkmamıştı. Keyfi kaçan Owain kılıcını kınına geri sokup rahatsız bir şekilde danışmanların yanına çöktü. Kendi savaşçılarının yanında olmayı yeğlerdi çünkü.

Bunun ardından, Britanya'da olan olaylarla ilgili havadisler aktarıldı. Ulu Kral namına konuşan Piskopos Bedwin, Dumnonia'nın doğusundaki Sakson tehlikesinin azaldığını bildirdi, ancak bunun bedeli akıl almaz derecede ağır olmuştu. Dumnonia Veliahdı Prens Mordred, namı dünyanın dört bir ucuna yayılmış o yiğit savaşçı, tam zafer anında öldürülmüştü. Oğlunun dilden dile dolaşan öyküsünü dinlerken Uther'in yüzü ifadesizdi. Beceriksiz Mordred'in kumandanlığını devraldıktan sonra zaferin kazanılmasını sağlayan Arthur'du aslında ve o salondaki herkes de bunu biliyordu; ama buna rağmen Arthur'un adından bahsedilmedi. Mağlubiyete uğramış Saksonların bir zamanlar Catuvelan kabilesine ait olan topraklardan gelmiş olduğunu söyledi Bedwin; o ata yadigarı topraklardan tamamen çıkarılamamıştı Saksonlar, ama Ulu Kral'a altın, buğday ve öküzlerden oluşan yıllık bir vergi ödemeyi kabul etmişlerdi. "Barışın daimi olması için dua edelim," diye ekledi Bedwin.

"Saksonların o topraklardan çıkması için dua edelim asıl!" diye müdahale etti Kral Tewdric. Sözü biter bitmez salonun arkasındaki ve kenarlarındaki savaşçılar mızraklarının dibi ile zemine sertçe vurdular; hatta birkaçı küçük mozaikleri kırıverdi. Köpekler ulumaya başladılar.

Diğerlerinin alkışları bittikten sonra Bedwin, sakin bir biçimde sözlerine devam etti. Ulu Kral Hazretleri ile asil Kral Tewdric arasındaki dostluk antlaşması sayesinde Dumnonia'nın kuzeyinde artık barış hüküm sürüyordu. Dumnonia'nın batısına gelince – konuşmasının burasında duraksayan Bedwin, yakışıklı genç Prens Tristan'a bakıp tebessüm etti– orada da barış hüküm sürüyordu. "Kernow Krallığı," dedi, "kendi meselelerine dalmış durumda.

Anlaşılıyor ki Kral Mark yeni bir eş aldı; umarız ki bu eş de kendinden önceki diğer meşhur eşler gibi efendisini uzun süre meşgul edecek." Bu sözler salonda hafif gülmelere yol açtı.

"Bu kaçıncı karısı?" diye sordu Uther aniden. "Dördüncü mü yoksa beşinci mi?"

"Zannedersem babamın kendisi bile bunun sayısını unuttu Ulu Lordum," dedi Tristan. Bu lafın üzerine salonda bir kahkaha daha koptu. Mızrak darbeleriyle yine taşlar parçalandı, hatta küçük parçalardan biri yerde sekip ayağıma kadar geldi.

Ardından Agricola konuştu. Bir Romalı adı taşıyordu bu adam ve Roma geleneklerine bağlılığıyla tanınırdı. Agricola, Tewdric'in kumandanıydı ve artık yaşlanmıştı, ama yine de savaşlardaki becerileri yüzünden herkes ondan çekinirdi. İhtiyarlık onu kamburlaştıramamıştı... halen dimdikti, ama kısa kesilmiş saçları bir kılıcın ağzı gibi grileşmişti. Agricola'nın yara izleri taşıyan yüzü sakalsızdı. Üzerinde bir Roma üniforması vardı, ancak bu, adamlarının üzerindeki üniformalardan çok daha gösterişliydi. Tuniği kızıl renkteydi, göğüs zırhı ve bacağındaki zırh parçaları gümüştendi, tepesinde dimdik at kıllarının kırmızı bir süs olarak durduğu gümüş Roma miğferini kolunun altına sıkıştırmıştı. Agricola, Lordunun krallığının doğusundaki Saksonların bozguna uğratıldığını bildirdi; ancak Lloegyr'in Yitik Topraklarından ulaşan haberler kötüydü. İşittiğine göre Germen Denizi'nin ötesinde bulunan Sakson diyarından yeni tekneler gelmişti ve vakti geldiğinde bu adamlar Britanya'nın batısına doğru hücum edeceklerdi. Agricola, salondakileri bir konuda daha ikaz etti: Sailer arasında hükümdar olmaya çalışan Aelle adında yeni bir Sakson lideri ortaya çıkmıştı. Aelle'in ismini ilk kez o zaman işitmiştim, bu ismin daha sonraki yıllar boyunca nasıl da karşımıza çıkıp duracağına dair bir fikrimse elbette yoktu.

Saksonlar geçici bir sükut haklinde olabilirlerdi, ancak Gwent Krallığı'na barış geldi demek değildi bu, Agricola'nın sözlerine göre. Kimi, güneydeki Powys'den gelen, kimi ise Siluria'nın batısından harekete geçen Britanyalı savaşçı çeteler Tewdric'in topraklarına saldırma niyetindeydiler. Her iki krallığa da ulaklar yollanarak hükümdarları bu konseye davet edilmişti, ama ne acıdır ki – sözünün burasında Agricola kralların bulunduğu yükseltideki iki boş tahtı işaret etti– ne Powys Kralı Gorfyddyd, ne de Siluria Kralı Gundleus iştirak etmişti bu meclise. Tewdric'in bu konudaki sıkıntısı yüzünden okunuyordu, çünkü Gwent ve Dumnonia'nın kuzey-

deki iki komşusuyla barış yapacaklarını ümit etmişti. Uther'in baharda Gundleus'u Norwenna'yı görmesi için davet etmesi de bu barışı sağlamak umudu ile yapılmış bir çabaydı zannımca... ne var ki buradaki iki boş taht husumetin sürdüğünü gösteriyordu sadece. Agricola sert bir sesle hepimizi tekrar uyardı: Eğer barış sağlanamaz ise, başka çaresi kalmayan Gwent Kralı, Powys Kralı Gorfyddyd ve onun müttefiki olan Siluria Kralı Gundleus'a karşı savaşa girecekti. Uther bu gözdağını haklı bulduğunu belirtircesine başıyla onayladı.

Agricola anlatmaya devam etti. Uzak kuzey topraklarından gelen haberlere göre İrlandalı istilacı Diwrnach, Henis Wyren Kralı Leodegan'ın krallığını işgal ederek Kral'ı kendi topraklarından sürmüş, yeni fethettiği bu topraklara da Lleyn adını vermişti. Yurdundan sürülmüş olan Leodegan, Powys Kralı Gorfyddyd'in yanına sığınmıştı, zira Gwynedd Kralı Cadwallon kendisini kabul etmemişti. Bu söylenenler yeniden kahkahalara sebep oldu, Kral Leodegan'ın ahmaklığı meşhurdu çünkü. Kahkahalar dindikten sonra Agricola devam etti. "Ayrıca işittim ki Demetia'ya gelen İrlandalı yeni işgalciler varmış ve Powys ile Siluria'nın batı hudutlarına yaman saldırılar yapıyorlarmış."

"Siluria namına ben söz söylerim, başka kimse değil," kapıların oradan gelen gür bir ses, Agricola'nın sözünü kesmişti birden.

Salondaki herkes bu sesin sahibine bakmak üzere doğruldu. Gundleus gelmişti.

Siluria Kralı salona kahramanlar gibi girdi. Savaşçıları geçmişte Tewdric'in krallığına ve hatta Severn Denizi'ni aşıp Uther'in ülkesine defalarca akınlar düzenlemiş olmasına rağmen, şu anda Gundleus'un yüzünde ne bir tereddüt ne de bir tedirginlik okunuyordu. Öylesine kendinden emin görünüyordu ki bu adamın Merlin'in salonundayken Nimue'den nasıl korkup kaçtığını unutuyordum az kalsın. Gundleus'un ardından, salyaları akan Tanaburs girdi içeri ayak sürüyerek ve ben anında ölüm çukurunu hatırlayıp yine kalabalığı kendime siper edip gizlendim. Merlin'in bir keresinde izah ettiğine göre, Tanaburs beni öldüremediği için ruhu beni korumak zorundaydı; yine de saçına bağladığı küçük kemikleri takırdatarak salonda yürüyen bu ihtiyar adamı izlerken titrememe engel olamıyordum.

Tanaburs'un ardından kızıl kumaşa sarılmış kınlarının içindeki uzun kılıçlarıyla Gundleus'un maiyeti girdi içeri. Saçları ve bıyık-

ları örülü, sakalları ise uzundu. Diğer savaşçıların yanından geçerken onları hafifçe itip kendilerine yol açtılar; düşmanın büyük konseyine gelmiş disiplinli ve mağrur askerler olduklarını göstermek istiyorlardı anlaşılan. Bu arada Tanaburs hilaller ve koşturan tavşanların nakşedildiği kirli gri cüppesi ile çöküp vekillerin arasında bir yere oturdu. Kan akacağını hisseden Owain, Gundleus'un yolunu kesmek üzere dikildi, ancak Gundleus, Ulu Kral'ın seçilmiş savaşçısına kendi kılıcının kabzasını uzatarak barışçıl amaçlarla geldiğini gösterdi, sonra da Uther'in tahtının tam önündeki mozaik zeminde diz çöktü.

"Ayağa kalk, Siluria Kralı Gundleus ap Meilyr," diye buyurdu Uther ve dostane bir şekilde elini uzattı. Gundleus doğruldu, Uther'in elini öptü ve sonra sırtında asılı, tilki nişanı taşıyan kalkanını çıkardı. Kalkanı diğer kalkanların yanına yerleştirdi, kendisine tahsis edilmiş tahta oturdu ve sanki burada bulunmak onu çok memnun ediyormuş gibi yüzünde bir tebessümle salondakilere bakmaya koyuldu. Tanıdığı kişilere bakarken kimi zaman gülümsüyor, kimi zaman ise şaşırmış bir yüz ifadesi takınıyordu. Selamladığı tüm adamlar da düşmanıydılar; buna rağmen sanki kendi ocağındaymışçasına rahat bir biçimde yayılmıştı Gundleus sandalyesine. Hatta oraya iyice yaslanıp yayılarak ayaklarını uzattı. Derken salondaki iki kadını gördü ve yüzünde şaşkın bir ifade belirdi; Nimue'yi tanıdığını, kaşlarını çattığını görür gibi oldum bir an, sonra yüzü normale döndü, kalabalığın üzerinde göz gezdirmeye devam etti. Tewdric, Siluria Krallığı ile ilgili haberleri işitmekten mutluluk duyacağını söyledi içtenlikle Gundleus'a, ancak Gundleus tebessüm ederek Siluria'da her şeyin yolunda olduğunu söylemekle yetindi yalnızca.

O gün konuşulanların hepsini anlatarak başınızı ağrıtmayacağım. Anlaşmazlıklar çözüme kavuşturuldu, uygun görülen kimi evliliklerde karar kılındı, çeşitli konularda hükümlere varıldı. Gundleus, kendi hudut ihlallerinden hiç söz açmasa da, Tewdric'e sığır, koyun ve altın biçiminde bir vergi ödemeyi kabul etti, aynı tazminatı Ulu Kral'a da ödeyecekti ayrıca. Bunun dışında birkaç ufak tefek konu da aynı şekilde çözüldü. Uzun süren tartışmalar da oldu, davalar zaman zaman çıkmaza girdi hatta, ama bütün meseleler teker teker hükme bağlandı. Hükümlerin çoğunu Tewdric verdi, bunu yaparken her seferinde Uther'e göz ucuyla bakıp Ulu Kral'ın bu konudaki fikrini de alıyordu tabii. Başını sallayarak rızasının olup olmadığını belli etmesinin haricinde pek de fazla hareket

etmiyordu Uther; kölelerin su, ekmek ya da ilaç getirdiği birkaç sefer doğruldu sadece o kadar. Kral'ın öksürüğünü yumuşatmak amacıyla bu ilaçları, ballı şırada bir miktar öksürükotu bekletmek suretiyle hazırlamıştı Morgan. Sadece bir defa tahttan kalkıp salonun arka duvarına gitti ve işedi; her daim sabırlı, her daim temkinli Tewdric ise krallığındaki iki şef arasında yaşanan bir hudut anlaşmazlığı ile ilgili olarak hüküm vermekteydi bu esnada. Uther, işedikten sonra sidiğin şerrine karşı tükürdü ve Tewdric hükmünü bildirirken, aksayarak kendi tahtına gelip oturdu. Tewdric'in hükmü de diğer tüm hükümler gibi parşömene geçirildi tahtların arkasında bulunan üç katip tarafından.

Uther, azalan kuvvetini günün en önemli meselesine saklıyordu; sıra bu meseleye geldiğinde güneş batmıştı bile, koyu bir alacakaranlık çökmüştü. Tewdric'in hizmetkarları bir düzineden fazla meşale getirmişlerdi salona. Bardaktan boşanırcasına yağan bir de yağmur başlamıştı; çatıdan sızıp şapır şapır damlayan, kaba tuğla duvarlardan akarak inen yağmur suyu yüzünden salonun içi iyice soğumuştu. Öylesine soğuk olmuştu ki bir mangalı –mangal dediğim şey tam dört ayak genişliğinde demirden bir sepetti– kütüklerle doldurup yaktıktan sonra Ulu Kral'ın ayaklarının dibine yerleştirdiler. Ateşin Uther'i ısıtması için, kraliyet nişanlarını taşıyan kalkanlar kaldırıldı ve Tewdric'in tahtı yana doğru kaydırıldı. Dışarıda aralıksız yağan yağmura doğru bir yol bulmaya çalışan dumanlar, yüksek tavanın gölgelerinde toplanıverdiler.

Nihayet büyük konseye hitap etmek üzere ayağa kalktı Uther. Krallığı ile ilgili hükümlerini bildirirken ayakta güç bela durabildiği için, domuz avlarında kullanılan türde uzun bir mızrağa dayanıyordu. Konuşmaya başladı. Dumnonia'ya yeni bir veliaht gelmişti, bu ihsanları için tanrılara şükretmek lazımdı; ne var ki bir ayağı topal olan bebek zayıf ve güçsüzdü. Dilden dile dolaşan o kötü alametin gerçek olduğu şimdi burada bizzat Kral'ın ağzından duyulunca salondan mırıltılar yükseldi birden. Uther, sessizliği sağlamak için elini kaldırdı. Dumanlar Uther'in etrafını kaplamıştı; Ulu Kral, bir hortlağı andırıyordu artık, sanki ruhu öbür dünyadaki gölgesinin içine yerleşmişti şimdiden. Boynunda ve bileklerinde altın zincirleri parıldarken, zarif altın tacı dağınık saçlarını kuşatıyordu.

"İhtiyarladım artık," dedi Uther, "fazla ömrüm kalmadı." Bu söze itiraz edenleri susturmak için cılız bir kuvvetle elini kaldırdı. "Kendi krallığımı bu topraklardaki diğer krallıklardan üstün gör-

düğüm yok, ama şunu da söylüyorum ki eğer Dumnonia, Saksonlar tarafından ele geçirilirse o takdirde bütün Britanya da Saksonlar tarafından ele geçirilir. Eğer Dumnonia'yı yitirirsek, o takdirde denizin ötesindeki hısımlarımız olan Armorica ile olan bağımız da kesilir. Eğer Dumnonia'yı yitirirsek, o takdirde Saksonlar Britanya ülkesini bölmüş olacak. Bölünmüş bir ülke ayakta kalamaz." Kral'ın konuşmasına devam edemeyecek kadar tükenmiş olduğunu zannettim bir an, ama boğa kafasına benzeyen o heybetli kafasını kaldırıp sözlerine devam etti Uther. "Saksonlar, Severn Denizi'ne erişmemeliler!" Son birkaç yıldır kendisine güç verip ayakta kalmasını sağlayan yeminini haykırarak yinelemişti Ulu Kral. Saksonların üzerinde Britonların baskısı olduğu müddetçe, Germen Denizi'ne bir gün geri püskürtülme ihtimalleri vardı daima; ama eğer Saksonlar, batı kıyılarımıza erişecek olurlarsa Dumnonia'yı Gwent'ten ve güneydeki Britonları da kuzeydeki Britonlardan ayırırlardı. "Gwent'in askerleri bizim en yiğit savaşçılarımızdır." Konuşmasının burasında Uther, başıyla Agricola'yı selamladı, "ama şu da bir gerçek ki Gwentliler ekmeklerini Dumnonia'dan çıkarırlar. Dolayısıyla Dumnonia'yı korumalıyız, aksi halde Britanya'yı yitireceğiz. Benim bir torunum var ve bu krallık ona ait! Ben öldükten sonra krallığımı Mordred yönetecek. Bilin ki bu sözüm kanundur!" Bunu söyledikten sonra mızrağını zemine sertçe vurdu ve bir an için Britanya Ejderinin o vahşi kudreti Kral'ın gözlerinde parladı. Artık bu konseyde ne karar alınırsa alınsın, krallık Uther'in soyu tarafından yönetilmeye devam edecekti... Uther'in kanunu böyle idi çünkü ve salondaki herkes de bunu öğrenmişti artık. Geriye tek bir mesele kalmıştı: Büyüyüp tahta oturana kadar sakat çocuk nasıl korunacaktı?

Görüşmeler yeniden başladı... ki aslında herkes bu konuda hükmün çoktan verilmiş olduğunu biliyordu. Aksi halde Gundleus tahtına böyle yayılamazdı zaten. Yine de bazı kişiler Norwenna'ya uygun olacağını düşündükleri talipler önerdiler. Dumnonia'nın Sakson hudutlarında hükmeden Taşlar Bölgesi'nin Lordu Prens Gereint, Norwenna'nın kocalığı için Gwent Veliahdı Meurig ap Tewdric'in ismini teklif etti; tabii salondaki herkes, bunun Tewdric'e yapılan basit bir iltifat olduğunun farkındaydı. Burnunu karıştırmayı seven küçük bir çocuk olan Meurig'in Saksonlara karşı Dumnonia'yı koruyabilmesinin imkanı yoktu çünkü; bu teklif de asla kabul görmezdi zaten. Üzerine düşeni yapmış olan Gereint, yerine oturdu ve diğer teklifleri dinlemeye başladı. Tewdric'in danışmanlarından biri, Gorfyddyd'in en büyük oğlu ve dolayısıyla

Powys'in veliahdı olan Prens Cuneglas'ın ismini önerdi. Düşmanın tahta oturacak prensi ile yapılacak bir evliliğin Britanya'nın en güçlü iki krallığı olan Powys ve Dumnonia arasında barış sağlayacağını ileri sürüyordu danışman; ama Tewdric'in can düşmanı olan bir adamın oğluna, efendisi Uther'in Dumnonia'yı asla miras olarak bırakmayacağını bilen Piskopos Bedwin bu öneriyi hiç duraksamadan reddetti.

Kernow Prensi Tristan da talipler arasında olmasına rağmen tereddüt ediyordu, Dumnonia'da hiç kimsenin babası Kral Mark'a güvenmediğini iyi biliyordu çünkü. Stronggore Prensi Meriadoc'un adı önerildi bir ara, ama Gwent'in doğusundaki bir krallık olan Strongore'un yarısı şimdiden Saksonlar tarafından ele geçirilmişti bile; kendi krallığını korumaktan aciz bir adam, başkasının krallığını nasıl koruyabilirdi ki? "Peki ya Armorica'daki soylu aileler?" diye sordu birisi, denizin ötesindeki bu prenslerden herhangi birinin Bretanya adını verdikleri o yeni ülkelerini bırakıp da Dumnonia'yı savunmak üzere gelebilecekleri şüpheliydi.

Gundleus. Söz dönüp dolaşıp Gundleus'a gelmişti.

Ama tam o anda Agricola, bir isim söyledi; salonda bulunan herkesin hem duymak istediği hem de duymaktan çekindiği bir isimdi bu. Yaşlı asker ayağa kalktı, Roma işi zırhı parlıyordu, omuzları dikti, Britanya Ejderi Uther'e baktı kanlanmış gözleriyle. "Arthur," dedi Agricola. "Arthur'un ismini öneriyorum."

Arthur. Bu isim büyük salonda yankılanmıştı; ismin yankısı tam sonlanacakken zemine vuran mızrak diplerinin sesi yükseldi birden. Öneriyi alkışlayan mızraklı savaşçılar Dumnonia askerleriydi, bu savaşçılar Arthur'un önderliğinde savaşa girmişlerdi geçmişte, onun yiğitliğini biliyorlardı. Lakin askerlerin bu küçük direnişi kısa sürdü.

Britanya Ejderi Ulu Kral Uther kendi mızrağını kaldırıp tek bir kez yere vurdu. Ani bir sessizlik çöktü, sadece Agricola bu sessizliği bozmaya cesaret edebildi yeniden. "Teklifim şudur: Arthur, Norwenna ile evlensin," dedi hürmetle; daha o genç yaşımda bile, Agricola'nın, efendisi Tewdric namına konuştuğunu anlamıştım, ama bu şaşırtıcıydı; Tewdric'in teklif edeceği ismin Gundleus olacağını sanıyordum ben. Eğer Gundleus'un Powys ile olan ittifakı bozulabilirse, Dumnonia, Siluria ve Gwent'in kuracağı yeni bir ittifak Severn Denizi'nin her iki kıyısındaki toprakları da elinde bulunduracak ve bu üçlü ittifak hem Powys'e hem de Sakson tehli-

kelerine karşı sağlam bir tedbir olacaktı. Tabii o zaman aklıma gelmeyen bir şey vardı; Uther'in reddedeceği Arthur ismini önererek Ulu Kral'dan başka bir konuda rıza alabilirdi Tewdric.

"Arthur ap Neb," dedi Uther –bu son söz korku ve hayret nidaları ile karşılandı– "o, bizim kanımızı taşımıyor." Böyle bir hüküm karşısında söylenebilecek hiçbir söz olamazdı, yenilgiyi kabul eden Agricola saygıyla eğildi, sonra yerine oturdu. "Neb," hiç kimse anlamına gelen bir sözcüktü. Uther, Arthur'u evlatlıktan reddediyordu, Arthur'un kanı soylu değildi, dolayısıyla Norwenna ile evlenemezdi. Belgli bir piskopos, kralların daima asiller sınıfından seçilmesine karşı olduğunu ve geçmişteki adetlerin değişmesi gerektiğini söyleyerek Arthur'u savunmaya çalıştı, ama Uther'in ateş saçan gözlerini görünce, sızlanmayı kesip sustu. Yukarıdaki pencerelerin birinden içeri savrulan yağmur damlaları ateşe düşüp buharlaşıyordu.

Piskopos Bedwin yeniden ayağa kalktı. Norwenna'nın istikbaline dair şu ana kadarki bütün konuşmalar boşa yapılmış gibi görünse de, işin aslı öyle değildi; her şeyden önce diğer taliplerin isimleri elenmişti, ayrıca kafası çalışan adamlar Bedwin'in şimdi yapmakta olduğu duyurunun arkasındaki sebebi anlamışlardı.

Bedwin ılımlı bir sesle konuştu; Siluria Kralı Gundleus'un karısı yoktu. Bu söz üzerine, salondan mırıltılar yükseldi yeniden, çünkü herkes Gundleus'un aşağı tabakadan gelen sevgilisi Ladwys ile evlendiği rezaletini biliyordu, ama Bedwin bu müdahaleye aldırmadan söze devam etti. Birkaç hafta evvel, Gundleus, Uther'e ziyarette bulunmuş ve Ulu Kral ile aralarında bir barış imzalanmıştı; dolayısıyla eğer Gundleus Norwenna ile evlenir ve Mordred'in krallığının hamisi olursa– bu lafı tekrar söyledi Bedwin– hamisi olursa, Uther'i memnun kılardı bu. İyi niyetinin bir işareti olarak Gundleus, Kral Uther'e altınlardan oluşan bir ödeme yapmıştı zaten ve bu jesti münasip bulunarak kabul edilmişti. Piskopos Bedwin küçümser bir eda ile konuşmasına devam etti; aramızda kimileri daha düne kadar düşmanımız olan bir adama güvenmiyor olabilirdi, ama Siluria Kralı Gundleus, iyi niyetini ispat etmek için Siluria'nın çok eskiden beri sürdürdüğü Gwent topraklarındaki o hak iddialarından da vazgeçmişti, üstelik Gundleus hemen yarın sabah Glevum Surlarının dibindeki Severn Irmağı'nda vaftiz olacak ve bu suretle Hıristiyan dinine geçecekti. Salondaki Hıristiyanlar "şükürler olsun" diye bağırdılar, bense druid Tanaburs'a bakıyor ve bu işe bir anlam vermeye çalışıyordum... efendisi, herkesin

gözü önünde eski dinini böyle kolayca terk ederken bu uğursuz ihtiyar neden hiç ses çıkarmıyordu bu işe?

Ayrıca bu adamların eski bir düşmanı nasıl olup da bu kadar kolayca bağırlarına bastıklarını anlamıyordum çocuk aklımla; ama başka bir şey yapamazlardı, umutsuz durumdaydılar. Koca bir krallık, sakat bir çocuğa devredilmek üzereydi. Ayrıca geçmişte ne kadar kötü biri olursa olsun Gundleus nam salmış bir savaşçıydı. Eğer Gundleus'un sözleri doğru çıkarsa, Dumnonia'da ve Gwent'te barış sağlanmış olacaktı. Lakin Uther ahmak biri değildi elbet, Gundleus'un sözleri yalan çıktığı takdirde torununu korumak için gerekli bütün tedbirleri almıştı. Mordred kılıç tutacak yaşa gelene dek Dumnonia'nın bir konsey tarafından yönetileceğini buyurdu Uther. Bu konseyin başında Gundleus olacak, Gundleus'un danışmanları olarak da Piskopos Bedwin'in başkanlığında yarım düzine vekil bulunacaktı. Dumnonia ile sıkı bir ittifak içinde olan Gwent Kralı Tewdric'e bu konseyde görev yapacak iki kişi yollaması hususunda davet yapıldı. Ülkenin yönetiminde böyle bir konsey söz sahibi olacaktı. Gundleus bu karara pek sevinmemişti. İki sepet dolusu altını bu ihtiyarlar meclisinde oturmak için ödememişti çünkü; yine de şu anda sesini çıkarmayacak kadar akıllıydı. Yeni gelininin ve üvey oğlunun krallığının kaderi bir sürü kanunla hükme bağlanırken suskunluğunu bozmadı Gundleus.

Türlü türlü kararlar alındı da alındı. Mordred'i korumaya ant içmiş üç kişi muhafızı olacaktı Veliaht'ın; Mordred'i korumak için gerekirse hayatlarını feda edecekti bu yeminli savaşçılar. Eğer Mordred'in kılına dokunmaya kalkan olursa, Prens'i korumaya ant içmiş muhafızlar, bu cüreti gösterenleri mutlaka cezalandıracaklar, aksi halde kendi canlarından olacaklardı. Bu hükmün verilmesi esnasında Gundleus kıpırtısız oturuyordu; gel gelelim yeminli korumaların kimler olacağı belirlenirken Siluria Kralı huzursuzca kıpırdandı. Çünkü bu korumalardan birinin Gwent Kralı Tewdric, birinin Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısı Owain ve birinin de Avalon Lordu Merlin olmasına hükmedilmişti.

Merlin. Salonda bulunanlar Arthur'un isminin söylenmesini nasıl hevesle bekledilerse, Merlin'in isminin söylenmesini de aynı şekilde beklemişlerdi. Uther, Merlin'e danışmadan büyük kararlar almazdı pek, ancak Merlin şu anda burada değildi. Aylardır Dumnonia hudutları içinde görülmemişti hatta; çoğu onun ölmüş olabileceğini bile düşünmeye başlamıştı artık.

Uther, konsey başladığından beri Morgan'a ilk kez o an baktı. Kardeşi ve dolayısıyla kendisi de, Uther tarafından evlatlıktan reddedilirken, Morgan büyük bir acı hissetmişti muhtemelen; ne var ki Morgan büyük konseye Uther'in gayri meşru çocuğu olduğu için değil, Merlin'in güvendiği bir kahin olduğu için getirilmişti. Tewdric ve Owain, Mordred'i kendi canları pahasına koruyacaklarına dair ant içtikten sonra, Uther, kafasını çevirip bu tek gözlü ve sakat kadına baktı. Salonda bulunan Hıristiyanlar istavroz çıkardılar, onlar da bu şekilde korunuyordu kötü ruhlara karşı. "Eee?" diyerek, Morgan'ı cesaretlendirdi.

Morgan huzursuzdu. Merlin'in –nerede olduğu belli olmayan yoldaşı Merlin'in– bu ağır sorumluluğu taşıyabileceğine dair bir teminat bekliyordu herkes. Morgan, orada danışman sıfatıyla değil, rahibe sıfatıyla oturuyordu ve bir rahibeye yakışır şekilde yanıt vermesi gerekirdi. Lakin bunu yapmadı; verdiği yanıt da pek tatmin edici değildi üstelik. "Lordum Merlin, bu görevi üstlenmekten onur duyacaktır, Ulu Kralım," dedi.

Nimue bir çığlık attı. Öylesine ani ve ürkütücü bir çığlıktı ki bu, salondaki adamların tümü irkilmiş, herkes anında mızrağına yapışmıştı. Av tazılarının sırtlarındaki tüyler bile dikilmişti. Sonra çığlık dindi ve ortalığı bir sessizlik kapladı. Ateşin ışığı yüzünden dumanlar, yağmurun vurup durduğu çatının altında garip gölgeler oluşturuyordu; derken tam çığlığın sona erdiği anda, fırtına ile sarsılan bu gecenin içinde bir yerlerden bir gök gürültüsü işitildi.

Gök gürültüsü. Hıristiyanlar bir kez daha haç işaretlerini yaptılar; ne var ki bu alameti orada bulunan hiç kimse inkar edemezdi. Gök gürültüsü Tanrısı Taranis sözünü söylemişti, tanrıların şu anda büyük konseye geldiklerinin bir ispatıydı bu; üstelik soğuk yüzünden pelerinlerine sarınmış adamların arasında incecik bir çuval elbise ve beline sardığı basit bir kuşakla oturan bir genç kızın isteğine uyarak gelmişlerdi. Kimse hareket etmedi, kimse tek söz söylemedi, hatta kimse parmağını bile oynatmaya cesaret edemedi. Kimse ballı şıraların olduğu boynuzdan yapılma kadehlere el sürmüyor, kimse bitlerini kaşımıyordu. Buradakiler artık ne kral ne de savaşçı idi. Saçı tıraşlı rahipler, piskoposlar, irfan sahibi yaşlı adamlar yoktu artık burada. Korkudan sus pus olmuş bir güruhtu yalnızca bu adamlar; uzun siyah saçlarını açıp beyaz omuzlarına dökerken bir yandan da ayağa kalkan şu genç kıza bakakalmış bir kalabalıktan ibaretlerdi. Nimue, mangalın yanındaki açıklığa doğru yürürken Morgan gözlerini yere dikmişti; Tanaburs, ağzı açık aval

aval bakıyordu; dudak hareketlerine bakılırsa Piskopos Bedwin sessizce dualar okuyordu. Nimue, odadaki herkese yüzünü göstermek amacıyla dört bir yana döndü. Korkunç bir yüzdü bu. Gözlerinin akları görünüyordu yalnızca, dili ise çarpılmış ağzından dışarı sarkmıştı. Kendi etrafında döndü, döndü, gittikçe hızlanarak döndü... ve size yemin ederim ki salonda bulunanlar arasında bir ürperti dolaştı o an. Nimue kendi etrafında döndükçe titremeye başladı, bu arada o büyük ateşe doğru yaklaştı, yaklaştı... alevlerin ortasına tam düşecekti ki bir çığlık atıp havaya sıçradı ve ardından yerdeki mozaiklerin üzerine yığılıverdi. Derken tıpkı dört ayağının üzerinde yürüyen bir hayvan gibi seğirtti; Kral'ın bacaklarının ısınması için kaldırılıp başka yerlere konmuş kalkanların arasında ileri geri dolanıp yolunu bulmaya çalıştı bir süre, sonra da Gundleus'un tilki nişanı taşıyan kalkanının önüne geldi... ve saldıracak bir yılan gibi dikleşip gerildikten sonra bu kalkana tükürdü.

Tükürük tam tilki suretinin üzerine yapışmıştı.

Gundleus, tahtından doğrulacak gibi oldu, lakin Tewdric onu engelledi. Tanaburs da ayağa kalkmak üzere davranmıştı, ancak Nimue akları görünen gözlerini ona çevirip bir çığlık daha attı. Çığlığı o büyük Roma salonunda tizleşip yankılanırken Nimue, Tanaburs'a doğru bir işaret yaptı; bu büyünün etkisi ile Tanaburs tekrar yere çöktü hemen.

Derken Nimue titredi, gözleri yuvalarında kaydı ve kahverengi gözbebekleri tekrar ortaya çıktı. Sanki kendini aniden bu halde bulmuş ve buna şaşırmış gibi, salondakilere bakarak gözlerini kırpıştırdı, sonra da Ulu Kral'a arkası dönük olan Nimue tamamen sustu. Bu sessizlik, Nimue'nin şu anda tamamen tanrıların iradesinde olduğunu ve şimdi tanrıların sesiyle konuşacağı manasına geliyordu.

"Merlin hayatta mı?" diye hürmetle sordu Tewdric.

"Hayatta kuşkusuz." Nimue'nin sesinde yoğun bir aşağılama vardı, üstelik kendisine soru soran kişiye hitap ederken onun Kral sıfatını ağzına almamıştı. Şu anda tanrıların yanındaydı çünkü, sıradan ölümlülere saygı göstermesine gerek yoktu.

"Nerede peki Merlin?"

"Gitti," dedi Nimue ve dönüp tuniğine sarınmış bir şekilde tahtında oturmakta olan Kral'a baktı.

"Nereye gitti?" diye sordu Tewdric.

"Britanya'nın Hikmetini aramaya gitti," dedi Nimue. Herkes kulağını açmış dinliyordu, Merlin'e ne olduğuna dair asıl haberleri işitiyorduk nihayet. Büyük konseyi bir anda bölen bu putperest törene müdahale etmek isteğiyle kıvranıp duruyordu Fare Prens Sansum; ne var ki Kral Tewdric bu kıza sorular sorarken, basit bir rahip bu konuşmaya karışamazdı.

"Britanya'nın Hikmeti nedir?" diye sordu Ulu Kral Uther. Nimue kendi etrafında bir tur döndü yine, aslında soruya vereceği cevabı düşünürken aklını toplamak için yapmıştı sadece bunu. Cevap, ilahi mırıldanır gibi çıkan ipnotize edici bir sesle geldi. "Britanya'nın Hikmeti, atalarımızın miras bıraktığı ilimdir; tanrılarımızın armağanlarıdır; On Üç Definede Bulunan On Üç Unsurdur; bunlar bir araya getirildiği takdirde topraklarımızı korumamız için gerekli kuvveti bize yeniden bahşedecektir." Duraksadı, tekrar konuşmaya başladığında sesi normale dönmüştü. "Merlin bölünüp parçalanmış bu ülkeyi yeniden bir araya getirmeye çalışıyor. Bir Britanya ülkesi olarak," sözünün burasında döndü ve Sansum'un öfkeyle ışıldayan küçük gözlerine baktı, "Britanya'nın kendi tanrılarına tapan bir ülke olarak." Sonra bir kez daha Ulu Kral Uther'e doğru döndü. "Eğer Merlin bunu başaramaz ise, o zaman hepimiz ölürüz Dumnonia Kralı Uther."

Büyük salondan mırıltılar yükseldi. Sansum ve diğer Hıristiyanlar ciyak ciyak bağırarak itirazlarını dile getiriyorlardı, ama Hıristiyan Kralı Tewdric elini kaldırarak onları susturdu. "Bunları şu anda Merlin mi söylüyor?" diye sordu Nimue'ye.

Sanki bu sorunun konu ile hiçbir alakası yokmuşçasına Nimue omuz silkti. "Ben söylemiyorum ya," dedi saygısızca.

Daha kadınlık çağına bile gelmemiş bir çocuk olan Nimue'nin şu anda Merlin'in sesiyle konuştuğuna dair hiçbir şüphesi yoktu aslında Uther'in. Ulu Kral, iri cüssesiyle öne doğru eğilip kaşlarını çatarak Nimue'ye baktı. "Sor bakalım Merlin'e, benim veliahdımı koruyacağına dair yemin edecek mi? Sor hadi! Ant içecek mi?"

Nimue uzunca bir süre sustu. Britanya'nın kaderini hepimizden, hatta Merlin'den bile evvel, ilk kez o gün sezmişti galiba Nimue; hatta eminim ki Arthur'dan da çok önce sezmişti bunu... tabii Arthur'un Britanya'nın kaderini konusunda bir önsezisi olup olmadığı bilinmez. Ne var ki nedeni bilinmez bir içgüdü yüzünden Nimue, bu konudaki bilgisini karşısında oturan ve yakında ölecek olan o inatçı, ihtiyar adama açıklamamıştı. Yapılması gerekli, ama

aslında vakit kaybından başka bir şey olmayan bir görevi çabucak başından atmak isteyen bir şekilde bitkin bir ses tonu ile konuştu nihayet. "Kral Efendimiz duysunlar; Merlin şu an itibariyle torununuzu koruyacağına dair ant içiyor."

"Tek bir şartla!" diye bağırdı aniden Morgan, hepimiz irkildik. Morgan çabucak ayağa kalktı, Nimue ile kıyaslandığında daha bodur ve daha koyu bir siluetti. Altın miğferine ateş pırıltıları aksediyordu. "Tek bir şartla!" diye bağırdı yeniden, sonra tanrıların iradesi ile konuşturulduğunu ima edercesine ileri geri sallanmaya başladı bir de. "Tek bir şartla, diyor Merlin... Arthur da Merlin ile birlikte ant içecek. Çünkü torununuzun koruyucuları Arthur ve savaşçıları olmalıdır. Budur Merlin'in sözü." Bu kelimeleri, kahinliği ve rahibeliği bilen kişilerde olan o irfan dolu eda ile söylemişti Morgan; lakin diğerlerini bilmem, ama ben hiçbir gök gürültüsü işitmemiştim bu sefer yağmurlu gecenin içinde.

Gundleus ayağa fırlamış, Morgan'ın söylediklerine itiraz ediyordu. Altı kişilik konsey ve üç kişilik yeminli korumaya dair hükümler zaten canını sıkmıştı ve şimdi bir de kalkmış Gundleus'un yeni krallığının özellikle bir grup muhtemel düşman savaşçısını barındırıp beslemesini teklif ediyorlardı. "Olmaz!" diye bağırdı bir kez daha, ancak Tewdric bu itiraza kulak asmadan tahtından indi ve Morgan'ın yanına gelerek Ulu Kral'la yüz yüze geldi. Bu hareket tek bir anlama geliyordu: Morgan her ne kadar Merlin'in sesiyle konuşmuş olsa da, aslında Tewdric'in evvelden ona söylemesini tembihlediği sözleri söylemişti. Gwent Kralı Tewdric iyi bir Hıristiyan'dı, siyasi manevralar konusunda ise daha da iyiydi ve emellerini gerçekleştirmek için eski tanrılardan ne zaman destek alması gerektiğini de iyi biliyordu.

Tewdric, Ulu Kral'a bakıp konuştu: "Tanrı biliyor ki yeminim yürektendir; ama Arthur ap Neb'in ve onun savaşçılarının yeminleri benim yeminime kıyasla çok daha sağlam bir tedbir olacaktır."

Uther'in yeğeni ve aynı zamanda Dumnonia'nın Owain'den sonra en güçlü savaşçı lordu olan Prens Gereint, Arthur'un bu göreve getirilmesine karşı çıkabilirdi aslında; ama kendi kabiliyetleri konusunda şüphe duyuyor, Dumnonia'nın tüm ordularını yönetebileceği konusunda kendine güvenmiyordu Taşlar Bölgesi'nin Lordu. Üstelik fazla hırslı bir adam da değildi. Bu hususta Tewdric'e katıldığını söyledi. Uther'in Kraliyet Muhafızlarının kumandanı ve aynı zamanda Ulu Kral'ın seçilmiş savaşçısı olan Owain, rakip

birinin bu göreve getirilmesi karşısında hoşnutsuzluk duysa da, homurdanarak Tewdric'e hak verdiğini belirtti.

Uther ise hala tereddüt içindeydi. Üç, uğurlu bir sayı idi ve üç kişinin ant içip yemin etmesi yeterli olacaktı; bu gruba dördüncü birini eklemek tanrıları kızdırabilirdi. Ne var ki Norwenna'ya eş olarak Arthur'u önermiş olan Tewdric'i az önce reddeden Uther, ona borçlu kalmıştı ve bu borcunu da şimdi ödemeye karar verdi. "Arthur yemin edecek öyleyse," diye rıza gösterdi nihayet Uther; ama biricik oğlunun ölümüne sebep olduğuna inandığı adamı bu göreve getirmek ona ne kadar zor gelmişti bunu ancak tanrılar bilir. Buna rağmen Arthur'a bu görevi vermişti yine de; büyük salon alkışlarla çınladı. Savaşçıların tezahüratları, bir mağarayı andıran dumanlı ve karanlık salonda yankılanırken, sevinen askerlerin mızrak dipleri zemine vurup mozaikleri parçalarken, yalnızca Gundleus'un ve Silurialı askerlerinin çıtı çıkmıyordu.

Ve büyük konsey sonlanırken, Hiç Kimsenin Oğlu Arthur, Mordred'in yeminli koruyucularından biri olmak üzere seçildi böylece.

Norwenna ve Gundleus büyük konseyden iki hafta sonra evlendiler. Evlilik töreni, Severn Denizi'nin ötesinden Siluria'ya bakan ve kuzey kıyılarımızdaki bir liman kenti olan Abona'daki Hıristiyan mabedinde yapıldı; Norwenna'nın açısından bu evliliğin pek de mutlu edici bir olay olduğunu zannetmiyorum, çünkü aynı akşam Ynys Wydryn'e döndü hemen. Biz de dahil Tor'dan hiç kimse bu evlilik törenine iştirak etmemişti; Ynys Wydryn'deki Hıristiyan keşişler ve onların Prenses'e eşlik etmekle görevli karıları hariç tabii. Norwenna geri geldiğinde artık Siluria Kraliçesi Norwenna olmuştu; gel gelelim bu makam ona ne yeni bir nedime ne de fazladan muhafız kazandırmıştı. Gundleus, gemiyle kendi ülkesine döndü, işittik ki önceden Dyfed adıyla bilinen Britanya Krallığını sömürge yapıp Demetia adını veren İrlandalı Karakalkan kabilesinden Ui Liatháin ile bazı küçük çarpışmalar oluyormuş Siluria'da.

Aramızda bir kraliçenin olması hayatımızda pek bir değişikliğe yol açmadı. Tepenin eteğinde yaşayanlarla kıyaslandığında biz Tor'dakilerin pek bir işi olmuyordu, doğru; ama yine de bizim bile yerine getirmemiz gereken görevlerimiz vardı. Otları biçtik, sonra bunları serip kurumaya bıraktık; koyunların yünlerini kırptık ve bu yünlerin yumuşayıp birbirinden lif lif ayrılmaları için onları nahoş kokulu göletlere serip yaydık. Ynys Wydryn'deki bütün kadınlar ellerinde sopalarla yeni kırpılmış yünleri döverlerdi, yalnızca Kraliçe, Morgan ve Nimue muaftı bu uzun ve yorucu işten. Druidan domuzları hadım ediyor, Pellinore hayalinde canlandırdığı ordulara kumandanlık ediyor ve kahya Hywel de yazlık vergilerin çetelesini tutmak üzere çomaklarını hazırlıyordu. Merlin, yuvası Avalon'a dönmedi, ona dair hiçbir haber de işitmedik.

Uther, Durnovaria'daki sarayında istirahat ederken varisi Mordred, Morgan ve Guedoloen'in himayesinde büyüyordu.

Arthur, Armorica'da idi. Bize söylediklerine göre Dumnonia'ya mutlaka gelecekti, ama önce Ban'e olan sorumluluğunu yerine

getirmesi gerekiyordu; Ban, Benoic Kralı'ydı ve bu ülke, Arthur'un kız kardeşi Anna ile evli olan Kral Budic'in ülkesi Broceliande ile komşuydu. Bretanya bölgesindeki bu krallıklar bizim için bir sırdı; çünkü aramızdan kimse denizin ötesine geçip de Saksonların topraklarından ettiği Britonların sığındığı bu yeni toprakları görmeye gitmemişti. Arthur, Ban'in savaşçı lordu idi, bunu biliyorduk. Benoic'in batısındaki ülkeyi, Frank soyundan olan düşmanlarımıza gözdağı vermek amacıyla yakıp yıkmıştı. Kış geceleri boyunca yolcuların Arthur'un yiğitliklerine dair anlattıkları öykülerden biliyorduk bunları, Kral Ban'in ülkesine dair diğer öyküleri dinlediğimizde ise içimizi bir kıskançlık kaplıyordu. Kral Benoic ve eşi Kraliçe Elaine, adaletin hızlı ve etkili işlediği, en yoksul köylünün bile kış ortasında kraliyet kilerlerinin erzaklarıyla beslendiği mucizevi bir ülke yaratmışlardı. Bu öyküler gerçek olamayacak kadar toz pembe geliyordu bana, ne var ki çok sonraları Ban'in krallığına yolum düştüğünde anlatılanların pek de abartılı olmadığını gördüm. Ban, krallığını bir adanın üzerine kurulmuş olan Ynys Trebes Kalesi'nden yönetiyordu ki burası şairleriyle meşhurdu. Roma'dan bile daha ihtişamlı olduğu rivayet edilen bu şehre Kral çok paralar harcamış, çok özen göstermişti. Anlatıldığına göre Ban'in buyruğuyla Ynys Trebes'teki pınarların sularını toplayıp şehre dağıtacak setler ve kanallar inşa edilmişti; öyle ki her aile, evinin yakınında temiz su bulabiliyordu. Burada tüccarların tartılarının ayarının bozuk olup olmadığı denetlenir, kapıları gece gündüz açık olan kraliyet sarayına herhangi bir konuda davacı olanlar dert anlatmaya gelirlerdi rivayetlere göre; farklı dinlerin temsilcilerine ise diğer dinlerle iyi geçinmeleri gerektiği, aksi halde tapınaklarının yıkılıp yerle bir edileceği bildirilmişti. Ynys Trebes barış ve huzur dolu bir memleketti, çünkü Ban'in askerleri düşmanı duvarların ötesinde tutabiliyorlardı. Kral da Arthur'u bu yüzden bırakmıyor, onun Britanya'ya gitmesine gönlü bu yüzden varmıyordu. Ya da belki de Uther hayatta olduğu müddetçe Arthur Dumnonia'ya gelmek istemiyordu.

Dumnonia keyifli bir yaz geçiriyordu o sene. Kurumuş otları toplayıp farelerden ve artan rutubetten korumak için kalın eğreltiotlarının üzerine istifledik. Avalon'un bataklıklarından Caer Cadarn'a kadar uzanan tarlalarda çavdar ve arpaların vakti gelmişti, doğudaki bahçelerde elmalar irileşip kızarmıştı, küçük göllerde ve derelerde ise yılan balıkları ve turna balıkları bol bulunuyordu. Artık veba görülmüyordu, artık kurtlar görülmüyordu ve artık fazla Sakson da görülmüyordu. Bir iki kez güneydoğu ufkundan yükse-

len dumanları görmüş ve anlamıştık ki gemileriyle gelen Sakson akıncıları köylerimizi yakıyordu. Bu saldırılar üçü bulduğunda Prens Gereint bir grup savaşçıyı toplayıp Dumnonia'nın öcünü almak üzere oraya gitti, böylece Sakson akınları da kesilmiş oldu. Hatta Sakson şefi, haracını zamanında ödedi; lakin bu haraçtan sonra Saksonlar uzun süre bize haraç vermedi; ayrıca eminim ki daha önce ödediklerinin çoğu da bizim köylerden yağmalanmıştı zaten. Yine de güzel bir yazdı, Arthur o meşhur süvarilerini alıp huzurlu Dumnonia'ya gelirse, başka bir şeyden değil, sıkıntıdan ölür diyorlardı hatta. Powys Krallığı bile sükunete bürünmüştü. Kral Gorfyddyd'in Siluria ile olan ittifakı bozulmuştu, ama bir Dumnonialı ile evlenmiş olan Gundleus'a savaş açmak yerine Gorfyddyd, mızraklarını Sakson tehlikesinin yoğun olduğu kendi kuzey hudutlarına doğru çevirtmişti. Powys'in kuzeyindeki Gwynedd Krallığı ise, Lleynli Diwrnach'ın o korkulan savaşçıları tarafından kuşatılmıştı. Neyse ki Britanya'daki diyarların en kutsanmışı olan Dumnonia'da barış ve aydınlık dolu sıcak semalar hüküm sürüyordu.

Ve ilk kez bir düşman öldürüp erkekliğe adım atmam da o sıcak ve güzel yazda oldu.

Huzur ve barış asla fazla sürmez; nitekim bizim huzurumuz da pek zalim bir sebepten bozuldu bir anda. Britanya Ejderi Ulu Kral Uther ölmüştü. Hasta olduğunu ve yakında öleceğini biliyorduk zaten, hatta kendi ölümüne dair bütün hazırlıklarını da tamamlamıştı, ama nedense onun bir gün gerçekten öleceğine ihtimal vermiyorduk hiç. Uther çok uzun süreden beri kralımızdı ve onun hükümdarlığında Dumnonia refaha ve huzura kavuşmuştu; bunun sonsuza kadar böyle gideceğine inanıyorduk. Derken hasat vaktinden önce Britanya Ejderi öldü. Nimue tam öğle vakti, yani Kral'ın ölüm anında bir yabani tavşanın bağırdığını iddia ediyordu. Artık babasız kalmış olan Morgan ise kendini bir kulübeye kapattı ve hıçkıra hıçkıra çocuklar gibi ağladı.

Uther'in cesedi eski geleneklere uygun olarak yakıldı. Bedwin, Ulu Kral'ı Hıristiyan inanışına uygun bir şekilde defnetmeyi yeğlerdi elbet, ama konseydeki diğer kişiler böyle bir saygısızlığı tasvip etmedikleri için Kral'ın şişmiş cesedi Caer Maes'in zirvesinde törenle yakıldı. Demirci Ysrwith, Kral'ın kılıcını eritti, sonra da erimiş çeliği bir göle döktüler ki öbür dünyadaki Demirci Tanrı Gofannon Uther'in orada yeniden doğan ruhu için yeni bir kılıç dövsün. Erimiş metal, suya değer değmez cızladı ve kara bir buluta

benzeyen dumanlar çıkardı, bu arada kahinler krallığın geleceğini okuyabilmek amacıyla, soğuyan metalin göl yüzeyinde oluşturduğu acayip şekillere eğilmiş bakıyorlardı. Hayırlı kehanetlerde bulunmuşlardı; ama Piskopos Bedwin, ayağı en tez ulakları Armorica'ya gönderip Arthur'u çağırdı yine de. Başka ulaklar ise kuzeye, Siluria'ya giderek Gundleus'a haber ettiler... Üvey oğlu Mordred'in krallığının artık resmi bir koruyucuya ihtiyacı vardı.

Uther'in cesedini yaktıkları ateş tam üç gece yandı. Ancak ondan sonra ateşin sönmesine izin verildi; Batı Denizi'nden esen şiddetli tayfunun da bunda etkisi vardı tabii. Gökyüzünde koca bulutlar kümelendi, ölmüş Kral'ın ülkesini yıldırımlar kırbaçladı ve boy veren ekinlerin üzerine aralıksız yağmurlar yağdı. Bizler Ynys Wydryn'de kulübelerimize sığınıp şakır şakır yağan yağmuru ve gürleyen şimşekleri dinledik, çatılardan küçük ırmaklar gibi akan yağmur sularını izledik. Bu fırtına esnasında Piskopos Bedwin'in ulağı, krallığın büyük ejder sancağını getirip Mordred'e sundu. Ulak, sesini duyurmak için deliler gibi bağırıyordu; neyse ki sonunda ben ve Hywel kapıyı açıp adamı içeri aldık. Fırtına dinip rüzgar hafifledikten sonra da sancağı aldık ve Merlin'in konağının önüne diktik Mordred'in artık Dumnonia Kralı olduğunun bir işareti olarak. Ulu Kral değildi tabii bu bebek; çünkü o sıfat ancak diğer kralların rıza gösterip bir kralı kendilerinden üstün addetmeleriyle alınırdı. Ayrıca Mordred, Britanya Ejderi de değildi, çünkü bu sıfat savaşlarda zaferler kazanmış krallara verilirdi. Aslına bakarsanız Mordred henüz Dumnonia Kralı bile sayılmazdı, önce Caer Cadarn'a götürülüp orada kılıç ile kutsanarak taç giymesi ve sonra da kraliyet kayasının üzerinde bağırması lazımdı. Ne var ki sancağın sahibi Mordred olmuştu, dolayısıyla sancağın üzerindeki kızıl ejderha, Merlin'in konağının önünde dalgalanıyordu işte.

Savaşçıların kullandıkları mızraklar gibi uzun ve kalın bir sopanın ucunda asılı beyaz, dörtgen bir kumaştan ibaretti bu sancak. Dişbudak ağacından yapılma uzun bir sopanın ucuna asılmıştı, bu sopanın ucunda altın bir ejder figürü vardı, sancağın daima açık durabilmesi için kumaşın içinde kenarlara yerleştirilmiş ince söğüt dalları vardı. Sancağın üzerinde kırmızı yünden nakşedilmiş bir ejderha sureti vardı, yağmur yüzünden yünün kırmızısı akmış ve alttaki beyaz kumaşta pembe lekeler bırakmıştı. Sancağın getirilmesinden hemen birkaç gün sonra Owain'in komutasındaki yüz adamdan oluşan kraliyet muhafızları geldi, görevleri Dumnonia Kralı Mordred'i korumaktı. Piskopos Bedwin, Owain aracılığıyla

bir teklif göndermişti; Norwenna ve Mordred'in güneydeki Durnovaria'ya geçmelerini öneriyordu. Norwenna bu fikri hemencecik kabul etti, çünkü bebeğini Tor'un putperest ortamından uzaktaki bir Hıristiyan topluluğunda büyütmek istiyordu. Ama yola çıkmak üzere hazırlıklara başlayacaklarken, kötü haberler geldi kuzeyden. Ulu Kral'ın ölümünü duyan Powys Kralı Gorfyddyd, mızraklı savaşçılarını Gwent üzerine yollamıştı. Şu anda Powysli savaşçılar Tewdric'in topraklarının ta içine kadar sızmış buraları yağmalıyor, yakıp yıkıyor ve kendilerine esir topluyorlardı. Tewdric'in Romalı komutanı Agricola karşı saldırılar yapıyordu, ancak belli ki Gorfyddyd ile işbirliği içinde olan hain Saksonlar kendi savaşçılarını Gwent'e getirmişlerdi; böylece bizim en eski müttefikimiz olan ülke bir anda kendi canı için savaşır hale gelmişti. Norwenna ve bebeği güneye, Durnovaria'ya götürmeye hazırlanan Owain bunun üzerine savaşçılarını toplayıp kuzeye Kral Tewdric'e yardıma gitti. Mordred'in muhafızlarının kumandanı olarak bir kez daha Owain'in yerine geçen Ligessac, bebeğin Tor'da kalması için ısrar ediyor, Ynys Wydryn'in rahatça savunulabilecek köprüsü sayesinde, bebeğin burada Caer Cadarn ya da Durnovaria'ya kıyasla daha emniyette olacağını söylüyordu. Norwenna, istemeye istemeye Tor'da kaldı.

Bu arada herkes nefesini tutmuş, Siluria Kralı Gundleus'un bu savaşta hangi tarafı tutacağını görmek için bekliyordu. Bu sorunun yanıtı çabucak geldi. Gundleus, Tewdric'in yanında idi ve eski müttefiki Gorfyddyd'e karşı savaşacaktı. Norwenna'ya haber yollayarak topladığı adamların, Gorfyddyd'in askerlerine arkadan saldırmak üzere dağ geçitlerinden geçeceklerini ve Powys'in savaşçılarını mağlup eder etmez kendisinin güneye gelerek gelinini ve soylu oğlunu koruyacağını bildirmişti.

Düşmanların yaklaştığının veya bir felaketin habercisi olabilecek bir ateş görmek amacıyla uzak tepeleri gece gündüz gözlüyorduk, ama yine de savaşın belirsizliklerine rağmen mutlu günlerdi bunlar. Güneş, fırtınanın dövdüğü toprakları iyileştirdi, tahılları kuruttu; bu arada Norwenna putperestlerle dolu Tor'da kısılıp kalmış bile olsa, oğlu Kral olduğu için artık daha bir güvenle hareket ediyordu. Kızıl saçları ve aksi mizacı ile Mordred daima neşesiz bir çocuk olmuştu, lakin o aydınlık günlerde Mordred bile mutlu gibiydi. Annesi, sütannesi Ralla ve sütannesinin esmer oğlu ile oyunlar oynuyordu. Ralla'nın kocası marangoz Gwlyddyn, Mordred'in oynaması için tahtadan hayvanlar yontmuştu; ördekler,

inekler, domuzlar ve geyikler. Kral, her ne kadar bunların ne olduğunu anlayacak yaşa henüz gelmemiş olsa da, bu oyuncaklarla oynamaya bayılıyordu. Oğlu mutlu olduğunda Norwenna da mutlu oluyordu. Norwenna Mordred'i gıdıklayıp güldürürken, bir yerini incittiğinde onu kundakta sallayıp uyuturken, onları izlerdim; Mordred'e daima sevgi göstermişti Norwenna. 'Benim küçük kralım,' derdi ona; 'Benim gözümün bebeği biricik yavrum,' derdi, 'benim küçük mucizem,' derdi; Mordred gülerdi bu sözleri işitince, anasının yüreğini ise bir sıcaklık kaplardı. Mordred, güneşin altında çırılçıplak emeklerken, sol ayağının nasıl çarpık olduğunu, sanki sıkılmış bir yumruk gibi nasıl da büzülmüş olduğunu görürdük. Bunun dışında kuvvetli bir çocuktu Mordred. Ralla'nın sütü ve anasının sevgisi ile beslenmesinin alıyordu bu gücü. Mordred'in vaftiz töreni Dikenli Kutsal Ağaç'ın yanındaki taş kilisede yapıldı.

Derken savaşa dair haberler geldi, iyi haberlerdi bunlar. Prens Gereint, Dumnonia'nın doğu hududunda bir grup Sakson savaşçısını bozguna uğratmıştı; ta kuzeyde ise Tewdric, birçok Sakson akıncısını gebertmişti. Gwent ordusunun diğer yarısına kumanda eden Agricola ise Dumnonialı Owain'in de yardımıyla, Gorfyddyd' in yolladığı istilacıları Powys tepelerine geri püskürtmüştü. Bu arada Norwenna'ya haberler getiren bir ulak geldi; Powys Kralı Gorfyddyd barış istiyordu bu haberlere göre. Ayrıca ulak, Gundleus'un zaferinin işareti olarak iki Powys kılıcını Kraliçenin ayaklarının dibine bıraktı. En iyi haber ise karısını ve oğlunu almak üzere Gundleus'un güneye, Ynys Wydryn'e doğru yola çıkmış olmasıydı. Mordred'in artık Caer Cadarn'da taç giyme vakti geldi diyordu Gundleus. Norwenna için en güzel haberdi bu. Memnun edici haberler getiren ulağa ödül olarak ağır bir altın bileklik verdi kraliçe, sonra da Bedwin'e ve konseye haberleri götürmesi için adamı güneye yolladı. "Bedwin'e söyle, Mordred'in taç giyme töreni hasat vaktinden önce yapılacak. Tanrı atının ayaklarını tez kılsın!" demişti ulağa.

Ulak, atıyla güneye giderken, Norwenna Mordred'in Caer Cadarn'da yapılacak taç giyme töreni için hazırlıklara başladı. Ynys Wydryn'deki keşişlerine kendisi ile birlikte yola çıkmak üzere hazır olmalarını bildirdi, öte yandan Morgan'ın da Nimue' nin de kralın taç giyme törenine katılmalarını kesinlikle yasaklamıştı; o günden tezi yok, Dumnonia'nın Hıristiyan bir krallık olacağını, kafir cadıların oğlunun tahtına yaklaşamayacağını buyurmuştu Norwenna. Gundleus'un zaferi, Norwenna'yı daha buyurgan

kılmış, Uther'in sağken asla rıza göstermeyeceği bir biçimde otorite kullanımı konusunda cesaretlendirmişti.

Taç giyme törenine katılmaları yasaklanan Morgan ve Nimue'nin bu duruma itiraz etmelerini bekledik boşuna, lakin ikisi de bu yasağı şaşırtıcı bir soğukkanlılıkla karşılamışlardı. Hatta Morgan, siyah cüppeli omuzlarını silkmekle yetinmişti sadece; ama gece çöktüğünde elinde bronz bir kazan ile Merlin'in özel odasına gitti ve Nimue ile birlikte oraya kapandılar. Tor'daki kilisenin baş keşişi ve onun karısı ile birlikte akşam yemeği yemekte olan Norwenna, cadıların kazanlarını fokurdatıp kötü büyüler hazırladığını söyleyince salon kahkahaya boğuldu. Zafer Hıristiyanlarındı artık.

Gel gelelim ben bu fikre katılmıyordum. Birbirini hiç sevmeyen Nimue ve Morgan birlikte odaya kapanmış bir şeyler konuşuyorlardı; demek ki onları bile bir araya getirecek kadar acil ve önemli bir mesele söz konusuydu. Norwenna ise Hıristiyanların zaferi konusunda hiçbir şüphe duymuyordu. Uther'in ölümü ve sonrasında Gundleus'un elde ettiği zaferler Norwenna'ya özel haklar, özgürlükler sağlamıştı. Yakında Tor'dan ayrılacak ve oğlunun İsa'nın uygun göreceği şekilde yetiştirilebileceği bir Hıristiyan sarayına götürecek ve orada da kralın annesi kraliçe olarak hak ettiği biçimde hüküm sürecekti Norwenna. Tüm kraliçeliği boyunca onu hiç o geceki kadar mutlu görmemiştim; Merlin'in putperest konağının merkezinde hükmeden bir Hıristiyan'dı çünkü.

Derken Morgan ve Nimue ortaya çıktılar.

İki kadın, Norwenna'nın oturduğu iskemleye doğru yürürken salona bir sessizlik çöktü. Morgan ve Nimue uygun bir biçimde diz çöküp selam verdiler. İsa'nın yoluna geçmeden evvel bir tabakhanede derici olan ve önceki mesleğine ait berbat kokuyu halen üzerinde taşıyan kırçıl sakallı, minyon baş keşiş, iki kadına burada ne aradıklarını sordu. Keşişin karısı şerre karşı istavroz çıkardıysa da, işi sağlama almak için eski inanış gereği tükürmeyi de ihmal etmemişti.

Morgan, altın maskesinin altından keşişin sorusuna yanıt verdi. Kendisinden beklenmeyecek derecede saygılı bir sesle Gundleus'un gönderdiği ulağın yalan söylemiş olduğunu bildirdi. Morgan'ın anlattığına göre, Nimue ile birlikte kazanın içine bakmışlar ve suya akseden gerçekleri görmüşlerdi; zafer falan kazanılmamıştı kuzeyde... büyük bir kaybımız da yoktu, ama Morgan buna rağmen düşmanın Ynys Wydryn'e tahmin ettiğimizden de yakın olduğunu

söyleyerek uyarıda bulundu. Güneşin ilk ışıkları ile yola çıkmalı ve bizim için daha emniyetli olan güney Dumnonia'ya gitmeliydik. Morgan bu sözleri ağır ağır telaffuz ettikten sonra Kraliçe'nin önünde eğildi ve Norwenna'nın mavi cüppesinin eteğini öpmek üzere beceriksizce öne uzandı.

Norwenna, cüppesini hızla çekiverdi. O acı kehaneti ses çıkarmadan dinlemişti, ama şu anda ağlıyordu ve gözyaşlarıyla birlikte bir öfke dalgası kapladı Kraliçe'yi. "Sakat bir cadısın sen yalnızca!" diye bağırdı Morgan'a. "Ve o piç ağabeyinin kral olmasını istiyorsun. Ama emeline kavuşamayacaksın. İyice duy bu sözümü! Emeline kavuşamayacaksın. Benim bebeğim kral oldu çünkü!"

Nimue müdahale etmeye çalıştı "Saygıdeğer Leydi–" lakin lafını bitiremedi.

"Sen ise bir hiçsin!" Norwenna öfkeyle Nimue'ye dönmüştü bu sefer. "Sen aklını kaçırmış, şer dolu bir kızsın sadece, Şeytanın kızısın sen! Çocuğuma büyü yapıp onu lanetlediniz değil mi? Biliyorum öyle yaptınız! Sen de onun doğumu esnasında odadaydın, senin yüzünden oğlum topal oldu. Ah Tanrım. Ah zavallı oğlum benim!" Kraliçe, Nimue ve Morgan'a olan nefretini kusarken bir yandan ağlayıp haykırıyor bir yandan da masayı yumrukluyordu. "Hadi defolun! Her ikiniz de defolun!" Morgan ve Nimue dışarıdaki geceye karıştıklarında salonda çıt çıkmıyordu.

Ertesi gün de tepelerde hiç duman görmedik, Norwenna haklı çıkmış gibiydi. O güzelim yazın en güzel günü idi hatta. Tor'un eteklerindeki dikenli çalıların orada peygamberçiçekleri ve gelincikler yetişmişti, tepenin yeşil bayırlarının üzerinde esen gözle görülmez sıcak hava akımlarında beyaz kelebekler yelken açıyordu. Bu güzelliğin farkına varamayan Norwenna ise gelen keşişlerle beraber sabah dualarını ettikten sonra, Tor'dan ayrıldığını, kocasını da Dikenli Kutsal Ağaç Mabedi'nde hacılar için tahsis edilmiş özel odalarda bekliyor olacağını bildirdi. "Şer dolu insanların arasında yeterince kaldım zaten," dedi oldukça vakur bir biçimde ve tam o anda doğuya bakan duvarların oradaki bir gözcü uyarı niteliğinde bağırdı.

"Atlılar! Atlılar!"

Norwenna, diğerlerinin gelenlere bakmak üzere toplaştığı çitlerin oraya gitti; Romalılardan kalma yolu Ynys Wydryn'in yeşil tepelerine bağlayan köprünün üzerinden bir grup silahlı adam, atlar üzerinde geliyordu. Mordred'in muhafızlarının kumandanı Liges-

sac, kimlerin gelmekte olduğundan haberdar gibiydi, çünkü atlıları içeri almaları için emir vermişti toprak duvarın önündeki adamlarına. Kızıl tilki nişanına sahip bir sancak taşıyan adamlar, atlarını mahmuzlayarak içeri soktular ve bize doğru yaklaştılar. Bizzat Gundleus vardı gelenlerin başında; kocasının savaştan muzaffer döndüğünü gören Norwenna sevinçle güldü, yeni bir Hıristiyan krallığının güneşi kocasının mızrağının ucunda parlak bir şekilde doğuyordu şimdi. "Gördün mü işte?" dedi Morgan'a dönüp. "Gördün mü? Senin o kazanın yalan söylemiş demek ki. Bak da gör... karşında zafer var sadece!"

Mordred, bütün bu kargaşa yüzünden ağlamaya başladı. Norwenna sinirli bir sesle bebeğin Ralla'nın kucağına verilmesini buyurdu, sonra da kendisine en makbul pelerinini getirmelerini ve alnına bir taç takmalarını emretti, böylece tam bir kraliçe gibi karşılayacaktı kralını Merlin'in konağının kapılarında.

Ligessac, Tor'un kapılarını açtırdı. Druidan'ın kılıksız muhafızları düzensizce sıraya geçtiler, bu arada zavallı deli Pellinore neler olup bittiğini öğrenme arzusuyla kafesinin içinde çığlıklar atıyordu. Nimue, Merlin'in özel odasına doğru seğirtti; ben ise Merlin'in kahyası Hywel'i çağırmaya gittim, onun da kralı karşılamak isteyeceğine adım gibi emindim.

Silurialı yirmi atlı, Tor'un eteğinde atlarından indi. Mızraklar, kalkanlar, kılıçlar taşıyorlardı; belli ki savaştan geliyorlardı. Kendi büyük kılıcına yaslanmış olan tek bacaklı Hywel, Silurialı grubun içinde druid Tanaburs'u da görünce kaşları çatıldı. "Gundleus eski dini terk etmemiş miydi?" dedi kahya.

"Gundleus Ladwys'i terk etmemiş miydi?" diye kıkırdadı katip Gudovan ve Tor'un dik patikasını tırmanmaya koyulan adamları işaret etti başıyla. "Şuraya baksanıza," dedi. Sahiden de bir kadın vardı meşin zırhlara bürünmüş adamların arasında. Erkek gibi giyinmişti bu kadın; uzun siyah saçları açıktı ama. Kılıç taşıyordu, lakin kalkanı yoktu. Gudovan onu görünce güldü. "Bizim cici Kraliçemizin şu şeytan kız ile rekabet etmesi pek zorlu olacak."

"Şeytan kim?" diye sordum. Vaktini böyle aptalca sorularla harcadığım için Gudovan başıma bir şaplak indirdi.

Bizim kılıksız muhafızların iki sıra halinde bekledikleri kapıya yaklaşan Silurialı savaşçılara bakarken Hywel'in kaşları çatılmıştı... kılıcının kabzasını kavradı. Savaşçı olduğu günlerden kalan o

güçlü içgüdüsüne kulak veren Hywel birden kükredi: "Ligessac! Kapat kapıları! Kapat! Çabuk!"

Ligessac, kapıları kapatmak yerine kılıcını çekti. Sonra bize doğru dönüp Hywel'i tam işitemediğini belirtmek amacıyla elini kulağına götürdü. "Kapat kapıları!" diye kükredi yine Hywel. Ligessac'ın askerlerinden biri bu emri yerine getirmek üzere davrandı, ama Ligessac askeri durdurdu ve kapıları kapatmak yerine Norwenna'ya dönüp Kraliçesinden emir beklemeye koyuldu.

Norwenna, Hywel'e döndü ve az önce verilmiş emirden dolayı duyduğu kızgınlığı tehditkar bakışları ile belli etti. "Bu gelen benim kocam. Düşman falan değil." Sonra Ligessac'a doğru döndü. "Kapıyı açık tut," diye buyurdu otoriter bir sesle. Ligessac emri işitince saygıyla eğildi.

Hywel, bir küfür savurduktan sonra surlardan aşağı güç bela inip destek aldığı kılıcı ile aksaya aksaya Morgan'ın kulübesine doğru gitti. Bu sırada ben, güneşin aydınlattığı açık kapılara boş boş bakıyor ve şimdi neler olabileceğini anlamaya çalışıyordum. Hywel bu yaz havasında bela kokusu almıştı, ama bunu nereden anladığını asla öğrenemeyecektim.

Gundleus açık kapılara varmıştı. Eşiğe tükürdü ve birkaç adım ötede kendisini bekleyen Norwenna'ya bakıp gülümsedi. Kraliçe, lordunu karşılamak üzere etli kollarını iki yana açmıştı, lordu ise tepeden tırnağa silahlı bir şekilde Tor'un dik bayırını tırmanmaktan kan ter içinde kalmıştı. Gundleus'un üzerinde meşin bir göğüs zırhı, baldırlarında bacak zırhları, ayağında çizmeler, başında demir bir miğfer –ki miğferin tepesinden bir tilki kuyruğu sarkıyordu– sırtında ise kırmızı kalın bir pelerin vardı. Tilki armalı kalkanını sol omzuna asmıştı, kılıcı belindeydi ve sağ elinde uzun bir savaş mızrağı taşıyordu. Ligessac, Kral'ın önünde diz çöktü ve kendi kılıcının kabzasını uzatarak ona saygılarını sundu; Gundleus, deri eldivenli eliyle kılıcın başına dokunmak üzere yaklaştı.

Hywel, Morgan'ın kulübesine girmişti, şu anda ise kucağında Mordred'i taşıyan Sebile çıkıyordu kulübeden. Neden Ralla değil de Sebile? Bu iş kafamı karıştırmıştı; Saksonlardan esir edilmiş Sebile'in kucağında altın rengi cüppesine sarılmış Mordred ile birlikte kendisine doğru koştuğunu gören Norwenna da şaşırmış olmalıydı, ama Sebile'i sorgulayacak vakti yoktu Kraliçe'nin. Gundleus hızlı adımlarla ona doğru yaklaşıyordu çünkü. "Size kılıcımı sunuyorum sevgili Kraliçe!" dedi Gundleus çınlayan bir

sesle. Norwenna, mutlulukla tebessüm etti; Gundleus'un savaşçılarının yanında Merlin'in kapılarından giren Tanaburs'u ve Ladwys'i henüz fark etmediği içindi belki de.

Gundleus, mızrağını çimenlere sapladı ve kılıcını çekti, ama kılıcın sapını saygı belirtisi olarak Kraliçe'ye sunacağına, sivri ucunu kadının suratına doğru kaldırdı. Ne yapması gerektiğini bilemeyen Norwenna'nın aklına, eliyle kılıcın sivri ucuna dokunmak geldi. "Dönüşünüz bana mutluluk verdi Lordum," dedi kadın hürmetle, sonra da geleneklere uygun bir şekilde adamın önünde diz çöktü.

"Oğlunun krallığını savunacak bu kılıcı öp," diye buyurdu Gundleus; Norwenna, uzatılan kılıcı ince dudakları ile öpmek üzere beceriksizce öne doğru eğildi.

Verilen buyruğu yerine getirerek kılıcı öpecekti Kraliçe; ne var ki dudakları gri çeliğe tam temas etmişken, Gundleus bütün gücüyle kılıcı indirdi. Karısının canını alırken gülüyordu Gundleus, kılıcı ile Norwenna'nın çenesini parçalayıp boğazını yararken gülüyordu, kadının son bir kez kıvranan gövdesine uzun kılıcını iyice sokarken de hala gülüyordu. Norwenna çığlık atmaya bile fırsat bulamamıştı; kılıç, boğazından girip kalbine saplanırken çığlık atamazdı zaten. Gundleus ıkınarak çeliği iyice sapladı. Ağır savaş kalkanını omzuna astığı için deri eldivenli iki eliyle kabzayı kavrayıp kılıcı aşağı doğru iyice itti, döndürdü, itti. Kılıcın üzeri kan olmuştu, çimenlerin üzeri kan olmuştu, can çekişen Kraliçe'nin mavi pelerini kan olmuştu ve Gundleus sapladığı kılıcı vahşi bir şekilde çekip çıkarırken her yer kanla doldu. Saplanmış kılıç çıkınca Norwenna'nın gövdesi yana devrildi, birkaç saniye titredi ve sonra kıpırtısız kaldı.

Sebile, bebeği yere bıraktı ve çığlık atarak kaçtı. Mordred ağlamaya başlamıştı, lakin Gundleus ağlayan bebeği çabucak susturdu. Kanla kaplı kılıcını bir kez sapladı ve altın rengi kumaş kan kırmızısı oluverdi. O küçücük çocuktan öylesine kan çıkmıştı ki...

Her şey bir anda olup bitmişti. Gudovan yanımda ağzı açık kalakalmışken, Gundleus'un uzun boylu, kara saçlı, kara gözlü, keskin hatlı sevgilisi Ladwys, az ötede gülüyor ve sevgilisinin zaferini izliyordu. Tanaburs tek gözünü kapatmış, elini semaya doğru kaldırmış, tek bacağının üzerinde sıçrayıp duruyordu; felaket getirecek büyülerini yapmak üzere tanrılarla temasa geçtiğinin bir işaretiydi bu. Gundleus'un savaşçıları ise doğrulttukları mızraklarla içeriye dalmış bu felaketi gerçekleştirmeye geliyorlardı. Ligessac,

Silurialıların tarafına geçmişti ve şu anda mızraklı savaşçılarla birlikte kendi askerlerini, bir zamanlar komuta ettiği adamları katlediyordu. Birkaç Dumnonialı karşı koymaya çalıştı; ne var ki bu adamlar Gundeus'u karşılama töreni için hazırlanmıştı, savaş için değil. Silurialı mızraklılar Mordred'in muhafızlarını kısa sürede hakladılar böylece, Druidan'ın zavallı askerlerini ise çok daha kısa sürede... Hayatımda ilk kez mızrakların ucunda can veren adamlar görüyor, mızraklar tarafından öbür dünyaya gönderilen insanların gırtlaklarından yükselen o korkunç feryadı ilk kez işitiyordum.

Telaştan öylece kalakaldım bir süre. Norwenna ve Mordred ölmüştü, Tor'dakiler çığlık çığlığa katlediliyordu; düşman, konağa ve Merlin'in kulesine doğru yaklaşıyordu. Morgan ve Hywel kulenin yanında belirdi birden; ne var ki Hywel, kılıcına yaslanarak aksaya aksaya bu tarafa gelirken Morgan, deniz tarafındaki kapılara doğru koşturuyordu. Yanında çocuklar, kadınlar ve esirlerden oluşan bir grup da onunla birlikte koşuyordu; bu korkmuş bir avuç insanın kaçmasına göz yummaktan hoşnut gibiydi Gundleus. Druidan'ın gariban muhafızlarının arasında, o vahşi Silurialı savaşçıların gazabından kaçmayı başarmış olanlar ve ayrıca Ralla ve Sebile de vardı. Bu dehşeti izlemekten büyük keyif alan Pellinore, üryan bir şekilde kafesinde zıplayıp duruyor, bir yandan da kıkırdıyordu.

Surlardan aşağı inip konağa doğru fırladım. Yiğitlik gösterdiğim falan yoktu, sadece Nimue'ye aşıktım ve ben Tor'dan kaçmadan önce onun da emniyette olduğunu görmek istiyordum. Ligessac'ın muhafızları ölmüştü, Gundleus'un adamları kulübeleri yağmalıyordu, bu arada ben kapıdan içeri dalmış Merlin'in özel odalarına doğru koşturuyordum. Lakin daha küçük siyah kapıya erişemeden ayağıma doğru uzatılan bir mızrağa takıldım ve boylu boyunca kapaklandım. Derken küçük, ama olağanüstü kuvvetli bir el yakama yapıştı ve beni sepetlerin arkasında daha önce gizlenmiş olduğum o köşeye sürükledi. "O kıza bir faydan dokunmaz, ahmak çocuk," diye fısıldadı Druidan kulağıma. "Sessizce dur şimdi."

Gundleus ve Tanaburs içeri girmeden ben kendimi emniyete almıştım; Kral, druidi ve üç miğferli savaşçısı ile Merlin'in odasının kapısına doğru giderken gizlendiğim yerden izlemekten başka bir şey gelmiyordu elimden. Biraz sonra olacakları biliyordum, ama hiçbir şey yapamıyordum; çünkü Druidan eliyle ağzımı kapatmış, bağırmama mani oluyordu. Druidan'ın Nimue'yi kurtarmak üzere konağa geldiğini zannetmiyordum; tahminimce kaçan adamlarına

katılmadan evvel biraz da altın araklamak amacıyla gelmişti buraya. Yine de onun sayesinde hayattaydım şu anda. Ama ne o ne ben Nimue'ye yardım edebilirdik.

Tanaburs büyülü engeli yaratan kafataslarını tekmeleyip devirdi ve kapıyı ardına kadar açtı. Gundleus ve askerleri eğilip içeri daldılar.

Nimue'nin çığlığını işittim. Numaralarından birini mi yapıyordu yoksa gerçekten bir umutsuzluk çığlığı mıydı bu bilmiyorum. Ama bildiğim şu ki kendi gururu ve sorumluluk duygusu yüzünden efendisinin sırlarını korumak üzere kalmış, kaçmamıştı... ve şimdi de o gururunun bedelini ödüyordu. Gundleus'un kahkahasını işittim, bunun sonrasında ise Merlin'in çömleklerini, sepetlerini ve sandıklarını karıştıran Silurialıların çıkardıkları sesler hariç bir şey işitilmedi. Nimue hıçkırıyordu, Gundleus muzaffer bir sesle bağırdı ve Nimue büyük bir acı içinde feryat etti. "Bir daha benim kalkanıma tükürmeye cüret edebilecek misin bakalım, küçük kız!" dedi Gundleus. Nimue çaresizce hıçkırıyordu.

"Kızın iyice ırzına geçiyorlar," diye fısıldadı Druidan, haince bir zevk alıyor gibiydi bu işten. Gundleus'un mızraklı savaşçılarından başka bir grup, az ötemizden geçip Merlin'in odasına daldı. Saz duvarda mızrağıyla bir delik açan Druidan duvardan geçip onunla birlikte tepenin aşağısına kaçmamı söyledi, ama Nimue hayatta olduğu müddetçe gitmeyecektim. "Birazdan bu sepetlerin içine bakmaya gelecekler," diye uyarıda bulundu cüce, lakin ben kalmakta kararlıydım. "Sen çok ahmak bir çocuksun," dedi ve ardından delikten aceleyle geçip yakındaki bir kulübe ile kümesin arasındaki gölgelere doğru koşturdu.

Ligessac sayesinde kurtuldum. Beni gördüğü için değil... arkasına gizlendiğim sepetlerde ziyafetlerde kullanılan örtülerden başka bir şey olmadığını söylemesi sayesinde. "Yağmalanmaya değecek şeylerin hepsi içerde," dedi Ligessac yeni müttefiklerine; ben korkudan nefesimi tutmuş bir halde iki büklüm gizlenirken karşı tarafın muzaffer askerleri Merlin'in odalarını yağmalıyorlardı. Neler bulduklarını anca tanrılar bilir: ölü adamlardan yüzülmüş deriler, kurumuş kemikler, görülmemiş tılsımlar ve eski çağlardan kalma peri okları... ama ganimet niteliğinde pek az şey şüphesiz. Nimue'ye yaptıklarını da sadece tanrılar bilir, çünkü Nimue sonra hiç anlatmadı bu yaşadıklarını, zaten anlatmasına da gerek yoktu. Ele geçirilen kadınlara askerler ne yaparsa, onlar da Nimue'ye işte

onu yaptılar. İşleri bittiğinde Nimue kanıyordu ve aklını kaybetmek üzereydi.

Nimue'yi ölüme terk ettiler; o define odasını yağmalayıp pek az altın ve bolca da küflenmiş çöp bulunca, salondaki ocakta yanan odunlardan birini alıp devirdikleri sepetlerin arasına atmışlardı. Kapının ağzından dalga dalga dumanlar çıkıyordu. Yanmakta olan başka bir odunu ise benim gizlendiğim sepetlerin arasına fırlattılar, sonra da konaktan çıktılar. Bir kısmı altın taşıyordu, kimi ise gümüşten yapılma ıvır zıvır; ama çoğu eli boş dönmüştü.

Son adam da çıktıktan sonra elbisemin kenarı ile ağzımı ve burnumu kapatıp yoğun dumanların arasından Merlin'in odasına koştum; Nimue içerdeydi. "Hadi çabuk!" dedim ona umutsuzca. İçerisi dumanla doluyordu, alevler sandıklara sıçramıştı, kediler bağırıyor, yarasalar telaş içinde oraya buraya uçuyordu.

Nimue hareketsizdi. Elleri ile yüzünü kapatmış, yüzükoyun yatıyordu, çırılçıplak, bacakları kan içindeydi, ağlıyordu.

Merlin'in kulesine açılan odaya koştum, belki burada bir kaçış yolu bulabilirdik; lakin kapıyı açıp içeri baktığımda duvarlarda hiçbir açıklığın olmadığını gördüm. Burası rivayetlerin aksine boştu; hazine odası falan değildi. Meşe duvarlar, toprak zemin ve açık bir çatıdan ibaretti. Tavanı olmayan bir odaydı burası, ama buna rağmen ortada iki direk ve yukarıya doğru giden sağlam merdivenler vardı, yukarda ise –merdivenlerin sonlandığı yerde– dumanla kaplanmak üzere olan tahta bir kaide. Kulenin bu odasında Merlin düşlere dalıyordu, tanrıların fısıltıları yankılanıp burada ulaşıyordu Merlin'e. Merlin'in üzerinde yatıp düşlere daldığı kaideye kısa bir an baktım. Bu arada arkamdaki kapıdan sızan dumanlar düşler kulesinden yukarı doğru yükselince dönüp Nimue'ye koştum. Siyah pelerinini dağınık yataktan kaptıktan sonra Nimue'yi sanki yaralı bir hayvanmış gibi yün pelerinle sarmaladım. Hafif gövdesini iyice sardıktan sonra Nimue'yi sırtlayıp konağın içine doğru gitmeye çabaladım, ilerdeki kapıya doğru. Ateş artık gürlüyor, açgözlü alevler kuru yünün kenarlarına saldırıyordu. Konağın ana kapısının önünü doldurmuş dumanlar yüzünden gözlerim yaşarıyor, ciğerlerim yanıyordu. Nimue'yi bu şekilde taşıyarak Druidan'ın duvarda açtığı fare deliğinin önüne getirmeyi başardım. Kafamı uzatıp dışarı bakarken kalbim küt küt atıyordu, neyse ki etrafta hiç düşman yok gibiydi. Tekmeleye tekmeleye duvarı oluşturan söğüt dallarını parçalayıp deliği biraz daha genişlettim, sonra da delikten zar zor geçip Nimue'yi dışarı çektim. Nimue itiraz ediyormuşçası-

na inlediyse de temiz hava ona iyi gelmiş gibiydi; nihayet doğrulmaya gayret ediyordu çünkü... ve Nimue ellerini yüzünden çektiğinde o son feryadın neden o kadar acı dolu olduğunu anladım. Gundleus, kızın bir gözünü çıkarmıştı. Boş göz yuvası kanla dolmuştu Nimue'nin, kanlı elini yeniden oraya götürüp kapadı. Duvardaki dar delikten geçmeye çalışırken pelerini sıyrılmış ve içerde kalmıştı, pelerini takılmış olduğu kırık sazlardan kurtarıp yeniden Nimue'nin omuzlarına örttüm, sonra diğer elini kapıp en yakın kulübeye doğru koşmaya başladım.

Gundleus'un adamlarından biri bizi görmüştü; derken Gundleus da Nimue'yi fark etti ve cadının sağ bir şekilde yakalanıp tekrar ateşe atılmasını emretti adamlarına. Arkamızdan av naraları yükseliyordu, tıpkı yaraladıkları yabandomuzunu öldürmek üzere takip eden avcıların çıkardıkları sesler gibiydi; eğer önceden kaçanlar Tor'un güneye bakan duvarında bir delik açmamış olsalardı Nimue ile ikimiz çoktan yakalanmıştık. Bu ikinci deliğe yaklaştığımda Hywel'i gördüm, iyi yürekli Hywel'i... tam gedikten çıkmak üzereyken öldürülmüştü, kafası neredeyse kopacak kadar kesilmişti, elinde ise kılıcını tutuyordu hala. Kılıcı kaptım ve Nimue'yi gedikten dışarı doğru itiverdim. Dik güney bayırına geldiğimizde aşağı koşturmaya başladık; sarp bayırın çimenleri üzerinde yarı kayar yarı koşturur bir halde inerken ikimiz de bağırıyorduk. Tek gözü çıkarılmış olan Nimue acı yüzünden tamamen aklını yitirmiş gibiydi, ben ise gördüğüm dehşet yüzünden kendimi kaybetmiştim. Bu halime rağmen Tor'un eteğine geldiğimizde Hywel'in kılıcına yapışmayı ve bir şekilde de Nimue'yi ayağa kaldırmayı başardım; kutsal kuyunun yanından, Hıristiyanların bahçelerinin yanından ve bir koruluğun içinden zar zor koşturup aşağıdaki bir balıkçı kulübesine indik; Hywel'in kayığının bu kulübenin yanında olduğunu biliyordum. Nimue'yi sazdan yapılma küçük kayığa oturtup kayığı kıyıya bağlayan ipi yeni kılıcımla kestikten sonra tahta iskeleden bataklık suyuna ittim, ne var ki bu küçük teknemizi onca kanalın ve göllerin üzerinde hareket ettirebilmem için gerekli bir kürek ya da sopa yoktu. Bunun üzerine kürek niyetine kılıcı kullandım; Hywel'in kılıcı bu iş için hiç ama hiç uygun değildi, ama elimde başka bir şey yoktu... ta ki Gundleus'un yolladığı takipçilerden ilki kıyıdaki sazlıklara inene kadar. Bataklığın yapışkan balçığı yüzünden suya inemeyince bize mızrak atmıştı bu asker.

Mızrak, havada ıslık çalarak bana doğru uçtu. Bir an kımıldayamadım, ucunda parlak çeliğiyle bize doğru fırlatılmış o ağır

cirite bakarken donakalmıştım; neyse ki mızrak beni ıskalayıp sazlardan oluşan kayığın burnuna saplandı. Saplandığı yerde titreşen, dişbudak ağacından yapılma mızrağı söktüm ve bunu kürek niyetine kullanarak bütün gücümle kayığı su kanallarına doğru çabucak götürdüm. Burada emniyette idik. Gundleus'un adamlarından birkaçı bizim yolumuza paralel olan tahta köprüler üzerinde koşturduysa da, ben yolumuzu çabucak değiştirip onları ektim. Adamlardan bazıları ise sallara atladılar ve mızraklarını kürek niyetine kullanarak bizi takip etmeye koyuldular; gel gelelim hiçbir sal, sazdan bir kayığın hızına erişemez. Bu yüzden onları atlatmamız zor olmadı. Ligessac bize bir ok attıysa da, biz menzil dışına çıkmıştık bile; oku karanlık suların içine sessizce gömülüverdi. Bozguna uğramış takipçilerimizin çok gerisinde, yeşil Tor'un zirvesinde, alevler kulübeleri, konağı ve kuleyi yutmaktaydı, gri dumanlar masmavi yaz semalarına doğru yükseliyordu.

"İki tane yara oldu bile." Onu yanmaktan kurtardığımdan bu yana Nimue ilk kez bir söz söylemişti.

"Ne?" diyerek dönüp baktım. Siyah pelerinini narin vücuduna sarmalamış, bir eli gözünün üzerinde, kayığın içinde öylece büzülmüştü.

"İrfanın Üç Yarasından iki tanesini taşıyorum artık Derfel," dedi Nimue; sesinde hem delilik hem de sevinç ve şaşkınlık vardı. "Gövdede Taşınacak Yara ve Kibirde Taşınacak Yara. Şimdi geriye sadece delilik kalıyor yüzleşmem gereken. Ondan sonra Merlin kadar irfan sahibi olacağım." Tebessüm etmeye çalıştı, ancak sesinde isteri nöbeti geçiren birinin vahşiliği vardı; bu sesi işittiğimde deliliğin etkisi altına çoktan girmiş olabileceğini düşündüm Nimue'nin.

"Mordred öldü," dedim. "Norwenna ve Hywel de öyle. Tor alevler içinde." Bütün dünyamızı yakıp yıkmaktaydılar, ama Nimue bu felaketlerden hiç etkilenmemiş gibi tuhaf davranıyordu. İrfanın üç sınavından iki tanesini vermiş olduğu için sevinçli görünüyordu hatta.

Kayığı mızrakla iterek, söğüt ağacından yapılma balık tuzaklarının yanından geçip bataklıkların güney kıyısında yer alan büyük ve simsiyah Lissa Gölü'ne vardık. Ermid'in konağına doğru gitmeye çalışıyordum. Bölgedeki kabilelerden birinin şefi olan Ermid'in kendine ocak ettiği ahşap bir yapıydı burası. Owain ile birlikte kuzeye yürüyen Ermid'in konakta olmayacağına emindim; neyse

ki onun adamları bize yardım ederdi. Ayrıca biliyordum ki ki Gundleus'un en hızlı atlıları bile gölün sazlarla ve balçıkla dolu uzun kıyılarından dolanana kadar biz çoktan konağa ulaşacaktık. Tor'un doğusundan geçen Fosse Yolu adlı o eski Roma yoluna kadar gidip ondan sonra gölün kıyının içlerine uzanan yakasına sapacak ve ta oradan at koşturacaklardı Ermid'in konağına. O zamana kadar biz çoktan güneye inmiş olurduk. Çok önümüzde başka kayıkların da göl üzerinde ilerlemekte olduğunu fark ettim; herhalde bunlar Ynys Wydrynli balıkçıların emniyetli bir yerlere götürdüğü Tor'un eski sakinleriydiler.

Planımı, yani Ermid'in konağına ulaşıp oradan da geceyi beklemeyi veya dostlara rastlayana dek güneye gidebileceğimizi Nimue'ye anlattım. "İyi," dedi ilgisiz bir şekilde, anlattıklarımın tek bir kelimesini bile dinlemiş olduğunu pek sanmıyordum ya. "Aferin Derfel," diye ekledi sonra, "sana güvenmemi sağlayan tanrıların niçin böyle yaptırdıklarını artık daha iyi anlıyorum."

"Bana güveniyorsun çünkü ben sana aşığım ve bu da seni benim üzerimde söz sahibi yapıyor," dedim acı bir sesle, sonra da mızrağı gölün çamurlu dibine sokup kayığı ittim.

"Aferin," dedi yeniden ve sazlardan yapılma kayığımız Ermid'in tahta setinin dibindeki ağaçların gölgelediği kıyıya yanaşana kadar da hiç konuşmadı; kayığı gölgelere çekerken Tor'dan kaçıp kurtulmayı başarmış diğerlerini de gördüm. Morgan, yanında Sebile ile birlikte oradaydı, Ralla kucağında sıkı sıkı sarıldığı bebeğiyle kocası Gwlyddyn'in yanında ağlıyordu. İrlandalı kız Lunete de oradaydı, Nimue'ye yardım etmek üzere ağlayarak kıyıya koştu. Morgan'a Hywel'in öldüğünü söyledim, o da bana Merlin'in karısı Guendoloen'in bir Silurialının kılıcı ucunda can verdiğini söyledi. Gudovan da sağ salim kurtulmuştu, ama Druidan'ın ve zavallı Pellinore'un akıbetinden kimsenin haberi yoktu. Norwenna'nın muhafızlarından hiçbiri sağ bırakılmamıştı; öte yandan Druidan'ın gariban askerlerinden birkaçı Ermid'in konağının bizim henüz tam da emin olamadığımız emniyetine kavuşmuştu. Bunların haricinde Norwenna'nın şu anda ağlamakta olan üç nedimesi kurtulmuştu, ayrıca Merlin'in bulduğu yetimlerden on iki kadarı da yanımızda korku içinde bekleşiyordu.

"Acele etmemiz gerek," dedim Morgan'a. "Nimue'nin peşindeler." Ermid'in hizmetkarları Nimue'nin yaralarını sarıyor ve onu giydiriyorlardı bu sırada.

"Onlar Nimue'nin peşinde değil seni ahmak çocuk," diye çıkıştı Morgan. "Onlar Mordred'in peşinde."

"Mordred öldü!" diye itiraz ettim; bunun üzerine Morgan, Ralla'nın kollarındaki bebeği kaptı. Bebeğin sarmalandığı kahverengi kumaşı açtı ve çocuğun sakat ayağını gördüm.

"Kralımızı öldürmelerine göz yumabileceğimi mi zannettin ahmak?" dedi Morgan.

Kendi bebeklerinin ölümüyle sonuçlanan bu kandırmacaya nasıl ses çıkarmadıklarını anlamak istercesine Ralla ve Gwlyddyn'e öylece bakakaldım. Benim sessiz bakışlarıma karşılık bir söz söyleyen Gwlyddyn oldu. "O bir Kral," diyerek Mordred'i işaret etmekle yetindi sadece, "bizim bebeğimiz ise sadece bir marangoz çocuğuydu."

Morgan öfkeyle konuştu: "Öldürdüğü bebeğin ayaklarının sakat olmadığını yakında fark edecektir Gundleus; o an itibariyle de elindeki bütün savaşçıları bizim peşimize yollayacaktır. Bu yüzden güneye gideceğiz." Ermid'in konağı bizim için emniyetli değildi. Şef ve savaşçıları savaşa gitmişler, geride yalnızca bir avuç hizmetkar ve çocuk bırakmışlardı.

Öğleden önce yola çıkıp Ermid'in topraklarının güneyindeki yeşil ormanlara daldık. Ermid'in avcılarından biri bizi dar patikalardan ve bilinmeyen yollardan geçirerek kılavuzluk etti. Çoğu kadın ve çocuk olan otuz kişi vardı, silah taşıyabilen adamların sayısı ise yarım düzine idi ki bunlardan da yalnızca Gwlyddyn savaşa katılıp adam öldürmüştü geçmişte. Druidan'ın hayatta kalmayı başarmış bir avuç soytarısı işe yaramazdı, bense oyun veya eğitim dışında hiç savaş görmemiştim; yine de grubun en arkasında yürüyüp arkamızı kolluyordum. Hywel'in kılıcını belimdeki ip kuşağıma asmıştım, elimde ise Siluria işi iri savaş mızrağı vardı.

Meşelerin ve fındık ağaçlarının altından geçtik yavaşça. Aslında Ermid'in konağından Caer Cadarn'a olan yol en fazla dört saatti, lakin bizim için yol daha uzun sürecekti, çünkü dolambaçlı patikaları izliyor ve çocuklar yüzünden yavaş ilerliyorduk. Morgan bizi Caer Cadarn'a götüreceğini söylememişti, ama muhtemel yönümüzün o kraliyet kalesi olduğunu kestiriyordum, çünkü Dumnonia askerleri orada olacaktı büyük ihtimalle. Öte yandan Gundleus da mutlaka aynı sonucu çıkarmıştı ve bizim gibi acele ediyor olmalıydı şu anda. Bu dünyanın şerrini hepimizden daha iyi anlayan kurnaz Morgan, Siluria Kralı'nın bu savaşı ta büyük konseyden bu

yana planlamakta olduğundan şüpheleniyordu. Morgan'ın kanaatine göre Gundleus, Uther'in ölümünü beklemiş ve ardından Gorfyddyd ile yeniden ittifak kurup saldırıya geçmişti. Kandırılmıştık hepimiz. Gundleus'un dostluğuna inanmış ve bu yüzden onunla olan hudutlarımızı koruma gereği duymamıştık. İşte şimdi de Gundleus gözünü Dumnonia tahtına dikmişti. Yine de bu tahtı ele geçirmek için Gundleus'a birkaç atlıdan daha fazlası lazımdı Morgan'ın söylediğine göre; bu yüzden Dumnonia'nın kuzeyindeki Roma yolundan Silurialı mızraklı savaşçılar krallarına yetişmek üzere geliyorlardı muhtemelen. Silurialılar ülkemizin içine çoktan sızmıştı, ama Gundleus zaferini ilan etmeden evvel Mordred'i öldürmeliydi, bizi ele geçirmeliydi; aksi halde bütün bu cüretkar çabaları boşa gidecekti.

Büyük ormanın içinde ayak seslerimiz boğuluyordu. Ara sıra bir güvercin tepelerdeki yaprakların orada ses çıkarıyor, bazen de bir ağaçkakan ağaç gövdesinin birini oyuyordu. Yolculuğumuz esnasında bir kez de yakındaki bir çalılığın oradan gelen çıtırtılar ve hışırtılar işittik; bunun Silurialı atlılardan biri olabileceği korkusuyla durup kıpırtısız kaldık. Derken uzun dişli bir yabandomuzu açıklığa çıktı, bize bir süre baktı ve dönüp gitti neyse ki. Ralla'nın memesinden süt içmek istemeyen Mordred ağlıyordu. Korkudan ve yorgunluktan ağlayan birkaç küçük çocuk daha vardı. Morgan onları pis kokulu kurbağalara çevireceğini söyleyince hepsi sustular.

Nimue az önümde aksayarak yürüyordu. Biliyordum ki acı çekiyordu, ama gıkını bile çıkarmadı. Ara sıra sessizce gözyaşı döküyordu sadece, Lunete'in sözleri ise onu pek teskin etmiyordu böyle anlarda. Lunete, Nimue yaşlarında esmer, ince yapılı bir kızdı, ama Nimue'nin bilgisi ve o benzersiz ruhu onda yoktu. Nimue bir ırmağa baktığında orada su perilerinin yaşadığını söylerken, Lunete en fazla ırmağın çamaşır yıkamaya elverişli olduğunu söyleyecek yapıda biriydi. Bir süre sonra Lunete, benim yanımda yürümek üzere adımlarını yavaşlattı. "Şimdi ne yapacağız Derfel?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Merlin dönecek mi?"

"Umarım döner," dedim. "Belki de bakarsın Arthur döner," dedim şevkle, ama bu söylediğime kendim de inanmıyordum; çünkü şu anda bizi ancak bir mucize kurtarırdı. Oysa ki biz bir kabus

yaşıyorduk; birkaç saat yürüdükten sonra ormandan çıktık ve renkli çiçeklerle kaplı yeşilliklerin arasından akan bir ırmağı geçmek zorunda kaldık. Derken uzakta doğu ufkunda tüten dumanları gördük, ama bu dumanlar Silurialı akıncıların mı yoksa bu zayıf anımızdan faydalanmak isteyen Saksonların kamp ateşlerinden mi çıkıyordu bilinmez.

Birkaç yüz metre doğumuzdaki ağaçlıklardan bir geyik fırladı. "Eğilin!" diye fısıldadı avcı, bunun üzerine hepimiz ağaçlığın ötesindeki otların içine gizlendik. Ralla, Mordred'i susturabilmek için göğsüne bastırdı; bunun üzerine Mordred sütannesinin memesini öyle bir ısırdı ki Ralla'nın kanı damla damla karnına aktı. Neyse ki ne bebek ne de kadın ses çıkardı; geyiğin ürkmesine sebep olan atlı, ağaçlığın bittiği yerde belirdi. O da bizim doğumuzda kalmasına rağmen, uzakta yanan ateşlere kıyasla çok daha yakındı; öylesine yakındı ki kalkanının üzerindeki tilki suretini görebiliyordum. Uzun bir mızrak ve bir boru vardı elinde, bizim gizlendiğimiz tarafa uzun süre baktıktan sonra bu boruyu öttürdü. Atlının bizi görüp diğer Silurialı atlıları buraya çağırmak üzere işaret vermiş olabileceğinden korkmuştuk; neyse ki atını döndürüp tekrar ormana girdi. Borunun boğuk sesi bizi göremediğinin bir işaretiydi demek ki. Uzaktan bir boru sesi daha işitildi, sonra sessizlik çöktü.

Dakikalarca bekledik. Akarsuyun kenarındaki çayırların üzerinde arılar vızıldıyordu. Yine atlı savaşçılar görürüz korkusuyla yerimizden kıpırdamadan ormanın girişini gözetliyorduk, neyse ki düşman geri gelmedi; bir süre sonra kılavuzumuz fısıldayarak ne yapacağımızı anlatmaya başladı. Akarsuya doğru sürünerek ilerleyecek, sonra da suyu geçip karşı kıyıdaki ağaçlıklara gidecektik.

Sürünerek ilerlememiz uzun ve yorucu oldu; özellikle de Morgan, sakat sol bacağı yüzünden çok zorlandı. Yine de suya ses çıkarmadan girmeyi başarmıştık. Öte taraftaki uzak ağaçlıklara ulaştığımızda hepimiz sırılsıklamdık, ama düşmanlarımızdan muhtemelen uzaklaşmış olmanın huzuru da vardı içimizde. Düşmanlarımızdan şimdilik kurtulmuş olabilirdik, fakat sorunlarımızdan tamamen kurtulamamıştık elbet. "Bizi esir mi edecekler?" diye sordu Lunete. Pek çoğumuz gibi Lunete de Dumnonia'nın esir pazarında satılmak amacıyla yakalanmış ve ancak Merlin'in müdahalesiyle özgürlüğünü kazanabilmişti. Merlin şu anda burada olmadığı için yeniden o eski günlere döneceğinden korkuyordu.

"Sanmam," dedim. "Gundleus veya da Saksonlar bizi yakalamadığı müddetçe böyle bir şey olmaz. Olsa bile seni esir alırlar,

beni ise öldürürler muhtemelen." Bunu söylerken kendimi çok cesur hissediyordum.

Lunete bu sözlerim karşısında koluma girdi, bu hareketi gururumu okşamıştı. Lunete, güzel bir kızdı ve bugüne kadar beni genelde pek önemsememiş, benim yerime Ynys Wydryn'in kaba saba balıkçı gençleriyle dostluk kurmayı yeğlemişti. "Merlin'in dönmesini istiyorum. Tor'dan ayrılmak istemiyorum,"dedi.

"Tor diye bir şey kalmadı artık," dedim. "Yaşamak için yeni bir yer bulmalıyız. Ya da belki dönüp Tor'u yeniden inşa ederiz ilerde." Tabii Dumnonia parçalanmazsa dedim sonra içimden. Kim bilir? Her yerde dumanların yükseldiği bu ikindi saati itibariyle krallığımız yok oluyordu belki de. Nasıl Uther'in ölümünün yol açacağı felaketleri göremeyecek kadar kör olabilmiştim? Bir krallığın başına kralı gerek; kralı olmayan ülkeler istilacıların mızraklarını davet eden bomboş topraklardır sadece.

Akşama birkaç saat kala öncekilerden daha büyük bir akarsuyu geçtik, neredeyse bir ırmak sayılırdı bu; öyle derindi ki ben karşıya geçerken su seviyesi göğsüme kadar çıkmıştı. Irmağın karşı tarafına geçince Hywel'in kılıcını elimden geldiğince kuruladım. Gwentli meşhur demirciler tarafından dövülmüş, kenarları iç içe geçmiş motiflerle süslü çok güzel bir kılıçtı. Kılıcı dimdik tuttuğumda, sırf çelik ağzı bile, ta çenemden ayaklarıma dek uzanıyordu. Kılıcın ağzı ile kabzası arasındaki parça kalın demirden yapılmıştı, herhangi bir süsleme yoktu burada, bu parçanın kenarları sade bir şekilde kıvrılıyordu. Elma ağacından yapılma ahşap kabza, kılıcın üst kısmına perçinlenmiş, sonra da ince, uzun ve parlatılmış derilerle sarılmıştı. Kılıcın dibine ise yerinden çıkıp duran bir küre, gümüş bir iplikle bağlanmıştı; sonunda ipi çıkarıp bundan uyduruk bir bileklik yaptım Lunete için.

Nehrin güney tarafında büyükçe bir çayırlık daha vardı; bizim geçişimiz ilgilerini çekmiş olacak ki burada otlamakta olan mandalar hantal hantal dolaşmaya başladılar. Üzerimize belayı çeken şey bu yaratıkların hareketlenmesi oldu belki de, çünkü biz çayırın diğer tarafındaki ağaçlıklara girer girmez arkamızdan yaklaşan nal seslerini işittim. Önde yürüyenlere de haber verdikten sonra elimde mızrak ve kılıçla dönüp patikayı gözetlemeye koyuldum.

Burada ağaçların dalları yere yakındı, bir atlının patikayı kullanamayacağı kadar yakın hem de. Bizi takip eden her kimse, atından inip yaya olarak takip etmek zorundaydı. Ormandaki daha geniş

yolları kullanmıyor, bunun yerine ağaçların arasından dolanan daracık patikaları izliyorduk ki takipçilerimiz de bizim gibi tek sıra halinde yürümek zorunda kalsın. Bu adamların, Gundleus'un az sayıdaki kuvvetlerine ait ileri keşif kolu olmasından korkuyordum. Aksi halde bu güzel ikindi vakti kim kalkıp da nehrin kenarındaki sürüyü neyin rahatsız ettiğini öğrenmek üzere yola düşerdi ki?

Gwlyddyn yanıma geldi ve ağır mızrağı elimden aldı. Uzaktan gelen ayak seslerini bir süre dinledi, sonra memnun bir ifadeyle başını salladı. Sakin bir sesle konuştu: "Sadece iki kişiler. Atlarını bırakmışlar, yaya geliyorlar. Önden geleni ben alacağım, sen ise diğerini ben gelip onu öldürene kadar oyalayacaksın." Fazlasıyla sakin konuşuyordu, bu benim korkularımı geçici bir süre dindirmeye yetti. "Ayrıca şunu unutma Derfel, onlar da korkuyor şu anda," diye ekledi sonra. Beni gölgelere ittikten sonra kendisi patikanın diğer yanındaki devrilmiş bir ağacın iri köklerinin ardına gizlendi. "Çömel. Gizlen!" diye fısıldadı.

Çömeldim, derken içimdeki korku yeniden su yüzüne çıktı. Avuçlarım terliyor, sağ bacağım seğiriyordu, boğazım kupkuru olmuştu, kusmak istiyordum ve midem çok kötüydü. Hywel bana savaşmayı iyi öğretmişti, ama bugüne kadar beni öldürmek isteyen bir adamla hiç karşılaşmamıştım. Adamların yaklaşmakta olduğunu işitiyordum, ama hala görünürde yoktular. Şu anda içimdeki en büyük dürtü dönüp kadınların peşi sıra kaçmaktı. Ama kaçmadım. Başka seçeneğim yoktu. Küçüklüğümden beri savaşçılara dair öyküler dinlemiştim ve bana öğretilen, bir erkeğin asla dönüp kaçmayacağı idi. Bir erkek, lordunu korumak amacıyla savaşırdı; bir erkek, düşman karşısında cesaretle dururdu; bir erkek, asla kaçmazdı. Benim lordum şu anda Ralla'nın memesini emiyordu ve ben onun düşmanları ile savaşmak üzere bekliyordum; ama şu anda en çok istediğim şey yeniden çocuk olup buradan kaçmaktı. Ya mızraklı iki adam değil de, daha kalabalık bir güruh geliyorsa? İki kişi olsalar bile mutlaka tecrübeli savaşçılardı bunlar; savaşlar görmüş, savaşlarda pişmiş, gözünü kırpmadan adam öldürebilecek kişilerdi.

"Sakin ol evlat, sakin ol!" dedi Gwlyddyn yavaşça. Bu adam Uther'in muharebelerinde bulunmuştu. Bu adam Saksonlarla savaşmış, bu adam Powysli savaşçılara karşı mızrak tutmuştu. Şu anda ise, kararmış güçlü ellerinde benim uzun mızrağım ve suratında da belli belirsiz bir sırıtmayla, kendi memleketinde, devrilmiş bir ağacın topraklı köklerinin arkasına eğilmiş duruyordu. Zalim

bir sesle konuştu: "Çocuğumun öcünü almış olacağım, tanrılar bizim tarafımızda."

Böğürtlen çalılarının arkasına çömelmiştim, yan taraflardan ise eğrelti otları gizliyordu beni. Nemli elbiselerim rahatsız edici bir şekilde ağırlaşmıştı. Gövdeleri yosunlarla kalınlaşmış, karmakarışık yapraklarla bezeli ağaçlara baktım. Civardaki bir ağaçkakan ses çıkarınca birden irkildim. Gizlendiğim yer Gwlyddyn'in gizlendiği yere kıyasla daha avantajlıydı, ama yine de kendimi açıklıkta hissediyordum. İki takipçimiz, benim yapraklardan oluşan çerçevemin on iki adım ötesinde en sonunda belirdiklerinde bu duygum iyice arttı.

Sırtlarında kahverengi pelerinler, üzerlerinde meşin göğüs zırhları ve bacaklarına bağladıkları bacak zırhları ile hızlı yürüyen mızraklı iki genç savaşçıydı gelenler. Sakallarını örmüş, uzun siyah saçlarını deri bağcıklarla arkaya toplamışlardı. Her ikisi de uzun mızraklar taşıyorlardı, üstelik arkadan gelenin bir de kılıcı vardı belinde, neyse ki henüz bunu çekmemişti. Nefesimi tutup bekledim.

Öndeki adam elini kaldırdı, ikisi de durdu ve devam etmeden evvel bir süre ortalığı dinlediler. Yakınımda olanın yüzünde eski bir savaştan kalma bir yara izi vardı, ağzının içindeki sararmış dişlerinden hangilerinin eksik olduğunu bile görebiliyordum. Oldukça yaman, tecrübeli ve korkunç bir savaşçı gibi duruyordu şu anda; buradan kaçmak için çok yoğun bir arzu duydum yeniden, ama o anda sol avucumdaki yara –Nimue'nin bende açtığı o yara– bir nabız gibi atıyordu... bu sıcak his bana ani bir cesaret vermişti.

"İşittiğimiz geyik sesiydi," dedi arkadan gelen adam alçak bir sesle. Her ikisi de artık gizlenerek yürüyor, ayaklarını bastıkları yere dikkat ediyor, en küçük bir harekete karşı ilerdeki ağaçlıkları gözlüyorlardı.

"İşittiğimiz bebek sesiydi," diye üsteledi önde yürüyen adam. Diğerinin iki adım ilerisinde yürüyordu ve benim korkulu gözlerimin gördüğü kadarıyla arkadaşından bile daha heybetli ve daha ürkütücü idi.

"Nerede bu piçler?" dedi ikinci adam, o an yüzündeki damla damla teri gördüm, dişbudak ağacından yapılma mızrağına nasıl yapıştığını fark ettim... o da tedirgindi. Bu arada içimden Bel'in adını tekrarlıyor ve ondan bana cesaret vermesini, beni bir erkek kılmasını diliyordum. Düşman artık altı adım ötedeydi ve yaklaşı-

yordu. Dört bir yanımızda uzanan orman sessiz ve sıcaktı. İki adamın kokusu geliyordu; meşin kokusu, üzerlerine sinmiş at kokusu. Alnımda ter damlacıkları birikirken korkudan neredeyse inleyecektim. O sırada Gwlyddyn gizlendiği yerden fırlayıp bir savaş narası atarak ileri doğru koşturdu.

Ben de onun peşi sıra fırladım, beni saran korkudan bir anda kurtulmuştum; Tanrı'nın bahşettiği o savaş hazzını ilk kez duyuyordum. Sonraları, çok sonraları, bu hazzın ve o korkunun aslında tamamen aynı şey olduğunu keşfedecektim; harekete geçtiğiniz an korku hazza dönüşüyordu sadece, ama o an benim tek hissettiğim coşkuydu. Tanrı ve melekleri beni bağışlasın, ama o gün, savaşmaktan alınan hazzı keşfetmiştim ve susuz kalmış bir adamın su peşinde koşması gibi ben de bu hazzın peşinden uzun süre koşup durdum o günden sonra. Gwlyddyn gibi nara atarak koştum, ama onu adım adım izleyecek kadar kendimi kaybetmemiştim elbet. Önde yürüyen Silurialıya saldıran Gwlyddyn'i geçmek üzere dar patikanın sağına atıldım.

Adam, Gwlyddyn'in mızrağını kendi silahıyla karşılamaya çalıştı. Gel gelelim marangoz, düşmanın dişbudak mızrağı alttan savuracağını bekliyordu zaten; dolayısıyla kendi mızrağını yukarı kaldırıp tam yerine saplayıverdi. Her şey bir anda oluvermişti. Bir saniye evvel Silurialı silahlı ve tehlikeli biriyken, şimdi yerde titreyip nefes almaya çalışıyordu, bu arda Gwlyddyn mızrağın iri ucu ile meşin zırhı delmiş, mızrağı adamın göğsüne saplıyordu olanca kuvvetiyle. Bense onun yanından geçmiştim bile; bir yandan bağırırken bir yandan da Hywel'in kılıcını salladım. O an hiçbir korku hissetmiyordum, ölmüş Hywel'in ruhu öbür dünyadan gelip içime girerek beni ele geçirmişti belki de, çünkü ne yapmam gerektiği aniden içime doğdu... ve savaş naram, zafer narasına dönüştü.

Arkadan gelen adam, ölen arkadaşına kıyasla biraz daha hazırlıklıydı; derhal eğildi ve öldürücü bir kuvvetle ileriye doğru saldırabilmek amacıyla mızrakçıların aldığı saldırı pozisyonuna geçti. Güneşin aksettiği parlak uçlu mızrak bana doğru gelirken karşımdakine doğru sıçrayıp sonra anda yana çekilerek kılıcımla mızrağı karşılayıp savuşturdum... çelik silahım üzerindeki hakimiyetimi kaybedecek kadar değil ama, karşımdakinin silahını kendi sağımdan zararsızca kaydıracak kadar sadece, sonra bir anda kılıcımı döndürüp savurdum. "Bütün mesele bileklerde evlat, bileklerde," dediğini işitir gibiydim Hywel'in; kılıcı Silurialının boynuna kuvvetle indirirken Hywel'in adını haykırdım.

Çok çabuk olmuştu her şey, çok, ama çok çabuk. Bilekler kılıcın hamlelerini ayarlar, kollar ise kılıca kuvvet sağlar ve o gün benim kollarımda Hywel'in acı kuvveti vardı. Bir baltanın çürük odunlara kolayca girmesi gibi benim çelik silahım da Silurialı'nın boynuna kendi kendine gömülüverdi adeta. Adamın ölmediğini zannederek tekrar saldırmak üzere kılıcı geri çıkarttım önce, işte o derece toydum daha. Bir kez daha saldırdım, ortalığı kırmızıya boyayan kanın, yana devrilen adamın farkındaydım. Nefes almaya çalışırken, bir yandan da bana tekrar saldırabilmek üzere son bir çabayla mızrağını tutmaya gayret ettiğini görüyordum. Boğazından çıkan son bir sesle can verdi, meşin zırhlı göğsü yeniden boydan boya kanla ıslandı ve düşman, yaprak yığınlarının üzerine yığılıp kaldı.

Ben ise titreyerek öylece kalakalmıştım. Aniden bir ağlama isteği gelmişti. Ne yapmış olabileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Zafer kazanmış gibi hissetmiyordum hiç kendimi, sadece suçluluk duyuyordum, kıpırdamadan, şok olmuş bir vaziyette öylece dikiliyordum. Kılıcımın hala saplı olduğu ölü adamın boğazına sinekler konmaya başlamıştı bile. Yerimden kıpırdayamıyordum.

Yukarıdaki yaprakların oradan bir kuş öttü; derken Gwlyddyn güçlü kolunu omzuma attı ve göz yaşlarıma daha fazla hakim olamadım. "Sen yiğit bir erkeksin, Derfel," dedi Gwlyddyn; tıpkı babasına sarılan bir çocuk gibi ben de dönüp Gwlyddyn'e sarıldım. Sırtıma hafifçe vurarak beni teselli etmeye çalıştı beceriksizce; nihayet göz yaşlarım biraz dindi.

"Çok üzgünüm," sözlerinin çıktığını işittim kendi ağzımdan.

"Çok mu üzgünsün?" diye güldü. "Niye ki ? Hywel hep anlatırdı zaten. Bugüne kadar savaş talimi yaptırdığı çocukların içinde en yeteneklisinin sen olduğunu söylerdi; demek doğruymuş. Gerçekten hızlısın. Gel şimdi, bakalım ne kazanmışız."

Kurbanımın bir zamanlar, içinde kılıcını taşıdığı sertleştirilmiş deriden yapılma kını aldım. Hywel'in kılıcına iyi kötü uyuyordu bu kın; sonra başka bir şeyler buluruz umuduyla iki cesedin üzerini aradık ve henüz olgunlaşmamış bir elma, üzeri silinmiş eski bir metal para, iki pelerin, silahlar, deri bağcıklar, bir de kemik saplı bir bıçak bulduk. Geri dönüp adamların atlarını alıp almamamız konusunda Gwlyddyn biraz tereddüt etti, sonra bunun için yeterli vaktimiz olmadığına kanaat getirdi. Atları almışız almamışız, umurumda değildi. Gözlerime dolan yaşlar yüzünden doğru dürüst bir şey göremiyordum zaten, ama hayattaydım işte, bir adam öldürmüş

ve Kralımı korumuştum. Gwlyddyn beni korku içinde bekleşen kafilemize götürürken çılgınca bir mutluluğa kapıldım, onları gördüğümde ise iyi savaşıp kazandığımı göstermek amacıyla kolumu havaya kaldırdım.

"Siz ikiniz çok fazla gürültü çıkardınız," dedi Morgan öfkeyle, dişlerinin arasından. "Siluria'nın yarısı peşimize düşmüştür artık. Hadi yürüyün! Çabuk!" Nimue zaferimle pek ilgilenmiyor gibiydi, ama Lunete olanları dinlemek için sabırsızlanıyordu. Bunun üzerine hem düşmanı hem de savaşı biraz abartarak anlattım ona; baktım ki Lunete hayranlıkla dinliyor, o zaman ben de iyice abarttım olanları. Tekrar koluma girmişti Lunete, onun kara gözlerine ve yüzüne bakarken bu kızın ne kadar güzel olduğunu daha evvelden nasıl da fark edemediğime şaşırdım. Nimue gibi Lunete de sivri çeneli oval bir yüze sahipti; ama Nimue'nin yüzünde bilgiç bir ifade varken, Lunete'in yumuşak hatlı yüzünde hafifçe belli olan bir samimiyet vardı. Üstelik Lunete'in sıcak davranması taze bir özgüven veriyordu bana; böylece o uzun ikindi boyunca yürüdük ve nihayet doğuya döndük. Caer Cadarn ilerdeki tepelerin üzerinde adeta dev bir süvari gibi yükseliyordu.

Bir saat sonra Caer Cadarn'a bakan ormanın kenarına ulaşmıştık. Günün geç saatleri olmasına rağmen, tam yaz ortasında olduğumuz için güneş halen gökyüzündeydi. Parlak ve keyif verici güneş ışığı, Caer Cadarn'ın batı surlarını yeşilimsi bir hale ile yıkamaktaydı. Kaleye daha bir buçuk kilometre yolumuz vardı, ama surların üzerindeki sarı kazıkları görecek kadar yaklaşmıştık yine de. Surların üzerinde hiçbir nöbetçinin durmadığını, kalenin içindeki binalardan hiçbir ocak dumanının tütmediğini görecek kadar da yakındık ayrıca.

Civarda hiç düşman da görünmüyordu, bunun üzerine Morgan açıklıktan gitmemize ve Kral'ın kalesine batıdaki patikadan tırmanmamıza karar verdi. Gwlyddyn, buna karşı çıkarak gece çökene kadar ormanda kalmamızın veya yakındaki Lindinis kentine gitmemizin daha iyi olacağını söyledi. Ne var ki Morgan asiller sınıfından bir Leydi iken, Gwlyddyn basit bir marangozdu; bu yüzden Morgan'ın sözüne boyun eğmek zorunda kaldı.

Çayırlıkta ilerlemeye koyulduk, gölgelerimiz önümüzde uzuyordu. Ya geyikler ya da koyun sürüleri yüzünden kısa kalmış otlar ayağımızın altında yumuşak ve gürdü yine de. Acı yüzünden hala pek kendinde olmayan Nimue, başkasından aldığı ayakkabıları çıkarıp yalınayak yürümeye başladı. Tepemizde bir şahin süzüldü,

varlığımızdan ürken bir tavşan otların arasındaki deliğinden fırlayıp hızla uzağa koşturdu.

Peygamberçiçekleri, arnikalar, yakupotları ve kızılçubuklarla bezeli bir patikayı izledik. Batıya kayan güneş yüzünden ardımızdaki ağaçlıklar karanlığa gömülmüş gibiydi. Elbiselerimiz paçavraya dönmüştü, yorulmuştuk, ama her şeye rağmen yolculuğumuz sona ermek üzereydi; içimizden bazılarının keyfi yerine gelmişti bile. Mordred'i doğduğu yere, Dumnonia'nın bu soylu tepesine geri getiriyorduk; ama biz yeşillikler arasındaki o muhteşem tepeye giden yolun yarısındayken düşman ardımızda beliriverdi.

Gundleus'un savaşçılarıydı ortaya çıkanlar. Sabah Ynys Wydryn'e varmış atlıların haricinde mızraklı savaşçılar da vardı. Gundleus, nereye gideceğimizi baştan beri biliyordu demek; Dumnonia krallarına ait bu kutsal topraklara, sağ kalan atlılarının yanı sıra yüzden fazla da mızraklı savaşçı getirmişti çünkü. Bebek Kral'ın peşine düşmeseydi de yine Caer Cadarn'a gelirdi Gundleus; Dumnonia'nın tahtında gözü vardı ve bu tahta da ancak Caer Cadarn'da oturabilirdi. Eski bir deyişe göre Caer Cadarn'a hakim olan Dumnonia'ya hakim olur ve Dumnonia'ya hakim olan da Britanya'ya hakim olurdu.

Silurialı atlılar, bineklerini mahmuzlayıp mızraklı savaşçıların önüne geçtiler. Birkaç dakika içinde bize yetişeceklerdi; aramızda en hızlı koşanlar bile, onlar bizi mızraklarıyla deşmeden ve kılıçlarıyla parçalamadan evvel kalenin bayırlarına yetişemezdi. Nimue'nin yanına gittiğimde yüzünde bitkin ve gergin bir ifade gördüm, sağlam gözü kanlanmıştı, ağlayacak gibiydi. "Nimue?" dedim.

"Yok bir şey, Derfel," onun yanına gelip ilgilenmemden rahatsız olmuş gibiydi.

Aklını kaçırmış olduğuna kanaat getirdim. Bu korkunç günün olaylarından sağ çıkanlar arasında en kötü tecrübeyi Nimue yaşamıştı ve bu tecrübe de onu öyle bir noktaya getirmişti ki ben o noktaya ne yaklaşabiliyor ne de bunu anlayabiliyordum. "Seni seviyorum ben," dedim, ruhuna tüm şefkatimle ulaşmaya çalışarak.

"Beni sevdiğine emin misin? Lunete olmasın senin bu bahsettiğin?" dedi kızgın bir şekilde. Bana değil, kaleye doğru bakıyordu; bense döndüm ve ardımızdan yaklaşmakta olan atlılara baktım. Atlılar hücuma geçeceklermişçesine açılmış, tek bir çizgi halinde yan yana geliyorlardı. Pelerinlerini atların sırtına sermişlerdi, kılıç-

larının kınları –adamlar at üzerinde olduğu için– çizmelerinin yanından sarkıyordu, güneş mızrak uçlarından aksediyor, taşıdıkları tilki sancağını aydınlatıyordu. Kafasında tilki kuyruklu miğferiyle Gundleus sancağın hemen altında at sürüyordu. Elinde kılıcıyla Ladwys, erkeğinin yanındaydı; uzun cüppesi dalgalanan Tanaburs da gri bir at sürerek Kralına eşlik ediyordu. Erkekliğe adım attığım gün öleceğim, dedim kendi kendime. Böyle bir şeyin farkına varmak çok acı idi.

"Koşun!" diye bağırdı aniden Morgan, "Koşun!" Paniğe kapıldığını sanmıştım, onun söylediğini yapmak istemiyordum, kaçarken arkadan kılıçlanmaktansa burada durup bir erkek gibi savaşarak ölmenin daha asil olacağına inanıyordum. Ama Morgan paniğe kapılmış falan değildi, çünkü Caer Cadarn'da hala birileri vardı. Kalenin kapıları açılmış, bir güruh yaya ve atlı savaşçı patikadan aşağı koşturmaktaydı. Atlılar Gundleus'un binicileri gibi kuşanmışlardı, fakat Mordred'in ejder nişanını taşımaktaydılar kalkanlarının üzerinde.

Koşmaya başladık. Dumnoniali atlılar hızla bize doğru gelirken Nimue'nin koluna yapışıp sürükledim. Gelen atlılar bir düzineden fazla olmasa bile, bu kadarı da peşimizdeki Gundleus'un adamlarını durdurmaya yeterdi. Üstelik bizim atlıların arkasından da Dumnoniali mızraklı savaş çetesi geliyordu.

"Elli mızrak var," dedi Gwlyddyn. Bizi kurtarmaya gelenlerin kaç kişi olduklarını saymıştı demek. "Sadece elli mızrakla onları yenemeyiz," diye ekledi ümitsiz bir şekilde. "Yine de biz emniyete kavuşana kadar onları oyalamaya yeter."

Gundleus da aynı sonucu çıkarmış olmalıydı ki Dumnoniali mızraklı savaşçıları kıstırabilmek için atlılarına hilal şekline geçip kapanmalarını emretti. Kaleye ulaşmamızı engellemek niyetindeydi; eğer bizi tek bir yerde kıstırabilirse, o zaman ister yedi kişi olalım, ister yetmiş kişi, hepimizi öldürebilirdi. Sayıca üstünlük avantajı Gundleus'taydı, tepedeki kaleden inen Dumnonialılar ise yükseklik avantajlarını yitirmiş oldular.

Dumnoniali atlılar yanımızdan yıldırım gibi geçtiler; atlarının toynakları çayırlıktan iri toprak parçaları koparıp sıçratıyordu. Arthur'un hedeflerini şimşek gibi vuran nam salmış süvarileri değildi bunlar; savaşa yaya giren hafif zırhlı gözcülerdi sadece. Yine de şu anda Silurialı mızrakçılar ile bizim aramıza girmeyi başarmışlardı. Hemen ardından bizim mızraklı savaşçılarımız da yetişe-

rek kalkanlarıyla duvar oluşturdular. Bu duvar hepimize taze bir güven sağladı, kurtarıcılarımıza kimin kumanda ettiğini gördüğümüzde ise bu güvenimiz artık bir rahatlamaya dönüşmüştü. Owain vardı çünkü bizim adamların başında; Kral'ın seçilmiş savaşçısı, Britanya'nın en yiğit adamı, kudretli Owain. Onun kuzeydeki uzak Powys dağlarında Gwent askerleriyle birlikte savaşta olduğunu sanıyorduk, ama o burada Caer Cadarn'daydı işte.

Doğruyu söylemek gerekirse, Gundleus yine de avantajlıydı. Bizim taraf yalnızca on iki atlı, elli mızraklı savaşçı ve açıklıkta toplanmış otuz bitkin kaçaktan oluşuyordu; Gundleus'un atlıları ve mızraklı savaşçıları ise bizimkilerden iki kat fazlaydı.

Güneş hala parlıyordu. Akşamın çökmesine iki saat, ortalığın tamamen kararmasına ise daha dört saat vardı; bu da Gundleus'un bizi katletmesine fazlasıyla yeterdi. Yine de önce bizi sözlerle ikna etmeye çalışacaktı Gundleus. Kalkanını ters çevirerek saldırmayacağını belli ettikten sonra, terlemiş atının üzerinde heybetli bir şekilde yaklaştı. "Dumnonialılar, çocuğu bana teslim edin. O zaman peşinizi bırakırım!" diye bağırdı. Kimse cevap vermedi. Owain kalkan duvarımızın ortasında gizlenmişti, bu yüzden liderimizi göremeyen Gundleus hepimize hitap ediyordu. Siluria Kralı yeniden bağırdı: "O çocuk sakat. Tanrılar tarafından lanetlenmiş. Sakat bir kralın hükmettiği bir ülkeye hayır gelir mi zannediyorsunuz? Ekinlerinizin mahvolmasını mı istiyorsunuz? Çocuklarınızın sakat doğmasını mı istiyorsunuz? Hayvan sürülerinizin telef olmasını mı istiyorsunuz? Saksonların bu topraklarda hüküm sürmesini mi istiyorsunuz? Sakat bir kral şerden başka ne getirir ki?"

Yine kimse cevap vermedi, lakin bizim alelacele oluşturulmuş saflarımızdaki pek çok adam Gundleus'un doğruyu söylediğine inanıyor ve bu yüzden korkuyordu.

Siluria Kralı miğferini çıkarınca uzun saçları ortaya çıktı. Gundleus, fena sıkıştırdığı düşmanlarına bakıp gülümsedi. "Eğer bana çocuğu teslim ederseniz, hepiniz yaşarsınız," diye vaatte bulundu. Bir cevap bekliyordu, ama o cevap gelmedi. "Başınızda kim var?" diye sordu sonunda.

"Ben varım!" Owain nihayet safların arasından çıkıp dizili kalkanlarımızın önüne geldi.

"Owain." Gundleus, onu tanımıştı ve sanki gözlerinde bir parça korku gördüm o an. Owain'in Dumnonia'nın kalbi olan bu kaleye dönmüş olduğundan o da habersizdi belli ki. Düşmanları arasında

Owain olunca zaferin zor elde edileceğini bilse de, bu zaferin geleceğinden şüphesi yoktu Gundleus'un. Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısına münasip bir şekilde hitap ederek konuştu: "Culwas'ın torunu ve Eilynon'un oğlu Lord Owain. Seni selamlıyorum!" Gundleus, mızrağının ucunu güneşe doğru kaldırdı. "Sen bir oğul babasısın Lord Owain."

"Pek çok adamın oğlu vardır. Bundan sana ne?" diye pervasızca cevap verdi Owain.

"Oğlunun babasız büyümesini mi istiyorsun?" diye sordu Gundleus. "Topraklarının yerle bir olmasını mı istiyorsun? Evinin yanıp kül olmasını mı istiyorsun? Karının benim adamlarımın elinde oyuncak olmasını mı istiyorsun?"

"Benim karım," dedi Owain, "senin de, tüm adamlarının da canınıza okur savaşta. Kendine oyuncak mı arıyorsun Gundleus? Şurada duran fahişene git o zaman." Owain başı ile Ladwys'i işaret etti. "Yok eğer fahişeni savaşçılarınla paylaşmak istemezsen, o zaman biz Dumnonia olarak Siluria erkeklerine birkaç koyun ödünç verebiliriz." Owain'in alaycı sözlerini işitince güldük. Demir kalkanı, kılıcı ve iri mızrağı ile kimseye boyun eğmez bir havası vardı şu anda Owain'in. Miğfer takmayı onurlu bulmadığı için daima miğfersiz savaşırdı; adaleli kalın kollarında hem Dumnonia'nın ejderha dövmesi hem de Owain'in kendi nişanı olan uzun dişli yabandomuzu dövmesi vardı.

"Bana çocuğu teslim et." Az evvelki hakaretlerin savaşa girmek üzere olan kişilerin genelde yaptığı bir şey olduğunu bilen Gundleus, Owain'in sözlerini duymazlığa gelmişti. "Bana sakat Kralını teslim et."

"Sen bana fahişeni teslim et Gundleus," diye sertçe yanıt verdi Owain. "O kıza yetecek kadar erkekliğin yok senin. Kızı bana ver, o zaman benimle savaşmak zorunda kalmadan gidebilirsin."

Gundleus tükürdü. "Ozanlar türkülerinde senin ölümünü anlatacaklar Owain. Domuzun nasıl şişlendiğinin türküsü olacak bu."

Owain, iri mızrağının dibini toprağa sapladı. "Siluria Kralı Gundleus ap Meilyr, işte burada seni bekliyor bu domuz," diye bağırdı. "Ve bu domuz ya burada can verecek ya da senin cesedinin üzerine işeyecek. Hadi defol şimdi!"

Gundleus tebessüm ettikten sonra dönüp atını çevirdi. Ve kalkanını tekrar düz çevirerek konuşmanın bittiğini, artık savaşacağımızı göstermiş oldu.

Benim ilk savaşımdı bu.

Dumnonialı atlılar, bizim mızraklıların oluşturduğu safların ardına dizilerek kadınları ve çocukları mümkün olduğunca emniyete aldılar; bizler ise savaş nizamına geçtik; karşı taraf da aynısını yaptı. Silurialıların saflarının arasında hain Ligessac da vardı. Tek gözünü kapatıp bir kolunu havaya kaldırarak tek bacağının üzerinde zıplayan Tanaburs, Gundleus'un askerlerinin ağır ağır ilerlemeye başlayan kalkan duvarının önünde ayinini yaptı. Tanaburs, koruyucu büyüsünü tamamlar tamamlamaz Silurialılar bize doğru bağırıp küfretmeye başladılar. Hepimizi öldüreceklerini, bizi katledeceklerini söyleyerek gözdağı veriyorlardı; yine de ne kadar yavaş gelmekte oldukları ve sonra da elli adım ötemizde nasıl duruverdikleri gözümden kaçmamıştı. İçimizden bazıları onların bu yüreksizlikleri ile alay etmeye kalktı, ancak Owain homurdanarak bizimkileri susturdu.

Karşılıklı saflarda duran adamlar birbirine bakıyorlardı. Her iki taraf da kıpırtısızdı.

Yan yana dizilmiş kalkanlara ve mızraklara doğru hücum etmek her yiğidin harcı değildir, olağanüstü bir cesaret gerektirir. Zaten bu yüzden pek çok kişi savaşa girmeden evvel içki içer. Hücuma geçmeden evvel cesaret toplayabilmek için saatlerce bekleyen ordulara bile şahit olmuştum hatta; üstelik bir savaşçı yaşlandıkça cesarete daha da ihtiyaç duyar. Genç askerler hücuma geçer ve sonra ölüverirler, halbuki yaşlılar düşmanın kalkan duvarının ne kadar korkunç olduğunu bilirler. Benim kalkanım yoktu, neyse ki yanımdakilerin kalkanları beni koruyordu. Yan yana diziliydi bu kalkanlar; öyle ki bize doğru hücum edecek biri, karşısında meşin kaplı ahşap kalkanlardan oluşan bir duvar ve aradan çıkan sipsivri mızraklarla karşılaşacaktı.

Silurialılar mızraklarının dipleri ile kalkanlarını dövmeye başladılar. Bu gürültü bizi tedirgin etmek amacıyla çıkarılıyordu. Hakikaten de tedirgin olmuştuk; yine de hiçbirimiz korkumuzu belli etmedik. Birbirimize iyice sokulup omuz omuza düşmanı beklemeye koyulduk. "Önce sahte saldırılar gelecek, evlat," diye beni ikaz etti yanımdaki adam; o daha sözünü yeni bitirmişti ki birkaç Silurialı öne çıktı ve bağırarak mızraklarını bizim savunma hattı-

mızın göbeğine doğru fırlattı. Bizim taraf çömeldi, fırlatılmış mızraklar kalkanlarımıza gürültüyle saplandı ve o anda Siluria saflarındaki adamların tamamı yürüyüşe geçti; Owain, bizim saflardakilerin de ayağa kalkıp derhal yürüyüşe geçmelerini emretti. Bizim bu ani hareketimiz düşmanın tehditkar hücumunu kesmişti. Kalkanlarına düşman mızrakları saplanmış savaşçılarımız bu mızrakları kalkanlarından çıkardılar ve kalkan duvarımız yeniden kurulmuş oldu.

"Yavaş yavaş gerileyin," diye emir verdi bize Owain. Caer Cadarn'a sekiz yüz metre uzaklıkta olan bu çayırı küçük adımlarla geri geri yürüyerek aşmaya çalışacak ve bu arada Silurialıların bize saldırma cesaretini bulamamaları için dua edecektik.

Bize zaman kazandırmak amacıyla Owain, safların önüne çıktı ve Gundleus'a kendisiyle teke tek dövüşmesi için meydan okudu. "Sen bir kadın mısın yoksa Gundleus?" diye bağırdı Kralımızın seçilmiş savaşçısı. "Cesaretini mi yitirdin? Yoksa yeterince içmeden mi geldin? Sen dokuma tezgahının başına gitsene be kadın! Git nakışını işle! Git de yününü eğir!"

Ağır ağır geriledik, geriledik, geriledik; derken düşman tekrar mızrak fırlattı üstümüze. Bunun üzerine kalkanlarımızın arkasına gizlendik. Mızraklardan biri başımın üzerinden ıslık çalarak yel gibi geçiverdi; bu saldırı da bizi telaşa düşürmek üzere yapılmış sahte bir saldırıydı ama. Ligessac ok atıp durmasına rağmen hepsini fena halde ıskalıyordu, sarhoştu galiba.

Owain'e doğru bir düzine mızrak attılar, çoğu ıska geçti; birkaç tanesini ise Owain, kendi mızrağı ve kalkanı ile rahat bir şekilde savuşturdu ve sonra düşmanla alay etti. "Mızrak kullanmayı kim öğretti size? Analarınız mı yoksa?" Düşmana doğru tükürdü. "Hadi Gundleus! Savaş benimle! Şu arkandaki kilercilere bir fare değil de, bir kral olduğunu ispatla artık."

Silurialılar mızrakları ile kalkanlarına vurarak Owain'in alaycı sözlerini bastırmaya çalışıyorlardı. Owain, onları küçümsediğini göstererek arkasını döndü ve bizim yan yana dizilmiş kalkanlarımızdan oluşan saflarımıza doğru ağır ağır yürüdü. "Geri gidin," dedi bize yavaş bir sesle. "Geri gidin."

Derken iki Silurialı, kalkanlarını, silahlarını attı ve çırılçıplak savaşmak amacıyla kendi elbiselerini yırtarak çıkardı. Yanımdaki adam tükürdü. "Şimdi bela geliyor işte," dedi kaygılı bir sesle.

Çıplak kalan adamlar sarhoştular muhtemelen, ya da tanrılar onları sarhoş etmişti, çünkü kendilerini hiçbir kılıcın kesmeyeceğine inanıyorlardı. Böyle adamlar olduğunu işitmiştim daha evvelden ve biliyordum ki onların bu intihar sayılabilecek saldırısı diğerleri için de bir emsal teşkil edecek ve peşinden gerçek bir saldırıyı getirecekti. Kılıcımı kavradım ve bir erkeğe yakışacak biçimde öleceğime dair ant içmeye çalıştım; halbuki bu acınası durumum yüzünden ağlamak üzereydim aslında. Erkekliğe bugün adım atmıştım daha ve ölümüm de aynı gün olacaktı işte. Öbür dünyada Hywel ve Uther ile birlikte karanlık seneler boyunca beklemek zorunda kalacaktım; ta ki ruhum bu yeşil ve aydınlık dünyaya dönebilmek amacıyla bir insan bedeni bulup içine girene dek.

Soyunmuş iki adam saçlarını da açtıktan sonra mızraklarını ve kılıçlarını alıp Siluria saflarının önünde vahşi bir dansa başladılar. Kendilerini o savaş cinnetine sokmaya çalışırken uluyorlardı; savaş cinneti geçiren bir adam kendini kaybeder ve hiçbir şeyden çekinmezdi. Sancağının altında, atına kurulmuş olan Gundleus, gövdelerine mavi motiflerden oluşan ayrıntılı dövmeler çizilmiş bu iki adamına bakıp tebessüm etti. Arkamızda çocuklar ağlıyor, kadınlar tanrılara yakarıyorlardı. Bu arada vahşi danslarını yapan adamlar kılıçlarını ve mızraklarını akşam güneşinin altında sallayarak bize doğru yaklaşıyorlardı. Bu haldeyken adamlar ne kalkana, ne elbiseye, ne de zırha ihtiyaç duyarlardı. Tanrılar onların koruyucusu, zafer onların ödülüydü; ola ki Owain'i öldürmeyi başarırlarsa, ozanlar bu zaferin türküsünü yıllarca söyleyecekleri. Kendilerini kaybetmiş iki adam, mızrağını kaldırmış onları bekleyen Owain'e doğru iki koldan yaklaştılar; onlar saldırdığı an karşımızdaki tüm Silurialılar da hücuma geçecekti.

Ve o anda borunun sesi gürledi.

Daha önce hiç işitmediğim soğuk ve berrak bir tonda çıkmıştı bu ses. Bir saflık vardı bu seste, yeryüzünde eşi benzeri olmayan soğuk ve sert bir saflık. Bir kez gürledi boru, sonra bir kez daha gürledi; bu ikinci gürleme ile birlikte çıplak savaşçılar bile durdu ve doğuya, sesin geldiği yöne dönüp baktılar.

Ben de dönüp baktım.

Ve gördüğüm manzara karşısında dilim tutuldu. O günbatımında parlak bir güneş daha doğmuştu adeta. Keskin ışık çayırların üzerinde parlıyor, aklımızı karıştırıp bizi körleştiriyordu. Dderken gözümüzü alan ışık başka yere kaydı ve gördüm ki bu, gerçek bir

kalkandan akseden güneşin ışığından başka bir şey değildi. Tıpkı bir ayna gibi parlatılmıştı bu kalkan ve bu kalkanı taşıyan adam gibisini hiç görmemiştim daha evvel. İhtişamlı bir adamdı, koca bir atın üzerine heybetli bir biçimde kurulmuştu ve yanında onun gibi adamlar vardı; olağanüstü adamlardan oluşan bir güruh, miğferlerine tüyler takmış adamlar, zırhlı adamlar, tanrıların düşlerinden fırlayıp bu katliam meydanına gelmiş adamlar, adamların tüylü miğferlerinin yukarısında ise bir sancak dalgalanıyordu... Tanrı'nın yarattığı şu dünyada başka hiçbir sancak bunun kadar mühim olmayacaktı benim için.

Boru üçüncü kez gürledi; ölmeyeceğimi o an anladım, mutluluktan ağlıyordum artık. Mızraklı savaşçılarımızın tamamı da hem ağlıyor hem de sevinç çığlıkları atıyordu... ve bizi kurtarmaya gelen, Tanrı'ya benzer bu adamların atlarının altında toprak titredi.

Nihayet Arthur gelmişti.

İkinci Bölüm

Prenses Gelin

Igraine'in keyfi kaçmıştı. Arthur'un çocukluğuna dair öyküler dinlemek istiyormuş. Kayaya saplı bir kılıçla ilgili bir şeyler işitmiş, şimdi benden bunu yazmamı istiyor. Arthur'un annesinin kraliçe, babasının ise bir ruh olduğunu ve doğduğu gece gökyüzünün yıldırımlarla kaplandığını söylüyor Igraine; belki de doğru söylüyor... belki semalar gümbürtülüydü sahiden o gece, ama bu konuyu kime sorduysam o gece uyumakta olduğunu söylemişti. Kayaya saplı kılıç konusuna gelince, evet bir kılıç vardı ve bir kaya da vardı sahiden, ama öykünün bu noktasında henüz onlara gelmedik. Kılıca Caledfwlch derlerdi, "Şiddetli Yıldırım" manasına gelirdi bu. Öte yandan Igraine bu kılıca Excalibur demeyi yeğliyor, dolayısıyla ben de bu ismi kullanacağım kılıcı anlatırken. Ne de olsa Arthur, kılıcına ne isim takıldığıyla pek ilgilenmezdi. Kendi çocukluğu da pek önemli bir konu sayılmazdı Arthur için. Çocukluğundan hiç bahsetmezdi, bunu iyi hatırlıyorum. Bir defasında ona küçüklüğü ile ilgili sorular sormuştum ve bu sorumu cevapsız bırakmıştı. "Bir kartal için yumurtada geçirdiği günler önemsizdir," demişti; doğduğunu, büyüdüğünü ve bir asker olduğunu söylemekle yetinmişti... bu kadarını bilmek benim için yeterdi zaten.

Lakin güzel ve cömert koruyucum Igraine'in hatırı için, müsaade edin Arthur'un geçmişi ile ilgili öğrendiğim bir iki ufak şeyi yazıya dökeyim. Uther, Glevum'da onu evlatlıktan reddetmiş olmasına rağmen Arthur, Ulu Kral'ın oğluydu; gel gelelim böyle bir veraset pek de bir avantaj sağlamıyordu... bir erkek kedi ne kadar yavru kedi peydahlarsa Uther'in de o kadar gayri meşru çocuğu vardı çünkü. Arthur'un annesinin adı da benim pek değerli kraliçeminki gibi Igraine'di. Gwynedd'de bulunan Caer Geiliydi bu hanım ve dediklerine göre Uther'den evvelki Ulu Kral olan Gwynedd Kralı Cunedda'nın kızıydı. Buna rağmen Igraine bir prenses değildi, çünkü Igraine'in annesi, Cunedda'nın karısı değil, Henis Wyren'deki bir şefin kadınıydı sadece.

Kendisi erkekliğe adım atmak üzereyken ölen annesi Gwyneddli Igraine'e dair Arthur'un söylediği tek şey, Igraine'in annelerin en harikası, en akıllısı ve en güzeli olduğuydu. Öte yandan Igraine'i tanıyan Cei'ye göre kadının güzelliğinin yanında bir de kindar bir yüreği vardı. Uther, Igraine'i ve dört gayri meşru çocuğunu reddettiğinde onlara kendi konağının kapılarını açan şef Ector ap Ednywain'in oğludur Cei. Uther'in, kadını ve çocukları reddetmesi Arthur'un doğduğu sene olmuş; bu yüzden Igraine, Arthur'u hiç affetmemiş. Arthur'un fazladan bir çocuk olduğunu söylermiş; hatta Arthur doğmasaymış kendisinin Uther'in kadını olarak hüküm süreceğine inanırmış. Igraine'in hayatta kalan çocuklarının dördüncüsüydü Arthur. Belli ki Uther, gayri meşru çocuklarının kız olmalarını daha çok istiyordu; ne de olsa kız evlatlar büyüdüklerinde taht üzerinde hak iddia edemezlerdi. Cei ve Arthur'un çocuklukları birlikte geçmiş ve Cei'nin söylediğine göre her ikisi de Igraine'den çekinirmiş; tabii bunları asla Arthur'un yanında asla anlatmazdı. Söylediğine göre Arthur, çalışkan, sorumluluklarını bilen, kılıç talimi olsun, okuma olsun her eğitimde en iyisi olmak için çırpınan bir çocuktu. Ama Arthur ne yaparsa yapsın annesinin yüzü gülmezdi; buna rağmen Arthur yine de annesini taparcasına sevmiş, hep onun tarafını tutmuş ve Igraine yüksek ateş yüzünden öldüğünde de uzun süre ağlamıştı. O sıralarda Arthur on üç yaşındaydı, Igraine ölünce Arthur'un hamisi Ector, Uther'e başvurarak ondan bu dört fakir yetime yardım etmesini istedi. Uther, çocukları Caer Cadarn'a getirtti, soylu aileler arası evlilik oyununda kızlarını faydalı birer taş olarak kullanmak niyetindeydi muhtemelen. Morgan'ın Prens Kernow ile olan evliliği bildiğiniz gibi o yangın yüzünden kısa ömürlü oldu; diğer taraftan Morgause, Lothian Kralı Lot ile evlendi; Anna ise denizin ötesindeki Bretanya ülkesinin Kralı Budic ap Camran ile evlendirildi. Gerçi saydıklarımdan bu son ikisi pek öyle önemli evlilikler sayılmazdı, çünkü o iki krallık da savaş zamanı Dumnonia'ya takviye kuvvet gönderemeyecek kadar uzaktaydılar, yine de ufak tefek meselelerde faydaları oluyordu elbet. Küçük bir çocuk olan Arthur, pek bir işe yaramayacağından Uther'in sarayına gönderildi. Orada kılıç ve mızrak kullanmayı öğrendi ve Merlin ile tanıştı. O aylar boyunca neler olduğunu ne Merlin ne de Arthur anlatırlar. Uther'in sevgisini kazanmak konusunda ümitsizliğe düşen Arthur, kız kardeşi Anna'nın peşinden Bretanya'ya gitti. Galya'nın o kargaşa içindeki ortamında büyüdü ve yiğit bir asker oldu; savaşçı bir erkek kardeşin faydası

dokunabilecek bir hısım olduğunu bilen Anna, Uther'i bu gelişmelerden daima haberdar kıldı.

Oğlu Mordred'in ölümüyle sonuçlanacak o sefere katılması için Arthur'u bu yüzden Britanya'ya çağırmıştı Uther. Bu olayların gerisini biliyorsunuz zaten.

Böylece Arthur'un çocukluğu ile ilgili bildiğim her şeyi Igraine'e anlatmış oldum işte; eminim ki kendisi bu öyküyü, halkın dilinde dolaşan o Arthur efsaneleri ile süsleyip püsleyecektir şimdi. Igraine benim yazdıklarımı Britanya diline tercüme ettirmek amacıyla derileri alıp Sakson dilini okuyabilen katip Dafydd ap Gruffud'a veriyor; ne var ki ben ne onun ne de Igraine'in bu anlattıklarımı olduğu gibi, hiç süslemeden öbür dile çevireceklerine inanabiliyorum. Bazen keşke bu öyküyü Britanya dilinde yazsaydım diyorum, ama Tanrı'nın azizlerinin en kutsanmışı olan Sansum yazdığım şeyin ne olduğu konusunda şüpheler duyuyor halen. Birkaç kez bu öykünün yazılmasını engellemeye çalıştı ya da Şeytan'ın cinlerine bana mani olmaları için emir verdi. Çünkü bir gün bir baktım bütün tüy kalemlerim yok olmuş, bir seferinde de mürekkep koyduğum çömleğin içinde sidik buldum; neyse ki Igraine bu tür aksiliklerde yardıma koşuyor daima. Ayrıca Sansum da Sakson dilinde okumayı iyice öğrenmediği sürece bu yazıların aslında Sakson dilinde yazılmış İsa'nın Öğretileri olmadığını anlamayacaktır.

Daha hızlı ve daha çok yazmam için Igraine beni sıkıştırıyor, Arthur ile ilgili gerçekleri anlatmamı istiyor; ama sonra bu gerçeklerin Caer'in mutfağında ya da kendi odasında anlatılan peri masallarından farklı olduğunu görünce de şikayet ediyor. Farklı suretlere bürünebilen sihirli canavarlarla ilgili şeyler dinlemek istiyor Igraine, ama ben şahit olmadığım bir şeyi uydurup anlatamam. Tanrı beni affetsin, birkaç noktayı olduğundan farklı anlattığım doğrudur, ama bunların hiçbiri önemli ayrıntılar sayılmaz. Mesela Caer Cadarn'ın önündeki muharebede imdadımıza yetişen Arthur ve atlıları bir anda orada bitivermiş değildiler aslında; işin doğrusu Arthur ve savaşçıları Bretanya'dan yeni gelmişlerdi, Caer Cadarn'ın kuzeyindeki ağaçlıklarda gizleniyorlardı... Owain ve adamları, Gundleus'un yaklaşan savaşçılarını önceden nasıl gördüyseler Arthur ve süvarilerini de görmüşlerdi. Gundleus'un hatası Tor'u ateşe vermek olmuştu, çünkü tüten dumanlar güney topraklarındakiler için bir uyarı olmuştu. Bu yüzden Owain'in atlı keşif kolları Gundleus'un adamlarını öğleden beri izliyordu. Agricola ile birlikte Gorfyddyd'in istilasını püskürttükten sonra hızla güneye inen

Owain karşılamıştı Arthur'u; onu sevdiğinden değil tabii, sadece rakip bir savaşçı lord krallığa ayak bastığında kendisi de orada olmak istediği için – Owain'in dönüşü bizim için şanstı. Yine de size tasvir ettiğim savaş aslında öyle olmadı tabii. Eğer Owain, Arthur'un civarda olduğunu zaten bilmeseydi, çoktan bebek Mordred'i en hızlı atlılardan birine teslim ederek emniyetli bir yere gönderirdi – diğerlerimiz Gundleus'un mızraklarının ucunda can versek bile. Bu ayrıntıyı da ekleyebilirdim elbet, ama bir hikayenin nasıl şekillendirilmesi gerektiğini, dinleyicilerin özellikle işitmek istedikleri kısımdan evvel heyecan içinde bekletilmesi gerektiğini öğrendim ozanlardan; Arthur'un ortaya çıkışını son ana kadar gizlemek bu öyküyü daha güzel kıldı kanaatimce. Sadece küçük bir günah bu öykü şekillendirme meselesi, ama Tanrı bilir Sansum bunu duysa asla affetmez.

Burada, Dinewrac'ta kış mevsimi ve acı soğuk devam ediyor; neyse ki Kral Brochvael, Sansum'a ateşleri yaktırmasını emretti... tabii Rahip Aron'un donmuş cesedi odasında bulunduktan sonra. Aziz kişi, ateşin yakılması konusunda yine direndi, ta ki Kral kendi Caer'inden odun yollayana dek. Böylece pek fazla yanmasa da ve pek büyük olmasa da bir ateşe kavuştuk nihayet. Bu küçük ateş bile yazı yazmayı kolaylaştırıyor. Ayrıca son zamanlarda Aziz Sansum pek de karışmıyor bana. Çünkü küçük topluluğumuza iki genç rahip katıldı geçenlerde, daha sesleri bile kartlaşmamış iki tüysüz oğlan yalnızca; ne var ki Yüce Kurtarıcımızın öğretileri konusunda bu oğlanları eğitme işini bizzat Sansum üstlendi. Hatta bu çocukların ruhlarını kurtarma konusunda öyle özen gösteriyor ki geceleri bu oğlanlarla aynı odada yatmakta ısrar ediyor aziz Sansum ve nedense oğlanlar geldiğinden beri daha bir mutlu. Sansum'un bana karışmasını engelleyen, bize ateşi gönderen ve bu öyküye – o Hiç Kral Olmamış Kral'ın, Tanrı'nın Düşmanı'nın, Savaşçı Lordumuz Arthur'un öyküsüne– devam edecek kuvveti bana ihsan eden Tanrı'ya şükürler olsun.

Caer Cadarn'ın eteğindeki savaşın ayrıntıları ile başınızı ağrıtmayacağım. Savaştan ziyade bir bozgun sayılırdı zaten; bir avuç Silurialı elimizden kurtulabildi sadece. Kaçanlardan biri de hain Ligessac'tı. Neyse ki Gundleus'un adamlarından çoğu yakalanmıştı. Silurialıların bir kısmı –Owain'in mızrağının ucunda can veren o iki çıplak savaşçı da dahil– öldürüldü. Gundleus, Ladwys ve Tanaburs... üçü de sağ ele geçirildi. Ben ise hiç kimseyi öldürmedim o savaşta. Kılıcımın üzerinde bir çentik bile yoktu hatta.

Silurialıların bozguna uğratılması ile ilgili pek bir şey de anımsamıyorum doğrusu, çünkü o sırada tek isteğim Arthur'a uzun uzun bakmaktı.

Kısrağı Llamrei'nin üzerine kurulmuştu Arthur; üzeri tüylü toynaklarına koca demir ayaklıkların deri bağcıklarla bağlanmış olduğu kara yağız, iri bir hayvandı. Arthur'un adamlarının hepsi de böyle iri atlara biniyordu. Bu hayvanlar daha rahat nefes alabilsin diye burun delikleri kesilerek genişletilmişti. Mızraklardan korunmaları için hayvanların göğsüne asılmış sert meşin zırhlar bu atları daha da ürkütücü kılıyordu. Bu zırhlar öylesine kalın ve genişti ki, savaş sona erdiğinde hayvanlar otlamak üzere kafalarını eğememişlerdi; Arthur seyislerden birine atındaki zırhı çıkarttırdı da Llamrei ancak öyle otlayabildi. Atların her biri için iki seyis gerekiyordu; seyislerden biri atın zırhı ve semeri ile ilgilenirken, diğeri atın yularından tutup götürüyor, bu arada üçüncü bir hizmetkar ise mızrağını ve kalkanını taşıyordu. Arthur'un, Rhongomyniad dedikleri uzun ve ağır bir mızrağı vardı; Wynebgwrthucher denilen kalkanı ise dövülüp ışıl ışıl parlatılmış bir gümüşle kaplanmış, söğüt ağacından yapılma ahşap bir kalkandı. Carnwenhau dedikleri bıçağı belinde asılıydı... ve üzerinde altın rengi ipliklerden çapraz motifler olan siyah kının içinde idi meşhur kılıç Excalibur.

Başını koruyan miğferi yüzünden Arthur'un yüzünü başta göremedim. Gözler yerine bir yarık, ağız yerine ise siyah bir delik bulunan bu miğfer, tepesinde beyaz kaz tüyleri ve üzerinde gümüşten yuvarlak motifler olan parlatılmış demirden yapılmıştı. O soluk renkli miğferde insana ölümü anımsatan bir şeyler vardı; kafatasına benzer korkutucu bir görüntüye sahipti ve miğferi takan kişinin de yürüyen bir ölü olduğunu ima ediyordu adeta. Miğferindeki tüyler gibi pelerini de beyazdı Arthur'un. Temiz olması hususunda çok titizlik gösterdiği pelerini, Arthur'un pullu zırhını güneşten korumak amacıyla sırtındaydı. Daha önce hiç pullu zırh görmemiştim; Hywel bana bahsetmişti gerçi bunlardan. Arthur'un üzerinde bu zırhı görünce ben de böyle bir şeye sahip olmak istedim çok güçlü bir arzuyla. Roma işiydi bu zırh; tırnağımdan büyük olmayan yüzlerce küçük demir levhacığın dize kadar inen bir tür deri yeleğin üzerinde sıra sıra örülmesi ile yapılmıştı. Levhaların üst kısımları kare, alt kısımları sivri idi. Zırhın küçük pulları üst üste iki tabakaydı; dolayısıyla bu zırha saplanacak bir mızrak bu iki katmanı geçtikten sonra alttaki sert meşin zırha ulaşıyordu. Arthur her hareket ettiğinde sık örülmüş zırh şıngırdıyordu; bu sesi çıkaran sadece

demir kısmı değildi üstelik. Arthur'un demircileri zırhın boyun kısmına bir dizi de altın levha eklemiş ve ayrıca parlatılmış demirin üzerindeki çeşitli yerlere gümüş pullar yerleştirmişlerdi... bu zırhlı yelek ışıl ışıldı adeta. Üzerindeki demirin paslanmasını önlemek için her gün saatlerce ovup parlatırlardı; üstelik her savaşta zırhtaki levhaların bir kısmı kopar ve bu parçaların yeniden dövülerek zırha eklenmesi gerekirdi. Bu tür bir zırhı öyle her demirci dövemezdi, ayrıca böyle bir zırhı almaya da öyle herkesin parası yetmezdi. Arthur bu zırhı, Armorica'da öldürdüğü bir Frank şefinin üzerinden almıştı. Miğferinin, zırhlı yeleğinin ve pelerininin haricinde deri çizmeler, deri eldivenler ve deri bir kemer vardı Arthur'un üzerinde. Bu deri kemere asılı çapraz motifli kının içinde ise sahibini her türlü tehlikeye karşı koruyacak Excalibur duruyordu.

Arthur'un gelişi başımı döndürmüştü; beyazlar içinde ışıldayan bir Tanrı yeryüzüne ayak basmış gibi geliyordu bana. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Arthur, Owain ile kucaklaştı; iki adam da gülüyorlardı. Owain, uzun boylu bir savaşçıydı, lakin Arthur'un gözleri Owain'in gözleri ile aynı hizadaydı. Tabii Owain kadar yapılı değildi Arthur. Owain, baştan ayağa bir adale yığınıydı; Arthur ise ince, ama kaslı bir adamdı. Owain, Arthur'un sırtına pat pat vurdu, Arthur da bu sevgi gösterisine aynı şekilde karşılık verdi. Sonra kollarını birbirlerinin omzuna atıp kucağında Mordred'i tutan Ralla'ya doğru yürüdüler.

Arthur, Kralının önünde diz çöktü ve o ağır zırhın içindeki bir adamdan beklenmeyecek bir çeviklikle eldivenli elini uzatıp Mordred'in sarmalandığı kumaşın eteğini tuttu. Miğferinin alt kısmını aralayıp kumaşın kenarını öptü. Mordred'in buna cevabı ise bağırmak ve huysuzlanmak olmuştu.

Arthur ayağa kalktı, kollarını Morgan'a doğru açtı. Yirmi beş, yirmi altı yaşlarında olan erkek kardeşinden büyüktü Morgan, ama kucaklaştıklarında Arthur'un miğferine çarpıp da hafifçe çınlayan altın maskının ardında ağlıyordu yine de. Arthur ablasını kucaklayıp onun sırtını sıvazladı. "Sevgili Morgan," dediğini işittim, "benim sevgili, tatlı Morganım."

O gün erkek kardeşinin kollarında ağladığını görmeden evvel Morgan'ın aslında ne kadar yalnızlık çektiğini hiç fark etmemiştim.

Arthur, kendini Morgan'ın kollarından kibarca kurtarıp eldivenli elleriyle gümüş grisi miğferini çıkardı. "Sana bir hediyem var," dedi Morgan'a. "Daha doğrusu bir hediyem vardı diye biliyorum... tabii Hygwydd onu yürütmedi ise eğer. Neredesin Hygwydd?"

Hizmetkar Hygwydd koşturdu hemen; Lordunun beyaz tüylü miğferini aldı, sonra da Morgan'ın hediyesini –altın bir zincirin üzerine dizilmiş ayı dişlerinden oluşan bir kolye– Arthur'a verdi. Arthur bu kolyeyi ablasının boynuna astı. "Benim güzel ablam için güzel bir hediye," dedi, sonra da dönüp Ralla'nın kim olduğunu sordu. Olanları anlattılar; Ralla'nın bebeğinin öldüğünü işittiğinde Arthur'un yüzünde öylesine şefkat ve acı dolu bir ifade belirdi ki Ralla ağlamaya başladı. Bunun üzerine Arthur hiç düşünmeden Ralla'ya sarıldı, Arthur'un zırhlı gövdesi yüzünden bebek Kral neredeyse eziliyordu bu arada. Sonra Gwlyddyn takdim edildi Arthur'a; Gwlyddyn, benim Mordred'i korumak amacıyla bir Silurialı'yı öldürdüğümü anlattı, bunun üzerine Arthur teşekkür etmek üzere bana döndü.

Ve ilk kez o an tam olarak baktım Arthur'un yüzüne.

Müşfik bir yüzdü bu. İlk gördüğüm bu oldu. Aslında hayır, Igraine'in yazmamı istediği şey bu sadece. Dürüst olmak gerekirse Arthur'un yüzünde ilk gördüğüm ter oldu. Yaz günü metal zırh giydiği için bolca ter, ama o ter içindeki yüze baktığınızda ne kadar müşfik bir yüz olduğunu fark etmiştim. Kadınlar bu yüzden Arthur'a ilgi göstermiştir daima, yoksa yakışıklı olduğundan değil. Zaten öyle olağanüstü bir yakışıklılığı yoktu; ama Arthur insana içten bir ilgi ile bakar, yüzünden doğal bir iyi niyet okunurdu. Kemikli, güçlü hatları olan, şevk dolu bir yüzü vardı; onu ilk gördüğüm o gün koyu kahverengi gür saçları, miğferin içindeki deri alınlık yüzünden terden ıslanıp alnına yapışmıştı. Kahverengi gözleri, uzun bir burnu, sakalsız geniş bir çenesi vardı; ama yüzünde en göze çarpan yer ağzıydı Arthur'un. Bu ağız normalden büyüktü; ağzındaki dişler ise eksiksizdi Arthur'un. Dişleriyle gurur duyardı Arthur, onları her gün tuzla ovup parlatırdı; tuz bulamadığı takdirde suyla temizlerdi. Güçlü hatlara sahip, büyük bir yüzdü bu. Ama Arthur'un yüzünde beni en çok etkileyen, o müşfik ifade ve bir de gözlerindeki muzip ve şakacı bakışlar idi. Onda mutluluk dolu bir hava vardı sanki; Arthur'un yüzü neşe saçıyor ve bu neşenin halesi karşısındaki insana da aksediyordu. Arthur'un bulunduğu yerde erkekler de kadınlar da daha mutlu oluyordu... bu idi Arthur'u her görüşümde fark ettiğim. O varken herkes daha iyimserdi, daha çok

kahkaha vardı, o gittiğinde ise ortalığı bir kasvet kaplıyordu. Arthur ne bir öykü anlatıcı ne de çok nüktedan biriydi elbet, ama o Arthur'du; kararlı mı kararlı, tez canlı bir yapıya ve yanındaki herkese yaydığı bir özgüvene sahip iyi bir adamdı o. Arthur'un içindeki yaman savaşçıyı ise ilk anda fark edemezdiniz, kendisi bile o yönünü yok sayıyordu. Ama o savaşçının varlığına şahittir Arthur'un savaş meydanlarına yığdığı cesetler.

"Gwlyddyn, senin bir Sakson olduğunu söylüyor," diye takıldı Arthur bana.

"Lordum–" diyebildim sadece ve dizlerimin üzerine çöküverdim.

Eğildi ve omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırdı. Omzumu güçlü bir şekilde kavramıştı. "Ben Kral değilim Derfel," dedi. "Benim önümde diz çökmene lüzum yok; hayatını tehlikeye atarak Kralımızı kurtardığın için asıl ben senin önünde diz çökmeliyim hatta." Sonra bana gülümsedi. "Yaptığın şey için sana teşekkür ediyorum." Sizinle konuştuğunda sanki onun için dünyadaki en önemli kişi sizmişsiniz gibi hissettirmekte ustaydı ve ben ona taparcasına hayran olmuştum bile. "Kaç yaşındasın sen?" diye sordu.

"On beş, galiba."

"Ama yirmi yaşındaki biri kadar boylu poslusun." Tebessüm etti. "Peki savaşmayı kim öğretti sana?"

"Hywel," dedim. "Merlin'in kahyası."

"Aha! Bulunubailecek en iyi hoca yani! Benim savaş hocam da oydu. Şimdi ne yapıyor peki sevgili Hywel?" İçten bir merakla sormuştu bu soruyu, ama ben cevap verecek kelimeleri ve cesareti bulamıyordum. "Öldü," diye cevap verdi Morgan benim yerime. "Gundleus tarafından kılıçlandı." Birkaç adım ötede muhafızlar tarafından tutulan Gundleus'a bakıp maskesinin ağız kısmındaki aralıktan tükürdü Morgan.

"Hywel öldü mü?" Arthur, gözlerini gözlerime dikerek bu soruyu bana yöneltmişti, başımla onayladıktan sonra yaşla dolmuş gözlerimi kapattım. Arthur beni kucakladı hemen. "Sen iyi bir adamsın, Derfel. Kralımızın hayatını kurtardığın için sana bir ödül vereceğim. Nedir benden dileğin?" dedi.

"Bir savaşçı olmak," dedim.

Gülümsedi, bir adım uzaklaştı. "Sen şanslı bir adamsın Derfel, çünkü dileğine kavuştun. Lord Owain?" Kral'ın seçilmiş savaşçısı olan iri yarı, dövmeli adama döndü.

"Bu yiğit Sakson savaşçısı işine yarar mı?"

"İşime yarar tabii," diye tereddütsüz cevap verdi Owain.

"O halde bu adam senindir," dedi Arthur; ama benim o anki hayal kırıklığımı sezmiş olacak ki yeniden bana döndü ve elini omzuma attı. "Şu an için bana mızraklı savaşçılar değil, süvariler lazım. Bu yüzden Lordun Owain olsun; sana askerlik sanatını öğretmek için ondan iyisi bulunmaz." Eldivenli eliyle omzumu kavradı, başıyla işaret ederek Gundleus'un yanındaki muhafızları gönderdi. Sancaklarımızın altında duran esir Kral'ın yakınında bir kalabalık toplanmıştı. Yün ve keten pelerinleri, üzeri demir levhalı meşin zırhları ve demir miğferleri içinde Arthur'un atlıları, onların yanında Owain'in mızraklı savaşçıları, onların yanında ise Tor'dan sağ kurtulanlar, şu anda Arthur'un Gundleus'a doğru yürüdüğü çayırlıktaydılar.

Gundleus daha dik bir duruş aldı. Silahlarını teslim etmiş olabilirdi, ama gururunu teslim etmemişti; Arthur ona doğru yaklaşırken gözünü bile kaçırmadı.

Arthur sessizce yürüdü ve esir Kral'a iki adım kala durdu. Herkes nefesini tutmuş bekliyordu. Gundleus, Arthur'un sancağının gölgesindeydi; beyaz bir açıklığın önünde duran siyah bir ayı tasvir edilmişti bu sancakta. Nişanı ayı olan sancak, Mordred'in düşmandan kurtarılmış ejderha sancağı ile Owain'in yaban domuzu sancağı arasında dalgalanıyordu; Gundleus'un ayaklarının dibinde ise kendi sancağı yatıyordu. Zafer kazanan tarafın askerleri bu tilki sancağına tükürmüş, işemiş ve sancağı çizmelerinin altında ezmişlerdi. Gundleus'un karşısında Arthur, Excalibur'u çekti. Kılıcın çelik ağzı Arthur'un zırhı, miğferi, kalkanı kadar parlatılmıştı ve mavimsi bir rengi vardı.

Hepimiz o öldürücü darbeyi bekliyorduk, ama onun yerine Arthur bir dizinin üzerine çöküp, Excalibur'un kabzasını Gundleus'a uzattı. "Lord Kral," dedi alçakgönüllü bir şekilde, Gundleus'un infazını bekleyen topluluktan şaşkınlık nidaları yükseldi. Gundleus çok kısa bir an duraksadı, sonra elini uzatıp kılıcın kabzasına dokundu. Hiçbir söz söylemedi. Belki de şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Arthur kalktı ve kılıcı kınına geri soktu. "Kralımı korumak üzere ant içtim ben," dedi, "hiçbir kralı öldürmeyeceğime

dair. Senin akıbetinle ilgili hüküm verecek kişi ben değilim Gundleus ap Meilyr, bu hüküm verilene kadar sen esir kalacaksın."

"Bu hükmü kim verecek?" diye sordu Gundleus. Arthur durakladı, belli ki bu sorunun cevabını tam olarak bilmiyordu. Savaşçılarımızdan çoğu Gundleus'un öldürülmesi için bağırıyordu; Morgan, Norwenna'nın öcünü alması için kardeşine ısrar ediyordu; bu arada Nimue çığlıklar atarak Gundleus'tan kendisinin öç alacağını, esir Kral'ın kendisine verilmesini söylüyordu... lakin Arthur kafasını iki yana sallayarak hepsine red cevabı verdi. Çok sonraları bana bunun sebebini açıklayacaktı; Gundleus, Gorfyddyd'in kuzenlerinden biriydi ve bu da Gundleus'un ölümünü bir devlet meselesi kılıyordu, bir intikam meselesi değil. "Ben barış sağlamak istiyordum, halbuki öç peşinde koşarak barış sağlamak pek mümkün değildir," diye anlatmıştı bana. "Gundleus'u öldürseymişim daha iyi olacaktı belki; belki de fark etmeyecekti ama."

Ama o gün, güneş batarken, Caer Cadarn'ın önünde Gundleus ile yüz yüze duran Arthur, Gundleus'un kaderinin Dumnonia Konseyi'nin ellerinde olduğunu söyledi sadece.

"Peki ya Ladwys'e ne olacak?" diyerek yanında duran uzun boylu yüzü korkudan solmuş kadını işaret ederek sordu Gundleus. "Onun da benimle kalması için izin istiyorum."

"O fahişe bana ait," dedi sertçe Owain. Ladwys başını iki yana sallayarak Gundleus'a yanaştı.

"Bu kadın benim karımdır!" diyerek Arthur'a itirazını bildirdi Gundleus; soylu kanı taşımayan sevgilisi ile evlendiği söylentisini doğrulamış oluyordu böylece. Ayrıca bu, Gundleus'un Norwenna ile sahte bir evlilik yapmış olduğunu da gösteriyordu; adamın Norwenna'ya yaptığı diğer şeylerin yanında bu önemsiz bir günah sayılırdı tabii.

"İster karın olsun ister başka bir şeyin, fark etmez," diye üsteledi Owain. "O kadın bana ait." Arthur'un tereddüt içinde olduğunu görmüştü. "Konsey aksi yönde bir hüküm verene dek," diye ekledi sonra, kasıtlı olarak Arthur'un az önce andığı konseyin adını kullanmıştı. Owain'in bu hak iddiası Arthur'u rahatsız etmiş gibiydi, Mordred'in resmi koruyucusu ve krallığın savaşçı lordlarından biri olmasına ve bu makamlar ona Owain ile eşit yetkiler veriyor olmasına rağmen, Arthur'un krallık içindeki konumu halen belirsizdi. Silurialıların bozguna uğratılmasının ardından liderliğin Arthur'a geçmiş olduğunu hepimiz fark etmiştik; ne var ki Owain, Ladwys

üzerinde hak iddia ederek kendisinin de Arthur ile aynı yetkilere sahip olduğunu hatırlatıyordu bize. Gergin birkaç saniye geçti, ama neticede Dumnonia'nın bütünlüğünü bozmamak için Arthur, Ladwys'i feda etti. "Bu konudaki son sözü Owain söylemiştir," dedi Gundleus'a. Bu kararın iki sevgili üzerinde yaratacağı etkiyi görmemek için arkasını döndü. Ladwys, haykırarak karşı çıktı, Owain'in adamları onu sürükleyip götürürken ise sessizliğe gömülmüştü.

Tanaburs, Ladwys'in bu acı durumuna gülüyordu. Kendisi bir druid idi ne de olsa... ona kimse zarar vermezdi. Esir falan değildi Tanaburs, dilediği zaman gitmekte özgürdü; tabii ayrılırken ona ne bir azık, ne bir yoldaş ne de iyi dilekler sunulacaktı. Ama o gün yaşadıklarımla cesaret bulan benim bir çift sözüm vardı Tanaburs'a; Silurialı askerlerin cesetleri ile dolu olan çayırlıkta onun peşinden seğirttim. "Tanaburs!" diye seslendim arkasından.

Druid döndü ve benim kılıcımı çektiğimi gördü. "Dikkat et, çocuk," dedi ve ucu ay şeklinde oyulmuş asasını tehditkar bir şekilde salladı.

Başka zaman olsa korkardım muhakkak, ama o gün içimde ilk kez savaşçılık ruhu hissediyordum; yaklaştım ve kılıcımı onun birbirine dolanmış sakallarına götürdüm. Çeliğin teması ile birlikte başı geriye gitti, saçlarına bağladığı küçük sarı kemikler takırdadı. Tanaburs'un ihtiyar suratı kırışıklarla, yaşlılık lekeleri ile doluydu, bu surat kahverengiye dönmüştü neredeyse; gözleri kanlı, burnu ise çarpılmıştı. "Seni öldürmem lazım," dedim.

Güldü. "Öldür de Britanya'daki tüm lanetler, tüm musibetler seni bulsun. Beni öldürürsen ruhun öbür dünyaya asla ulaşamaz, benzersiz ve sonsuz kahırlar çekersin ve bunların kaynağı da ben olurum." Bana doğru tükürdü, kılıcımı sakalından uzaklaştırmaya çalıştı, ama kuvvetimi hissettiği an bir korku sardı onu.

Peşimden gelmiş birkaç meraklı izleyicilerden bazısı bir druidi öldürdüğüm takdirde akıbetimin acı çekmek olacağını söyleyerek beni ikaz etti, halbuki bu yaşlı adamı öldürmek gibi bir niyetim yoktu benim zaten. Sadece onu korkutmak istiyordum. "Aşağı yukarı on sene evvel Madog'un arazilerine gelmiştin sen," dedim. Madog, annemi esir eden ve sonradan da genç Gundleus'un topraklarına akın düzenleyeceği adamdı.

Tanaburs başıyla onaylayarak bu akını anımsadığını belirtti. "Hakikaten gelmiştik, gelmiştik hakikaten. Bereketli bir gündü. Bir sürü altın ele geçirmiştik," dedi, "ve bir sürü de esir!"

"Ve bir de ölüm çukuru açmıştınız," dedim.

"Ne olmuş yani?" diye omuz silkti ve bana yan gözle baktı. "Bizi talihli kıldıkları için tanrılara şükranımızı sunmak gerek."

Tebessüm ettim, kılıcımın ucunu yaşlı adamın ince boynuna dokundurdum. "Ama ben o çukurdan sağ çıktım druid. Sağ çıktım."

Tanaburs, bu sözlerimi ancak birkaç saniye sonra idrak edebilmişti; bembeyaz kesildi ve titremeye başladı. Britanya'da onu öldürme gücüne ve hakkına sahip tek kişi bendim şu anda çünkü ve o bunun farkındaydı. Beni tanrılara kurban etmişti, ama dikkatsizliği yüzünden bu armağanını tam gönderemediği için tanrılar onun canını alma hakkını bana veriyordu şimdi. Kılıcımın gırtlağına saplanacağını zannederek korkusundan feryat etti, kılıcı saplamak yerine geri çektim ve Tanaburs dönüp koştura koştura kaçarken gülerek onu izledim. Olanca hızıyla kaçıyordu, sağ kalan bir grup Silurialı savaşçının kaçtığı ağaçlıklara doğru giderken durdu ve dönüp kemikli elini uzaktan bana doğru uzattı. "Senin anan hayatta, çocuk!" diye bağırdı. "Anan hayatta!" Sonra gözden kayboldu.

Kılıç elimde, ağzım açık öylece kalakalmıştım. Ne annemi ne de ona karşı hissettiğim sevgiyi doğru dürüst anımsıyordum aslında; duygusal olarak altüst olmamıştım, onun hayatta olduğu fikri benim dünyamı sarsmıştı, ama tıpkı o sabah Merlin'in konağının bir anda yıkılması gibi. Sonra başımı iki yana salladım. Tanaburs onca esir arasında beni nasıl anımsayabilirdi ki? Bana söylediği şey yalandı muhakkak; beni huzursuz etmek için söylenmiş boş sözler sadece, hepsi o kadar. Böylece kılıcımı kınına geri sokup tekrar kaleye doğru yürümeye başladım.

Caer Cadarn'ın büyük salonunun uzağındaki bir odada gözaltında tutuluyordu Gundleus. O gece tam manasıyla olmasa da, yine de ziyafet denebilecek bir yemek yedik; tam ziyafet diyemiyorum, çünkü kalede pek fazla kişi olduğundan dağıtılan et azdı, üstelik alelacele pişirilmişti. O gece boyunca eski dostlar birbirlerine Britanya ve Bretanya'ya dair havadisler anlattılar; ne de olsa Arthur'un savaşçılarının çoğu ya Dumnonia'da ya da diğer Britanya krallıklarından birinde dünyaya gelmişti.

Arthur'un adamlarının isimlerini aklımda tutamıyordum, yetmişten fazla atlı savaşçısı vardı çünkü; ayrıca bunun haricinde

seyisler, hizmetkarlar, kadınlar ve bir grup çocuk da vardı. Zamanla Arthur'un savaşçılarına aşina olacaktım, fakat o gece benim için anlamsız isimlerdi hepsi. Dagonet, Aglaval, Cei, Lanval, Balan ve Balin kardeşler, Gawain ve Agravain, Blaise, Illtyd, Eidillig, Bedwyr. Morfans özellikle gözüme çarpmıştı, çünkü hayatımda gördüğüm en çirkin adamdı; öylesine çirkindi ki o çarpık görüntüsü ile –guatrlı boğazı ile, tavşan dudağı ve yerinden kaymış çenesi ile– gurur duyuyordu Morfans. Ayrıca Sagramor da dikkatimi çekti, çünkü siyah derili idi ve böyle adamları görmeyi bırakın, onların var olduğuna dahi inanmazdım o güne dek. İnce yapılı, uzun boylu, az ve öz konuşan ters bir adamdı Sagramor, ama o kırık dökük Britanya lehçesi ile bir öykü anlatmaya başladı mı salondaki herkes büyülenmiş gibi onu dinlerdi.

Ve tabii Aileann'i de fark etmiştim. Arthur'dan birkaç yaş büyük, ince yapılı, siyah saçlı bir kadındı, ciddi ifadeli narin bir yüzü vardı; bu yüz ona bilge bir hava veriyordu. Soylu kıyafetlere bürünmüştü o gece. Paslanmış demir kırmızısı keten bir elbise vardı üzerinde, belinde kuşak yerine kalın, gümüş bir zincir; elbisesinin bol bırakılmış kol kısımları ise samur kürkü ile kaplıydı. Uzun boynunda kalın bir altın kolye parıldıyordu, bileklerinde altın bileklikler vardı, göğsünün üzerindeki bir broşa Arthur'un ayı nişanının sureti işlenmişti. Zarafetle yürüyor, pek az konuşuyor ve sanki sahiplenip korurcasına bakışlarını Arthur'dan ayırmıyordu. Onun bir kraliçe veyahut en azından bir prenses olduğunu tahmin ediyordum; ne var ki Aileann da tıpkı diğer hizmetkarlar gibi yemek çömlekleri ve şıra bakraçları getirip götürmekteydi.

"Aileann esirlerden biridir, evlat," dedi Çirkin Morfans. Salonun zemininde, benim tam karşımda çökmüş oturuyordu; uzun boylu kadının ateşin aydınlattığı noktalardan salonun titreşen gölgelerine doğru gidişini izlediğimi görmüştü.

"Kimin esiri?" diye sordum.

"Kimin sence?" diye sordu, sonra da bir domuz kaburgasını ısırıp ağzında kalan son iki diş ile kemiğin üzerindeki körpe ve sulu eti kopardı. Etini sıyırdığı kemiği salonda bekleşen bir sürü köpekten birinin önüne fırlattıktan sonra "Arthur'un esiri," dedi. "Ve tabii aynı zamanda da Arthur'un sevgilisi oluyor." Geğirdi, ardından boynuz şeklindeki kadehten içkisini içti. "Arthur'un kız kardeşinin kocası Kral Budic hediye etti bu kızı. Uzun süre evvel. Arthur'dan birkaç yaş büyük bu kız; Budic de Arthur'un bu kadını bu kadar uzun süre tutacağını tahmin etmiyordu muhtemelen, ama

Arthur birisinden hoşlandı mı onu sonsuza kadar yanında ister işte. Bak şunlar da kadının ikiz oğulları." Sakalı yağlanmış kafası ile salonun arka taraflarında oturan dokuz yaşlarında iki çocuğu işaret etti; önlerinde yemek çömlekleri olan çocuklar kirli zemine çökmüşlerdi.

"Arthur'un oğulları mı bunlar?" diye sordum.

"Tabii ki Arthur'un oğulları," dedi, benim sorumla alay edercesine. "İsimleri Amhar ve Loholt, babaları onları taparcasına sever. Bu küçük piçlerin bir dediği iki edilmez; bunlar gerçekten de küçük piçlerdir evlat. Hakikaten hiçbir halta yaramayan küçük piçler." Morfans'ın ses tonunda derin bir nefret seziliyordu. "Bak sana söyleyeyim evlat, Arthur ap Uther olağanüstü bir adamdır. Hayatımda gördüğüm en yiğit askerdir, en cömert insandır ve en adil Lorddur, ama iş çocuk yapmak konusuna gelince ben bile daha iyisini yaparım."

Tekrar Aileann'a baktım. "Evliler mi peki?"

Morfans güldü. "Değiller tabii ki! Ama kadın on yıldan beri Arthur'un koynunda. Bak buraya çiziyorum bir gün gelecek Arthur bu kadını defedecek, Uther'in Arthur'un anasını defettiği gibi tıpkı. Arthur, asil kanlı birisini bulup evlenir; büyük ihtimalle Aileann gibi iyi ve güzel biri olmaz bu ama ne yaparsın? Arthur'un konumundaki adamlar bu şekilde hareket etmelidir. Önemli evlilikler yapmalıdır bu adamlar. Senin benim gibilerinin böyle dertleri olmaz. Biz canımızın çektiği kızla evleniriz, kız soylu olmadığı sürece. Dur bakayım... işitiyor musun?" Salonun dışındaki gecenin içinden bir kadın feryadı yükseldi, bunu duyan Morfans sırıttı.

Owain salondan çıkmıştı az evvel ve belli ki şu anda Ladwys yeni sorumlulukları ile ilgili bazı dersler alıyordu. Bu sesi işiten Arthur rahatsız oldu, Aileann ise o güzel kafasını kaldırıp kaşlarını çatarak Arthur'a baktı; bunun haricinde o salonda Ladwys'in çığlığına tepki veren tek kişi Nimue idi. O ana dek somurtkan ve kederli olan Nimue bu sesi işitince güldü... Ladwys'in feryadının Gundleus'a vereceği acının farkındaydı çünkü. Nimue'nin yüreğinde bağışlayıcı hiçbir şey kalmamıştı artık, hiçbir şey. Gundleus'u kendisinin öldürmesi için Arthur ve Owain'e yalvararak izin istemiş, ama bu talebi reddedilmişti; yine de Nimue hayatta olduğu sürece Gundleus korku içinde yaşayacaktı.

Ertesi gün Arthur, bir grup atlı ile Ynys Wydryn'e gitti, o akşam döndüğünde verdiği haber Merlin'in kurmuş olduğu Ynys

Wydryn'in tamamen yanıp kül olduğu idi. Atlıların yanında zavallı deli Pellinore ve oradaki Hıristiyan keşişlerine ait bir kuyuya gizlenerek sağ kalmış olan öfkeli Druidan da vardı. Arthur, Merlin'in konağını yeniden inşa etme niyetinde olduğunu bildirdi, ama yeterli para ve işçi olmadan bu nasıl olacaktı, hiçbirimiz bilmiyorduk. Gwlyddyn, Mordred'in kraliyet marangozu ilan edildi ve Tor'un binalarını yeniden inşa etmek üzere ağaç kesme işlerine başlaması için talimat verildi. Pellinore, Lindinis'teki Roma tarzı konağın kullanılmayan taş kilerine kapatıldı; Caer Cadarn'a en yakın yerleşim yeri, Arthur'un adamları ile gelen kadınların, çocukların ve esirlerin başlarını sokabileceği bir çatı bulacakları yer orasıydı çünkü. Tüm faaliyetleri düzenleyip yürüten Arthur'du. Boş oturmaktan nefret eden tez canlı bir adamdı, Gundleus'un esir edilmesini takip eden o birkaç gün sabahtan akşama kadar çalışmıştı. Vaktinin çoğunu ahalisine oturacak yerler ayarlamak için geçiriyordu; uygun kraliyet toprakları bu takipçiler arasında pay edildi, aileler geleceği için evler genişletildi, tüm bunları yaparken Lindinis'teki halkı da darıltmamaya çalışıyordu Arthur. Roma tarzı konak Uther'e aitti, Arthur oraya yerleşti. Onun gözünde hiçbir iş önemsiz değildi, hatta bir sabah onu koca bir maden parçasını yerinden kımıldatmak için uğraşırken buldum. "Gel biraz yardım et bana, Derfel!" diye seslendi. Adımı hatırlaması gururumu okşamıştı, hemen koşup iri kurşun parçasını kaldırmasına yardım ettim. "Az bulunan cinsten bir şey bu!" dedi neşeyle. Vücudunun üst kısmı çıplaktı; civardaki pınardan konağın içine uzanan eski su kanalını kurşun sır ile sağlamlaştırıp tekrar açmak için uğraşıyordu; çıplak teninin üzerinde maden lekeleri vardı. "Romalılar buradan ayrılırken değerli madenlerimizden olan kurşundan da bol miktarda götürdüler," diye izah etti, "su kanallarımız bu yüzden işe yaramıyor. Madenleri yeniden kazmalıyız." Kurşun kütlesinin ucunu yere bırakıp alnındaki teri sildi. "Madenleri kazmalı, köprüleri yeniden kurmalı, yolları yeniden taşlarla kaplamalı, kestiğimiz kütükleri yüzdüreceğimiz savakları yeniden açmalı ve Saileri buradan gitmeye ikna edecek bir yol bulmalıyız. Bir adamın ömrünün sonuna kadar yeter bu saydığım işler, öyle değil mi?"

"Evet Lordum," dedim heyecanlı bir şekilde, bu arada bir savaşçı lordun niçin su kanalları inşa etme zahmetine katlanabileceğini anlamaya çalışıyordum. O gün toplanacaktı konsey, Arthur'un o toplantıya hazırlanmakla meşgul olacağını sanıyordum; halbuki devlet meseleleri yerine kurşun madenleri ile ilgileniyordu o.

"Bu kurşun parçasını testere ile mi yoksa bıçak ile mi kesmeli bilemiyorum," dedi üzüntülü bir sesle. "Bunu öğrenmem lazım. Gwlyddyn'e bir sorayım. Onun bilmediği şey yoktur. Mesela sütun yapmak için kullanacağın ağaç gövdelerini daima ters çevirip koymak gerekirmiş, bunu biliyor muydun?"

"Hayır Lordum."

"Rutubeti engelliyormuş çünkü ve bir de odunun çürümesini geciktiriyormuş. Gwlyddyn söyledi bunu bana. Bu tür bilgiler hoşuma gider. Ufak tefek faydalı bilgiler, hayatta işine yarayacak bilgiler." Bana bakıp sırıttı. "Owain ile aran nasıl bakalım?"

"Bana karşı iyi davranıyor, Lordum," dedim, soru yüzünden mahcup olmuştum. Owain bana karşı hiçbir olumsuz harekette bulunmamıştı, ama onun yanında iken halen tedirgindim işin aslı.

"Sana karşı iyi davranması lazım zaten," dedi Arthur. "Bir kumandanın nam salması için adamlarının yiğit olmaları lazım çünkü."

"Ama ben sizin askeriniz olmak isterdim, Lordum," deyiverdim gençliğimin verdiği boşboğazlılıkla.

Tebessüm etti. "Olacaksın, Derfel, olacaksın. Vakti geldiğinde. Owain'in savaşçısı olarak sınavı geçtiğin takdirde." Bu sözü önemsiz bir şey gibi söyleyivermişti, ama sonraları düşündüğümde acaba Arthur bunu önceden sezdi mi diye merak etmiştim. Vaktim geldiğinde Owain'in sınavını geçecektim? Zor bir sınavdı bu; belki de beni savaşçılarının arasına almadan evvel bu dersi bellememi istemişti Arthur. Kurşun parçasına doğru eğildi, derken bir uluma eski binanın içinde yankılanınca tekrar doğruldu. Hapsedilmesine itiraz eden Pellinore'a aitti bu ses. "Zavallı Pell'i Ölüler Adası'na göndermek lazım diyor Owain," dedi Arthur, zapt edilemeyen delilerin götürülüp bırakıldığı adadan bahsediyordu. "Sen ne diyorsun?"

Bir konuda fikrimin sorulması o kadar başımı döndürmüştü ki bu soruya cevap veremedim bir an, sonra kekeleyerek Pellinore'un Merlin tarafından pek sevildiğini, Merlin'in onu canlıların arasında görmek istediğini ve zannımca Merlin'in fikirlerine hürmet göstermek gerektiğini söyledim. Arthur beni tüm dikkatiyle dinlemiş, hatta tavsiyem için bana teşekkür etmişti. Benim tavsiyeme ihtiyacı yoktu elbet, sadece bana değer verdiğini göstermek istiyordu. "O halde Pellinore burada kalabilir evlat," dedi. "Hadi bakalım şunun diğer ucuna yapış. Kaldırıyoruz."

Ertesi gün Lindinis boşalmıştı. Morgan ve Nimue, Tor'u yeniden inşa etmek üzere Ynys Wydryn'e döndüler. Nimue benim vedamı önemsememişti bile; gözü halen acıyordu, nefret doluydu ve hayatta kendisine tanınmayan Gundleus'tan öç alma hakkı haricinde başka bir şey istemiyordu. Arthur, süvarileri ile birlikte, Gwent'in kuzey hududunda Tewdric'e takviye götürmek üzere kuzeye gitti; ben ise Caer Cadarn'ın büyük salonuna yerleşen Owain ile birlikte kaldım. Bir savaşçıydım, ama o sıcak yazda hasatları toplamak, kalenin surlarında muhafızlık yapmaktan daha mühimdi; dolayısıyla öyle günler oldu ki kılıcımı, miğferimi, kalkanımı ve bir Siluria askerinin cesedinden aldığım meşin göğüs zırhımı atıp Kralımızın tarlalarına gidiyor ve köylülerin çavdar, arpa ve buğday toplamalarına yardım ediyordum. Ufak bir orak ile yapılan zorlu bir işti bu; ahşap bir değneği domuz yağında bekletiktikten sonra üzerine ince kum dökerdiniz ve orağınızı düzenli olarak bununla bilerdiniz. O orak hiç de bilenmiş gibi gelmiyordu bana; o kadar sağlıklı olmama rağmen sürekli olarak eğilip orakla biçmek sırtımı ve kaslarımı ağrı içinde bırakmıştı ayrıca. Tor'da yaşadığım müddetçe hiç bu kadar ağır iş yapmamıştım; ne var ki Merlin'in benim için ayrıcalıklı dünyası geride kalmıştı, Owain'in bölüğünde bir askerdim ben artık.

Hububatı tarlalarda istifledikten sonra, çavdarın kuru saplarını koca yığınlar halinde kağnı ile Caer Cadarn'a ve Lindinis'e taşıdık. Bu kuru saplar ile damlarımızı takviye edecek, yeni yataklar yapacaktık kendimize ve böylece birkaç rahat gün boyunca yeni yataklarımızda bit ve pire olmayacaktı; ama bu rahatlık fazla sürmedi. O sıralar ilk kez sakalım çıkıyordu, bir tutam altın sarısı tüy sadece... ben ise fazlasıyla gurur duyuyordum sakalımdan. Tarlalarda belim koparcasına günlerce çalışmıştım, ama buna rağmen yine her gece iki saat askeri eğitime katlanmak zorundaydım. Hywel bana iyi talim vermişti, ama Owain daha da iyi savaşmamı istiyordu. "Şu öldürmüş olduğun Silurialı var ya," dedi bir gece, Caer Cadarn'ın surlarında Mapon adlı bir savaşçı ile savaş talimi yapmış ve ter içinde kalmıştım, "Seninle gözümü kırpmadan bir aylık maaşıma iddiasına girerim ki sen o herifi kılıcının ucu ile değil kenarı ile öldürdün." İddiaya iştirak etmedim, ama kılıcı hakikaten de bir balta gibi salladığımı tasdik ettim. Owain güldü, sonra eli ile işaret edip Mapon'u gönderdi. "Hywel savaşta kılıcın kenarı ile öldürmeyi öğretirdi daima herkese," dedi Owain. "Bir dahaki sefere, Arthur'un nasıl savaştığına dikkat et bak. Yağmura yakalanmadan tarlayı oraklamaya çalışan çiftçi gibidir o da; biçer durur, biçer

durur." Owain kendi kılıcını çekti. "Daima kılıcın ucu ile öldür. Düşmanını daha tez öldürürsün o zaman." Kılıcı ile bana hamle yaptı, savuşturmaya çabaladım. "Eğer kılıcının kenarı ile öldürmeye çalışırsan," dedi Owain, "o takdirde açık alanda çarpışırsın. Kalkan duvarı kuşatılmış olur; eğer kalkanlardan oluşan duvarın kuşatılmış ise o zaman sen öldün demektir. Ne kadar iyi bir kılıç ustası olursan ol. Ama kalkan duvarın sağlam ise o zaman diğerleri ile omuz omuza duruyorsun demektir, bu durumda kılıcı savurmazsın, saplarsın." Yeniden hamle yaptı, yeniden savuşturdum. "Romalılar niçin kısa kılıçlar kullanıyordu dersin?" diye sordu.

"Bilmiyorum Lordum."

"Çünkü kısa kılıç, uzun kılıca göre daha iyi saplanır, işte bu yüzden," dedi. "Hiçbirinize kılıçlarınızı değiştirmenizi söylemiyorum tabii, ama siz siz olun saplamayı unutmayın. Galip gelen kılıcın ucudur daima. Daima." Arkasını döndü, tam gidecekken aniden tekrar bana dönüp kılıcının ucunu saplayacakmış gibi hızla hamle yaptı; nasıl becerdim bilmiyorum ama elimdeki o değnekle Owain'in kılıcına vurup bu hamleyi de savuşturdum. Owain sırıttı. "Hızlısın," dedi, "Bu iyi bir özellik. Sen bu işi başaracaksın evlat, gözünü açık tuttuğun sürece." Kılıcını kınına soktu ve doğu yönüne bakmaya başladı. Uzakta tüten ve bir akıncı saldırısını ele veren ateşlere bakıyordu; lakin Saksonlar da hasat mevsimindeydi bizim gibi; uzak hudutlarımıza saldırmak yerine başka işlerle meşgul olmaları gerekiyordu Sakson savaşçılarının. "Söyle bakalım Arthur hakkında ne düşünüyorsun, evlat?" diye sordu bana aniden Owain.

"Onu sevdim." Arthur'un, Owain hakkındaki sorusu karşısında hissettiğim tedirginliği hissederek beceriksizce cevap vermiştim.

Owain'in, eski dostu Uther'inkine çok benzeyen dağınık saçlı koca kafası bana doğru döndü. "E tabii, Arthur sevilmeyecek biri değil," dedi istemeye istemeye. "Ben de Arthur'u daima sevmişimdir. Arthur'u herkes sever, ama Arthur'u anlayabilecek biri var mı acaba, bunu yalnız tanrılar bilir? Merlin haricinde Arthur'u kim anlayabilir. Peki Merlin hayatta mı sence?"

"Hayatta olduğunu biliyorum," dedim heyecanla; halbuki böyle bir şey bildiğim falan yoktu.

"Çok iyi," dedi Owain. Ben Tor'dan gelmiş olduğum için, Owain benim başkalarına nasip olmayan sihirli ilimlere sahip olduğumu zannediyordu. Ayrıca bir druidin ölüm çukurundan sağ çıkmış olduğum söylentisi savaşçılar arasında yayılmıştı; bu da

onların gözünde beni uğurlu ve hayırlı biri kılıyordu. "Merlin'i severim," diye devam etti konuşmasına Owain, "o kılıcı Arthur'a vermiş olmasına rağmen severim."

"Caledfwlch'ı mı?" diye sordum, Excalibur'un asıl ismini telaffuz ederek.

"Bilmiyor muydun?" diye sordu Owain şaşkınlıkla. Sesimdeki şaşkınlığı işitmişti; bu şaşkınlık normaldi, çünkü Merlin böyle muhteşem bir hediyeden hiç bahsetmemişti. Arthur'un Uther'in sarayında olduğu o kısa dönemde tanışmışlardı, Merlin bundan kısaca bahsederdi. Arthur'dan sanki pek zeki olmayan, ama hevesli bir öğrenciymiş gibi, övgüyle değil sevgiyle bahsederdi; sanki Arthur'un sonradan başardığı işler Merlin'i eni konu şaşırtmış gibi. Lakin o meşhur kılıcı Arthur'a armağan etmiş olması Arthur ile ilgili kanaatinin gösterdiğinden çok daha olumlu olduğunun bir ispatıydı.

Owain bana açıklamaya koyuldu: "Caledfwlch, öbür dünyada Gofannon tarafından dövülmüştür." Gofannon Demirciliğin Tanrısı idi. "Merlin kılıcı İrlanda'da bulmuştu," diye devam etti Owain, "İrlanda'da kılıca Cadalcholg derlerdi. Merlin kılıcı İrlandalı bir druidden, bir rüya müsabakasında kazanmıştı. İrlandalı druidlerin dediğine göre Cadalcholg'u taşıyan kişi dara düştüğü an kılıcı toprağa saplamalıymış, çünkü o vakit Gofannon öbür dünyadan gelip o adamın imdadına yetişirmiş." Owain başını iki yana salladı; kılıcın bu özelliğine inanmadığı için değil, bu kılıç onu hayrete düşürdüğü için. "Merlin böyle bir armağanı niçin Arthur'a verdi ki?"

"Niçin vermesin ki?" diye sordum dikkatlice, Owain'in sesindeki haseti sezmiştim çünkü.

"Arthur tanrılara inanmaz çünkü," dedi Owain, "işte bu yüzden o armağanın ona verilmesi tuhaf. Hıristiyanların o güçsüz ve korkak tanrısına bile inanmaz Arthur. Hatta bildiğim kadarıyla Arthur, o iri savaş atları haricinde hiçbir şeye inanmaz ve o hayvanların da savaşta ne halta yaradığını tanrılar bilir anca."

"Ürkütücü görünüyorlar," dedim; Arthur'a olan sadakatimi korumak istiyordum.

"A, ürkütücüdürler tabii," diye tasdik etti Owain, "ama hayatında hiç öyle bir şey görmeyenler için ürkütücüdürler sadece. Üstelik ağır hareket ederler, normal bir atın yediğinin iki üç misli yem tüketirler; eğer o hantal ayaklıkları bağlamazsan toynakları sıcak tereyağı gibi çatlayıp yarılır. Ayrıca o hayvanların üzerindeyken

hiçbir kalkan duvarına hücuma geçemezsin asla. O yana koşmazlar çünkü."

"Koşmazlar mı?"

"Hiçbir at, kalkan duvarına koşmaz!" dedi Owain küçümseyerek. "Eğer sen ayağını sağlam basarsan yeryüzündeki hiçbir at, dimdik tutulan mızrak saflarına hücum edemez, başka yöne koşarlar. Atlar savaşta bir işe yaramaz evlat, senin keşif kollarını uzaklara götürmekten başka bir işe yaramaz."

"Öyleyse niçin–" diye söze başlamıştım.

Owain sorumu tahmin edip cevap verdi: "Çünkü bir savaşta bütün mesele düşmanın kalkan duvarını çökertmektir. Onu başarırsan her şey çocuk oyuncağıdır. Evet, Arthur'un atları düşman saflarında korku yaratıp adamların kaçmasına sebep oluyor, ama gün gelecek düşman kaçmadan korkusuzca duracak... işte o gün tanrılar o atların yardımcısı olsun. Ve ola ki atından düşürülüp o balık pullu zırhının içinde yerde savaşmaya çalışırsa Arthur... o vakit tanrılar onun da yardımcısı olsun. Bir savaşçıya lazım olacak yegane metal, kılıcı ve mızrağının ucundaki sivri metaldir, bunun haricindekiler sadece yüktür, fuzuli ağırlıktır." Kalenin içindeki yapılardan birinde Gundleus'un esir edildiği yerin çitlerine yapışmış Ladwys'i izliyordu Owain. "Arthur buralarda fazla durmaz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Bir yenilgi aldı mı gemiye atlayıp Armorica'ya yelken açar hemen; iri atları, balık kıyafetlerini ve süslü atları severler çünkü Armorica'da." Owain tükürdü; o an anladım ki Owain'in Arthur'a olan sözde sevgisinin haricinde başka bir şeyler daha vardı ortada, hasetten daha derin bir şeyler vardı. Owain bir hasmı olduğunu biliyor, ama vaktin gelmesini bekliyordu, zannımca Arthur da aynı şekilde bekliyordu; bu düşmanlık beni korkutmuştu, çünkü her ikisini de seviyordum. Aşağıda ıstırap çeken Ladwys'e bakıp güldü Owain. "Hakkını yememek lazım, eşine sadık bir fahişeymiş bu," dedi iri adam, "ama onun direncini kırarım yakında. Senin kadının değil mi şu giden?" Elinde deri bir su kesesi ile savaşçıların kulübelerine doğru giden Lunete'i işaret etti başıyla.

"Evet," dedim, bu itiraf yüzünden kıpkırmızı kesilmiştim. Tıpkı yeni çıkmış sakalım gibi Lunete de benim erkekliğimi gösteriyordu ve ben her iki konuda da bir türlü acemiliğimi üzerimden atamıyordum. Nimue ile Ynys Wydryn'in enkazına gitmek yerine, burada benimle kalmaya karar vermişti Lunete. Bu karar tamamıyla

Lunete'e aitti. Ben, ilişkimiz ile ilgili her konuda halen tedirgindim, Lunete ise bu konuda hiçbir şüphe taşımıyor gibiydi. Kulübenin bir köşesine yerleşmiş, orayı süpürüp otlarla kaplamış ve müşterek istikbalimizden rahatça bahsetmeye başlamıştı bile. Lunete'in Nimue ile birlikte kalacağını sanmıştım, ne var ki tecavüze uğradığından bu yana Nimue sessizleşmiş, içine kapanmıştı. Hatta resmen düşmanca davranıyordu herkese artık; onunla sohbet etmek isteyenler olduğunda bu kişileri terslemek haricinde bir söz çıkmıyordu ağzından. Gözündeki yara ile Morgan ilgileniyordu; Morgan'ın maskını hazırlayan demirci, Nimue'ye takma göz olarak küçük bir altın kürecik hazırlayabileceğini söylemişti. Lunete de hepimiz gibi bu yeni tanıdığımız aksi ve öfke kusan Nimue'den biraz ürkmüştü.

"Güzel kız," dedi Owain Lunete'e uzun uzun bakıp, "ama kızların savaşçılar ile yaşamasının tek bir sebebi vardır evlat; zengin olmak. Dolayısıyla bu kızın bütün arzularını karşıla, onu mutlu et, aksi halde emin ol senin hayatını çekilmez kılacaktır." Elbisesinin ceplerini bir süre karıştırdıktan sonra nihayet küçük bir altın yüzük çıkardı. "Bunu kıza ver," dedi.

Kekeleyerek teşekkür ettim. Kumandanların savaşçılarına armağanlar vermesi gerekli bir şeydi elbet, ama bu yüzük oldukça cömert bir armağandı; ne de olsa ben Owain'in askeri olarak savaşmamıştım henüz. Yüzük Lunete'in hoşuna gitti, kılıcımın kabzasından çözüp çıkardığım gümüş iplik ile birlikte bu yüzük Lunete'in çeyizinin ilk parçalarını oluşturuyordu. Yüzüğün yıpranmış yüzeyine bir haç sembolü kazıdı Lunete; kendisi Hıristiyan olduğu için değil, haç sembolü, bu yüzüğü takan kişinin başka birinin sevgilisi olduğunu gösterdiği için. Ayrıca bu sembol Lunete'in kızlıktan kadınlığa geçtiğinin de işaretiydi. Sevgililerin taktığı bu tarz yüzüklerden takan erkekler de vardı; gel gelelim benim aklım başka türlü yüzüklerdeydi... muzaffer savaşçıların, öldürdükleri düşmanlara ait mızrakların ucunu eritip döverek yaptıkları o gösterişsiz demir halkalardan istiyordum ben. Owain, sakalına bu tarz bir yüzük tutturmuştu, parmakları da yine aynı tarz yüzüklerle dolu idi. Bu arada Arthur'un hiç yüzük takmaması da dikkatimi çekmişti.

Caer Cadarn civarındaki tarlaların hasadını yaptıktan sonra, mahsul olarak ödenecek vergiyi toplamak üzere askeri birliğimiz Dumnonia'da uğramadık yer bırakmadı. Ulu Kral'a tabi diğer kralla ve şeflere ziyaretlerde bulunduk; bu esnada Mordred'in hazi-

nedarlarından biri bize daima eşlik ediyor ve vergilerin çetelesini tutuyordu. Kralımızın artık Mordred olduğu ve Uther'in değil Mordred'in hazinesini doldurmakta olduğumuz düşüncesi tuhaf geliyordu; ama kral bir bebek bile olsa Arthur'un savaşçılarının ve Dumnonia hudutlarını bekleyen askerlerin maaşını ödemesi lazım gelir. Owain'in askerlerinden bir kısmı Gereint'in Durocobrivis'teki sınır kalesinin muhafızlarına takviye olarak yollanırken, bizler vergi tahsil etmeye devam ettik.

Savaşa düşkünlüğü ile meşhur Owain'in, ne Durocobrivis'e ne de Gwent'e gitmesi ve onun yerine burada kalıp vergi toplamak gibi sıradan bir işle uğraşması beni şaşırtmıştı. Böyle bir iş benim gözümde pek bayağı idi; lakin o sıralar Owain'in aklında ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük, bıyıkları yeni terlemiş bir oğlandım sadece.

Hiçbir Sakson düşman, Owain'in gözünde vergiler kadar önemli değildi. Sonradan öğreneceğim üzere, vergiler çalışmak istemeyen bir adamın servet oluşturması için en uygun yoldur; Uther öldüğüne göre, bu mevsim toplanacak vergiler Owain'in zengin olabilmesi için iyi bir fırsattı. Uğradığımız her konakta hasadın kötü gittiğini bildirdi ve bu bahaneyle düşük vergiler topladı Owain; tabii bu arada yalanı karşılığı aldığı rüşvetlerle kendi kesesini dolduruyordu bir yandan. Bu hususta benden hiçbir şey gizlemiyordu. "Uther, benim bunları cebe atmama asla izin vermezdi," dedi bir gün; ülkenin güney kıyısını takip ederek Romalıların inşa etmiş olduğu Isca kentine doğru yürüyorduk. Ölmüş kralımızdan iyi sözlerle bahsediyordu Owain. "İhtiyar Uther, uyanık piçin tekiydi, toplayacağımız vergilerin ne olduğunu kuruşu kuruşuna bilirdi kurnaz herif; ama şimdi Mordred bunu nereden bilecek?" Derken sol tarafa baktı. Koca bir tepenin üzerindeki uçsuz bucaksız bir kırda ilerliyorduk; güneyde yelin kuvvetle eserek gri dalgalarda beyaz benekler yarattığı ıssız bir deniz manzarası uzanıyordu. Ta doğuda, çakıllarla kaplı uzun kıyının sona erdiği yerde, dalgaların çarpıp köpürdüğü koca bir kara çıkıntısı, bir burun vardı. Hemen hemen bir ada sayılırdı bu burun, anakara ile tek bağı kıyıya uzanan çakıl taşlarının oluşturduğu dar bir tümsek yoldu. "Şunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu, başı ile ilerdeki burnu işaret ederek.

"Hayır Lordum."

"Ölüler Adası," dedi Owain, sonra da şerre karşı tükürdü; ben ise her Dumnonialının kabuslarına sık sık giren bu ürkütücü yere bakakaldım. Bu burun, delilerin konduğu ada idi işte; adaya giden

yolu... o korunan yolu geçtikleri andan itibaren ölü kabul edilen tüm vahşi ve delirmiş dimağların, dolayısıyla Pellinore'un da ait olduğu yerdi burası. Bu adayı koruyan kuvvet Crom Dubh'tu... o topal ve kara Tanrı. Kimileri öbür dünyaya açılan Cruachan'ın Mağarası'nın bu adanın en ucunda bulunduğunu rivayet ederdi. Korku içinde adaya bakıyordum ki Owain elini omzuma attı. "Ölüler Adası seni asla ürkütmesin evlat," dedi. "Merak etme senin taşıdığın kafa sağlam ve değerli," diyerek batı yönünde yürümeye devam etti yeniden. "Bu gece nerede konaklıyoruz?" diye seslendi sonra hazinedar Lwellwyn'e; bu yılın hasadına dair sahte kayıtlar da Lwellwyn'in katırının yükleri arasında idi.

"Iscalı Prens Cadwy'nin bizi ağırlayacağı yerde," diye cevap verdi Lwellwyn.

"Aa, Cadwy! Cadwy'i severim. Geçen sene bize ne ödemişti o çirkin madrabaz?"

Çetele tuttuğu çentikli çomaklarına bakmadan bir çırpıda sayıp döküverdi Lwellwyn: deriler, koyun postları, esirler, külçeler halinde kalay, kurutulmuş balıklar, tuz ve öğütülmüş mısır. "Ancak çoğunu altın olarak ödemişti," diye eklemeyi de ihmal etmedi.

"O halde artık Cadwy'i daha da çok seviyorum!" dedi Owain. "Peki bu sene ne kadarına razı olur sence bu adam Lwellwyn?"

Cadwy'nin geçen yıl ödediklerinin yarısını ödeyeceği yönünde bir tahminde bulundu Lwellwyn; Prens Cadwy'nin konağındaki akşam yemeğinden önce iki tarafın anlaştığı miktar da tam o kadardı. Romalılar tarafından inşa edilmiş büyük bir konaktı burası; Exe Irmağı'nın denize döküldüğü ormanlık geniş bir vadiye bakan sütunlu bir girişi vardı. Vatanımıza adını veren Dumnonii kabilesinden bir prensti Cadwy; prens oluşu onu krallığımız içinde en yüksek ikinci makam sahiplerinden biri kılıyordu. En yüksek makam krallara aitti; onların ardından Gereint ve Cadwy gibi prensler ile Belgaeli Melwas gibi Ulu Kral'a tabi krallar geliyordu, bunlardan da sonra ise Merlin gibi şefler geliyordu makam sırasında. Tabii Avalonlu Merlin bir druid olduğu için aslında bu hiyerarşinin tamamen dışında kalıyordu. Cadwy, hem prens hem de şefti, Kernow hududu ile Isca arasındaki topraklarda yaşayan geniş bir kabileye hükmediyordu. Bir zamanlar Britanya'daki kabileler arasında mensupları birbirine benzeyen iki kabile bulabilmeniz mümkün değildi; mesela Catuvellani kabilesine mensup bir adam, Belgaeli bir adamdan farklı görünürdü. Ne var ki Romalılar soyu-

muzu tek tip kıldılar. Yalnızca bazı kabileler –örneğin Cadwy'nin kabilesi– kendilerine özgü çehrelerini muhafaza etmeyi başardılar. Cadwy'nin kabilesi, kendilerini diğer Britonlardan üstün görüyor ve bunu da yüzlerine yaptıkları, kabilelerinin ya da klanlarının sembollerini taşıyan dövmelerle belli ediyorlardı. Her vadinin kendi klanı vardı, genelde bunlar en fazla bir düzine aileden oluşurdu. Klanlar arası rekabet yoğundu, ama Prens Cadwy'nin kabilesi ile diğer Britanyalılar arasındaki rekabetle kıyaslanınca önemsiz sayılırdı. Kabilenin yönetim merkezi Romalılardan kalma Isca kentiydi; iyi bir işçilikle yapılmış duvarları ve taş binaları Glevumdakiler kadar ihtişamlıydı. Buna rağmen Cadwy kentin dışında kendi topraklarında yaşamayı yeğliyordu. Kenttekilerin ekseriyeti halen Romalılardan kalma adetleri uyguluyor ve dövme yapmaktan kaçınıyorlardı; ama duvarların ötesinde, Romalıların hükmünün hiçbir zaman güçlü olamadığı Cadwy'nin toprakları olan vadilerde herkes –kadınlar ve çocuklar da dahil– o mavi dövme motiflerini yanaklarında taşıyordu. Ayrıca bu bölgenin halkı zengindi de; ama Prens Cadwy daha da zenginleştirmek niyetindeydi ahalisini.

"Bozkıra çıktın mı hiç şu son zamanlarda?" diye sordu Prens Cadwy, o gece Owain'e. Sıcak ve güzel bir geceydi, akşam yemeğimiz Cadwy'nin arazilerine bakan konağın o sütunlu girişinde sunulmuştu bize.

"Hiç çıkmadım," dedi Owain.

Cadwy homurdandı. Onu Uther'in büyük konseyinde görmüştüm; ama şimdi Dumnonia'yı Kernow'dan veya uzaktaki İrlanda'dan yapılabilecek akınlara karşı korumakla yükümlü bu adamı ilk kez yakından görme fırsatı buluyordum. Prens, kısa boylu, kel, orta yaşlı bir adamdı; oldukça yapılıydı ve kollarında, bacaklarında, yanaklarında kabilesine ait sembollerin dövmeleri vardı. Britanya tarzı bir kıyafet giymişti, ama bu Roma tarzı konağını seviyordu yine de. Bu konağın döşenmiş taşları, sütunları vardı; ayrıca ana bahçedeki taş oluklar vasıtasıyla suyu taşıyıp sütunlu girişin yanında bir ayak yıkama havuzu oluşturan ve oradan da mermer bir seti aşıp vadinin aşağısındaki ırmağa ulaşan bir de su kanalına sahipti. Cadwy'nin bolluk içinde bir yaşam sürmekte olduğuna kanaat getirdim. Ürünleri bereketliydi, koyunları ve inekleri besiliydi, kadınlarının ekseriyetinin yüzleri gülüyordu. Üstelik Sakson tehdidinden uzakta yaşıyordu, ama yine de halinden hoşnutsuzdu. "Bozkırda iyi para var," dedi Owain'e, "kalay."

"Kalay mı?" dedi Owain küçümser bir sesle.

Cadwy ciddi bir edayla tasdik etti. Oldukça sarhoştu; hoş, o alçak yemek masasının etrafındaki adamların çoğu sarhoştu ya. Hepsi de savaşçıydı bunların... Cadwy'nin askerleri ile Owain'in adamları. Bense, yaşça küçük olduğum için Owain'in sedirinin arkasında onun kalkanını tutmakla görevlendirilmiştim. "Kalay," dedi yeniden Cadwy, "ayrıca altın... belki. Ama esas bol miktarda kalay." Özel bir konuşmaydı bu aralarında geçen; akşam yemeğinin neredeyse sonuna gelinmişti ve Cadwy savaşçıları eğlendirmeleri için esir kızlar ayarlamıştı. Kimse bu iki kumandanın ne konuştuğuna dikkat etmiyordu – ben ve bir de Cadwy'nin arkasında onun kalkanını taşımakla görevli çocuk hariç. Esir kızların soytarılıklarını yarı kapalı gözlerle izleyen, ağzını kapamayı unutmuş, uyudu uyuyacak bir oğlandı bu. Bense Owain ve Cadwy'i dinliyordum, ama o kadar sessiz ve hareketsizdim ki bu iki adam muhtemelen benim de orada olduğumu unutmuşlardı. "Sen kalayla ilgilenmiyor olabilirsin, ama ilgilenen pek çok kişi var bilesin," dedi Cadwy, Owain'e. "Çünkü kalay olmadan bronz elde edilemez. Ülkenin diğer yanlarını bırak, sırf Armorica'da bile bu merete öyle bir fiyat biçiyorlar ki!" Dumnonia'nın uzayıp giden topraklarına doğru yumruğunu salladıktan sonra öyle bir geğirti çıktı ki Cadwy'nin ağzından, kendisi bile bu sese şaşırdı. Kaliteli şaraptan bir yudum alıp midesini sakinleştirdi, sonra da hangi konudan bahsettiğini hatırlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Kalay," dedi nihayet, hatırlamıştı.

"Bahset bakalım o halde," dedi Owain. Esir kızlardan birini çırılçıplak soyduktan sonra kızın karnına tereyağı sürmekte olan bir savaşçısını izliyordu şu anda.

"Kalay bana ait değil ama," dedi ikna edici bir ses tonuna bürünen Cadwy.

"Birilerine aittir herhalde," dedi Owain. "Lwellwyn'e sorayım istersen. Para ve mal mülk konularında kafası çalışır o piçin." Yağ sürmeyi bitiren savaşçı kızın göbeğine bir şaplak indirince masanın üzerine yağ sıçradı, ortalık kahkahaya boğuldu. Kız şikayet edecek gibi oldu, ama savaşçı onu susturup gövdesinin diğer kısımlarına tereyağı ve domuz yağı sürmeye devam etti.

"İşin aslı şu," dedi Cadwy merak uyandırıcı bir sesle; Owain'in ilgisini çıplak kızdan uzaklaştırıp yeniden konuya çekmeye çalışıyordu. "Uther bir grup Kernowlu'yu ülkeye getirtmişti. Romalılardan kalma eski madenleri işletmek üzere gelmişlerdi, çünkü bizimkilerden hiç kimse bu konuyu bilmez. Ne var ki o piçler sizin hazi-

nedara kira bedeli yollayacakları yerde, bak bu sözüme dikkat et, kira yollayacakları yerde, kalay gönderiyor o lanet karın ağrısı herifler. Bu gerçeği adım gibi biliyorum."

Owain'in kulakları artık dikilmişti. "Kernow mu?"

"Bizim toprağımızdan para çıkarıyor bu herifler, para çıkarıyor. Bizim toprağımızdan!"

Kernow ayrı bir krallıktı, Dumnonia'nın batı yarımadasının en ucunda kalan bilinmez, esrarengiz bir yerdi. Bizimle olan ilişkileri ekseriyetle iyiydi, lakin ara sıra Kral Mark, artık o sıralar hangi kız ile evlendiyse, işte onun koynundan çıkar ve bir akıncı grubunu Tamar Irmağı'nın ötesine yollardı. "Kernowlu heriflerin ne işi var orada?" diye sordu Owain, onun sesi de Cadwy'ninki gibi öfke doluydu.

"Dedim ya. Paramızı çalıyorlar. Sırf o da değil ayrıca. Besili ineklerim, koyunlarım ve hatta birkaç esirim de kayıp. Bu madenciler hadlerini aşmaya başladılar, üstelik sana ödemeleri lazım gelen vergiyi de ödemiyorlar. Tabii bunu asla ispatlayamazsın, asla. Senin kafası çalışan arkadaşın Lwellwyn bile bozkırdaki bir çukura bakıp da bir yıl içinde oradan ne kadar kalay çıkarılacağını bilemez." Cadwy eli ile bir güveyi kovduktan sonra kafasını aksi bir biçimde salladı. "Kanunların kendilerine sökmeyeceğini zannediyorlar. İşte sorun da burada. Uther onların hamiliğini yaptığı için kanunun kendilerine sökmeyeceğini zannediyorlar."

Owain omuz silkti. İlgisi, vücuduna yağ sürülmüş o kıza kaymıştı yeniden; kız şu anda aşağı taraçaların orada yarım düzine adam tarafından kovalanıyordu. Vücuduna sürülmüş yağ yüzünden adamların elinden rahatça kurtuluyordu; bu tuhaf ve itici av partisini seyreden adamlar ise gülmekten yerlere yatacaklardı neredeyse. Aslına bakarsanız ben de kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Owain tekrar Cadwy'e baktı. "O halde git ve o piç heriflerden birkaçını gebert Prens Hazretleri," dedi Owain, sanki bu, dünyadaki en kolay çözümmüş gibi.

"Olmaz," dedi Cadwy.

"Niye olmuyormuş?"

"Uther'in koruması altındalar halen. Eğer onlara saldırırsam, beni konseye ve Kral Mark'a şikayet ederler; o vakit *sarhaed* ödemek zorunda kalırım." *Sarhaed*, kan döken birinin kanunen ödemek zorunda olduğu para cezasına verilen isimdi. Bir Kralın

sarhaedi ödenemeyecek kadar pahalıydı, bir esirin *sarhaedi* düşük fiyattaydı, bir madenciyi öldürmeninki ise belli ki Cadwy gibi bir prensin bile gözünü korkutacak kadar çok paraydı.

"Onlara saldıranın sen olduğunu nereden bilecekler ki?" diye sordu Owain küçümseyici bir eda ile.

Cevap olarak Cadwy kendi yanağını işaret etti. Yüzlerindeki mavi dövmelerin adamlarını ele vereceğini söylüyordu.

Owain buna hak verdi. Vücuduna yağ sürülmüş kızı sonunda yakalayıp aşağı taraçalardaki çalıların arasında yere yatırmışlardı; savaşçılar, kızın etrafına toplandılar. Owain biraz ekmek ufaladı, sonra başını kaldırıp Cadwy'e baktı. "Ne diyorsun peki?"

"Dediğim şu," diye söze girdi Cadwy gözlerinde fesat bir bakışla, "eğer o piçlerin sayısını azaltacak birkaç adam bulabilirsem hiç fena olmaz. O zaman o herifler, kendilerini korumam için bana gelirler, anlıyor musun? Ben de onlardan koruma bedeli olarak Kral Mark'a gönderdikleri o kalayı alırım. Ve senin ücretin ise..." Ne ima ettiğini Owain'in anlaması için sözün burasında biraz durdu, "o kalayın edeceği paranın yarısı olur."

"Ne kadar yani?" diye sordu derhal Owain. İki adam o kadar alçak sesle konuşuyorlardı ki savaşçıların kahkahaları ve şen bağırtıları arasında bu ikisinin seslerini duyabilmek için kulak kesilmek zorunda kaldım.

"Yılda elli altın nasıl? Bak bunun gibi mesela," dedikten sonra Cadwy, kesesinden kılıç kabzası boyunda bir altın külçe çıkardı ve külçeyi masanın üzerinden Owain'e doğru kaydırdı.

"O kadar çıkar mı?" Owain bile hayret etmişti.

"Zengin bir yerdir bozkır dediğin," dedi Cadwy ciddiyetle. "Pek zengin bir yerdir."

Owain, Cadwy'e ait olan vadiye doğru uzun uzun baktı. Ay, uzaktaki bir ırmağa sanki uzun ve gümüşi bir kılıç gibi aksetmişti. "Kaç kişiymiş bu madenciler?" diye sordu sonra Prens'e.

"En yakın yerleşim yerinde yetmiş seksen adam var. Ayrıca biraz esir ve kadın da mevcut tabii."

"Kaç tane yerleşim yeri var bunun gibi?"

"Üç tane, diğer ikisi uzak. Benim canımı sıkan yalnızca buradaki."

"Sadece yirmi kişiyiz," dedi Owain tereddüt içinde.

"Gece yapın o halde?" diye önerdi Cadwy. "Şimdiye kadar hiç saldırıya uğramadı bu herifler; dolayısıyla nöbetçi falan dikmezler."

Owain, boynuzdan yapılma kadehinden şarabını yudumladı. "Yetmiş külçe altın," dedi sonra ifadesiz bir sesle, "elli değil."

Prens Cadwy bir an düşündü, sonra bu fiyatı kabul ederek başıyla tasdik etti.

Owain sırıttı. "O halde neden olmasın ha?" dedi. Altın külçeyi avuçladı; derken bir anda yılan kadar hızlı bir şekilde dönüp bana baktı. Hiç kıpırdamadım, gözlerimi ise Cadwy'nin dövmeli savaşçılarından birine sarılan çıplak bir kızdan ayırmıyordum. "Uyanık mısın Derfel?" diye soruverdi Owain.

Sanki irkilmiş gibi sıçradım. "Efendim Lordum?" dedim, aklım bir süredir başka yerdeymiş gibi.

"Aferin evlat. Yok bir şey," dedi Owain; benim konuşulanları işitmediğime kanaat getirerek rahatlamıştı. "Şu kızların tekinde gözün kaldı değil mi?"

Kızardım. "Hayır, Lordum," dedim.

Owain güldü. "Bu çocuk kendisine küçük ve güzel bir İrlandalı kız bulmuş," dedi Cadwy'e. "Bak şimdi de kıza sadık kalmaya çalışıyor. Ama aklı başına gelecek." Tekrar bana döndü. "Öbür dünyaya gittiğinde evlat, öldüremediğin adamlar için değil de elinden kaçırdığın kadınlar için hayıflanacaksın." Bana karşı şefkatle konuşuyordu. Onun askeri olduktan sonraki ilk günlerde ondan korkuyordum, ama kestiremediğim bir nedenden ötürü Owain beni sever ve bana iyi davranırdı. Dönüp Cadwy'e baktı. "Yarın gece," dedi yavaş bir sesle, "yarın gece."

Merlin'in Tor'daki konağından Owain'in savaşçıları arasına katılmıştım, bu dünyadan öbürküne sıçramış olmak gibi bir şeydi bu. Aya baktım, Gundleus'un uzun saçlı adamlarının Tor'daki muhafızları nasıl katlettiklerini anımsadım... bozkırdaki o insanlar da aynı vahşetle karşılaşacaklardı ertesi gece. Üstelik bu olaya engel olmak gerektiğini bilmeme rağmen elimden hiçbir şey gelmezdi; çünkü kader, Merlin'in bize daima anlattığı gibi, değiştirilemez. Hayat dediğimiz, tanrıların bir şakasıdır sadece ve adalet diye bir şey yoktur, derdi hep Merlin. Gülmeyi bilmek lazım, aksi halde ağlaya ağlaya ölürüz, demişti bir defasında da.

Kalkanlarımızı, sivri pruvalı kayıkları ile Dumnonia'nın kuzey kıyılarına akınlar düzenleyen Oengus Mac Airem'in İrlandalı akıncılarının kara kalkanlarına benzetebilmek amacıyla, üzerlerine kayık yapımında kullanılan ziftlerden sürdük. Yanaklarında dövmeler olan bu bölgeden bir kılavuz, ikindi boyunca bizi kuytu ve yeşil vadilerden tırmandırıp sık ağaçlıkların arasındaki bir parmak açıklıktan görülen uçsuz bucaksız ve kasvetli o bozkıra doğru yürüttü. Bereketli bir koruydu burası; bir sürü geyik gördük, bozkırın yüksek platosundan denize doğru gürül gürül inen soğuk ırmaklar kesti yolumuzu sık sık.

Akşama doğru bozkırın sonuna ulaşmıştık, gece çöktüğünde ise yukarı giden bir patikayı takip ediyorduk. Gizemli bir havası vardı bu yerin. Eski Ahali burada yaşamış, vadilerde taşlar dizerek kutsal halkalarını oluşturmuşlardı. Dağların zirvelerinde üst üste yığılmış gri kayalar vardı, aşağılar ise tehlikeli bataklıklarla kaplıydı; neyse ki kılavuzumuz bizi buradan hatasız bir şekilde geçirdi.

Bozkır halkının Kral Mordred'e karşı ayaklandığını söylemişti bize Owain ve inançları yüzünden de bizim gibi kara kalkanlı adamlardan korkacaklarını eklemişti. Güzel bir masaldı, evvelsi gece Prens Cadwy ile Owain arasında geçen sohbete kulak misafiri olmasaydım ben de bu masala inanırdım. Görevimizi doğru dürüst yaptığımız takdirde Owain bizlere altın vereceği vaadinde bulundu; sonra da, ceza uygulamak üzere konseyden emir almadığımız için bu gece dökeceğimiz kanın bir sır olarak kalması gerektiğini tembihledi. Sık ağaçlıklı ormanın derinliklerinde, bir meşe koruluğunun altına dikilmiş eski bir mabede rast gelmiştik. Mabedin duvarlarındaki oyuklara yerleştirilmiş küflü kafataslarının önünde, bu sırrı açıklamayacağımıza dair, hayatımız üzerine yemin ettirdi bize Owain. Bunun gibi eski zamanlara ait, gizli kalmış mabetlerle doluydu Britanya – Romalılar buraya gelmeden evvel druidlerin nasıl da her yere yayılmış olduklarının birer ispatıydı bunlar. Köylüler, tanrılara yakarmak üzere bu tarz mabetlere gelirlerdi. İşte o gün öğleden sonra, yosun tutmuş koca meşelerin altında biz de kafataslarının önünde diz çöküp Owain'in kılıcının kabzasını tuttuk ve aramızda Mithras'ın gizlerini yeni öğrenmeye başlamış olanlar Owain tarafından öpüldüler. Böylece tanrılar tarafından kutsanıp kan dökeceğimize dair yemin ettikten sonra gecenin derinliklerine doğru yeniden ilerlemeye koyulduk.

Nahoş bir yerdi geldiğimiz köy. Madenleri eritmek için yakılmış koca ateşler gökyüzüne doğru kıvılcımlar ve dumanlar fışkırtıyor-

du. Ağız gibi açılmış dipsiz kara kuyuların etrafına dizilmiş kulübeler ateşlerin arasında kalıyordu; adamlar bu kuyulardan toprağın altına iniyordu demek. İstiflenmiş kömürler, siyah kaya yığınları gibi görünüyordu. Bu vadi de öyle bir ateş yanıyordu ki daha evvel hiç böylesini görmemiştim; hatta benim aşırı çalışan muhayyileme göre burası bir madenci köyünden ziyade, öbür dünya dediğimiz Annawn'ın diyarına benziyordu.

Biz yaklaştıkça köpekler havlamaya başladı, yine de kimse bu hayvanların çıkardığı gürültüyü umursamadı. Burasını koruyacak ne bir çit ne de bir toprak set vardı. Yan yana dizili kağnılara bağlanmış midilliler, biz vadinin kenarına yaklaştıkça kişnemeye başladılar; buna rağmen kimse kulübesinden çıkıp da hayvanları neyin huzursuz etmiş olabileceğine bakmadı. Kulübe dediğim, aslında üst üste yığılan taşlarla halka şeklinde dikilmiş bir yapı idi, damları ise tezektendi; köyün merkezinde ise Roma tarzı iki bina vardı, dörtgen şeklinde, büyük, taş binalar.

"Her biriniz iki kişi haklayacaksınız... en az," diye fısıldadı Owain, bizden beklediği kelle sayısını hatırlatarak. "Tabii esirler ve kadınları saymıyorum bile. Çabuk hareket edin, çabuk öldürün, daima arkanızı kollayın. Ve birbirinizden ayrılmayın!"

İki gruba ayrıldık. Ben, Owain'in grubundaydım; taktığı o demir savaşçı yüzüklerine akseden ateşin ışığı yüzünden sakalı parlıyordu şu anda. Köpekler havladı, midilliler kişnedi ve yavru bir horozun ötmesi ile birlikte nihayet bir adam, kümesteki hayvanlarını neyin huzursuz ettiğini öğrenmek üzere kulübesinden eğilerek çıktı, ama artık çok geçti; katliam başlamıştı.

Bunun gibi pek çok katliama şahit oldum. Sakson köylerinde katliama başlamadan evvel kulübeleri yakardık, ama taş ve tezekten yapılmış bu halka şeklindeki kulübeler ateş almıyordu. Dolayısıyla kılıçlarımız ve mızraklarımızla kulübelere girmek zorunda kaldık. Girmeden evvel, ateşlerden yanan bir odun parçası kapıp kulübelerden içeri fırlatıyorduk ki biz kan dökerken içerisi aydınlık olsun; bazen de alevler yüzünden içerdekiler dışarı fırlıyor ve kendilerini bekleyen kılıçlar tarafından parçalanıyorlardı, tıpkı bir kasabın baltasıyla parçalanan etler gibi. Eğer ateş içerdeki aileyi dışarı çıkarmaya yetmezse, Owain'in emri ile aramızdan iki kişi içeri dalıyor, diğerleri de dışarıda hazır bekliyordu. Sıranın bana da gelmesinden korkuyordum, ama biliyordum ki kulübeye gönderilme sırası bana da gelecekti... ve ayrıca biliyordum ki bu emre karşı çıkacak cesaretim yoktu. Bu kanlı vazifeyi yerine getireceği-

me dair ant içmiştim, emre itiraz etmek benim mutlak ölümümle sonuçlanırdı.

Feryatlar yükselmeye başladı. İlk birkaç kulübedekileri öldürmek kolay olmuştu, ne de olsa içerdeki insanlar ya uyumaktaydı ya da uyku sersemiydi, ama köyün diğer kulübelerine girdikçe daha sert bir direnişle karşılaşmaya başladık. İki adam baltalarla saldırdı ve bizim mızraklı savaşçılarımız tarafından kolaylıkla öldürüldü. Kadınlar, kucaklarında çocuklarla kaçışıyordu. Owain'in üzerine bir köpek saldırdı... omurgası kırılan köpek inleyerek can verdi. Kan içindeki bir çocuğu elinden tutmuş, kucağında da bebeği olan bir kadın kaçmaya çalışıyordu; birden Tanaburs'un o gün söylediği sözü anımsadım... annemin hayatta olduğunu söylemişti. Onu öldürmekle tehdit ettiğim için o ihtiyar druidin beni lanetlemiş olabileceğini fark edince ürperdim, iyi talihim o laneti uzak tutsa da şerrin tıpkı sinsi ve karanlık bir düşman gibi etrafımda dolaştığını biliyordum. Sol elimdeki yara izine dokundum ve Tanaburs'un lanetini üzerimden defetmesi için Bel'e dua ettim.

"Derfel! Licet! Şu ilerdeki kulübeye!" diye seslendi Owain. Her iyi asker gibi ben de verilen emre itaat ettim.Kalkanımı yere bıraktıktan sonra yanan odunlardan birini içeri fırlattım ve alçak kapı eşiğinden iki büklüm içeri daldım. İçeri girmemle birlikte çocuklar çığlık atmaya başlamıştı, üzeri çıplak bir adam bıçağıyla bana doğru sıçradı, beceriksizce çekilmeye çalıştım. Çocuklardan birinin üzerine düşerken mızrağımla çocuğun bana saldıran babasına doğru hamle yaptım. Mızrağın ucu, kaburgalarını sıyırdı; adam tam üzerime çullanıp bıçağını boğazıma saplayacaktı ki Licat onu öldürdü. Adam, karnını tutarak iki büklüm yere yığıldı, Licat mızrağın ucunu gövdesinden kurtarırken de acı içinde inledi; sonra çocukları öldürmek üzere bıçağını çekti Licat. Bense Owain'e içerde bir kişi olduğunu söylemek üzere eğilerek dışarı çıktım.

"Haydi!" diye bağırdı Owain. "Demetia! Demetia!" O geceki savaş naramız buydu; Oengus Mac Airem'in Siluria'nın batısındaki İrlanda krallığının adıydı bu. Kulübelerin tamamını temizledikten sonra, bu yerleşim yerinin kuytu köşelerinde gizlenen madencileri bulup öldürmeye başladık. Katliamdan kaçmaya çalışıyordu herkes koşturarak; kimisi ise durup savaşmaya çalıştı. Hatta bir grup gözü pek adam, iyi kötü bir savaş nizamı alarak mızraklar, baltalar ve kazmalarla bize saldırdı. Ne var ki Owain'in askerleri bu acemi saldırıyı korkunç bir üstünlükle bertaraf ettiler; kara kalkanları darbenin şiddetini emdi, ardından savaşçılar mızrakları ve

kılıçları ile kendilerine saldıran köylüleri parçaladılar. Öldürdüğüm insan sayısı ikiye çıkmıştı artık o gece, hatta belki de üçe... Tanrı beni affetsin. Bana saldıranlardan birini gırtlağından mızrakladım, diğerini ise kasığından. Kılıcımı kullanmadım, Hywel'in kılıcının o gece yaptıklarımız için uygun olmadığına inanıyordum.

Her şey çabucak oldu bitti. Köy, ölenler, ölmek üzere olanlar, sağ kalmış birkaç adam, gizlenmeye çalışan kadınlar ve çocuklar hariç bomboş kalmıştı kısa sürede. Önümüze gelen herkesi öldürdük. Hayvanlarını öldürdük, yukarıdaki vadiden kömür taşımak için kullandıkları kağnıları yaktık, kulübelerinin tezekten damlarını tutuşturduk, sebze bahçelerini ayaklarımızla çiğnedik ve köyde bulabildiğimiz her şeyi yağmaladık. Uzaktan birkaç ok savurduysalar da bunların hiçbiri bize isabet etmedi.

Şefin kulübesinde Romalıların madeni paraları, altın külçeler ve gümüş kalıplarla dolu koca bir çömlek vardı. Köydeki en büyük kulübeydi bu, bir uçtan bir uca yirmi ayak ederdi. Kulübenin içinde ise fırlattığımız odunların alevlerinin ışığında, kesilmiş karnı ve sararmış yüzü ile şefin cesedi görünüyordu. Şefin kadınlarından birinin ve çocuklarından iki tanesinin cesetleri, şefin kanı ile kaplıydı. Diğer bir çocuk ise –küçük bir kızdı bu – kana bulanmış bir postun altında yatıyordu; bizim adamlardan birinin ayağı ona takılınca kızın elinin bir an için seğirdiğini görür gibi oldum... bu kızın ölü olduğunu farz ederek hiç bakmadan geçtim hemen. Başka bir çocuğun feryadı daha işitildi gecenin içinden, bu kız da gizlendiği yerde bulunmuş ve kılıçlanmıştı.

Tanrı beni affetsin, Tanrı ve tüm melekleri beni affetsin, o gece işlediğim günahları tek bir kişiye anlattım sonraları; anlattığım kız rahip değildi, İsa'nın merhametini bana bahşedemezdi. O ölen çocuklar arafta ya da belki cehennemde yakama yapışacak muhakkak ve ben o cezayı hak etmiş olacağım.

Ama elimden başka ne gelirdi ki? Gençtim, ölmek istemiyordum, kan dökeceğime dair ant içmiştim, kumandanımın emirlerini yerine getirmiştim. Bana saldıranlar haricinde kimseyi öldürmemiştim, ama işlediğim onca günah için nasıl bir mazeret olabilir ki bu? Diğer savaşçılar günah olarak görmüyorlardı bunu. Başka bir kabileye, hatta başka bir ülkeye ait yabancıları öldürüyorlardı sadece. Bu sebep onların kendilerini haklı görmesi için kafi idi; ama ben Tor'da yetişmiştim. Orada herkes farklı ırklara, farklı kabilelere mensuptu. Merlin, Briton isminin ateşli savunucularını gözetip korurdu elbet, ama bize diğer kabilelere karşı nefret duymayı öğ-

retmemişti asla. Yabancıları, sırf yabancılıkları yüzünden hiç düşünmeden katletmek bana yanlış geliyordu... Merlin'in öğrettikleri beni bu yönde yoğurmuştu.

Ne var ki bana yanlış gelse de gelmese de kan döktüm. Tanrı bu günahım için beni bağışlasın – bu günahım ve şu anda hatırıma gelmeyen onca günahım için.

Tan ağarmadan evvel köyden ayrıldık. Vadi kanla yıkanmıştı, dumanlar tütüyordu, korkunçtu. Bozkıra bile ölüm kokusu sinmişti; artık dul, artık yetim kalmış köylülerin tüyler ürpertici feryatları çınlıyordu. Owain bana bir altın külçe, iki kalıp gümüş, bir avuç da madeni para verdi. Tanrı beni affetsin... ben de verdiklerini aldım.

Güz mevsiminin gelmesiyle savaşlar da başlar, bahar ve yaz boyunca kayıklarıyla doğu kıyılarımıza gelen Saksonlar, güzün kendilerine toprak alma çabasına girerler. Kış bu toprakları hapsetmeden evvel savaşmak için son fırsattır güz.

Uther'in öldüğü senenin güzünde savaştım ben de ilk kez Saksonlarla; batıdaki vergi toplama vazifemizden henüz dönmüştük ki doğuda Sakson akıncıları olduğunu işittik. Owain, astlarından Griffid ap Annan'ı başımıza kumandan olarak tayin etti ve bizi Dumnonia'ya tabi hükümdarlardan biri olan Belgae Kralı Melwas'a yardıma yolladı. Melwas, güney kıyılarımızı Sais akıncılarına karşı savunmakla yükümlüydü, Uther'in cenaze ateşinin tüttüğü o uğursuz sene Saisler güçlü bir şekilde savaşa hazırlanmışlardı. Krallığın konseyinde Mordred'in kim tarafından yetiştirileceğine dair büyük bir anlaşmazlık olduğu için Owain, Caer Cadarn'da kalmıştı. Piskopos Bedwin, Kral'ı kendi evinde yetiştirmek istiyordu; lakin konseyde Hıristiyanlar azınlıkta kaldığı için, diğerleri Mordred'in bir Hıristiyan olarak yetiştirilmesine itiraz etmişti. Bedwin ve yandaşları ise çocuğun bir putperest olarak yetiştirilmesine karşı çıkıyorlardı. Bütün tanrılara aynı derecede tapındığını iddia eden Owain, kendisinin arabuluculuk yapmasını önerdi. Bizim birlik yürüyüşe geçmeden evvel şunu söylemişti hatta: "Kralların hangi tanrıya inandıkları önemli değildir... krallara nasıl ibadet edeceklerini değil nasıl savaşacaklarını öğretmek lazımdır çünkü." Biz Saksonları öldürmek üzere oradan ayrılırken, Owain bu inancını savunmak üzere kaldı.

Kumandanımız Griffid ap Annan, ince yapılı, sıkıntılı bir adamdı; Owain'in asıl niyetinin, Arthur'un Mordred'i yetiştirmesine mani olmak olduğunu düşünüyordu. "Arthur'u sevmediğinden değil, ama eğer Kral, Arthur'un elinde olursa, krallık da Arthur'un elinde olacak," dedi.

"Bu o kadar fena bir şey mi peki?" diye sordum.

"Ülke Owain'e ait olursa, bu senin ve benim için daha kazançlı olur oğlum." Griffid boynundaki altın külçeyi tutarak ne demek istediğini belli etti. Hepsi de bana ya oğlum ya da evlat diyordu, çünkü en gençleriydim ve henüz gerçek bir savaşta düşman savaşçıları ile karşılaşmamıştım. Yıllar önce bir druidin ölüm çukurundan sağ çıkmış olduğum için kendilerine uğur getireceğime inanıyordu ayrıca bu savaşçılar. Tüm askerler gibi Owain'in adamları da fazlasıyla batıl inançlıydı. Her alameti dikkate alıp uzun uzun yorumlarlardı; kendilerine uğur getirmesi için tavşan ayağı veyahut kem gözlere karşı taşlar bulundururlardı yanlarında. Her hareketleri ayin niteliği taşıyordu; mesela hiçbiri önce sağ çizmesini giymezdi, hiçbiri yüzü kendi gölgesine dönük iken mızrağının ucunu bilemezdi. Saflarımızda bir avuç Hıristiyan da vardı. Bunların ötekilere kıyasla tanrılardan, ruhlardan veya hortlaklardan pek korkmayacaklarını sanıyordum; halbuki bu Hıristiyanlar da hepimiz kadar batıl inançlı çıkmıştı.

Melwas'ın krallığının yönetildiği Venta, yoksulluk içinde bir sınır kentiydi. Kentin zanaatkarlarının atölyeleri uzun zaman evvel kapanmıştı, Roma tarzı koca binaların duvarlarında Sakson akıncılarının eskiden çıkartmış oldukları yangınların izleri vardı. Kral Melwas, kentin yeniden yağmalanacağından korkmaktaydı. Saksonların yeni bir liderleri olduğunu söyledi Melwas; gözünü toprak hırsı bürümüş korkunç bir savaşçıydı bu yeni Sakson lideri. "Niçin Owain gelmedi?" diye sordu kırgın bir şekilde Melwas. "Veyahut Arthur? Benim krallığımın yıkılmasını istiyorlar, öyle değil mi?" Her şeyden kuşku duyan, şişman bir adamdı Melwas, onun gibi nefesi kokan birini daha tanımadım hayatımda. Bir ülkenin değil, bir kabilenin kralı idi; bu da onu makam olarak ancak ikinci dereceden önemli biri kılıyordu. Ne var ki Melwas'ı gören biri onu bir köylü, hem de huysuz bir köylü zannederdi. "Az kişi geldiniz değil mi?" diye söylendi Griffid'e, "şükür ki ben savaş için adam topladım."

Topladığı askerler, Melwas'ın krallığının ahalisinin oluşturduğu bir orduydu. Kral'ın Belgaeli kabilesindeki her sağlıklı erkek bu orduya katılmakla yükümlüydü; lakin bir sürü adam kendilerini askerliğe elverişsiz hale getirmişti, kabilenin zengin fertlerinin ekserisi ise kendileri yerine esirlerini göndermişti orduya. Tüm bunlara rağmen Melwas üç yüzden fazla askerden oluşan bir kuvvet oluşturmayı becermişti; bu adamların her biri kendi kumanyasını taşıyor, kendi getirdiği silahı kullanıyordu. Bu ordudakilerin

bir kısmı savaşçıydı, kendi savaş mızraklarını, özenle muhafaza edilmiş kalkanlarını getirmişlerdi yanlarında; azınlıkta kalan bir kısmında ise sopalar, ucu sivriltilmiş kazmalar hariç bir şey yoktu silah namına. Sakson tehdidi yakınken evlerinde yalnız kalmak istemeyen bir sürü kadın ve çocuk da bu toplama orduya eşlik ediyordu.

Kendisinin ve savaşçılarının kalıp Venta'nın harap olmuş surlarını koruyacağını ısrarla belirtti Melwas; bu ise toplanmış ordunun Griffid'in kumandanlığında düşmana saldıracağı manasına geliyordu. Saksonların nerede olabileceği hususunda Melwas'ın hiçbir fikri yoktu, dolayısıyla Griffid ve birliği Venta'nın doğusundaki kuytu ormanlarda amaçsızca dolaşmak zorunda kaldı. Aslında bir savaşçı birliğinden ziyade bir çapulcu sürüsü sayılırdık; bir geyik görecek olsak derhal hummalı bir takibe girişiyor ve on ya da on iki mil civarımızda olabilecek her türlü düşmanı ayaklandırabilecek kadar gürültü çıkarıyorduk. Üstelik bu takibin sonunda bizim zorla silah altına alınmış köylü ordumuz ormanın her köşesine dağılmış oluyordu. Bu iş yüzünden elliye yakın adam yitirdik; bu adamlar ya tedbirsizce koşuştuklarından Saksonların eline düştüler ya da ormanda kaybolup eve dönmeye karar verdiler.

O ormanlarda bir dolu Sakson gizleniyordu, lakin ilk başta hiçbirini görmedik. Kimi zaman, düşmanın halen tütmekte olan kamp ateşlerine rast geliyorduk; hatta bir seferinde, yağmalanıp ateşe verilmiş küçük bir Belgae köyü bulduk. Erkekler ve yaşlılar köydeydiler hala; hepsi öldürülmüştü, gençler ve kadınlar ise esir edilip götürülmüştü. Cesetlerden yükselen koku, bizim düzensiz ordumuzdan kalan askerlerin moralini bozdu ve Griffid doğuya ilerlerken onlar da gruptan ayrı kalmamaya karar verdiler.

Sakson savaşçılarıyla ilk olarak büyükçe bir ırmak vadisinde karşılaştık; bu akıncılardan bir güruh, kendilerine bir yerleşim yeri inşa ediyordu burada. Köyün asıl konağı olacak yerin ahşap sütunlarını ve çitlerin yarısını dikmişlerdi bile; derken ağaçlığın kıyısında bizim belirdiğimizi görünce marangoz aletlerini bırakıp mızraklarını kaptılar hemen. Onlardan üç misli fazlaydı sayımız, ama buna rağmen, yan yana dizilmiş Saksonların sipsivri mızraklarıyla takviye edilmiş o sağlam kalkan duvarına hücum ettiremedi hiçbirimizi Griffid. Biz genç savaşçılar gayet hevesliydik aslında; hatta kimilerimiz aptallık ederek Sakson saflarının az ilerisinde yürüyüp dans bile etti, ama hedefe doğrudan hücum etmek isteyenler azınlıktaydı. Saksonlar ise bizim alaylarımızı umursamadı, bu arada

Griffid'in adamlarının diğer yarısı bir yandan içkilerini içerken, bir yandan da biz gençlerin bu savaş hevesine lanetler okuyordu. Ben, öldüreceğim bir Sakson'un silahından eritip dövülecek bir savaşçı yüzüğüm olması için yanıp tutuşurken düşmana hücum etmiyor olmamız benim gözümde tam bir akılsızlıktı; tabii o zamanlar birbirine kenetlenmiş iki kalkan duvarının dehşetini tecrübe etmemiştim henüz; insanları o korkunç vazife uğruna canlarını vermeye ikna etmenin ne kadar güç olduğundan da habersizdim. Griffid adamları hücuma çıkarmak üzere bir iki gönülsüz teşebbüste bulunduktan sonra memnuniyetle oturup içkisini içmeye, düşmana küfürler savurmaya başladı; üç saatten fazla bir süre boyunca en fazla bir iki adım ilerleyerek düşmanla karşı karşıya durduk böylece.

Griffid'in ürkekliği, Saksonları incelemem için bir fırsattı en azından, bu adamlar bizden pek de farklı görünmüyorlardı. Saçları daha sarıydı, gözleri açık maviydi, tenleri bizimkilere kıyasla daha kanlı canlı idi, ayrıca bir dolu kürke bürünmüşlerdi, ama bunların haricinde aynı bizim gibi giyiniyorlardı. Silahlar hususundaki tek farkımız ise göğüs göğüse muharebede pek yaman bir silah olabilecek uzun ağızlı birer bıçak taşımalarıydı; ayrıca çoğunda bizim kalkanlarımızı bir vuruşta parçalayabilecek geniş ağızlı savaş baltaları vardı. Bizim askerlerin bir kısmı bu baltaları o kadar beğendiler ki sonradan kendileri de balta kuşanır oldu; halbuki Owain de Arthur da işe yaramaz buluyordu bu silahı. Balta ile başka bir silahı karşılayıp savuşturamazsın, derdi daima Owain; eğer bir silah saldırıya olduğu kadar savunmaya da yaramıyorsa Owain'in gözünde değersizdi o zaman. Sakson rahipleri ise bizim kutsal adamlarımızdan oldukça farklıydı; bu yabancı büyücüler sırtlarına hayvan postu giyiyor ve dik dik durması için saçlarına inek dışkısı sürüyordu. Bizimle savaşa girip girmeme hususunda tanrılara danışmak üzere bir keçi kurban etti bu bahsettiğim Sai rahiplerinden bir tanesi. Evvela hayvanın arka bacaklarından birini kırdı rahip ve boğazından bıçakladıktan sonra hayvanı azad etti. Kırık bacağını arkasından sürükleyen keçi, Sakson safları boyunca yalpalayarak koşarken bir yandan kanıyor, bir yandan acı içinde bağırıyordu; derken bizim tarafa döndü ve çimenlere yığılıverdi. Belli ki karşı taraf açısından kötü bir alametti bu, çünkü Sakson safları o meydan okuyucu tutumlarından vazgeçti ve kısa sürede de daha yarısını inşa ettikleri köylerinden geri çekilip sığ bir derenin ardındaki ağaçlıklara gittiler. Kadınlarını, çocuklarını, esirlerini, domuzlarını ve büyükbaş hayvanlarını da yanlarında götürüyorlardı. Bunu zafe-

rimiz olarak kabul ettik, çitlerini yıktık, o keçiyi de yedik. Yağma olmamıştı.

Silah altına alınmış köylülerden oluşan her ordu gibi bizim ordumuz da birkaç gün içinde tüm kumanyasını tüketiverdi; ormandaki ağaçlardan topladıkları fındıklar hariç hiçbir erzakları kalmadığı için açlık baş göstermeye başlamıştı. Eve dönmek için sabırsızlanan karınları aç köylüler ayrıldı evvela, onların ardından da biz koyulduk yola yavaş yavaş. Griffid'in keyfi kaçmıştı, çünkü ne esir ne de altın ganimetiyle dönüyordu; halbuki savaş olan topraklardaki pek çok savaş çetesinin başardığı kadar iş başarmıştık biz de. Aşina olduğumuz topraklara tam vasıl olmuştuk ki karşı yönden gelen bir grup Sakson savaşçısına rastlayıverdik. Eve dönmekte olan köylü ordusu ile karşılaşmış olmalıydı bu adamlar; yanlarında esir kadınlar ve fazla silahlar vardı çünkü.

Her iki taraf da şaşırmıştı bu rastlaşmaya. Griffid'in bölüğünün en gerisinde olduğum için, öncü kuvvetlerimizin ağaçlıklardan çıkar çıkmaz karşılaştığı, akarsuyu geçmekte olan o yarım düzine Saksonla olan savaşın başını işitebildim sadece. Bizimkiler saldırdı, derken her iki tarafın mızraklı savaşçıları bu ani kavgaya katılmak üzere koşturdular. Kalkan duvarı yoktu bu sefer, sığ akarsuyun üzerinde kanlı bir kapışma oldu sadece; ben bir kez daha, güney Ynys Wydryn'deki o ağaçlıklarda ilk kez bir düşman öldürdüğümde hissettiğim o savaş hazzını tecrübe ettim. Tanrılar iradesini ele geçirip onun vasıtasıyla konuşurken Nimue de böyle hissediyor mutlaka diye düşünmüştüm; sanki kanatların varmış gibi, demişti Nimue, seni ihtişamlı bir yere uçuran kanatların varmış gibi tıpkı... işte o güz günü ben de tam böyle hissediyordum. Öldüreceğim ilk Sakson tam karşımda idi, mızrağımı doğrultmuştum, düşmanın gözlerindeki korkuyu gördüm ve o anda bu adam zaten ölmüş sayılıyordu benim için. Mızrağımı karnına hızla sapladım ve Hywel'in kılıcını çektim –sonradan ismini Hywel'in Gazabı koyacağım kılıcı– bir yan kesme ile adamın işini bitirdikten sonra akarsuya dalıp iki kişi daha öldürdüm. Melun bir ruh gibi çığlıklar atıyor ve Saksonlara kendi dillerinde bağırarak gelip ölümü benden tatmalarını söylüyordum; derken azman bir savaşçı benim bu davetimi kabul etti ve elindeki o korkunç savaş baltası ile bana hücum etti. Gel gelelim balta dediğiniz fazlasıyla ağır bir silahtır. Bir kez savurdunuz mu bir daha yönünü değiştiremezsiniz. Ben de bundan yararlanarak kılıcımı doğrudan adamın gövdesine soktum ve onu öldürdüm; Owain'in yüzünü güldürebilecek bir hamleydi bu. Sırf o

baltalı savaşçının cesedinden tam üç altın kolye, dört broş ve mücevher kakmalı bir broş çıkardım, ayrıca baltasının ağız kısmını da aldım, ilk savaş yüzüklerime kavuşmak üzere.

Saksonlar geride sekiz ölü bırakarak kaçtılar, bir o kadar da yaralıları vardı. Tam dört düşmanı ben öldürmüştüm, bu marifetim silah arkadaşlarımın dikkatini çekmişti elbet. Onların övgü ve saygı dolu sözlerini mutlulukla dinledim; ama sonraları yaşlanıp biraz akıllandığımda gördüm ki o gün o kadar çok kişiyi öldürmüş olmamın sebebi gençliğin verdiği bir cahillikmiş. Gençler acele ile koşturur, yaşlılar ise temkinli ilerler. O gün bizden üç kişi ölmüştü. Bunlardan biri Licat idi; bozkırda hayatımı kurtaran adam. Saplı olduğu gövdeden mızrağımı kurtardım, akarsuyun kıyısında öldürdüğüm adamların cesetlerinden iki gümüş kolye daha çıkarıp can vermek üzere olan düşman savaşçılarına baktım; bunlar öbür dünyaya geçiyordu şu anda ve orada bizim ölü savaşçılarımızın esirleri olacaklardı. Ağaçlıkların dibinde birbirine sokulmuş bekleyen, Saksonlara esir düşmüş dört tane Britanyalı bulduk. Bizim köylü ordumuzun peşinden savaşa gelirken Saksonlar tarafından yakalanan kadınlardı bunlar; akarsuyun kıyısındaki böğürtlen çalılığında gizlenen o Sakson savaşçısını fark eden de bu kadınlardan biri oldu. Kadın, Saksonu görünce bir çığlık attı, sonra adamı bıçaklamak üzere davrandı. Sakson, akarsuya doğru sendeleyerek düşmanın koştu, ama orada enseledim onu.

Daha sakalı bile çıkmamış, takriben benim yaşlarımda bir oğlandı bu, korkudan tir tir titriyordu. Ucu kan olmuş mızrağımı çocuğun boğazına dayayarak "Nedir senin adın?" diye sordum.

Devirip suya yatırmıştım onu. "Wlenca," diye cevap verdi, sonra da Britanya'ya yalnızca birkaç hafta evvel gelmiş olduğunu söyledi. Nereden gelmiş olduğunu sorduğumda ise "Vatanımdan," demekten başka bir cevap veremedi. Lisanı benimkinin tam da aynısı değildi; neyse ki ufak tefek kelimeler hariç söylediklerini rahatça anlıyordum. Cerdic adında yiğit bir kralları olduğunu söyledi. Cerdic, güney Britanya'da toprak ele geçirmekteydi. Oğlanın söylediğine göre, yeni topraklarında hükmünü kurabilmek için Cerdic'in Kent bölgesine hükmeden Sakson Kralı Aesc ile savaşması gerekiyordu. O an anladım ki tıpkı biz Britanyalılar gibi Saksonlar da kendi aralarında savaşıyorlardı. Belli ki Cerdic, Aesc'e karşı zafer kazanmış ve artık kolları Dumnonia içlerine uzanmaya başlamıştı.

Wlenca'yı az evvel gizlenirken gören kadın yakınımıza bağdaş kurmuş, tehditler yağdırıyordu oğlana; derken başka bir kadın onu susturdu ve kendilerine tecavüz etmiş Saksonlar arasında Wlenca'nın olmadığını söyledi. Nihayet bir ganimet bulmuş olduğu için sevinen Griffid, Wlenca'nın öldürülmemesini söyledi; bunun üzerine Sakson'u çırılçıplak soyduk ve bir kadının gözcülüğünde onu batıya, esaretine doğru yürüttük.

O sene çıkılan seferlerin sonuncusu oldu bu, ama biz her ne kadar zafer kazandık diye geçinsek de Arthur'un başardığı işler yanında bizimkisi sönük kalıyordu. Arthur, Aelle'in Saksonlarını Kuzey Gwent'ten sürmekle kalmamış, Powys kuvvetlerini de bozguna uğratmıştı; bu arada Kral Gorfyddyd'in kalkan tutan kolunu da koparmıştı. Düşman Kral kaçmıştı, ama ne olursa olsun büyük bir zaferdi bu; Arthur'un namı Dumnonia ve Gwent'in her köşesine yayıldı.

Bu arada Lunete mutluluktan uçuyordu. Seferden dönüşte öyle çok altın ve gümüş getirmiştim ki ona, artık sırtına ayı kürkünden bir cüppe giyebiliyordu. Kendine bir de esir satın aldı; Owain'in evinden aldığı Kernowlu bir kızdı bu. Çocuk şafaktan günbatımına kadar çalışıyor, geceleri ise artık bizim evimiz olan kulübenin köşesinde ağlıyordu. Kız çok fazla ağlarsa, Lunete ona vuruyordu, kızı müdafaa edecek olursam bana da vuruyordu. Owain'in askerleri, Caer Cadarn'da kendilerine tahsis edilmiş o sıkışık binadan kurtulup Lindinis'deki daha rahat bir yere geçtiler; Lunete ile benim saz ve kamıştan yapılmış kulübemiz de Lindinis'de, Romalıların inşa etmiş oldukları alçak surların iç kısmında idi. Caer Cadarn, on kilometre uzaktaydı; civarda düşman olmadıkça veyahut kraliyetle ilgili büyük bir tören olmadıkça kaleyi kullanmıyorduk. Kış gelip de Mordred bir yaşına bastığında böyle bir törenimiz oldu. Tam bu sırada, talihin bir cilvesi olarak Dumnonia'nın musibetleri had safhaya ulaştı. Belki de talihin cilvesi falan değildi sebep, ne de olsa Mordred her zaman için uğursuz bir çocuk olmuştu ve onun kral ilan edilme töreni bile felaketle sonuçlanmaya mahkumdu belki.

Kış gündönümünün hemen ardından yapılmıştı tören. Mordred, kral olarak ilan edilecekti. Dumnonia'nın tüm ileri gelenleri bu tören için Caer Cadarn'a gelmişti. Nimue, bir gün evvel gelip kulübemizi ziyaret etti. Lunete, kulübeyi sarmaşık ve çobanpüskülü ile süslemişti. Kötü ruhların girmesine mani olan işaretlerin çizil-

miş olduğu eşikten içeri adım attı Lunete, sonra ateşin başına oturup pelerininin kukuletasını indirdi.

Tebessüm ettim, bir gözü altındı çünkü Nimue'nin. "Güzel olmuş," dedim.

"İçi boş," dedi, sonra da tırnak ucuyla takma göze huzursuzca tıkladı. Bu sırada Lunete, esir kıza bağırıyordu – kız, arpa filizleri ile yapılan türlüyü yakmıştı. Nimue, Lunete'in sergilediği bu öfkeden rahatsız olmuştu. "Mutlu değilsin," dedi bana.

"Mutluyum," diye üsteledim; gençler hatalarını dile getirmekten hiç hoşlanmazlar çünkü.

Dağınık ve isten kararmış kulübemizin içinde şöyle bir göz gezdirdi Nimue, sanki burada yaşayanların ruh halini sezmeye çalışıyormuş gibiydi. "Lunete sana uygun birisi değil," dedi sakince. Sonra eğilip yerdeki çöplerin arasından içi boş bir yarım yumurta kabuğu aldı ve bunu iyice kırdı ki kabuğun içinde bir kötü ruh saklanamasın. "Senin aklın beş karış havadadır, Derfel," diye devam etti, bu arada ufaladığı yumurtanın kabuklarını ateşe atıyordu. "Lunete ise ayaklarını yere sağlam basar. O kız zengin olmak istiyor, sen ise nam salmak istiyorsun. Bu ikisi bir arada olmaz." Sonra omuz silkti, sanki bu konu pek de mühim değilmiş gibi ve bana Ynys Wydryn'den havadisler vermeye başladı. Merlin geri dönmemişti hala, kimse de nerede olduğunu bilmiyordu; diğer taraftan, bozguna uğrattığı Kral Gorfyddyd'den aldığı paraları Tor'un yeniden inşası için yollamıştı Arthur. Gwlyddyn, eskisinden daha büyük bir konağın inşası için çalışmaları yürütüyordu. Pellinore hayattaydı, Druidan ve katip Gudovan da öyle. Norwenna'nın Dikenli Kutsal Ağaç Mabedi'ne gömüldüğünü ve artık bir azize olarak görüldüğünü anlattı Nimue.

"Azize ne demek?" diye sordum.

"Ölmüş Hıristiyan kadınlara denir," deyiverdi. "Ölünce hepsinin aziz veya azize olmaları lazımmış."

"Peki ya sen?" diye sordum.

"Ben ölmedim ki," dedi ifadesiz bir sesle.

"Peki ya sen mutlu musun, demek istedim."

"Daima böyle aptal sorular soruyorsun. Şayet mutlu olmak gibi bir arzum olsaydı, burada seninle yaşar, ekmeğini pişirir, yatağını temizlerdim Derfel."

"Niye öyle yapmadın peki?"

Belki de benim ahmaklığıma karşı ateşe tükürdü Nimue. "Gundleus halen sağ," dedi donuk bir sesle, konuyu değiştirerek.

"Corinium'da hapis," dedim, sanki Nimue düşmanının nerede tutulduğunu bilmeyecekmiş gibi.

"Gundleus'un adını taşa kazıdın ve sonra taşı gömdüm," dedi ve o altın gözüyle bana baktı. "Irzıma geçtiğinde beni gebe bırakmış, ama neyse ki onun iğrenç tohumunu çavdarmahmuzu ile öldürdüm." Çavdarın üzerinde biten bu koyu mor renkteki mantarın yardımıyla kadınlar, istenmeyen gebeliklerde karınlarındaki bebekten kurtuluyordu. Ayrıca Merlin, çavdarmahmuzunu transa geçip tanrılarla konuşabilmek amacıyla kullanırdı. Bir seferinde ben de denemiştim, sonra günlerce hasta yattım ama.

Lunete, Nimue'ye ısrarla yeni eşyalarını göstermek istedi; sahan altlığını, kazanı, eleği, mücevherlerini, pelerinini, kaliteli kumaştan elbisesini ve üzerinde resim olan o yıpranmış testiyi – resimde çıplak bir Romalı atlının bir geyiği kovalaması tasvir edilmişti. Nimue, bunları çok beğenmiş gibi yaptı, ama pek de inandırıcı değildi; sonra da kendisiyle birlikte Caer Cadarn'a yürümemi rica etti, geceyi orada geçirecekti.

"Lunete aptalın teki," dedi Nimue. Cam Irmağı'na dökülen bir akarsuyun kıyısı boyunca yürüyorduk. Narin, kahverengi yapraklar ayağımızın altında çıtırdıyordu. Gece kırağı olmuştu ve acı bir soğuk vardı o gün. Nimue her zamankinden de öfkeli, dolayısıyla her zamankinden güzeldi. Acılar, felaketler Nimue'ye yakışıyordu, o da bunu bildiğinden daima felaketlerin peşinden koşardı. "Namın yayılıyor," dedi, sol elimin parmaklarındaki gösterişsiz demir savaşçı yüzüklerine bakarak. Sağ elime yüzük takmıyordum, mızrağı veya kılıcı rahatça kavrayabilmek için. Sol elimin parmaklarında ise dört tane demir yüzük vardı.

"Şans işte," diye açıkladım düşmanı öldürerek kazandığım yüzüklere bakıp.

"Hayır şansla ilgisi yok." Sol elini kaldırıp avucundaki yara izini gösterdi.

"Sen savaşırken ben de senin yanında savaşıyorum, Derfel. Sen büyük bir savaşçı olacaksın, olmayı da hak ediyorsun zaten."

"Olacak mıyım?"

Nimue titredi. Griydi gökyüzü, parlatılmamış bir kılıcın grisi aynen, yine de batı ufkundan cılız, sarı bir ışık sızıyordu. Ağaçlar kışın karasına bürünmüştü, çayırlar kasvetle kararmıştı; köyden tüten dumanlar sanki soğuk ve ıssız semaya yükselmekten korkuyormuş gibi toprağın üzerinden ayrılmıyordu. "Merlin'in Ynys Wydryn'den niçin ayrıldığını biliyor musun?" diye sordu aniden, soru beni şaşırtmıştı.

"Britanya'nın Hikmetini bulmak için gitti işte," dedim, Nimue'nin bana Glevum'daki büyük konsey esnasında söylediği şeyi tekrarlayarak.

"Peki ama neden tam bu sıra gitti? Neden on yıl evvel değil de tam bu sıra?" diye sordu Nimue; kendi sorusunu yine kendi yanıtladı. "Merlin tam bu sıra gitti Derfel, çünkü uğursuz bir döneme girmek üzereyiz. Hayırlı ve güzel olan her şey kötü olacak, kötü olan her şey daha da kötüleşecek. Britanya'da herkes kuvvetini toplamaya çalışıyor şu anda... büyük mücadelenin yakın olduğunu biliyorlar çünkü. Zannımca tanrılar bizimle oynuyorlar. Artık, bütün taşları yerleştirdiler ve oyunun sonuna hazırlanıyorlar şu anda. Saksonlar her zamankinden de kudretli ve yakında bize küçük çeteler halinde değil, ordular halinde akın akın saldıracaklar. Hıristiyanlar ise," – sözünün burasında şerden korunmak için akarsuya tükürdü– "pek yakında o sefil tanrılarının doğumunun üzerinden tam beş yüz kış geçmiş olacağını ve o vakit de mutlak zaferi kazanacaklarını söylüyorlar." Tekrar tükürdü. "Peki ya biz Britonlar ne yapıyoruz bu arada? Biz birbirimizle savaşıyoruz, birbirimizden çalıp çırpıyoruz, demirci ocaklarında kılıçlar, mızraklar hazırlayacakken, gidip yeni ziyafet salonları inşa ediyoruz. Sınavdan geçirileceğiz Derfel, işte bu yüzden Merlin kuvvetini toplayıp hazırlanıyor... çünkü eğer krallar bizi kurtaramazsa, o vakit Merlin, tanrılardan bize yardım etmelerini isteyecek." Akarsuyun yakınındaki bir su birikintisinin yanında eğildi ve karanlık suya baktı, donmadan hemen önce görülen o soğuk durgunluk vardı suda. Bu su birikintisinin yanında, büyükbaş hayvanların toprakta bıraktığı ayak izlerinin içindeki sular çoktan donmuştu bile.

"Peki ya Arthur?" diye sordum. "O, bizi kurtaramaz mı?"

Belli belirsiz bir tebessümle baktı bana. "Sen benim için ne işlev görüyorsan, Arthur da Merlin için o işlevi görüyor. Yani Arthur, Merlin'in kılıcı aslında; ama ne Merlin ne de ben, siz kılıçları kontrol edemeyiz. Biz size kuvvet sağlarız," yara izi olan sol elini uza-

tıp kılıcımın kabzasını tuttu, "ve sonra sizi salarız. Doğrusunu yapacağınıza dair size güvenmekten başka bir şey yapamayız."

"Bana güvenebilirsin zaten," dedim.

Ben böyle sözler sarf ettiğimde hep yaptığı gibi iç geçirdi Nimue, sonra da kafasını iki yana salladı. "Britanya'nın Sınavının vakti geldiğinde, ki şüphen olmasın o vakit gelecek Derfel, hangimizin kılıcının ne kadar kuvvetli olacağını kim bilebilir ki?" Ertesi günkü törene, Mordred'in krallığının ilan edilme törenine katılmak üzere gelmiş lordların ve şeflerin sancaklarının uzaktan parladığı Caer Cadarn'ın surlarına baktı Nimue. "Aptallar," dedi acı bir sesle, "aptallar."

Arthur, ertesi gün geldi. Morgan ile birlikte Ynys Wydryn'den at sürmüşlerdi; tan ağarmadan evvel geldiler. Savaşçılarından sadece ikisi eşlik ediyordu ona. Üç adam da o iri savaş atlarına kurulmuşlardı, ama zırhları ve kalkanları yoktu yanlarında, sadece kılıçlarını ve mızraklarını taşıyorlardı. Arthur, sancağını bile getirmemişti. Son derece rahattı, sanki bu tören onun gözünde ilginç bir gösteriden öte bir şey değilmiş gibi. Tewdric yüksek ateş yüzünden yatağa düştüğü için onun namına Romalı savaşçı Lord Agricola katılıyordu törene – Agricola'nın aklı sanki tamamen başka bir yerdeymiş gibi görünüyordu; bunlar haricindeki herkes ise gergin ve tedirgindi, o gün kötü bir şeyler olacağından korkuyorlardı sanki. Yanaklarında mavi dövmeleri ile Isca Prensi Cadwy de törende hazırdı. Taşlar Bölgesi'nin Lordu Prens Gereint, Sakson sınırından gelmişti; Kral Melwas ise kendi harap şehri Venta'dan. Yüzden fazla Dumnonialı asilzade, kalede beklemekteydi. Gece sulusepken yağdığından Caer Cadarn'ın içi karlı çamur olmuş ve yerler kayganlaşmıştı; neyse ki günışığıyla birlikte batıdan sert, ama taze bir rüzgar esti ve güneş, Caer Cadarn'ın doğusunda dizilmiş tepelerde belirirken Owain kucağında soylu bebekle büyük salondan çıktı.

Morgan, törenin hangi vakit yapılacağına, ateş, su ve toprağın işaretlerini okuyup kehanetleri öğrendikten sonra karar vermişti. Törenin sabah olacağı biliniyordu aslında, güneşin ufka doğru düşmekte olduğu vakitlerde yapılan hiçbir işten hayır gelmez çünkü. Morgan, Caer Cadarn'ın zirvesinde halka şeklinde dizilmiş dikilitaşların orada yapılacak törenin doğru vakitte olduğuna kanaat getirene kadar konuklar bir süre daha beklediler. Aşağı yukarı bir çocuğun boyu kadardı bu dikilitaşlar, oluşturdukları halkanın ortasında ise Dumnonia'nın kraliyet kayası duruyordu. Burada

Morgan, cılız güneş ışığında son hazırlıklarını tamamlarken bir yandan da öfkeyle söyleniyordu. Düzgün, gri bir kayaydı bu ortadaki, diğer kayalardan hiçbir farkı yoktu; ama bize öğretildiğine göre Tanrı Bel, kendi insan çocuğunu –tüm Dumnonia krallarının atası olan Beli Mawr'ı– işte bu kayanın üzerinde kral tayin etmişti. Morgan vaktin doğru olduğuna kanaat getirince, Balise dikilitaşların ortasına getirildi. Caer Cadarn'ın batısındaki ormanlarda yaşayan çok yaşlı bir druiddi Balise, Merlin'in yokluğunda tanrılardan ihsan dilemesi için ikna edilmişti. Üzerinde keçi postu ve paçavralar olan, kamburu çıkmış, bitli bir adamcağızdı; o kadar kirliydi ki sakalının nerede bitip yırtık pırtık cüppesinin nerede başladığını anlamak mümkün değildi. Lakin rivayetlere göre Merlin'e yeteneklerinin çoğunu kazandıran Balise idi. Yaşlı adam, puslu güneşe doğru asasını kaldırdı, bazı dualar mırıldandı, sonra da güneşin her gün izlediği doğrultuda birkaç kez tükürdü; derken korkunç bir öksürük nöbetine yakalandı. Dikilitaşların kenarındaki bir iskemleye nefes nefese çöktü, bu arada yanındaki yaşlı kadın –tıpkı Balise gibi görünüyordu– cılız bir kuvvetle Balise'in sırtını ovaladı.

Piskopos Bedwin, Hıristiyan Tanrısına bir dua mırıldandı ve bebek Kral tören yürüyüşü ile dikilitaşların etrafında dolaştırıldı. Mordred'i kürklere sarmalayıp bir savaş kalkanının üzerine yatırmışlardı ve ilk kez işte bu şekilde savaşçıların, şeflerin, prenslerin karşısına çıkarıldı Kral; bebek önlerinden geçerken hepsi de dizleri üstüne çöküp saygılarını sundular. Yetişkin bir kral taşların etrafında yürürdü elbet; Mordred'i ise iki Dumnonia savaşçısı taşıyordu, onların ardında ise seçilmiş savaşçı Owain, kılıcı elinde ağır ağır yürüyordu.

Mordred'i taşırken güneşe doğru kaldırmışlardı; bir kralın hayatında doğanın düzenine karşı geldiği yegane andır bu. Ama bu ters yön kasıtlı olarak seçilmişti, Tanrıların soyundan gelen kralların fani doğa kanunlarının üzerinde olduğunu sergilemek için.

Ve Mordred'i kalkanın içinde, dikilitaşların ortasındaki kayanın üzerine yatırdılar. Bir çocuk gelip bir somun ekmeği Kral'ın önüne bıraktı... kralın halkını beslemesi gerektiğinin sembolü olarak; sonra başka bir çocuk bir kırbaç getirip koydu... kralın ülkede adaleti sağlaması gerektiğinin işareti olarak; ondan sonra da ayaklarının dibine bir kılıç bırakıldı... kralın Dumnonia'yı düşmana karşı savunması gerektiğinin sembolü olarak. Bu arada Mordred durmadan ağlayıp bağırıyordu, o kadar hırsla tepiniyordu ki neredeyse kalkanın üzerinden düşecekti. Ayağını ileri geri oynatıp dur-

duğu için topal ayağı ortaya çıkmıştı. Bunu kötü bir alamet olarak yorumladım; törene katılanlar ise kralın çarpılmış ayağını gördülerse de pek önemsemediler. Derken krallığın önde gelen kimseleri birer birer gelip armağanlarını sundular. Altınlar, gümüşler, değerli taşlar, madeni paralar, kehribar ve siyah kehribar türünden armağanlardı bunlar. Arthur, çocuğa altın bir şahin heykeli getirmişti. O kadar güzeldi ki herkesin soluğu kesildi; ama en değerli armağanı Agricola getirmişti şüphesiz. Kral Gorfyddyd'ın kraliyet savaş takımlarını bebeğin ayakları dibine bıraktı. Kaçmayı başaran Gorfyddyd'in ordugahında ele geçirmişti Arthur bu altın süslemeli zırhı, sonra da Kral Tewdric'e sunmuştu. Tewrdic, kendi savaşçı lordu aracılığıyla bu zırhı Dumnonia'ya armağan olarak iade ediyordu.

Huysuz bebek kayanın üzerinden kaldırıldı nihayet ve yeni dadısının kucağına verildi; Owain'in konağından esir bir kızdı bu. Artık sıra Owain'de idi. O günkü soğuk yüzünden asillerin hepsi de kürklere, pelerinlere sarınıp gelmişlerdi, yürüyerek öne çıkan Owain'in üzerinde ise pantolonu ve çizmeleri hariç hiçbir şey yoktu. Kolları çıplaktı ve dövmelerle dolu göğsü de tıpkı kılıcı gibi çıplaktı; kılıcı uygun bir biçimde kraliyet kayasının üzerine yatırdı. Ardından yüzünde bir küçümseme ifadesi ile halkanın dış tarafı boyunca yürüyerek oradaki herkese doğru tükürdü kasıtlı bir şekilde. Bu bir meydan okumaydı. Eğer oradakiler arasında Mordred'in kral olmasına itiraz eden varsa gidip kılıcı kayanın üzerinden alması yeterdi. Ondan sonra da Owain ile savaşmalıydı ama. Owain azametli bir şekilde yürüdü, küçümseyici sözler söyledi ve meydan okumasını yineledi, ancak kimse yerinden kıpırdamadı. Owain, dikilitaşların etrafında iki kez döndükten sonra tekrar kayaya gidip kılıcı aldı.

Ve bu hareketle birlikte herkes neşe ile bağırıp tezahürat etmeye başladı... Dumnonia'nın bir kralı vardı artık. Surlarda dizili savaşçılar mızraklarının dibini kalkanlarına vurarak bu müjdeyi kutladılar.

Son bir tören kalmıştı. Piskopos Bedwin bunu yasaklamaya çalıştıysa da, konseydekilerin sözü daha baskın çıkmıştı. Arthur'un dönüp gitmesi dikkatimi çekmişti, ama onun haricinde herkes bu ayini izlemek üzere kaldı – Piskopos Bedwin bile; çıplak ve korku içindeki bir esiri kraliyet kayasına doğru sürüklediler. Wlenca idi bu, benim yakaladığım Sakson çocuk. Başına gelecek şeyi bildiğini zannetmiyorum, ama en kötü ihtimalden korkuyordu muhakkak.

Morgan, Balise'i ayağa kaldırmaya çalıştı, ama ihtiyar druid törene katılamayacak kadar zayıf düşmüştü; bunun üzerine Morgan tek başına yürüdü titremekte olan Wlenca'ya doğru. Elleri kolları serbestti Sakson çocuğun, istese kaçmayı deneyebilirdi; ama tanrılar da biliyor ki kendisini kuşatan o silahlı kalabalığın arasından kaçmak mümkün değildi. Zaten çocuk da Morgan yaklaşırken kıpırtısız duruyordu. Belki de kadının altın maskı ve aksak yürüyüşünü izlerken donup kalmıştı Wlenca. Morgan, eldivenli çolak elini bir çanağa batırdıktan sonra bir an duraladı ve sonra çocuğun karnının üst kısmına elini dokundurdu. Morgan'ın teması ile birlikte Wlenca irkilerek sıçradı, ama sonra tekrar sakinleşti. Morgan'ın elini batırdığı çanakta yeni kesilmiş bir keçinin kanı vardı, Wlenca'nın zayıf karnının üzerinde şimdi bu kandan bir iz duruyordu.

Morgan, eski yerine döndü. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu ve hepsi de endişeyle bekliyordu. Tanrılar az sonra Dumnonia ile konuşacaktı çünkü.

Owain, dikilitaş halkasının içine girdi. Kılıcını bırakmış, onun yerine siyah savaş mızrağını almıştı. Gözlerini korku içindeki Sakson çocuğun gözlerine dikmişti, çocuk da kendi tanrılarına dua ediyordu galiba; tabii o Tanrıların Caer Cadarn'da hükmü geçmezdi.

Owain yavaş hareket ediyordu. Gözlerini Wlenca'nın gözlerinden bir saniye ayırıp mızrağının ucunu tam Sakson'un karnındaki işaretli noktaya dayadı, sonra esirin gözlerine bakmaya başladı tekrar. Her ikisi de sessizdi. Wlenca'nın gözlerinde yaşlar vardı, sessizce merhamet dilenirken kafası hafifçe titredi, ama Owain çocuğun yalvarışlarını dinlemiyordu bile. Wlenca yeniden sakinleşene dek bekledi Owain. Mızrağın ucu çocuğun karnında kanla işaretlenmiş noktaya dayanmıştı, çocuk da Owain de kıpırtısızdı. Yel bu ikisinin saçlarını, izleyenlerin rutubetli pelerinlerini havalandırdı.

Owain mızrağı soktu. Güçlü kollarıyla yaptığı tek bir hamle ile mızrağı Wlenca'nın gövdesine iyice daldırdı, sonra silahı çıkarıp kanlar içindeki Sakson'u kraliyet taşlarının halkasının ortasında bırakarak geri koştu.

Wlenca feryat etti. Korkunç bir yara idi bu; acı dolu ve yavaş gelecek bir ölüm olması için kasıtlı olarak böyle bir yara açmıştı Owain. Balise ve Morgan gibi tecrübeli kahinler, ölmek üzere olan

çocuğa bakarak krallığımızın istikbaline dair kehanetler okuyacaktı. Balise, uykusundan uyanıp çocuğa baktı. Sakson, bir eli karnında sendeledi ve korkunç acı yüzünden iki büklüm oldu. Nimue daha bir merakla izlemeye koyuldu, kehanetlerin en güçlüsü olan bu yönteme ilk kez şahit oluyor ve bütün püf noktalarını öğrenmeye çalışıyordu. Bense bir an gözlerimi kapayıp yüzümü buruşturdum, bunu itiraf ediyorum; ama sebep o ayinin dehşeti değildi. Wlenca'yı sevmiştim, onun o koca mavi gözlü yüzünde kendi muhtemel yansımamı görmüş olmamdı sebep; ama sonra şunu hatırlayıp teselli buldum. Bu dünyada kurban edildiği için öbür dünyada Wlenca'ya savaşçıların makamı bahşedilecekti ve gün gelecek orada karşılaşacaktık onunla.

Wlenca'nın feryadı yerini vahim bir can çekişmeye bıraktı, soluk almaya çalışıyordu çocuk. Yüzü sararmıştı, titriyordu, ama yine de düşmeden doğu yönüne doğru sendeleyerek birkaç adım attı. Taşların oluşturduğu halkanın iç kenarına ulaştı, bir an düşecek gibi oldu, derken vücudunu kaplayan bir acı dalgası ile yeniden iki büklüm oldu; sonra yine yalpalayarak yürümeye başladı. Kendi etrafında şöyle bir dönüverdi, kan tükürerek kuzey yönüne doğru birkaç adım attı ve nihayet devrildi. Acı içinde titreyip sarsılıyordu, bu seğirmelerin her biri Morgan ve Balise tarafından yorumlanan birer kehanetti. Çocuk kıvranıp sarsılırken, Morgan bunu daha yakından görebilmek için topallaya topallaya o tarafa gitti. Birkaç saniye boyunca çocuğun bacakları titredi, derken bağırsakları boşaldı, başı geriye düştü, gırtlağından boğuk bir hırıltı yükseldi. Ve Sakson ölürken fışkıran kan, Morgan'ın ayaklarına kadar sıçradı.

Morgan'ın sıkıntılı hali, şerre yorulacak bir kehanet gördüğü manasına geliyordu. Onun bu endişeli ruh hali, o korkulan kehanetin telaffuz edilmesini bekleyen konuklara da yansıdı. Morgan, Balise'in yanına gidip eğildi, Balise kaba bir şekilde güldü. Nimue, yerdeki kan izlerine ve onun ardından da cesede bakmaya gitti. Sonra dönüp Morgan ile Balise'in yanına vardı; herkes bekledi bu sırada, bekledi... bekledi...

Nihayet Morgan, cesedin yanına gitti. Bebek Kral'ın yanında duran Owain'e hitap ederek konuşacaktı, lakin sözlerini işitebilmek için herkes öne çıktı. "Kral Mordred," dedi "...uzun bir ömür sürecek. Savaşlarda hüküm sürecek ve zaferi tadacak."

Konuklar, rahat bir nefes almıştı. Kehanet hayra yorulabilecek nitelikteydi, ama galiba herkes dile getirilmemiş bazı başka kehanetler olduğunu da sezmişti. Üstelik konuklardan bir kısmı,

Uther'in krallığının ilanı sırasında aynı şekilde yapılan törende ölen adamın titremelerinden ve yerdeki kan izlerinden okunan o kehanetlerde müjdelenen zafer ve şeref dolu senelerin nasıl doğru çıkmış olduğunu anımsıyordu. Yine de şeref sözü söylenmemiş olsa bile Wlenca'nın ölümünden okunan kehanetlerde umut vardı hala.

O ölümle birlikte Mordred'in krallığı da ilan edilmiş oldu. Ynys Wydryn'deki Dikenli Kutsal Ağacın altına gömdükleri talihsiz Norwenna bu törenin daha farklı olmasını isterdi elbet; ne var ki yüzlerce piskopos ve onca aziz bir araya gelip tahta oturacak Mordred için dua etselerdi bile o kehanetlerin sonucu farklı olmazdı yine. Çünkü Kralımız Mordred'in sakatlığı vardı ve ne bir piskopos ne de druid bunu düzeltebilirdi.

O gün öğleden sonra Kernowlu Tristan geldi. Mordred'in şerefine verilen ziyafet için büyük salonda toplanmıştık, neşesiz bir kutlamaydı; Tristan'ın gelmesiyle daha da neşesiz bir hale büründü. Onun gelişini evvela kimse fark etmedi, ta ki Tristan ortadaki büyük ateşin başına gelip alevler miğferinde ve deri göğüs zırhının metal kısımlarında aksedene kadar. Prens Tristan, Dumnonia'nın müttefiki olarak tanınırdı, Piskopos Bedwin de onu bir dost gibi karşıladı; ne var ki Tristan'ın buna cevabı kılıcını çekmek oldu.

Bu hareket ile herkesin dikkati anında o yana kaydı, hiç kimse bir ziyafet salonuna kılıcıyla giremezdi – hele ki bu salonda bir kralın tahtına oturması kutlanıyorsa hiç. Salondakilerden bazıları sarhoştu, ama onlar bile susup siyah saçlı genç Prens'e bakakaldılar.

Bedwin, kınından çıkarılan kılıcı dikkate almamaya gayret etti. "Tören için mi gelmiştiniz Prens Hazretleri? Şüphesiz sizi yolunuzdan alıkoyup geciktiren bir şeyler olmuş herhalde? Kış vakti seyahat etmek pek güçtür. Buyrun, böyle oturmaz mısınız? Gwentli sayın Agricola'nın tam yanına. Bakın geyik eti şurada."

"Kavga etmek için geldim," dedi Tristan yüksek sesle. Dışarıda soğuk bir sulusepken yağıyordu; Tristan, altı muhafızını büyük salonun kapısının önünde bekletiyordu. Zırhları ıslanmış, pelerinleri sırılsıklam olmuş yaman savaşçılardı bu muhafızlar... barış için gelmediklerini belirtmek üzere kalkanlarını düz tutuyorlardı, baş aşağı değil; savaş mızraklarının uçları da parlatılmıştı.

"Kavga etmek için mi!" dedi Bedwin, sanki bunun lafını etmek bile korkunçmuş gibi. "Ama bu hayırlı günde böyle bir şey yapmazsınız muhakkak, öyle değil mi?"

Büyük salondaki savaşçılardan bazıları kükreyerek meydan okudular. Kavgaya girebilecek kadar sarhoştular, ama Tristan onlara bakmadı bile. "Kim konuşacak Dumnonia namına?"

Bir an duraksadı herkes. Owain, Arthur, Gereint, Bedwin... bunların hepsi de söz sahibiydi, ama hiçbiri de birbirinden üstün bir makamda değildi. Hiçbir hususta öne çıkmaktan hoşlanmayan Prens Gereint, bu soruyu duymazlıktan geldi; Owain, Tristan'a öfke ile bakıyordu; bu arada Arthur hürmetle sözü Bedwin'e bırakıtı. Bunun üzerine Bedwin, kendisinin krallığın başvekili olduğunu, dolayısıyla Kral Mordred'e tabi herkes adına konuşabileceğini çekine çekine söyledi.

"O halde Kral Mordred'e şu sözümü söyle," dedi Tristan, "eğer hak ettiğim adalet sağlanmaz ise onun ülkesi ile benim ülkem arasında çok kan dökülecek."

Karşısındaki adamın öfkesini dindirmeye çalışan Bedwin, telaş içinde ne diyeceğini düşünürken ellerini ovuşturuyordu. Ama aklına söyleyecek hiçbir söz gelmiyordu, nihayet Owain konuştu donuk bir sesle. "De öyleyse diyeceğini."

"Babamın halkından bir grup insan Ulu Kral Uther'in sözü ve izni ile korunuyordu," dedi Tristan, "Uther'in isteği üzerine sizin bu ülkenize gelip madenleri işletiyor ve kimseye zararları olmadan yaşayıp gidiyorlardı. Lakin geçtiğimiz yaz birileri gelip bu insanları kılıçtan geçirdi, köylerini yaktı, hepsini katletti. Elli sekiz ölümüz var, bunu o Kralınıza söyleyin, bu insanların *sarhaed*'i aynı sayıda can ile ödenecek ve bir de bu katliam emrini veren adamın canı ile tabii... aksi takdirde kılıçlarımız ve kalkanlarımız ile gelir ve bu tazminatı kendimiz alırız."

Owain, kahkahayla gürledi. "Küçük Kernowcuk mu yapacak bu işi? Aman pek korktuk!"

Sağımda ve solumdaki tüm savaşçılar hakaret ve alay dolu küçümseyici sözlerle bağırdılar. Kernow küçük bir ülkeydi, Dumnonia kuvvetleri ile boy ölçüşebilmesi mümkün değildi. Piskopos Bedwin, sessizliği sağlamaya çalıştı, ama salon, bağırıp çağıran sarhoş adamlarla doluydu; ancak Owain onları susturunca gürültüler kesildi. "İşittim ki Prens," dedi Owain, "bozkırdaki köye saldıranlar İrlandalı Karakalkan Oengus Mac Airem imiş."

Tristan yere tükürdü. "Onların bu işi yapmış olması için ülkenin üzerinden uçarak gelmeleri lazım, çünkü onları gören kimse yok halkımdan. Ayrıca onlar Dumnonialılardan tek bir şey bile çalmadı bugüne kadar, tek bir yumurta bile."

"Çünkü Dumnonia'nın gücünden korkarlar, ama Kernow'dan korkmuyorlarmış demek ki," dedi Owain. Büyük salon tekrar alaylar ve kahkahalarla doldu.

Arthur, ortalığın sessizleşmesini bekledi. "Oengus Mac Airem haricinde, senin insanlarına saldırmış olabilecek bir isim geliyor mu aklınıza?" diye sordu saygılı bir şekilde.

Tristan döndü ve büyük salonda yere oturmuş adamlara iyice baktı. Isca Prensi Cadwy'nin kel kafasını gördüğü an kılıcı ile o tarafı işaret etti. "Ona bir sorun bakalım. Ya da iyisi mi dışarıda bekleyen şu tanığımı bir dinleyin hele." Alayları bastırmak için sesini yükseltmişti. Cadwy, ayağa kalkmış, kılıcının getirilmesi için izin istiyordu. Cadwy'nin dövmeli mızraklı savaşçıları ise tüm Kernow'da katliam yapacaklarına dair tehditler savuruyorlardı.

Arthur, yumruğunu masaya indirdi. Çıkan ses büyük salonda yankılandı, sessizlik sağladı. Arthur'un yanında oturan Gwentli Agricola yere bakıyordu, ne de olsa bu tartışmanın kendisi ile bir ilgisi yoktu; lakin eminim ki bu gergin yüzleşmenin her anını kaydediyordu o keskin zekası ile. "Eğer ki bu gece kan döken olursa, o kişi benim düşmanımdır artık," dedi Arthur. Cadwy ve adamları sakinleşene kadar bekledi, sonra dönüp yeniden Tristan'a baktı. "Tanığınızı çağırın Lordum."

"Burası bir yargı salonu değil," diye karşı çıktı Owain.

"Bırakın da tanık gelsin," diye üsteledi Arthur.

"Burada şölenimiz var şu anda," diye itiraz etti Owain.

"Şahidiniz gelsin, gelsin." Piskopos Bedwin tüm bu tatsız meselenin bir an evvel çözüme kavuşturulmasını istiyordu ve Arthur'un önerdiği yol bu çözüme ulaşmanın en kestirme yolu gibi görünüyordu şu an. Büyük salonun köşelerinde çökmüş adamlar bu gösteriyi kaçırmamak için yaklaştılar; lakin Tristan'ın tanığı belirir belirmez gülmeye başladılar, çünkü içeri dokuz yaşlarında küçük bir kız girmişti. Kız, sakin ve mağrur bir yürüyüşle Prensinin yanına geldi ve Tristan da elini kızın omzuna koydu. "Sarlinna ferch Edain." Kızın adını söyledikten sonra teskin edici bir biçimde omzunu tuttu. "Anlat hadi."

Sarlinna, kurumuş dudaklarını yaladı. Doğrudan Arthur'a hitap ederek konuşuyordu, kim bilir belki de buradaki yüzler arasında en nazik sima Arthur'unki olduğu için. "Babamı öldürdüler, annemi öldürdüler, erkek kardeşlerimi ve kız kardeşlerimi öldürdüler..." Sanki bu sözleri daha evvelden prova etmiş gibi konuşuyordu kız, lakin salonda kimse sözlerin doğruluğundan şüphe etmiyordu. "Henüz bir bebek olan kız kardeşimi öldürdüler," diye devam etti tanık, "ayrıca küçük kediciğimi de öldürdüler," –gözyaşları belirmişti kızın yüzünde– "ve hepsini benim gözümün önünde öldürdüler."

Kızın acısını paylaşan Arthur kafasını salladı. Gwentli Agricola, bir elini kırlaşmış kısa saçlarına götürdükten sonra isten kararmış tavan kirişlerine bakmaya başladı. Owain, iskemlesinde arkaya yaslandıktan sonra, boynuzdan yapılma kadehinden içkisini içti, Piskopos Bedwin ise endişeli görünüyordu.

"O katilleri hakikaten gördün mü çocuğum?" diye sordu küçük kıza, Piskopos.

"Evet, Lordum." Sarlinna artık daha evvelden çalıştığı sözleri söylemiyordu, daha bir tedirgindi.

"İyi de bu olay geceleyin olmamış mıydı?" diye karşı çıktı Bedwin. "O akın gece olmamış mıydı Prens Hazretleri?" diye sordu Tristan'a. Dumnonia'daki tüm Lordlar bozkırdaki akının haberini işitmişti; ne var ki hepsi de Owain'in iddia ettiği gibi katliamın Oengus'un İrlandalı Karakalkanlarının işi olduğuna inanıyordu. "Bu çocuk geceleyin nasıl görmüş olabilir ki?" diye sordu Bedwin.

Tristan, çocuğun omzuna tekrar dokunarak cesaretlendirmeye çalıştı. "Piskopos Hazretlerine neler olduğunu anlat," dedi kıza.

"Adamlar kulübemizin içine yanan şeyler attılar Lordum," dedi Sarlinna cılız bir sesle.

"Az bile yapmışlar," diye homurdandı salondakilerden biri, gülüşmeler oldu.

"Sen nasıl hayatta kalmayı nasıl başardın Sarlinna?" diye nazikçe sordu Arthur, gülmeler kesildikten sonra.

"Saklandım Lordum, bir postun altına."

Arthur gülümsedi. "Aferin sana. Peki annenle babanı..." – duraladı– "ve kediciğini öldüren adamın kim olduğunu görebildin mi?"

Kız başıyla tasdik etti. Yaşla dolmuş gözleri, loş salonda pırıldıyordu. "Gördüm Lordum," dedi yavaşça.

"O halde tarif et bakalım o adamı bize," dedi Arthur.

Siyah yün pelerininin altında küçük gri bir elbise giymişti Sarlinna; kollarını kaldırıp elbisesinin yenini kıvırıp kendi soluk kollarını ortaya çıkardı. "Adamın kollarında resimler vardı Lordum; bir ejderha resmi ve bir de yabandomuzu resmi. Tam burada." Dövmelerin yerini kendi kollarında göstererek anlattı ve sonra Owain'e baktı. "Ayrıca sakalında yüzükler vardı," diye ekledi kız, sonra sustu, başka bir şey söylemesine gerek yoktu zaten. Sakalına yüzükler takan tek bir kişi vardı ve o sabah Wlenca'nın karnına mızrağı daldıran Owain'in kollarını herkes görmüştü; herkes biliyordu o kollardaki dövmeleri... Dumnonia Ejderi ve Owain'in kendi nişanı olan uzun dişli yabandomuzu dövmelerini.

Bir sessizlik oldu. Ateşe atılmış bir kütük çıtırdayıp tavan kirişlerine dolu yükselen bir duman saldı. Şiddetli yel, kalın damın üzerine sulusepken tanecikleri çarptı ve büyük salonun içinde rasgele dizilmiş alevleri titretti. Sanki daha evvel hiç böyle bir şey görmemiş gibi boynuzdan yapılma kadehinin gümüş süslemelerini inceliyordu Agricola. Büyük salonun bir köşesinde adamlardan biri geğirdi ve sanki bu sesle birlikte Owain dağınık saçlı kafasını kaldırıp gözlerini çocuğa dikti. "Yalan söylüyor bu kız," dedi sertçe, "yalan söyleyen veletlere bir güzel dayak atılır."

Sarlinna'nın gözleri doldu ve yüzünü Tristan'ın pelerini ile örttü hemen. Piskopos Bedwin kaşlarını çatmıştı. "Yanılmıyorsam sen yaz sonu gibi Prens Cadwy'i ziyarete gitmiştin öyle değil mi Owain?"

"Ne olmuş yani?" diye dikeldi Owain. "Gittiysem ne olmuş yani?" diye kükredi yeniden, bu kez oradaki herkese meydan okuyordu. "İşte savaşçılarım burada!" Büyük salonun sağ kanadında oturan bizleri işaret etti Owain. "Sor hadi onlara! Sor bakalım! Bu velet yalan söylüyor! Yeminle söylüyorum ki yalancı!"

Savaşçılar Tristan'a bağırıp meydan okurken salon yine karışmıştı. Sarlinna artık iyice ağlamaya başladığı için Prens eğilip küçük kızı kucağına aldı ve Bedwin salonda sessizliği sağlayana kadar da yere indirmedi. "Madem ki Owain yeminle konuşuyor," diye bağırdı Piskopos, "o takdirde bu çocuk yalan söylüyor." Savaşçılar bu söze hak verdiklerini söyleyerek bağırdılar.

Arthur'un beni izlemekte olduğunu fark ettim. Başımı eğip önümdeki ahşap çanakta duran geyik buduna baktım.

Piskopos Bedwin, çocuğu büyük salona aldığına bin pişmandı. Sakalını sıvazladıktan sonra kafasını bitkin bir şekilde salladı. "Hukukta bir çocuğun sözünün hükmü yoktur," dedi üzgün bir sesle. "Bir çocuk sözüne güvenilir olanlar arasında sayılmaz." Sözüne güvenilir olanlar dediği, hukukta sözünün doğruluğundan şüphe duyulmayan dokuz tip insana verilen isimdi: lord, druid, rahip, evlatları ile ilgili ifade veren baba, yargıç, verdiği armağan ile ilgili ifade veren kişi, bekareti ile ilgili ifade veren bakire, hayvanları ile ilgili ifade veren çoban ve son sözlerini söyleyen mahkum. Ailesinin katledilmesi ile ilgili ifade veren çocuklar sayılmıyordu bu listede. "Halbuki Lord Owain," diye izah etti Bedwin, Tristan'a "Sözüne güvenilir olanlardan biridir."

Tristan'ın beti benzi atmıştı, yine de davasından dönmedi. "Ben bu kızın doğruyu söylediğine inanıyorum," dedi, "yarın günbatımından sonra Dumnonia'nın bana vereceği yanıtı işitmek üzere geleceğim. Eğer ki o yanıt Kernow'un talep ettiği adaleti sunmaz ise, o vakit bu adaleti bizzat babam sağlayacak."

"Hayırdır, babanın nesi var?" diye alay etti Owain. "Yoksa en son karısı ile pek ilgilenemiyor mu artık? Demek yatakta değil er meydanında hüsran yaşamak istiyor biraz da!"

Tristan alaycı kahkahalar arasında çıktı, küçük Kernow'un kudretli Dumnonia'ya karşı hiçbir şey yapamayacağını düşünüp gülüyordu herkes. Ben gülmüyordum, yemeğimi yemekle yetindim sadece; şölenden sonra bana gelecek nöbet sırasında üşümemek için bu yemeğe ihtiyacım olduğunu söyleyip durdum kendi kendime. Şıra da içmedim hiç; pelerinimi, mızrağımı, kılıcımı ve miğferimi alıp kuzeye bakan surlardaki nöbet yerime giderken hala keyifsizdim o yüzden. Sulusepken kesilmişti, akıp giden bulutların ardında, yıldızların arasında yüzen parlak bir yarım ay görünüyordu semada, bulutlar akın akın Severn Denizi'ne doğru ilerliyordu. Surlarda volta atarken ürperdim.

Arthur beni orada buldu.

Gelip beni bulacağını biliyordum zaten. Gelmesini de istiyordum; lakin binaları geçip toprak ve taştan yapılmış surlara çıkan ahşap basamaklara geldiğinde ondan korktum. Önce hiçbir söz söylemeden ahşap duvara yaslanıp uzaklardaki Ynys Wydryn'de parıldayan ışık zerreciğine baktı. Beyaz pelerinini giy-

miş, çamur bulaşmasın diye de eteğini toplamıştı. Pelerinin eteğinin köşelerini belinin etrafına, çapraz motifli kınının hemen üst hizasına düğümlemişti. Nihayet konuştu, soluğu soğuk gece havasında buhar olarak çıkıyordu. "Sana bozkırda ne olduğu ile ilgili bir şey sormayacağım, çünkü kimsenin... özellikle de sevdiğim bir kimsenin hayatı üzerine ettiği bir yemini çiğnemesini istemem."

"Evet Lordum," dedim. Bizim o karanlık gecede ettiğimiz bir yeminle bağlı olduğumuzu nereden bilmişti acaba?

"Gel biraz yürüyelim." Tebessüm edip surları işaret etti. "Bir gözcü yürümezse üşür," dedi. "İşittiğime göre sen yaman bir asker olmuşsun."

"İyi bir asker olmaya çalışıyorum Lordum."

"Bunu da başarmışsın, aferin sana." Ahşap duvarın önünde soğuktan büzüşmüş başka bir savaşçının yanından geçerken Arthur sustu. Ben geçerken bu diğer muhafız endişeli bir yüzle bana baktı, Owain'in bölüğünü satarak gerçekleri Arthur'a anlatacağımdan korkuyordu. Arthur, pelerinin başlığını kafasına taktı yeniden. Uzun ve sağlam adımlar atıyordu, ona ayak uydurabilmek için hızlı yürümek zorunda kalıyordum. "Bir askerin işi nedir tam olarak sence Derfel?" diye sordu bana. Yine o samimi eda ile konuşuyor ve sanki onun için dünyadaki en mühim kişi sizmişsiniz gibi hissettiriyordu insana.

"Muharebelerde savaşmaktır Lordum," dedim.

Başını iki yana salladı. "Kendileri savaşamayacak kadar güçsüz insanlar namına muharebelerde savaşmaktır," diye düzeltti benim sözümü. "Ben bunu Bretanya'da iken öğrendim. Bu acımasız dünya güçsüz insanlarla, zayıf insanlarla, aç kalmış insanlarla, derdi olan insanlarla, hastalıkları olan insanlarla, yoksul insanlarla dolu ve bu insanları hor görmek çok kolay, özellikle de bir asker için. Eğer bir savaşçı isen ve bir adamın kızında gözün varsa kızı alıp götürüverirsin; toprağında gözün varsa adamı öldürüverirsin; bir askersindir ne de olsa... mızrağın, kılıcın vardır, karşında ki ise sabanı kırık, öküzü hasta, yoksul ve güçsüz bir köylüdür sadece, sana kim dur diyebilir ki?" Bu sorusuna cevap vermemi beklemeden sessizce yürümeye devam etti. Batı kapısının oraya gelmiştik, kapının üzerindeki platforma çıkan ahşap basamaklar bir kez daha don yüzünden beyazlaşmaktaydı. Basamakları dikkatlice çıktık. "Ama işin gerçeği şu Derfel," dedi Arthur, platforma ulaştığımızda. "O zayıf adamlar sayesinde biz asker olabiliyoruz. Bizim ek-

meğimizi tarlada onlar çıkarıyor, bizi koruyan zırhı onlar dövüyor, mızrağımızın yapımında kullanılan dişbudak ağacını onlar kesiyor. Onlara hizmet borcumuz var bu yüzden."

"Evet Lordum," dedim ve onunla birlikte uçsuz bucaksız topraklara doğru baktım. Mordred'in doğduğu o geceki kadar soğuk değildi, ama acı bir ayaz vardı yine de.

"Hiçbir şey boşuna değildir," dedi Arthur. "Buna asker olmak da dahil." Bana bakıp tebessüm etti, sanki bu kadar içten olduğu için özür diler gibiydi; halbuki özür dilemesine gerek yoktu, çünkü onun söylediği her sözü aklıma kazıyordum. Hem savaşçıların o saygın makamlarından ötürü, hem de tırmık değil kılıç tutmak istediğim için daima savaşçı olma hayali kurmuştum, ama bu bencilce hırslarım haricinde başka bir yönünü de düşünmemiştim hiç bu işin. Arthur ise meselenin farklı boyutlarını da görebiliyordu, kılıcını ve mızrağını neye karşı kullanacağı konusunda mutlak bir görüş sahibiydi ve bu görüşü Dumnonia'ya da yaymıştı.

"Elimizde bir fırsat var," –konuşurken surlara yaslandı– "halkımıza hizmet edebileceğimiz bir Dumnonia yaratmak için bir fırsatımız var. Onlara mutluluk sunamayız belki, onları zengin edecek iyi bir hasat da vaat edemem, ama onların emniyet içinde yaşamalarını sağlayabilirim; emniyet içinde yaşayan, çocuklarının esir edilmeyeceğini, kızının ırzına geçen bir asker yüzünden kızının başlık parasından olmayacağını bilen bir adam, sürekli savaş tehdidi altında yaşayan bir adama kıyasla çok daha mutlu olur. Böylesi adil olmaz mı?"

"Evet Lordum," dedim.

Isınabilmek için eldivenli ellerini ovuşturdu. Ben ise ellerimi yün parçaları ile sarmıştım, mızrağımı kavramak güç oluyordu bu yüzden; ellerimi bir yandan pelerinimin içinde sıcak tutmaya çalışırken özellikle de. Ziyafet salonundakilerin gürültülü kahkahaları işitiliyordu arkamızdan. İkram edilen yemekler her kış ziyafetinde olduğu gibi kötüydü; neyse ki bir sürü şıra ve şarap vardı. Gel gelelim Arthur da, ben de ayıktık. Arthur batı semalarında toplanan bulutları izlerken dönüp ona profilden baktım. Ay ışığı, yüzüne çukur bir görünüm veren ince uzun çene kemiğini daha bir belli etmişti, bu da çehresini her zamankinden de hoş kılıyordu. "Savaştan nefret ediyorum," dedi aniden Arthur.

"Sahiden mi?" Şaşırmıştım, ama o zamanlar savaşmaktan haz duyacak kadar gençtim tabii.

"Elbette!" Bana bakıp tebessüm etti. "İyi bir savaşçı olmuşuz işte, belki sen de benim gibisindir, ama bu demek değildir ki bu kabiliyetimizi akılsızca kullanacağız... hayır. Güzün Gwent'te neler olduğunu biliyor musun?"

"Gorfyddyd'i yaralamışsınız," dedim hevesle. "Kolunu koparmışsınız onun."

"Evet, doğru," dedi sanki şaşırmış gibi. "Tepelik bir ülkede savaşırken atlarımın pek bir faydası olmuyor, ormanlık bir ülkede de aynı şekilde; atlarımı alıp Powys'in düzlük tarlalarına götürmüştüm; bu sırada Gorfyddyd, Tewdric'in duvarlarını yıkmaya çalışıyordu. Bunun üzerine ben de Gorfyddyd'in saman yığınlarını, tahıl ambarlarını yakmaya başladım. Yaktık, yıktık, kan döktük; fazlasıyla hem de. Canımız istediği için değil, ama gerekli olduğu için. Ve işe de yaradı. Gorfyddyd, Tewdric'in duvarlarının önünden çekilip düzlük bir yere geldi; atlarımın, onun kuvvetlerini bozguna uğratabileceği bir yere. Ve aynen böyle oldu. Şafak vakti saldırdık; yaman savaştı Gorfyddyd, ama sonuçta savaşı da sol kolunu da yitirdi. İşte bu olayla birlikte kan dökme işi de son buldu Derfel. Bütün o kan dökmelerin tek bir amacı vardı: Powys'in Dumnonia ile savaş değil barış yapmasının daha hayırlı olacağını göstermek. Ve bu barış da sağlanmış olacak artık."

"Olacak mı sahiden?" diye sordum şüpheyle. Baharda buzların çözülmesi ile birlikte, Powys'in nefret dolu kralı Gundleus'un yeni bir saldırıya geçeceğini tahmin ediyordu çoğumuz.

"Gorfyddyd'in oğlu sağduyulu bir adam," dedi Arthur. "Adı Cuneglas, barışa sıcak bakıyor. Bu sebepten biz de Prens Cuneglas'a babasını ikna etmesi için ve eğer bizle bir savaşa daha girerse Gorfyddyd'in kolundan daha fazlasını kaybedeceğini izah etmesi için vakit tanımalıyız. Gorfyddyd, barışın savaştan daha hayırlı olacağına ikna olduktan sonra, bir konsey toplayacaktır muhakkak. Hepimiz de bu konseye gidip bir sürü gürültü çıkaracağız ve bu işin sonunda Derfel, ben, Gorfyddyd'in kızı Ceinwyn ile evleneceğim." Utangaç bir bakış fırlattı bana. "Seren diyorlarmış ona... yıldız! Çok güzel bir kız olduğunu söylüyorlar." Bu ümit onu mutlu etmişti nedense. Bu mutluluğu beni şaşırtmıştı; tabii o zamanlar Arthur'un o beyhude şeylere umut bağlayan yönünü fark etmemiştim henüz. "Umalım ki kız sahiden parlayan bir yıldız kadar güzel olsun," diye devam etti söze. "Gerçi güzel olsa da olmasa da, her halükarda evleneceğim onunla ve Siluria'yı etkisiz kılmış olacağız; böylece Saksonlar karşılarında tek vücut olmuş, kuvvetlerini birleş-

tirmiş bir Britanya bulacaklar. Powys, Gwent, Dumnonia ve Siluria... hepsi birbirine kenetlenmiş olacak, hepsi birbiri ile barış halinde olacak, hepsi tek bir düşmana karşı birlikte savaşacak."

Güldüm, ama Arthur'a değil; Arthur ile birlikte güldüm, çünkü gerçekleştirmeye azmettiği bu hayalini, bu kehanetini çok canlı bir şekilde tasvir etmişti. "Böyle olacağını nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Biliyorum, çünkü Cuneglas bana barış şartlarını bildirdi; ama sen bu konuda kimseye tek söz etme Derfel, aksi halde bu iş gerçekleşmeyebilir. Cuneglas'ın babasının bile haberi yok daha; yani bu senin ve benim aramda kalacak şimdilik."

"Evet Lordum," dedim; böyle mühim bir sırrı benimle paylaştığı için kendimi fazlasıyla imtiyazlı biri gibi hissediyordum. Halbuki aslında Arthur benim böyle hissetmemi istediği içindi bu sadece. İnsanlara fark ettirmeden onları yönlendirmeyi bilirdi Arthur, özellikle de genç ve azimli insanları.

"Ama birbirimizle savaşıp durursak barış neye yarar ki?" diye sordu Arthur. "Bizim vazifemiz, Mordred'e barış ve bolluk içinde yaşayan bir krallık sunmak ve bunu da iyi ve adil bir krallık yaratarak sağlarız ancak." Bana bakıyordu artık, o yumuşak ve derinden gelen sesiyle çok samimi bir şekilde konuştu. "Eğer yaptığımız antlaşmaları çiğnersek barış olmaz, Kernowlu adamların bizim kalayımızı çıkarmaları ile ilgili o antlaşma da bizim yararımızaydı. Tabii ki o adamlar bizden para kaçırıyordu, Kral'a para ödeme konusu oldu mu herkes para kaçırır; ama sırf bu yüzden o adamları, o adamların çocuklarını ve o çocukların kedilerini öldürmek mi lazımdı ille? İşte bu sebepten önümüzdeki bahar barış yerine savaş olacak Derfel; eğer bu saçmalığı bir an önce sonlandırmazsak savaş olacak. Kral Mark bize saldıracak. Zafer kazanamayacak, ama gururu yüzünden bir sürü çiftçimizi öldürecek, bunun üzerine biz de Kernow'a bir savaş grubu yollayacağız. Kernow, savaşmak için pek elverişsiz bir ülkedir, pek elverişsiz; yine de sonuçta zafer kazanan taraf biz oluruz. Kırılan gururlar onarılır, ama bu neye mal olur? Üç yüz köylünün canına mı? Kaç hayvan leşi olacak dersin? Peki ya Gorfyddyd bizim batı hududumuzda muharebede olduğumuzu öğrenirse, ya bu zayıf anımızdan faydalanıp kuzeyden bize saldırırsa ne olacak o zaman? Barış yapmak mesele değil Derfel, ama eğer savaş yapacak kuvvetimiz var ise barış yapabiliriz ancak. Bir zayıflık gösterdiğimiz an, düşmanlarımız atmacalar gibi başımıza üşüşürler. Peki önümüzdeki sene kaç Sakson ile çarpışacağı-

mız hakkında bir fikrin var mı? Kernow'daki birkaç çiftçiyi öldürmek üzere yollayacak adamımız olur mu elimizde sence?"

"Lordum," diye başladım söze, bütün gerçeği anlatacaktım ona, ama Arthur beni susturdu. Ziyafet salonundaki savaşçılar, Beli Mawr'ın savaş türküsünü söylüyorlardı. Kernow'daki büyük katliamı duyururken ayakları ile yere vuruyorlardı, şüphesiz Kernow'da yapılacak yeni katliamları bekliyorlardı hevesle.

"Bozkırda yaptıklarınızla ilgili tek bir söz bile söylememelisin," diye ikaz etti beni Arthur. "Yeminler kutsaldır; acaba o tanrılardan bir tanesi bile umursuyor mu, acaba o Tanrılardan biri bile yeminlerin çiğnenip çiğnenmediğini gözetliyor mu diye merak edenlerimiz için bile kutsaldır hatta yeminler. Diyelim ki Tristan'ın getirdiği küçük kız doğruyu söylüyordu Derfel. Peki sence bu ne manaya geliyor?"

Kırağı çalan geceye baktım uzun uzun. "Kernow ile savaş manasına," dedim sonra kederli bir sesle.

"Hayır," dedi Arthur. "Yarın sabah Tristan geldiğinde birisinin bu gerçeği ortaya çıkarmak için bir meydan okumada bulunması gerektiği anlamına geliyor. Derler ki bu tür karşılaşmalarda tanrılar daima doğruyu söyleyenin, haklının tarafında olurmuş."

Neden bahsettiğini anlamıştım, başımı hayır manasında iki yana salladım. "Tristan, Owain'e meydan okumayacaktır," dedim.

"Eğer gerçekten akıllı ise meydan okumaz zaten," diye tasdik etti Arthur. "Tanrılar yardım etse bile Tristan, Owain'in kılıcı ile baş edemez. O yüzden eğer barış arzuluyorsak birisinin çıkıp Tristan namına savaşıp kazanması lazım o meydan okumada. Öyle değil mi?"

Aslında ne söylemek istediğini anlayınca dehşet içinde bakakaldım ona.

"Siz mi meydan okuyacaksınız Owain'e?" diye sordum nihayet.

Beyaz pelerininin altından omuz silkti. "Başka kimsenin bu işi yapacağını zannetmiyorum," dedi sakince. "Ama senden bir isteğim olacak."

"Tabii, Lordum, ne isterseniz," dedim, "ne isterseniz." Owain ile onun namına dövüşmemi istese bile kabul ederdim o an.

"Savaşa giren bir adam Derfel," dedi Arthur dikkatlice, "davasının haklı olduğuna kesin kanaat getirmelidir. Karakalkanlı İrlanda-

lılar belki sahiden de o kalkanları ile görünmeden sızmış olabilirler. Veyahut druidleri onları uçurmuş olabilir sahiden. Ama belki de tanrılar –eğer ilgilerini çekerse tabii– yarın benim haklı bir dava uğruna savaştığımı düşünüyor olabilirler. Sen bu konuda ne diyorsun Derfel?"

Bu soruyu öyle masumane sormuştu ki, sanki havanın nasıl olacağını öğrenmek isteyen biri gibiydi. Ona bakakaldım, beni büyülemişti adeta; onun Dumnonia'nın en iyi kılıç ustası olan Owain ile karşılaşmasını istemiyordum kesinlikle.

"Eee, ne diyorsun?" diye cesaretlendirdi beni.

"Tanrılar–" diye söze girdim, lakin duraladım, çünkü Owain bana karşı daima iyi davranmıştı. Krallığımızın en iyi savaşçısı olan Owain dürüst bir adam değildi elbet, ama tanıdığım dürüst adamların sayısı da bir elin parmaklarını geçmezdi zaten. Ayrıca, dürüst olmamasına rağmen Owain'i severdim ben. Ama karşımdaki bu dürüst adamı daha çok seviyordum. Bir yandan da, ağzımdan çıkacak sözlerin, yeminimi bozup bozmayacağını tartıyordum, nihayet konuştum. "Tanrılar sizin yanınızda olacaktır Lordum."

Acı bir tebessüm belirdi yüzünde. "Sağol Derfel."

"Ama bunu niçin yapıyorsunuz?" deyiverdim.

İç geçirdikten sonra ay ışığı ise bezeli topraklara baktı. "Uther'in ölümü ile birlikte," dedi bir süre sonra, "bu topraklarda kargaşa hüküm sürmeye başladı. Başında kralı olmayan ülkelerde olur bu, bizim de kralımız yok şu anda. Mordred var, ama o daha bir çocuk, bu yüzden Mordred hükmedecek yaşa gelene kadar birinin söz sahibi olması gerek. Bir kişinin sözü geçmeli, Derfel, üç-dört kişinin veyahut on kişinin değil, sadece bir kişinin. Keşke böyle olmasaydı. İnan tüm samimiyetimle söylüyorum ki her şeyin olduğu gibi kalmasını yeğlerdim. Owain'in sonsuza kadar can dostum olarak kalmasını isterdim, ama artık bu mümkün değil. Birisinin çıkıp Mordred namına söz sahibi olması lazım ve bu kişinin adil bir şekilde, uygun bir şekilde söz sahibi olması lazım; hem de doğrudan söz sahibi olması lazım. Bu da şu anlama geliyor: Kral'ın gücünü paylaşmak isteyen adamlar arasındaki sonu gelmeyen o münakaşalara tahammülümüz yok artık. Birisinin çıkıp tahta oturmadan Kral'ın yetkilerini kullanması lazım. Mordred hüküm verebilecek yaşa geldiğinde ise o kişinin krallığın yetkilerinden feragat edip çekilmesi lazım. Askerler de böyle yapmaz mı zaten, düşünsene? Kendilerini savunamayacak kadar güçsüz insanların namına

savaşırlar. Hem ayrıca," –sözünün burasında tebessüm etti– "askerler ne isterse onu alırlar. Benim de Owain'den almak istediğim bir şey var; onun onurunu istiyorum ve onurunu elinden alacağım." Omuz silkti. "Yarın çıkıp Mordred için... ve o küçük kız için savaşacağım. Bu arada sen Derfel," –parmağı ile göğsümü sertçe dürttü – "sen, o küçük kıza bir kedi yavrusu bulacaksın." Isınmak için ayağını yere vurdu, sonra batı istikametine baktı bir süre. "Şu bulutlar, sabaha kar veyahut yağmur getirir mi dersin?" diye sordu.

"Bilmiyorum Lordum."

"Umalım öyle olsun. Bu arada işittim ki, kehanet okumak için öldürdükleri o zavallı Sakson ile aranızda bir konuşma geçmiş daha evvel. Anlat bakalım sana neler söyledi o çocuk. Düşmanımız ile ilgili ne öğrensek kardır." Nöbet yerime benimle birlikte geldi, bu arada güney kıyılarındaki yeni Sakson lideri Cerdic ile ilgili anlattıklarımı dinledi ve sonra da yatmaya gitti. Sabah olacaklarla ilgili hiçbir endişesi yok gibiydi Arthur'un, ama ben onun adına çok korkuyordum. Tewdric'in en iyi iki savaşçısını Owain'in aynı anda nasıl saf dışı bırakmış olduğu aklımdan çıkmıyordu hiç. Tanrıların konakları olan yıldızlara bakıp dua ettim, yıldızları göremiyordum ama... gözlerim dolmuştu çünkü. Uzundu gece ve acı bir soğuk vardı. Ama ben şafağın hiç sökmemesini diledim yine de.

Tan ağardığında Arthur'un dileği yerine geldi, yağmur başladı. Ve bu da kısa süre içinde, kış yağmurunun bardaktan boşanırcasına yağdığı çetin bir fırtınaya çevirdi. Yağmur, Caer Cadarn ile Ynys Wydryn arasındaki büyük vadiyi gri bir duvak gibi örttü. Hendekler taştı; surlardan yağmur suları döküldü, büyük salonun saçakları altında gölcükler oluştu. Islanmış saz damlardan dumanlar sızdı dışarı, sırılsıklam pelerinlerinin içine daha bir sığındı gözcüler.

Geceyi Caer Cadarn'ın doğusundaki köyde geçirmiş olan Tristan, kaleye ulaşan çamurlu patikayı güç bela tırmanıyordu. Altı tane muhafız ve o yetim çocuk da Prens'in yanındaydı, patikanın iki yanında biten öbek öbek otlarda basacak bir yer bulamadıkları an, çamurda ayakları kayıyordu hepsinin. Kalenin kapıları açıktı, Kernow Prensi çamurlara bata çıka büyük salonun kapısına doğru yürürken hiçbir muhafız onu durdurmaya kalkmadı.

Prens'i karşılayacak durumda olan kimse yoktu salonda. Rutubetli büyük salonun içi tam bir keşmekeşti; akşamdan kalma sarhoşlar sızmış uyuyordu, dört bir yana yiyecekler saçılmıştı, köpek-

ler yemek artıkları ile besleniyordu, ıslak gri küller ve yerdeki sazlar arasında kurumuş kusmuklar vardı. Tristan, uyuyan adamlardan birini ayağıyla dürterek uyandırdı ve adama Piskopos Bedwin'i veya söz sahibi başka birilerini bulup getirmesini söyledi. "Tabii bu ülkede söz sahibi bir kişi bulunabilirse," diye bağırdı sonra adamın arkasından. İyice hızlanan yağmur yüzünden pelerinine sıkıca bürünmüş Bedwin, kaygan çamurların içinden düşe kalka geldi. "Prens Hazretleri," dedi soluk soluğa, yağmurlu havadan kaçıp büyük salonun pek de fayda etmeyen çatısı altına sığınırken. "Bağışlayınız lütfen. Bu kadar erken geleceğinizi düşünememiştim. Pek bir fırtına var dışarda, öyle değil mi?" Pelerinin ıslanmış eteğini iyice bir sıkarak kurutmaya çalıştı. "Yine de kar olacağına yağmur olsun derim ben, siz ne dersiniz?"

Tristan hiçbir şey demedi.

Bedwin, misafirinin sessizliği karşısında telaşa düştü. "Biraz ekmek buyurun? Biraz da sıcak şarabımız var, lütfen buyurun. Bugün yulaf lapası da pişirirler muhakkak." Mutfaklara yollayabileceği birilerine bakındı, ama yerde horlayarak yatan adamlardan hayır yoktu. Bedwin, baş ağrısı yüzünden yüzünü buruşturdu, sonra Sarlinna'ya doğru eğildi. "Sen acıkmışsındır ama küçük kız, öyle değil mi?"

"Adalet için geldik buraya, aş için değil," dedi Tristan sertçe.

"Ah evet. Muhakkak. Muhakkak." Bedwin pelerinin başlığını geriye attı, tepesi tıraşlı beyaz saçları ortaya çıktı; sakalında inatçı bir bitin dadandığı yeri kaşıdı şöyle bir. "Adalet," dedi dalgın dalgın, sonra başıyla tasdik etti birkaç kez. "Bu hususta düşündüm Prens Hazretleri, hakikaten düşündüm ve şu kanaate vardım, savaş pek arzulanan bir şey değil. Haksız mıyım?" Bedwin bir karşılık bekliyordu, ama Tristan'ın yüzü ifadesizdi. "Pek yazık olur," dedi Bedwin. "Lordum Owain'in suçlu olduğunu söylemiyorum tabii ki, lakin bozkırda yaşayan sizin ahaliyi korumamız gerekirken bu görevimizi ihmal ettiğimizi kabul ediyorum. Hakikaten ihmal ettik. Acı ile sonuçlanan bir hata oldu bu ve bu sebepten Prens Hazretleri, eğer babanız uygun görürlerse *sarhaed*'i ödemeyi taahhüt ediyoruz, yalnız–" sözünün burasında kıkırdadı "ölen kedi yavrusu için ayrıca ödeme yapmayacağız tabii."

Tristan yüzünü buruşturdu. "Halkımı öldüren adam ne olacak?"

Bedwin omuz silkti. "Hangi adam? Ben böyle bir adam tanımıyorum."

"Owain," dedi Tristan. "Cadwy'den bu iş karşılığı altın aldığına adım gibi emin olduğum Owain."

Bedwin, kafasını iki yana salladı. "Hayır. Hayır. Hayır. Mümkünatı yok. Hayır. Size yemin ederim ki, Prens Hazretleri, bu suçu işleyebilecek bir adam yok burada." Tristan'a yalvaran gözlerle baktı Bedwin. "Prens Hazretleri ülkelerimizin birbiriyle savaşması beni derinden yaralar inanın. Size tazminat önerimi sundum ve o saldırıda ölen insanlarınızın ruhları için dua ettim, lakin suçsuz olduğuna yemin eden bir insanının sözünü geçersiz kabul edemem."

"Ben ederim ama," dedi Arthur. Büyük salonun diğer ucundaki mutfak bölmesinde bekliyordu. Ben de onun yanındaydım, loş ve rutubetli salona girerken Arthur'un beyaz pelerini parlıyordu adeta.

Bedwin, şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. "Lord Arthur?"

Arthur, homurdanarak uyanmakta olan adamların arasından geçti. "Kernow'daki madencileri öldüren kişi, cezalandırılmadığı takdirde yeniden kan dökebilir Bedwin. Öyle değil mi?"

Bedwin, 'bilmiyorum' dercesine omuz silkti, ellerini iki yana açtı ve yine omuz silkti. Arthur'un sözü nereye getireceğini tam anlamamış olan Tristan kaşlarını çattı.

Büyük salonun ortasındaki ahşap sütunlardan birinin yanında durdu Arthur. "Eğer kanı krallığımız dökmedi ise, *sarhaed*'i niçin krallığımız ödesin?" diye sordu. "Başka bir adamın işlediği suç yüzünden niçin Lordum Mordred'in kraliyet hazinesi boşalsın?"

Bedwin, Arthur'a susmasını işaret etti. "Katilin kim olduğunu bilmiyoruz ki!" diye üsteledi.

"O halde biz de katliamı yapanın kim olduğunu ispat ederiz," dedi Arthur.

"Mümkünatı yok!" diye itiraz etti Bedwin rahatsız olmuş bir şekilde. "Çocuk, sözüne güvenilir olanlardan birisi sayılmıyor. Bu durumda komik olacak bir yargılama için neden ısrar ediyorsunuz? Owain'in sözü yeterli."

"Sözlerle konuşulan bir mecliste yeterli olabilir," dedi Arthur. "Ama bir de kılıçların konuştuğu bir meclis vardır ve ben kılıcım üzerine iddia ediyorum ki Bedwin," sözünün burasında Excalibur'u çekti, kılıç loş ışıkta parladı, "Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısı Owain, Kernow'daki kardeşlerimize saldırmıştır ve bu yüzden Owain, sadece Owain bunun bedelini ödemelidir." Excalibur'u

yere sapladı, kılıç titredi. Bir an, öbür dünyanın tanrılarının Arthur'a yardım etmek üzere belirivereceğini sandım, ama yağmurun, rüzgarın ve bir de Arthur'u işiterek uyanıp hayretler içinde kalan adamların sesinden başka bir şey yoktu burada.

Bedwin de şaşkınlık içindeydi. Birkaç saniye nutku tutuldu. "Siz–" demeyi becerdi nihayet, ama başka da bir şey söyleyemedi.

Loş ışıkta yakışıklı yüzü solgun görünen Tristan başını 'Hayır' dercesine salladı. "Eğer kılıçlar meclisinde Owain'den hesap soracak biri varsa, bırakın ben olayım," dedi Arthur'a.

Arthur, tebessüm etti. "Önce ben söyledim Tristan," dedi usulca.

"Hayır!" sözü çıkabildi Bedwin'in ağzından. "Buna izin veremem!"

Arthur, kılıcı işaret etti. "İstersen kılıcı sen çıkar oradan, Bedwin."

"Yo!" Bedwin telaşa kapılmıştı, krallığımızın en büyük umudunun sönüp gideceğini önceden sezmişti; derken Owain büyük salonun kapılarından içeri hırsla daldı. Uzun saçları ve sakalı sırılsıklamdı, yağmurdan ıslanmış çıplak omuzları ve göğsü parlıyordu.

Önce Bedwin'e baktı, sonra Tristan'a, sonra Arthur'a ve en sonunda da yere saplanmış kılıca baktı. Kafası karışmış gibiydi. "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordu Arthur'a.

"Kılıcım, Kernow ile Dumnonia arasındaki bu meselede sizin suçlu olduğunuzu iddia ediyor," dedi Arthur nazikçe.

"Aklını kaçırmış bu," dedi Owain, arkasında toplanan savaşçılarına. Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısı, yorgundu, gözleri kanlanmıştı. Önceki akşam çok içmiş ve gece de doğru dürüst uyuyamamıştı; ne var ki bu meydan okuma Owain'e taze bir canlılık vermişti sanki. Arthur'a doğru tükürdü. "Ben o Silurialı fahişenin koynuna dönüyorum," dedi, "ve uyandığımda da tüm bu olanları tatsız bir rüya olarak hatırlamak istiyorum."

Owain döndü, tam çıkıyordu ki Arthur konuştu: "Sen bir korkaksın, bir katilsin ve bir yalancısın." Bu sözleri işiten adamlar hayretler içinde kalmıştı.

Owain, büyük salona döndü tekrar. "İt yavrusu," dedi Arthur'a ve Excalibur'a doğru koştu. Yere saplı kılıcı tekmeleyerek devirdi; yapılan meydan okumayı resmi olarak kabul etmişti. "Madem öyle, senin ölümünü de hatırlayacağım rüyamın bir parçası olarak, it

yavrusu. Gel dışarıya!" Başı ile şakır şakır yağmurun yağdığı dışarısını işaret etti Owain. Savaş içerde olmazdı, aksi halde ziyafet salonuna uğursuzluk getirirdi bu, dolayısıyla iki adam dışarıdaki kış yağmurunun altında savaşmak zorundaydılar.

Bütün kale çalkalanıyordu artık. Lindinis'te ikamet eden pek çok kişi o gece Caer Cadarn'da yatmıştı, savaşı izlemek üzere herkes kalkıp aceleyle koşturdu. Lunete gelmişti, Nimue ve Morgan da vardı; aslına bakarsanız Caer Cadarn'da bulunan herkes savaşın yapılacağı yere gelmişti. Adetlere göre krallığımızın o kutsal dikilitaş halkasının ortasında yapılacaktı savaş. Muhteşem Roma yapımı zırhının üzerine kırmızı bir pelerin giymiş olan Agricola, Bedwin ile Prens Gereint'in arasında duruyordu; gözlerini koca koca açmış Kral Melwas ise elinde bir parça ekmekle muhafızlarının yanında bakınıyordu.

Taş halkanın diğer yanında Tristan duruyordu; ben de oradaydım. Beni Tristan'ın yanında gören Owain, ona ihanet ettiğim sonucuna vardı. Öfkeyle kükreyerek beni de Arthur'un peşinden öbür dünyaya yollayacağını söyledi; bunun üzerine benim kendi koruması altında olduğumu duyurdu herkese Arthur.

"Yeminini bozdu bu çocuk!" diye bağırdı Owain, beni işaret ederek.

"Yemin ederim ki hiçbir yeminini bozmadı bu çocuk," dedi Arthur.

Sonra beyaz pelerinini çıkarıp özenle katlayarak taşlardan birinin üzerine yerleştirdi. Üzerinde pantolonu, çizmeleri ve ince deri bir yelek vardı. Owain'in üzeri çıplaktı. Pantolonunda deriden çapraz motifler vardı, ayağında ise çivili iri çizmeler. Arthur, taşlardan birinin üzerine oturup çizmelerini çıkardı, çıplak ayakla savaşmayı yeğliyordu.

"Böyle bir dövüşe gerek yok," dedi Tristan, Arthur'a.

"Maalesef gerek var," dedi Arthur, sonra ayağa dikilip Excalibur'u kınından çekti.

"Demek sihirli kılıcını kullanacaksın Arthur, öyle mi?" diye alay etti Owain. "Alelade bir silah kullanmaya korkuyorsun demek."

Arthur, Excalibur'u kınına geri sokup pelerininin üzerine bıraktı. Sonra bana döndü. "Derfel, şu belindeki Hywel'in kılıcı mı?"

"Evet Lordum."

"Onu bana bir süreliğine ödünç verir misin?" diye sordu. "Kılıcını sana iade edeceğime söz veriyorum."

"Sözünüzü mutlaka tutun ama Lordum," dedim ve Hywel'in Gazabı'nı çıkarıp kabzasını Arthur'a uzattım. Kılıcı kavradıktan sonra benden, gidip büyük salondan bir avuç kül kapıp gelmemi istedi; getirdiğim külleri kılıcın yağlanmış deri kabzasına sürerek iyice ovdu.

Sonra Owain'e döndü. "Eğer savaşmadan önce biraz dinlenmek isterseniz sizi bekleyebilirim Lordum."

"İt yavrusu," diyerek tükürdü Owain. "O pullu balık zırhını giy istersen."

"Kalsın, yağmurda pas tutuyor da," dedi Arthur sakince.

"Güzel havaların askeri!" diye alay etti Owain, sonra da kaslarını açmak için, ıslık çaldırarak iki kez savurdu kılıcını. Kalkan saflarında iken kısa kılıçla savaşmayı yeğlerdi, lakin kullandığı kılıcın boyu ne olursa olsun Owain korkulacak bir savaşçıydı. "Ben hazırım it yavrusu," diye seslendi.

Bedwin, bu savaşa mani olmak için son bir kez çırpındı; ben, Tristan ve muhafızlarının yanında idim. Savaşın sonunda kimin galip geleceğine dair kimsenin en ufak şüphesi yoktu. Arthur uzun boylu bir adamdı; ne var ki Owain'in adale yığını vücudu ile kıyaslandığında çelimsiz kalıyordu. Hem ayrıca bugüne kadar Owain'i savaşta mağlup edebilen bir kişi bile olmamıştı daha. Gel gelelim Arthur oldukça rahat ve kendinden emin görünüyordu; taş halkanın batı tarafında yerini aldı, Owain ise doğu tarafında – Arthur'a göre bayırın yukarı kısmında idi.

"Kılıçlar meclisinde yargılanmayı kabul ediyor musunuz?" diye sordu her iki adama da Bedwin ve her ikisi de başları ile onaylayarak belli ettiler.

"O takdirde Tanrı ikinizin de yardımcısı olsun ve Tanrı haklı olan tarafı muzaffer kılsın," dedi Bedwin. İstavroz çıkardı, sonra ihtiyar yüzünde bir keder ifadesi ile dikilitaş halkasının dışına çıktı.

Tam tahmin ettiğimiz gibi Owain, Arthur'a doğru koşturdu, ancak halkanın tam ortasında, Kraliyet kayasının yanında ayağı kaydı; bir anda Arthur hücuma geçti. Hywel'in kendisine öğrettiği teknikleri kullanarak nispeten soğukkanlı bir şekilde savaşacağını zannetmiştim; oysa ki kış semalarından bardaktan boşanırcasına yağmurun yağdığı o sabah Arthur'un nasıl savaştığını size anlata-

mam. Cehennemden çıkmış bir zebani olmuştu adeta. Tüm kuvvetini tek bir amaca odaklamıştı... öldürmek, Owain'e güçlü, hızlı darbelerle saldırıyordu; iri adam, Arthur karşısında geriledi, geriledi. Birbirine vuran kılıçların çınlaması kulak zarımızı delecek gibiydi. Arthur, Owain'e tükürükler, küfürler, lanetler yağdırıyordu, üst üste savurduğu kesmeleri Owain ancak savuşturabiliyordu.

Owain de yaman dövüşüyordu ama. Arthur'un o korkunç ilk saldırısına başka kimse dayanamazdı. Owain'in ayakları çamurda kaydı, hatta birkaç kez dizlerinin üzerinde, daha tam kalkamadan karşıladı Arthur'un saldırılarını; ne var ki her seferinde Arthur'un karşısında geriliyor olsa bile ayağa kalkmasını becerdi. Owain'in ayağı dördüncü kez kayınca anladım Arthur'un neden öyle kendinden emin dövüştüğünü. Yağacak bir yağmurun yerleri kayganlaştıracağını biliyordu Arthur, Owain'in evvelsi geceki şölen yüzünden yorgun olacağını ve dolu mide ile savaşacağını bildiği gibi tıpkı. Buna rağmen Arthur, azimle savaşan Owain'in gardında bir açıklık yakalayamıyordu; ama yine de Owain'i, vıcık vıcık çamurların arasında koyu bir leke olarak kalmış kana, Wlenca'nın dökülmüş kanına doğru geriletti.

Ve tam orada, Sakson'un kanının döküldüğü yerde, Owain'in talihi dönüverdi. Arthur'un ayağı kaydı bu sefer, sonra hemen toparlandı; lakin rakibinin tökezlemesi tam Owain'in aradığı fırsattı. Bir kırbaç hızı ile hamle yaptı Owain. Arthur, kendi kılıcı ile darbeyi karşıladı, ne var ki Owain'in kılıcı Arthur'un deri yeleğinin arasından girmişti ve bu savaşın ilk kanı Arthur'un belindeki sıyrıktan döküldü. Arthur hasmının kılıcını kendi kılıcı ile tekrar tekrar savuşturdu; bir öküzün kalbine saplanabilecek kadar güçlü ve hızlı kılıç darbeleri karşısında gerilemek zorunda kalıyordu Arthur. Owain'in adamları var güçleriyle bağırıp Lordları lehine tezahürat yaptılar; zafer kokusu almış olan Owain, kendisinden daha hafif olan hasmını çamura yıkıvermek için bütün gücüyle Arthur'un üzerine atlamaya çalıştı, fakat Arthur bu hamleyi zaten bekliyordu. Kenara çekilip kraliyet kayasının üzerine çıktı hemen ve dönüp kılıcı ile Owain'in kafasının arka kısmında bir sıyrık açtı. Kafada açılan her yara gibi bu da bolca kanadı; kanın bir kısmı Owain'in saçlarında kuruyup kaldı, bir kısmı ise adaleli sırtından aşağı akıp yağmur damlaları ile karıştı. Owain'in adamları susmuşlardı artık.

Arthur yeniden hücuma geçerek kayanın üzerinden sıçradı; Owain, bir kez daha savunmadaydı. Her iki adam da soluk soluğa, çamura bulanmış ve kan içindeydiler; ikisi de öyle yorulmuştu ki

hakaret bile çıkmıyordu ağızlarından. Yağmur yüzünden ikisinin de uzun saçları yüzlerine yapışmıştı; derken Arthur, savaşın başındaki hızından hiçbir şey yitirmeden, sağlı sollu kesmelerle saldırmaya başladı. Öylesine hızlıydı ki Owain bu darbeleri karşılamaktan başka hiçbir şey yapamıyordu. Arthur'un savaş tekniğinden Owain'in nasıl da alayla bahsettiğini hatırladım; yağmura yakalanmadan tarlayı oraklamaya çalışan çiftçi gibidir o, demişti Owain. Bir sefer, yalnızca tek bir sefer Arthur, Owain'in gardında bir açıklık bulup kılıcını hedefe savurmayı başardı; ne var ki bu hamle de Owain tarafından iyi kötü savuşturuldu, darbenin kuvveti Owain'in kılıcı tarafından emildi, hızı azalmış kılıç Owain'in sakalındaki savaşçı yüzüklerine takılıp kaldı. Owain, hasmının kılıcından hemencecik kurtulup bir kez daha kendi iri cüssesi ile Arthur'u yere yıkmayı denedi. Her ikisi de yere devrildiler; bir an Owain, Arthur'u kıstıracak gibi oldu, ancak Arthur bir yolunu bulup sıyrıldı ve ayağa fırladı.

Owain'in ayağa kalkmasını bekledi Arthur. İki adam da soluk soluğa kalmıştı, birkaç saniye boyunca birbirlerine baktılar, ihtimalleri tarttılar kafalarının içinde, sonra Arthur yeniden hücuma geçti. Kılıcını savurdu, savurdu, tıpkı daha evvel yaptığı gibi ve her seferinde Owain bu yaman saldırıları karşılayıp savuşturdu; derken Arthur bir kez daha kayıp düştü. Düşerken bir feryat çıktı Arthur'un ağzından. Bunun üzerine Owain, bir zafer çığlığı atarak ölümcül darbeyi indirmek üzere kılıcını kaldırdı. Ve o anda, hasmının aslında kayıp düşmemiş olduğunu fark etti; Owain'in gardında bir açıklık yakalamak için numara yapmıştı yalnızca Arthur... ve şimdi hamle sırası ondaydı. Kılıcı ile ilk kez ileri doğru hamle yaptı Arthur, başka bir hamle yapmasına da gerek kalmadı zaten. Benim bulunduğum yerden Owain'in sırtı görünüyordu; Arthur'un öleceğini düşünerek bunu görmemek için tam bakmıyordum ki başka bir şey oldu, Hywel'in Gazabı'nın ucu Owain'in yağmurdan ve kandan ıslanmış sırtını delip çıktı. Owain donakalmıştı adeta, kılıcı tutan kolunda derman kalmamıştı bir anda. Gevşeyen parmaklarından düştü kılıcı çamurlara.

Çok kısa bir an Arthur, Hywel'in Gazabı'nı Owain'in karnında saplı tuttu, sonra kendi vücudundaki tüm kasları zorlayarak kılıcı döndürdü ve hasmının gövdesinden çıkardı. Çelik, Owain'in gövdesini parçalayarak çıkarken bağırdı Arthur; Owain'in karnındaki kılıçla bağırsakları, kasları, eti, kemiği deşerken bağırdı Arthur; kılıcı gri gün ışığına çıkarırken hala bağırıyordu Arthur. Saplanmış

çelik, Owain'in iri gövdesinden öyle bir kuvvetle söküldü ki çamura bulanmış taş halkanın ta dışına kadar kan sıçradı.

Açılan yaradan bağırsakları çamura dökülen Owain, suratında bir şaşkınlık ifadesi ile yıkıldı.

Sonra Hywel'in Gazabı, Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısının boynuna gömüldü tek bir kez.

Ve Caer Cadarn'ı bir sessizlik kapladı.

Arthur, yerdeki cesetten uzaklaştı. Sonra doğudan batıya doğru dönerek taş halkanın etrafındaki herkesin yüzüne teker teker baktı. Arthur'un yüzünde kaya gibi sert bir ifade vardı. Bir an için bile yumuşamadı bu ifade, zafer kazanmış bir savaşçının yüzüydü bu. Korkunç bir yüzdü, geniş çenesi nefretle kasılmıştı; Arthur'u fazlasıyla nazik bir adam olarak tanıyan bizler için ondaki bu değişim tam bir şoktu. Gür bir sesle konuştu Arthur: "Bu hükme karşı çıkan var mı içinizde?"

Kimse karşı çıkmadı. Yağmur pelerinlerden damlıyor, Owain'in kanını yıkıyordu, bu arada Arthur, Owain'in mızraklı savaşçılarına doğru yürüdü. "Lordunuzun öcünü almanız için tek fırsatınız bu," diye bağırdı askerlere, "aksi halde benim komutam altına gireceksiniz." Owain'in adamlarından hiçbiri Arthur'un gözlerine bakamıyordu; bunun üzerine Arthur döndü, yerdeki savaşçı lordun cesedinin üzerine basmadan geçip Tristan'ın karşısına geldi. "Kernow bu hükmü kabul ediyor mu Prens Hazretleri?"

Yüzü solgun Tristan başı ile tasdik etti. "Kabul ediyoruz Lordum."

"*Sarhaed*," diye buyurdu Arthur, "Owain'in kendi mülkünden ödenecek." Dönüp savaşçılara baktı yeniden. "Owain'den sonra ikinci kumandan hanginiz?"

Griffid ap Anan, tedirgin bir şekilde öne çıktı. "Benim Lordum."

"Yeni emirlerini almak üzere bir saat içinde benim yanıma geleceksin. Ayrıca içinizden birisi, silah arkadaşım Derfel'in kılına zarar vermeye kalkarsa hepinizi alevli kuyularda yakarım." Arthur'un gözlerine bakamayan adamlar başlarını eğdiler.

Arthur, bir avuç çamur alıp kılıcın üzerindeki kanları temizledi, sonra da kılıcı bana iade etti.

"Silahı iyice temizle Derfel."

"Anlaşıldı Lordum."

"Ayrıca teşekkür ederim. Gerçekten iyi bir kılıçmış." Birden gözlerini kapattı Arthur. "Tanrı beni affetsin... ama onu öldürmek bana haz verdi." Tekrar gözlerini açtı, "pekala, ben üzerime düşeni yaptım, şimdi sıra sende."

"Bende mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bir kedi yavrusu bulacaktın ya hani?" dedi sabırla, "Sarlinna için."

"Bende bir kedi yavrusu var Lordum."

"Tamam, getir onu o zaman," dedi "sonra da büyük salona gel kahvaltı yapalım. Kadının var mı senin?"

"Evet Lordum."

"Yarın yola çıkacağımızı söyle ona; konseyin işi biter bitmez gideceğiz."

Bu kadar talihli olabileceğime inanasım gelmiyordu, ona bakakaldım.

"Yani–" diye söze başladım.

"Yani," diye sözümü kesti çabucak, "artık benim askerim oluyorsun."

"Evet Lordum!" dedim. "Tabii Lordum!"

Arthur, kılıcını, pelerinini ve çizmelerini aldı, sonra Sarlinna'nın elini tuttu ve hasmının cesedini düştüğü yerde bırakarak yürüyüp gitti.

Lorduma kavuşmuştum artık.

Arthur ve savaşçılarının kışı geçireceği kuzeydeki Corinium'a gelmek istemedi Lunete. Arkadaşlarını bırakıp gitmek istemiyordu, hem ayrıca hamileydi – bu söz sanki sonradan aklına gelmiş bir düşünce gibi çıkmıştı ağzından. Bu haberi hayret içinde karşıladım, bir şey söyleyemiyordum.

"Ne dediğimi işittin işte," diye parladı Lunete, "hamileyim diyorum. Oraya gidemem. Ayrıca niçin gidecekmişiz ki? Burada mutluyduk ne güzel. Owain iyi bir lordu, ama sen tutup her şeyi batırdın işte. Sen tek başına git!" Kulübemizin küçük ocağının yanında bir yandan bana söylenirken, bir yandan da cılız alevlere yaklaşarak mümkün olduğunca ısınmaya çalışıyordu. "Senden tiksiniyorum," dedi ve birbirimizin sevgilisi olduğumuzu gösteren yüzüğü parmağından çıkarmaya uğraştı.

"Hamile misin?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Senden değildir belki!" diye bağırdı Lunete, sonra yüzüğü şişmiş parmağından çıkarmaya çalışmaktan vazgeçip yığılmış odunlardan birini bana doğru fırlattı. Esir kız kulübenin köşesinden feryat edince, bir odun da ona fırlattı.

"Gitmem lazım ama," dedim, "Arthur'la birlikte gitmem lazım."

"Beni böylece bırakacaksın demek?" diye bas bas bağırıyordu. "Yosma olup çıkmamı istiyorsun demek, öyle mi?" Bir odun daha fırlattı, onunla tartışmak beyhude idi. Arthur ve Owain'in karşılaşmasının üzerinden bir gün geçmişti; herkesle birlikte Lindinis'e dönmüştük. Dumnonia Konseyi, Arthur'un Roma tarzı konağında toplanıyordu burada, konağın etrafında dert yanmaya gelmiş insanlar eksik olmazdı – arkadaşları veya akrabaları ile gelirlerdi kimi zaman. Konağın ön kapılarının orada hevesle bekleşirdi bu insanlar. Konağın arkasında, eskiden bahçe olan yerde ise şu anda silah depoları ve kilerler bulunuyordu. Düne kadar Owain'in kumandası altında olan savaşçılar beni burada bekliyorlardı işte. Bana tuzak

kuracakları yeri iyi seçmişlerdi, çobanpüskülü ağaçları burasını, binadaki gözlerden gizliyordu. Ben patikada yürümeye koyulmuşken Lunete hala bağırıyor, benim hain ve korkak olduğumu söylüyordu. "Kız, senin ne mal olduğunu anlamış Sakson," dedi aniden karşıma çıkan Griffid ap Annan ve bana doğru tükürdü.

Adamları yolumu kestiler. Bir düzine mızraklı savaşçı, hepsi de eski silah arkadaşlarımdı, ama şu anda her biri amansız birer düşmandı bana bakan. Arthur beni koruması altına almış bile olsa, konağın pencerelerinden uzak bu noktada çamurların içinde öldürülebilirdim ve kimsenin bundan haberi olmazdı.

"Yeminini bozdun," diye suçladı beni Griffid.

"Bozmadım," dedim.

Boynunda ve bileklerinde Owain tarafından verilmiş bir sürü altın takı olan yaşlı savaşçı Minac, mızrağını doğrulttu. "Kadınına gelince o konuda gözün arkada kalmasın," dedi hainice, "genç dullarla nasıl ilgilenileceğini biliriz biz."

Hywel'in Gazabı'nı çektim. Lordları Owain'in öcünü benden alacak erkeklerini izlemek üzere kadınlar da kulübelerinden çıkıp gelmişlerdi. Arkamda toplaşan bu kadınların arasında Lunete de vardı, diğerleri gibi benimle alay ediyordu o da.

"Biz ise başka bir konuda yemin ettik," dedi Minac, "ve senin aksine biz yeminimizi bozmayacağız." Yanında Griffid ile birlikte patikadan aşağı, bana doğru yürümeye başladı. Mızraklı diğer savaşçılar da liderlerinin peşinden geliyordu; arkamda ise kadınlar hiç ellerinden düşürmedikleri o çatallı değneklerini ve iğlerini bırakmış, taşlar atarak beni Griffid'in mızrağına doğru sürmeye çalışıyorlardı. Hywel'in Gazabı'nı şöyle bir kaldırdım, kılıcın kenarı, Arthur'un Owain ile savaşından kalma çentikleri taşıyordu hala; tanrıların bana onurlu bir ölüm ihsan etmeleri için dua ettim.

"Sakson," dedi Griffid, benim için uygun gördüğü en ağır hakaretti bu. Son derece dikkatli ilerliyordu, kılıç kullanma konusundaki yeteneklerimden haberdardı çünkü. "Hain Sakson," dedi ve o anda tam aramıza çamurlar sıçratarak düşen ağır bir taş yüzünden irkiliverdi. Gözleri benim arkamdaki birine bakıyordu Griffid'in, derken yüzünde bir korku ifadesi belirdi, mızrağını indirdi.

"Adlarınızı taşa kazıdım," diye tısladı Nimue, arkamdan. "Griffid ap Annan, Mapon ap Ellchyd, Minac ap Caddan..." Mızraklı savaşçıların adlarını ve baba adlarını teker teker saydı; her bir ismi

telaffuz ederken, yola fırlattığı, lanetleyen büyüsünü yaptığı o taşa doğru tükürdü Nimue. Bana doğrultulmuş mızraklar indi, Nimue geçsin diye kenara çekildim. Siyah bir cüppe giymişti, cüppenin başlığı yüzünü örttüğünden altın gözü gölgelerin içinden şer bir ışıkla parlıyordu. Nimue, yanımda durdu, sonra bana taş atmakta olan kadınlara dönüp ucunda ökseotu asılı asasını doğrulttu. "Çocuklarınızı fareye dönüştürmemi ister misiniz?" dedi orada toplanmış kadınlara. "Sütünüzü kurutayım mı sizin? Sidiğiniz vücudunuzdan çıkarken ateş gibi yaksın mı sizi? Hadi gidin bakalım!" Kadınlar çocuklarını kapıp gizlenmek üzere kulübelerine koşturdular.

Nimue'nin, Merlin'in sevgilisi olduğunu ve druid kudreti taşıdığını biliyordu Griffid; Nimue'nin okuduğu lanet yüzünden korku içinde titriyordu şu anda. Nimue ona doğru döndü; Griffid, "Hayır, lütfen–" diyebildi ancak. Nimue, Griffid'in indirdiği mızrağın yanından geçti ve sonra asasının ucu ile adamın yüzüne vurdu. "Yere yatın!" dedi Nimue, "Hepinize söylüyorum! Yere uzanın! Boylu boyunca! Yüzükoyun yatın çabuk!" Minac'a vurdu Nimue. "Yere yat diyorum!"

Hepsi de yüzükoyun uzandılar çamura, Nimue teker teker hepsinin sırtına bastı. Kendisi ağır değildi, lakin okuduğu lanet ağırdı Nimue'nin. "Ağzımdan çıkacak tek bir sözle öldürebilirim sizi," dedi adamlara, "hayatlarınız benim elimde. Ruhlarınız benim için birer piyon sadece. Sağ uyandığınız her şafakta kalkıp benim merhametim için şükredeceksiniz ve her günbatımında dua edeceksiniz ki o gece sizin o pis suratlarınızı rüyamda görmeyeyim. Griffid ap Annan: Derfel'e bağlılık yemini edeceksin. Derfel'in kılıcını öp. Derfel'in önünde diz çöküp kılıcını öp diyorum sana, it! Kalk ve Derfel'in önünde diz çök!"

Yemin etmelerine gerek olmadığını söyledim Nimue'ye, ama o öfkeyle bana dönüp kılıcı uzatmamı emretti. Ve çamura bulanmış suratlarında bir korku ifadesi ile eski silah arkadaşlarım diz çöküp Hywel'in Gazabı'nın ucunu öptüler teker teker. Bu yemin, beni onların lordu kılmıyordu elbet, ama artık bana saldıramazdı bu adamlar; aksi halde Nimue'nin laneti yüzünden ruhları ilelebet öbür dünyanın karanlığında hapis kalır, bu güneşli yeşil dünyaya bir daha asla dönemezdi. Mızraklı savaşçılardan bir tanesi, Hıristiyan olanı, bu yeminin kendisini bağlamayacağını söyleyerek Nimue'ye meydan okudu. Bunun üzerine Nimue, takma gözünü yuvasından çıkarıp adama doğrulttu ve tıslayarak bir lanet okudu;

adamın cesareti bir anda kayboldu, diz çökerek diğerleri gibi kılıcının ucunu öptü o da. Hepsi yemin ettikten sonra, Nimue yeniden yere uzanmalarını emretti adamlara. Altından yapılmış takma gözünü göz yuvasına yerleştirdikten sonra, adamları çamur içinde öylece bırakarak oradan ayrıldık.

Patikayı iyice tırmandıktan sonra Nimue güldü. "Çok hoşuma gitti bu iş!" dedi; sesinde o eski, çocuksu haylazlığından bir iz vardı. "Çok hoşuma gitti! Erkeklerden tiksiniyorum Derfel."

"Erkeklerin hepsinden mi tiksiniyorsun?"

"Meşin zırhlar kuşanıp, mızraklar taşıyan erkeklerden tiksiniyorum," diye ürperdi. "Sen hariç, diğerlerinden nefret ediyorum." Dönüp tırmandığımız patikaya doğru tükürdü. "O titrek adamlara tanrılar nasıl da gülüyordur şimdi." Cüppenin başlığını itip bana baktı. "Lunete'in seninle birlikte Corinium'a gelmesini istiyor musun?"

"Onu koruyacağıma dair yemin ettim," dedim mutsuz bir şekilde, "ayrıca hamileymiş, öyle söyledi."

"Bunları bırak, sen onun gelmesini istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum," dedim, aslında istemiyordum.

"Sen ahmağın birisin bence," dedi Nimue, "neyse ki Lunete benim sözümü dinleyecektir. Ama bak sana söylüyorum, Derfel, eğer o kızı sen terk etmezsen bir gün o seni terk edecek." Kolumu tutarak beni durdurdu. Arthur'a dert yanmaya gelmiş kalabalığın bekleştiği, konağın verandasına yaklaşmıştık. "Arthur'un, Gundleus'u salıvermeyi düşündüğünden haberin var mı?" diye sordu Nimue alçak bir sesle.

"Hayır, yok." Bu havadis beni şaşkına çevirmişti.

"Aynen öyle. Gundleus'un artık barışı sağlayacağına inanıyor, ayrıca Siluria için en uygun hükümdarın Gundleus olduğunu düşünüyor. Gerçi Tewdric'in rızası olmadan Gundleus'u salmayacaktır ama; serbest kaldığı an Gundleus'u öldüreceğim." Korkutucu bir dürüstlükle konuşuyordu; o vahşi havası, doğanın kendisinden esirgediği güzelliği bahşediyordu Nimue'ye. Soğuk, ıslak topraklardan uzaktaki Caer Cadarn tepesine doğru baktı. "Arthur, barışı sağlama hayali ile yaşıyor, ama o barış gerçekleşmeyecek asla. Asla! Britanya şu anda bir kazan gibi Derfel ve Arthur bu kazanı korkunç bir şekilde taşıracak."

"Yanılıyorsun," dedim, Arthur'u savunarak.

Nimue, benim bu itirazım karşısında yüzünü buruşturdu, sonra tek bir söz daha etmeden döndü ve savaşçıların kulübelerine doğru patikadan geri inmeye başladı.

Arthur'a dert yanmaya gelmiş kalabalığın arasından ite kaka kendime yol açarak konağa ulaştım. Benim geldiğimi fark eden Arthur, 'hoşgeldin' manasında şöyle bir elini salladı, sonra dikkatini yeniden karşısındaki adama çevirdi. Adam, komşusunun, sınır taşlarının yerini değiştirmek suretiyle kendi arazisini genişlettiğinden şikayetçiydi. Bedwin ve Gereint, Arthur ile birlikte masada oturuyorlardı, Agricola ve Prens Tristan ise tıpkı birer muhafız gibi ayaktaydılar. Krallığımızın vekillerinden ve danışmanlarından bir kısmı yerde oturuyordu; alttaki boşluğu bir fırından çıkan sıcak hava ile doldurarak taşların sıcak kalmasını akıl eden Romalıların inşa ettiği bu konağın zemini bu yüzden sıcaktı. Yerdeki mozaiklerin arasındaki bir çatlaktan dumanlar sızıyor ve büyük odanın içinde dağılıyordu. Herkesin şikayeti teker teker dinlendi, hükümlere varıldı. Bu davaların ekseriyeti, konağın birkaç yüz adım ötesindeki yargı meclisinde de çözümlenebilirdi aslında. Gel gelelim başta Hıristiyanlığı kabul etmemiş köylüler olmak üzere pek çok kişi Kraliyet Konseyi'nin vereceği hükmün, Romalılar tarafından kurulmuş bir meclisin vereceği hükme kıyasla daha bağlayıcı olacağını düşünüyordu. Bu sebepten, davalarını, şikayetlerini, konsey yakın bir yerde toplanana kadar beklettiler. Bebek Mordred'i temsilen orada bulunan Arthur, sabırla hepsinin şikayetini dinledi, sorunlarına çözümler buldu; bu fasıl bitip o günün asıl konusu görüşülmeye başlandığında, rahat bir nefes aldı Arthur. Görüşülecek asıl konu, bir gün evvelki savaşın sonucunda ortaya çıkan yeni durumun değerlendirilmesi ve kararların alınması idi. Owain'in savaşçıları, Prens Gereint'in komutası altına verilmişti; Arthur, bu savaşçıların farklı birliklere dağıtılmasını önerdi. Gereint'e bağlı kumandanlardan biri olan Llywarch adında bir savaşçı, kraliyet muhafızlarının yeni lideri olarak Owain'in yerine tayin edildi. Kernow'a olan *sarhaed* borcunu göndermek üzere Owain'in mal varlığını muhasebe edecek bir vekil belirlendi sonra. Bu meselenin tartışılması esnasında Arthur'un pek de nezaketli davranmaması dikkatimi çekmişti, yine de konseydeki herkesin fikrini alıyordu. Aslında böyle meseleler görüşülürken sonu gelmez tartışmalar çıkar mutlaka; fakat çetrefilli konuları çabucak kavramasını ve bu konuları herkesi memnun edecek uzlaşmacı bir tutumla çözmesini

sağlayacak, nadir bulunur türde bir yetenek vardı Arthur'da. Bedwin ve Gereint, konseydeki önceliği memnuniyetle Arthur'a devrediyorlardı üstelik. Bedwin, Dumnonia'nın istikbaline dair tüm umutlarını Arthur'un kılıcına bağlamıştı zaten; bu yüzden Arthur'un en büyük destekçisi kendisi idi. Uther'in yeğeni olan Gereint ise Arthur'a karşı çıkabilirdi belki, lakin Prens'te amcası Uther'deki hırsın zerresi yoktu. Dolayısıyla o da krallığın yönetimi hususundaki sorumluluğu Arthur'un üstlenmesinden gayet memnundu. Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısı Arthur'du, konsey üyelerinin mutluluğu yüzlerinden okunuyordu. Kernow'a olan *sarhaed* borcunun ödenmesinde Isca Prensi Cadwy'nin de katkıda bulunacağı emri çıktı. Cadwy, önce bu karara karşı çıktıysa da, Arthur'un hiddeti karşısında sinip, Kernow'a ödenecek ücretin dörtte birini ödemeyi kabul etmek zorunda kaldı munis bir şekilde. Tahminimce Arthur, bu adam için daha ağır bir ceza düşünüyordu aslında; ne var ki bozkırda yapılan o saldırıda Cadwy'nin de parmağı olduğunu ifşa etmeyeceğime dair yemin etmiştim. Cadwy'nin yardakçılığına dair başka bir delil de olmadığından Isca Prensi, daha ağır bir hüküm giymekten kurtulmuş oldu böylece. Prens Tristan da, Arthur'un kararını başı ile onayladı.

O gün görüşülecek bir diğer konu da Kralımızın istikbaline dair alınacak kararlardı. Mordred'e Owain'in konağında bakılıyordu, ama artık yeni bir yuva bulmak lazımdı onun için. Bedwin, Durnovaria'nın baş vekili olan Nabur isimli bir adamı önerdi. Başka bir konsey üyesi bu öneriye derhal itiraz ederek Nabur'un bir Hıristiyan olduğunu söyledi.

Sert bir tartışma başlamasına mani olmak için Arthur masaya vurdu. "Nabur burada mı?" diye sordu.

Uzun boylu bir adam, odanın arka tarafından konuştu, "Nabur benim." Sakalsız bir adamdı, üzerinde bir toga vardı. "Nabur ap Lwyd," diye tanıttı kendini resmi olarak. İnce yüzünde ciddi bir ifade taşıyan, saçlarını geriye taramış genç bir adamdı, bir piskopos veya bir druid havası taşıyordu.

"Çocukların var mı Nabur?" diye sordu Arthur.

"Üç tane sağ çocuğum var. İkisi oğlan, biri kız. Kızım, Lord Mordred hazretleri ile aynı yaşta."

"Peki Durnovaria'da hiç druid veya Kelt ozanı var mı?"

"Ozan Derella var Lordum."

Arthur, Bedwin ile fısıldaştı, Bedwin başı ile tasdik etti; sonra Arthur, Nabur'a bakıp gülümsedi.

"Kralımızın bakıcılığını üstlenmek ister misin?"

"Memnuniyetle Lordum."

"Ona kendi dininin öğretilerini anlatabilirsin, Nabur ap Lwyd, Derella'nın da yanınızda olması koşuluyla; çocuk beş yaşına geldiğinde ise hocası Derella olacak. Hazineden özel bir istihkak alacaksın ve Lordumuz Mordred'in yakınında gece gündüz yirmi muhafız bulunduracaksın. Ona bir şey olursa bunun bedeli senin canın ve tüm ailenin canı ile ödenecek. Kabul ediyor musun?"

Eğer Mordred'e bir şey olursa karısı ve çocuklarının öleceğini işiten Nabur sarardı, ama yine de bu öneriyi kabul etti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu zaten. Kral'ın hamisi olmak, Nabur'u Dumnonia'da önemli bir konuma yerleştirecekti. "Kabul ediyorum, Lordum," dedi.

Konseyde görüşülecek son konu, Gundleus'un karısı ve Owain'in esiri olan Ladwys'e ne olacağı idi. Odaya getirilen Ladwys, Arthur'un karşısında mağrur bir şekilde duruyordu. "Bugün," dedi Arthur kadına, "kuzeye, kocanızın hapsedildiği Corinium'a at süreceğim. Gelmek ister misiniz?"

"Niçin geleyim ki, beni biraz daha aşağılayasınız diye mi?" Kadına karşı gösterdiği tüm şiddete rağmen Owain, Ladwys'in kişiliğine boyun eğdirememişti belli ki.

Arthur, kadının düşmanca ses tonu karşısında kaşlarını çattı. "Hayır, kocanıza tekrar kavuşasınız diye Leydi," dedi nazikçe. "Kocanız ağır koşullar altında hapis tutulmuyor; aynı bunun gibi bir konakta yaşıyor; tabii muhafızların gözetimi altında. Ama yine de onunla birlikte rahatsız edilmeden huzur içinde yaşayabilirsiniz orada, eğer isteğiniz bu ise."

Ladwys'in gözleri doldu. "Bu saatten sonra beni istemeyebilir. Ben kirletildim çünkü."

Arthur omuz silkti. "Gundleus namına bir şey söyleyemem, ben yalnızca sizin kararınızı soruyorum. Dilerseniz burada kalabilirsiniz. Owain öldüğü için artık özgür sayılırsınız."

Arthur'un bu hoşgörüsü kadının aklını karıştırmıştı, buna rağmen başını salladı. "Corinium'a geleceğim Lordum."

"Güzel!" Arthur kalkıp kendi altındaki sandalyeyi odanın köşesine taşıdıktan sonra Ladwys'i sandalyeye buyur etti. Sonra mevcut vekillere, mızraklı savaşçılara ve şeflere baktı. "Size tek bir sözüm var, yalnızca tek bir söz, ama bu hepiniz bu sözü iyice belleyip adamlarınıza, ailelerinize, kabilelerinize, klanlarınıza anlatacaksınız. Kralımız Mordred'dir, sadece ve sadece Mordred. Ve kılıcımızı Mordred'e olan bağlılığımızı korumak için kullanacağız sadece. Lakin önümüzdeki senelerde krallığımız, her krallık gibi, düşmanlarla karşılaşacaktır. O vakitler geldiğinde hızlı ve etkili kararlar almamız gerekecek ve bu kararlar alınırken aranızda kimileri benim Kral'ın yetkilerini canımın istediği gibi kullanmakta olduğumu fısıldayacaktır mutlaka. Hatta benim tahtta gözüm olduğunu düşünenler bile çıkabilir aranızda. İşte bu yüzden şimdi sizlerin ve Gwent ile Kernow'dan gelen dostlarımızın huzurunda" –sözünün burasında Arthur, nazik bir şekilde Agricola ve Tristan'ı işaret etti– "en kutsal yemini etmek istiyorum ki bana verdiğiniz bu yetkiyi sadece tek bir amaç uğruna kullanacağım: Mordred uygun yaşa geldiğinde krallığını ona devretmek olacak tek ülküm. Bu konuda yemin ediyorum," dedi ve sustu.

Konsey odasında bir çalkalanma oldu. O ana dek hiç kimse, Arthur'un Dumnonia'da ne kadar hızlı bir şekilde güçlendiğini anlayamamıştı. Arthur'un, Bedwin ve Prens Gereint ile aynı masada oturuyor olması, bu üç kişinin de eşit güç ve yetkiye sahip olduğunu gösterse bile, Bedwin ve Gereint sessiz kalarak Arthur'un sözlerine rıza gösterdiklerini ortaya koydular. Ne Bedwin'in ne de Gereint'in yetkileri ellerinden alınmıştı elbet, ama artık bu yetkileri Arthur'un rızasına göre kullanacaklardı. Arthur'un rızasına göre Bedwin burada kalarak krallık içi anlaşmazlıkları uzlaştıracak, Gereint ise Sakson hududumuzu koruyacaktı; bu arada Arthur kuzeye giderek Powys kuvvetleri ile karşılaşacaktı. Arthur'un, Gorfyddyd'in krallığı ile barış yapma hususunda büyük umutlar beslediğini biliyordum, belki Bedwin de biliyordu bunu, ama o barış sağlanana dek savaş tutumunu sürdürür gibi davranacaktı Arthur.

O günün ikindisinde kalabalık bir grup, kuzeye gitmek üzere yola çıktı. Hizmetçisi Hygwydd ve iki savaşçısı ile Arthur, Agricola ve onun adamları ile birlikte kafilenin önünde sürüyordu atlarını. Morgan, Ladwys ve Lunete bir kağnıda gidiyorlardı, ben ise Nimue ile birlikte yürüyordum. Nimue'nin hiddeti sayesinde Lunete sus pus olmuştu. Geceyi Tor'da geçirdik, marangoz Gwlyddyn

burada harika bir iş çıkarmaktaydı. Bayır çitleri yerleştirilmişti, eski kulenin temelleri üzerinde yeni bir kule dikilmişti. Ralla ise hamileydi bu arada. Pellinore, benim kim olduğumu hatırlamadı, yeni kafesinde sanki savaştaymış gibi ileri geri yürüyerek hayali savaşçılarına emirler yağdırıyordu. Druidan, Ladwys'e arzu dolu gözlerle bakıyordu. Katip Gudovan, Tor'un kuzeyine gömdükleri Hywel'in mezarına götürdü beni; Arthur'a ise Dikenli Kutsal Ağaç Mabedi'nde Azize Norwenna'nın kutsal ağacın yakınında gömüldüğü yeri gösterdi.

Ertesi sabah Morgan ve Nimue ile vedalaştım. Gökyüzü yine mavi, rüzgar yine soğuktu; Arthur ile birlikte kuzeye gittim.

Bahar geldi, Lunete bir oğul doğurdu bana. Bebek, üç gün sonra öldü. Bebeğin o küçük suratı gözümün önünde gitmedi sonraki günler boyunca, her aklıma gelişinde de gözlerim doldu. Sağlıklı bir bebek gibi görünmüştü aslında, domuzlar veya köpekler ona bir zarar vermesin diye adet olduğu üzere, bebeğimizi battaniyelere sarmalayıp mutfak duvarında hayvanların ulaşamayacağı yüksek bir yere emniyetli bir şekilde asmıştık, oracıkta ölüverdi. Lunete de benim gibi ağladı ve bebeğin ölümünden beni sorumlu tuttu. Corinium'un vebalı olduğunu söylüyordu, halbuki bu kenti sevmişti. Roma yapımı temiz binaları seviyordu, taş döşenmiş sokağa bakan küçük taş evimizi seviyordu, ayrıca yeni arkadaşlar edinmişti: Arthur'un sevgilisi Aileann ve onun ikiz oğulları Amhar ile Loholt gibi. Aielann'ı ben de severdim, ama o iki velet birer şeytandı. Arthur onları şımartıyordu; kim bilir belki de bu çocuklar da kendisi gibi gayrı meşru oldukları ve yasal varislerin bu çetin dünyada kendi çabaları ile hak aramak zorunda kazanacakları için. Hiçbir ceza almadan canları ne isterlerse yapmaktaydılar. tek bir sefer hariç... onları, bir köpek yavrusunun gözlerini bıçakla oyarken gördüm bir gün, ikisine de bir güzel kötek attım bu olay yüzünden. Köpek yavrusu tamamen kör olmuştu, zavallı hayvanı çabucak öldürmek yapılacak en merhametli şey olacaktı. Arthur bana hak verdiyse de çocuklarına ceza verecek kişinin ben olmadığımı söyledi. Arthur'un savaşçıları ise beni alkışladı, galiba Aileann de çocuklarına vurduğum için memnundu.

Kederli bir kadındı Aileann. Arthur'un kadını olarak pek fazla vakti kalmadığının farkındaydı; ne de olsa erkeği artık Britanya'nın en kudretli krallığının yetkili hükümdarı idi ve kendi makamına yaraşacak bir gelin alması gerekecekti. Bu gelinin kim olacağını biliyordum ben, Powys Prensesi Ceinwyn... yıldız. Galiba Aileann

da bunu biliyordu. Benoic'a dönmek istiyordu, ama Arthur pek sevdiği evlatlarının ülke dışına çıkmalarına izin vermiyordu. Arthur'un kendisini asla yoksulluğa terk etmeyeceğini biliyordu ama şunu da biliyordu ki sevgilisinin civarda olmasına göz yumarak alacağı soylu geline saygısızlık yapmazdı asla Arthur. Bahar, ağaçları yapraklarla bezeyip topraklarımız boyunca tohumlar saçarken Aileann'ın kederi de büyüdü.

Baharda Saksonlar saldırdı, ama Arthur savaşa gitmedi. Kral Melwas, başkenti Venta'dan güney sınırlarımızı savunuyordu zaten, ayrıca Prens Gereint'in savaş çeteleri de Durocobrivis'ten hücuma çıkarak o korkunç Kral Aelle'in toplama Sakson ordusu ile savaşıyordu. Gereint'in işi daha zordu; bu yüzden Arthur Sagramor'un yanına otuz atlı vererek Gereint'e takviye kuvvet yolladı. Sagramor'un müdahalesi ile bölgedeki güç dengesi bizim lehimize dönmüştü. Anlatılanlara göre Aelle'in Saksonları, Sagramor'un kara yüzünü görünce onun Gece Krallığı'ndan gelen bir canavar olduğunu sanmışlardı ve bu canavara karşı duracak ne büyücüleri ne de kılıçları vardı. Numidyalı savaşçı Aelle'in adamlarını öylesine geri püskürttü ki yeni hududumuz öncekine kıyasla bir günlük yürüyüş mesafesi kadar daha ilerdeydi artık. Sagramor, yeni hudut çizgilerimizi kesik Sakson kafalarını dizerek belirledi. Lloegyr ülkesinin içlerine kadar girip yağmalamalar yaptı; hatta bir seferinde atlılarıyla Londra'ya kadar ilerledi. Bu şehir Romalılar zamanında Britanya'nın en büyük şehriydi, ama yıkılmış surlarının ardında çürüyordu artık. Bu şehirde sağ kalan Britonlar'ın zayıf olduğunu söyledi Sagramor, bu insanlar kendisine yalvarmış ve Sakson efendileri ile aralarında olan barışı Sagramor'un zedelememesini istirham etmişlerdi.

Merlin'den hiç haber yoktu.

Gwent'te iken Powys Kralı Gorfyddyd'in saldırısını beklemişler, lakin böyle bir saldırı gelmemişti. Bir ulak, Gorfyddyd'in Caer Sws'deki başkentinden bir haber getirmişti; iki hafta sonra Arthur düşman Kral ile görüşmek üzere kuzeye gitti. Arthur'un yanındaki on iki savaşçı arasında ben de vardım. Kılıçlarımız vardı, ama kalkan ya da savaş mızrağı taşımıyorduk. Bir barış seferiydi bu ve Arthur bundan mutluluk ve heyecan duyuyordu. Siluria Kralı Gundleus da bizimle birlikteydi. Önce Tewdric'in başkenti Burrium'a yürüdük; demircilerin ocaklarından yükselen dumanlarla kaplı, silah depoları ile dolu, Romalılardan kalma surlu bir şehirdi burası. Buradan da Tewdric ve yanındakiler ile birlikte kuzeye

yöneldik. Agricola, Gwent'in Sakson sınırını koruyordu. Tewdric ise tıpkı Arthur gibi az bir sayıda muhafız almıştı yanına; ona eşlik eden üç de rahip vardı. Bu rahiplerden biri Sansum'du; Nimue'nin Fare Prens Lughtigern adını taktığı, kafası tıraşlı, asabi, küçük adam.

Oldukça renkli bir güruhtuk. Kral Tewdric'in adamları, Roma üniformalarının üzerine kırmızı pelerinler giymişlerdi, Arthur'un savaşçıları olan bizler ise yeni yeşil pelerinler giymiştik. Tam dört sancak altında ilerliyorduk: Dumnonia'yı temsil eden Mordred'in ejderi, Arthur'un ayı nişanını taşıyan sancağı, Gundleus'un tilkili sancağı ve Tewdric'in nişanı olan boğa sancağı. Gruptaki tek kadın, Gundleus ile birlikte at süren Ladwys idi. Ladwys mutluydu, Gundleus da yeniden ona kavuştuğu için memnundu. Hala esirimizdi Gundleus, lakin ona bir kılıç ve Arthur ile Tewdric'in yanında at sürme onuru verilmişti yine de. Tewdric Gundleus'a hala güvenmese de, Arthur, ona eski bir dostmuş gibi davranıyordu; ne de olsa Gundleus, Arthur'un Britonlar arasında barış sağlama planında önemli bir role sahip olacaktı. Bu barış sayesinde Arthur, tek vücut olmuş Britanya'nın kılıçlarını ve mızraklarını Saksonlara karşı kullanacaktı.

Powys hududuna vardığımızda, bize karşılama töreni hazırlamış bir birlik gördük. Yolumuza otlar serpiştirildi, bir ozan çıkıp Arthur'un Beyaz At Tepesi'nde Saksonlara karşı nasıl muzaffer olduğunu anlattı. Kendisi gelmeyen Gorfyddyd, bizi karşılamak üzere Henis Wyren Kralı Leodegan'ı yollamıştı. Bu kralın toprakları İrlandalılar tarafından istila edilmişti, Leodegan sürgündeydi şu anda. Bizi karşılamak üzere Leodegan'ın gönderilme sebebi, kralık makamı ile bizi şereflendirmekti. Gel gelelim bu adam aynı zamanda aptallığı ile de nam salmış biriydi. Normalden çok daha uzun boylu bir adamdı, çok zayıftı, ince bir boynu, bir tutam saçı ve daima salya akıtan açık bir ağzı vardı. Bir türlü sakin duramaz, sürekli olarak kaşınır, kıpırdanır, gözünü kırpar, omuzlarını oynatıp dururdu. "Kral olacaktı burada," dedi bize, "ama burada olamıyor. Anladınız mı? Ama size saygılar gönderdi Gorfyddyd!" Tewdric ozanı altın ile ödüllendirirken hasetle baktı Leodegan. Sonradan öğreneceğimiz üzere Leodegan yoksul bir kraldı; İrlandalı fatih Diwrnach, topraklarını istila edince tüm vaktini o istilanın yarattığı büyük kayıplarını tazmin etmeye çalışarak geçiriyordu. "Gidelim mi artık? Sizi şeyde ağırlayacağız... aa... şeyde..." Leodegan duraksadı. "Bağışlayın, unutuvermişim, ama muhafızların kumandanı

oranın adını bilir. Nerede o adam? İşte orada. Neydi bu adamın ismi yahu? Neyse boş verin, gideceğimiz yere gideceğiz işte."

İlerleyen sancaklarımıza Powys kartalı ve Leodegan'ın geyik nişanlı sancağı da eklendi. Bereketli toprakların üzerinden dümdüz geçen, Romalılardan kalma bir yolu takip ettik. Geçen güz Arthur bu toprakları yakıp yıkmıştı, bu seferden bahis açacak kadar patavatsız tek kişi Leodegan oldu. "Siz buralara daha önce de gelmiştiniz tabii," diye seslendi Arthur'a. Leodegan'ın atı yoktu, bu yüzden kafilenin yanında yaya olarak geliyordu.

Arthur kaşlarını çattı. "Bu toprakları görmüş olduğumu zannetmiyorum," dedi diplomatik bir şekilde.

"Gerçekten de gelmiştiniz buralara, kesinlikle gelmiştiniz. Bakın. Şuradaki yanıp kül olmuş çiftlik evini görüyor musunuz? Sizin eseriniz işte o!" dedi ısrarla Leodegan. "Sizin kuvvetinizi hafife almışlardı tabii, değil mi? Ben Gorfyddyd'e dediydim ama, onun yüzüne dediydim hem de. Bak beni dinle, genç Arthur iyi savaşır dedim ben ona, ama Gorfyddyd hayatı boyunca sağduyulu bir adam olmamıştır ki. O bir savaşçıdır, ama kafasını çalıştırmaz hiç. Oğlu bu konuda biraz daha iyi gibime geliyor. Cuneglas kesinlikle babasından daha sağduyulu. Keşke genç Cuneglas benim kızlarımdan biriyle evleneydi, ama Gorfyddyd bu konuda tek söz bile işitmek istemiyor. Neyse boş verin." Derken yerdeki bir ot öbeğine takıldı ayağı. Ynys Wydryn yakınındaki Fosse Yolu gibi bu yolun da yanına set çekilmişti. Böylece yağmur yağdığı zaman sular yolun kenarındaki bu hendeklerde toplanıyordu, ama geçen seneler bu hendeği toprakla doldurmuştu, yola döşenmiş taşların üzerinde biten gür çalılar ve otlar vardı artık. Arthur'un yakıp yıktığı yerleri ısrarla bize göstermeye devam etti Leodegan, ama bizden bir cevap alamayınca vazgeçti; Tewdric'in üç rahibinin ardında yürüyen biz askerlerin yanına gelip beraberimizde yürümeye başladı. Arthur'un muhafız takımının kumandanı olan Agravain ile konuşmayı denediyse de, o gün neşesi pek yerinde olmayan Agravain'den de bir karşılık alamadı ve sonuçta Arthur'un maiyetindekiler arasında en hoşsohbet kişinin ben olduğuma kanaat getirip bana Dumnonialı asillerle ilgili sorular sormaya başladı. Kimin evli, kimin bekar olduğu konusunda ağzımı arıyordu. "Prens Gereint? O, evli mi? Ha, evli mi?"

"Evet Lordum," dedim.

"Karısı sağ mı peki?"

"Bildiğim kadarıyla sağ Lordum."

"Peki Kral Melwas? Onun var mı bir kraliçesi?"

"Kraliçesi öldü Lordum."

"Aa!" Birden keyiflenmişti. "Bak benim kızlarım var, biliyor musun?" diye son derece samimi bir şekilde açıklamaya koyuldu. "İki tane kızım var benim; kızları evermek lazım, öyle değil mi? Ama sana söyleyeyim, işin aslı benim iki yavrumdan birine söz kestik bile. Guinevere'e söz kestik. Valerin ile evlenecek kızım. Sen tanır mısın Valerin'i?"

"Tanımam Lordum."

"İyi adamdır, iyi adamdır... iyi adamdır, ama yok... " sözünün burasında durdu ve uygun kelimeyi hatırlamaya çalıştı. "Para yok. Doğru düzgün toprak yok, anlıyor musun? Batıda bir parça arazisi var galiba, o kadar işte, beş kuruş etmez orası bence. Toplayacak kirası yok, altını yok; kirası ve altını olmayan adamdan ne hayır gelir ki? Halbuki Guinevere bir Prenses! Bir de diğer kızım Gwenhwyach var, ama onun da gözü evlilikte değil. O kız sadece benim para kesemi kurutmak için yaşıyor; tanrılar biliyor ya o da kurudu zaten. Ama Melwas'ın yatağı boş şu anda, değil mi? Aklıma gelen bir fikir işte! Ama Cuneglas işi kötü oldu."

"Niçin Lordum?"

"Kızlarımın ikisi ile de evlenmek istemiyor!" dedi Leodegan kızgın bir şekilde. "Ben babasına teklif götürdüm. Tam bir ittifak yaparız diye. Dedim, krallıkları birleştiririz, bu muhteşem olur! Ama yok. Cuneglas'ın gözü Elmetlı Helledd'den başkasını görmüyor; işittiğimize göre Arthur da Ceinwyn ile evlenecekmiş."

"Haberim yok Lordum," dedim masum bir sesle.

"Ceinwyn güzel kız! Ah hem de nasıl! Ama benim Guinevere'im de güzel kızdır, ama gidip Valerin ile evlenecek yahu. Ah benim başıma gelenler. Bu nasıl iş! Kira yok, altın yok, para yok, su basmış çayırlar ve birkaç hastalıklı inekten başka hiçbir şey yok. Kızım mutsuz olacak! O rahatına düşkündür, Guinevere rahatına pek düşkündür; halbuki Valerin rahat içinde yaşamak nedir bilmez! Tahminimce domuz ahırında yaşıyordur hatta. Yine de bir şef bu adam. Bak aklında bulunsun, Powys'in iç bölgelerinde sen de göreceksin ki herkes kendisinin şef olduğunu iddia eder." İç geçirdi. "Halbuki benim kızım Prenses! Gwynedd'deki Cadwallon'un oğullarından birinin kızımla evleneceğini sanmıştım, ama

Cadwallon garip herifin tekidir. Beni de pek sevmez zaten. İrlandalılar bizim oraya saldırdığında bana yardım etmek için parmağını bile oynatmadı bu herif."

O büyük haksızlığı anımsayınca susuverdi. Demek ki iyice kuzeydeydik, insanlar ve arazi pek tanıdık gelmiyordu çünkü. Dumnonia'da iken komşularımız Gwent, Siluria ve Kernow'du; burada ise halk Gwynedd'den, Elmet'dan, Lleyn'den ve Ynys Mon'dan bahsediyordu. Lleyn, bir zamanlar Leodegan'ın krallığı olan Henis Wyren idi; Mona Adası –Ynys Mon– da buraya aitti. Ama artık o topraklar, Denizin Ötesinden Gelen İrlanda Lordlarından Diwrnach'a aitti. Bu Lordlar, kılıç kuvvetiyle Britanya'da kendilerine yeni krallıklar kuruyorlardı. Zalimliğiyle nam salmış Diwrnach gibi vahşi bir adam için Leodegan'ın ülkesini ele geçirmek çocuk oyuncağı olmuştu tahminimce. Dumnonia'da bile anlatırlardı bu adamın savaşçılarının kalkanlarını öldürdükleri insanların kanı ile nasıl sıvadıklarını. Hatta savaşçılar Diwrnach ile karşılaşmaktansa Saksonlarla savaşmayı yeğlerdiler.

Neyse, biz Caer Sws'e savaş ihtimallerini düşünmek için değil, barış yapmak üzere gelmiştik zaten. Caer Sws, çamur içinde küçük bir kent çıktı; büyük ve düz yataklı bir vadiden yükselen kirli gri renkte bir Roma kalesinin etrafına inşa edilmişti. Bu vadinin yanından ise Severn'in bir kolu akıyordu. Buranın yerlileri Hafren Irmağı diyordu Severn'e. Powys'in asıl başkenti ise Caer Dolforwyn idi. Tepesinde Powys'in kraliyet kayası bulunan küçük bir tepeydi bu; ne var ki tıpkı Caer Cadarn gibi Caer Dolforwyn'de de krallığın hüküm meclisini, hazine odasını, silah depolarını, mutfaklarını ve kilerlerini kuracak yer ve su kaynağı mevcut değildi; dolayısıyla Dumnonia'nın olağan yönetimi nasıl Lindinis'ten yürütülüyor ise, Powys hükümeti de genelde Caer Sws'ten hükmediyordu. Yalnızca savaş durumlarında veyahut büyük kraliyet festivallerinde Gorfyddyd ve vekilleri nehrin ötesindeki Caer Dolforwyn'in yüksek zirvesine geçiyorlardı.

Bir tane hariç, Caer Sws'de Romalılardan kalma hiç bina yoktu artık; ama Gorfyddyd'in ziyafet salonu bu tür binalardan birinin temelleri üzerine inşa edilmişti. Özellikle Tewdric ve Arthur için iki ek salon daha inşa ettirerek genişletmişti eski salonunun içini. Sol kolu Excalibur tarafından alınmış olan Powys Kralı, asık suratlı biriydi. Orta yaşlı, oldukça yapılı bir adamdı; Tewdric'e sarılıp homurdanarak yarım ağızla bir hoş geldin derken, kuşku dolu küçük gözlere sahip yüzünde hiçbir sıcaklık ifadesi yoktu. Kral olma-

yan Arthur diz çökerken, Gorfyddyd surat asıp sustu. Buradaki şefler ve savaşçıların tümünün de uzun bıyıkları örülmüştü, tüm gün boyunca yağan yağmurdan ötürü uzun pelerinleri sırılsıklam olmuştu ayrıca. Köpeklerin ıslak tüylerinden çıkan koku sinmişti bu salona. Çömlekler taşıyan iki esir haricinde başka hiç kadın yoktu; Gorfyddyd, boynuz şeklindeki kadehini daldırıp daldırıp şıra içiyordu bu çömleklerden. Sonradan öğreneceğimize göre, Excalibur kolunu aldıktan sonraki haftalar boyunca Gorfyddyd kendini içkiye vermişti; bu haftalar boyunca ateşi düşmemiş, herkes onun öleceğine kanaat getirmişti. Şıra hazırlanırken güçlü ve etkili olmasına dikkat edilmişti, ama etkisi şu olmuştu: Powys'in yönetimi, artık nefretle dolmuş ve sarhoş gezen Gorfyddyd'den, oğlu Powys Veliahdı Cuneglas'a geçmişti.

Uzun siyah bıyıklara sahip, yuvarlak yüzlü, zekası her halinden belli olan bir insandı Cuneglas. Sıcak, dost canlısı ve neşeli biriydi. Belli ki Arthur ile Cuneglas aynı yaradılışta insanlardı. Üç gün boyunca gidip dağlarda geyik avladılar; akşamları ise ziyafetlere katılınıyor ve ozanların öyküleri dinleniyordu. Powys'te az sayıda Hıristiyan vardı, lakin Tewdric'in Hıristiyan olduğunu öğrenir öğrenmez Cuneglas kilerlerden birini küçük bir kilise haline getirdi ve rahiplerin orada vaaz verebileceğini söyledi. Hatta vaazlardan birini dinlemek üzere bizzat iştirak etti, ancak vaazdan sonra kafasını iki yana sallayarak kendi tanrılarına tapınmaya devam edeceğini söyledi. Kral Gorfyddyd ise kilisenin saçmalık olduğunu söylese bile, oğlunun Tewdric'in dinine müsamaha göstermesine ses çıkarmadı; ama bu sonradan yapılma kiliseye karşı kendi druidine bazı önlemler aldırtmayı da ihmal etmedi. "Barış sözümüzü tutacağımız konusunda Gorfyddyd henüz tam ikna olmuş değil," diye ikaz etti bizi Arthur oradaki ikinci gecemizde, "ama Cuneglas babasını ikna ediyor gibi. O yüzden Tanrı aşkına kendinize hakim olun, kılıçlarınızı kınından çıkarmayın ve sakın bir kavgaya bulaşmayın. Burada tek bir açığımızı görürse Gorfyddyd bizi kovar ve bize yeniden savaş açar."

Dördüncü gün, Powys Konseyi büyük salonda toplandı. O gün görüşülecek esas konu barıştı; Gorfyddyd'in işi ağırdan almasına rağmen çabucak halledildi bu konu. Oğlu, barış yapıldığını konseye ilan ederken Gorfyddyd, sandalyesinde başı öne eğik oturuyordu. Powys, Gwent ve Dumnonia'nın artık müttefik olacağını, birbiriyle kan bağı bulunacağını ve bu üç ülkeden birine karşı yapılacak bir saldırının hepsine yapılmış olarak kabul edeceğini duyurdu

Cuneglas. Gorfyddyd de başı ile onaylayarak bu karara rıza göstediğini belli etti, ama pek de içine sinmemiş gibiydi bu karar. Cuneglas devam etti, başka iyi bir haber de kendisinin Elmetli Helledd ile evlenmiş olduğu idi; dolayısıyla yakında Elmet de bu ittifaka katılacaktı ve böylece kısa süre sonra Saksonlar, tek kuvvet olmuş Britanya krallıkları tarafından kuşatılacaklardı. Gorfyddyd'in, Dumnonia ile barış yapmasının sonucundaki en büyük kazancı bu ittifaktı: Saksonlara savaş açma fırsatı sağlıyordu bu, ama bu barış karşılığında Gorfyddyd'in talep ettiği bedel, Powys'in o savaşta lider olması idi. "Bu herif, Ulu Kral olmak istiyor," diye homurdandı Agravain, büyük salonun arka taraflarındaydık. Gorfyddyd ayrıca kuzeni Gundleus'un Siluria tahtına yeniden oturtulmasını istiyordu. Siluria akınlarında herkesten çok kendi ülkesi zarar görmüş olan Tewdric, Gundleus'u Siluria tahtına yeniden oturtma konusunda oldukça gönülsüzdü, ayrıca biz Dumnonialılar da Norwenna'yı öldürdüğü için Gundleus'u bağışlamıyorduk; ben ise Nimue'ye yaptıklarından ötürü bu adamdan nefret ediyordum. Lakin Arthur hepimizi ikna ederek Gundleus'un serbest kalmasının barış yolunda ödenecek küçük bir bedel olduğunu söyledi ve böylece o hain Gundleus serbest bırakılmış oldu.

Gorfyddyd gönülsüz gibi görünse de antlaşmanın getireceği kazançlar konusunda ikna olmuştu galiba, çünkü antlaşmanın uygulanması için en değerli şeyi de gözden çıkarıverdi. Kızı Ceinwyn'in, yani Powys yıldızının Arthur ile evlenmesine razı idi Gorfyddyd. Kuşkucu, huysuz ve haşin bir adamdı; gel gelelim on yedi yaşındaki kızını çok sever, ruhunda kalan son sevgi ve şefkat kırıntılarını kızına sunardı. Ne kral, ne de prens olan Arthur ile kızının evlenmesine Gorfyddyd'in rıza göstermesi, Powys'in artık diğer Briton komşuları ile savaşmayacağının bir ispatı idi. Arthur ve Ceinwyn'in nişanlanmaları başka bir şeyi daha gösteriyordu: Gorfyddyd'in ve oğlu Cuneglas'ın, Dumnonia'da asıl söz sahibi kişi olarak Arthur'u kabul ettiklerini. Böylece konseyden sonraki büyük şölen esnasında Ceinwyn ve Arthur resmen nişanlanmış oldular.

Nişan töreni önemli bir olay olarak görülmüş olacak ki bütün davetliler, Caer Sws'den, daha hayırlı bir yer olarak kabul edilen Caer Dolforwyn'e buyur edildiler. Buranın ismi tepenin eteğindeki bir çayır olan Dolforwyn'den yani Genç Kız Çayırlarından geliyordu; tam da bu duruma uygun bir isimdi. Geyik ve domuz etlerini pişirmek için koca ateşlerin yakıldığı tepeye vardık gün batı-

mında. Çok aşağılarda gümüşi Severn Irmağı vadi yatağı boyunca kıvrılıyordu; kuzeyde ise ulu tepeler, karanlığa batmakta olan Gwynedd'e doğru uzayıp gidiyordu. Rivayet edilir ki güneşli günlerde Caer Dolforwyn'in zirvesinden Cadair Idris görünürmüş; lakin yaklaşan yağmur bulutları vardı o akşam ufukta. Tepenin alçak bayırları ulu meşelerle doluydu, iki kızıl çaylak bu ağaçlardan havalandı ve göğe tırmandı, tam güneş batı bulutlarını kızıla boyarken; batan günün bu saatinde uçan bu iki kuşun istikbale dair pek güzel bir alamet olduğuna kanaat getirdik hepimiz.

Büyük Salondaki ozanlar, Hafren'in türküsünü söylüyorlardı; Dolforwyn'e ismini veren Hafren genç bir kızdı, annesi onu tepenin eteğindeki ırmakta boğup öldürmeye çalışırken bir tanrıçaya dönüşmüştü. Ozanlar gün batana dek söylediler türkülerini.

Ay Tanrıçası'nın bu çifti kutsayabilmesi için nişan töreni gece yapıldı. Önce Arthur ayrıldı salondan törene hazırlanmak üzere ve tam bir saat sonra da olanca ihtişamı ile geri döndü salona. Görmüş geçirmiş savaşçıların bile hayretten dilleri tutuldu Arthur büyük salona tekrar girerken, çünkü tepeden tırnağa zırhlar içinde gelmişti Arthur. Üzerinde altın ve gümüş plakalı o pullu zırhı meşale ışığında pırıldadı, bir kafatasını andıran gümüş işlemeli miğferinin üzerindeki uzun kaz tüyleri o yürürken salonun kirişlerine sürünüyordu. Arthur'un gümüş kaplı kalkanı meşale ışığında göz alıyordu, beyaz pelerini ise yere kadar iniyordu. Şölen salonunda silah taşımıyordu kimse, ama Arthur, Excalibur'u kuşanmıştı yine de o gece. Barış yapmaya gelmiş bir fatih edası ile ortadaki masaya doğru yürüdü; Gorfyddyd bile bu sabık düşmanına hayranlıkla bakakalmıştı. O ana dek hep bir arabulucu olan Arthur, kendisinin de güçlü olduğunu müstakbel kayınpederine şöyle bir göstermek istemişti anlaşılan.

Kısa bir süre sonra Ceinwyn de büyük salona girdi. Bizim Caer Sws'e gelişimizden beri Ceinwyn kadınlara ayrılan bölümden çıkmamıştı hiç; bu da, aramızda Gorfyddyd'in kızını daha evvel hiç görmemiş olanları daha da meraklandırıyordu. Eminim ki herkes bu kızın güzelliğinin belki de biraz abartılmış olabileceğini düşünüyordu; lakin içeri girdiğinde, Powys yıldızı, bütün yıldızlardan daha göz kamaştırıcı olduğunu göstermiş oldu. Nedimeleri ile birlikte gelen Prenses'i gören salondaki erkeklerin soluğu kesilmişti; ben de dahil. Saksonlar gibi beyaz tenli idi, kıza narin bir güzellik veriyordu bu. Yüzündeki mahcubiyet ve çekingen tavırları pek genç olduğunu ele veriyordu zaten. Altın saçları, Arthur'un zırhı

gibi parlıyordu adeta. Ceinwyn o kadar ince ve narindi ki, yerde benim yanımda oturan Agravain bu kızın çocuk doğuramayacağını iddia etti. "Şu kalçaların zayıflığına baksana, bebek doğum anında oradan çıkmaya çalışırken ölür muhtemelen," dedi keyifsizce. Ben ise Aileann namına üzülüyordum, çünkü Aileann bu evliliğin bir aşk evliliği değil bir ittifak evliliği olması için dua ediyordu büyük ihtimalle, ama duaları kabul edilmeyecekti belli ki.

Ay, Caer Dolforwyn'in zirvesine doğru yükselirken Ceinwyn, ağır ve çekingen adımlarla Arthur'a doğru ilerledi. Elinde bir yular vardı, babasının hükmünden kocasının hükmüne geçişinin bir simgesiydi bu. Ceinwyn yuları uzattı, Arthur heyecandan az kalsın düşürüyordu yuları; bu, kötüye alametti, ama salondaki herkes, hatta Gorfyddyd bile bu olaya gülüp geçti. Sonra da Powys'in druidi olan Iorweth, çifti resmen nişanladı. Uç uca düğümlenmiş otlarla ikisinin parmakları birbirine bağlanırken meşalelerin alevleri titriyordu. Arthur'un yüzü miğferinin altında gizli olduğu için ne hissettiğini bilemiyorduk, ama Ceinwyn'in –o tatlı Ceinwyn'in– yüzünden mutluluk akıyordu. Druid, çifti takdis etti ve Işık Tanrısı Gwydion ile Şafağın Altın Tanrıçası Aranrhod'a bu çifti koruyup tüm Britanya'ya barış getirmeleri için dua etti. Krallığın müzisyenlerinden biri arpını çaldı, herkes alkışlamaya başladı ve Ceinwyn, o güzeller güzeli Ceinwyn, mutluluktan ağlamaya başladı. Ceinwyn o gece gönlümde taht kurmuştu. Oradaki erkeklerin ekseriyetinin gönlünde de taht kurmuştu mutlaka. Mutluluktan uçuyordu adeta, bunda da şaşılacak bir şey yoktu tabii. Her prensesin kabusu olan şeyi yaşamıyordu, istemediği biriyle sırf siyasi amaçlar için evlendiriliyor değildi; Arthur'a zaten gönlü vardı. Hudutları emniyete almak veyahut ittifak kurmak gibi amaçlarla prensesler, göbeği sarkmış, kokmuş morukların koynuna atılıverilirdi siyasi evliliklerde; halbuki Ceinwyn, Arthur'a bu sebepten varmıyordu, Arthur'un gençliği ve nezaketi Ceinwyn için bir kurtarıcıydı.

Henis Wyren'in sürgün kralı Leodegan, şölen salonuna ancak törenin en mühim anında gelebildi. Sürgün Kral, bizim kafileye eşlik ettikten sonra Caer Sws'in kuzeyindeki kendi konutuna geçmiş ve bu ana kadar da ortalarda görünmemişti. Nişan töreninden sonra mutlaka yapılan armağan dağıtımını kaçırmamak için gelmişti şimdi de; salonun arkalarında bir yerde ayakta durarak, Arthur'un getirdiği altın ve gümüşlerin sunulmasını izleyip alkışlara iştirak etti. Dumnonia Konseyi'nin de izniyle, Gorfyddyd'den geçen seneki savaşta ele geçirilen savaş kıyafetlerini de getirmişti

Arthur; ama salondakilere Powys'in yenilgisini anımsatmamak için bu zırh daha sonra bizzat sunulacaktı Kral'a.

Armağanlar sunulduktan sonra Arthur, miğferini çıkarıp Ceinwyn'in yanına oturdu. Ceinwyn konuşurken onu tüm dikkatiyle dinliyordu Arthur, hep yaptığı gibi. Şüphesiz Ceinwyn kendisini dünyadaki en mühim kişi olarak hissediyordu o anda; böyle hissetmesi de gerekirdi zaten. Biz salondakiler kusursuz görünen böylesi bir aşka gıpta etmiştik; savaşta kendisini mağlup edip kolunu kesen adama kızını veren Gorfyddyd bile kızının mutluluğuna sevinmişti.

Nihayet barışa kavuştuğumuz o gece, Arthur'un Britanya'yı parçaladığı gece oldu aynı zamanda.

O zaman bunun farkında değildik tabii. Armağanların sunulmasından sonra sıra içkilere ve şarkılara gelmişti. Soytarıların gösterisini izledik, Gorfyddyd'in kraliyet ozanının öykülerini dinledik, bağıra çağıra kendi memleketimizin şarkılarını söyledik. Bu arada bizimkilerden biri Arthur'un ikazını unutup Powysli savaşçının biri ile kavgaya tutuştu. İki sarhoş zorla dışarı çıkarıldı ve ayılana kadar suya batırıldılar. Yarım saat sonra ikisi kolkola döndüler içeri; artık sonsuza kadar dost kalacaklarına dair yemin ediyorlardı. İçkinin su gibi aktığı, ateşlerin harladığı o esnada, Arthur'un gözlerinin salonun bir köşesine takılıp kaldığını fark ettim; meraklanarak döndüm ve Arthur'un baktığı yere ben de baktım.

Kalabalığın arasında sadece omuzları ve başı görülen bir kadına bakıyordu Arthur; korkusuz, adeta meydan okuyan bir ifade vardı kadının yüzünde. Öyle bir bakış vardı ki o gözlerde, eğer benimle baş edebilirsen, bu acımasız dünyadaki her türlü şey ile de baş edersin diyordu sanki. Kızı artık tamamen görüyordum, tazılarının arasında ayakta duruyordu; tazıları da efendileri gibi ince yapılı, uzun burunlu idi ve efendilerinin gözlerinde olan o yırtıcı, avcı bakışı tazıların gözüne de aksetmişti. Yeşil gözlere sahipti bu kız, bir tür zalimlik okunuyordu bu gözlerin derinliklerinde. Ne yüz ifadesinde, ne vücudunda herhangi bir yumuşaklık vardı. Keskin hatlı, kemikli bir yüzü vardı; güzel ve sağlıklı bir yüzdü bu, ama aynı zamanda zalimdi de, çok zalim. Bu kızı güzel kılan, dağınık kızıl saçlarının omuzlarına bir şelale gibi dökülmesiydi. Kızıl saçları, kızın o sert görüntüsünü bir parça yumuşatıyordu; her güldüğünde ise erkekler tuzağa yakalanan balıklar gibi esir oluyordu bu kıza. Bu dünyadan yüzlerce binlerce güzel kadın gelmiş geçmiştir,

ama hiçbiri Henis Wyren'in Sürgün Kralı Leodegan'ın kızı Guinevere gibi iz bırakmamıştır, onun kadar unutulmaz olmamıştır.

Merlin'in de söylediği gibi... keşke bu kız doğar doğmaz ölseydi.

Soylular ertesi gün geyik avına çıktılar. Guinevere'in tazıları, henüz boynuzu çıkmamış genç bir geyik yakaladılar sadece, ama Arthur o tazıların maharetini öyle bir övdü ki sanırsınız hayvanlar Tanrı Dyfed'in Vahşi Geyiği'ni yakalamış.

Ozanlar türkülerinde aşktan sevdadan bahseder daima ve erkekler de kadınlar da bunu merak edip durur, ama karanlıkta fırlatılan bir mızrak misali aşk gelip sizi kalbinizden vurmadıkça bunun nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. Arthur bütün gücü ile direnmeye çalışıyordu, bunu tanrılar biliyor, ama yine de gözlerini Guinevere'den alamıyordu. Nişan şöleninden sonra, Caer Sws'e döndük; Arthur, Ceinwyn ile yürüyüşlere çıktı, sohbetler yaptı, ama bu arada Guinevere'i yeniden görebilmek için sabırsızlanıyordu hep; bu oyunu gayet iyi bilen Guinevere ise Arthur'u sürekli kışkırtıyordu. Nişanlısı Valerin ile birlikte kol kola yürüyüp kahkahalar atar, sonra gözünün ucuyla Arthur'u süzerdi; Arthur için dünya o an dururdu. Guinevere için yanıp tutuşuyordu Arthur.

Bedwin yanımızda olsa sonuç farklı olur muydu acaba? Zannetmiyorum. Yaşananlara Merlin bile mani olamazdı. Yağan yağmuru buluta geri yollamaya çalışmak veya ırmağı doğduğu kaynağa döndürmeyi denemek gibi bir şey olurdu bu.

Şölenden sonraki ikinci gece, ben nöbetteyken, Guinevere, Arthur'un kaldığı büyük salona geldi; gülmeleri, mırıl mırıl konuşmaları işitiliyordu. Bütün gece konuştular ve belki başka şeyler de yaptılar, bilemem; konuştuklarını biliyorum ama, çünkü ses çıkarmamaya gayret ettiyseler de konuştuklarının bir kısmını işittim. Arthur, Guinevere'e bir şeyler izah ediyor, tatlı vaatlerde bulunuyor, yalvarıyor ve isteklerde bulunuyordu. Aşktan da bahsetmişlerdi elbet, lakin o kısmı işitmedim; Arthur Britanya'dan ve kendisinin Armorica'dan gelmesine sebep olan hayalinden bahsetti sonra. Eğer huzurlu yaşamak istiyorsak Saksonlar denen belayı bu topraklardan temizlememiz gerektiğini söyledi. Savaştan da bahsetti, zırhlı bir atı muharebeye sürerken aldığı o korkunç hazzı anlattı. Caer Cadarn'ın buz gibi surlarında o gece benimle konuştuğu gibi konuşuyordu şimdi de; şafakta saldıracak mızraklı savaşçıların korkusu olmadan barış içinde yaşayacak bir ülkeyi tasvir

ediyordu. Heyecanla, tutkuyla anlatıyordu, Guinevere ise hevesle dinledi ve bu hayalinin bir vahiy olduğu hususunda Arthur'u ikna etti. Arthur bu hayalinden koca bir gelecek resmi çizmişti ve Guinevere bu resmin ortasında bir yer bulmuştu. Zavallı Ceinwyn yalnızca gençliğe ve güzelliğe sahipti; halbuki Guinevere, Arthur'un ruhundaki yalnızlığı görüyor ve bu ruhu iyileştirme vaadinde bulunuyordu. Şafak sökmeden kalkıp gitti Guinevere, Caer Sws'te gizlice ilerlerken dağınık saçlarına hilalin ışığı vurmuş koyu bir siluetti.

Vicdan azabı duyan Arthur, ertesi sabah Ceinwyn ve onun erkek kardeşi ile yürüyüşe çıktı. Guinevere ise o gün ilk kez gördüğümüz değerli bir altın kolye takmıştı; içimizden bazıları Ceinwyn namına üzülüyordu, ama Ceinwyn bir çocuktu sadece, Guinevere ise bir kadındı; Arthur'un eli kolu bağlanmıştı artık.

Bu sevda tam manasıyla bir delilikti. Pellinore'un sahip olduğu türde bir delilikti hatta. Arthur'u Ölüler Adası'na düşürecek bir delilikti. Arthur'un gözü artık hiçbir şeyi görmüyordu; ne Britanya, ne Saksonlar, ne yeni kurulmuş ittifak... Armorica'dan döndüğünden beri özenle kurmaya çalıştığı o hassas barışı, parasız ve topraksız bu kızıl saçlı Prenses'e sahip olma uğruna feda ediyordu. Bunun neye yol açtığının farkındaydı, ama güneşin doğmasına nasıl mani olunamazsa, Arthur da kendine mani olamıyordu işte. Tamamen Guinevere'in esiri olmuştu yüreği; durmadan Guinevere'i düşünüyor, Guinevere'i anlatıyor, Guinevere'i düşlüyor, Guinevere'siz duramıyordu. Ama tuhaf bir şekilde Ceinwyn'e aşık nişanlı rolünü de acı çeke çeke sürdürüyordu yine. Düğün hazırlıklarına başlanmıştı. Barış antlaşmasının sağlanmasında Tewdric'in büyük katkısı olduğu için düğünün Glevum'da yapılması kararlaştırıldı. Glevum'a önce Arthur gidecek ve düğün hazırlıklarını tamamlayacaktı. Ay küçülmeye başlamadan evvel düğün yapmak iyi değildir. Daha dolunay olmadığı için o uğursuz bir dönemde düğün yapmak tehlikeli olurdu zaten; iki hafta sonra ise hayırlı döneme girilecek ve Ceinwyn saçlarına çiçekler takıp güneye inecekti.

Halbuki Arthur, Guinevere'in bir tutam saçını, bağlılığının göstergesi olarak kendi boynuna asmıştı bile. Ne kadar gizlese de, Arthur'a su götürdüğüm bir sabah, boynundaki bir tutam kızıl saçı gördüm. Vücudunun üst kısmı çıplaktı Arthur'un, tıraş olmak için kullandığı bıçağı bir bileytaşında bilemekteydi. O bir tutam kızıl saçı fark ettiğimi gördü, omuz silkti. "Ne o Derfel, kızıl saçın uğur-

suzluk getireceğine mi inanıyorsun yoksa?" diye sordu, yüzümdeki ifadeyi görünce.

"Herkes uğursuzluk getireceğini söylüyor."

"Ama herkesin dediğine ille de hak mı vermek lazım?" diye sordu önündeki bronz aynaya. "Kılıcını daha sağlam kılmak isteyen birisi kılıcı kızıl saçlı bir çocuğun sidiğinde bekletir, suda değil. Çünkü bu uğur getirir derler, öyle değil mi? Peki niçin kızıl saç uğursuz oluyormuş o zaman?" Duraladı, sonra biley taşına tükürüp bıçağı yeniden bilemeye başladı. "Bizim vazifemiz her şeyi olduğu gibi bırakmak değil, bizim vazifemiz değişim yaratmak. O halde kızıl saçın uğursuz olduğuna dair o eski inancı değiştirmek lazım artık, değil mi?"

"Nasıl uygun görürseniz öyle yapabilirsiniz Lordum," dedim, saygılı, ama mutsuz bir sesle.

İç geçirdi. "Dilerim bu doğrudur, Derfel, dilerim ki söylediğin şey doğrudur." Aynaya baktı bir süre, sonra bıçağı sakalına götürdü, irkildi. "Sırf bir evlilik gerçekleşmedi diye barış bozulmaz ya. Mutlaka böyledir herhalde bu iş! Bir gelin ortada kaldı diye savaş açılmaz. Eğer barış, bu denli arzu edilir bir şeyse... ki öyledir. O halde tek bir evlilik gerçekleşmedi diye barış antlaşması bozulmaz herhalde, değil mi?"

"Bilmiyorum Lordum," dedim. Bildiğim tek bir şey vardı; o da, Lordum Arthur'un kendi kendini kandırmak üzere sürekli bahaneler ürettiğiydi. Çektiği sevda onu deli etmişti, öylesine deli etmişti ki kuzeyi güney, sıcağı soğuk sanıyordu. Arthur'un bu haline ilk kez şahit oluyordum; tutkulu ve –dürüst olmak gerekirse– bencil bir Arthur'du bu. Arthur'un güce kavuşması pek hızlı olmuştu. Damarlarında kral kanı vardı elbet, ama bu ata mirası ondan esirgenmişti. Arthur, bu mevkiye alnının teri ile geldiğini düşünüyordu. Bu da ona gurur veriyordu görüp geçirdikleri yüzünden dünyayı –Merlin hariç– diğer herkesten daha iyi anladığını, daha iyi bildiğini zannediyordu; bu bilgi de nedense herkesin arzuladığı bir şey olduğu için, Arthur'un bencilce hırsları dışardan bakıldığında asil ve ileriye dönük hedefler olarak görülüyordu. Ne var ki burada, Caer Sws'te, bu hırslar, diğerlerinin istekleri ile çatışıyordu işte. Arthur tıraş olurken ben dışarı, güneşli güne çıktım. Agravain, bir domuz mızrağının ucunu sivriltiyordu. "Eee, ne oldu?" diye sordu bana.

"Ceinwyn ile evlenmeyecek," dedim. Kimsenin bizi işitemeyeceği bir yerdeydik, zaten yakınında olsak bile Arthur bizi işitemezdi. Şarkı söylüyordu çünkü.

Agravain yere tükürdü. "Kime söz verdiyse, kiminle evlenmesi gerekiyorsa o kızla evlenecek işte," dedi, sonra da mızrağının dibini çamura saplayıp, salonda Tewdric'in bulunduğu kanada doğru hırsla gitti.

Gorfyddyd ve Cuneglas bu olanlardan haberdar mıydılar bilmiyorum; ne de olsa Arthur ile sürekli temas halindelerdi çünkü bizim gibi. Gorfyddyd bu işten şüphelense bile umursamıyordu muhtemelen. Neler döndüğünü anladıysa bile, Arthur'un Ceinwyn ile evlenip Guinevere'i de sevgilisi olarak kullanacağına inanıyordu şüphesiz. Tam nişanın yapıldığı hafta böyle bir hususta gizlice anlaşmaya varmak pek ahlaklı bir şey değildi elbet, ama Powys Kralı Gorfyddyd'in de ahlakla pek ilgisi yoktu zaten. Kendisi de ahlakla bağdaşmayacak pek çok şey yapmıştı ve her kral gibi o da biliyordu ki gelinler aileleri birleştirmek ve ittifaklar kurmak içindir, sevgililer ise koynuna girip keyif sürmek için. Gorfyddyd'in karısı seneler evvel ölmüştü, ama birkaç esir kız kralın koynunu sıcak tutuyordu hala ve onun gözünde Guinevere de esir kızlardan farksızdı; dolayısıyla sevgili kızının evliliği için bir tehdit oluşturmuyordu. Cuneglas ise babasına kıyasla daha zekiydi, eminim ki bir terslik olduğunu anlamıştı; ama tüm çabasıyla bu yeni barışı muhafaza etmeye çalıştığı için, Arthur'un Guinevere'e karşı hissettiği bu yoğun sevdanın gelip geçici bir heves olmasını ümit ediyordu muhtemelen. Ya da belki de ne Cuneglas ne Gorfyddyd henüz bir şeylerin farkındaydılar, çünkü Guinevere'i Caer Sws'ten uzaklaştırmaya bile yeltenmemişlerdi – tabii kızı oradan uzaklaştırmak da neyi çözümlerdi tanrılar bilir. Agravain, bu deliliğin gelip geçici bir şey olduğunu düşünüyordu. Bana, Arthur'un geçmişte de benzer bir hevese kapıldığını söyledi. "Ynys Trebes'teki bir kızdı," dedi. "adı hatırıma gelmiyor, Mella mıydı? Messa mıydı? Öyle bir şey işte. Genç ve güzel bir kızdı. Arthur, tam manasıyla aşk sarhoşu olmuştu. Ölüleri taşıyan kağnının peşinden koşturan it gibi, Arthur da kızın peşinden ayrılmıyordu. Ama bak, Arthur o zamanlar gençti daha; o kadar gençti ki, kızın babası bu çocukta para olmayacağını anlayıp kızını –Mella mıdır, Messa mıdır işte o kızı– Brocelainde'e götürdü, pılını pırtısını toplayıp; orada da kızdan elli yaş büyük bir vekil ile evlendirdi. Kız, çocuk doğururken öldü, ama Arthur kızı zaten çoktan unutmuştu. Çünkü böyle hevesler

çabuk unutulur Derfel. Tewdric, Arthur'un kafasına biraz akıl sokacaktır mutlaka, bak gör."

Bütün sabah boyunca Tewdric, kapalı kapılar ardında Arthur ile görüştü; bir ihtimal Lordumun kafasına biraz akıl sokmuş olabileceğini düşünmüştüm, çünkü Arthur biraz sakinleşmiş gibiydi. O gün Guinevere'e hiç bakmadı, hatta kendisini zorlayarak Ceinwyn'e ilgi göstermeye çalıştı; o gece, belki de Tewdric'in gönlünü hoş etmek amacıyla, sonradan kiliseye çevrimiş yerde Sansum'un vaazını dinledi Ceinwyn ile birlikte. Zannedersem Arthur, Fare Lord'un vaazından memnun kalmıştı, çünkü vaazdan hemen sonra Sansum'u büyük salona davet etti ve rahiple uzun uzun konuştu.

Ertesi sabah Arthur, yüzünde sert ve kararlı bir ifade ile geldi ve hemen yola çıkacağımızı söyledi; hemen o saat yola çıkacağımızı. Halbuki iki günümüz daha vardı orada. Gorfyddyd, Cuneglas ve Ceinwyn bu değişikliği duyunca şaşırmıştı, ama Arthur düğün hazırlıklarına erkenden başlamak istediğini söyleyerek onları ikna etti; bunun üzerine Gorfyddyd bu bahaneyi sessizce kabul etti. Cuneglas ise Arthur'un Ceinwyn'den uzaklaşmak için böyle bir şey yaptığını fark etmiş olabileceğinden hiçbir itirazda bulunmadı ve yolculuğumuz için ekmek, peynir, bal ve şıra hazırlamalarını emretti. Ceinwyn, o güzeller güzeli Ceinwyn önce biz muhafızlardan başlayarak herkesle vedalaştı. Hepimiz de bu kıza sırılsıklam aşık olmuştuk ve bu yüzden Arthur'un o deliliğine çok içerliyorduk; ne var ki yapabileceğimiz bir şey yoktu bu konuda. Ceinwyn her birimize ufak tefek altın armağanlar verdi; önce kabul etmek istemedik, ama ısrar etti Prenses. Bana, iç içe geçmiş süslemelere sahip bir broş verdi. Broşu Prenses'e iade etmeye çalıştım; bunun üzerine Ceinwyn gülümseyerek broşu elime tutuşturdu yeniden. "Lordunu iyi koru," dedi, cana yakın bir şekilde.

"Lordumu da sizi de iyi koruyacağım Hanımım," diye yanıt verdim şevkle.

Gülümsedi, sonra Arthur'a döndü; müstakbel kocasının rahat bir yolculuk yapabilmesi için ona bir demet yeni açmış alıç sundu. Arthur, çiçekleri kemerine taktıktan sonra nişanlısının elini öptü, sonra atı Llamrei'ye bindi. Cuneglas bize eşlik edecek muhafızlar göndermek istedi, ama Arthur bu nazik öneriyi geri çevirdi. "Bir an önce gidelim de mutlu izdivacımızın hazırlıklarını hemencecik tamamlayayım."

Bu sözler Ceinwyn'i memnun etmişti. Bunun üzerine nazik Cuneglas, kapıların açılmasını buyurdu; işkenceden kaçan bir adam misali Arthur, Llamrei'yi dörtnala koşturarak Caer Sws'den kaçtı. Yaya ilerleyen biz muhafızlar, ırmağın karşı tarafında yere atılmış bir demet alıç bulduk. Agravain çiçekleri hemen yerden aldı... Ceinwyn görmesin diye.

Sansum da bizimle geliyordu. Niçin bizimle geldiğini kimse bilmiyordu; Agravain'in tahmininee Tewdric, Arthur'un bu delilik nöbetinde yanında olması için görevlendirmişti rahibi. Bu deliliğin artık bir nihayete ermesi için dua ediyorduk hepimiz, ama nafileydi. Gorfyddyd'in konağında Guinevere'i ilk gördüğü an başlayan o delilikten Arthur'un kurtulmasının hiçbir yolu yoktu. Sagramor bize çok eskiden yaşanmış bir savaş ile ilgili bir öykü anlatmıştı; kuleleri, sarayları ve tapınakları olan ulu bir şehri ele geçirmek için yapılan büyük bir savaştı bu. Tüm bu facia bir kadın yüzünden çıkmıştı, o kadın yüzünden bronz zırhlar içinde on bin savaşçı ölmüştü.

Bu öykünün konusu pek de eski görünmüyordu artık benim için.

Caer Sws'ten çıkmamızın üstünden iki saat geçmemişti ki çiftliklerin uzağında, dik bayırların, gür ırmakların ve sık ağaçlıkların olduğu kuytu bir ormanda, Henis Wyren Kralı Leodegan'ın yol kenarında beklediğini gördük. Leodegan, tek bir söz bile etmeden, bizi ulu meşe ağaçlarının arasından kıvrılan bir patikadan geçirip kunduzların çer çöp yığdığı akarsuyun yanındaki bir açıklığa getirdi. Burası çeşit çeşit zambaklarla doluydu, mevsimin son yaban sümbülleri ise gölgelerde dans eden bir pırıltı saçıyordu. Çuha çiçeklerinin, dana ayağı bitkilerinin ve yaban menekşelerinin bittiği çimenlerin üzerine güneş vuruyordu; bütün çiçeklerden daha göz alıcı olan Guinevere ise üzerinde bej rengi bir kıyafetle bekliyordu. Kızıl saçlarına çuha çiçekleri iliştirmişti. Boynunda, Arthur'un hediyesi olan altın kolye, kollarında gümüş bilezikler ve sırtında menekşe rengi yün bir pelerin vardı. Bu hali ile her erkeğin aklını başından alabilirdi Guinevere. Agravain, usulca bir küfür savurdu.

Arthur hemen atından inip Guinevere'e koştu. Kızı kucaklayıp kaldırdı ve döndürdü; Guinevere gülüyordu. "Dur, çiçeklerim düşecek," diye bağırdı neşeyle, bir eli ile saçlarındaki çiçekleri tutarken. Arthur, kızı yavaşça yere indirdi ve önünde diz çöküp eteğini öptü.

Sonra ayağa kalkıp seslendi: "Sansum!"

"Buyurun Lordum."

"Guinevere ile nikahımızı kıyabilirsin artık."

Sansum, bu isteği reddetti. Kirli siyah cüppesinin üzerinde kollarını kavuşturarak o inatçı fare suratını çevirmişti. "Siz başka birisi ile nişanlısınız Lordum," diye üsteledi sinirli bir sesle.

Bu adamın asil bir şekilde davrandığını zannediyordum, halbuki Sansum'un gelişi önceden planlanmıştı. Tewdric'in değil, Arthur'un ısrarı üzerine gelmişti Sansum; rahibin bu ani karar değişikliği Arthur'u öfkelendirdi. "Daha önce konuştuğumuzda razı olmuştun ama!" dedi Arthur. Sansum tıraşlı kafasını tekrar iki yana sallayınca Arthur, Excalibur'un kabzasını kavradı.

"O kafanı omuzlarının üzerinden uçurmamı istiyorsun galiba rahip."

"Şehitler daima zalim kralların eliyle yaratılır zaten Lordum," dedi Sansum, sonra çiçeklerin üzerine çöküp kafasını öne eğerek kirli boynunu uzattı.

"Sana kavuşuyorum Yüce Tanrım," diye çığırtkanca bağırdı çimenlere doğru, "senin kulunum! Senin cennetine kavuşuyorum yüceler yücesi! Cennetin kapıları açılıyor, görüyorum! Beni bekliyor melekler, görüyorum! Karşıla beni İsa efendimiz, senin o kutsal kucağına geliyorum! Geliyorum! Geliyorum!"

"Sus ve ayağa kalk!" dedi Arthur, bezmiş bir sesle.

Sansum gözlerini kısarak sinsice baktı Arthur'a. "Cennetin ihsanını benden esirgiyor musunuz Lordum?"

"Dün gece Guinevere ile beni evlendirmeyi kabul etmişken niçin şimdi vazgeçtin?"

Sansum omuz silkti. "Vicdanımla cebelleştim çünkü Lordum."

Arthur, meseleyi anlamıştı, iç geçirdi. "Peki rahip, ne istiyorsun söyle bakalım."

"Piskoposluk," dedi Sansum çabucak, bir yandan da ayağa kalkmaya uğraşıyordu.

"Piskoposluk payesi vermek sizin Papanızın işi değil mi?" dedi Arthur, "Simplicius'tu galiba adı, öyle değil mi?"

"Azizler azizi saygıdeğer Simplicius, evet, Tanrı onu başımızdan eksik etmesin," diye tasdik etti Sansum, "bana bir kilise verin Lordum ve bu kilisenin içindeki en yüksek yetkiyi; herkes bana Piskopos desin."

"Kilise ve makam istiyorsun, hepsi bu kadar mı?"

"Bir de Kral Mordred'in özel rahibi olarak tayin edilmek istiyorum. Hem de çok istiyorum! Kral'ın özel rahibi sadece ben olmalıyım, anlıyor musunuz? Tabii hazineden de bana bir miktar ödenek tahsis edeceksiniz ki ben de kendime kahya, aşçı, muhafız, uşak tutacağım... ayrıca bir de çamaşırcı kız," diye ekledi çabucak.

"Hepsi bu kadarcık mı?" diye sordu Arthur alay ederek.

"Dumnonia Konseyi'nde bir sandalye istiyorum ayrıca," dedi Sansum, sanki çok önemsiz bir konudan bahsediyormuşçasına. "Hepsi bu kadar."

"İsteklerin kabul edilmiştir," dedi Arthur pervasızca. "Artık şu nikahımızı kıy."

Bu pazarlık sürerken ben Guinevere'e bakıyordum. Yüzünde muzaffer bir ifade vardı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu elbet. Ne de olsa bu kız, yoksul babasının umduğundan da büyük bir iş başarmıştı. Sansum'un nikahı kıymayacağından korkan babası, o sarkık dudakları titreyerek izliyordu olanları; Leodegan'ın arkasında ise mahzun bakışlı ufak tefek bir kız vardı. Bu kız Guinevere'in zincirsiz dört tazısının ve bu küçük kraliyet ailesine ait denk yapılmış birkaç parça yükün yanında duruyordu. Meğer o mahzun kız, Guinevere'in küçük kardeşi Gwenhwyvach imiş. Bir de erkek kardeşleri varmış, ama uzun zaman evvel fırtınalı Strath Clota kıyısındaki bir manastırda inzivaya çekilmiş. Tuhaf Hıristiyan münzevileri, bu manastırda yalnızca böğürtlen yiyerek yaşar ve kendi saçlarını bir günde uzatmaya çalışıp ayı balıklarına vaaz verirlermiş.

Evlilik töreni fazla uzun sürmedi. Çift, Arthur'un sancağının altında dururken Sansum kollarını açıp Yunanca bazı dualar etti. Sonra Leodegan kılıcını çekti ve kılıcı, kızının omzuna değdirdikten sonra Arthur'a verdi; Guinevere'in artık baba ocağından çıkıp kocaya vardığının simgesiydi bu. Sansum, ırmaktan bir avuç su alıp Arthur ile Guinevere'in üzerine serpti, böylece çifti günahtan arındırıp kutsal kilisenin inayeti altına aldığını söyledi. Üreyip çoğalmalarını, çünkü nikahlarının Tanrı katında tanınıp kutsandığını söyledi sonra. Sansum biz muhafızlara döndü ve bu mukaddes törene şahitlik yapmamızı söyledi. Hepimiz bu nikaha şahit olduğumuzu beyan ettik teker teker. Arthur öylesine mutluydu ki sesimizdeki o isteksizliği fark etmedi bile; ama Guinevere bunu fark etmişti. Hiçbir şey kaçmazdı Guinevere'in gözünden. "O halde ben

de sizi karı koca ilan ediyorum," dedi Sansum, o geçersiz törenin sonunda.

Guinevere mutluluktan uçuyordu. Arthur onu öptü. Guinevere, Arthur ile aynı boyda idi, hatta belki bir parmak uzundu da ve itiraf etmeliyim ki muhteşem bir çift olmuşlardı. Muhteşemden de öte, Guinevere tam anlamıyla göz kamaştırıcıydı; Ceinwyn güzel bir kızdı elbet, lakin Guinevere güneşi bile gölgede bırakacak kadar nefes kesiciydi o gün. Biz muhafızlar şaşkınlık içindeydik. Deliliğinin vardığı bu son noktada Lordumuza mani olmak üzere yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu; alelacele ve apar topar yapılmıştı bu sahtekarca düğün. Arthur daima kendi keyfi doğrultusunda hareket eden bir adamdı, bunu biliyorduk; ama bu karar öyle hızlı alınmıştı ki biz bile neye uğradığımızı şaşırmıştık. Leodegan ise havalarda uçuyordu, bir şeyler geveleyerek, küçük kızına keselerinin artık dolacağını ve çok kısa süre sonra da Arthur'un savaşçılarının, İrlandalı istilacı Diwrnach'ı Henis Wyren'den püskürteceklerini söyledi. Arthur bu abartılı sözleri işitince o yana döndü hemen. "Bunun mümkün olacağını zannetmiyorum baba," dedi.

"Mümkün canım. Tabii ki mümkün!" diye müdahale etti Guinevere. "Bana düğün hediyen olacak bu Lordum; sevgili babamın krallığını bana iade edeceksin."

Agravain, bunu duyunca hırsla yere tükürdü. Guinevere bu hareketi görmezlikten geldi, sonra biz muhafızların yanına gelip her birimize, saçlarına taktığı o çuha çiçeklerinden verdi. Ve bir lordun hükmünden kaçan bir mahkum gibi alelacele Powys'i terk ettik... Gorfyddyd bizden öç almaya kalkmadan evvel.

Kaderin önüne geçilmez derdi hep Merlin. O çiçekli ırmak kıyısında kıyılan nikahtan sonra pek çok şey yaşandı, pek çok insan öldü. Pek çok yürek acısı oldu, pek çok kan ve gözyaşı ırmaklar boyu aktı; ama zamanla girdaplar duruldu, gözyaşları ırmaklarına başka ırmaklar karıştı ve tüm gözyaşları engin denizlere döküldü; hatta kimileri her şeyin nasıl başladığını bile unuttu. Zaferler de kazanıldı elbet, ama yaşanacakların bir kısmı hiç yaşanamadı ve o görkemli andan en çok zararla çıkan Arthur oldu.

Ama o gün mutluydu Arthur. Evimize döndük aceleyle.

Evlilik haberi Britanya'da öyle bir ses getirdi ki Tanrı'nın mızrağı bir kalkana çarpsa bu kadar yankılanırdı ancak. Önce herkes bir sarsıldı bu haberle, o sakin dönemde herkes bu evliliğin nelere yol açacağını hesaplamaya çalışırken Powys'ten bir heyet geldi.

Guinevere'in nişanlısı olan Valerin de vardı bu heyette. Valerin, Arthur'a meydan okuyarak onu bire bir savaşa davet etti, ama Arthur reddetti. Bunun üzerine Valerin tam kılıcını çekecekken ben ve diğer muhafızlar onu yakalayıp Lindinis'ten attık. Uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adamdı Valerin; saçı sakalı kara, keskin bakışlı ve kırık burunluydu. Acısı büyüktü, öfkesi ise daha büyük... ve öcünü alamamıştı.

Powys'ten gelen heyetin başında druid Iorweth vardı; Gorfyddyd değil, Cuneglas yollamıştı onu. Çünkü Gorfyddyd hiddetinden ve içkiden ne yapacağını bilemez olmuştu; oğlu Cuneglas ise bu faciaya rağmen hala barış için bir umut olabileceğini düşünüyordu. Druid Iorweth, ciddi, mantıklı bir adamdı, Arthur ile uzun uzun konuştu. Arthur'un nikahının Hıristiyan bir rahip tarafından kıyıldığını ve bu yüzden geçersiz sayıldığını, çünkü Britanya tanrılarının o yeni dini tanımadıklarını söyledi. Ceinwyn ile evlen, Guinevere ise sevgilin olsun, dedi Arthur'a.

"Guinevere benim karımdır," diye gürledi Arthur ve bunu hepimiz işittik.

Piskopos Bedwin de Iorweth'e hak verdiğini söyledi; ne var ki Arthur'un kararını Bedwin bile değiştirememişti. Savaş ihtimaline rağmen Arthur'un kararı değişmedi. Iorweth bu ihtimali gündeme getirdi ve Dumnonia'nın Powys'e hakaret etmiş olduğunu ve bu lekenin ancak dökülecek kanla temizlenebileceğini söyledi... eğer Arthur fikrini değiştirmez ise buydu olacak olan. Gwent Kralı Tewdric, barışı muhafaza etmek amacıyla Piskopos Conrad'ı yollamıştı; Guinevere'den ayrılıp Ceinwyn ile evlenmesi için Arthur'a yalvarıyordu artık Conrad – hatta Tewdric'in Powys ile ayrı bir barış yapabileceğini söyleyerek üstü kapalı bir tehdit bile savurdu. "Kral Hazretleri Dumnonia'ya saldırmayacaktır tabii," diye teminat verdi Bedwin'e; iki Piskopos Lindinis'te Roma konağının önündeki taraçalarda bir yukarı bir aşağı yürüyorlardı. "Lakin Henis Wyren'den gelmiş o yosmayı savunmak için de yanınızda savaşmayız tabii."

"Yosma mı?" diye sordu telaşla Bedwin, bu söz onu ürkütmüştü.

"Kim bilir?" dedi Conrad, "ama bak sana söyleyeyim, kardeş, bugüne kadar babası bu kızı hiç kırbaçlamamış."

Bedwin, Leodegan'ın bu gevşek tutumu karşısında ayıplarcasına başını salladı; sonra iki adam benim işitemeyeceğim kadar uzaklaş-

tılar. Ertesi gün Piskopos Conrad da, Powysli heyet de kendi ülkelerine döndüler; hiç de iyi haberler götürmüyorlardı.

Halbuki Arthur, artık mutluluğa kavuştuğunu düşünüyordu. Bir daha savaş olmayacağını, çünkü bir kolunu kaybetmiş Gorfyddyd'in diğer kolunu da aynı şekilde kaybetmeyi göze alamayacağını söylüyordu ısrarla. Cuneglas'ın sağduyusu sayesinde barışın muhafaza edileceğini iddia ediyordu. Karşılıklı husumet ve güvensizlik bir süre olacak tabii, ama bunların hepsi zamanla geçer diyordu. Kendi mutluluğunun tüm dünyaya da yayılacağını zannediyordu. İşçiler kiralandı ve Lindinis'teki konak kısa süre içinde Prenses'e layık bir saray haline getirildi. Arthur, Benoic Kralı Ban'e bir ulak yollayarak ondan Roma tarzı binalarda tadilattan anlayan duvarcı ve sıvacı ustalar yollamasını istedi. Konağın yanında bir elma bahçesi, bir çiçek bahçesi, içinde balıklar yüzen küçük bir havuz istiyordu Arthur; ayrıca sıcak su tesisatlı bir hamam ve bir de müzisyenlerin arp çalacağı bir iç avlu. Gelinine bir yeryüzü cenneti sunmak istiyordu Arthur; halbuki intikam peşinde olanlar vardı. O yaz işittik ki Gwent Kralı Tewdric, Cuneglas ile bir araya gelmiş ve bir barış antlaşması yapmıştı; bu antlaşmanın bir maddesi uyarınca Powys orduları Gwent'i kesen yolları – Romalılardan kalma yolları– istedikleri şekilde kullanabilecekti. Ve o yollar tek bir yere çıkardı: Dumnonia'ya.

O yaz geldi geçti, ama hiçbir saldırı olmadı. Sagramor, Aelle'in Saksonlarını güç bela zapt ederken, Arthur, yazı zevk ve sefa içinde geçirdi. Muhafızlarından biri de ben olduğum için gün be gün Arthur'un yanındaydım. Elimde kılıç, mızrak ve kalkan olması gerekirken, ben daha ziyade şarap kadehleri ve yiyecek dolu sepetler taşıyordum; çünkü Guinevere gözlerden uzak göl kenarlarında, kimsenin bilmediği ırmak kıyılarında yemek yemeyi severdi. Bu yüzden biz mızraklı savaşçılar, gümüş tabaklar, boynuz şeklinde kadehler, yiyecekler ve şarap götürüyorduk bize bildirilen noktalara. Guinevere, etrafına topladığı birkaç kızı nedimeleri olarak seçti; tanrılar yardımcım olsun, çünkü kadınım Lunete de bu nedimelerden biri idi. Corinium'daki evden çıkmak zorunda kalacağı için Lunete önce bu işe bayağı söylendi; ama birkaç gün sonra fikir değiştirdi ve Guinevere'in yanında daha parlak bir istikbali olduğuna karar kıldı. Lunete güzel bir kızdı ve Guinevere etrafında güzel insanlar, güzel şeyler görmek istiyordu; kendisi ve nedimeleri altın, gümüş veya kehribar süslemeli en güzel giysileri giyerlerdi daima. Paralar döküp dansçılar, şairler, müzisyenler getirterek

meclisini şenlendiriyordu. Korularda birbirlerini kovalıyorlar, saklambaç ve nice oyunlar oynuyorlardı; Guinevere'in koyduğu oyun kurallarını çiğnedikleri zaman ise ceza parası ödüyorlardı. Bu paralar, tıpkı Arthur'un konağının yapımında harcanan paralar gibi, Leodegan'ın, yani Arthur'un tayin ettiği yeni hazinedarın izni ile tahsis ediliyordu. Leodegan, harcanan onca paranın kiralardan, vergilerden çıktığına dair yeminler ediyordu, kim bilir belki Arthur da kayınpederine inanıyordu; ne var ki bizler Mordred'in hazinesindeki altınların gitgide azaldığına ilişkin meşum söylentiler işitiyorduk. Altınlar eksildikçe Leodegan'ın bu altınları geri ödeyeceğine dair boş vaatleri artıyordu. Arthur'un ise umurunda bile değildi. O yaz barış yaşayan bir Britanya'nın nasıl bir yer olacağını şöyle bir tatmıştı Arthur; halbuki bizler için sahte bir cennetti bu.

Bu arada Amhar ve Loholt Lindinis'e getirildiler – anneleri Aileann ise çağırılmamıştı. İkizler Guinevere'in huzuruna çıkarıldılar; zannımca Arthur çocuklarının da o sütunlu sarayda kendileri ile birlikte yaşayabileceğini ümit ediyordu. Guinevere ikizlerle birlikte sadece bir gün durabildi, onların varlığının kendisini kötü etkilediğini söylüyordu. Eğlenceli değildiler, güzel değildiler, o takdirde Guinevere'in hayatında da hiçbir yerleri olamazdı elbet. İkizlerin Arthur'un eski hayatına ait parçalar olduklarını ve bu eski hayatın da artık sona ermiş olduğunu söyledi Guinevere. Çocukları istemiyordu ve bunu herkesin ortasında söylemeye çekinmedi. Sonra Arthur'un yanağını okşadı. "Eğer çocuk istersek kendimiz yaparız zaten Prensim."

Guinevere, Arthur'a daima 'Prensim' derdi. Arthur kendisinin Prens olmadığını söylediyse de, Guinevere, Arthur'un Uther'in oğlu olduğunu ve bu yüzden soylu bir sıfatı olduğunda ısrar ediyordu. Arthur da onu kırmayarak bu sıfatla çağırılmasına ses çıkarmadı, derken tüm muhafızlara emir geldi ve Lord Arthur'a hitap ederken bu sıfatı kullanacağımız bildirildi. Emir Guinevere'den gelmişti, biz de riayet ettik.

Amhar ve Loholt söz konusu olduğunda kimseyi dinlemeyen Arthur, Guinevere'e bu konuda da boyun eğdi; böylece ikizler Corinium'daki annelerinin yanına gönderildiler. O sene hasat çok kötü gitti, mevsim sonu yağmurları ekinleri çürütüp mahvetti. Saksonların hasadının ise daha iyi gittiğine dair haberler dolaşıyordu her yerde, yağmurlar onların topraklarına uğramamıştı çünkü. Bunun üzerine Arthur, bir grup savaşçı ile birlikte Durocobrivis'in ötesine sızarak Saksonların tahıl ambarlarını bulup yağmalamaya

gitti. Caer Cadarn'daki o şarkılı şenlikli havadan kurtulduğuna sevinmiş gibiydi Arthur; lordumuzu tekrar başımızda gördüğümüz ve nihayet o kap kacaklar yerine mızraklarımıza kavuştuğumuz için biz de gayet mutluyduk. Başarılı bir akın yaptık, bir sürü tahıl, yağmalanmış altın ve Sakson esirle döndük Dumnonia'ya. Dumnonia konseyinin yeni üyesi Leodegan'a, krallığın her yerine ücretsiz tahıl dağıtma görevi verildi. Ne var ki kulaktan kulağa dolaşan korkunç söylentilere göre ücretsiz dağıtılması gereken tahıl satılıyordu; karşılığında elde edilen altınlar ise Guinevere'in sarayının yakınında Leodegan'ın inşa ettirmekte olduğu yeni evine harcanıyordu.

Gün gelir delilik nihayete varır kimi zaman. Tanrıların buyruğu ile gerçekleşir bu, insanların değil. Arthur bütün yaz deliliğe teslim olmuştu, ama bizim o aptalca görevlerimize rağmen iyi bir yaz geçmişti yine de. Çünkü Arthur mutlu olduğunda eli açık ve neşeli bir Lord oluyordu. Ne var ki güz gelip bu toprakları yel, yağmur ve altın yapraklar ile süpürünce Arthur da o yaz rüyasından uyanır gibi oldu. Hala aşıktı tabii –Guinevere'e olan aşkı hiç bitmedi zaten bana sorarsanız– ama o güz Arthur, Britanya'ya verdiği zararın farkına vardı. Barış yoktu, yalnızca endişeli bir sessizlik vardı ve bunun da fazla sürmeyeceğini biliyordu Arthur.

Mızrak yapmak üzere dişbudak ağaçları kesip budadık; örse inen çekiç sesleri demircilerin kulübelerinde çınladı. Sagramor, krallığın merkezine yakın olması için Sakson sınırından geri çağırıldı. Arthur, Kral Gorfyddyd'e bir ulak yollayarak Kral'a ve kızına karşı işlediği ayıbı anladığını söyleyip özür diledi ve Britanya'daki barışın bozulmamasını istirham etti. Ceinwyn'e inci bir kolye ve altın armağanlar yolladı; ne var ki Gorfyddyd inci kolyeyi iade etti... ulağın kesilmiş başına dolanmış bir şekilde. İşittik ki Gorfyddyd içkiyi bırakmış ve krallığının yönetimini oğlundan devralmış. Ve ayrıca işittik ki Ceinwyn'e yapılan ayıp Powys savaşçılarının mızrakları tarafından temizlenerek öç alınmadığı sürece asla barış olmayacakmış.

Yolcular her yönden felaket haberleri getiriyorlardı. Denizin Ötesinden Gelen Lordlar, kıyılarımızda kurdukları krallıklarına İrlandalı yeni savaşçılar getiriyorlardı; Franklar, Bretanya sınırında çok sayıda savaşçı çete topluyorlardı; Powys, hasadını kaldırıp ambarlara koymuştu bile ve orakla mısır kesen köylülerini toplayıp bir ordu haline getirerek askeri talim yaptırmaya başlamıştı. Cuneglas, Elmet Prensesi Helledd ile evlenmişti ve kuzeydeki

Elmet'ten gelen savaşçılar Powys ordusunun saflarını daha da sıklaştırmıştı. Siluria tahtına yeniden oturan Gundleus, krallığının kuytu vadilerinde kılıçlar, mızraklar hazırlatıyordu; doğuda ise Sakson taşıyan kayıklar, bizden ele geçirdikleri topraklara geliyordu akın akın.

Britanya'ya gelişinden bu yana üçüncü kez kuşandı Arthur o pullu zırhını; yanına zırhlı süvarilerinden iki bölük alıp Dumnonia sınırlarına sürdü atını. Krallığına gücünü göstermek istiyordu; mallarını başka krallıklara taşıyan tacirlerin, Arthur'un kudretini herkese anlatmalarını istiyordu. Sonra Lindinis'e döndü, uşağı Hygwydd zırhın pullarında oluşmuş taze pası temizledi.

İlk mağlubiyet o güz geldi. Venta'da bir veba salgını çıkmış ve Melwas'ın kuvvetlerini zayıf düşürmüştü; yeni Sakson lideri Cerdic, Belgialı savaşçıları bozguna uğratarak ırmakla beslenen bereketli toprakları ele geçirdi. Kral Melwas takviye kuvvet göndermemiz için yalvarıyordu neredeyse, lakin Arthur, Cerdic'ten daha beter dertler olduğunun farkındaydı. Britanya'nın kuzeyindeki krallıklarda ve Saksonların elindeki Lloegyr'in her yerinde savaş davulları gümbürdüyordu, Melwas için tek bir mızrak bile tasarruf edilemezdi. Üstelik Cerdic yeni topraklara kavuşmuşken Dumnonia için bir tehdit oluşturmuyordu o an için; dolayısıyla bu Sakson'a şimdilik bulaşmayacaktı. "Barış için bir fırsat tanıyacağız," demişti Arthur konseyde.

Ama barış olmadı.

Güz sonunda, genelde orduların silahlarını yağladıktan sonra kış ayları boyunca bir yerlere kaldırıp muhafaza ettikleri o dönemde Powys'in kudretli ordusu hücuma geçti. Britanya'da savaş vardı artık.

Üçüncü Bölüm

Merlin'in Dönüşü

Igraine bana aşktan, sevdadan bahsediyor. Dinnewrac'ta şu anda baharı yaşıyoruz, güneş manastırımızı cılız bir sıcaklıkla ısıtıyor. Güney bayırlarında kuzular otluyor; lakin üçünü dün kurt parçalamış, sonra da ardında kanlı bir iz bırakarak manastırın kapılarından kaçmış. Igraine ne zaman buraya gelse, kapının önünde dilenciler toplaşır, o hastalıklı ellerini uzatıp aş dilenirler. Igraine bu sabah gelirken, dilencilerden biri, kurtlanmaya başlamış kuzu leşini leş yiyici kuzgunların önünden kaptı ve oturup kuzunun postunu kemirmeye başladı.

Guinevere hakikaten güzel miydi, diye soruyor Igraine. Hayır, diyorum; ama nice kadın Guinevere'in görüntüsüne sahip olabilmek için kendi güzelliklerini feda ederdi. Igraine kendisinin güzel olup olmadığını da sordu elbet; güzel olduğuna şüphe olmadığını söyledim. Bunun üzerine Igraine kocasının Caer'indeki aynaların çok eski ve yıpranmış olduğunu söyledi, bu sebepten güzel olup olmadığını anlaması güç oluyormuş. "Gerçekten nasıl olduğumuzu görebilsek keşke," dedi, "ne güzel olurdu."

"Bu, Tanrı'ya mahsustur," dedim. "Sadece Tanrı bizi öyle görebilir."

Igraine yüzünü buruşturdu. "Bana vaaz vermeye kalkmana sinir oluyorum, Derfel. Sana uymuyor hiç bu. Neyse. Madem Guinevere güzel değildi de Arthur neden gidip ona aşık oldu?"

"Aşk sadece güzele gitmez," dedim, azarlar gibi.

"Ben de öyle demedim zaten," dedi Igraine, gücenmiş bir şekilde. "Ama Guinevere'in, Arthur'u daha ilk karşılaşmalarında cezbettiğini söylemiştin. Arthur'u Guinevere'e çeken şey güzellik değilse neydi peki?"

"Guinevere'i gördüğü an Arthur'un kanı kaynamıştı," diye cevap verdim.

Igraine'in hoşuna gitti bu. Tebessüm etti. "Demek ki kız güzelmiş."

"Guinevere, Arthur için bir çeşit meydan okuma idi," dedim. "Eğer Guinevere'i elde edemezse erkeklik gururu incinirdi Arthur'un. Kim bilir belki de tanrılar bizimle oyun oynuyordu." Başka bir sebep bulamayarak omuz silktim. "Hem ayrıca," dedim, "Guinevere'in güzel olmadığını söylemiyorum ben, güzelliğinin yanında başka unsurlar da vardı diyorum. Benim hayatımda gördüğüm en şahane kadındı o."

"Ben de dahil gördüğün kadınlar içinde en güzeli mi yani?" diye sordu çabucak Kraliçe Igraine.

"Heyhat," dedim, "gözlerim yaşlılıktan zayıflamış elbet, önümü görememişim."

Benim bu uyanık cevabım karşısında güldü Igraine. "Guinevere, Arthur'u seviyor muydu peki?" diye sordu.

"Kendi kafasında düşlediği Arthur'u seviyordu, gerçeğini değil," dedim. "Arthur'un Dumnonia'nın seçilmiş savaşçısı olmasını seviyordu, Arthur'un o ilk gördüğü halini seviyordu. Zırhlar içinde, göz kamaştıran, Muhteşem Arthur'u, savaşçı Lordu, Britanya ve Armorica'nın en korkulan kılıcını seviyordu."

Beyaz cüppesinin püsküllü kuşağı ile oynadı Igraine. Bir süre düşüncelere daldı. Sonra dalgın dalgın sordu: "Sence ben de Brochvael'in kanını kaynatıyor muyumdur?"

"Her gece," dedim.

"Ah, Derfel," diye iç geçirdi, sonra oturduğu pencere kenarından kalkıp kapıya gitti, mütevazı konağımızın koridoruna baktı. "Sen hiç aşık oldun mu?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Kimdi bu kız?" diye sordu hemen.

"Boşverin," dedim.

"Boşvermiyorum! Çabuk söyle. Nimue miydi yoksa?" diye sordu.

"Nimue değildi," diye kestirip attım. "Nimue'nin benim için yeri ayrıydı. Onu seviyordum, ama onu delicesine arzulamıyordum. Benim gözümde o çok, ama çok–" sözümün burasında durdum, doğru kelimeyi arıyordum, ama bulamadım. "Çok harika bir insandı," deyiverdim Igraine'e bakmadan, aksi halde göz yaşlarımı görecekti.

Igraine bir süre bekledi. "Kimdi öyleyse senin aşık olduğun? Lunete miydi?"

"Hayır! Hayır Lunete değildi!"

"Kimdi öyleyse?" diye sordu ısrarla.

"O öykünün de vakti gelecek," dedim, "eğer yaşamak nasip olursa."

"Elbette yaşayacaksın. Caer'den senin için hususi yemekler yollayacağız."

"Ki o yemeklere de Lordum Sansum el koyacaktır; böyle bol aşın basit bir rahip için fazla olacağını söyleyerek," dedim Igraine'e.

"O halde gel bizim Caer'de yaşa," dedi hevesle. "Lütfen!"

Tebessüm ettim. "İnanın çok isterdim Hanımım, ama ne yazık ki burada kalacağıma dair yemin ettim."

"Zavallı Derfel." Igraine pencerenin yanına döndü, dışarıda toprağı kazan rahip Maelgwyn'i izledi. Maelgwyn'in yanında o iki çömez rahipten biri –sağ kalanı– Rahip Tudwal vardı. Diğer rahip adayı, kış sonuna doğru yüksek ateşten ölmüştü; Tudwal ise hayatta ve geceleri yine aziz Sansum'un odasında yatıyor. Aziz Sansum, çocuğun okuma yazma öğrenmesini istiyor, zannımca bunun asıl sebebi benim yazdıklarımı kontrol ettirmek, benim sahiden İsa'nın öğretilerini Sakson diline çevirip çevirmediğimi anlamak. Gel gelelim oğlan pek zeki değil ve okuma işinden ziyade kazma kürek işine daha yatkın gibi. Zaten Dinewrac'ta hiç ilim adamı görmez olduk artık. Bu baharda da her zamanki sert münakaşaları yaşadık yine, Paskalya Yortusu'nun hangi tarihe denk geldiğine dair; bu münakaşalar nihayete ermeden de rahat yüzü göremeyeceğiz. "Arthur ile Guinevere'in nikahını hakikaten kıydı mı Sansum?" diyerek benim kasvete bürünmüş düşüncelerimi dağıtıverdi Igraine.

"Evet," dedim. "Nikahlarını kıydı hakikaten."

"Peki ihtişamlı bir kilisede olmadı mı bu iş? Borazanlar çalmadı mı?"

"Bir ırmak kenarındaki çayırlıkta oldu," dedim. "Kurbağalar vıraklıyordu, etrafta da kunduzların ırmak üzerinde biriktirdiği çer çöp vardı."

"Benim nikahım ziyafet salonunda olmuştu," dedi Igraine, "onca duman gözümü sulandırmıştı hatta." Omuz silkti sonra. "Peki bu

anlattığın en son kısımda neleri değiştirdin bakalım?" diye sordu suçlayıcı bir sesle. "Öykünün hangi noktasını uydurdun?"

Başımı iki yana salladım. "Hiçbir noktasını değiştirmedim."

"Ama Mordred'in krallığının ilan edilme törenini anlatırken, kılıcın kayanın üzerine yatırıldığını söyledin. Halbuki kılıç kayaya saplı olmayacak mıydı? Yanılıyor olmayasın?"

"Kılıç, kayanın üzerine yatırılmıştı." İstavroz çıkardım. "İsa'nın kanı üzerine yemin ederim ki aynen böyle oldu hanımım."

Omuz silkti. "Olsun. Daffyd ap Gruffud bu öyküyü benim istediğim şekilde tercüme edecek yine de, çünkü kayaya saplı kılıç fikri hoşuma gidiyor. Cuneglas'ı iyi birisi olarak anımsadığın için de teşekkür ederim."

"Cuneglas iyi bir adamdı," dedim. Cuneglas, Igraine'in kocasının büyükbabası oluyordu aynı zamanda.

"Ceinwyn sahiden güzel miydi?" diye sordu Igraine.

Başımla tasdik ettim. "Güzeldi. Hem de çok güzeldi. Masmavi gözleri vardı."

"Mavi gözler mi?" Igraine, Saksonlara özgü bu göz rengini duyunca ürperdi. "Sana verdiği o broş ne oldu?"

"Keşke bilsem," dedim, yalan söyleyerek. Broş, odamda gizliydi; Sansum bile istediği kadar titizce arasın, bulamaz. Tanrı'nın şüphesiz alemdeki tüm insanlardan daha nurlu kıldığı aziz Sansum, bizim kıymetli eşya bulundurmamıza asla izin vermez. Sahip olduğumuz her şeyi ona teslim ederiz, kural budur; bu yüzden ben de her şeyimi Sansum'a teslim ettim, Hywel'in Gazabı'nı bile – Tanrı beni affetsin; ama Ceinwyn'in hediye ettiği broş hala bende. Geçen yıllar, altın broşun parıltısını biraz soldurmuş olsa da, karanlıkta broşu gizlediğim yerden çıkarıp o iç içe geçen süslemeleri aydınlatan ay ışığına bakıyorum... Ceinwyn'in yüzünü görüyorum hala. Kimi zaman – hayır, aslında her zaman, broşu öpüyorum. Ne kadar da bunak bir ihtiyar oldum ben böyle. Belki de o broşu Igraine'e vermek en iyisi, Igraine onun kıymetini bilir... ama biraz daha kalsın bu broş bende; şu soğuk ve gri yerde o altın broş bir parça güneş ışığı oluyor çünkü benim için. Bu yazdıklarımı okuyunca Igraine broşun bende olduğunu anlayacak elbet, ama benim tanıdığım Igraine nazik birisidir, günahkar ömrüme ait küçük bir hatırayı saklamama bir şey demez.

"Guinevere'i sevmedim," dedi Igraine.

"O halde bu benim hatam."

"Onu pek şirret bir kız gibi anlattın," dedi. Hiçbir şey demeden kuzuların melemesini dinledim. Sonra konuştum. "Çok nazik olmasını da bilirdi Guinevere. Mutsuz bir insanı neşelendirmeyi de bilirdi, ama sıradan şeyleri sevmiyordu işte. İçinde sakat insanların, can sıkıcı çirkin şeylerin olmadığı bir dünya istiyordu, bu tür insanları ve eşyaları gözünün önünden uzaklaştırarak kafasındaki o dünyayı gerçek kılmaya çalışıyordu. Arthur'un hayalinde ise başka türlü bir dünya vardı. Onun dünyasında sakatlara yardım edilirdi; o da işte bu dünyayı gerçek kılmaya gayret ediyordu."

"Camelot'u istiyordu," dedi Igraine hülyalı bir sesle.

"Biz Dumnonia derdik oraya," dedim büyük bir ciddiyetle.

"Aman Derfel, işin bütün keyfini kaçırıyorsun," dedi Igraine aksi bir sesle; sahiden kızmıyordu tabii, bana hiç kızmazdı Igraine. "Bense şiirsel bir Camelot düşlüyorum... Yemyeşil çayırlar, ihtişamlı kuleler, şık kıyafetler içinde Leydiler, Leydilerin yollarına çiçekler serpen savaşçılar. Ben şen kahkahalar ve ozanlar olsun istiyorum bu öyküde! Bunların hiçbiri gerçekte olmadı mı?"

"Pek az bir kısmı oldu," dedim. "Lakin öyle çiçekler serpilmiş yollar filan anımsamıyorum hiç. Savaşlarda kolları kopan savaşçılar, kesilmiş karınlarından dökülen bağırsaklarını toz toprak içinde peşlerinden sürükleyen adamları gayet iyi anımsıyorum ama."

"Kes şunu!" dedi Igraine, "niçin ozanlar oraya Camelot adını taktı öyleyse?" diye sordu meydan okurcasına.

"Çünkü ozanlar ahmak adamlardır," dedim "aksi takdirde ozan olamazlardı zaten."

"Hiç de bile, Derfel! Peki Camelot niçin özel bir yerdi? Anlat bana."

"Özel bir yerdi, çünkü Arthur o topraklara adalet getirdi," dedim.

"Tüm sebep bu mu yani?" Igraine kaşlarını çattı.

"Gerçekleştirmeyi bırak, çoğu hükümdarın düşünde bile göremeyeceği bir şeydir bu çocuğum."

Igraine, omuz silkerek konuyu geçiştirdi. "Guinevere zeki bir kadın mıydı?" diye sordu.

"Hem de çok," dedim.

Igraine boynunda asılı haç ile oynadı. "Bana Lancelot'tan bahsetsene."

"Sabırlı olun."

"Merlin ne zaman ortaya çıkacak?"

"Kısa süre sonra."

"Aziz Sansum sana çok fena mı davranıyor?"

"Bizim ruhlarımızın muhasebe defteri Aziz Sansum'un vicdanındadır. Dolayısıyla kendisi nasıl uygun görürse öyle davranır."

"Peki Sansum, Arthur ile Guinevere'in nikahlarını kıymadan evvel diz çöküp şehit olduğunu figan feryat ilan etti mi sahiden de?"

"Elbette," dedim, bu hatıra tebessüm etmeme yol açtı.

Igraine güldü. "Brochvael'e söyleyeyim de şu Fareler Lordunu sahiden de şehit etsin," dedi. "Böylece sen de Dinewrac'ın piskoposu olursun. Ne dersiniz Rahip Derfel?"

"Öyküme devam edebilmek için biraz sessizlik lütfen derim," diye payladım Igraine'i.

"Devam et öyleyse. Sonra ne oldu?" diye sordu hevesle.

Sonra ne mi oldu? Armorica... denizin ötesindeki ülke. Güzelim Ynys Trebes, Kral Ban, Lancelot, Galahad ve Merlin. Bu adamlar, o günler, yaptığımız o savaşlar, yok ettiğimiz o rüyalar, Yüce Tanrım. Armorica'da oldu hepsi.

Sonraları, çok sonraları dönüp o zamanlara baktığımızda 'karanlık seneler' diye adlandırdık o dönemi, lakin nadiren söz açardık o senelerden. Guinevere'e olan tutkusunun ülkeyi karmaşaya götürüp parçaladığı Dumnonia'nın o döneminden bahsedilmesinden hiç hoş lanmazdı Arthur. Ceinwyn ile olan nişanı, ince bir kumaşın iki yakasını bir arada tutan bir broş gibiydi, broş gidince kumaşın iki ayrı yakası da bir arada durmaz oldu. Arthur kendini suçluyor ve o kara senelerden söz açmıyordu.

Tewdric bir süre her iki cephenin de yanında yer almadı. Arthur'u barışı bozmakla suçluyordu ve bunun öcünü almak için Gorfyddyd ile Gundleus'un savaşçılarının Gwent yolu ile Dumnonia'ya ulaşmalarına müsaade etti. Doğudan Saksonlar bastırıyordu, Batı Denizi'nden gelen İrlandalılar akınlar yapıyordu ve sanki bu kadar düşman yetmezmiş gibi Isca Prensi Cadwy, Arthur'un hükümdarlığına karşı başkaldırdı. Tewdric önceleri tarafsız kalmaya

çalıştıysa da Aelle'in Saksonları Tewdric'in ülkesinin hudutlarını yakıp yıkmaya başlayınca, yardım alabileceği tek müttefiki olan Dumnonia'nın yanında, Arthur'un yanında savaşa girmek zorunda kaldı; ne var ki Powys ve Siluriali mızraklı savaşçılar Gwent'in içindeki yolları kullanarak Ynys Wydryn'in kuzeyindeki tepeleri çoktan ele geçirmişlerdi bile; Tewdric, Dumnonia'nın yanında yer aldığını ilan eder etmez düşman savaşçılar Glevum'u da zapt ediverdi.

O seneler geçerken ben de büyüdüm. Öldürdüğüm adamların ve onların silahlarını eriterek hazırlattığım savaşçı yüzüklerinin haddi hesabı yoktu. Bana, 'kudretli' manasına gelen Cadarn lakabını taktılar. Derfel Cadarn; aklı başında ve ayık savaşan, korkunç hızlı kılıç kullanan adam. Arthur, atlı savaşçılarına katılmamı istedi bir sefer, ama ben reddettim; ayağımı yere basmayı yeğliyordum, mızraklı savaşçılar birliğinde kalmaya devam ettim. Hep Arthur'u izliyordum o sıralar, onun niçin büyük bir asker olduğunu anlayıp takdir etmeye başlamıştım artık. Yiğitti elbet, ama mesele sadece yiğitliği değildi. O büyük bir askerdi, çünkü düşmanlarını kurnazlıkla alt etmesini biliyordu. Bizim koca ordularımız işe yaramaz aletler gibiydi, ağır ağır yürüyen, bir kez yürümeye başladı mı da yönünü çok zor değiştiren hantal birliklerdi, halbuki Arthur hızla yol almasını bilen küçük bir kuvvet oluşturmuştu. Kimi yaya, kimi atlı bu adamlarına uzun mesafeler kat ettirerek düşmanın hiç beklemediği bir yönden saldırıya geçiyordu Arthur. Akşamdan kalma düşmanın tam toparlanamadığı şafak saatlerinde saldırmayı yeğliyorduk, kimi zaman da geri çekiliyormuş gibi yapıp onları üstümüze çektikten sonra yanlardan dalıyorduk düşmana. Böyle muharebelerle dolu bir sene sonunda Gorfyddyd'in kuvvetlerini Glevum'dan ve Kuzey Dumnonia'dan püskürtmeyi başardık nihayet; Arthur bana kumandanlık rütbesi verdi, benim de akınlar sonrasında altın dağıtacağım bir savaşçı çetem olmuştu artık. İki sene sonra ise bir savaşçı için en gurur verici olan şey oldu, düşman tarafına geçmem için davet geldi. Onca kişi dururken bu teklif Norwenna'nın hain kumandanı Ligessac'tan geldi. Kılıç çekmenin yasak olduğu Mithras Tapınağı'nda konuştu benimle, kendisi gibi ben de Gundleus'un saflarına geçersem çok büyük miktarda altın alacağımı söyledi. Reddettim. Tanrı'ya şükürler olsun, askeri olarak Arthur'a daima sadık kaldım.

Arthur'a sadık bir başka kişi de Sagramor'du; beni Mithras'a tapmaya teşvik eden o oldu. Romalıların Britanya'ya getirdiği bir

tanrı idi Mithras; buranın havasını sevmiş olmalı, çünkü bugün bile kendisine tapanlar mevcut. Mithras, askerlerin taptığı bir tanrıdır, hiçbir kadın onun öğretilerini benimseyemez. Benim Mithras yoluna girmem kış sonu olmuştu, askerler kışın genelde boş vakte sahiptir. Tepelerdeydik. Sagramor beni alıp bir vadiye götürdü; o kadar derin bir vadiydi ki ikindi olmasına rağmen sabah çiyleri çimlerin üzerinde hala duruyordu. Bir mağara ağzında durduk; Sagramor silahımı bırakıp soyunmamı söyledi. Ben çırılçıplak titrerken Nümidyalı savaşçı gözlerimi sıkıca bağladı ve onun her talimatına uymam gerektiğini söyledi; eğer ağzımdan tek söz çıkarsa veyahut çekinip ürkersem kıyafetlerim ile silahlarımı elime tutuşturup beni geri yollayacaktı.

Mithras'ın yoluna ilk adım atma töreni adamın bütün duyularını alt üst eder, bu törenden sağ çıkabilmek için tek yapılacak şey riayet etmektir. Bu yüzden askerler Mithras'ı severler. Muharebede de duyularınız alt üst olur ve bu, korkuya sebebiyet verir; emre riayet ettiğiniz takdirde korkuyla gelen o karmaşadan kıl payı sıyrılıp sağ kalabilirsiniz. Sonradan ben de pek çok askerin Mithras yoluna ilk adım atma töreninde bulundum ve bütün püf noktasını öğrendim. Ne var ki o gün mağaraya girerken başıma neler gelebileceğini hiç bilmiyordum. Ben mağaraya girecekken Sagramor ya da belki başka biri omzumdan tutup beni döndürdü de döndürdü; doğudan batıya doğru, öylesine hızlı ve amansız döndürdü ki başım dönmeye başladı, derken ileri doğru yürümemi emrettiler. Duman beni boğuyordu, ama yürümeye devam ettim, kaya zeminde aşağı meyilde yürüyordum. Biri bağırarak, durmamı söyledi, başka biri dönmemi, üçüncü biri ise diz çökmemi. Ağzıma bir şey tıktılar, dışkı kokusundan midem kalkmıştı, başım dönüyordu. "Ye!" diye bağırdı biri, ağzımdakini tam tükürecektim ki bunun kurutulmuş balıktan başka bir şey olmadığını fark ettim. Beni sarhoş eden, tadı berbat bir sıvı içirdiler sonra. Muhtemelen alıç bitkisinin suyuna katılmış adamotu veyahut sinek mantarı idi; çünkü gözlerim bağlı olmasına rağmen, gagaları ile etimi parçalamaya gelen kırış kırış kanatlı ışıldayan yaratıklar görmeye başlamıştım. Tenim alev alev olmuş, kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler yanıyordu adeta. Tekrar yürümem emredildi, sonra tekrar durmam söylendi; ateşe fırlatılan odunlar işittim ve az ötemde gitgide artan bir sıcaklık hissettim. Ateş gürül gürül yanıyor, alevlerin sıcaklığı çıplak tenimi ve erkeklik organımı yakıyordu. Yürüyüp ateşin içine girmemi emretti biri, riayet ettim; ama ayağım ateş yerine buz gibi soğuk bir

suya girdi sadece, erimiş madene bastığımı zannederek korkudan bağıracaktım neredeyse.

Erkeklik organıma bir kılıcın ucu dokundu, hafifçe bastırdı, ileri doğru yürümemi emrettiler, ben öne doğru yürüyecekken kılıcı çektiler. Bunların hepsi de numaraydı elbet, lakin içkiye kattıkları otlar ve mantar yüzünden bu numaralar çok etkili oluyordu, törenin en önemli noktasına gelip o işkence dolu yoldan, mağaranın sıcak, dumanlı ve yankılı kısmına vardığımda korkudan ve aşırı çalışan zihnimden ötürü bir tür transa geçmiştim artık. Masa yüksekliğindeki bir kayanın yanına götürüldüm, sağ elime bir bıçak tutuşturuldu, sol elimi ise götürüp başka birisinin çıplak karnına koydular. "Şu anda küçük bir çocuk var elinin altında, seni sefil sürüngen," dedi biri; başka bir el, benim bıçak tutan sağ elimi çocuğun boğazına götürdü, "kimseye zararı olmamış masum bir çocuk bu," dedi sesin sahibi, "önünde koca bir ömür olan, yaşaması gereken bir çocuk... ama sen bu çocuğu öldüreceksin. Sapla bıçağı!" Bıçağı sapladım; sıcak kan elime ve bileğime fışkırdı, çocuk feryat etti. Sol elimin altındaki karında kalbin son kez attığını ve sonra durduğunu hissettim. Yakınımda bir yerde yine bir ateş gürledi, dumanlar genzimi yaktı.

Diz çöktürdüler, boğazımı yakan, midemi ekşiten ılık ve berbat bir sıvı içirdiler. Ben o bir kadeh dolusu boğa kanını son damlasına kadar içtikten sonra gözlerimdeki bağı çözdüler ve gördüm ki öldürmemi emrettikleri, benim çocuk zannettiğim şey, karnı tıraş edilmiş küçük bir kuzu imiş. Dostlar ve düşmanlar etrafıma üşüşüp beni tebrik ettiler, çünkü artık Askerlerin Tanrısı'nın hizmetine girmiştim. Roma'nın hükmettiği topraklarda –hatta onun da ötesinde– yaygın olan gizli bir cemiyetin üyesiydim artık; savaşta alelade asker değil de hakiki savaşçı olduklarını ispat etmiş adamların kurduğu bir cemiyetti bu. Mithras'ın takipçisi olmak şeref vericiydi, bu tarikatın tek bir üyesi karşı çıksa törenim gerçekleşmezdi ve ben Mithras takipçisi olamazdım. Ordulara kumanda edip de bu tarikata hiç seçilemeyenler vardı; öte yandan hiç terfi etmese de tarikata kabul edilmiş saygıdeğer üyeler de vardı.

Artık ben de onlardan biri idim, kıyafetlerim ve silahlarım getirildi, kuşandım, sonra bana gizli parolaları öğrettiler, muharebede tarikat yoldaşlarımı tanıyabileyim diye. Eğer muharebede savaştığım, başka bir Mithras takipçisi ise onu çabucak, merhametli bir şekilde öldürmem lazımdı, yok esirim olursa ona saygı göstermem gerekiyordu. Derken tüm formaliteler bitti, yanan meşalelerle ay-

dınlatılmış başka bir geniş mağaraya geçtik, koca bir ateşte boğa kızartması yapılıyordu. Bu ziyafete katılan mühim ve yüksek rütbeli adamlar beni methettiler. Pek çok yeni Mithrasçı için kendi silah arkadaşlarının katılması bile yeterince gurur vericidir zaten; halbuki Derfel Cadarn'ın şerefine her iki cepheden de en kudretli, en namlı savaşçılar gelmişti o sığınak mağaraya. Gwentli Agricola vardı, yanında ise Silurialı iki düşmanı vardı, Ligessac ve Gundleus'un seçilmiş savaşçısı olan Nasiens adlı bir mızrakçı. Arthur'un savaşçılarından bir düzinesi de buradaydı, bunlardan bir kısmı benim adamlarımdı, hatta Arthur'un danışmanı Piskopos Bedwin bile buradaydı; pas tutmuş göğüs zırhı, belindeki kını ve savaşçı pelerini ile çok tuhaf görünüyordu Bedwin. "Ben de bir zamanlar savaşçı idim," diye açıkladı niçin burada olduğunu, "ben bu töreni, dur bakayım ne zamandı... otuz yıl evvel mi? İşte o zaman yaşadım. Tabii o zamanlar Hıristiyan değildim henüz."

Dikilmiş mızrakların üzerine konmuş, yere kan damlatan boğa kafasını gösterdim. "Peki bu, dininize aykırı değil mi?"

Bedwin omuz silkti. "Aykırı tabii," dedi, "ama buradaki dostluğu, muhabbeti pek özlüyorum işte." Bana doğru eğildi ve çok gizli bir şey söyleyecekmiş gibi fısıltıyla konuştu. "Benim burada olduğumu Piskopos Sansum'a söylemeyeceğini umuyorum." Dumnonia'nın savaş yüzünden toprak kaybettiğini, tıpkı bir arı gibi vızıldayarak anlatan huysuz Sansum'a itirafta bulunma düşüncesi bile güldürmüştü beni. Düşmanlarını sonsuza kadar lanetleyen o adamın hiç dostu da yoktu zaten. "Genç Sansum Efendi benim yerime geçmek istiyor ve zannedersem bunu başaracak," dedi Bedwin, ağzında pirzoladan koca bir lokma vardı, etin kanlı suyu sakalına damlıyordu.

"Yerinize geçecek mi yani?" Sesimde bir korku vardı.

"Evet. Çünkü çok arzuluyor," dedi Bedwin. "Ve bunun için çok gayret ediyor. Yüce Tanrım, hem de nasıl gayret ediyor! Geçen gün ne fark ettim biliyor musun? Sansum'un okuma yazması yok! Tek bir kelime bile okuyamıyor! Halbuki kıdemli bir din adamı olmak için okuman yazman olması lazım, peki Sansum nasıl çözüyor bu meseleyi? Esirlerinden birine sesli okutuyor ve duyduklarını canı gönülden ezberleyip öğreniyor." Sansum'un olağanüstü hafızasına dikkatimi çekmek için beni dirseğiyle dürttü Bedwin. "Canı gönülden ezberliyor, öğreniyor. İlahiler, dualar, kilise ayinleri, azizlerin menkıbeleri, hepsini var gücüyle çalışıp ezberliyor! Aman

Yarabbi." Bedwin başını salladı. "Sen Hıristiyan değilsin, öyle mi?"

"Değilim."

"Bence Hıristiyan olmayı bir düşün. Dinimizde dünyevi zevkler namına pek bir şey yok, evet; lakin ölümden sonraki hayatlarımız her şeye bedel. Uther'i bu konuda bir türlü ikna edemedim tabii, ama Arthur ikna olacak gibi."

Etrafıma bakındım. "Arthur yok," dedim, Lordumun bu tarikatın bir üyesi olmaması beni üzmüştü.

"Arthur da Mithras yoluna adım atmıştı," dedi Bedwin.

"Ne var ki tanrılara inanmıyor," dedim, Owain'in iddiasını tekrarlayarak.

'Hayır' manasında başını salladı. "Arthur inanıyor. Tanrıya veya tanrılara inanmayan adam olur mu hiç? Arthur, insanoğlunun kendi kendine yaratıldığına mı inanıyor yani? Ya da dünya şans eseri mi ortaya çıktı? Arthur buna mı inanıyor sence? Arthur aptal bir adam değil, Derfel Cadarn. Arthur'da inanç var, ama bu inancını içinde tutuyor. Böylece Hıristiyanlar, Arthur'un kendilerinden biri olduğunu veya olabileceğini düşünüyor; Hıristiyan olmayanlar da aynı şekilde düşünüyor; böylelikle her iki taraf da birbirinden hevesli bir şekilde Arthur'a hizmet ediyor. Ayrıca unutma ki Arthur, Merlin tarafından sevilen birisi. Merlin, inançsızlardan hiç hoşlanmaz, bu sözüme güven Derfel."

"Merlin'i özledim."

"Merlin'i hepimiz özledik," dedi sükunetle. "Ama Merlin'in yokluğu bir yönden iyiye işaret. Düşünsene, eğer Britanya parçalanma tehlikesi ile karşı karşıya olsaydı Merlin hemen ortaya çıkardı öyle değil mi? Demek ki böyle bir tehlike yok. Kendisine ne vakit ihtiyaç duyulursa Merlin o vakit gelir."

"Sizce şu anda Merlin'e ihtiyaç yok mu yani?" diye sordum keyifsiz bir sesle.

Bedwin, cüppesinin kolu ile sakalını sildi, sonra şarabını içti. "Kimilerine göre," dedi, sesini alçaltarak, "başımızda Arthur olmasa daha hayırlı olurmuş. Arthur olmasa barış olurmuş, halbuki Arthur olmasa Mordred'i kim koruyacak? Ben mi koruyacağım?" Bu düşünce karşısında tebessüm etti. "Gereint mi koruyacak? İyi bir adamdır o, ondan iyisi az bulunur, ama pek zeki biri sayılmaz, basiretsizdir, ayrıca Dumnonia'yı yönetmek de istemez. Arthur'dan

başkası bu işi yapamaz Derfel. Arthur başımızda olmazsa Gorfyddyd başımızda olacak çünkü. Ama bu savaşı henüz yitirmedik. Düşmanlarımız Arthur'dan çekiniyor; o hayatta oldukça Dumnonia emniyette. Bu yüzden hayır, bence şu anda Merlin'e ihtiyaç yok."

Şölen sonunda Ligessac, kendi dininin, Mithras'ın gizli ayinlerine katılmasına engel olmadığı o hain adam, benimle konuştu. O da bir Mithras takipçisi olmasına rağmen soğuk davrandım, lakin benim bu davranışımı görmezlikten gelip kolumdan tutarak beni mağaranın karanlık bir köşesine çekti. "Arthur kaybedecek. Bunun farkındasın değil mi?" dedi.

"Hayır."

Ligessac, dişlerinin arasında kalmış bir parça eti çıkardı. "Elmet'tan takviye kuvvetlerimiz geliyor," dedi. "Powys, Elmet ve Siluria,"– bir yandan da parmaklarıyla sayıyordu –"bu ittifakın karşısında ise Gwent ve Dumnonia. Britanya'nın yeni Ejder'i Gorfyddyd olacak. Önce Saksonları, Ratae'nin doğusundaki topraklara süreceğiz, sonra da güneye inip Dumnonia'nın işini bitireceğiz. İki seneden fazla sürmez, ne dersin?"

"Sen içkiyi ve yemeği fazla kaçırmışsın Ligessac," dedim.

"Üstelik Lordum senin gibi bir yiğidin hizmetlerini de karşılıksız bırakmayacak."

Ligessac'ın getirdiği mesaj buydy. "Lordum Kral Gundleus hazretleri pek cömert birisidir Derfel, pek cömert."

"Ynys Wydrynli Nimue, senin kral hazretinin kafatası ile kendisine bir kadeh yapacak, Gundleus'un kellesini de bizzat ben kesip getireceğim; kralına aynen bunu söyle," dedim ve yürüyüp gittim.

O senenin baharında savaş yeniden hararetlendi, lakin ilk başta çok fazla hasar yoktu. Arthur, Demetia'nın İrlandalı Kralı Oengus Mac Airem'e altın ödeyerek İrlandalı savaşçıların Powys ve Siluria'nın batı topraklarına saldırmalarını sağladı; bu saldırılar sayesinde kuzeydeki hudutlarımızda düşman sayısı azaldı. Cadwy kendi kabile topraklarını bağımsız bir krallık olarak ilan edince, bizzat Arthur'un kumandanlığında bir savaş çetesi oraya gitti; ne var ki tam bu sırada Aelle yönetimindeki Saksonlar, Gereint'in topraklarına şiddetli bir saldırı düzenlediler. Sonradan öğrendik ki bizim Saksonlara para karşılığı saldırı yaptırmamız gibi Gorfyddyd de Saksonlara para ödeyip onları bizim üzerimize yollamıştı; hatta

Gorfyddyd ödediği paranın karşılığını daha iyi bir şekilde aldı muhtemelen, çünkü Saksonlar öyle bir akın akın geldi ki, Arthur batıdan alelacele dönmek zorunda kaldı. Cadwy'nin yüzleri dövmeli kabile savaşçıları ile baş etmesi için ise çocukluk arkadaşı Cei'yi tayin etti kendi yerine.

İşte tam bu sırada, Aelle'in Sakson ordusu Durocobrivis'i ele geçirmek üzereyken, Gwent kuvvetleri hem Powys'e hem de kuzeyden gelen Saksonlara karşı savaşırken ve Cadwy'nin sert isyanı Kernow Kralı Mark tarafından desteklenirken, Benoic Kralı Ban yardım çağrısında bulundu.

Kral Ban'in Arthur'u Dumnonia'ya tek bir şartla gönderdiğini biliyorduk: Benoic tehlikede olduğu an Arthur Armorica'ya derhal geri dönecekti mutlaka. İşte şimdi de Ban'in yolladığı ulağa göre Benoic çok büyük bir tehlikedeydi ve Arthur'un ettiği yemin doğrultusunda hemen yardıma gelmesini talep ediyordu Kral Ban.

Haberler bize Durocobrivis'te ulaştı. Bu kent bir zamanlar gösterişli hamamları, mermerden yapılmış adalet sarayı ve geniş pazar yeri ile zengin bir Roma kentiydi; ne var ki artık yalnızca Saksonların çıkıp gelebileceği doğu topraklarını sonsuza dek gözetlemeye mahkum yoksul bir sınır kalesiydi. Kentin doğu surlarının dışındaki binaların tümü de Aelle'in akıncıları tarafından yakıp yıkılmış ve bir daha da inşa edilmemişti; surların iç kısmında ise bir zamanların ihtişamlı Roma tarzı yapıları artık harap olmuştu. Ban'in ulağı, Roma hamamlarının olduğu kemerli binanın kalıntılarında buldu bizi. Gece vaktiydi, hamamın zeminindeki bir oyukta yanan ateşten tüten dumanlar, kemerli çatıya yükseliyor ve buradaki küçük bir pencereden dışarıdaki rüzgara karışıyordu. Soğuk zemine daire oluşturacak şekilde oturmuş akşam yemeğimizi yiyorduk. Arthur, Ban'in yolladığı ulağı dairenin ortasına getirdi, sonra parmağıyla yerdeki tozların üzerine basit bir Dumnonia haritası çizdi, bu haritanın üzerine kırmızı ve beyaz mozaik parçaları yerleştirerek düşmanlarımızın ve müttefiklerimizin konumlarını gösterdi. Dumnonia'yı temsil eden kırmızı mozaik parçaları dört bir yandan beyaz mozaik parçaları tarafından kuşatılmıştı. O gün de savaş olmuş ve Arthur'un elmacık kemiğini bir mızrak sıyırmıştı; çok ciddi bir yara değildi, yine de yanağı kan içinde kalmıştı. Miğferin görüşünü kısıtladığını söyleyerek miğfersiz savaşıyordu Arthur; eğer o Sakson mızrağıyla bir santim yukarı hamle yapsaydı silahın çelik ucu Arthur'un beynine saplanmıştı. Her zamankinin aksine Arthur piyade olarak savaşmıştı o gün, atlarını daha ciddi

muharebeler için saklıyordu çünkü. Arthur'un savaşçılarından yarım düzine kadarı her gün mutlaka at koştururdu elbet, ama ender bulunan o pahalı savaş atlarının ekserisi, Dumnonia'da, düşmanın akın düzenleyemeyeceği gizli bir yerde tutuluyordu. O gün, Arthur yaralandıktan sonra, bizim ağır süvarilerimizden birkaçı Sakson saflarını dağıtarak Sakson şefini öldürmüş, sağ kalanları ise doğuya sürmüştü. Buna rağmen Arthur'un ölümden dönmesi hepimizin moralini bozmuştu. Kral Ban'in yolladığı ulak –Bleiddig adlı bir şefti bu– bizim moralimizi daha da bozdu.

"Dumnonia'yı şu anda bırakıp gidemem," dedi Arthur, "sebebini sen de görüyorsun işte." Kırmızı ve beyaz mozaik parçalarını gösterdi.

"Ben bilmem. Yemin yemindir," diye münasebetsizce cevap verdi Bleiddig.

"Eğer Prens, Dumnonia'yı şu halde bırakıp başka bir yere giderse," diye müdahale etti Prens Gereint, "Dumnonia parçalanır." Gereint, kafası ağır çalışan, ama dürüst ve sadık bir adamdı. Uther'in yeğeni olduğu için Dumnonia tahtında hakkı olmasına rağmen bu hakkını hiç talep etmemiş ve gayri meşru kuzeni Arthur'a daima sadık kalmıştı.

"Benoic parçalanacağına Dumnonia parçalansın," dedi Bleiddig; sözlerinin sebep olduğu öfkeli homurtuları ise hiç tınmadı bile.

"Mordred'i koruyacağıma dair yemin ettim," diye açıkladı Arthur.

"Benoic'yı koruyacağına dair de yemin ettin," diyerek Arthur'un sözüne karşılık verdi Bleiddig. "Çocuğu da yanında getirirsin."

"Krallığı Mordred'e teslim etmem gerekiyor. Eğer Mordred krallığını terk ederse, burası kralını ve ruhunu yitirmiş olur. Mordred burada kalmalı."

"Krallığı Mordred'in elinden alacak en büyük tehdit kim peki?" diye sordu öfkeyle Bleiddig. Owain'i hatırlatan bir cüsse ve kuvvete sahip iri bir adamdı Benoiclı kabile şefi. "Sensin tabii ki!" diye Arthur'u işaret etti sonra küçümseyerek. "Ceinwyn ile evlenmiş olsaydın bu savaş olmayacaktı! Ceinwyn ile evlenmiş olsaydın sadece Dumnonia değil, Gwent ve Powys de benim Kralıma takviye asker yollardı!"

Herkes bağırıyordu, kılıçlar çekilmişti, Arthur gürleyerek sessizliği sağladı. Elmacık kemiğinin üzerindeki kurumuş yaradan ince

bir kan sızıp sakalsız yanağından aşağı akıverdi. "Benoic ne kadar dayanabilir?" diye sordu Bleiddig'e.

Bleiddig, kaşlarını çattı. Bu sorunun cevabına dair bir tahmin yürütmesi zordu belli ki, altı ay veyahut bir sene diye ihtimal verdi. Frankların, Benoic'in doğusuna yeni ordular naklettiğini ve Benoic'nın bunların hepsiyle baş edemeyeceğini söyledi. Seçilmiş savaşçıları Bors tarafından kumanda edilen Ban'in ordusu kuzey hudutlarını koruyordu; eskiden Arthur'un kumandasındaki savaşçılar ise kralın kuzeni Culhwch yönetiminde güney hudutlarını koruyordu.

Kırmızı ve beyaz mozaik parçalarından oluşan haritasına uzun süre baktı Arthur. "Üç ay," dedi. "Üç ay sonra geleceğim. Eğer gelebilecek durumda olursam! Üç ay. Şimdilik ise ülkene bir grup yiğit savaşçı göndereceğim Bleiddig."

Bleiddig buna karşı çıkarak, Arthur'un yemini gereği Armorica'ya derhal gitmesi gerektiğini söyledi, ama Arthur'u kararından döndüremedi. Ya üç ay sonra gelirim ya da hiç gelmem, dedi Arthur; bunun üzerine Bleiddig bu orta yolu kabul etmek zorunda kaldı.

Ertesi sabah Arthur bana işaret ederek, binanın yanındaki sütunlu avluda biraz yürümemizi istedi. Küçük avluda hela gibi kokan fıçılar vardı, halbuki Arthur bu iğrenç kokuyu fark etmemiş gibiydi. "Tanrı biliyor ya Derfel," diye başladı söze, 'Tanrı' kelimesini kullanmanın ona ne kadar zor geldiğini hissediyordum, derken bu Hıristiyan sözcüğünü kullandıktan hemen sonra eklemeyi de ihmal etmedi: "Tanrılar biliyor ya, şu anda seni göndermeyi hiç istemiyorum, lakin düşmanın kalkan duvarına saldırmaktan korkmayacak bir yiğidi göndermem lazım. Seni göndermem lazım oraya."

"Prens Hazretleri," diye başladım söze.

"Bana Prens deme," diye müdahale etti öfkeyle. "Ben Prens falan değilim. Ayrıca bana akıl da verme. Herkes bana akıl vermeye kalkıyor zaten. Bu savaşın nasıl kazanılacağını ben hariç herkes biliyor anlaşılan. Melwas 'takviye' diye bas bas bağırıyor, Tewdric beni kuzeye yardıma çağırıyor; Cei, yüz mızraklı daha lazım diyor, şimdi de Ban beni yanına istiyor! Şairlere saçıp savurduğu onca parayı ordusunu geliştirmeye harcasaydı başına bu bela gelmezdi."

"Şairlere mi?"

"Ynys Trebes, şairler için bir cennettir," dedi, Kral Ban'ın ada üzerine kurulmuş başkentinden bahsederek. "Şairler! Halbuki bize mızraklı savaşçılar lazım, şairler değil." Durdu, bir sütuna yaslandı. Onu hiç bu kadar bitkin görmemiştim. "Bu savaş sona ermeden yapabileceğim hiçbir şey yok. Cuneglas ile yüz yüze bir konuşabilsem, barış umudu olurdu o zaman."

"Gorfyddyd hayattayken bu imkansız," dedim.

"Gorfyddyd hayattayken bu imkansız," diye tasdik etti, sonra sustu; Ceinwyn ile Guinevere'i düşünüyordu, biliyordum. Sütunlu avlunun çatısındaki bir açıklıktan sızan ay ışığı, Arthur'un kemikli yüzüne gümüş bir parıltıyla vuruyordu. Gözlerini kapadı, bu savaşın kendisi yüzünden çıktığına inanıyordu; halbuki olan olmuştu işte. Yeni bir barış yapılması gerekiyordu ve Britanya'da bu barışı sağlamak için tüm gücüyle çalışıp çabalayacak tek kişi Arthur'du. Derken gözlerini açtı, yüzünü buruşturdu. "Bu koku da ne?" diye sordu nihayet o pis kokunun farkına vararak.

"Çamaşırları burada beyazlatıyorlar Lordum," diye izah ettikten sonra, sidik ve sulandırılmış tavuk pisliği ile dolu tahta fıçıları işaret ettim. Arthur'un pek sevdiği pelerinini de bunun gibi yerlerde temizleyip beyazlatıyorlardı. Başka bir zaman olsa, Durocobrivis gibi harap bir kentte böylesi bir sanayi faaliyeti görmek Arthur'u mutlu ederdi; ne var ki o gece, koku onu iğrendirmişti. Elini yanağındaki yaranın üzerindeki taze kana götürdü. "Bir yaram daha oldu işte," dedi üzgün bir sesle. "Yara izleri konusunda yakında sana yetişeceğim Derfel."

"Savaşta miğferinizi takmalısınız Lordum," dedim.

"Miğferi takınca sağımı solumu göremiyorum," dedi pervasızca.

Yaslandığı sütundan uzaklaştı, kendisiyle sütunlu kemerin orada biraz yürümemi işaret etti. "Dinle şimdi Derfel, Franklarla savaşmak da tıpkı Saksonlarla savaşmak gibidir. Bunların hepsi Germen soyudur; Frankların da hiçbir farkları yok, sadece her zamanki silahlarının yanı sıra bir de kısa mızrak taşırlar. Bu yüzden ilk saldırılarında kafanı eğ, mızrak atacaklardır çünkü; ama sonra gerisi bildiğin kalkan-duvarı taktiği. Yaman savaşçılardır, ama savaşa girmeden evvel çok içerler; dolayısıyla onların karşısında kurnazlık yapabilirsin muhtemelen. Bu yüzden seni gönderiyorum zaten. Gençsin, ama kafan iyi çalışıyor; askerlerimizin ekseriyeti bunu beceremez. Bizim askerlerimiz kafaları çekip kılıç savurmanın yeterli olacağını zannediyor, halbuki bu yolla savaş kazanılmaz."

Duraksadı, esnerken ağzını kapadı. "Kusura bakma. Bence Benoic tehlikede falan değil. Ban vesveseli bir adamdır," – Ban'den nahoş biriymiş gibi bahsediyordu – "ayrıca çabucak telaşa kapılır, eğer Ynys Trebes'i kaybederse üzüntüsünden mahvolur, ben de hayatım boyunca vicdan azabı çekerim. Culhwch'a güvenebilirsin, iyi biridir. Bors da yetenekli bir savaşçıdır."

"Lakin kalleştir," dedi Sagramor, çamaşır fıçılarının arasındaki gölgelerden. Arthur'u uzaktan izleyip kolluyordu.

"Ona haksızlık ediyorsun," dedi Arthur.

"Kalleşin biri," diye üsteledi Sagramor, o baskın lehçesi ile. "Çünkü Lancelot'un adamı."

Arthur omuz silkti. "Lancelot anlaşması güç bir adam," diye tasdik etti. "Ban'in veliahdı olduğu için hep kendi dediğinin yapılmasını istiyor, ama ben de biraz öyleyimdir." Tebessüm etti, sonra bana baktı.

"Okuman yazman var değil mi?"

"Evet Lordum," dedim.

Gölgelerde gizlenerek gözlerini hep Arthur'un üzerinde tutan Sagaramor'un yanından geçtik. Kediler, yakınımızdan sinsice geçtiler, binanın duman çıkan çatısının etrafında yarasalar daireler çizdiler. Bu leş kokulu yerde ellerinde kandilleriyle dolaşan Romalıları gözümün önüne getirmeye çalıştım, ancak muvaffak olamadım.

"Orada olup biten her şeyi bana yazacaksın," dedi Arthur, "Ban'in uydurma havadislerine muhtaç bırakma sakın beni. Kadının nasıl?"

"Kadınım mı?" Bu soruyu beklemiyordum, Canna'dan bahsettiğini zannettim önce. Canna esir bir Sakson kızdı, koynuma giriyor, kimi zaman da yabancı olduğum bir Sakson lehçesini öğretiyordu bana; ama sonra Arthur'un Lunete'den bahsettiğini anladım.

"Ondan pek haber alamıyorum Lordum."

"Pek de haber almak istemiyorsun galiba, ha?" Keyifli keyifli sırıtarak baktı bana, sonra iç geçirdi. Uther'in eski kışlık sarayına yerleşmek üzere Durnovaria'ya giden Guinevere ile birlikteydi Lunete. Caer Cadarn yakınlarındaki o güzel yeni sarayını terk etmek istemiyordu aslında Guinevere, lakin Arthur, sevgilisinin

düşman akıncılarına karşı emniyetli bir yerde olması için onu ülkenin iç kısımlarına göndermek istemişti.

"Sansum'un söylediğine göre Guinevere ve nedimeleri Isis'e tapıyormuş," dedi Arthur.

"O kim ki?" diye sordum.

"Sana katılıyorum... sahiden o kim ki?" Tebessüm etti. "Isis, yabancı bir ülkenin tanrıçasıdır Derfel ve Isis'in de kendi sırları, öğretileri vardır; ay ile ilgili bir şeylerdi yanlış hatırlamıyorsam. En azından Sansum öyle söylüyor. Bu konuda pek bilgisi olduğunu da sanmıyorum ya; o tarikata mani olmam gerektiğini söylüyor. Isis'in ağza alınmaz öğretilerinin de bulunduğunu söylüyor hatta; bunların ne olduğunu sorunca cevap veremiyor ama. Ya da cevap vermiyor. Sen bu konuda bir şeyler işittin mi?"

"Hiçbir şey işitmedim Lordum."

"Elbette," dedi Arthur gergin bir sesle. "Eğer Guinevere, Isis'e inanarak huzur buluyorsa demek ki o dinde güzel bir şeyler var. Guinevere namına endişeleniyorum yine de. Ona bir sürü vaatte bulundum, ama bunların hiçbirini yerine getiremiyorum, anlıyor musun? Babasını krallığının tahtına yeniden oturtmak istiyorum ve zamanla da bunu başaracağız; başaracağız tabii, ama bu iş tahmin ettiğimizden biraz daha uzun sürecek."

"Yani Diwrnach'a karşı savaşmayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordum, bu sözü beni dehşet içinde bırakmıştı.

"O da bir insan, neticede. Onun da kanı akar, Derfel. Bir gün o kanı akıtacağız." Konağa arkasını döndü. "Güneye gideceksin. Yanına en fazla altmış adam verebilirim – Tanrı biliyor ya, eğer Ban'in başı gerçekten dertte ise bu sayı pek yeterli olmaz aslında. Adamları denizin ötesine götüreceksin Derfel, sonra sen de Culhwch'ın komutası altına gireceksin. Hatta belki Durnovaria'ya da uğrarsın. Böyle bir şey olursa sevgili Guinevere'imden haber yolla bana, olmaz mı?"

"Elbette Lordum," dedim.

"Guinevere'e iletmen üzere bir armağan vereceğim sana. O Sakson liderinin boynundaki süslü kolye olabilir mesela. Guinevere böyle bir armağanı sever mi dersin?" Endişeyle sormuştu bu soruyu.

"Böyle bir armağana her kadın bayılır bence." Kolye, Sakson işiydi, kaba bir işçiliğe sahip, hantal bir şeydi; ama buna rağmen

güzeldi. Üzerindeki minik altın levhaların güneş gibi parladığı, değerli taşlarla süslü bir takıydı.

"Güzel. O halde bu kolyeyi de Durnovaria'ya götürmeni rica ediyorum, sonra da git ve Benoic'yı kurtar."

"Kurtarabilirsem tabii," dedim acı bir sesle.

"Kurtarabilirsen tabii," diye tasdik etti Arthur. "Benim vicdani rahatlığım için." Bu sözcükleri sessizce söylemişti; derken yerdeki bir parça toprak kiremidi tekmeledi, çizmeli ayağın darbesi ile kiremit parçalandı ve az ötedeki bir kedinin irkilmesine sebep oldu. Kedi, gerilip bize doğru tısladı.

"Üç sene önce," dedi Arthur, "hayat ne kadar da kolaydı."

Çünkü o zamanlar Guinevere yoktu.

Ertesi gün, yanımda altmış adamla güneye gittim.

"Benim yaramazlık yapıp yapmadığımı kontrol etmen için mi yolladı seni Arthur?" diye sordu tebessüm ederek Guinevere.

"Hayır Hanımım."

"Sevgili Derfel," diye alaycı bir şekilde konuştu, "sen tam kocam gibisin."

Bu söz beni şaşırtmıştı. "Kocanız gibi miyim?"

"Evet Derfel, kocam gibisin. Tabii o, çok daha kurnazdır. Burayı sevdin mi bakalım?" Avluyu işaret etti.

"Güzel bir yer," dedim. Durnovaria'daki konak da Roma tarzıydı, lakin zamanında Uther'in kışlık sarayı olarak kullanılmıştı. Tanrı biliyor ya, Uther zamanında burası pek de güzel değildi; neyse ki Guinevere burayı o eski asaletine kavuşturmuştu. Durocobrivis'teki o bina gibi buranın avlusunda da kemerli sütunlar vardı; üstelik buradaki tavan mozaiklerinin hepsi de sağlam ve yerindeydi; ayrıca bütün sütunlar kireç ile badanalanmıştı. Sütunlu sıra kemerlerin iç duvarlarına Guinevere'in nişanı boyanmıştı; yan yana dizilmiş geyikler ve üzerlerinde bir dizi hilal. Geyik, Guinevere'in babasının nişanıydı, ay resmini ise kendi eklemişti; boyanmış yuvarlak süsler göze oldukça hoş görünüyordu. Gülistanlarda beyaz güller açmıştı, bunların arasındaki küçük kanallardan su akıyordu. Tüneğin üzerine iki av doğanı tünemişti; Guinevere ile ben Romalılardan kalma kemerli sütunun altından yürürken, gözlerini kapatan küçük başlıklarının altında doğanların kafaları titriyordu. Avlunun çeşitli yerlerinde heykeller vardı; çıplak adam

ve kadın heykelleriydi bunlar. Kemerli sütunun iç duvarındaki çıkıntıların üzerinde ise çiçeklerle süslenmiş bronz büstler vardı. Arthur'un yolladığı Sakson işi o kalın kolye bu bronz büstlerden birinin boynuna asılmıştı. Guinevere bu armağanı önce şöyle bir evirip çevirdikten sonra kaşlarını çatmıştı. "Pek de makbul bir işçiliği yok, öyle değil mi?" diye sordu.

"Prens Arthur, bunun güzel ve size layık bir armağan olduğu kanaatinde."

"Sevgili Arthur..." dedi pervasızca, sonra suratını asıp bronz bir büst seçti ve kolyeyi bu büstün boynuna astı.

"Bak bu adama yakıştı işte," dedi bronz büste bakarak. "Ben buna Gorfyddyd adını taktım; Gorfyddyd'e benzemiyor mu sence de?"

"Benziyor Hanımım," dedim. Bu büstte hakikaten de Gorfyddyd'in nefret dolu haşin suratını anımsatan bir hava vardı.

"Gorfyddyd hayvanın tekidir," dedi Guinevere. "Benim bekaretimi bozmaya çalışmıştı."

"Bekaretinizi bozmaya mı?" diyebildim, bu açıklamanın yol açtığı şaşkınlıktan kurtulur kurtulmaz.

"Denedi, ama beceremedi," dedi Guinevere sert bir sesle. "Sarhoştu, bana sulanmaya kalktı. Üstüm başım salya olmuştu hatta. Bak tam şurası." Kıyafetinin tam göğüslerine gelen kısmını şöyle bir ovaladı. Omuzlarından ayak bileklerine dek inen keten bir entari vardı üzerinde. Bu kıyafet korkunç pahalıydı muhtemelen; çünkü kumaşı bir erkeğin iştahını kabartacak kadar inceydi. Guinevere'e şöyle biraz dikkatli bakıversem –ki ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum– ince kumaşın altındaki o çıplak vücudunu rahatça görebilirdim. Başının üzerinde hilal olan geyik nişanını taşıyan bir kolye vardı Guinevere'in boynunda; ortası kehribar, altın küpeleri vardı; sol elinde ise altın bir yüzük takıyordu; yüzüğün üzerinde sevgililerin işareti olan bir haç ve Arthur'un ayı nişanı kazınmıştı.

"Salyalarını akıtıyordu herif," dedi Guinevere keyifle, "hatta işini bitirdiğinde, daha doğrusu işi beceremeyeceğini anlayıp bana sulanma faslını bitirince salya sümük ağlayarak beni Kraliçesi, hem de Britanya'nın en zengin Kraliçesi yapmak istediğini söyledi Gorfyddyd; evet, ağlayarak. Bunun üzerine ben de Iorweth'e gittim ve bana aşık olan, ama benim arzulamadığım bir erkeğe karşı beni koruyacak bir büyü hazırlattım. Bu kişinin Kral Gorfyddyd oldu-

günu söylemedim tabii o druide; gerçi söyleseydim de fark etmezdi pek, ne de olsa biraz gülümseyince benim için her şeyi yapacak bir adamdı Iorweth. Böylece tılsımı hazırladı, tılsımı alıp gömdüm, sonra da babam vasıtasıyla Gorfyddyd'e ölüm büyüsü taşıyan bir tılsım gömdüğümü söyledim. Bu ölüm büyüsü benim ırzıma geçmeye çalışan bir adamın kızına karşı yapılmıştı. Gorfyddyd kimden bahsettiğimi anladı tabii; o çiroz, uyuz Ceinwyn'ini canından çok sever. Böylece o günden sonra bir daha peşime düşmedi Gorfyddyd, hatta beni gördüğü yerde kaçtı." Güldü Guinevere. "Erkekler amma da aptal yaratıklar!"

"Prens Arthur aptal değildir," dedim sert bir sesle, Guinevere'in ısrarla kullanmamızı istediği o Prens sıfatını da kullanmıştım.

"Mücevherat konusunda tam bir aptal ama," dedi Guinevere keyifsizce, sonra bana yine o soruyu sordu: Guinevere'in ne yaptığını kontrol etmem amacıyla mı yollamıştı Arthur beni?

Kemerli sütunların etrafında yürüdük. İkimizden başka kimse yoktu etrafta. Prenses'in özel muhafızlarının kumandanı Lanval adlı bir savaşçıydı; adamlarından bir kısmını avluda, Prenses'in yakınında tutmak istemişti, lakin Guinevere muhafızları yolladı. "İkimiz hakkında dedikodu çıkarırlarsa çıkarsınlar boşver," dedi Guinevere neşeyle; derken kaşlarını çattı. "Bazen diyorum ki belki de bu Lanval benim yaptıklarımı gözetleyip sonra Arthur'a rapor ediyor."

"Lanval sizi korumakla görevli sadece Hanımım," dedim. "Çünkü siz mutlu olunca, Prens Arthur da mutlu olacak; Prens Arthur mutlu olunca da krallığımız selamete kavuşacak."

"Çok hoş Derfel, çok beğendim bu sözlerini." Sesinde belli belirsiz alaycı bir ton da vardı. Yürümeye devam ettik. Yakıcı güneşin altında ferahlatıcı bir serinlik sağlayan kemerli sütunun gölgesinde, bir tas su içine konmuş gül yaprakları hoş bir koku saçıyordu. "Lunete'i görmek istiyor musun?" diye sordu aniden Guinevere.

"Onun beni görmek isteyeceğini pek zannetmiyorum."

"Muhtemelen görmek istemeyecektir. Ama siz ikiniz zaten evli değilsiniz, yanılıyor muyum?"

"Haklısınız Hanımım. Lunete ve ben evli değiliz."

"O halde mesele yok, değil mi?" diye sordu; ne var ki hangi meseleden bahsettiğini açıklamadı, ben de sormadım. "Seni görmeyi ben istiyorum ama Derfel," dedi Guinevere, samimi bir eda ile.

"Beni onurlandırıyorsunuz Hanımım," dedim.

"Her sözün bir evvelkinden daha tatlı olmaya başladı!" Ellerini birbirine vurdu, derken yüzünü buruşturdu.

"Söyle bakayım Derfel, sen hiç yıkanmaz mısın?"

Kıpkırmızı kesilmiştim. "Yıkanırım Hanımım."

"Üzerine meşin zırh, kan, ter ve toz toprak kokusu sinmiş senin. Aslında bu da hoş bir kokudur belli zamanlarda... bugün değil ama. Çünkü çok sıcak. Nedimelerim sana bir banyo ayarlasın mı? Roma usulünü severiz biz, iyice ovacaksın, iyice ter dökeceksin. İnsan pek bitkin düşer sonrasında."

Guinevere'den bir adım uzaklaştım, kasıtlı olarak. "Bir akarsu bulur, temizlenirim Hanımım."

"Ama ben seni görmek istiyorum." Tekrar bana yanaşmış, hatta koluma girmişti Guinevere. "Bana Nimue'den söz etsene."

"Nimue mi?" Bu soru beni şaşırtmıştı.

"Hakikaten sihir yapabiliyor mu o kız?"

Benim boylarımdaki Prenses'in düzgün elmacık kemiklerine sahip güzel yüzü, yüzüme çok yakındı o anda. Guinevere'in bu denli yakınında olmak baş döndürücüydü, Mithras ayinindeki o içkiden içmek gibi bir şeydi tıpkı. Kızıl saçlarından esans kokusu yükseliyordu, o ürkek yeşil gözlerini ise kandil isi ile karıştırılmış bir reçine ile boyamıştı ki gözleri daha iri görünsün. "Sihir yapabiliyor mu o kız?" diye sordu yeniden.

"Sanırım yapabiliyor."

"Sanırmış!" Hayal kırıklığına uğramış gibiydi, benden biraz uzaklaştı. "Hepsi o kadar mı yani?"

Sol avucumdaki yara izi sızlamaya başlamıştı, ne diyebileceğimi bilemiyordum.

Guinevere güldü. "Bana doğruyu söyle Derfel. Bunu öğrenmem lazım!" Yeniden koluma girdi, kemerli sütunun altındaki gölgelerden yürüdük. "Piskopos Sansum denilen o korkunç adam hepimizi Hıristiyan yapmak istiyor, ama ben artık bu işe katlanamayacağım! Vicdan azabı hissetmemizi istiyor durmadan, ben ise ona vicdani açıdan rahat olduğumu, hiçbir şeyden ötürü suçluluk duymadığımı

söylüyorum, ama yine de Hıristiyanlar her geçen gün güçleniyor. Hatta daha neler neler yapıyorlar. Gel benimle!" Birdenbire döndü ellerini çırptı. Avluya bir anda köleler koşturdu; Guinevere, peleri-ninin ve tazılarının getirilmesini buyurdu. "Sana bir şey göstereyim Derfel, o sefil piskoposun krallığımızın başına ne işler açtığını bir de sen gör."

İnce keten entarisinin üzerine leylak rengi yün pelerinini geçirdi sonra tazılarının tasmasını kavradı; sivri dişlerinin arasından dilleri sarkan tazılar Guinevere'in yanında hızlı hızlı solumaktaydılar.

Konağın kapıları sertçe açıldı; iki yanımızda bize eşlik eden muhafızların korumasında, peşimizde ise iki esir ile Durnovaria' nın iri taşlarla döşenmiş ana caddesine indik, kentin doğusundaki nehre akan yağmur oluklarından oluşan bir kanalizasyon sistemi de vardı burada. Önü açık dükkanlar mallarla doluydu; ayakkabılar, kesilmiş etler, tuz, çömlekler. Evlerin bir kısmı çökmüşse de, ekse-riyeti iyi bir tadilat görmüştü; kim bilir belki de Guinevere ve Mordred'in mevcudiyeti kente yeni bir refah getirmişti. Dilenciler de yok değildi gerçi, tahta bacaklarıyla güç bela yürüyorlar, Guinevere'in iki esirinin dağıttığı bakır paraları kapışabilmek uğ-runa mızraklarının dibiyle kendilerine vuran muhafızların darbele-rini göze alıyorlardı. Kızıl saçları güneş ışığıyla parlayan Guine-vere ise mevcudiyetinin yarattığı o karmaşa ile hiç ilgilenmeden tepeden aşağı yürüyordu. "Şu evi görüyor musun?" Sokağın kuzey tarafında, iki katlı güzel bir yapıyı işaret etti. "Kralımızın bakıcısı Nabur burada yaşar; küçük Kralımız bu evde gaz çıkarıp bu evde istifra ediyor işte." Ürperdi. "Mordred fazlasıyla sevimsiz bir ço-cuk. Yürürken aksıyor, ayrıca durmadan çığlık atıp ağlıyor. Dinle şunu! İşitiyor musun? Zırlıyor yine." Hakikaten de ciyak ciyak bağıran bir çocuk sesi geliyordu, ama bu sesin Mordred'e mi yoksa başka bir çocuğa mı ait olduğunu anlayamadım. "Gel şimdi," diye buyurdu Guinevere, sonra da sokağın karşısında kendisini izleyen küçük bir kalabalığın arasına dalıp Nabur'un güzel evinin yanında-ki taş parçalarından oluşan bir yığının üzerine tırmandı.

Onu takip ettim, bir inşaata getirmişti beni; bir binayı yıkıyor, onun yerine başka bir bina dikiyorlardı. Yıkılan bina bir Roma tapınağı idi. "Burada Tanrı Merkür'e ibadet ederlerdi," dedi Guinevere, "halbuki şimdi İsa denilen ölmüş bir marangoza adanan bir mabet dikiyorlar buraya. Peki ama ölmüş bir marangoz ekinle-rimizi nasıl bereketli kılacak? Söyle bana!" Güya benimle konuşu-yordu, ama bu son söylediğini yeni kiliselerinin inşaatında çalışan

bir düzine Hıristiyan'ın işiteceği kadar yüksek sesle söylemişti. Bu adamlardan kimi duvar örmek üzere taşlar diziyor, kimi ise keser ile kapı süvesi hazırlıyor, kimi ise yeni duvarların yapımında kullanılacak taşları eski duvarları yıkarak buluyordu. "Marangozunuz için illa da bir harabe lazımsa," diye tiz bir sesle bağırdı Guinevere, "niçin o eski tapınağa çöreklenmediniz? Sansum'a aynen böyle sordum, ama o, yeni mabet dikilecek diye tutturdu; pek kıymetli Hıristiyan cemaatinin bir zamanlar putperestlerin soluduğu havayı solumasını istemiyormuş. Sırf bu saçma vesvese yüzünden o güzelim eski binayı yıkıp onun yerine şu yamuk, hiçbir zarafeti olmayan yapıyı dikiyorlar." Şerden korunmak için yere tükürdü. "Mordred için dikiyormuş bu mabedi! Düşünebiliyor musun? O küçük sefil çocuğu mızmız bir Hıristiyan'a çevirecek, üstelik bu iğrenç binada yapacak bu işi."

"Değerli Hanımım!" Yeni örülmüş duvarlardan birinin ardında bir anda ortaya çıkmıştı Sansum; eski tapınağın duvar işçiliği ile kıyaslanınca hakikaten de baştan savma yapılmış gibiydi bu duvarlar. Sansum, siyah bir cüppe giymişti, tıraşlı saçı gibi bu cüppe de inşaat tozu yüzünden beyaza bulanmıştı. "Bu nazik ziyaretinizle bizi şereflendiriyorsunuz Hanımım," diyerek Guinevere'in önünde eğildi.

"Seni şereflendirdiğim falan yok, solucan. Yaptığın bu rezaleti Derfel'e göstermeye geldim sadece. Böyle bir yerde nasıl ibadet edebilirsiniz?" Eliyle yarısı tamamlanmış kilise inşaatını işaret etti. "Gidip bir ağılda ibadet edin daha iyi!"

"Yüce İsa Efendimiz de bir ağılda doğmuştu zaten Hanımım; bizim mütevazı kilisemizin o kutsal mekanı hatırlatmasına sevindim." Guinevere'in önünde eğildi yine. Sansum'un amelelerinden bir kısmı, yeni binanın diğer ucunda toplanmış, ilahiler söyleyerek biz putperestlerin şerrini kendilerinden uzak tutmaya uğraşıyorlardı.

"Hakikaten de ağıla benziyor," dedi Guinevere sertçe; sonra rahibi şöyle bir kenara itekleyerek toz toprak içindeki inşaat alanından geçip Nabur'un evinin taş duvarının hemen dibindeki ahşap kulübeye doğru yürüdü. Tasmalarını açmak suretiyle tazılarını serbest bıraktı. "Nerede o heykel Sansum?" Kulübenin kapısını tekmeleyerek açarken kafasını çevirip Sansum'a bakarak sormuştu bu soruyu.

"Heyhat, zarif hanımım, o heykeli size teslim etmek üzere muhafaza ediyordum, lakin aziz Lordumuz heykelin derhal eritilmesini buyurdu. Yoksullar için tabii, anlıyorsunuz değil mi?"

Guinevere, hiddetle Sansum'a döndü. "Bronz yahu! Yoksullar bronzu ne yapsın? Aş niyetine yiyecekler mi?" Sonra bana baktı. "Merkür'ün tasvir edildiği bir heykeldi, Derfel. Uzun bir adam boylarında bir heykeldi, üstelik şahane bir işçiliği vardı. Şahaneydi! Britanya değil, Roma yapımıydı hem de, ama gitti işte; Hıristiyanların fırınlarında eritilmiş, sırf siz–" o güçlü yüzünde bir nefret ile Sansum'a baktı, "siz güzel şeylere katlanamıyorsunuz diye. Çünkü korkuyorsunuz. Tıpkı ağaçları kemiren kurtçuklar gibisiniz, verdiğiniz zararı anlayamıyorsunuz." Eğilip kulübeye girdi; yıktığı tapınaktan çıkarılan değerli nesneleri muhtemelen burada muhafaza ediyordu Sansum. Kulübeden çıktığında elinde küçük taş bir heykelcik vardı Guinevere'in, heykelciği muhafızlardan birine verdi. "Fazla bir şey sayılmaz," dedi, "ama ağılda doğmuş bir marangoz kurtçuktan iyidir en azından."

Tüm bu hakaretlere rağmen tebessüm etmeye devam eden Sansum, kuzeydeki savaşın nasıl gittiğini sordu bana. "Yavaş yavaş kazanıyoruz," dedim.

"Lordum Prens Arthur'a söyle, onun için dua ediyorum."

"Sen asıl onun düşmanları için dua et kurbağa efendi," dedi Guinevere, "belki o vakit daha tez bir zafer kazanırız." Yeni inşa edilmiş kilisenin duvarına işeyen av köpeklerine baktı Guinevere. "Cadwy, bu taraflara bir akın düzenledi geçen ay," dedi bana. "Burnumuzun dibine kadar geldi hatta."

"Şükürler olsun ki bize bir şey olmadı," diye ekledi Piskopos Sansum yapmacık bir fazilet göstererek.

"Tabii ki sana bir şey olmaz, sefil solucan," dedi Guinevere, "Hıristiyanların hepsi kaçtı çünkü. Eteklerini toplayıp doğuya doğru alelacele sıvıştılar. Biz ise burada kaldık; Lanval –tanrılara şükürler olsun ki– Cadwy'nin kuvvetlerini püskürtmeyi başardı." Yeni inşa edilmiş kiliseye doğru tükürdü Guinevere. "Gün gelecek," dedi, "tüm bu düşmanlardan kurtulacağız; işte o gün, Derfel, ben de şu ağılı yıktırıp bunun yerine gerçek bir tanrıya yakışacak bir mabet yaptıracağım."

"Isis'e yakışacak bir mabet mi?" diye sordu Sansum kurnazca.

"Aman dikkat," diye ikaz etti Guinevere, "benim Tanrıçam geceye hükmeder, kurbağa efendi ve sırf eğlence olsun diye senin ruhunu kapıverir ha! Gerçi senin o sefil ruhun ne işe yarar, orasını da tanrılar bilir ya. Gel hadi Derfel."

İki tazısının tasmalarını taktı, sonra tepeden yukarı yürümeye koyulduk yeniden. Guinevere, hiddetten titriyordu. "Ne yaptığını gördün mü? Eskileri yıkıyor! Niçin? Sırf o adi ve önemsiz hurafelerini bize benimsetmek için! Niçin eskiye saygısı yok? Kimi ahmakların marangozun tekine tapınmasına ses çıkarmıyoruz biz; peki bu adam niçin bizim taptıklarımızla bu kadar uğraşıyor? Ne kadar çok sayıda tanrı olursa o kadar iyi derim ben. Peki bu herif kendi tanrısını yüceltmek için niye başka tanrılara saygısızlık ediyor? Çok manasız bu!"

"Isis kim?" diye sordum, Guinevere'in konağının kapılarına vardığımızda.

Bana neşeli bir eda ile baktı. "Bu işittiğim, benim sevgili kocamın sorduğu bir soru mu yoksa?"

"Evet," dedim.

Güldü. "Aferin, Derfel. Gerçekler daima daha ilginçtir. Demek Arthur benim Tanrıçamla ilgili bazı endişeler taşıyor, öyle mi?"

"Endişeler taşıyor," dedim, "çünkü Sansum, Tanrıçanızın gizleri ile ilgili bir takım şeyler anlatarak onu endişelendiriyor."

Guinevere, omzunu şöyle bir oynatarak pelerinini düşürdü, yerdeki mozaiklerin üzerine düşen pelerini esirlerden biri alacaktı nasıl olsa. "Arthur'a söyle," dedi, "endişelenmesin, endişelenecek hiçbir şey yok. Benim ona olan sevgimden şüphesi mi var?"

"Sizi taparcasına seviyor," dedim kibarca.

"Ben de onu." Tebessüm etti. "Bunu ona söyle Derfel," diye ekledi sıcak ve içten bir sesle.

"Söyleyeceğim Hanımım."

"Ayrıca söyle, Tanrıçam Isis konusunda da hiç endişelenmesin." Aniden elimi tuttu. "Gel," dedi; yeni inşa edilen Hıristiyan mabedini bana göstereceği zamanki gibi tıpkı; lakin bu sefer beni avludan alelacele geçirdi, minik su kanallarının üzerinden atladık, derken uzaktaki kemerli sütunlardan birinin iç duvarında bulunan küçük bir kapının önüne geldik. "Burası," dedi Guinevere, elimi

bırakmış kapıyı açıyordu, "Lordumun o pek merak ettiği Tanrıça Isis'in mabedi."

Tereddüt ettim. "Erkeklerin girmesi münasip mi?"

"Gündüz, evet. Gece ise hayır." Eğilip kapıdan geçti, kapının iç kısmındaki kalın yün bir perdeyi çekip açtı. Ben de peşinden girdim; ışıksız, siyah bir odada buldum kendimi. "Orada kal," diye ikaz etti. Önce bunun Isis'in kuralları icabı olduğunu zannettim, ama gözlerim buradaki loşluğa alışınca gördüm ki yerdeki su dolu bir havuzcuğa ayağım girmesin diye durdurmuştu Guinevere beni. Perdenin altından ve kenarlarından gelen ışıktan başka bir ışık yoktu mabette, derken bir süre sonra odanın uzak köşesinden sızan gri bir ışık fark eder oldum; Guinevere duvarları kaplayan siyah örtüleri teker teker indirmeye başladı, bu örtülerin her biri destekler vasıtasıyla dik duran sopaların üzerine asılmıştı, üstelik bu örtüler öyle sık dokunmuştu ki hiçbir ışık sızdırmıyorlardı. Guinevere'in çıkarıp yere attığı örtülerin arkasında panjurlar vardı; Prenses bunları açtı, içeri giren gün ışığı yüzünden gözlerim kamaşmıştı.

"İşte," dedi, kemerli, büyük pencerenin yanında durarak, "işte Isis'in gizleri." Sansum'u korkutarak alay etmişti az evvel Guinevere, ne var ki burası sahiden de gizemli görünüyordu, çünkü baştan sona siyah renge boyanmıştı bu oda. Zemin siyah taştan idi, duvarlar ve kubbe şeklindeki tavan da siyah reçine ile boyanmıştı. Zeminin ortasında su ile dolu o sığ ve siyah havuzcuk vardı; az evvel açılan pencere ile havuzcuk arasında ise taştan yapılmış küçük, siyah bir taht vardı.

"Ee, ne diyorsun Derfel?" diye sordu Guinevere.

"Burada Tanrıça yok," dedim, Isis'in tasvir edildiği bir heykel arıyordu gözlerim.

"Ay doğunca gelir Isis," dedi Guinevere. Dolunayın pencerelerden içeri akıp havuzu ve bu koyu siyah duvarları aydınlatmasını zihnimde canlandırmaya çalıştım. "Bana Nimue'den bahset," diye buyurdu, "ben de sana Isis'den bahsederim o zaman."

"Nimue, Merlin'in rahibesidir," dedim; sesim siyah taş duvarlarda derinden yankılandı. "Merlin'in gizli öğretilerini öğreniyor."

"Ne tür gizlermiş bunlar?"

"Kadim tanrıların gizleri Hanımım."

Kaşlarını çattı. "Peki ama bu gizleri nereden buluyor Merlin? Kadim druidlerin hiçbir şeyi yazıya geçirmediklerini zannederdim. Gizleri yazıya geçirmeleri yasaktı, öyle değil mi?"

"Yasaktı Hanımım; lakin Merlin onların ilimlerini arıyor yine de."

Guinevere, başıyla tasdik etti. "Yitip gitmiş bir takım ilimlerimiz olduğunu biliyordum zaten. Peki Merlin bunları bulabilecek mi? Ala! O rezil kurbağa Sansum'a haddini bildirmek için birebir." Pencerenin yanına gitti; Durnovaria'nın taşlar ve sazlarla kaplı damlarının ötesinden güney surlarına, amfitiyatroların olduğu tepelik çayırlara, oradan da ufukta yükselen Mai Dun'un koca toprak duvarlarına baktı uzun uzun. Gökyüzünde beyaz bulutlar toplanıyordu, lakin benim ağzımı açık bırakan görüntü Guinevere'in ince beyaz entarisine sızan gün ışığı idi... Lordumun Hanımı, Henis Wyren Prensesi, çırılçıplak gibiydi bu ışık yüzünden; kulaklarım kıpkırmızı kesildi, Lordumun ne kadar şanslı bir erkek olduğunu düşünerek kıskançlık hissettim. Guinevere, güneşin bu azizliğinin farkında mıydı acaba? Pek zannetmiyorum, öte yandan yanılıyor da olabilirim elbet. Arkası bana dönüktü, derken hafifçe bu yana döndü, yüzüme bakmak için. "Lunete bir büyücü mü?"

"Hayır Hanımım," dedim.

"Ama Nimue ile birlikte derslere iştirak etmiş, doğru değil mi?"

"Hayır," dedim. "Merlin'in özel odalarına girmesi yasaktı, zaten pek ilgisi de yoktu Lunete'in o konularla."

"Ama sen, Nimue ile birlikte o derslere iştirak ettin, öyle değil mi?"

"Yalnızca iki sefer," dedim. Guinevere'ın göğüsleri görünüyordu; gözlerimi kaçırıp siyah havuzcuğa baktım hemen; ne var ki buraya da Guinevere'in o güzel aksi vurmuştu, hatta karanlık sular onun o dolgun vücuduna ihtiras pırıltıları ile dolu bir gizem katıyordu. Derin bir sessizlik çöktü, az evvel aramızda geçen konuşmayı düşünürken fark ettim ki Lunete muhtemelen Merlin'in sihrinin bir kısmına vakıf olduğunu iddia etmişti Guinevere'e; ben ise bilmeden onun bu iddiasını çürütmüştüm. "Kim bilir," dedim cılız bir sesle, "belki de Lunete bana bildiği her şeyi anlatmamıştır."

Guinevere, omuz silkip arkasını döndü. Yeniden ona çevirdim gözlerimi. "Şimdi sen diyorsun ki Nimue, Lunete'e kıyasla çok daha yetenekli, öyle mi?" diye sordu.

"Çok çok daha yetenekli Hanımım."

"İki sefer Nimue'yi yanıma çağırttırdım," dedi Guinevere sertçe, "ikisinde de beni reddetti. Huzuruma gelmesi için ne yapmam lazım?"

"Nimue'ye bir işi yaptırmanın en iyi yolu," dedim, "o işi yapmayı Nimue'ye yasaklamaktır."

Oda bir kez daha sessizliğe gömüldü. Kentten gelen gürültüler işitiliyordu; pazar yerindeki seyyar satıcıların çığırtkanlıkları, taşlar üzerinde ilerleyen kağnının tekerlerinin gacırtıları, köpeklerin havlaması, civardaki bir mutfaktan gelen çanak çömlek sesleri... odanın içinde ise sessizlik vardı sadece. "Bir gün gelecek," dedi Guinevere, sessizliğimizi bozarak, "şuraya bir Isis tapınağı dikeceğim." Güney semalarında yükselen Mai Dun surlarını işaret ediyordu. "Orası kutsal bir mekan mı acaba?"

"Hem de çok."

"Güzel." Yeniden bana döndü; güneş ışığı o kızıl saçlarını aydınlatıyor, beyaz kıyafetinin altındaki pürüzsüz teni üzerinde pırıldıyordu. "Nimue'yi kandırarak öyle çocuksu oyunlar oynamak istemiyorum. O kızın buraya gelmesini istiyorum. Bana kudretli bir rahibe lazım. O sülük Sansum ile baş edebilmem için bana eski tanrılara yakın birisi lazım. Bana Nimue lazım, Derfel. Bu yüzden, Arthur'un hatırı için söyle, nasıl bir haber yollamalıyım ki o kız buraya gelsin? Bunu söyle ben de sana niçin Isis'e taptığımı anlatayım."

Nimue'yi buraya neyin cezbedebileceğini düşünerek duraksadım. "Eğer söylediklerinize riayet ederse, bunun karşılığında Arthur'un Gundleus'u kendisine teslim edeceğini söyleyin Nimue'ye. Lakin Arthur'un da bu sözünde durmasını sağlayın muhakkak."

"Sağol Derfel." Tebessüm etti, sonra da parlatılmış o taş tahta kuruldu. "Isis kadınların inandığı bir Tanrıçadır, simgesi ise tahttır. Krallıkların tahtında erkekler oturuyor bile olsa, o erkeği seçen Isis'tir. İşte bu yüzden benim Tanrıçam Isis."

Guinevere'in sesinde kendini ele veren bir ihanet vardı. "Bu krallığın tahtında Hanımım," diye yineledim Arthur'un sık sık söylediği o sözü, "Mordred oturuyor."

Guinevere, bu sözümü alaycı bir sırıtma ile karşıladı. "Mordred, kendi lazımlığına bile oturamıyor! Mordred, sakatın teki! Mordred, kötü huylu bir çocuk; çiftleşeceği dişisinin kokusunu alan bir do-

muz gibi Mordred de kendisine ait olan o gücün kokusunu alıyor yavaş yavaş." Küçümseme dolu sesi kırbaç gibi şaklıyordu. "Hem ne zamandan beri taht babadan oğula geçiyor Derfel? Eski günlerde hiç böyle olmazdı! Eskiden kabilenin en yiğit adamı gücü ve yetkileri devralırdı, bugün de böyle olmalı." Bu ani hezeyanı karşısında pişman olmuş gibi gözlerini kapattı sonra. "Sen benim kocama dost musun?" diye sordu bir süre sonra gözlerini tekrar açarak.

"Biliyorsunuz ki öyleyim Hanımım."

"O halde benimle de dostsun Derfel. Biz aynı taraftayız; aynıyız, çünkü ikimiz de Arthur'u seviyoruz. Peki söyle Derfel Cadarn, sence Mordred, Arthur'dan daha iyi bir kral olabilir mi hiç?"

Benden de ihanet dolu sözler bekliyordu, bir süre duraladım; lakin aynı zamanda benden dürüstlük de bekliyordu, ben de doğruyu söyleyiverdim. "Hayır, Hanımım. Prens Arthur daha iyi bir kral olurdu."

"Güzel." Bana tebessüm etti. "O halde Arthur'a söyle, benim Tanrıçam Isis'ten korkacak hiçbir şey yok, tersine kazanılacak çok şey var. Ona söyle, onun istikbali için ben burada dua ediyorum ve bu odada olan hiçbir şey de ona bir zarar getirmez. Yeterince açık mı bu sözlerim?"

"Ona bunları söyleyeceğim Hanımım."

Bana baktı bir süre. Bir asker olarak hazır olda durdum dimdik; pelerinim siyah zemine temas ediyordu, Hywel'in Gazabı belimdeydi, mabede vurmuş güneşte gür sakalım altın rengi parlıyordu. "Bu savaşı kazanacak mıyız?" diye sordu Guinevere bir süre sonra.

"Evet Hanımım."

Benim bu kesin inancım karşısında tebessüm etti. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü kuzeyimizde Gwent sağlam bir kaya gibi duruyor," dedim, "çünkü Saksonlar da tıpkı bizim gibi kendi aralarında savaşıp bir türlü birlik ve beraberlik sağlayamıyorlar. Çünkü Siluria Kralı Gundleus bir mağlubiyet daha alacağından korkuyor. Çünkü Cadwy bizim ilk fırsatta ezeceğimiz bir solucan sadece. Çünkü Gorfyddyd savaşmayı bilmesine rağmen, ordulara kumanda etmeyi bilmiyor. Ve hepsinden önemlisi Hanımım, bizim başımızda Prens Arthur var."

"Güzel," dedi yeniden, sonra ayağa kalktı, güneş ışıkları bir kez daha o ince elbisesini şeffaf kıldı. "Artık git Derfel, bir sürü şey

gördün zaten." Kıpkırmızı kesildim, o ise güldü. "Ayrıca gidip bir dere bul!" diye seslendi ben kapının önündeki perdeyi çekip dışarı çıkarken, "çünkü tam bir Sakson gibi kokuyorsun!"

Bir dere buldum, yıkandım, sonra adamlarımı alıp güneye doğru yola koyuldum.

Denizi hiç sevmem. Soğuktur ve ne yapacağı bilinmez; durmadan inip kalkan o gri tepeleri, güneşin her gün can verdiği batıdan akın akın gelir hiç durmadan. Denizcilerin anlattığına göre o ıssız ufkun ötesinde dillere destan Lyonesse ülkesi varmış, ama burayı gören, daha doğrusu görüp de dönen yokmuş. Yoksul denizciler için mutluluk dolu bir cennet hayali olmuş orası; dünyevi zevklerle dolu bir yer, savaş yok, kıtlık yok ve en önemlisi yelin kırbaçladığı beyaz köpüklü grimsi-yeşilimsi dalgaların bayır gibi yükseldiği o kabarmış gri denizi aşan gemiler yok... o dalgalar ki bizim küçük ahşap gemilerimizi insafsızca kaldırıp fırlatıyordu. Dumnonia kıyıları yemyeşil görünüyordu. İlk kez ülkemden ayrıldığımda fark ediyordum Dumnonia'yı ne kadar çok sevdiğimi.

Kürek mahkumları olan üç gemide bulunuyordu adamlarım. Bu üç gemi de mahkumların kürekleriyle ilerlemesine rağmen, biz ırmaktan denize açılır açılmaz bir batı yeli paçavra yelkenlerimizi şişirdi, kürekler içeri çekildi ve böylece o uyduruk gemilerimizi koca dalgaların kabaran yüzleri üzerinde taşıdı. Adamlarımın çoğunu deniz tutmuştu. Gençti hepsi, hatta çoğu benden bile gençti; savaş denilen şey oğlanların oynadığı bir oyundur ne de olsa – adamların çok azı yaşça büyüktü. Bunlardan biri olan benim yardımcım, ikinci kumandan Cavan, kırkına merdiven dayamıştı; kırlaşmış bir sakalı ve yara izleri ile dolu bir yüzü vardı. Uther ile seferlere çıkmış aksi bir İrlandalı idi. Gel gelelim şimdi yarı yaşında olan bir adamın komutası altında olmak hiç ters gelmiyordu ona. Tor'dan geldiğim için benim Merlin'in veliahdı olduğumu ya da en azından Merlin'in Sakson bir esir kızdan peydahladığı çocuğu olduğumu düşünüyordu. Zannımca Arthur'un yanıma Cavan'ı tayin etmesinin sebebi, askerlere kumandanlık ederken yaşım gereği sıkıntı çekersem bana yardımcı olsun diye idi; halbuki ne yalan söyleyeyim, adamlara komuta etme konusunda hiç sıkıntı çekmemişimdir. Askerlere ne yapmaları gerektiğini söylersiniz, sonra siz de o işi onlarla birlikte yaparsınız; işi başaramadıkları zaman ceza verirsiniz, başardıkları zaman ödül verirsiniz ve onları zafere taşırsınız – bu kadar. Benim mızraklı savaşçılarımın hepsi de gönüllülerden oluşuyordu; Benoic'ya gitme sebepleri benim komutam

altında savaşma arzularındandı galiba ya da denizin güneyindeki topraklarda daha çok zafer ve daha çok yağma olacağına inandıkları içindi muhtemelen. Yanımıza kadın, at ya da hizmetkar almadan çıkmıştık yola. Canna adlı esir kızı azadetmiş ve Tor'a göndermiştim, Nimue'nin ona iyi bakacağını düşünerek; ne var ki Canna'yı – benim o küçük Saksonumu– bir daha görebileceğimi hiç zannetmiyordum. O, kendine bir koca bulurdu yakında, ben ise yeni Britanya'yı yani Bretanya'yı bulacak ve Ynys Trebes'in dillere destan ihtişamını gözlerimle görecektim.

Kral Ban'in yolladığı şef Bleiddig de bizimleydi. Benim yaşımın genç olduğunu görünce biraz söylendi, derken Cavan öfkeyle kükreyerek benim Bleiddig'in öldürdüğünden de çok adam öldürdüğümü söyleyince Bleiddig benimle ilgili görüşlerini bir daha yüksek sesle söylememeye karar verdi – sayıca az olduğumuzdan yine de şikayetçiydi ama. "Franklar toprağa aç, iyi silahlanmış ve sayıca fazlalar," dedi. İki yüz kişi olsak etkili olabilirmişiz belki, ama altmış kişi hiçbir şeye yetmezmiş dediğine göre.

O ilk gece bir adaya ait küçük bir koyda demir attık. Koyun ağzında deniz kükrerken, kıyıda kılıksız bir grup adam bize bağırdı ve ara sıra gemilerimize doğru – kısa düşen – ok atışları yaptılar. Kaptanımız yaklaşan bir fırtınadan çekiniyordu, sırf bu fırtınayı engelleyebilmek için gemide bulundurdukları bir oğlağı kurban etti. Ölen hayvanın kanını geminin pruvasına ince ince serpiştirdi; sabaha bir baktık hava durulmuş. Ne var ki bu sefer de yoğun bir sis basmıştı denizin üzerini. Kaptanlarımızdan hiçbiri bu siste yelken açmak istemiyordu, bu yüzden tam bir gün, bir gece bekledik; ancak o zaman berrak bir gökyüzü altında güneye doğru kürek çekmeye başladı gemilerdeki kürek mahkumları. Gün bitmek bilmedi. Batmış gemilerin kaburgalarını kendilerine taç yapmış sipsivri kayalıklardan kıl payı sıyrıldık; derken ılık bir akşamüstü geniş bir ırmağa ulaştık, gökteki bir kuğu sürüsünün uğurlu kanatları altında teknemizi kıyıya çıkardık. Yakınlarda bir kale vardı, buradan gelen silahlı adamlar karşımıza çıktı; neyse ki Bleiddig adamlara seslenerek bizim dost olduğumuzu söyledi. Bunun üzerine adamlar da Britanya dilinde seslenerek bize hoş geldiniz dediler. Batan güneş, ırmağın dalgalarını ve anaforlarını parıldatıyordu. Kıyıya çekilmiş balıkçı teknelerinin yanına dikilmiş sopaların üzerine siyah balık ağları asılmıştı, içinde tuz olan tavaların altında ateşler yanıyordu. Kıyıya çarpan irili ufaklı dalgaların yanında koşuşturan köpekler bize doğru havladılar; biz suya bata çıka kıyıya çıkarken kulübe-

lerden fırlayan birkaç çocuk da bizi izliyordu. Önce ben çıktım karaya; üzerinde Arthur'un Ayı nişanı olan kalkanımı baş aşağı tutarak barış için geldiğimi gösteriyordum. Büyük dalgaların kıyıya yığdığı çer çöpü geçip karaya ayak bastığımda mızrağımın arka ucunu kumlara sapladım ve beni koruyan Bel'e, ayrıca Deniz Tanrısı Manawydan'a dualar ettim... günü geldiğinde denizin üzerinden beni Armorica'ya, Lordumun yanına, aziz Britanya'daki Arthur'un yanına sağ salim taşısınlar diye.

Ve savaşa girdik.

Hiçbir kentin, Roma veyahut Kudüs'ün bile, Ynys Trebes kadar ihtişamlı olmadığı rivayet edilirdi; kim bilir belki de doğruydu bu söylenenler, çünkü bu diğer kentleri görmediysem de Ynys Trebes'i görme şansına erişmiştim... burası harikalarla doluydu, şahane bir kentti, hayatımda gördüğüm en güzel, en ihtişamlı yerdi. Dalgaların köpürdüğü, yelin uğuldadığı büyük ve sığ bir körfezin ortasındaki sarp bir granit adanın üzerine kurulmuştu, lakin Ynys Trebes'te o yel hissedilmezdi. Yazın körfez sıcaktan kavrulurken Benoic'nın başkentinde serin, ferah bir hava olurdu. Guinevere görse Ynys Trebes'e bayılırdı, çünkü eski zamanlara ait her şeyin kıymeti bilinirdi burada ve çirkin hiçbir şeyin de o güzelliklerin zarafetini bozmasına izin verilmezdi.

Zamanında Romalılar, Ynys Trebes'e ulaşmıştı elbet, ancak bu kentte tahkimat yapmamışlar, kentin kurulduğu tepenin zirvesine bir çift Roma tarzı konak inşa etmekle yetinmişlerdi sadece. Bu konaklar hala ayaktaydı; Kral Ban ve Kraliçe Elaine konakları birleştirmişti; sonra da anakarada yağmaladıkları Roma tarzı binalardan toplanan yeni sütunlar, kaideler, mozaikler ve heykellerle donatmışlardı – öyle ki adanın zirvesini ışıldayan bir saray taçlandırıyor, beyaz keten perdeler pırıl pırıl denizden esen yelin her soluğu ile dalgalanıyordu.

Adaya ulaşmak için en uygun yol tekneye binmekti. Körfezdeki suların içinden yükselen bir tümsek yol da vardı elbet; ne var ki dalgalar kabardığında bu yol kapanır, deniz çekildiğinde ise insanı bataklık gibi yutan kumlar yüzünden çok tehlikeli olurdu. Bu tümsek yolun üzeri dallar ve sazlar ile işaretlenmişti; gel gelelim körfezin büyük dalgaları bu işaretleri alıp sürüklemişti zamanla. Aklı olan, bu bölgeye aşina bir kılavuz bulup o şekilde geçmeye çalışırdı adam yutan kumlardan ve o küçük körfezlerden. Sular iyice çekildiğinde Ynys Trebes, dalgaların şekillendirdiği kumlar ve bunların arasındaki havuzcuklar ve su birikintilerinden oluşan bir

arazinin ortasından yükselirdi. Dalgalar iyice kabarıp yel batıdan kuvvetle estiğinde ise bu şehir fırtınalı denizlerde bata çıka korkusuzca yol alan devasa bir gemiyi andırırdı.

Sarayın olduğu tepenin eteklerinde, daha küçük binalardan oluşan bir yığın yapı, sarp granit bayırlarda kuş yuvaları gibi duruyordu. Tapınaklar vardı burada; ayrıca dükkanlar, kiliseler, evler, hepsi de kireçle sıvanmıştı, hepsi de taştandı; Ban'in sarayında kullanılmayan oymalar ve süslemeler ile bezenmişlerdi. Taşlarla döşeli yola bakıyordu bu evler; yol, adanın sarp tepesinin etrafında kıvrılarak Kral'ın konağına kadar gidiyordu. Adanın doğu tarafında tekneleri bağlamak için küçük bir taş iskele vardı; ne var ki sadece durgun havalarda bu iş rahatça yapılabiliyordu. Bu sebepten ötürü bizim gemilerimizin kıyıya çekildiği güvenli nokta, batıya doğru bir günlük mesafedeydi. İskelenin ilerisinde aslında kum tepelerince kuşatılmış küçük bir dalga havuzundan ibaret olan bir liman vardı. Sular çekildiğinde ortaya çıkan yeni kum tepecikleri bu havuzun denizle olan bağlantısını kesiyordu; dalgalar kabarıp rüzgar kuzeyden estiği vakit ise burası pek bir koruma sağlamıyordu.

Granitin, tırmanılamayacak kadar sarp olduğu kısımlar hariç, adanın eteklerinde burayı dış dünyadan ayırma amacıyla dikilmiş duvarlar vardı hep. Ynys Trebes'in dışındaki dünyada karmaşa, düşman Franklar, kan, yoksulluk ve hastalık vardı; duvarların iç kısmında ise ilim, müzik, şiir ve nice güzellikler barınıyordu.

Kral Ban'in o güzelim başkenti değildi benim yerim. Görevim, anakara Benoic'da savaşmak sureti ile Ynys Trebes'i düşmana karşı korumaktı; müsrif başkente durmadan mahsullerini yollayan tarlaları ele geçirmeye uğraşıyordu burada Franklar. Gel gelelim Bleiddig ısrarla beni önce Kral'ın huzuruna çıkartmak istiyordu; böylece beni adaya giden o tümsek yoldan geçirip şehrin kapılarına getirdiler. Elinde üç çatallı zıpkın tutan yarı insan yarı balık bir adam figürü oyulmuştu şehrin kapısına; buradan da geçtikten sonra tepedeki saraya giden o sarp yoldan yukarı çıktık. Adamlarımın tümü de anakarada kalmıştı; keşke onları da getirseydim de bu şehirdeki mucizeleri görselerdi – oyma süslemeleri olan o kapıları, adanın granit tepeleri üzerindeki tapınaklar arasında kıvrılarak inip çıkan o merdivenleri, çiçek dolu vazolarla süslü balkonlu evleri, o heykelleri, yerlere döşenmiş mermer kanallara hiç çekinmeden içebileceğiniz taze ve temiz sular akıtan o pınarları. Bleiddig bana kılavuzluk ediyor; bir yandan da homurdanarak bu şehre boş yere bir sürü para döküldüğünü, halbuki bu paralar yerinde kullanılsaydı

anakarada zamanında daha güçlü bir savunma kuvveti kurulabileceğini söylüyordu. Bense hayran kalmıştım buraya, söyleyecek söz bulamıyordum. Burası, uğruna savaşmaya değecek bir yer, diye düşündüm.

Yarı insan yarı balık bir yaratığın tasvirinin olduğu süslemeli son bir kapıdan daha geçirdi beni Bleiddig ve sarayın avlusuna geldik böylece. Sarayın sarmaşıklarla kaplı binaları avlunun tam üç köşesinde yükseliyordu; bir dizi kemer üzerine inşa edilmiş dördüncü bir bina ise beyaza boyanmıştı ve alabildiğine bir deniz manzarası vardı. Beyaz pelerinler kuşanmış muhafızlar her kapının önünde dikiliyordu; mızraklarının sopa kısmı pürüzsüz, mızrak uçları pırıl pırıldı. "Bunlar bir halt beceremez," diye söylendi Bleiddig, "şuraya bir enik gelse, onunla bile savaşamazlar; böyle cicili bicili giyinmişler işte, göze hoş görünmeleri için sırf."

Romalıların kuşandığı o beyaz çarşaflardan, yani togalardan giymiş bir saray mensubu, sarayın kapısında bizi karşıladı ve önümüze düşerek bizi bir sürü odalardan geçirdi; bu odaların her birinde eşi benzeri görülmemiş kıymetli hazineler vardı. Ak mermerden heykeller, altın kaplar, hatta madeni aynalarla dolu bir oda... kendi aksimi görünce şaşkınlıktan neredeyse dilimi yutacaktım. Sakallı, kir içinde, kestane rengi bir pelerin kuşanmış olan bir asker aynaların pürüzlü yüzeyinde bir diğer aynaya aksede aksede sonsuzluğa doğru küçülerek gidiyordu. Beyaza boyanmış yan oda çiçek kokuları ile doluydu, genç bir kız arp çalıyordu burada. Kısa bir tunik hariç başka bir şey yoktu üzerinde. Biz geçerken kız tebessüm etti ve arpı çalmaya devam etti. Kızın göğüsleri, güneş ışığı yüzünden altın renginde görünüyordu; saçları kısa, tebessümü ise sıcaktı. "Burası bir kerhaneye benziyor," dedi Bleiddig kısık bir sesle, "keşke sahiden öyle olsa, hiç değilse bir işe yarardı o zaman."

Üzerinde toga olan saray mensubu, bronz tokmaklı bir kapıyı daha açtı ve eğilerek bizi pırıl pırıl deniz manzaralı bir odaya buyur etti. "Kral Hazretleri," odada bulunan tek kişinin önünde eğildi saray mensubu, "Şef Bleiddig ve Dumnoniali kumandan Derfel'i getirdim huzurunuza."

Kafasında bir tutam beyaz saç kalmış, yüzü endişeli, ince, uzun boylu bir adam, parşömene yazı yazma işini bırakıp masasından kalktı. Hafif bir yel, önündeki kağıtları darmadağın edince adamın eli ayağı birbirine dolaştı, kağıtlar uçmasın diye üzerlerine boynuz şeklindeki mürekkep hokkasını ve uğurlu taşlarını yerleştirdi. "Ah, Bleiddig!" dedi Kral, bize doğru yürürken, "görüyorum ki geri

dönmüşsün. Pek güzel, pek güzel. Kimileri gidip bir daha asla dönmez halbuki. Gemiler batıp gidiyor. Bu mesele üzerinde biraz düşünmeliyiz. Acaba bu meselenin çözümü daha büyük gemiler yapmak mı, ne dersin? Yoksa gemileri hatalı mı yapıyoruz? Balıkçılarımız yeminler etse de, onların dediğinin aksine bence biz doğru düzgün tekne yapamıyoruz, yeteneğimiz yok. Zaten o balıkçıların kimisi de denize açılıp bir daha dönmediler. Bu bir sorun." Kral Ban, odanın ortasında durdu, şakağını kaşıdı, seyrek saçlarına biraz daha mürekkep bulaşmıştı şimdi. "Acil bir çözüm bulunacağı da yok," dedi nihayet, sonra dönüp bana baktı. "Drivel miydi ismin?"

"Derfel, Kral Hazretleri," dedim diz çökerek.

"Derfel!" diye telaffuz etti hayretle. "Derfel! Dur bir düşüneyim bakalım! Derfel. Zannedersem bu ismin anlamı –bu ismin bir anlamı varsa tabii– 'druid'e ait' demek. Senin hakikaten druidlerle alakan oldu mu Derfel?"

"Ben, Merlin tarafından yetiştirildim Lordum."

"Öyle mi? Demek öyle! Vay, vay! Görüyorum ki bu husus üzerinde konuşmak lazım. Sevgili dostum Merlin nasıl?"

"Merlin, beş seneden beri görülmedi Lordum."

"Demek ki görünmez olmuş! Hah! Onun böyle bir numarası olduğundan şüphelenirdim zaten daima. Pek de faydalı bir numara. İrfan sahibi danışmanlarıma bu işi bir araştırtayım. Kalk, kalk ayağa. Önümde diz çöken insanlara hiç tahammül edemem. Ben bir tanrı değilim ki; yani daha doğrusu, bildiğim kadarıyla tanrı değilim." Ayağa kalktığımda Kral beni şöyle bir süzdü, gördükleri karşısında hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Sen Franklara benziyorsun!" dedi, kafası karışmıştı.

"Ben Dumnonialıyım Kral Hazretleri," dedim gururla.

"Tabii, muhakkak öylesindir ve umuyorum ki Arthur'un kendisi gelmeden evvel öncü kuvvet olarak yolladığı bir Dumnonialısın sen, doğru mu?" diye sordu umutla.

Bu anı pek de hevesle beklemiyordum açıkçası. "Hayır Lordum," dedim. "Arthur, pek çok düşmanı tarafından kuşatılmış durumda. Krallığımızı korumak için savaşıyor, bu sebepten ötürü benimle birlikte birkaç adam yolladı, elinde sadece bu kadar yedek kuvvet vardı; eğer burada daha çok adama ihtiyaç olursa Lord Arthur'a yazıp takviye isteyeceğim."

"Daha çok adama ihtiyaç olacak, tabii ki ihtiyaç olacak," dedi Ban, o ince, tiz sesinin müsaade ettiği kadar bağırarak. "Ah başıma gelenler, ah. Demek birkaç adam getirdin, öyle mi? Kaç kişiymiş bu adamlar tam olarak?"

"Altmış kişi Lordum."

İç kısmı fildişi ile kaplanmış ahşap sandalyesine çöküverdi Kral Ban. "Altmış kişi! Ben ise üç yüz kişi gelir diye umuyordum! Ve Arthur'un da bizzat gelmesini bekliyordum. Sen bu yaşınla nasıl kumandan olursun ki?" dedi şüpheyle; derken bir anda yüzü aydınlandı. "Dur bakayım, ben doğru işittim değil mi? Arthur'a yazarım, dedin sen; öyleyse yazman var, değil mi?"

"Evet Lordum."

"Okuman da var mı?" diye sordu endişeyle.

"Doğrudur Kral Hazretleri, okumam da var."

"Görüyor musun Bleiddig!" diye neşeli bir sesle bağıran Kral, sandalyesinden fırladı. Okuma yazma bilen savaşçılar da oluyormuş işte. Onların erkekliğinden bir şey götürmüyor ki bu. Senin körü körüne inandığının aksine okuma yazma bilmek bir savaşçıyı, katipler, kadınlar, krallar veyahut şairler seviyesine alçaltmıyor işte. Ah pek güzel! Okuma yazması olan bir savaşçı. Dur bir sorayım... bir ihtimal; sen şiir yazıyor musun peki?"

"Hayır Lordum."

"Ne acı. Biz şairlerden oluşan bir ahaliyiz. Biz bir kardeşliğiz, bir cemiyetiz. Kendimize fili diyoruz; şiir, bizim hizmet ettiğimiz merhametsiz hanımımızdır. Şiir, bizim kutsal vazifemizdir de denebilir. Belki sen de bir ilham alırsın. Gel benimle, benim okumuş Derfel'im." Arthur'un gelemeyişine üzülürken o konu bir anda tamamen aklından çıkan Ban, peşinden gelmemi işaret ederek telaşla odanın diğer ucuna gitti. Bir kez daha büyük kapılardan geçip küçük bir odaya geldik. Bu odada da daha önce gördüğüm kız kadar güzel ve çıplak başka bir kız arpının tellerinden nameler çıkarıyordu; derken büyük bir kütüphaneye geldik.

Daha evvel doğru düzgün bir kütüphane görmemiştim hiç, hayretimi gören Kral Ban övünerek gösteriyordu burayı. Ağzım açık kalmıştı, çünkü bir sürü, ama bir sürü parşömen tomarları kurdelelerle bağlandıktan sonra özel olarak hazırlanmış bir tarafı açık bölmelere yerleştirilmişti, tıpkı bir bal peteğinin gözleri gibi bu kutular da üst üste, yan yana gittikçe gidiyordu. İçinde parşömen

tomarları olan bunun gibi yüzlerce bölme vardı ve bu petek gözlerinden her biri özenle yazılmış bir yazı ile etiketlenmişti. Hangi dilleri biliyorsun Derfel?"

"Saksonca Lordum ve bir de Britanya dili."

"Tüh." Hayal kırıklığına uğramıştı. "Sadece kaba dilleri biliyorsun demek. Halbuki ben, Latince, Yunanca ve tabii Britanya dilini de gayet iyi bilirim, biraz da Arapçam vardır. Şurada gördüğün Rahip Celwin benim bildiğimin on misli dil bilir, öyle değil mi Celwin?"

Bizim haricimizde kütüphanede bulunan tek kişi ile konuşuyordu Kral; ak sakallı ihtiyar bir rahipti, tuhaf ve ürkütücü bir kamburu vardı bu adamın, keşişlere özgü kukuletalı cüppelerden giymişti. Bizi selamlamak üzere zayıf, kemikli elini kaldırdı, ama masasının üzerine istiflenmiş parşömen tomarlarından kafasını kaldırıp bakmadı. Cüppesinin başlığında gri bir kürk atkı olduğunu zannettim önce bu adamın, sonra bir baktım bu gri bir kediymiş. Kedi, kafasını kaldırıp bana baktı ve esnedikten sonra uyumaya devam etti. Kral Ban, rahibin kabalığını umursamadan beni dizi dizi kutuların yanından geçirerek topladığı definelerden bahsetti. "Burada muhafaza ettiklerim, Romalılardan kalan veyahut dostlarımın bana göndermek nezaketinde bulundukları kıymetli şeyler. Bu el yazmalarından bir kısmı o kadar eski ki dokunursan parçalanıp dağılırlar, bu yüzden onları çoğaltıyoruz. Bir bakalım şimdi, bu neymiş? Ah tabii ya, Aristophanes'in on iki oyunundan bir tanesi. Bende hepsi var tabii ki. Bu oyun Babilliler. Yunanca bir komedidir bu genç adam."

"Ve pek de komik değildir," diye cevap yetiştirdi masasından rahip.

"Ve son derece eğlendiricidir," dedi Kral Ban, rahibin kabalığından hiç rahatsız olmamış bir şekilde; belli ki adamın bu huyuna alışmıştı. "Aslında fili olarak bu oyunu sergileyeceğimiz bir tiyatro inşa etmeliyiz," diye ekledi. "Ah buna bayılacaksın. Horace'ın Ars Poetica'sı yani Şiir Sanatı. Bunun bizzat ben yazarak kopyaladım."

"Bu yüzden harfler hiç okunmuyor zaten," diye müdahale etti Rahip Celwin.

"Fili'deki herkese Horace'ın vecizelerini ezberletiyorum," dedi Kral.

"Bu yüzden Fili'dekilerin hepsi de berbat şairler," diye söze girdi rahip, yine de kafasını parşömen tomarlarından kaldırmamıştı.

"Ah, Tertullian!" Kral, kutudan bir tomar alıp parşömenin tozunu üfledi. "Apologeticus adlı eserinin bir kopyası!"

"Beş para etmez," dedi Celwin. "Güzelim mürekkebe yazık olmuş."

"Belagat sanatının eşsiz bir örneği!" dedi Ban coşkuyla. "Ben Hıristiyan değilim Derfel, lakin bazı Hıristiyanlık ürünü eserler de çok güzel ahlaki öğütlerle dolu."

"Hiç de bile," dedi rahip.

"Ah, bu eseri duymuşsundur mutlaka," dedi Kral ve başka bir tomar çıkardı. "Marcus Aurelius'un Düşünceler adlı eseri. Bir insanın hayatını nasıl yaşaması gerektiğini anlatan eşsiz bir kılavuzdur bu, sevgili Derfel."

"Platitudes'i rezil bir Yunanca ile kaleme almış Romalı bir acemi yazar," diye homurdandı rahip.

"Zannımca bugüne kadar yazılmış en muhteşem eser," dedi Kral, hülyalı bir sesle, elindeki tomarı geri yerleştirip başka bir eser çıkarırken. "Bak bu çok enteresandır sahiden de. Samoslu Aristarchus'un muhteşem tezi. Eminim ki bunu biliyorsundur, değil mi?"

"Hayır Lordum," diye itiraf ettim.

"Belki herkesin kütüphanesinde bulunmaz, ama hoş ve keyifli bir eserdir," diye açıkladı Kral kederle. "Aristarchus'un iddiasına göre –sakın gülme– dünya, güneşin etrafında dönüyormuş; güneş, dünyanın etrafında değil." Bu garip iddiayı anlatırken uzun kolları ile dönen cisimleri taklit etti. "Adam tam tersini anlamış yani."

"Bana gayet mantıklı geliyor," dedi Celwin işinden kafasını kaldırmadan.

"İşte Silius Italicus!" İçi tomarlarla dolu petekleri işaret etti Kral. "Sevgili Silius Italicus! İkinci Roma-Kartaca Savaşı'nı anlatan tarihçesinin on sekiz cildinin tamamı var bende. Tümüyle manzum üstelik. Ne kadar kıymetli bir eser!"

"İkinci abartılıp şişirilmiş savaş daha doğrusu," diye kıkırdadı rahip.

"İşte benim kütüphanem bu," dedi Ban mağrur bir şekilde, bir yandan da önümde yürüyordu. "Ynys Trebes'in gururudur burası! Bu, bir de şairlerimiz tabii. Sizi rahatsız ettiysek bağışlayın Peder!"

"Deve, çekirgeden rahatsız olur mu hiç?" dedi Peder Celwin; kapıdan çıktık. Kral ile birlikte üzeri çıplak arpçı kızın bulunduğu odadan geçtik ve Bleiddig'in beklediği yere döndük.

"Peder Celwin bir konu üzerinde araştırma yapıyor," dedi Ban gururla. "Meleklerin kanat genişliğinin ne kadar olduğu konusunda. Ona şu görünmezlik meselesini sorsam mı acaba? Bilmediği konu yoktur onun. Artık anlıyor musun Derfel, Ynys Trebes'in niçin düşmanın eline geçmemesi gerektiğini? Bu küçük şehirde, sevgili dostum, bizim dünyamızın irfanı muhafaza edilmekte çünkü; geriye kalan harabelerden tek tek toplanmış bir irfan bu ve burada emniyette. Acaba 'deve' diyerek neyi kastetti? Deve ne demek, sen biliyor musun Bleiddig?"

"Deve, bir çeşit kömür Lordum. Demirciler, çeliği döverken deve kullanırlar."

"Öyle mi? Ne kadar enteresan. Kömür tabii ki çekirgeden rahatsız olmaz ki ama, değil mi? Bu ikisi arasında pek bir alaka yok ki, niye böyle söyledi acaba Peder? Aklım karıştı doğrusu. Müsait olduğu zaman bu konuyu Peder Celwin'e bir sorayım, pek de müsait olmaz ya neyse. Şimdi, genç adam, biliyorum ki benim krallığımı kurtarmaya geldin ve eminim ki bunun için sabırsızlanıyorsun, ama önce burada yemeğe kalmalısın. Oğullarım da burada ve savaşçıdır ikisi de! Hayatlarını yazıya ve şiire adamalarını isterdim, ama bu devirde savaşçılara ihtiyaç var, değil mi? Yine de benim sevgili Lancelot'um fili'ye benim kadar kıymet verir, dolayısıyla onun şair olması için hala bir ümit var. Derken sustu, yüzünü buruşturdu, sonra nazikçe tebessüm etti. "Zannedersem banyo almak da isteyeceksin."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi Ban kesin bir şekilde. "Leanor sana odanı gösterecek, banyonu hazırlayacak ve sana temiz kıyafetler getirecek." Ellerini çırptı, arp çalan kızlardan biri odaya geldi. Galiba bu kızdı Leanor.

Müzik namelerinin çınladığı, şiire kutsal gözle bakan, güzelliklerle parıldayan, deniz kenarındaki bir sarayda idim; bu sihirli sarayın sakinleri adeta başka bir çağa, başka bir dünyaya aittiler.

Ve Lancelot ile tanıştım.

"Sen pek küçükmüşsün, çocuk sayılırsın daha," dedi Lancelot.

"Doğrudur Lordum," dedim. Üzerine sıcak tereyağı dökülmüş ıstakoz eti yiyordum; hayatımda hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim ve de yemeyecektim.

"Sadece bir çocuk göndermiş Arthur, bu bize yapılan bir hakarettir," diye üsteledi Lancelot.

"Bu doğru değil Lordum,"dedim. Sakalıma yağ damlıyordu.

"Benim yalancı olduğumu mu söylüyorsun?" diye çıkıştı Benoic Veliahdı Prens Lancelot.

Tebessüm ettim. "Sizin yanıldığınızı söylüyorum Lordum."

"Altmış kişi, ha?" dedi alay ederek. "Arthur bu kadarcık adamı yollayabildi yani?"

"Evet Lordum."

"Bir çocuk tarafından komuta edilen altmış kişi," dedi Lancelot küçümserce. Benden en fazla bir iki yaş büyüktü, lakin yaşlı adamlarda görülen o bezginlik vardı halinde. Çok ama, çok yakışıklıydı, uzun boylu, yapılıydı; simsiyah gözlerini çevreleyen küçük yüzünde öne çıkan güçlü bir erkeksi ifade vardı – tıpkı Guinevere'in yüzündeki güçlü dişilik gibi. Ne var ki Lancelot'un o kayıtsız yüzüne uymayan bir şeyler de vardı... yılanları hatırlatan bir hava. Parlak görünmesi için yağladığı perçemli uzun siyah saçlarını altın bir toka ile tutturmuştu; bıyığını ve sakalını güzelce taramış ve yağ sürüp parlatmıştı, lavanta kokulu bir esans sürünmüştü. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı ve işin kötüsü o da bunun farkındaydı; ilk gördüğüm andan itibaren hiç, ama hiç hoşlanmadım Lancelot'tan. Ban'in ziyafet salonunda tanıştık onunla; hiç böylesi bir salon görmemiştim daha evvel. Bu salonda mermer sütunlar, deniz manzarasını hafif puslu bir hale getiren beyaz perdeler ve kireçten dümdüz duvarlar – ki bunların üzerlerinde tanrıların, tanrıçaların ve efsanevi hayvanların resimleri boyanmıştı. İçinde yağ ve yanan bir fitil olan sonsuz sayıda küçük bronz çanak sayesinde aydınlanan odada dizi dizi muhafızlar ve hizmetkarlar emir bekliyordu; benim mütemadiyen yağ damlattığım uzun masamızın beyaz örtüsünün üzerinde ise büyük mumlar yanıyordu; Kral Ban'in ziyafette giymem için ısrar ettiği bu acayip toga'ya da yağ döküyordum aynı şekilde.

Yemeğe bayılmış, ama buradaki sohbetten hiç hoşlanmamıştım. Rahip Celwin de buradaydı, onunla konuşmak hoşuma gidebilirdi. Gel gelelim Celwin şu anda masadaki üç şairden bir tanesi ile uğraşıyordu. Bu şairlerin hepsi de Kral Ban'in sevgili fili grubuna aitti. Bu sırada ben masanın ucunda Prens Lancelot ile kalakalmıştım. Kocasının yanında oturan Kraliçe Elaine, Celwin'in iğneli sözleri karşısında şairleri müdafaa ediyordu; bunu izlemek Prens Lancelot'un tatsız sohbetinden çok daha keyifliydi. "Arthur bize hakaret ediyor," diye üsteledi Lancelot bir kez daha.

"Böyle düşünmenize üzüldüm Lordum," diye yanıtladım.

"Sen hiç münakaşa etmez misin be çocuk?" diye sordu bana.

Lancelot'un küçük haşin gözlerine baktım. "Savaşçıların ziyafette tartışmasının pek akıllıca olmayacağını düşündüm Lord Hazretleri," dedim.

"Öyleyse sen korkak bir çocuksun," diye alay etti.

İç geçirdim, sonra yavaş bir sesle konuştum. "Münakaşa mı istiyorsunuz Lord Hazretleri?" diye sordum; sabrım artık taşıyordu çünkü, "o halde bana bir kez daha çocuk deyin ben de şu kafanızı kopartıvereyim." Tebessüm ettim.

"Çocuk," dedi, bir an bekledikten sonra.

Şaşkınlıkla baktım ona bir kez daha, acaba benim kurallarını bilmediğim bir çeşit oyun mu oynuyordu; öyle bile olsa artık kabak tadı vermişti bu oyun. "Kara kılıcın on misli," dedim.

"Ne?" diyerek kaşlarını çattı, Mithras tarikatının gizli parolasını tanımamıştı; demek ki tarikat kardeşim değildi bu adam. "Sen deli misin?" diye sordu, sonra biraz duraksadı, "sen hem korkak hem de deli bir çocuksun galiba, ha?"

Lancelot'a vurdum. Sinirime hakim olmam lazımdı aslında, ama üstüme geldiği için öfkelenmiştim, dolayısıyla kendimi kaybettim. Dirseğimle suratına vurdum, burnu kanadı, dudağı patladı, sandalyesi arkaya devrildi. Lancelot yere düştü, devrilmiş sandalyeyi bana doğru savurmaya çalıştı; ne var ki ben daha hızlıydım, ayrıca darbeyi yeterince güçlü indiremeyeceği kadar da yakındım ona. Sandalyeyi tekmeleyip elinden düşürdüm, yakasına yapışıp onu ayağa kaldırdım, sonra onu sertçe savurup kafasını mermer sütuna çarptırdım ve dizimi kasıklarının arasına dayadım. Korkuyla bekliyordu, anası çığlık çığlığaydı, Kral Ban ve o şair bozuntusu misafirleri hayretler içinde bana bakıyordu. Beyaz pelerinli ürkek

bir muhafız, mızrağını boğazıma dayadı. "Çek şu mızrağı," dedim muhafıza, "yoksa seni gebertirim." Muhafız mızrağını çekti.

"Neymişim ben Lord Hazretleri?" diye sordum Lancelot'a.

"Çocuksun," dedi.

Kolumu boğazına bastırdım, tam nefes alamıyordu. Biraz çırpındıysa da benden kurtulamadı. "Neymişim ben Lordum?" diye sordum yeniden.

"Çocuksun," diye hırıldadı.

Koluma bir el dokundu, dönüp baktım, benim yaşlarımda sarı saçlı bir adam bana tebessüm ediyordu. Masanın diğer ucunda oturuyordu bu adam, şairlerden biri olduğunu sanmıştım, ama yanılıyordum. "Senin bu yaptığını ben de uzun süredir yapmak istiyordum," dedi genç adam, "lakin kardeşimin hakaretlerine son vermek istiyorsan onu öldürmen lazım, o zaman da ailemizin şerefini korumak için benim de seni öldürmem lazım gelecek ki böyle bir şey yapmak istediğimi zannetmiyorum."

Lancelot'un boğazına dayadığım kolumu çektim. Lancelot, birkaç saniye nefes nefese kaldı, sonra kafasını salladı, bana doğru tükürdü, ardından dönüp masaya gitti. Burnu kanıyordu, dudağı şişiyordu, özenle yağlayıp parlattığı saçları bozulmuş, dağılmıştı. Bu kavga kardeşinin hoşuna gitmiş gibiydi oysa. "Ben Galahad," dedi, "seninle tanışmak benim için onurdur Derfel Cadarn."

Teşekkür ettim, sonra kendimi zorlayarak Kral Ban'in sandalyesinin önüne gittim; bu tür saygı gösterilerinden hoşlanmamasına rağmen Kral'ın önünde diz çöktüm. "Evinizde gösterdiğim bu saygısızlıktan ötürü özür diliyor ve vereceğiniz cezayı çekmeye hazır olduğumu bildiriyorum Kral Hazretleri."

"Ceza mı?" dedi Ban, şaşırmış bir şekilde. "Saçmalama. Şarap yüzünden oldu. Şarap fazla geldi. Bence biz de Romalıların yaptığı gibi şaraplara su katmalıyız; ne dersiniz Peder Celwin?"

"Çok aptalca bir fikir derim," dedi yaşlı rahip.

"Ceza filan yok Derfel," dedi Ban, "Ayağa kalk, kimsenin bana tapınmasına tahammül edemem ben. Hem ne suçun varmış ki senin? Bir münakaşa esnasında kendine hakim olamadın sadece, ne olmuş yani? Ben münakaşaları severim, öyle değil mi Peder Celwin? Münakaşasız geçen bir akşam yemeği, şiirsiz geçen bir gün gibidir." Celwin'in, şiirsiz geçecek bir günün ne kadar da güzel olabileceğine dair yorumunu duymazlıktan geldi Kral. "Üstelik

oğlum Lancelot çabuk öfkelenir. Onda bir savaşçı yüreği ve bir şair ruhu var ve korkarım ki bu ikisi çabucak parlayıveren bir mizaç oluşturuyor. Otur ve yemeğine devam et." Ban, son derece hoşgörülü ve eli açık bir hükümdardı; lakin Kraliçesi Elaine bu karardan hiç de hoşnut değildi. Saçları kırlaşmış bir kadın olmasına rağmen, yüzü kırışıksızdı, Ynys Trebes'in o sessiz güzelliğine yakışır bir sükunet ve zarafet vardı bu yüzde. Ne var ki Kraliçe, bu karara şiddetle karşı çıktığını gösteren bir ifade ile, kaşlarını çatarak bakıyordu bana o an.

"Dumnonialı savaşçıların hepsi de böyle terbiyesiz mi?" diye sordu acı bir sesle, masadaki herkese.

"Savaşçıların saraylı gibi davranmasını mı bekliyorsun?" diye karşılık verdi Ban sertçe. "O pek sevdiğin şairlerin mi gidip Frankları öldürecek? Yazdıkları o rezil şiirleri okuyarak Frankları öldürebilirler gerçi!" Ban'in Kraliçe'ye söylediği bu alaycı sözleri duyan üç şair kıpkırmızı kesildiler. Ynys Trebes'te güzel olmayan hiçbir şeyin bulundurulmaması kuralı Celwin için geçerli değildi anlaşılan; çünkü kütüphanede giydiği cüppesi olmayınca hayret edilecek çirkinlikte bir adam olduğu görülüyordu... gözünün biri delici bir bakışla bakarken diğer gözünün üzerinde rengi solmuş bir yama vardı Peder'in; tuhaf ve çarpılmış bir ağza sahipti; saçında tıraş ettiği bölgenin arkasında bitmiş cılız kıllar vardı; uzun ve kir içindeki sakalı, zayıf göğsünde asılı tahta haçı yarı yarıya gizliyordu; ayrıca iri bir kamburu ve çarpık bir gövdesi vardı. Kütüphanedeyken ensesinde oturan gri kedi şu anda kucağına kıvrılmış, ıstakoz lokmaları yutuyordu.

"Gel benim yanıma otur," dedi Galahad, "ve artık kendini suçlama."

"Suçluyorum," dedim. "Suç benim çünkü. Sinirime hakim olmam lazımdı."

"Kardeşim," dedi Galahad ben onun yanına oturduktan sonra, "daha doğrusu üvey kardeşim, insanları sinirlendirmekten zevk alır. Bu onun eğlencesi haline gelmiştir; lakin Lancelot veliaht olduğu için çoğu kimse onunla tartışmaya girmez. Lancelot kral olunca canının istediğini idam ettirebilecek çünkü. Ama sen yapılması gereken bir şey yaptın."

"Hayır, yapılmaması gereken bir şey yaptım."

"Seninle bu konuda tartışmayacağım. Seni bu gece anakaraya gönderelim."

"Bu gece mi?" Şaşırmıştım.

"Kardeşim mağlubiyetten hiç hoşlanmaz," dedi Galahad, yavaş bir sesle. "Sen uyurken böğrüne bir bıçak saplanabilir. Ben senin yerinde olsam Derfel Cadarn, gidip anakaradaki adamlarımın yanında emniyet içinde uyurdum." Masanın diğer ucuna baktım; annesi şarap damlamış bir peçete ile Lancelot'un o yakışıklı, esmer yüzündeki kanları temizliyordu. "Üvey kardeş mi dedin?" diye sordum Galahad'a.

Beni doğuran kadın, Kral'ın karısı değil, sevgilisiydi," diye yavaş bir sesle açıkladı Galahad.

Kral Ban, Hıristiyan teolojisindeki muğlak bir nokta üzerinde Peder Celwin ile münazaradaydı şu anda. Ban, nazik bir biçimde tezini savunurken, Celwin hakaretler yağdırıyordu ve her ikisi de müthiş eğleniyor gibiydi. "Babanın söylediğine göre sen de, Lancelot da savaşçıymışsınız," dedim Galahad'a.

"İkimiz de mi?" Galahad güldü. "Armorica'daki en yiğit savaşçı olduğunu söyleyerek kendisini methetmeleri için ozanlara ve şairlere paralar verir benim sevgili kardeşim, ama ben daha onun kalkanıyla saflarda durduğunu hiç görmedim."

"Gel gelelim onun yerine ben savaşmak zorundayım," dedim keyifsizce, "ona kalacak bu krallığı korumak üzere ben giriyorum bu savaşa."

"Krallık zaten yitirildi bile," dedi Galahad, umarsızca. "Babam bütün parayı binalara ve el yazmalarına sarf etti, askerlere sarf edeceği yerde. Burada, Ynys Trebes'te iken kendi halkımızdan bile uzak kaldık; öyle ki bize yardım edeceklerine geri çekilir ve Broceliande'ye sığınırlar. Franklar zaten her yerde zafer kazanıyorlar. Bu yüzden senin yapman gereken, hayatta kalmak ve sağ salim evine dönmek Derfel."

Galahad'ın bu dürüstlüğü karşısında dönüp ona yeniden baktım. Kardeşine kıyasla büyük, kaba hatlı, ama daha aydınlık bir yüzü vardı Galahad'ın; kalkan duvarında düşmanı beklerken sağ tarafınızda görmek isteyeceğiniz türden bir yüzdü bu. Kalkan duvarında iken bir savaşçının sağ tarafı, yanındaki adamın kalkanı tarafından korunur, dolayısıyla sağınızdaki adamla iyi geçinmeniz lazımdır; o an içgüdüsel olarak hissettim ki Galahad dost olunacak bir adamdı. "Franklarla savaşmayalım mı diyorsun yani?" diye sordum yavaşça.

"Savaş zaten kaybedildi diyorum; ama tabii ki Arthur'un yeminli savaşçısısın sen, ayrıca Ynys Trebes bu karanlık dünyada bir ışık kaynağıdır. Kütüphanesindeki eserleri Britanya'ya göndermesi için babamı ikna etmeye çalışıyorum, ama ölür de kütüphanesinden ayrılmaz o. Lakin gün gelecek, kütüphanesindekileri gönderecektir. Şimdi," –gösterişli sandalyesinden kalktı– "gel seninle buradan çıkalım. Çünkü," diye ekledi yavaş bir sesle, "az sonra fili grubu şiir okumaya başlar. Tabii sazlıklardaki ay ışığının ihtişamı ile ilgili sonu gelmeyen mısralar dinlemek istiyorsan o ayrı."

Ayağa kalktım, Kral Ban'in misafirleri için özel hazırlattığı o yemek bıçaklarından biri ile masaya yavaşça vurdum. Misafirler bana dönüp merakla baktılar. "Özür dilemek istiyorum," dedim, "sadece sizlerden değil, Lordum Lancelot'tan da. Onun kadar yiğit bir savaşçının yanına yakışacak biri oturmalıydı bu akşam yemeğinde. Şimdi müsaade ederseniz, gidip yatmak istiyorum."

Lancelot cevap vermedi. Kral Ban tebessüm etti, Kraliçe Elaine iğrenerek bakıyordu, Galahad aceleyle beni kıyafetlerimin ve silahlarımın olduğu odaya götürdü, oradan da meşalelerle aydınlatılmış iskeleye; burada bizi karşı kıyıya götürecek bir tekne vardı. Üzerinde hala toga olan Galahad, taşıdığı bohçayı küçük teknenin içine yerleştirdi. Bohçanın içinde bir şeyler tangırdadı. "İçinde ne var bunun?" diye sordum.

"Silahlarım ve zırhım," dedi. Kayığı iskeleye bağlayan ipi çözüp atladı. "Seninle geliyorum."

Koyu renk bir yelkenin aldığı rüzgarla tekne iskeleden yavaşça uzaklaştı. Pruvanın altında sular dalgalandı, teknenin içine küçük damlalar sıçradı ve körfezden uzaklaştık.

Galahad, üzerindeki togayı çıkartıp kayıkçıya attı, sonra da savaş takımlarını kuşandı; ben ise tepenin üzerindeki saraya bakıyordum. Semalarda yol alan, bulutlara yelken açmış bir gemiye benziyordu saray ya da yeryüzüne inmiş bir yıldıza; düşlerden çıkma bir yerdi orası. Adil bir Kral ve latif bir Kraliçe'nin hükmettiği, ozanların şarkılar söylediği, yaşlı adamların meleklerin kanat uzunluğu üzerine kafa yorabilecekleri emniyetli bir sığınaktı sanki. Öylesine ihtişamlıydı ki Ynys Trebes, öylesine büyük bir güzelliğe sahipti ki.

Ve yardım etmediğimiz takdirde öylesine büyük bir felaket bekliyordu ki burayı.

İki sene savaştık. İki sene boyunca bütün imkansızlıklara rağmen savaştık. İki sene süren ihtişam ve sefalet. İki sene süren katliam ve şölen, kırılan kılıçlar ve parçalanan kalkanlar, zafer ve felaket; tüm o aylar boyunca, yiğitlerin kendi kanlarında boğularak can verdikleri ve sıradan insanların rüyalarında bile göremeyecekleri işler başardıkları, ter döktüğümüz o savaşlarda Lancelot'u bir kez olsun görmedim. Halbuki şairlere göre Lancelot, Benoic kahramanı, savaşçıların en yiğidi, en güçlüsü idi. Şairlere göre Benoic'nın özgürlüğü için savaşan adam Lancelot idi; ne ben, ne Galahad, ne Culhwch... sadece Lancelot. Lancelot ise bu savaşlar esnasında yatağında idi, anneciğine seslenip şarap ve bal istiyordu.

Hayır, hep yatağında değildi. Ara sıra savaşa da gelirdi Lancelot; tabii safların bir buçuk kilometre gerisinde dururdu ki zafer haberleri ile Ynys Trebes'e dönecek ilk kişi kendisi olsun. İşini de biliyordu; pelerinini yırtıyor, kılıcın kenarını çentik çentik yapıyor, yağlayıp parlattığı saçlarını dağıtıyor, hatta kendi yüzünde küçük kesikler ve sıyrıklar açıyordu ki döndüğünde kahraman olarak karşılansın. Lancelot'un annesi de fili grubundakilere kahramanlık türküleri bestelettirdi. Bu türküler tacirler tarafından Britanya'ya değin ulaştırıldı; öyle ki ta Elmet'ın kuzeyindeki Rheged'de bile Lancelot'un yeni bir Arthur olduğuna inanmaya başladılar. Saksonlar, Lancelot'un Britanya'ya gelebileceğinden çekinir oldu; Arthur ise, Lancelot'a üzerine süslemeler nakşedilmiş, renkli bir toka yollamıştı armağan olarak.

"Hayatta her şeyin adil olacağını mı sanıyorsun sen?" diye sordu Culhwch, ben bu armağan işine söylenirken.

"Hayır Lordum," dedim.

"O halde şu Lancelot'tan bahsederek boş yere nefes tüketme," dedi Culhwch. Arthur Britanya'ya giderken, yerine süvarilerin kumandanı olarak Culhwch'ı bırakmıştı Armorica'da. Aynı zamanda Arthur'un kuzeniydi Culhwch, lakin sima olarak Lorduma hiç benzemiyordu. Culhwch, saçı sakalı birbirine dolanmış, bodur, uzun kollu, gürültücü, kavgacı bir adamdı; hayatta tek istediği bol bol düşman, içki ve kadındı. Arthur onun komutasına otuz adam ve at bırakmıştı; ne var ki atların tümü ölmüştü, adamların yarısı da öyle. Bu yüzden Culhwch piyade olarak savaşıyordu artık. Kuvvetlerimizi birleştirdik ve ben onun komutası altına girmeyi kabul ettim. Benoic'daki savaşın bitmesini sabırsızlıkla bekliyordu ki bir an önce gidip Arthur'un yanında muharebeye girsin. Culhwch, Arthur'a tapardı adeta.

Tuhaf bir savaştı bizimkisi. Arthur'un Armorica'da olduğu zamanlarda Franklar kilometrelerce doğudaydılar; burada ağaçlar kesilmiş ve arazi düzleştirilmişti, meydan Arthur'un ağır süvarileri için uygundu. Ne var ki düşman artık kuytu ormanlarda gizleniyordu, Benoic'nın iç bölgelerindeki tepeleri örten ormanların derinliklerinde. Gwent Kralı Tewdric gibi, Kral Ban de tahkimatlara güveniyordu. Tabii Gwent'in toprakları yüksek duvarlar ve büyük kaleler inşa etmeye elverişli idi; halbuki Ban'in moralsiz askerleri tarafından zapt edilmiş Benoic tepeleri ve ormanları düşmanın sızabileceği pek çok gizli yol barındırıyordu. Bizim görevimiz, umudunu yitirmiş o kuvvetlere yeniden umut vermekti; bunu da başardık... Arthur'un uyguladığı hızlı mesafe kat etme ve ani saldırı taktiğini kullanarak. Benoic'nın ormanlık tepeleri bu tür muharebeler için çok uygundu ve adamlarımız bu konuda emsalsizdi. Düşmanı pusuya düşürdüğünüzde yapılan muharebe kadar zevkli bir şey yoktur dünyada; faka basmıştır, silahları dahi elinde değildir gafil avlanan düşmanın. Böyle böyle Hywel'in Gazabı'nın uzun ve keskin ağzına yeni çentikler eklemiş oldum.

Franklar bizden korkuyordu. Bize orman kurtları adını takmışlardı; biz de bu lakabı benimseyiverdik ve miğferlerimize gri kurt kuyrukları takmaya başladık. Düşmanı korkutmak için uluyorduk; geceler boyu gözlerine uyku girmedi bu sebepten. Günlerce avladık onları, dilediğimiz zaman pusu kurduk, özellikle de onların hiç beklemediği anlarda. Ancak düşmanın sayısı çok fazlaydı; bizim sayımız ise çok az ve aylar geçtikçe daha da azaldık.

Galahad da yanımızda savaşıyordu. Yiğit bir savaşçıydı; ama bir yandan da babasının kütüphanesinde derin araştırmalar yapmış ilim sahibi bir adamdı. Geceleri eski tanrılardan, yeni dinlerden, tuhaf ülkelerden bahsederdi. Bir Roma konağına ait harabelerde kamp kurduk bir gece. Bir hafta öncesine kadar burası refah içinde yaşayan bir yerleşim yeri idi; değirmeni vardı, ayrıca çömlekçisi ve süt, peynir satan bir dükkanı. Ne var ki Franklar burayı bulmuştu işte ve geriye dumanlar tüten harabeler kalmıştı. Her yere kan sıçramış, duvarlar yıkılmıştı; pınar ise içindeki kadın ve çocuk cesetleri yüzünden içilmez olmuştu.

Nöbetçilerimiz ormandaki patikaları gözlüyorlardı, dolayısıyla ateş yakma lüksüne sahiptik. Ateşte bir çift yaban tavşanı ile bir oğlak kızarttık, şarap niyetine ise su içiyorduk.

"Falernian," dedi Galahad, hülyalı bir sesle ve elindeki toprak kabı sanki altın bir kadehmişçesine yıldızlara doğru kaldırdı.

"O da kim?" diye sordu Culhwch.

"Sevgili dostum Culhwch, Falernian bir şarap türüdür, çok lezzetli bir Roma şarabıdır."

"Ben hayatım boyunca şarap sevmedim," dedi Culhwch, sonra uzun uzun esnedi. "Karı içkisidir şarap. Halbuki Saksonların o acı biraları yok mu... işte onlar nefis içkilerdir." Birkaç dakika içinde Culhwch uykuya dalmıştı bile.

Galahad uyuyamıyordu ama. Ateşimiz hafifçe yanarken yukarıdaki yıldızlar pırıl pırıldı. Yıldızlardan biri kaydı derken, semada beyaz bir iz bıraktı bir anda. Galahad Hıristiyan olduğundan hemen istavroz çıkardı, çünkü onun inancına göre kayan bir yıldız, cennetten kovulan bir şeytandı. "Bir zamanlar dünya üzerindeydi," dedi.

"Neydi dünya üzerinde olan?" diye sordum.

"Cennet." Otların üzerine yattı, ellerini başının altına koydu. "O güzelim cennet."

"Ynys Trebes'ten mi bahsediyorsun?"

"Hayır, hayır. Benim bahsettiğim şu, Derfel; Tanrı insanı yarattığı zaman içinde yaşayalım diye bir de cennet bahşetmişti bize, ama bana öyle geliyor ki biz bu cenneti her gün bir parça daha yitiriyoruz. Ve pek yakında tamamen yitirmiş olacağız. Karanlık çöküyor her yere." Bir müddet sustu Galahad, sonra aklına gelen bir şey ona taze bir kuvvet vermişçesine doğruldu. "Bir düşünsene," dedi, "yüz yıldan az bir süre evvel bu topraklarda barış hüküm sürüyordu. İnsanlar ihtişamlı binalar inşa etmişlerdi. Biz ise bu tür binalar inşa edemiyoruz. Babam güzel bir sarayda oturuyor, biliyorum, lakin orası aslında eski saraylardan koparılmış kırık dökük parçaların birbirine yamanması sonucu yapılmış sadece. Biz, Romalılar gibi binalar yapamıyoruz. Biz, yol yapamıyoruz; biz, kanal yapamıyoruz; biz, su kemeri yapamıyoruz." Su kemerinin ne olduğunu bilmiyordum, ama yine de ses çıkarmadım; bu sırada Culhwch yanımda keyifle horluyordu.

"Romalılar koca şehirler kurdular," diye devam etti Galahad, "öyle büyük, öyle engin yerlerdi ki bunlar, şehrin bir yakasından diğer yakasına yürümek yarım gününü alırdı Derfel ve ayaklarının altındaki yollar, yontulmuş, dümdüz taşlarla kaplı olurdu. Üstelik o zamanlar nereye gidersen git, istersen haftalarca yürü kendini yine Roma'nın hükmettiği topraklarda bulurdun. Nereye gidersen git yine Roma lisanı konuşulur, yine Roma hukuku geçerli olurdu.

Şimdi ise bak ne hale geldi." Eli ile etrafımızdaki geceyi gösterdi. "Artık sadece karanlık var ve bu karanlık yayılıyor Derfel. Karanlık, Armorica'ya sızıyor. Benoic yok olacak, Benoic'nın ardından Broceliande yok olacak ve Broceliande'ın ardından da Britanya yok olacak. Hak hukuk olmayacak, kıymetli yazılı eserler olmayacak, müzik olmayacak, adalet olmayacak, tüten ateşlerinin başında oturup ertesi gece kimi öldüreceklerini kararlaştıran korkunç adamlar olacak sadece."

"Arthur hayatta iken böyle bir şey olmaz," dedim inatla.

"Karanlığa karşı tek bir adam mı?" diye sordu Galahad kuşkuyla.

"Senin İsan da karanlığa karşı tek bir adam değil miydi?" diye sordum.

Galahad bir an düşündü, yüzünün o güçlü hatlarında gölgeler yaratan ateşe bakıyordu. "İsa," dedi, "bizler için son bir fırsattı. Birbirimizi sevmemizi, birbirimize iyi davranmamızı, yoksullara yardımda bulunmamızı, üşüyenlere giysi vermemizi öğütlüyordu. Bu yüzden O'nu öldürdüler." Galahad döndü ve bana baktı. "Bence İsa bundan sonra neler olacağını biliyordu, bu sebepten bize şu sözü verdi: Eğer Onun yaşamını örnek alıp Onun gibi yaşarsak, günü geldiğinde Onun yanına gidebilecekmişiz. Dünya üzerinde değil, ama cennette kavuşacağız ona. İşte orada." Yıldızları işaret etti. "Çünkü İsa, zamanı geldiğinde dünyanın sona ereceğini biliyordu. Ve bu yaşadıklarımız artık son günler Derfel. Senin tanrıların bile terk edip gitti. Sen de Merlin'in uzaklardaki tuhaf diyarlarda, eski tanrılara ait izleri telaş içinde aradığını söylememiş miydin? Halbuki o izler bir şeye yaramayacak artık. Sizin dininiz uzun zaman önce yok oldu zaten; Romalılar Ynys Mon'u yakıp geriye bölük pörçük bilgiler, ilimler bıraktıkları zaman yok oldu ta. Sizin tanrılarınız yok artık... gittiler."

"Hayır," dedim, tanrıların mevcudiyetini hissedebilen Nimue'yi düşünüyordum; benim içinse tanrılar daima uzak ve muğlaktı. Benim için Bel, Merlin gibiydi tıpkı; çok uzaklardaydı, tarifsiz bir yücelikte, gizem doluydu. Nedense Bel'in kuzeyde çok uzaklarda yaşadığını hayal ediyordum; Manawydan ise batıda, denizin mütemadiyen kabardığı bir yerlerde yaşıyordu herhalde.

"Eski tanrılar yok artık,"diye yineledi Galahad. "Değersiz varlıklar olduğumuz için bizi terk ettiler."

"Arthur değerli bir insan," dedim inatla, "sen de öylesin."

Başını olumsuz manada salladı, "ben günahkarın biriyim Derfel, iğrenç bir günahkarım hem de; bu yüzden ıstırap çekiyorum."

Kendini böyle suçlaması beni güldürdü. "Saçmalama," dedim.

"Ben adam öldürüyorum, ben ihtiras duyuyorum ve ben kıskançlık hissediyorum; bunların hepsi de günah."

Gerçekten acınacak bir haldeydi o anda; ne de olsa Galahad da Arthur gibi mütemadiyen kendini yargılayan, kendinde eksikler bulan bir adamdı. Böyle insanların mutluluğu bile kısa sürerdi.

"Seni öldürmeye kalkan adamları öldürüyorsun sadece," diye müdafaa ettim Galahad'ı kendisine karşı.

"Ama bundan haz duyuyorum – Tanrı bana yardım etsin." İstavroz çıkardı.

"Güzel," dedim. "Şu ihtiras meselesi neymiş?"

"İhtirasım, mantığıma baskın çıkıyor."

"Sen mantıklı bir adamsın," diye açıkladım.

"Ama ihtiras duyuyorum, Derfel, hem de nasıl bir ihtiras! Ynys Trebes'te bir kız var, babamın arp çalan müzisyenlerinden biri bu kız." Başını umutsuzca salladı.

"Ama sen ihtirasını dizginleyebiliyorsun," dedim. "Bundan gurur duymalısın."

"Bundan gurur duyuyorum... lakin gurur da bir günahtır."

Onu ikna edemeyeceğimi anlamıştım, kafamı salladım.

"Peki ya kıskançlık?" Saydığı günahlardan üçüncüsünü sordum. "Sen kimi kıskanıyorsun ki?"

"Lancelot'u."

"Lancelot'u mu?" Şaşırmıştım.

"Veliaht ben değil de, o olduğu için. İstediği zaman, istediği şeye hiç pişmanlık duymadan sahip olabildiği için kıskanıyorum onu. O arpçı kız vardı ya... Lancelot o kıza sahip oldu. Kız feryat etmiş, direnmiş, ama kimse mani olamamış, çünkü bunu yapan Lancelot'muş."

"Sen de mi mani olmadın?"

"Ben olsam onu öldürürdüm, lakin o sırada şehir dışındaydım."

"Baban mani olmamış mı?"

"Babam kitaplarının yanındaymış. Kızın feryatlarını işitince, deniz yeline seslenen bir martı bağırıyor zannetmiştir herhalde veyahut mecazi anlatım konusunda tartışan iki fili üyesinin sesi sanmıştır."

Ateşe tükürdüm. "O Lancelot solucanın teki," dedim.

"Hayır," dedi Galahad, "o sadece Lancelot işte. Neye isterse sahip olur, nasıl sahip olacağını hesaplayarak geçirir gününü de. Yeri geldiğinde pek ikna edici, pek sevimli de olabilir, hatta pek iyi bir kral bile olabilir."

"Asla," dedim sertçe.

"Gerçekten mümkün ama. Eğer güç ise Lancelot'un istediği ve kavuşursa bu güce, belki iştahı doyar o zaman. Lancelot, sevilmek istiyor çünkü."

"Lakin sevilmek için tuhaf bir yol seçmiş kendine," dedim Lancelot'un ziyafet sofrasında benimle nasıl alay ettiğini anımsayarak.

"Lancelot ilk anda anlamıştı senin kendisini sevmeyeceğini; sana bu yüzden meydan okudu zaten. Senin onu niçin sevmediğine dair bir mazerete, bir cevaba ihtiyacı vardı kendi kafasında; seni kendisine düşman ettirerek bu mazereti bulmuş oldu. Onun gözünde bir tehdit oluşturmayan kimselere karşı ise pek nazik olur. Bu yüzden Lancelot büyük bir kral olabilir."

"Lancelot, zayıf biri."

"Güçlü Derfel, kendinden emin. Unutmamalısın ki bizler hepimiz zayıf varlıklarız."

"Hayır," dedim. "Lakin biraz yorgunuz tabii, yarın da Frankları geberteceğimize göre ben artık yatıyorum."

Ve ertesi gün geberttik Frankları; sonraki gün ise Ban'in tepelerin üzerine kurdurduğu kalelerden birinde konakladık. Yaralarımızı sarıp körelmiş kılıçlarımızı biledikten sonra yeniden ormana döndük. Ancak her geçen hafta, her geçen ay, savaşı Ynys Trebes'e biraz daha yaklaştırıyordu. Kral Ban, komşusu Broceliande Kralı Budic'ten takviye kuvvet istedi. Fakat Budic kendi sınırında tahkimat yapmakla meşguldü; ayrıca zaten yitirilmiş bir dava uğruna asker harcamayı da istemedi. Ban, Arthur'dan yardım istedi bunun üzerine; Arthur, bir gemi dolusu adam yolladıysa da, kendisi gelmedi. Saksonlarla savaşmakla meşguldü çünkü. Britanya'da olanlarla ilgili havadisler alsak da bu pek sık olmuyordu, gelen haberler

yeterince açık değildi. Yeni Sakson ordularının iç bölgeleri sömürgeleştirmeye çalıştığını ve Dumnonia hudutlarına aralıksız saldırılar düzenlediklerini işitiyorduk. Britanya'dan ayrıldığım sıralarda büyük tehdit oluşturan Gorfyddyd'in pek sesi çıkmıyordu son zamanlarda; ülkesini kasıp kavuran korkunç bir vebaydı bunun sebebi. Oralardan gelen yolcuların verdiği havadislere göre Gorfyddyd'in kendisi de hastaydı, hatta bu sene içinde ölür diyordu herkes Powys Kralı için. Ceinwyn'i Rhegedli bir Prens ile nişanlamışlardı, ne var ki bu prens de Gorfyddyd'in yakalandığı hastalığa yakalanmış ve ölmüştü. İtiraf etmeliyim ki Rhegedli Prens'in ölmesi ve böylece Powys Yıldızı ile evlenemeyecek olması bende bencilce bir mutluluk yaratmıştı... Ceinwyn'in yeniden nişanlanmış olduğundan haberim yoktu tabii. Guinevere, Nimue veya Merlin'e dair hiçbir haber yoktu.

Ban'in krallığı parçalanıyordu. Geçen sene hasadı toplayacak kimse bulunamamıştı; biz ise krallığın güneyindeki bir kalede soğuktan titreyerek geçirdik o kışı. Kök, böğürtlen, geyik eti, yaban ördeği yedik. Ara sıra Frank topraklarına akınlar düzenliyorduk elbet; ne var ki bir boğayı iğneleri ile öldürmeye çalışan arılar gibiydik, çünkü artık Franklar her yerdeydiler. Tarlalarını ekebilmek için karla kaplı ormanlardaki ağaçları keserken indirdikleri baltaların sesi yankılanıyor, yeni sivrilttikleri kütüklerle diktikleri kazık çitler soluk kış güneşinin altında parlıyordu.

O sene, baharın ilk günlerinde, Frank savaşçılarından oluşan bir ordu karşısında geri çekilmeye başladık. Gümleyen davullarıyla geliyorlardı, sancak niyetine uzun sopaların ucuna takmış oldukları boğa boynuzlarının altında ilerleyerek geliyorlardı. İki yüzden fazla adamın oluşturduğu bir kalkan duvarına sahiptiler. Bizim sağ kalan elli askerimiz bu kalkan duvarını asla aşamazdı. Bu yüzden bir yanımda Culhwch, diğer yanımda Galahad, geri çekilmeye başladık. Alaylar edip hakaretler savurdu Franklar, üzerimize o hafif mızraklarını yağdırdılar.

Benoic Krallığı'nda artık kimseler kalmamıştı adeta. Broceliande Krallığı'na sığınmıştı çoğu kişi, çünkü askerlik hizmetleri karşılığında bu insanlara toprak verilecekti orada. Romalılardan kalma yerleşim yerleri boşalmış, tarlalarını zararlı otlar bürümüştü artık. Biz Dumnonialılar, elimizde mızraklarla kuzeye doğru yola çıktık; Ban'in krallığında düşmanın eline geçmemiş yegane kaleyi, Ynys Trebes'i savunmaya gidiyorduk.

Ada üzerine kurulmuş şehir, kaçıp oraya sığınmış insanlarla doluydu. Her evde yirmi kişi kalıyordu. Çocuklar ağlıyor, aileler birbirleriyle dalaşıyordu. Balıkçı tekneleri bu mültecilerin bir kısmını batıya, Broceliande'e ve kuzeye, Britanya'ya götürdü. Ne var ki bir gün Frank orduları adanın karşısındaki kıyıda belirdi. Bunun üzerine Ban diğer teknelerin Ynys Trebes'in o küçük şekilsiz körfezinde kalmalarını emretti. Kuşatma başladığında şehirdeki garnizonun erzak ihtiyacını karşılamalarını istiyordu çünkü. Ancak kaptanlar inatçı insanlardır, körfezde kalmaları yönünde emir gelmesine rağmen, denizcilerin çoğu demir alıp kuzeye doğru alelacele yelken açtılar.

Lancelot, şehrin kumandanı ilan edildi; şehir meydanında yürürken etraftaki kadınlar ona tezahüratlarda bulunuyorlardı. Her şeyin artık düzeleceğine inanıyordu şehirdekiler, ne de olsa askerlerin en yiğidi kumandan olmuştu artık. Lancelot da bu pohpohlanmalardan fazlasıyla memnundu; halka nutuklar çekerek yeni bir Ynys Trebes inşa edeceği, anakaradan adaya ulaşan o tümsek yolu Frank kelleleri ile kaplayacağı vaadinde bulunuyordu. Prens tam da bir kahraman gibi görünüyordu hani. Her bir levhacığı bembeyaz parlatılmış pullu bir zırh vardı üzerinde, sabah güneşinin altında ışıldıyordu kıyafeti. Bu zırhın, antik çağda yaşamış bir kahraman olan Agamemnon'a ait olduğunu iddia ediyordu Lancelot; Galahad ise zırhın aslında Roma işi olduğunu söyledi bana. Lancelot'un ayağında kırmızı deriden çizmeler vardı, pelerini koyu maviydi, belinde ise Arthur'un hediye ettiği o nakışlı kemerden sarkan kılıcı Tannladwyr, yani 'Yaldızlı Cellat' vardı. Bir deniz kartalına ait gerilmiş kanatlar takılmıştı miğferinin üzerinde. "Herif dara düştüğünde uçup buradan sıvışabilmek için taktırmıştır o kanatları," demişti İrlandalı kumandan Cavan öfkeyle.

Ban'in kütüphanesinin yanındaki, yelin buselerinin eksik olmadığı o yüksek odada bir savaş meclisi topladı Lancelot. Franklar, şehre ulaşacak emniyetli bir yol bulmaya çalışırken onların bulunduğu kum tepelerinden başlayarak çekilmişti deniz. Sular çekildikten sonra koydaki emniyetli gibi görünen tehlikeli yerlere düşmanı tuzağa düşürmek amacıyla sazlar ve söğüt dalları yerleştirmişti Galahad, düşmanı adam yutan kumların olduğu yere veyahut da deniz kabardığında suyla dolacak çukurlara çekebilmek için.

Sırtını düşmana dönmüş Lancelot, bize uygulayacağı taktiği anlatıyordu. Sağında babası, solunda anası oturuyordu. Oğullarının irfan dolu sözlerini başları ile onaylıyordu ikisi de. Ynys Trebes'in

müdafaasının kolay olacağını söyledi Lancelot. Yapmamız gereken tek şey şehrin duvarlarını savunmakmış. Hepsi o kadar. Frankların fazla kayığı, teknesi yokmuş zaten ve uçamayacaklarına göre de, Ynys Trebes'e yaya olarak ulaşmak zorundalarmış ve bu işi ancak deniz çekildikten sonra kumların arasında emniyetli bir yol bulduklarında yapabilirlermiş. Şehre vardıklarında ise yorgun olacaklarından taş surları aşamazlarmış. "Duvarları savunursak," dedi Lancelot, "emniyette oluruz. Tekneler bize erzak getirir. Ynys Trebes'i illaki yitireceğiz diye bir şey yok!"

"Çok doğru! Çok doğru!" dedi Kral Ban; oğlunun bu iyimserliği karşısında keyiflenmişti.

"Ne kadar yiyeceğimiz var?" diye sordu Culhwch, homurdanarak.

Lancelot, acıyarak baktı ona. "Deniz," dedi, "balıklarla doludur. Kuyrukları ve yüzgeçleri olan, küçük ve parlak hayvanlardır bu balık dediğimiz şeyler Lord Culhwch. Balıkların eti yenebilir ayrıca, bunu biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum," dedi Culhwch, yüz ifadesini hiç bozmadan. "Siz balık yerken ben Frankları gebertmekle meşguldüm çünkü."

Toplantıya gelmiş savaşçılardan bir kısmı bu söz üzerine gülüştüler. Bu savaşçılardan bir düzine kadarı da tıpkı bizim gibi anakarada savaşmış askerlerdi; geri kalanlar ise Prens Lancelot'a yakın isimlerdi, bu kuşatma yüzünden çeşitli kumandanlık görevleri verilmişti bu adamlara. Lancelot'un kuzeni ve aynı zamanda Benoic'nın seçilmiş savaşçısı olan Bors, saray muhafızlarının kumandanıydı. Neyse ki Bors savaş konusunda biraz tecrübeliydi, savaşçılığı ile nam salmıştı; lakin üzerindeki Roma üniforması ve kuzeni Lancelot gibi yağlayıp iyice taradığı saçları ile bacaklarını uzatmış otururken bu işlerden bıkmış biri gibi görünüyordu.

"Kaç mızrağımız var?" diye sordum.

O ana dek beni görmezlikten geliyordu Lancelot. İki sene evvelki o ilk karşılaşmamızı unutmadığını biliyordum ama; buna rağmen sorumu işitince tebessüm etti. "Dört yüz yirmi silahlı adamımız var ve bu adamların her biri bir mızrak taşıyor. Öyleyse bil bakalım toplam kaç mızrağımız varmış?"

O yapmacık tebessümüne ben de aynı şekilde karşılık verdim. "Mızraklar kırılabilir Prens Hazretleri ve surları savunan askerler

mızraklarını cirit gibi atıverirler. Dört yüz yirmi mızrak bittikten sonra ne atacağız?"

"Şairleri atarız," diye homurdandı Culhwch; neyse ki Ban'in işitemeyeceği kadar alçak bir sesle söylemişti bunu.

"Yedek kuvvetlerimiz var," dedi Lancelot havalı bir şekilde, "hem ayrıca Frankların bize fırlatacağı mızrakları da kullanacağız."

"Kesinlikle şairleri fırlatmalıyız," dedi Culhwch.

"Bir şey mi söylediniz Lord Culhwch?" diye sordu Lancelot.

"Geğirdim Prens Hazretleri; ama madem ki bu tarafa bakmaya lütfettiniz o halde sorayım bari, okçularımız var mı acaba?"

"Belli bir sayıda okçumuz var."

"Kaç kişi?"

"On."

"Tanrılar bize yardım etsin," dedi Culhwch, sonra sandalyesinden kalktı; sandalyelerden nefret ediyordu zaten.

Konuşma sırası Elaine'de idi; bize bu adanın kadınlar, çocuklar ve ayrıca dünyanın en büyük şairlerinin yuvası olduğunu hatırlattı Kraliçe. "Fili grubunun selametinden siz sorumlusunuz," dedi, "eğer onları koruyamazsanız, başınıza gelecekleri biliyorsunuz."

Culhwch bu söz karşısında tam bir yorum yapacakken tekme atarak onu susturdum. Ban, ayağa kalktı ve kütüphanesini işaret etti. "Tam yedi bin sekiz yüz kırk üç parşömen tomarı var burada," dedi ciddiyetle. "İnsanoğlunun bilgi birikimi burada bulunuyor ve eğer bu şehir yok olursa, medeniyet de yok olur." Bir canavarı öldürmek üzere labirente inen ve yolunu bulmak üzere getirmiş olduğu yün ipliği takip ederek labirentten çıkan bir kahramanla ilgili çok eski bir öykü anlattı sonra Ban. "İşte benim kütüphanem de," diye açıklamaya koyuldu o uzun öyküsünün ana fikrini, "tıpkı öyküdeki iplik gibidir. İpliği kaybettiğiniz takdirde beyler, sonsuz karanlıkta hapsolur kalırız. Bu yüzden sizlere yalvarıyorum, yalvarıyorum, canla başla savaşın!"

Durdu, tebessüm etti. "Hem ben takviye de istedim zaten. Broceliande'ye ve Arthur'a mektuplar gönderildi; zannımca pek yakında ufuklarımız bize yardıma gelmiş dost gemilerin yelkenleri ile dolacak! Unutmayın ki Arthur, bize yardım edeceğine dair yemin etti!"

"Arthur," diye müdahale etti Culhwch, "şu anda Saksonlarla uğraşıyor."

"Yemin yemindir!" dedi Ban huysuzca.

Galahad, kıyıdaki Frank ordugahlarına akın düzenleyip düzenleyemeyeceğimizi sordu. "Tekne ile anakaraya rahatça ulaşabilir ve onların bulundukları noktanın doğusunda veya batısında bir yerlerde kıyıya sızabiliriz," dedi; ne var ki Lancelot bu fikri kabul etmedi. "Surlardan dışarı çıkarsak, ölürüz," dedi, "bu kadar basit."

"Hücuma geçmeyecek miyiz yani?" diye sordu Culhwch, işittikleri karşısında iğrenerek.

"Surlardan dışarı çıkarsak," diye tekrarladı Lancelot, "ölürüz. Size verilen emir basit: Surların gerisinde kalacaksınız." Yüz tane tecrübeli Benoic savaşçısının anakarada kalarak ana kapıyı koruyacağını söyledi. Biz elli Dumnonialı'ya ise batı surlarını savunma görevi verilmişti; anakaradan gelen mültecilerin de takviyesi ile şehirdeki askerler adanın geri kalan kısmını koruyacaktı. Yedek kuvvetleri oluşturan Lancelot ve beyaz pelerinli saray muhafızlarına gelince, onlar savaşı yukardan, saraydan izleyecek ve yardıma ihtiyaç duyulan anlarda aşağıya gelip müdahale edeceklerdi.

"Periler bile yardıma gelir de, bu herifler yine gelmez," diye homurdandı Culhwch.

"Bir kez daha geğirdiniz zannedersem, öyle mi?" diye sordu Lancelot.

"Yediğim onca balık yüzünden Prens Hazretleri," dedi Culhwch.

Biz oradan ayrılmadan evvel Kral Ban, bize kütüphanesini göstermek istedi, ne kadar değerli şeyleri savunduğumuzu anlamamızı istiyordu belki de. Savaş konseyine katılan adamların hepsi de ayaklarını sürüye sürüye, boş boş baktılar parşömen tomarlarının konduğu bölmelere; sonra hepsi de gidip kütüphanenin ön odasında arp çalan, göğsü çıplak kızı izlemeye koyuldular. Tüylü kalemi ile oynayan gri kedisine mani olmaya çalışan kambur Peder Celwin, daha önce oturduğu masasındaydı yine; ben ise yanımda Galahad ile kitapların olduğu yerde bir süre daha oyalandım. "Hala meleklerin kanat uzunluklarını mı araştırıyorsunuz Peder?" diye sordum Celwin'e.

"Birisinin bunu araştırması lazım," dedi, sonra da o tek gözü ile bana bakarak kaşlarını çattı.

"Sen kimsin?"

"Dumnoniali Derfel, Peder. İki sene evvel tanışmıştık. Sizi hala burada görmek beni şaşırttı."

"Senin şaşırman beni alakadar etmez Dumnoniali Derfel. Hem ayrıca bir ara buradan ayrıldım ben. Roma'ya gittim. Rezil bir yer. Vandallar biraz olsun temizlemiştir diye düşünmüştüm, ancak orası hala rahipler ve rahiplerin tombul oğlanları ile dolu; bu yüzden ben de kalktım geri döndüm. Romadaki ibnelerle kıyaslanınca Ban'in arpçı kızları çok daha güzel." Bana pek de dostane sayılamayacak bir şekilde baktı. "Benim selametim senin gözünde mühim mi Dumnoniali Derfel?"

Bu soruya 'Hayır' diyesim vardı, ama asla diyemezdim. "Benim görevim canları korumak," dedim biraz yapmacık bir şekilde, "buna siz de dahilsiniz Peder."

"O halde canımı sana emanet ediyorum Dumnoniali Derfel," dedi, sonra da o çirkin yüzünü tekrar masasına çevirdi. "Canımı senin vicdani sorumluluğuna teslim ettim Dumnoniali Derfel. Şimdi başımdan çekilebilir ve gidip savaşabilirsin; ben de faydalı işlerle uğraşırım böylece."

Celwin'e Roma ile ilgili sorular sormaya çalıştım, ama elini 'git' manasında sallayarak sorularımı savuşturdu; bunun üzerine batı surlarının oradaki, kuşatma boyunca evimiz olacak kilere gittim. Kendini artık fahri bir Dumnoniali olarak gören Galahad da bizimleydi; kumlu arazide bir kez daha emniyetli bir yol bulmaya çalışırken yükselen deniz yüzünden geri çekilen Frankları saydık beraber. Ynys Trebes kuşatmasını anlatan ozanlar, düşman sayısının körfezdeki kumlardan bile fazla olduğunu söylerler. O kadar fazla olmasa bile yine de korkunç sayıda Frank vardı. Galya'nın batısındaki bütün Frank savaş çeteleri, Armorica'nın incisi Ynys Trebes'i ele geçirmek amacıyla bir araya gelmişti; işittikleri rivayete göre bu şehir Roma'nın parçalanmış imparatorluğundan kalma hazinelerle tıka basa doluydu. Galahad, karşımızda üç bin Frank olduğunu tahmin ediyordu, benim tahminim iki bin olduğu yönündeydi; Lancelot ise tam on bin Frank olduğunu iddia ediyordu. Sayıları ne olursa olsun, korkunç kalabalık oldukları kesindi.

İlk saldırıları felaketten başka bir şey getirmedi Franklara. Kumların üzerinden emniyetli bir yol bularak ana kapıya saldırmışlar, lakin kanlı bir şekilde geri püskürtülmüşlerdi; ertesi gün bizim savunduğumuz surlara saldırdılar ve akıbetleri aynı oldu. Bu sefer

fazla vakit harcadıkları için kuvvetlerinin büyük bir kısmı, yükselen deniz yüzünden anakaraya dönemedi. Frankların kimi sulara bata çıka anakaraya dönmeye çalıştıysa da, boğulmaktan kurtulamadılar. Bir kısım Frank savaşçısı ise surlarımız ile deniz arasındaki o daracık kumsala sığındı; beni Benoic'ya getiren ve şu anda da Benoicli kıdemli askerlerin kumandanı olan Bleiddig, peşinde mızraklı savaşçıları ile kapılardan çıkıp hücum ederek buradaki Frankları gebertti. Bleiddig'in önderliğindeki bu saldırı, surlardan çıkmamamızı söyleyen Lancelot'un emrine doğrudan itaatsizlikti aslında, ama öyle çok Frank öldürülmüştü ki Lancelot saldırı emrini veren kişinin kendisi olduğu yalanını atar oldu – hatta Bleiddig öldükten sonra, o saldırıya kendisinin kumanda ettiğini bile söylüyordu Lancelot. Fili şairleri, Frank cesetleri ile körfezi dolduran Lancelot'a ithaf ettikleri bir türkü yaktılar; günler sonra bile Frank cesetleri adanın etrafında hala sürükleniyordu çünkü. Martılar için se bu leşler bol yiyecek anlamına geliyordu.

Derken Franklar, adaya ulaşacak bir yol inşa etmeye başladılar. Yüzlerce ağaç kesip kumlara art arda dizdiler, sonra bu ağaç gövdelerinin üzerine esirlerin kıyıya taşımış olduğu kayaları yerleştirdiler. Ynys Trebes'in geniş körfezindeki dalgalar yamandı, yükseklikleri kimi zaman on iki metreyi bulurdu. Frankların inşa ettiği yol, dalgalar tarafından yer yer sökülüp atıldı; öyle ki deniz çekildiği zaman su birikintilerinde yüzen kütükler oluyordu, ama Franklar yeni taşlar ve yeni kütükler getirerek boşlukları kapattılar. Binlerce esir vardı ellerinde ve adaya ulaşan bu yolun inşasında kaç esir kaybettikleri onlar için mühim değildi. Bizim yiyecek erzakımız azaldıkça onların adaya doğru kat ettikleri yol artıyordu. Adada kalan son tekneler de ya balığa ya da tahıl getirmek üzere Broceliande'e gitmişti. Franklar kendi tekneleri ile bizim iki teknemizi yakalayıp tayfaların bağırsaklarını sökünce, bizim kaptanlar denize açılmama kararı aldılar. Tepenin üzerinde mızrakları ile pozlar takınan şairler sarayın zengin erzakları ile besleniyorlardı; biz savaşçılar ise kayalara yapışmış midyeleri topluyor, karakabuk midyeler, ustura midyeleri yiyorduk. Kimi zaman da kilerimizde yakaladığımız fareleri haşlayıp yedik. Kilerimiz tuz, post, kürk ve içlerinde çiviler olan fıçılarla doluydu. Açlıktan ölecek durumda değildik. Söğüt dalları ile yaptığımız ve kayaların dibine kurduğumuz tuzaklara her gün birkaç küçük balık yakalanırdı; deniz çekildiğinde Franklar küçük gruplar halinde akın düzenleyerek balık tuzaklarımızı bozarlardı ama.

Deniz yükseldiğinde, kürek çekerek tekneleri ile adanın etrafında dolaşan Franklar, şehrin bulunduğu körfezin uzağına yerleştirdiğimiz balık tuzaklarını da bozarlardı. Körfez suları, balık tuzaklarımızı düşmana gösterecek kadar sığdı, Franklar mızrakları ile kırıyordu tuzaklarımızı. Teknelerinden bir tanesi, anakaraya dönüş yolunda iken, çekilen deniz yüzünden şehrin birkaç yüz metre açığında karaya oturdu. Culhwch hücum emri verdi, surlardan sarkıtılan balık ağlarına tutuna tutuna aşağı indik otuz kişi. Teknedeki on iki Frank bizim geldiğimizi görünce kaçtı; teknede bir fıçı dolusu tuzlanmış balık ve ıslanmamış iki somun ekmek bulduk, muzaffer bir eda ile döndük şehre. Deniz yükselince de Frank teknesini şehre getirdik ve surlarımızın dibine bağladık. Lancelot bizim bu itaatsizliğimizi gördüyse de, kızgınlığını belirten herhangi bir mesaj göndermedi; Kraliçe Elaine ise haber yollayarak gemiden getirdiğimiz erzakların ne olduğunu sordu. Bunun üzerine saraydakilere de biraz kurutulmuş balık yolladık; bu armağanımız bir hakaret olarak algılandı tabii ki. Derken Lancelot, o tekneyi kullanarak kaçmayı planlamakla itham etti bizi ve tekneyi adanın küçük koyuna getirmemizi buyurdu. Buna cevaben tepeyi tırmanarak saraya gittim ve bizi korkak olmakla itham eden Lancelot'un bu iddiasını kılıcı ile ispatlamasını istedim. Sarayın avlusunun her köşesinde bağırarak meydan okudum Lancelot'a; gel gelelim Prens ve o şairleri kilitli kapılarının arkasında oturdular yine. Eşiklerine tükürdüm ve sonra aşağıya döndüm.

Durumumuz ümitsizleştikçe Galahad daha da mutlu oluyordu. Bu mutluluğunun bir kısmı Leanor'un yanında olmasından kaynaklanıyordu. İki sene evvel saraya geldiğimde gördüğüm kızdı Leanor; bana itiraf ettiği üzere Galahad'ın ihtiras duyduğu kız, Lancelot'un ırzına geçmiş olduğu kız. Leanor ve Galahad, kilerin köşesinde yatıyorlardı. Hepimizin kadını vardı. Her zamanki gibi yaşamamızı imkansız kılan bir musibet ve ümitsizlik içinde olduğumuzdan, o beklenen ölümden önceki vakitlerimizi mümkün olduğunca iyi geçirmeye çalışıyorduk. Kadınlar da bizimle birlikte nöbet tutuyor ve Franklar bizim hassas balık tuzaklarımızı bozmaya yeltendikleri an, iri taşlar fırlatıyorlardı düşmana. Mızraklarımız biteli çok olmuştu; Benoic'tan getirdiğimiz kendi mızraklarımız hariç tabii. Bu mızrakları asıl saldırıya saklıyorduk. Kalan birkaç okçumuzun elinde, Franklar tarafından şehre yağdırılanlar haricinde hiç ok yoktu; Franklar şehre ok atabilecekleri menzile yaklaştıkça da attıkları oklar fazlalaşıyordu. İnşa ettikleri yolun bitimine bir tahta perde diktiler, okçuları bu perdenin ardından, kapılarımızı

koruyan askerlere oklar yağdırıyordu. O yolu şehre daha fazla yaklaştırmak gibi bir niyeti yoktu Frankların, saldırıya geçebilecekleri elverişli bir noktaya kadar inşa etmekle yetinmişlerdi. Saldırının yakında başlayacağını biliyorduk.

Yolun inşası yaz başında bitirildi. Dolunay olduğu için deniz iri dalgalar halinde kabarmıştı. Adaya doğru inşa ettikleri yol ekseri dalgalar altında kalıyordu; ne var ki deniz çekildiği vakit, Ynys Trebes'in etrafında uçsuz bucaksız bir kumluk arazi ortaya çıkıyor ve bu düzlüklerin emniyetli ve tehlikeli noktalarını her gün biraz daha keşfeden Franklar dört bir yanımızdan eksik olmuyordu. Bir gün kabilelerine mahsus bir şölen yaptılar kumsalda; o gün bize saldırmak yerine bir dizi esiri tek sıra halinde inşa ettikleri yolun bitimine getirdiler ve kellelerini teker teker uçurdular. Britanyalı'ydı bu esirler; kiminin akrabaları şehrin surlarından izliyordu hatta. Bu barbarca kıyımı gören Ynys Trebes'deki adamlardan bir kısmı şehrin kapılarından fırlayıp beyhude bir çaba ile talihsiz kadınları ve çocukları kurtarmaya koştu. Franklar da bu saldırıyı bekliyorlardı, kumların üzerinde bir kalkan duvarı oluşturdular, açlık ve öfkeden deliye dönmüş Ynys Trebesli adamlar tam bu kalkan duvarının arasından çıkmış mızrakların üzerine hücum etmiş oldular. Hücuma çıkanlar arasında Bleiddig de vardı. O gün öldü Bleiddig, bir Frank mızrağı tarafından deşildi. Sağ kalan bir avuç Benoiclı'nın kaçarak şehre dönmelerini izledik biz Dumnonialılar; o ceset yığınına kendimizi de eklemek dışında hiçbir şey yapamazdık ki. Bleiddig'in derisini yüzüp bağırsaklarını çıkardılar, sonra da cesedi bir kazığın üzerine oturtup inşa ettikleri o yolun bittiği noktaya diktiler; deniz bir kez daha yükselene dek tam gözümüzün önünde kalacaktı Bleiddig'in cesedi. Ne var ki dalgalar kabardıktan sonra bile ceset aynı şekilde kazığın üzerindeydi yine; öyle ki ertesi günün gri şafağında martılar, Bleiddig'in tuzlu suyla yıkanmış cesedinin etlerini didikliyordu.

"Bleiddig'in yanında hücuma çıkmalıydık," dedi Galahad acı bir sesle.

"Hayır."

"Burada açlıktan ölmektense, kalkan duvarının önünde erkek gibi ölmek daha iyidir."

"Kalkan duvarına karşı dövüşme fırsatı bulacaksın," diye söz verdim Galahad'a; bu arada, bir mağlubiyet halinde yanımdakileri korumak amacıyla gerekli önlemleri alıyordum mümkün olduğun-

ca. Bizim bulunduğumuz yakaya açılan sokaklara yığınak yaptık, Franklar'ın ada şehire sızması halinde onları oyalamak ve böylece kadınlarımıza kaçma fırsatı yaratmak için. Granit tepenin eteğindeki sarp bir patikadan, adanın kuzeybatısındaki bir kıyıda bulunan küçük bir girintide gizlediğimiz teknemize getirilecekti kadınlar. Bu girintiye koy denemezdi pek; bu yüzden teknenin içini taşlarla doldurduk, böylece tekne günde iki kez su alacaktı. Teknemizin narin gövdesi suyun altında iken emniyette idi, aksi halde yel ve dalgalar tekneyi girintinin yanlarındaki kayalara çarptırıp dururdu. Tahminimce düşman saldırısı deniz çekilince olacaktı; yaralı iki adamımıza talimatlar verildi, saldırı başlar başlamaz teknenin içindeki kayalar boşaltılacak, böylece tekne deniz yükseldiğinde yola çıkmaya hazır hale gelecekti. Tekne ile kaçma fikri pek ümitsizdi, lakin yanımızdaki insanları yüreklendiriyordu.

Hiçbir gemi gelmedi yanımıza. Bir sabah kuzeyde büyük bir yelken göründü, Arthur'un gelmekte olduğuna dair söylentiler kısa süre içinde şehre yayıldı; ne var ki yelkenler bir süre sonra uzaklaştı ve puslu yaz havasında gözden kayboldu. Yalnızdık. Geceleri şarkılar söyledik, öyküler anlattık, gündüzleri ise kıyıda toplanan Frank savaşçı çetelerini izledik.

Bir yaz ikindisi, deniz çekilirken saldırıya geçti savaşçı çeteleri. Kafalarının üzerinde tuttukları tahta kalkanları, demir miğferleri olan meşin zırhlı bir sürü savaşçıydı gelen. İnşa ettikleri o yolu geçtiler, yolun bittiği noktadan suya atladılar, şehrin kapılarının önündeki hafif eğimli kum tepeciğini tırmandılar. Ön saflardaki savaşçılar, şehrin kapılarını açmak için koç başı niyetine iri bir kütük kullanıyorlardı; kütüğün ucunu ateşte sertleştirmiş ve deri ile kaplamışlardı; arka saflardaki Franklar ise uzun merdivenler getirmişlerdi. Orduları ile geldiler, merdivenlerini surlarımıza yasladılar. "Bırakın tırmansınlar!" diye gürledi Culhwch. Bir süre bekledi, merdivenlerden tırmanan Frank savaşçıları beşi bulunca da Culhwch iri bir kayayı merdivenden aşağı dümdüz fırlattı. Merdivenin basamaklarına tutunamayıp düşen Franklar feryat ettiler. Culhwch bir taş daha fırlatırken bir ok miğferini sıyırıp geçti. Sonra bir sürü ok takır takır duvarlara çarptı, başlarımızın üzerinden vızıldadı; düşmanın yağdırdığı hafif mızraklar hedefi vuramadan surlara çarptı. Aşağıda, surların dibinde kara bir şekil gibiydi Frank ordusu, üzerine kayalar ve lağım pisliği attığımız kara bir şekil. Cavan bir merdiveni tutup bizim tarafa çekmeyi başardı, merdiveni parça parça edip düşmanın üzerine yağdırdık. Kadınlarımızdan

dördü, şehrin kapılarından birine ait yivli bir taş sütunu zar zor surlara taşıdı; sütunu duvarın üzerinden aşağı attık, ezilen düşmanlarımızın feryatları haz vericiydi.

"İşte böyle geliyor karanlık!" diye seslendi bana Galahad. Pek neşeliydi, son savaşında çarpışıyor, ölümün suratına tükürüyordu. Bir Frank'ın merdivenin en son basamağına kadar tırmanmasını bekledikten sonra kılıcını öyle bir kuvvetle savurdu ki, Frankın kafası aşağıdaki kumlara düşüverdi. Ölen düşmanın başsız gövdesi merdivende öylece kalmış, aşağıdan gelmekte olan Frankların yolunu tıkamıştı; fırlattığımız taşlar kolayca vurdu bu hedefleri. Kendimize taş stoku yapmak için kilerin duvarını yıkmaktaydık, bu muharebeyi kazanıyorduk; merdivenlerden tırmanmaya cesaret eden Frankların sayısı gitgide azalıyordu. Merdivenlere tırmanmak yerine sur dibinden çekilmeye başladılar; alay dolu sözlerle bağırdık onlara, kadınlar tarafından mağlup edildiklerini, ama yine saldıracak olurlarsa savaşçılarımızı uyandırıp öyle savaşacağımızı söyledik.

Alaylı sözlerimizi anladılar mı bilmiyorum, lakin bizim savunma gücümüzden korkup geriye çekilmişlerdi. Ancak asıl saldırı kapılarda, karıncalar gibi kaynaşan Frankların olduğu yerdeydi; kapılara vuran koç başı, ürkütücü bir sesle tüm körfezde yankılanarak davul gibi gümlüyordu. Güneş, körfezin batı burnundaki kumlarda gölgeleri uzattı, pembe bulutlar çizgi çizgi dizildi semada. Martılar tüneklerine uçtular. Yaralı iki adamımız, teknenin içindeki taşları boşaltmaya gittiler; adanın o tarafına Frankların ulaşmamış, teknemizi bulmamış olmalarını umuyordum. Bir yandan da içimden bir ses o tekneye fazla ihtiyacımız olmayacağını söylüyordu. Akşam çöküyor ve deniz yükseliyordu; dalgalar yakında düşmanlarımızı o yola ve oradan da ordugahlarına çekilmek zorunda bırakacaktı. Biz ise bu nam salacak zaferi kutlayacaktık.

Ne var ki şehrin kapılarının önündeki savaşçıların zafer naralarını işittik birden; bizim mağlup ettiğimiz Franklar surların önünden koşup oradaki saldırıya iştirak ettiler... o an anladık ki şehir düşmanın eline geçmişti. Sağ kalanlarla sonradan konuştuğumuzda öğrendiğimize göre Franklar körfezin taş iskelesine ulaşmayı başarmışlar, buradan da dalga dalga girmişlerdi şehre.

Ve feryatlar başladı.

Galahad ile yanımıza yirmi adam alarak en yakındaki barikatımızın ötesine geçtik. Bu tarafa koşan kadınlar bizi görünce paniğe

kapılıp granit tepeye doğru koşturmaya başladılar. Oradaki surları savunmak ve biz tekneye doğru geri çekilirken bizi korumak amacıyla Culhwch yerinde kaldı; düşmanın eline geçmiş şehirden ilk dumanlar akşam semalarına doğru yükseliyordu bu arada.

Ana kapıyı savunan askerlerin arkasından koşup bir dizi taş basamaktan aşağı indik; tahıl ambarına dadanmış fare sürüsü gibi birbiriyle didişiyorlardı burada. Mızraklı Frank savaşçılarından yüzlercesi, iskeleden yukarı akın akın geliyordu. Sancaklarının ucundaki boğa boynuzları her yerde ilerliyordu; Frankların davulları gümlüyor, şehirdeki evlerde kapana kısılmış kadınlar canhıraş feryat ediyordu. Solumuzda, az sayıda düşman tarafından zapt edilmiş körfezin o uzak köşesinde bir dizi beyaz pelerinli savaşçı belirdi aniden. Saray muhafızlarının kumandanı ve aynı zamanda Lancelot'un kuzeni olan Bors, bir karşı saldırıya önderlik ediyordu. Bir an için Bors'un talihimizi değiştireceğini ve istilacıları pusuya düşüreceğini zannettim; ne var ki iskeleye doğru hücuma geçeceği yerde, Bors, adamları ile denize doğru giden basamaklardan indi, burada birkaç küçük tekne onları emniyetli bir yere taşımak üzere bekliyordu. Muhafızların arasında acele acele gidiyordu Prens Lancelot da; elinden tuttuğu annesi vardı yanında, peşinde ise korku içinde bir grup saraylı. Fili şairleri de bu felakete uğramış şehri terk ediyorlardı.

Merdivenleri çıkmaya çalışan iki muhafızı, kılıcı ile öldürdü Galahad; o anda arkamızdaki sokağın kara pelerinli Franklarla dolduğunu fark ettim. "Gidiyoruz!" diye bağırdım sonra da Galahad'ı sokak boyunca sürüklemeye başladım.

"Bırak savaşayım!" Benden kurtulmaya çalışıyordu Galahad, merdivenlerden gelen iki Frankla savaşmak niyetindeydi.

"Sağ kalmalısın seni ahmak." Galahad'ı arkama ittim ve mızrağımla sol gösterdikten sonra kaldırıp karşımdaki Frank'ın suratına soktum. Mızrağı öylece bırakıp diğer Frank savaşçısının kalkanıma sapladığı mızrağı aldım; bu arada Hywel'in Gazabı'nı da çekmiştim. Kalkanımın altından kılıcı daldırdım, karşımdaki Frank feryat ederek karnını tuttu, ellerinin arasından kanlar dökerek merdivenlere koştu. "Bizi bu şehirden sağ salim çıkaracak yolu sen biliyorsun!" diye bağırdım Galahad'a. Mızrağımı bıraktım ve Galahad'ı çekerek merdivenlerden art arda gelen savaş cinnetine girmiş Franklardan uzaklaştırdım. Merdivenlerin başında bir çömlekçi dükkanı vardı, üstelik kuşatmaya rağmen dükkancının malları yelken bezinden bir tentenin altındaki masalarda sergileniyordu hala.

Testiler ve vazolarla dolu bir masayı tam düşmanın önüne devirdim, sonra da tenteyi parçalayıp Frankların suratına doğru fırlattım. "Yolu göster!" diye bağırdım. Ynys Trebes sakinlerinden başkasının bilemeyeceği sokaklar ve bahçeler vardı, kaçmak için bu tür gizli yollara muhtaçtık.

İstilacılar ana kapılardan içeri dalmış, Culhwch ve adamları ile bizim aramıza girmişlerdi. Galahad, tepeden yukarı çıkardıktan sonra, sola dönerek bir tapınağın altından geçen kısa bir tünele soktu bizi; oradan da bir bahçeyi geçip yağmur sarnıcının yanındaki bir duvarı tırmandık. Aşağılarda şehir, dehşet içinde can çekişiyordu adeta. Muzaffer Franklar evlerin kapılarını kırıyor ve kumsaldaki ölmüş kardeşlerinin öcünü bu evlerde yaşayan insanlardan alıyordu. Feryat eden çocuklar kılıçlarla susturuluyordu. Boynuzlu miğferi olan iri bir Frank savaşçısının evde kısılmış dört Ynys Trebesli'yi baltasıyla parçaladığını gördüm. Başka evlerden de dumanlar tütüyordu artık. Şehir kayalar üzerine inşa edilmiş olsa da, her şeyi delice yutan bir ateşi besleyecek bir sürü eşya, tekne zifti ve tahta çatı vardı. Kabaran dalgaların kum tepelerini kapladığı deniz tarafında, kaçan o üç tekneden birinde Lancelot'un kanatlı miğferinin parıltısı görülüyordu; yukarılarda ise batan güneşin pembeye boyadığı zarif saray son anlarını yaşıyordu. Akşam meltemi, gri dumanları kaptı ve sarayın loş bir penceresindeki beyaz bir perdeyi dalgalandırdı.

"Bu tarafa!" diye bağırdı Galahad dar bir patikayı işaret ederek. "Bu patika teknemize çıkar, gel!" Adamlarımız canlarını kurtarmak için koşuyorlardı.

"Hadi Derfel!" diye seslendi bana Galahad.

Ama yerimden kıpırdamadım. Sarp tepeye doğru bakıyordum.

"Hadi Derfel!" diye ısrarla seslendi Galahad.

Ama ben, kafamın içinde bir ses işitiyordum. Yaşlı bir adamın sesiydi bu; kuru, alaycı ve dostane olmayan bir sesti; bu ses yüzünden hareket edemiyordum.

"Hadisene Derfel!" diye bağırdı Galahad.

"Canımı sana emanet ediyorum," demişti o ihtiyar adam... ve kafamın içinde yine konuşmaya başladı aniden. "Canımı senin vicdani sorumluluğuna emanet ediyorum Dumnonialı Derfel."

"Saraya nasıl ulaşacağım?" diye seslendim Galahad'a.

"Saraya mı?"

"Nasıl ulaşacağım!" diye bağırdım öfkeyle.

"Bu taraftan," dedi, "bu taraftan."

Tepeyi tırmanmaya başladık.

Ozanlar şarkılarında aşkı söyler, kan dökmeyi yüceltir, kralları över, kraliçeleri methederler; halbuki ben bir şair olsaydım dostluğu överdim.

Dostluklar konusunda daima talihli bir insan olmuşumdur. Arthur da bu dostlarımdan bir tanesi idi; lakin tüm dostlarım içinde Galahad gibisi yoktu hiç. Öyle zamanlar olurdu ki hiç konuşmadan bile birbirimizi anlardık ve öyle zamanlar olurdu ki saatlerce dökülürdü kelimeler ağzımızdan. Kadınlarımız hariç her şeyimizi paylaştık onunla. Kalkan duvarında sayısız sefer omuz omuza durduk, kumanyamızın son lokmasını defalarca paylaştık. Herkes, Galahad ile benim kardeş olduğumuzu düşünüyordu; biz de öyle görüyorduk birbirimizi.

O mağlubiyet akşamında, aşağıdaki şehir alevler içinde iken, Galahad da anladı aşağıda bekleyen tekneye beni götüremeyeceğini. Beni etkisi altına alan bir güç olduğunu, tanrılardan bir mesaj aldığımı, Ynys Trebes'i taçlandıran o sükunet içindeki saraya doğru niçin alelacele tırmandığımı anlamıştı. Her yanımızda dehşet kol geziyordu, biz ise hemen önündeydik bu dehşetin; bir kilisenin damından telaşla koşturup bir sokağa indik, sığınabileceklerini zannettikleri kiliseye doğru koşturan insanları itip kendimize yol açtıktan sonra bir dizi basamağı çıktık ve Ynys Trebes'i çevreleyen ana caddeye vardık. Bize doğru koşan Franklar, Ban'in sarayına ilk giren olabilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı; ama biz onlardan öndeydik, yanımızda ise aşağıdaki katliamdan kaçan bir avuç zavallı, tepenin üzerindeki bu mekanda kendilerine bir sığınak arıyordu ümitsizce.

Avludaki muhafızlar çoktan gitmişlerdi. Sarayın kapıları açıktı; içerde kadınlar korku içinde çökmüş, çocuklar ağlıyordu. Saray ve içindeki güzel eşyalar, fatihlerini bekliyordu. Perdeler rüzgarla dalgalanıyordu.

O zarif ve şık odalara daldım, aynalarla kaplı odanın içinden, Leanor'un bırakıp gittiği arpının yanından koşarak geçtim ve

Ban'in beni ilk karşıladığı o büyük odaya geldim. Kral buradaydı hala, üzerinde togası vardı hala ve elinde tüylü kalemi ile masasının başındaydı hala. Elimde kılıcımla odaya dalarken, "Çok geç artık," dedi Ban, "Arthur beni yüzüstü bıraktı."

Sarayın koridorlarından feryatlar geldi. Kemerli pencerelerden görünen manzaraya dumanlar da eklenmişti.

"Bizimle gel Baba!" dedi Galahad.

"Yapılacak işlerim var," dedi Ban mızmız bir ses tonu ile. Mürekkep hokkası olarak kullanılan boynuza tüylü kalemini batırdı ve yazmaya başladı. "Görmüyor musun? Meşgulüm."

Kütüphaneye giden yola açılan kapıyı ittim, kimselerin olmadığı boş odadan geçtim, kütüphane kapısından içeri daldığımda parşömen tomarlarının olduğu rafların önünde duran kambur rahibi buldum karşımda. Parlatılmış ahşap zemine el yazmaları saçılmıştı. "Senin canından ben sorumluyum," diye bağırdım öfkeyle, şehirde kurtarılacak onca can varken bu çirkin ihtiyarın bana böylesi bir sorumluluk yüklemesi canımı sıkmıştı, "bu yüzden benimle geleceksin! Hadi!" Rahip, beni duymazlıktan geldi. Çılgınlar gibiydi, raflardan tomarları alıyor, bunların kurdelelerini ve mühürlerini söküp atıyor, ilk birkaç satırlarını okuduktan sonra da atıp diğer tomarlardan birine yapışıyordu. "Hadi!" diye gürledim.

"Bekle!" diye üsteledi Celwin, bir tomar daha aldı, mührünü koparıp açtı. "Daha değil!"

Sarayın içinden bir çatırtı geldi; önce naralar yankılandı sonra feryatlara boğuldu ortalık. Galahad, kütüphanenin dış kapısının önünde durmuş babasına bizimle gelmesi için yalvarıyordu. Ne var ki Ban eliyle işaret ederek oğluna gitmesini söyledi, Galahad'ın söyledikleri önemsiz ayrıntılarmış gibi. O anda kapı bir tekmeyle açıldı ve ter içindeki üç Frank savaşçısı hızla içeri daldı. Galahad onların karşısına çıkmak üzere fırladı, ancak babasının canını kurtaracak kadar hızlı değildi. Ban ise kendini savunmaya kalkmadı bile. En öndeki Frank kılıcıyla Ban'i biçti; lakin zannımca Benoic Kralı, düşmanın kılıcı kendisine vurmadan evvel yüreğindeki üzüntüden dolayı ölmüştü zaten. Kral'ın başını kesmeye çalışan Frank, Galahad'ın mızrağının ucunda can verdi, ben ise Hywel'in Gazabı ile ikinci düşmana doğru hamle yaptım ve bu adamın yaralı gövdesini üçüncü Frankın üzerine doğru ittim. Yaralı Frank'ın nefesi de Saksonların nefesi gibi o acı biralarından kokuyordu. Galahad yanıma geldi, üçüncü düşmanı öldürmek üzere mızrağı ile hamle

yaptı, ancak dışarıdaki koridordan diğer Frankların ayak sesleri geliyordu. Kılıcımı düşmanın gövdesinden söktüm ve kütüphanenin önündeki odaya doğru geriledim. "Hadi diyorum, seni ihtiyar budala!" diye seslendim dik kafalı Rahip'e.

"İhtiyar olabilirim Derfel; ama budala değilim asla." Rahip güldü, o acı kahkahadaki bir şey benim dönüp bakmama sebep oldu nedense. Sanki bir rüyanın içindeymişiz gibi, Rahip, o uzun gövdesi ile dimdik doğruldu ve kamburu kayboldu gitti. Hiç de çirkin değildi şimdi; haşmetliydi, olağanüstüydü ve irfan doluydu – öyle ki ölenlerin feryatlarının yankılandığı kan kokan böyle bir yerde bile hiç hissetmediğim kadar emniyette hissediyordum artık kendimi. O ise beni bunca süre kandırmış olduğu için hala gülüyordu bana.

"Merlin!" dedim... itiraf etmeliyim ki gözlerime yaşlar dolmuştu.

"Bana birkaç dakika daha tanımalısın," dedi, "onları uzakta tut." Demin yaptığı işe devam etti; tomarları çekip çekip alıyor, mühürlerini koparıp çabucak baktıktan sonra atıyordu. Kılık değiştirmede faydalandığı, tek gözünü örten o bandı da çıkarmıştı. "Onları uzakta tut," dedi yeniden ve açılmamış tomarlara doğru ilerledi. "İşittim ki kan dökme konusunda iyiymişsin; o takdirde şu anda çok çok iyi olman gerek."

Galahad, arpı ve arpçı taburesini kütüphanenin dış kapısının önüne getirdi, sonra da ikimiz bu eşiği mızrak, kılıç ve kalkanlarımızla savunmaya koyulduk. "Onun burada olduğunu biliyor muydun sen?" diye sordum Galahad'a.

"Kim buradaymış?" Galahad, mızrağını, yuvarlak bir Frank kalkanına sapladı, sonra hemen geri çekti.

"Merlin."

"O burada mı?" Galahad hayretler içindeydi. Saçları omuzlarına dökülen, sakalı kanlı bir Frank, nara atarak mızrağı ile bana doğru hamle yaptı. Mızrak ucunun biraz arkasından yakaladım ve bu şekilde adamı kılıcıma doğru kuvvetle çektim. Fırlatılan başka bir mızrak yanımdan geçti ve çelik ucu, kapının üstüne saplandı. Adamlardan birinin ayağı arpın tellerine takıldı ve adam yere düştü; Galahad'ın tekmesi adamın suratına indi. Kalkanımın kenarını Franklardan birinin ensesine indirdim, bana doğru gelen bir kılıç darbesini savuşturdum. Saray feryatlarla çınlıyor, her yere yanık kokusu doluyordu; neyse ki bize saldıran adamlar kütüphanede

yağmalanacak bir şey olmadığını düşünerek tepenin üzerindeki bu binanın başka yerlerinde daha kolay ele geçirilebilecek şeyler bulmaya karar vermişlerdi.

"Merlin burada mı yani?" diye sordu Galahad kuşkuyla.

"İnanmıyorsan kendin bak."

Ban'in yakında felakete uğrayacak kütüphanesinde alelacele bir şeyler arayan uzun boylu adama baktı Galahad. "Merlin o mu?"

"Evet."

"Onun burada olduğunu nasıl anladın?"

"Anlamadım ki," dedim. "Hadi gel bakalım piç herif!" Bunu iri yarı bir Frank'a söylemiştim; meşin pelerinliydi, çift ağızlı bir savaş baltası taşıyor, belli ki kendini bir kahraman olarak ispat etmeye çalışıyordu. Hücum ederken savaş ilahisini mırıldanıyordu, hatta can verirken bile. Balta, Galahad'ın ayağının dibindeki tahtalara saplandı, Galahad mızrağını Frank'ın göğsünden çekip çıkardı.

"Buldum! Buldum!" diye bağırdı aniden Merlin arkamızdan. "Silius Italicus, tabii ya! İkinci Kartaca Savaşı ile ilgili on sekiz kitap yazmamıştı ki; on yedi kitap yazmıştı sadece. Nasıl böyle bir budalalık yapabildim? Haklısın Derfel, ben ihtiyar bir budalayım! Korkulacak bir aptal! İkinci 'Abartma' Savaşı üzerine yazılmış on sekiz kitap haa? Halbuki çocuklar bile bilir ki sadece on yedi kitap yazılmıştır bu konu üzerine. Buldum işte! Hadisene Derfel, vaktimi ziyan etme benim! Bütün gece burada oyalanamayız!"

Dağınık kütüphaneye koştuk yeniden. Büyük çalışma masasını geçici bir barikat olarak kapıya dayadım, Galahad ise batıya bakan pencerelerin panjurlarını tekmeleyerek açtı. Birkaç Frank, arpçı odasından bize doğru gelirken Merlin boynundaki tahta haçı çıkardı ve masanın önünde bir süreliğine de olsa durmak zorunda kalan Franklara doğru cılız bir kuvvetle fırlattı. Haç yere düşer düşmez kütüphanenin önündeki odada bir patlama ile birlikte aniden koca alevler yükseldi. Bu korkunç yangının tesadüfen çıktığını sanmıştım, odanın duvarı çökmüş ve yandaki ocaklardan biri tam haç yere düştüğü anda harlamıştı herhalde; lakin Merlin bu işte kendi parmağı olduğunu söyledi. "O korkunç şey bile bir işe yarıyormuş işte," dedi haçtan bahsederek, sonra feryatlar eden, kavrulan düşmana bakıp kıkırdadı. "Kızarın bakalım sizi solucanlar, kızarın!" O kıymetli parşömen tomarını koynuna tıktı. "Sen, hiç Silius Italicus'un eserlerini okudun mu?" diye sordu.

"Bu ismi hiç işitmedim Lordum," dedim, bir yandan onu açık pencereye doğru çekiştirirken.

"Destansı manzum türünde eserler yazardı sevgili Derfel, destansı manzum." Onu telaşla çekiştirmeme karşı direnerek elini omzuma koydu. "Bak sana bir öğüt vereyim." Büyük bir ciddiyetle konuşuyordu. "Destansı manzumları hiç okuma, uzak dur. Kendi tecrübelerime dayanarak söylüyorum bunu."

Oturup çocuklar gibi ağlayasım geldi birden. Merlin'in o irfan dolu, muzır gözlerine yeniden bakabiliyor olmak öyle huzur vericiydi ki. Öz babama kavuşmaktı bu. "Sizi çok özledim Lordum," deyiverdim.

"Öyle duygusal duygusal konuşma bakayım!" diye kızdı Merlin, sonra aceleyle koşturdu; bu esnada alevlerin arasından fırlayan bir Frank nara atarak masanın üzerinden kayıp bize doğru yaklaştı. Mızrağı ile bize hamle yaparken adamın saçından dumanlar tütüyordu. Kalkanımla mızrağını savuşturdum, kılıcımı soktum, bir tekme attım, sonra kılıcımı yeniden soktum. "Bu taraftan!" diye seslendi Galahad, pencerenin dışındaki bahçeden. Can veren Frank'a son bir kez daha kılıç savurduktan sonra döndüm ve bir baktım Merlin çalışma masasına dönmüş yeniden. "Acele etmeliyiz Lordum!" diye seslendim Merlin'e.

"Kedi!" diye izah etti Merlin. "Kediyi burada bırakamam! Aptallaşma!"

"Tanrılar aşkına Lordum!" diye bağırdım. Gel gelelim Merlin, masanın altında ürkmüş gri kediyi yakalamak için çabalıyordu. Nihayet kucağında kedi ile pervazdan dışarıya, şifalı otların olduğu bahçeye çıktı; bahçenin hudutlarında bu koya özgü küçük çalılar vardı. Batıdaki güneş şahane bir manzara sunuyor, semaları olağanüstü bir kırmızıya boyuyordu; güneşin alevli aksi, koy sularına düşmüştü. Çalıları geçtik ve Galahad'ın peşinden bir dizi basamaktan indik, bir bahçıvan kulübesinin yanından devam ettik, oradan da granit zirvenin tam bağrından dolaşan tehlikeli bir patikaya vardık. Patikanın bir yanı taş bir tepe, diğer yanı ise boşluktu; neyse ki Galahad bu yolları çocukluğundan beri biliyordu ve bizi o karanlık denize doğru emin bir şekilde götürdü.

Denizin üzeri cesetlerle doluydu. Tıka basa dolmuş ve batmaması bir mucize olan teknemiz birkaç yüz metre açılmıştı bile; kürekler çekiliyor, teknedeki onca insan emniyetli bir yere sığınmak istiyordu. Ellerimi ağzımın kenarına götürüp bağırdım.

"Culhwch!" Sesim kayalıklarda yankılandıysa da, Ynys Trebes'in akıbetini işaret eden inlemeler feryatlar arasında, denizde kayboldu gitti.

"Bırak gitsinler," dedi Merlin sakin bir sesle, sonra Peder Celwin kılığında iken de üzerinde olan o kirli cüppesinin iç ceplerini yoklamaya koyuldu. "Tut şunu." Kediyi kucağıma verdi, sonra yeniden cüppesinin ceplerini yokladı ve küçük, gümüş bir boru çıkararak bir kez öttürdü. Tatlı bir sesi vardı bu borunun.

Boru öter ötmez, küçük ve siyah bir sandal Ynys Trebes'in kuzey kıyısında belirdi. Cüppeli tek bir kişi, kıç tarafında bir ıskarmoz olan kavisli küçük sandalı itiyordu. Sandalın sivri bir pruvası vardı ve tam üç kişilikti. Sandalın içinde, Merlin'in mührü olan Boynuzlu Tanrı Cernunnos'un sureti işlenmiş tahta bir sandık vardı. "Bu hazırlıkları ben yaptım," dedi Merlin havalı bir eda ile, "sahip olduğu parşömenlerin aslında ne olduğunu bilmeyen zavallı Ban'in halini gördüğüm zaman. Daha çok vakte ihtiyacım olacağını düşünüyordum, öyle de çıktı zaten. Tabii tomarlar etiketlenmişti, o fili şairleri tomarların yerini karıştırıp duruyordu neyse ki. Karıştırmadıkları zaman ise ya bazı mısraları kendileri yazmış gibi gösterip yürütüyor ya da mısraların üzerine kendi eklemelerini yapıyorlardı. O sefillerden biri altı ay boyunca Catullus'un eserinden çalıntılar yaptıktan sonra gidip Catullus parşömenini Eflatun'un eserleri arasına koydu. İyi akşamlar sevgili Caddwg!" Kayıkçıyı dostane bir şekilde selamladı Merlin. "Her şey yolunda mı?"

"Dünyanın sonu geldi, ama onun haricinde her şey yolunda, evet," diye homurdandı Caddwg.

"Sandık sende ama," diye mühürlü kutuyu işaret etti Merlin. "Bu hariç hiçbir şey mühim değil."

Zarif sandal bir zamanlar saraya aitti, körfezin açıklarına demirlemiş gemilerdeki yolcuları kıyıya getirirdi; kendisinden haber beklemesi için kayıkçıyı tembihlemişti Merlin. Kayığa bindik, asık suratlı kayıkçı Caddwg küçük sandalı akşamın çöktüğü denize doğru itti. Yukarılarda bir yerden fırlatılan tek bir mızrak yanımızdaki suya düştü, deniz tarafından yutuldu. Bunun haricinde kaçışımız sorunsuz oldu, kimse tarafından fark edilmedik.

Dumanlar denizin üzerine kadar tütüyordu. Akıbetleri felaket olanların feryatları, artık sonuna gelmiş bu günde, bir ağıt oluşturuyordu. Ele geçirdikleri şehre giden o yoldan koşturup suya atlayan mızraklı Frank savaşçılarının karanlık siluetlerini görebiliyor-

duk. Güneş battı; körfezi karanlığa bulayarak, saraydaki alevleri daha da parlak kılarak. Alevlerin sıçradığı bir perde bir an kuvvetle parladı, sonra da küle dönerek dağıldı. En korkunç yangın ise kütüphanedeydi; alevler parşömen tomarlarına teker teker sıçrıyor ve sarayın o kanadını bir cehenneme çeviriyordu. Kral Ban'in cenaze ateşiydi bu, gece boyunca yanan.

Galahad ağladı. Sandalın içinde diz çöktü, mızrağına sarıldı ve evinin küle dönmesini izledi. İstavroz çıkardı, sonra bir dua mırıldandı, babasının ruhu huzur içinde olsun diye... Ban'in inandığı ne tür bir öbür dünya ise oraya huzur içinde gitsin diye. Şükür ki deniz sakindi. Kırmızıya ve siyaha boyanmıştı, kana ve ölüme; düşmanımızın hortlaklar gibi danslar yapıp zaferlerini kutladığı o yanan şehrin aksinin vurduğu kusursuz bir ayna olmuştu deniz. Ynys Trebes bir daha asla onarılmadı, yeniden inşa edilmedi. Surlar yıkıldı, her yerini otlar bürüdü, deniz kuşları yuva yaptılar buraya. Frank balıkçılar, onca kişinin öldüğü bu adadan çekinir oldu. Buraya Ynys Trebes demiyorlardı artık, kendi kaba lisanlarında yeni bir isim vermişlerdi buraya: Ölüm Tepesi. Ve denizcilerin söylediklerine göre geceleri, ada simsiyah denizden karanlık bir siluet olarak yükseldiği vakit, kadınların feryatları ve çocukların ağlamaları duyulurmuş.

Koyun batı yakasındaki ıssız bir kumsala çıktık. Kayığı orada bıraktık ve Merlin'in mühürlü sandığını, volkanik kayaların ve rüzgarın yassılaştırdığı dikenli çalıların arasından bu burnun sırtına doğru çıkardık. Biz zirveye ulaştığımızda gece tamamen çökmüştü; dönüp baktım, Ynys Trebes karanlıkta sönmek üzere olan bir kor gibiydi artık. Yükümü Arthur'un sorumluluğuna teslim etmek üzere döndüm.

Ynys Trebes yitirilmişti.

Beni evime sağ salim döndürmeleri için Bel'e ve Manawydan'a seneler evvel dua ettiğim o ırmak ağzından bindik Britanya'ya gidecek gemiye. Irmakta Culhwch'a rastladık, tıklım tıklım dolu teknesi çamura saplanmıştı. Leanor hayattaydı, adamlarımızın çoğu da öyle. Britanya'ya gidebilecek gemilerden biri ırmakta demir atmış bekletiliyordu. Geminin kaptanı şehirden canlarını kurtaran insanları evlerine taşıma karşılığı yüklü bir para almayı umuyordu, lakin Culhwch adamın boğazına kılıcını dayayınca kaptan bizi ücretsiz taşımak durumunda kaldı. Irmak kenarında yaşayan halkın gerisi ise Franklardan kaçmıştı. Ynys Trebes'in parlak alevlerinin

aksettiği bir gece boyunca bekledik ve sabah demir alıp kuzeye doğru yelken açtık.

Kıyının ufukta gitgide ufalmasını izliyordu Merlin, yaşlı adamın sahiden de aramıza döndüğüne inanmaya cesaret edemeyen ben ise ona bakıyordum. Uzun boylu, kemikli bir adamdı; muhtemelen benim gördüğüm en uzun boylu kişiydi hatta. kafasının üzerindeki tıraşlı bölgeden uzamış beyaz saçlarını arkada atkuyruğu toplamıştı siyah bir kurdele ile. Celwin kılığında iken saçları açık ve darmadağınıktı, lakin atkuyruğu topladığı saçları ile şu anda tanıdığım Merlin olmuştu. Eskimiş ve cilalanmış ahşap rengiydi teni, gözleri yeşildi, burnu ise kemikli ve sivri bir çıkıntı. Düşüncelere daldığı zamanlarda burmayı sevdiği bıyığı ve sakalları ince ince örülmüştü. Merlin'in yaşını kimse bilmezdi, ondan daha yaşlısını görmemiştim –druid Balise hariç– lakin Merlin ihtiyarlamaz, yaşlanmazdı. Bütün dişleri sağlamdı, genç adamlar kadar atikti, ama yine de zayıf, ihtiyar ve yardıma muhtaçmış gibi görünmeyi severdi. Siyah kıyafetler giyerdi, daima siyah; asla başka renk giymezdi ve uzun, siyah bir asa taşımayı adet edinmişti. Tabii Armorica'dan ayrıldığımız şu anda makamını gösteren o nişanı yoktu yanında.

O hükmedici havası, boyundan, namından, ya da dış görünüşünün zarafetinden değil, kendinden, mevcudiyetinden geliyordu Merlin'in. Tıpkı Arthur gibi Merlin de girdiği odada dikkatleri üzerine çeken, salondan çıktığında ise ardında bir boşluk, bir ıssızlık bırakan bir adamdı; lakin Arthur'un mevcudiyetinde hoşgörü ve neşe vardı, Merlin'in mevcudiyeti ise huzursuz ediciydi. Size baktığında, sanki yüreğinizdeki sırları okur, daha da kötüsü bunu yapmaktan keyif alırdı Merlin. Muzip, sabırsız, aceleci ve mutlak irfan dolu bir insandı. Her şeyi küçümser, herkese haşin davranır, çok az insanı tam olarak severdi. Sevdiği insanlardan biri Arthur'du, biri Nimue idi ve sanıyorum ki biri de bendim. Gel gelelim bu hususta emin olmamın imkanı yoktu; ne de olsa Merlin farklı kılıklar sergilemekten ve aldatıcı davranışlar göstermekten hoşlanırdı. "Bana bakıyorsun Derfel!" dedi suçlayıcı bir sesle; teknenin kıç tarafında, sırtı hala bana dönük, duruyordu.

"Sizin bir daha asla uzaklara gitmemenizi diliyorum Lordum."

"Ne kadar duygusal bir ahmakmışsın sen Derfel." Döndü ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Seni, Tanaburs'un o ölüm çukuruna geri atsaymışım keşke. O sandığı benim kamarama götür."

Merlin, kaptana ait kamaraya yerleşmişti; sandığı buraya bıraktım. Merlin, alçak eşikten eğilerek geçti, kaptana ait yastıkları şöyle bir kabarttıktan sonra kendine hazırladığı bu rahat döşeğe otururak mutlu mutlu iç geçirdi. Hayatını tehlikeye atarak arayıp bulduğu o kalın parşömen tomarını, pırıldayan balık pulları ile dolu, işçiliği kaba bir masanın üzerine koyup bir parça açtı; gri kedi, kucağına sıçradı.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Ban'in sahip olduğu yegane kıymetli hazine bu," dedi Merlin. "Bunun haricindekiler Yunanlılar ve Romalılardan kalma beş para etmez şeylerdi ekseriyetle. Birkaç işe yarar şey vardı belki, ama fazla değil."

"Peki nedir bu?" diye sordum tekrar.

"Bu bir parşömen tomarı, sevgili Derfel," dedi, sanki bu soruyu sormuş olan ben bir aptalmışım gibi. Ynys Trebes'ten yükselen dumanların acı kokusunu hala taşıyan yelin şişirdiği yelkenleri görmek üzere yukarıdaki pencereye baktı. "Kuvvetli bir yel!" dedi neşeyle. "Gece çöktüğünde evde olur muyuz dersin? Britanya'yı özledim." Tekrar parşömen tomarına baktı. "Peki ya Nimue? Sevgili çocuğum nasıl?" diye sordu, parşömenin ilk satırlarını okurken.

"Onu en son gördüğümde," dedim acı bir sesle, "tecavüze uğramış ve bir gözünü kaybetmişti."

"Olur böyle şeyler," dedi Merlin pervasızca.

Onun bu vurdumduymazlığı beni öfkelendirmişti. Bir süre bekledim, sonra parşömen tomarında ne olduğunu sordum tekrar.

Merlin iç geçirdi. "İnsanı canından bezdirirsin Derfel. Yine de sana müsamaha göstereceğim." Bıraktığı el yazması kıvrılıp rulo oldu yeniden; kaptana ait rutubetli ve eskimiş yastıklara yaslandı Merlin. "Caleddin'in kim olduğunu biliyorsundur muhakkak, öyle değil mi?"

"Hayır Lordum," diye itiraf ettim.

Ümitsizlik içinde ellerini kaldırdı. "Bu cehaletinden hiç utanmıyor musun, Derfel? Caleddin, Ordoviciilerin bir druidiydi. Rezil bir kabiledir onlar, ben iyi bilirim. Çünkü karılarımdan biri Ordoviciiliydi; öylesi bir yaratık tam bir ömür törpüsüdür. Bir daha asla." Anımsadığı şeyler yüzünden ürperdi, sonra dönüp yüzüme baktı. "Nimue'nin ırzına Gundleus geçti, öyle değil mi?"

"Evet," dedim, bunu nasıl bilebildiğine şaşıp kalarak.

"Aptal herif! Aptal herif!" Sevgilisinin başına gelenler Merlin'i öfkelendirmekten ziyade keyiflendirmiş gibiydi. "O herif ne acılar çekecek şimdi. Nimue kızgın mı?"

"Öfkesinden kuduruyor."

"Güzel. Öfke faydalı bir şeydir ve sevgili Nimue'nin de bu konuda özel bir yeteneği var. Hıristiyanlarda gördüğüm ve hiç katlanamadığım şeylerden biri de o mülayim halleri. Düşünebiliyor musun, mülayim olmak onlar için bir erdem olmuş. Ne korkunç bir fikir bu. Herkes yemeğini diğer herkese uzatırsa o yemek soğur gider. Mülayim olmak iyi bir şey değildir Derfel. Kızabildiğimiz ve bencillik yapabildiğimiz için dünya ilerlemeye devam ediyor." Güldü. "Şimdi Caleddin konusuna gelelim. Ordovicii olmasına rağmen, iyi bir druiddi bu adam; benim kadar iyi bir druid değildi tabii ki, ama zamanında iyiymiş işte. Aklıma gelmişken, Lancelot'u öldürme teşebbüsün pek hoşuma gitti, onun işini bitirememen çok yazık. Şehirden kaçtı zannedersem, öyle değil mi?"

"Şehrin sonunun geldiği anlaşıldığı an kaçtı."

"Denizciler der ki batan bir gemiyi ilk fareler terk eder. Zavallı Ban. Aptalın tekiydi, ama iyi yürekli bir aptaldı."

"Biliyor muydu senin kim olduğunu?" diye sordum.

"Tabii ki biliyordu," dedi Merlin. "Ev sahibimi aldatmak korkunç bir kabalık olurdu benim için. Bunu kimselere söylemedi tabii, aksi halde sihir yoluyla kırışıklıklarını nasıl gidereceklerini öğrenmek isteyen bir sürü şair tarafından etrafım kuşatılırdı. Bir parça sihrin ne kadar can sıkıcı bir şey olabileceğini bilemezsin Derfel. Ban, kim olduğumu biliyordu, Caddwg de öyle. Ne de olsa benim hizmetkarımdır o. Zavallı Hywel öldü, öyle değil mi?"

"Madem bunu biliyorsunuz," dedim, "o halde niçin soruyorsunuz?"

"Sohbet ediyorum işte!" diye itiraz etti. "Sohbet etmek, medeni olmanın sanatlarından biridir, Derfel. Herkes öyle elinde kılıç ve kalkanla, homurdanarak geçiremez hayatını. Bazısı haysiyetini korumaya da gayret eder, benim gibi." Burnunu çekti.

"Peki, Hywel'in öldüğünü nasıl bildin?" diye sordum.

"Çünkü Bedwin bana bir mektup yazdı ve bunu bildirdi, seni aptal."

"Bedwin ile bunca yıldır yazışıyor muydunuz yani?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Tabii ki! Benim öğütlerime ihtiyacı vardı. Ortadan tamamen kaybolduğumu mu zannediyordun sen?"

"Ortadan kaybolmuştunuz ama," dedim gücenmiş bir şekilde.

"Saçma. Beni nerede arayacağınızı bilmiyordunuz sadece. Zaten Bedwin de hiçbir konuda benim sözümü dinlemedi. Ortalığı öyle bir karıştırdı ki o adam! Mordred hayatta! Çok büyük bir aptallıktan başka bir şey değil bu. O çocuğu, doğar doğmaz, kendi göbek bağı ile boğmak lazımdı; ama Uther böyle bir şeye asla ikna olmazdı tabii. Zavallı Uther. Erdemli babaların tohumlarının da erdemli olacağını zannediyordu! Ne büyük saçmalık! Buzağı gibidir çocuk; eğer sakat doğmuşsa kafasına vurup öldürürsün, sonra da ineği yeniden yavrulattırırsın. Tanrılar çocuk yapma işini bu yüzden o kadar zevkli kılmıştır, o küçük canavarlara bir şey oldukça onların yerine başkalarını dünyaya getirmemiz için. O iş kadınlar açısından pek zevkli değildir tabii, ama birilerinin acı çekmesi lazım işte. Tanrılara şükür olsun ki acıyı çeken kadınlar, biz değil."

"Sizin hiç çocuğunuz var mıydı?" diye sordum, bunu sormak niçin daha evvel aklıma gelmemişti ki?

"Tabii ki var! Ne kadar tuhaf bir soru bu." Sanki benim aklımdan şüphe duyuyormuşçasına baktı bana. "Onların hiçbirini de sevmem, neyse ki çoğu öldü zaten, sağ kalanları da ben evlatlıktan reddettim. Bir tanesi Hıristiyandır hatta." Ürperdi. "Ben diğer insanların çocuklarını yeğlerim, onlar çok daha kıymet bilir ve minnettar olurlar. Nerde kalmıştık? A evet, Caleddin. Korkunç bir adamdı." Başını düşünceli düşünceli salladı.

"Bu parşömeni o mu yazmış?" diye sordum.

"Saçmalama Derfel," diye çıkıştı bana, sabrı taşmış bir şekilde. "Druidler hiçbir şey yazamaz, kurallara aykırıdır bu. Bunu biliyorsun! Bir şeyi yazıya geçirdiğin an ona kesinlik kazandırmış olursun. Değişmez bir kaide olur. Herkes tartışmaya başlar, söz sahibi, yetki sahibi kesilirler, metinlere dayanarak konuşurlar, sonra daha çok tartışmaya başlarlar ve kısa süre içinde de birbirlerini öldürürler. Ama hiçbir şeyi yazıya dökmezsen, kimse ne söylediğini bilmez ve söylediğini daima değiştirebilirsin. Sana her şeyi izah etmem mi lazım?"

"Parşömen tomarında ne yazdığını izah edebilirsiniz en azından," dedim mütevazı bir şekilde.

"Ben de tam öyle yapıyordum! Ama lafımı kesip duruyorsun ve konuyu değiştiriyorsun! Tuhaf bir davranış! Senin Tor'da geçen çocukluğunu hatırlıyorum da... keşke daha çok kırbaçlattırsaydım seni; saygılı olmayı öğrenirdin o zaman. İşittiğime göre Gwlyddyn konağımı yeniden inşa ediyormuş, öyle mi?"

"Evet."

"İyi ve dürüst adamdır Gwlyddyn. Elinden geleni de yapıyordur, ama konağı benim inşa etmem gerekecek muhtemelen."

"Parşömen," diye konuyu hatırlattım ona.

"Tamam, tamam! Caleddin bir rahipti, sana bunu söylemiştim. Ordoviciiliydi ayrıca. Korkunç yaratıklardır bu Ordoviciililer. Neyse, şimdi sen o Kara Yıl'ı anımsa, kendine şu soruyu sor: Suetorius bizim dinimizle ilgili onca şeyi nasıl bilebiliyordu? Suetorius'un kim olduğunu biliyorsundur herhalde, öyle değil mi?"

Bu soru bir hakaret sayılırdı, çünkü her Britanyalı bilirdi ki bundan dört yüz sene evvel, o Kara Yıl'da İmparator Neron tarafından tayin edilmiş vali idi Suetonius Paulinus... bizim kadim dinimizi neredeyse tamamen yok eden adam. Suetonius'un iki lejyonunun, Ynys Mon'daki druidlerin kutsal mabedini yakıp yıkmasının öyküsünü her Britanyalı dinlemiştir çocukluğunda. Ynys Trebes gibi Ynys Mon da bir adaydı; tanrılarımızın en ihtişamlı mabedi idi orası. Ne var ki Romalılar oradaki boğazdan geçmenin bir yolunu bulmuşlardı; her rahibeyi, druidi, ozanı kılıçtan geçirdiler. Bütün kutsal koruları yok ettiler, kutsal gölü kirlettiler; öyle ki artık elimizde kalan, eski dinimizin bir gölgesi idi sadece, druidlerimiz ise –Tanaburs veya Iorweth gibi– o eski ihtişamın cılız kalıntılarıydılar artık. "Suetonius'un kim olduğunu biliyorum," dedim Merlin'e.

"Başka bir Suetonius daha vardı," dedi keyifle. "Romalı bir yazar, iyi de yazardı. Bu adamın De Viris Illustribis adlı bir eseri vardı Ban'de; bu eserde şairlerin hayatları anlatılır esas olarak. Virgil'in rezaletlerinden özellikle bahseder Suetonius. Şairlerin koynuna giren şeyler oldukça tuhafmış doğrusu, ekseriyetle diğer şairler oluyor tabii koyunlarına giren. O eserin yanmış olması çok kötü, başka kopyasını hiç görmedim çünkü. Ban'deki tomar en son kopya olabilir, o da kül oldu işte. Virgil'in içi rahatlar artık. Neyse, diyeceğim, Ynys Mon'a saldırmadan evvel Suetonius Paulinus bizim dinimizle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Sihir yapıp ken-

disini kurbağaya ya da şaire çevirmeyeceğimizden emin olmak için gidip itirafçı bir hain buldu... druid Caleddin'di bu hain. Caleddin, bildiği her şeyi Romalı bir katibe anlattı, katip de onun söylediklerini berbat bir Latince ile yazıya geçirdi. Ama dili berbat olsun olmasın, bu, eski dinimizin kayıtlı olduğu yegane belgedir; bütün eski gizlerimiz, bütün ayinlerimiz, bütün manalar ve bütün o güç. İşte bu, çocuğum, o belgedir." Tomarı işaret etti ve nasıl başardıysa, masadan düşürdü parşömeni.

Kaptanın ranzasının altından elyazmasını aldım. "Meleklerin kanat uzunluklarını ölçmeye çalışan bir Hıristiyan olduğunuzu sanmıştım bense," dedim huysuzca.

"Sapıkça konuşma Derfel! Herkes bilir ki meleklerin kanat uzunluğu, söz konusu meleğin boyuna ve ağırlığına göre farklılık gösterir." Parşömen tomarını yeniden açtı, içindekilere bakmaya koyuldu. "Ben bu defineyi her yerde aradım; Roma'da bile! Meğer o ihtiyar budala Ban, aradığım şeyi Silius Italicus'un on sekizinci cildi olarak kayda geçirmiş. Pek güzel olduğunu söylediği o eserin tamamını okumamış olduğu belli oldu böylece. Öte yandan bana öyle geliyor ki hiç kimse onun tamamını okumamıştır. Nasıl okusunlar ki?" Şöyle bir ürperdi.

"Bunu bulmanın beş yıldan fazla sürmüş olmasına şaşmamak lazım," dedim, o süre boyunca Merlin'i özleyen onca insanı düşünerek.

"Saçma. Böyle bir parşömen olduğunu bir sene evvel duydum ben. Bundan evvel başka şeyler arıyordum: Bran Galed'in Boynuzu'nu, Laufrodedd'in Bıçağı'nı, Gwenddolau'nun Zar Kupası'nı, Eluned'in Yüzüğü'nü. Britanya'nın Hazinelerini Derfel." Mühürlü sandığına bakarak duraksadı, sonra tekrar bana döndü. "Bu hazineler güce açılan kapının anahtarları Derfel; lakin bu parşömendeki gizler olmadan o hazineler cansız eşyalar olarak kalır sadece." Sesinde ender rastlanan bir hürmet vardı ve bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü On üç Hazine Britanya'nın en gizemli ve en kutsal tılsımları idi. Benoic'da, karanlıkta ürpere ürpere ormandaki Franklara kulak kesildiğimiz bir gece Galahad, hazinelerin bu kadar zaman dayanmış olma fikrini inandırıcı bulmadığını söylemişti; uzun seneler süren Roma hükmü altında hazinelerin yok olup gitmiş olacağını düşünüyordu. Fakat Merlin'in daima ısrarla söylediğine göre, mağlubiyetin geldiğini gören eski druidler, bu hazineleri hiçbir Romalının bulamayacağı derinliklere gizlemişti. Merlin hayatını o On Üç Hazineyi bulmaya adamıştı; hazinelerin kullanı-

lacağı anı görmek Merlin'in tüm benliğiyle arzu ettiği bir şeydi. Hazinelerin nasıl kullanılacağı ise Caleddin'in yitik parşömeninde yazılıydı anlaşılan.

"Ne anlatıyor peki bu parşömen bize?" diye sordum hevesle.

"Nereden bileyim? Okumama fırsat vermiyorsun ki. Gidip faydalı bir şeylerle uğraşsana sen. Git kürek çek, halat bağla ya da ne bileyim... denizciler boğulmadıkları zaman neyle meşgul olurlarsa sen de onu yap işte." Ben kapıya gidene kadar bekledi Merlin.

"A, bir şey daha," diye ekledi aklı başka bir yerdeyken.

Döndüm, kalın parşömenin ilk satırlarında göz gezdiriyordu. "Buyrun Lordum," dedim.

"Sana teşekkür etmek istemiştim de Derfel," dedi umarsızca, "dolayısıyla teşekkür ediyorum. Günü geldiğinde faydalı olacağını biliyordum."

Alevler içindeki Ynys Trebes'i ve ölen Ban'i düşündüm. "Arthur'un yapmamı beklediği işi başaramadım," dedim acı bir sesle.

"Arthur'un beklediği şeyleri kimse başaramaz. İnsanlardan çok fazla şey bekliyor çünkü o. Hadi sen git artık."

Lancelot ve anası Elaine'in, batıdaki Brocelinade'e yelken açacaklarını ve orada, Franklar tarafından Ban'in krallığından kovalanan mültecilere katılacaklarını zannetmiştim; halbuki Elaine ve oğlu kuzeydeki Britanya'ya yelken açmışlardı, Dumnonia'ya.

Dumnonia'dan Durnovaria'ya geçtiler; Merlin, Galahad ve benden tam iki gün evvel varmışlardı bu kente; bu yüzden onların kente girişini göremedik, lakin işittik... çünkü katliamdan kurtulan bu insanların şanlı öyküleri anlatılıyordu kentin her yerinde. Benoic'nın kraliyet kafilesi üç hızlı gemi ile yapmıştı yolculuklarını; bu gemilerin hepsi de Ynys Trebes'in düşmanın eline geçmesinden önce yola çıkmaya hazırdı zaten. Gemilerin ambarlarında Frankların Ban'in sarayında bulmayı ümit ettikleri altınlar ve gümüşler vardı. Kraliçe Elaine'in kafilesi Durnovaria'ya vardığı sıralarda Ban'in hazineleri de gizlenmişti. Kurtulanların hepsi yayaydı; hatta kimisi ayakkabısızdı. Hepsi paçavralar içinde ve toza bulanmışlardı, saçları deniz tuzu yüzünden sertleşmiş ve düğüm düğüm olmuştu, kıyafetlerinin ve hissiz parmakları ile kavradıkları silahlarının üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Benoic Kraliçesi Elaine ve artık Yitirilmiş bir Krallığın Kralı olan Lancelot, Guinevere'in

sarayında kendilerini yoksul göstererek yalvarmak üzere kentin ana caddesinden topallaya topallaya yürüdüler. Muhafızlar, şairler ve saraylılardan oluşan karışık bir kafile geliyordu peşlerinden; Elaine, bunların katliamdan kurtulan yegane insanlar olduğunu belirtti acınası bir ifade takınarak. "Eğer Arthur vermiş olduğu sözü tutsaydı... " diye sızlandı Guinevere'e, "vermiş olduğu sözün yarısını tutsaydı..."

"Annem! Anneciğim!" diye sarıldı Lancelot, Elaine'e.

"Tek arzum ölmek, yavrucuğum," dedi Elaine, "senin savaşta meydan okuduğun o ölüme gitmeliyim."

Guinevere, tabii ki duruma kusursuz bir şekilde el koydu. Kıyafetler getirildi, banyolar hazırlandı, yemekler pişirildi, şaraplar doldurudu, yaralar sarıldı, öyküler dinlendi, kıymetli armağanlar dağıtıldı ve Arthur'a haber salındı.

Öyküler şahaneydi. Kentte ağızdan dolaşmıştı bu öyküler; biz Durnovaria'ya vardığımızda ise Dumnonia'nın her köşesinde anlatılıyordu artık, hatta sınırların ötesine geçip Britanya ve İrlanda'daki ziyafet salonlarına bile ulaşmıştı. Şanlı kahramanların öyküsüydü bu; balık adamın tasvir edildiği o kapıyı Lancelot ve Bors'un nasıl da savunduklarını, kumların üzerini Frank cesetleri ile nasıl da örttüklerini ve martıları Frank ciğerleri ile nasıl da beslediklerinin öyküsüydü. Bu öykülerde anlatıldığına göre, ışıltılı Tannladwyr'in Lancelot'un elinde yeniden parlayıp çakacağından korkan Franklar figan feryat merhamet dilenmişler; ne var ki şehirde Lancelot'un göremeyeceği bir noktadaki askerler korkup kaçmış. Böylece düşman şehre girmiş, dehşet verici savaş artık düpedüz korkunç bir hal almış. Düşman üzerine düşman öldürülüyor, şehirde sokak üzerine sokak müdafaa ediliyormuş; ne var ki Manawydan'ın kabuslarından çıkma zebaniler gibi denizden akın akın gelen demir miğferli düşmanların o akınına antik çağın kahramanları bile karşı duramazmış. Sayıca az olan Ynys Trebesli kahramanlar bu yüzden geri çekilmiş ve düşman leşleri ile tıkadıkları sokakları terk etmişler; düşman sayısı daha da artınca kahramanlar saraya çekilmişler. Burada ise Ban, o iyi yürekli Kral Ban, sarayın taraçalarından eğilip ufku tarayarak Arthur'un gemilerinin yolunu gözlüyormuş. "Gelecekler!" diyormuş Ban ısrarla, "çünkü Arthur söz verdi."

Öyküye göre Kral, taraçayı terk etmiyormuş bir türlü, aksi halde Arthur gelir de kendisi orada olmazsa herkes ne dermiş sonra?

Arthur'u karşılamak üzere kalmakta ısrar etmiş Ban; ama önce karısını öpmüş, veliahdını kucaklamış ve onlar Britanya'ya giderken yollarının açık olmasını dilemiş; sonra da dönüp o hiç gelmeyecek kurtarıcılarını beklemeye koyulmuş.

Olağanüstü bir öyküydü bu; derken ertesi gün, Armorica'dan başka gemi gelmeyeceğine kanaat getirdikleri vakit, öyküde ufak tefek değişiklikler yapmaya başladılar. Düşmanın Ynys Trebes'e girmesindeki suç, Culhwch ve Derfel komutasındaki Dumnonia kuvvetlerinde idi, öykünün yeni haline göre. "Onlar da savaştı," diye açıkladı Lancelot, Guinevere'e, "lakin şehri savunmayı beceremediler."

Cedric'in Saksonlarına karşı seferde olan Arthur, misafirlerini karşılamak üzere Durnovaria'ya at sürdü hızla. Bizim acınası kafilemiz ise, denizden Mai Dun'un surlarına kadar uzanan yolda kimse tarafından karşılanmadan yorgun argın yürüyerek geldi kente; Arthur ise bizden saatler evvel varmıştı buraya. Şehrin güney kapılarındaki muhafızlardan biri beni tanıdı ve bizi içeri aldı. "Tam vaktinde geldiniz," dedi muhafız.

"Ne için?" diye sordum.

"Arthur geldi. Ynys Trebes'te olanların öyküsünü anlatacaklar."

"Öyle mi?" Kente, oradan da batıdaki tepenin üzerinde bulunan saraya baktım. "Bunu dinlemek isterim işte," dedim ve yol arkadaşlarımla şehre girdim. Şehir merkezindeki dörtyol ağzına doğru acele acele yürüdüm; Sansum'un Mordred için inşa ettirdiği o küçük kiliseyi görmek istiyordum; lakin beni şaşırtan bir şey fark ettim. Burada ne küçük kilise ne de daha önceki mabet vardı; otlarla kaplanmış bir arsaydı sadece burası. "Nimue," dedim keyifle.

"Ne dedin?" diye sordu Merlin. Kimseler kendisini tanımasın diye kukuletalı bir cüppe giymişti.

"Kendini pek mühim bir kişi zanneden küçük bir adam," dedim, "burada bir kilise inşa edecekti. Ona mani olmak için Guinevere, Nimue'yi çağırttırdı."

"O halde Guinevere o kadar da mantıksız bir kadın değilmiş, öyle mi?" diye sordu Merlin.

"Ben mantıksızdır mı dedim?"

"Hayır sevgili Derfel, demedin. Yolumuza devam edelim." Tepeden, saraya doğru tırmanmaya başladık. Akşam çökmüştü, saraydaki esirler avlunun duvarlarındaki halkalara meşaleler dikiyor-

du; Lancelot ve Arthur'u görmeye gelmiş bir dolu insan. Guinevere'in bahçesindeki güllere ve su kanallarına verdikleri zararın farkında bile değildi. Kapıdan girdiğimizde kimse bizi tanımadı. Merlin kukuletalıydı, Galahad ve ben kurt kuyruğu takılmış miğferlerimizin yanakları koruyan kısmını kapatmak suretiyle yüzümüzü gizlemiştik. Culhwch ve bir düzine adamımızla birlikte kalabalığın arkasında bir yerlere sıkıştık.

Ve burada dinledik Ynys Trebes'in düşmanın eline geçişinin öyküsünü gece karanlığı çökerken.

Lancelot, Guinevere, Elaine, Arthur, Bors ve Bedwin, avlunun doğu kanadındaydılar; bu kısımda kaldırım diğer taraflara göre birkaç karış yüksek inşa edilmiş, böylece bir tür tiyatro sahnesi olmuştu. Avluya kadar inen merdivenler ve taraçanın altındaki duvarlara tutturulmuş parlak meşalelerin de etkisi ile tam bir seyirlik oluşturuyordu burası. Gözlerim Nimue'yi aradı, lakin burada değildi; genç piskopos Sansum da öyle. Piskopos Bedwin bir dua okudu, toplanmış kalabalıktaki Hıristiyanlar mırıldanarak cevap verdiler ve istavroz çıkardılar, sonra da Ynys Trebes'in düşmanın eline nasıl geçtiğinin öyküsünü dinlemeye koyuldular. Bors anlatıyordu öyküyü. Merdivenlerin başında dikilirken anlattı Benoic'nın savaşını, öyküyü dinleyenler dehşetleri işittikçe yutkunuverdiler, Lancelot'un kahramanlıkları anlatılırken ise coşku ile bağırdılar. Kendini fazla kaptırdığı an Bors, Lancelot'u işaret etti; Lancelot ise o esnada sargılı elini kaldırmış, coşkun kalabalığı sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu bir işe yaramayınca Lancelot başını salladı, halkın bu sevgisine layık değilmiş gibi görünerek. Siyahlara bürünmüş Elaine, oğlunun yanında gözyaşları içindeydi. Mağlubiyete uğramış garnizona Arthur'un takviye kuvvet yollayamaması konusuna değinmedi Bors, lakin şöyle bir izahatta bulundu: Arthur'un Britanya'da savaşmakta olduğunu Lancelot biliyordu tabii, ama Kral Ban yine de o gerçekleşmesi imkansız umuduna sıkı sıkı sarılmış ve Arthur'u beklemişti. Yaralandığı için sargıları olan Arthur başını salladı, gözleri dolmuştu; özellikle de Kral Ban'in karısı ve oğlu ile vedalaştığı sahne Bors tarafından anlatılırken.

Benim de gözlerim dolmuştu, işittiğim yalanlardan değil ama, Arthur'u yeniden görme mutluluğuna eriştiğim için. Hiç değişmemişti Arthur. O kemikli yüzü hala güçlüydü, gözlerinde hala şefkat ifadesi vardı.

Bedwin, Dumnonialı askerlerin akıbetini sordu; bizim talihsiz ölümlerimizin öyküsü, isteksiz görünen Bors'un dudaklarından

ağır ağır döküldü. Şehrin surlarını düşmana teslim edenlerin biz Dumnonialı savaşçılar olduğunu işiten kalabalıktan homurtular yükselmeye başladı. Bors eldivenli elini kaldırdı. "İyi savaştılar ama!" dedi; ne var ki ahali yatışmamıştı.

Bors'un anlattığı saçmalıkları pek umursamıyor gibiydi Merlin. Kalabalığın arkasında adamın biri ile fısıldaşıyordu, derken bu tarafa geldi ve kolumu tuttu. "Çişim geldi, sevgili oğlum," dedi Peder Celwin sesi ile konuşarak, "ihtiyarların sidik kesesi işte, ne yaparsın. Sen şu ahmaklarla ilgilen, ben birazdan dönerim."

"Sizin adamlarınız da iyi savaştı!" diye bağırdı Bors kalabalığa doğru. "Mağlup olmalarına rağmen, erkeklere yakışacak biçimde öldüler üstelik!"

"Ve şimdi de, hortlak misali, öbür dünyadan geri döndüler," diye bağırdım; kalkanımı gürültüyle sütunlardan birine vurdum, kireç tozları döküldü. Meşalelerden birinin aydınlattığı alana geldim.

"Yalan söylüyorsun Bors!" diye haykırdım.

Culhwch da yanıma geldi. "Ben de diyorum ki yalan söylüyorsun Bors," diye homurdandı.

"Ben de yalancısın diyorum," diye ortaya çıktı Galahad.

Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim. Kının ahşap ağzına sürtünen çeliğin sesini işiten kalabalık geriledi, ezilmiş güllerin arasından taraçaya giden bir yol açılmış oldu böylece. Savaştan bitap düşmüş, toz toprak içinde, miğferli ve silahlı biz üç savaşçı yürümeye başladık. Ağır adımlarla yürüyorduk, miğferlerimizden sallanan kurt kuyruklarını gördükleri vakit ne Bors ne de Lancelot tek söz söylemeye cesaret edebildiler. Bahçenin ortasında durdum, Hywel'in Gazabı'nı bir gülistana sapladım. "Sizlerin yalan konuştuğunu söyler kılıcım," diye gürledim. "Esir oğlu Derfel der ki Benoic Kralı Lancelot ap Ban yalan konuşuyor!"

"Culhwch ap Galeid de bunu söyler!" Culhwch, yıpranmış kılıcını benim kılıcımın yanına sapladı.

"Ve Benoic Prensi Galahad ap Ban de bunu söyler," diyen Galahad kendi kılıcını bizimkilerin yanına sapladı.

"Bizim savunduğumuz surları hiçbir Frank ele geçiremedi," dedim ve Lancelot'un görebilmesi için miğferimi çıkarttım. "Bizim savunduğumuz surların dibinde o kadar çok leş vardı ki hiçbir Frank oraya tırmanmaya cesaret edemedi."

"Ve kardeşim," –Galahad da kendi miğferini çıkarttı– "babamızın son anlarında onun yanında olan bendim, sen değil."

"Ve sen Lancelot," diye bağırdım, "Ynys Trebes'ten ayrılırken sargılar içinde değildin hiç. Ne oldu? Geminizin küpeştesindeki bir kıymık mı battı yoksa parmağına?"

Bir gürültü koptu. Bors'un, avlunun köşelerinde bekleyen muhafızları bir yandan kılıçlarını çekerken bir yandan bize hakaretler yağdırmaya başladılar; lakin Cavan ve diğer adamlarımız açık kapılardan yetiştiler hemen ve mızraklarını tehditkar bir şekilde doğrulttular. "O şehirde hiçbiriniz savaşmamıştınız piç herifler," diye bağırdı Cavan, "hadi şimdi savaşın bakalım!"

Guinevere'in muhafızlarının kumandanı Lanval, taraçada dizilmeleri için okçularına bağırarak komut verdi. Elaine, bembeyaz kesilmişti; Kraliçe'nin sağında ve solunda bulunan Lancelot ile Bors da titriyorlardı. Piskopos Bedwin bağırıyordu, ama düzeni sağlayan Arthur oldu. Excalibur'u çıkardı ve kendi kalkanına gürültüyle vurdu. Lancelot ve Bors taraçanın gerisine sığınmışlardı; Arthur eli ile işaret ederek onları çağırdı, sonra da biz üç savaşçıya baktı. Kalabalık susmuştu, okçular oklarını sadaklarına geri soktular. "Muharebede," dedi Arthur nazikçe, avludaki herkesin dikkati onun üzerindeydi, "işler karışabilir. Muharebedeyken, olan biten her şeyi görmek imkansızdır. Çok fazla gürültü, çok fazla karmaşa, çok fazla dehşet vardır. Ynys Trebes'ten gelen dostlarımız," –kılıç tuttuğu elini Lancelot'un omzuna attı–"yanılmışlar, lakin bu yanılgıda bir art niyet yok. Şüphesiz kafası karışmış bir zavallı sizlerin öldüğünü söylemiş onlara, onlar da buna inanmış; neyse ki bu hataları düzeltilmiş oldu. Lakin mahcup olmasınlar! Çünkü Ynys Trebes'te herkese yetecek kadar şan kazanıldı zaten, öyle değil mi?"

Arthur, bu soruyu Lancelot'a yöneltmişti, ancak cevap veren Bors oldu. "Ben yanılmışım," dedi, "ve yanılmış olduğuma da sevindim."

"Ben de öyle," diye ekledi Lancelot, cesaret dolu, gür bir sesle.

"Gördünüz işte!" diye seslendi Arthur ve üçümüze bakıp tebessüm etti. "Artık alın silahlarınızı dostlarım! Hepiniz de kahramansınız, hepiniz!" Bekledi... ne var ki hiçbirimiz yerimizden kıpırdamadık. Meşale alevleri miğferlerimize ve toprağa saplı kılıçlarımızın çeliğine aksediyordu; gerçeği ortaya çıkaracak bir savaş talep eden bir meydan okumaydı bu kılıçlar. Yüzündeki tebessümü solan Arthur, tüm ihtişamıyla ayağa dikildi. "Sizlere kılıçlarınızı

oradan almanızı emrediyorum," dedi. "Burası benim evim. Sen Culhwch, sen Derfel, sizler benim yeminli askerlerimsiniz. Bozuyor musunuz yeminlerinizi?"

"Ben şerefimi koruyorum yalnızca Lordum," diye cevap verdi Culhwch.

"Senin şerefin bana itaat etmekle başlar," diye çıkıştı Arthur, o çelik gibi sesi tüylerimi ürpertmişti. Nazik bir adamdı Arthur, lakin unutulmaması gereken bir şey vardı: Arthur, Savaş Lordu unvanını nezaketi sayesinde elde etmemişti. Barıştan ve husumetlerin unutulmasından çokça bahsederdi, ama muharebede iken Arthur'un ruhu bunları unutur ve kendini tamamen kan dökmeye verirdi. Excalibur'un kabzasını kavrayan Arthur şu anda da kan dökebileceği tehdidinde bulunuyordu. "Kılıçlarınızı oradan alın," diye emretti, "aksi halde ben çıkaracağım o kılıçları, sapladığınız yerden."

Kendi Lordumuzla savaşamazdık, Arthur'a itaat ettik. Galahad da aynısını yaptı. Böyle teslim olduğumuz için canımız sıkılmıştı, kandırılmış gibi hissediyorduk kendimizi; Arthur ise evinde sükunet sağlandığı an yeniden tebessüm etmeye başladı. Kollarını iki yana açarak bize hoş geldiniz demek üzere basamaklardan indi; bizi görmekten dolayı duyduğu mutluluk öylesine barizdi ki bir anda bütün içerlemem ve küskünlüğüm uçup gitti. Kuzeni Culhwch'ı kucakladı, sonra bana sarıldı ve Lordumun gözyaşlarını hissettim yanağımda. "Derfel," dedi Arthur, "Derfel Cadarn. Hakikaten sen misin?"

"Ta kendisi Lordum."

"Biraz yaşlanmışsın," dedi tebessüm ederek.

"Siz ise hiç yaşlanmamışsınız."

Yüzü asıldı, "Ben Ynys Trebes'te değildim çünkü. Keşke orada olabilseydim ama." Galahad'a döndü. "Sizin yiğitliklerinizi işittim Prens Hazretleri, sizi selamlarım."

"Lakin lütfen saygısızlık etmeyin Lordum... kardeşime inanmak sureti ile bana saygısızlık etmeyin," dedi Galahad acı bir sesle.

"Hayır!" dedi Arthur, "Münakaşa istemiyorum. Dost olacağız burada. Israrlıyım." Arthur, koluma girdi ve üçümüzü taraçanın basamaklarından yukarı çıkardı, sonra da Lancelot ve Bors ile kucaklaşmamızı emretti. Ben kucaklaşmak istemeyince, Arthur kulağıma eğildi ve "Zaten bir sürü bela var başımızda, bir de bu mesele çıkmasın," diye fısıldadı.

Bir adım öne çıktım ve kollarımı iki yana açtım. Lancelot tereddüt etti, sonra bana doğru yaklaştı. Yağlanmış saçları menekşe kokuyordu. "Çocuk," diye fısıldadı kulağıma, yanağımı öperken.

"Korkak," diye fısıldadım bense; kucaklaşmamız sona erdi, ayrıldık, tebessümle.

Piskopos Bedwin, gözlerinde yaşlarla bana sarıldı. "Sevgili Derfel!"

"Size verecek harika haberlerim var," dedim yavaşça, "Merlin burada."

"Merlin mi?" Bedwin bakakaldı, verdiğim bu habere inanmaya cesaret edemiyordu. "Merlin burada, Merlin!" Haber ağızdan ağıza yayıldı çabucak. Merlin dönmüştü! Yüce Merlin geri dönmüştü. Hıristiyanlar istavroz çıkardılar, lakin onlar bile bu haberin ne kadar mühim olduğunun farkındaydılar. Merlin, Dumnonia'ya gelmişti, krallığın başının üzerindeki belalar sanki yarı yarıya hafiflemiş gibi göründü o anda.

"Nerede peki şimdi?" diye sordu Arthur.

"Dışarı çıktı," dedim cılız bir sesle, kapıyı göstererek.

"Merlin," diye seslendi Arthur. "Merlin."

Ancak hiç yanıt gelmedi. Muhafızlar Merlin'i aramaya gittiler, ama onu bulamadılar. Batıya bakan kapılardaki muhafızlardan birinin sonradan söylediğine göre bir gözü yamalı, kambur, yaşlı bir rahip, gri kedisi ile birlikte, kuru kuru öksürerek şehirden çıkmıştı; bunun haricinde öyle ak sakallı bir bilge görmemişlerdi.

"Korkunç bir muharebeden çıktın Derfel," dedi Arthur; sarayın ziyafet salonundaydık, domuz eti, ekmek ve şıra ikram ediliyordu bizlere. "Zorluklarla karşılaşan insanlar tuhaf rüyalar görebilir."

"Hayır Lordum," diye üsteledim, "Merlin buradaydı. Prens Galahad'a sorun."

"Soracağım," dedi "elbette soracağım." Ziyafet salonunun ortasındaki masaya baktı sonra Arthur; dirseklerini masaya dayamış olan Guinevere, Lancelot'u dinliyordu. "Hepiniz zorluklar çektiniz."

"Ama ben, sizin benden beklediklerinizi başaramadım, sizi yüzüstü bıraktım Lordum," diye itiraf ettim. "Çok üzgünüm bu yüzden."

"Hayır Derfel, hayır! Asıl ben, Ban'i yüzüstü bıraktım. Lakin başka ne gelirdi elimden? Öyle fazla düşman vardı ki." Sessizleşti, derken Guinevere'in kahkahası büyük salonda neşeyle çınlayınca yine tebessüm etti Arthur. "En azından Guinevere mutlu, beni memnun ediyor bu," dedi, sonra da Culhwch ile sohbet etmeye gitti. Culhwch, her şeyi unutmuş, körpe bir domuzun etlerini yutmakla meşguldü.

Lunete de saraydaydı o gece. Çiçekler iliştirdiği saçlarını örmüş ve alnının etrafında toplamıştı. Kolyeler, broşlar, bilezikler takmıştı; belinde gümüş tokalı bir kemer, üzerinde ise kırmızı renkli bir entari vardı. Bana tebessüm etti, elbisemin kolundaki tozları şöyle bir sildi, kıyafetlerime sinmiş olan kokuyu alınca yüzünü ekşitti. "Yara izleri sana yakışıyor, Derfel," dedi, hafifçe yüzüme dokunarak, "ama sen çok fazla tehlikeyi göze alıyorsun."

"Bir savaşçıyım ben."

"O tür tehlikelerden bahsetmiyorum. Benim kastettiğim Merlin ile ilgili hikayeler uydurman. Beni çok utandırdın! Hem bir de kendini 'esir oğlu' diye tanıtıyorsun! Hiç aklına gelmedi mi bunun beni nasıl utandıracağı? Evet biz artık birlikte değiliz, ama eskiden birlikte olduğumuzu biliyor insanlar, sen esir evladı olduğunu söyleyince benim nasıl rezil olacağımı düşünemedin mi? Biraz da başkalarını düşünmelisin Derfel, başkalarını düşünmelisin." Bizim sevgili olduğumuzu gösteren yüzüğü artık takmadığını fark ettim Lunete'in. Görseydim şaşardım zaten; ne de olsa Lunete benden çok daha zengin adamlar bulmuştu bile çoktan. "Herhalde Ynys Trebes'te aklını kaçırdın sen," diye devam etti, "yoksa Lancelot'a niçin meydan okuyasın ki? İyi kılıç kullandığını biliyorum Derfel, ama karşındaki sıradan bir savaşçı değil, Lancelot." Lunete, döndü ve Guinevere'in yanında oturan Kral'a baktı. "Olağanüstü biri, değil mi?" diye sordu.

"Bir benzeri daha yoktur," dedim acı bir sesle.

"İşittiğime göre de bekarmış üstelik, doğru mu?" dedi Lunete işveyle.

Kulağına eğildim. "Lancelot oğlanları tercih eder," diye fısıldadım.

Kolumu dürttü. "Seni ahmak. Hiç de öyle olmadığı belli. Lancelot'un Guinevere'e nasıl baktığını görmüyor musun?" Ve Lunete benim kulağıma doğru eğildi bu sefer, "Kimseye söyleme sakın," dedi kısık bir sesle, "Guinevere hamile."

"Güzel," dedim.

"Hiç de güzel değil. Guinevere çok mutsuz. Öyle karnı burnunda gezmek istemiyor, anlıyor musun? Ben de hamileyken çok mutsuzdum. A, şurada tanışmak istediğim biri var. Sarayda yeni simalar görmek hoşuma gidiyor. A, bu arada Derfel?" Tatlı bir şekilde tebessüm etti Lunete. "Bir banyo yapsan iyi olur canım." Salonun diğer tarafına, Kraliçe Elaine'in şairlerinden birinin yanına gitti.

"Eskileri atıp yenilere mi koşuyor?" diye sordu yanımda beliren Piskopos Bedwin.

"Ben öyle eskiyim ki Lunete'in beni hatırlıyor olmasına bile şaştım," diye cevap verdim somurtarak. Bedwin, gülümsedi, avluya çıktık, kimse kalmamıştı burada.

"Merlin seninle birlikteydi," dedi; bir soru değildi bu.

"Evet Lordum." Merlin'in 'birazdan döneceğim' diyip nasıl ayrıldığını anlattım.

"Bu tarz oyunları sever," dedi ümitsizce. "Devam et."

Bütün bildiklerimi anlattım Bedwin'e. Sönmek üzere olan meşalelerin dumanları arasında üst taraçada bir aşağı bir yukarı yürüdük. Piskopos Bedwin'e, Ban'in kütüphanesinden bahsettim, kuşatmanın öyküsünü gerçek hali ile anlattım. Lancelot ile ilgili gerçekleri söyledim; sonradan düşmanın eline geçen şehirden Merlin' in son anda kurtardığı Caleddin'in parşömeninden bahsettim ayrıca. "Merlin'in söylediğine göre," dedim, "Britanya'nın Hikmeti varmış o parşömen tomarında."

"Tanrıdan dilerim ki bu doğru olsun. Affet beni Tanrım," dedi Bedwin. "Birinin bize yardım etmesi gerekiyor."

"Durum kötü mü?"

Bedwin omuz silkti. Yaşlanmış, bitap düşmüştü. Kafasında bir tutam saç kalmış, sakalındaki kıllar azalmıştı; yüzündeki yorgunluk anımsadığımdan da fazlaydı. "Çok kötü değil," diye izah etti, "lakin bir türlü de düzelmiyor. Senin ayrıldığın zamankinden çok da farklı değil durum, bir şey hariç tabii... Aelle daha da kuvvetlendi, o kadar kuvvetlendi ki kendisine Bretwalda deme cüretini gösteriyor artık." Bu barbarca lakap karşısında Bedwin ürperdi. Bretwalda bir Sakson sıfatı idi ve 'Britanya Hükümdarı' anlamına geliyordu. "Durocobrivis ile Corinium arasındaki bütün toprakları ele geçirdi," dedi Bedwin. "Eğer elimizde kalan son altınlarla barış yapmasaydık o iki kaleyi de ele geçirirdi muhtemelen. Güneyde ise

Cerdic ile uğraşıyoruz; onun da Aelle kadar korkunç bir düşman olduğu ortaya çıktı."

"Aelle, Powys'e saldırmıyor mu?"

"Gorfyddyd de tıpkı bizim gibi Aelle'e altın ödedi."

"Gorfyddyd hasta değil miydi?"

"Her salgın hastalık gibi oradaki de geçip gitti. Gorfyddyd sağlığına kavuştu, şu anda Powys kuvvetlerinin yanı sıra Elmet savaşçılarına da kumanda ediyor. Bizim korktuğumuzdan da güçlü artık," dedi Bedwin ümitsizce. "Belki de bunun sebebi nefret ile hareket ediyor olması. Eskisi kadar içki içmiyor ve kopan kolunun öcünü Arthur'un kellesini koparark almaya yemin etmiş. Daha da kötüsü, Gorfyddyd Arthur'un yapmayı istediği şeyi yapıyor, kabileleri birleştiriyor; ama maalesef bize karşı birleştiriyor, Saksonlara karşı değil. Gundleus'un Silurialılarına ve Karakalkan İrlandalılarına, bizim kıyılarımıza saldırsınlar diye para ödüyor; Cadwy'e yardım etsin diye Kral Mark'a rüşvet veriyor. Hatta tahminimce şu anda da para topluyor, Aelle'e verilmek üzere. Böylece Saksonlar ile aramızdaki geçici barış bozulacak. Gorfyddyd güçleniyor, biz zayıflıyoruz. Üstelik onun Cuneglas gibi bir veliahdı var, bizde ise zavallı topal Mordred. Gorfyddyd'in topladığı bir orduya karşılık, bizde savaşçı çeteler var sadece. Bu seneki hasadı toplar toplamaz Gorfyddyd, yanında Elmet ve Powysli savaşçılarla güneye inecektir. Britanya'da görülmüş en büyük ordu olacağını söylüyorlar bunun; o halde şaşmamak lazım," sesini alçalttı "kimilerinin 'Gorfyddyd'in şartlarını kabul ederek barış yapalım' demesine."

"Neymiş Gorfyddyd'in şartları?"

"Tek bir şartı var: Arthur'un ölmesi. Ceinwyn'e karşı işlenen o ayıp yüzünden Arthur'u asla affetmeyecek Gorfyddyd. Pek haksız olduğu da söylenemez, değil mi?" Omuz silkti, sessizce birkaç adım yürüdü. "Asıl tehlike," diye devam etti, "Aelle'i savaşa sokacak parayı Gorfyddyd toplayabilirse ortaya çıkacak. Saksonlara daha fazla para ödeyerek bir barış daha yapamayız. Elimizde hiçbir şey kalmadı. Hazine tamtakır. Sonu gelmiş bir krallığa kim vergi öder ki? Vergileri halktan toplayacak mızraklı savaşçılara ödeyecek paramız dahi yok."

"Orada bir sürü altın var," dedim, başımla büyük salonu işaret ederek; şölendekilerin gürültüleri işitiliyordu. "Lunete'in üzerinde yeterince altın vardı," diye ekledim somurtarak.

"Prenses Guinevere'in nedimeleri," dedi Bedwin acı bir sesle, "mücevherlerini bağışlamıyorlar bu savaşa. Bağışlasalardı bile Aelle'e bir kez daha rüşvet verecek parayı bulamazdık. Eğer Aelle bize güzün saldıracak olursa, Arthur'un ölmesi gerektiğini fısıldaşarak konuşan adamlar o vakit bunu surlardan bağırarak söyleyecekler. Arthur buralardan gidebilir tabii. Broceliande'e gidebilir mesela; o zaman Gorfyddyd, Mordred'i kendi himayesi altına alabilir, böylece Powys'e tabi bir krallık oluruz."

Konuşmadan birkaç adım yürüdüm. Durumun bu kadar vahim olduğunu düşünememiştim. Bedwin'in yüzünde acı bir tebessüm belirdi. "Görünen o ki genç dostum, yağmurdan kaçarken doluya tutuldun sen. Kılıcına iş çıktı Derfel; hem de korkarım ki pek yakındır."

"Ynys Wydryn'i ziyaret edebilmek için vakit lazımdı bana," dedim.

"Merlin'i yeniden bulabilmek için mi?"

"Nimue'yi bulabilmek için," dedim.

Bedwin duraksadı. "İşitmedin mi yoksa?"

Yüreğimde bir ürperti dolaştı aniden. "Hiçbir şey işitmedim. Nimue'nin Durnovaria'da olacağını sanıyordum."

"Durnovaria'da idi," dedi Bedwin. "Prenses Guinevere çağırtmıştı onu. Buraya gelmesi tuhafıma gitmişti, ama geldi işte. Şunu anlamalısın, Guinevere ve Piskopos Sansum –o adamı hatırlıyor musun? Nasıl unutabilirsin ki zaten?– İşte o ikisi birbirlerinden nefret ediyorlar. Nimue, Guinevere'in silahı olacaktı. Guinevere'in aklında ne vardı, Nimue'nin nasıl yardım edeceğini düşünüyordu Tanrı bilir; Sansum da fazla beklemedi zaten. Nimue'nin cadı olduğunu ilan etmeye başladı vaazlarında. Ne yazık ki benim Hıristiyan kardeşlerimden kimileri pek de hoşgörülü sayılmazlar; Sansum, Nimue'nin taşlanarak öldürülmesi gerektiğini söyledi vaazlarında."

"Olamaz," dedim korkuyla.

"Hayır, hayır!" Beni sakinleştirmek için elini kaldırdı. "Nimue, kırsal bölgedeki putperestleri kente getirerek karşı koydu Sansum'a; Sansum'un yeni inşa ettirdiği kiliseyi yakıp yıktılar, büyük bir kargaşa koptu, bir düzine insan öldü, lakin ne Nimue ne de Sansum yaralandı. Kral'ın muhafızları, Mordred'e yönelik bir saldırı düzenlendiğini düşünerek telaşa kapıldılar. Böyle bir şey yoktu

tabii, ama yine de mızraklarını kullandılar. Kral'ın güvenliğinden sorumlu vekil Nabur tarafından tutuklandı sonra Nimue; Nabur, isyan çıkarmaktan suçlu buldu onu. Bir Hıristiyan olarak böyle bir karar vermesi doğaldı elbette. Piskopos Sansum, Nimue'nin öldürülmesini, Prenses Guinevere ise salıverilmesini istiyordu; bu iki isteğin arasında kalan Nimue, Nabur tarafından atıldığı hücrede çürüyordu bu arada." Bedwin duraksadı, en kötü haberi henüz vermemiş olduğu belliydi. "Nimue, aklını yitirdi Derfel," diye devam etti nihayet, Piskopos. "Kafesten çıkmak için çırpınan bir şahin gibiydi tıpkı, anlıyor musun? Parmaklıkları sallayıp duruyordu. Feryat figan bağıran bir deli olmuştu. Kimse onu zapt edemiyordu."

Birazdan ne söyleyeceğini biliyordum, başımı iki yana salladım. "Olamaz," dedim.

"Ölüler Adası," diye verdi korkunç haberi Bedwin. "Başka ne yapılabilirdi ki?"

"Hayır!" diye isyan ettim yeniden, çünkü Nimue artık Ölüler Adası'ndaydı, parçalanmış ruhlar arasında yitip gitmişti; böylesi bir akıbeti aklıma getirmeye bile dayanamıyordum. "Üçüncü Yara'sını da taşıyor artık," dedim yavaşça.

"Ne dedin?" Bedwin elini kulağına götürdü.

"Hiçbir şey," dedim. "Nimue hayatta mı peki?"

"Kim bilir? Yaşayan hiçbir insan adım atmaz oraya, giden olsa bile geri dönmez."

"Ama Merlin de oraya gitmiş olmalı işte," diye bağırdım, ani bir ferahlama ile.

Avlunun arkasında fısıldaştığı o adamdan haberleri almıştı elbet Merlin, hiçbir adamın ya da kadının cüret edemeyeceği şeyi Merlin yapabilirdi. Ölüler Adası'nda Merlin için hiçbir dehşet olamazdı. Yoksa başka ne sebepten böyle ivedi bir şekilde ortadan kaybolsun ki? Bir iki gün içinde Nimue'yi kurtarmış ve eski haline döndürmüş olarak Durnovaria'ya gelecek Merlin, diye düşündüm. Mutlaka böyle olmalıydı.

"Tanrıya dua edelim de öyle olsun," dedi Bedwin, "Nimue için."

"Sansum'a ne oldu?" diye sordum, öç almak istiyordum.

"Resmi bir ceza almadı," dedi Bedwin, "Lakin Guinevere, Arthur'u ikna etti ve Sansum, Mordred'in özel rahipliği görevinden

alındı; derken Ynys Wydryn'deki Dikenli Kutsal Ağaç Kilisesi'nin başındaki o yaşlı adamcağız vefat etti; ben de bizim genç piskoposumuzu o görevi devralması için ikna ettim. Pek hoşuna gitmedi tabii; lakin Durnovaria'da bir sürü düşman edindiğinin farkındaydı Sansum. Bu yüzden kabul etti."

Sansum'un ayağının böyle kayması Bedwin'in açıkça hoşuna gidiyordu.

"Buradaki gücünü kaybettiği kesin, bir daha da döneceğini zannetmiyorum. Sandığımdan çok daha kurnaz değilse tabii. Arthur'un feda edilmesi gerektiğini fısıldayanlardan biri de Sansum. Bir diğeri ise Nabur. Krallığımızda bir 'Mordredciler' cephesi oluştu Derfel. Bunlar şu soruyu soruyorlar: Arthur'un canını korumak için niye biz savaşacakmışız ki?"

Büyük salondaki sarhoş askerlerden biri açık havaya çıkmış istifra ediyordu, yerdeki kusmuklara basmadan geçtim. Adam öğürdü, başını kaldırıp bana baktı, sonra yeniden kustu.

"Dumnonia'yı başka kim yönetebilir?" diye sordum Bedwin'e, sarhoş askerin işitemeyeceği kadar uzaklaşmıştık.

"Bu güzel bir soru, Derfel; hakikaten başka kim yönetebilir bu ülkeyi? Gorfyddyd elbette; veyahut oğlu Cuneglas. Kimileri ise Gereint'in ismini fısıldaşıyor, lakin Gereint istekli değil. Nabur, benim ismimi bile önerdi. Doğrudan bir şey söylemedi tabii, sadece ima etti." Bedwin alaycı bir şekilde güldü. "Lakin düşmanlarımız karşısında benim elimden ne gelir ki? Bize Arthur lazım. Başka hiç kimse her yanı sarmış bu kadar düşmanı onca süre tutamazdı Derfel, ama halk bunu anlamıyor işte. Bu karmaşa yüzünden Arthur'u suçluyorlar. Halbuki o güç başka birisinde olsaydı karmaşa çok daha kötü olurdu. Doğru düzgün bir kralı bile olmayan bir krallığız biz, bu yüzden ihtiraslı bütün çapulcular gözlerini Mordred'in tahtına dikmiş durumda."

Gorfyddyd'e çok benzeyen o bronz büstün yanında durdum. "Eğer Arthur, Ceinwyn ile evlenmiş olsaydı..." diye başladım söze.

Bedwin müdahale etti. "Eğer Derfel, eğer. Eğer Mordred'in babası yaşasaydı; eğer Arthur kolunu alacağına Gorfyddyd'in canını alsaydı, o vakit her şey farklı olabilirdi. Tarih, bir sürü 'eğer' den başka bir şey değildir. Ve belki de haklısın. Eğer Arthur, Ceinwyn ile evlenmiş olsaydı şu anda barış olurdu belki, Aelle'in kellesi bir mızrak ucunda Caer Cadarn'ı süslerdi belki; ama Gorfyddyd,

Arthur'un başarılarına ne kadar süre katlanırdı ki dersin? Ayrıca Gorfyddyd'in o evliliğe niçin rıza gösterdiğini bir düşün bakalım."

"Barış için değil miydi?" diye fikir yürüttüm.

"Ah, nerede... değildi. Gorfyddyd, Ceinwyn'in Arthur ile nişanlanmasına tek bir sebepten müsaade etti; çünkü torununun, yani Ceinwyn'den doğacak bir oğlanın, Mordred'in yerine Dumnonia'yı yöneteceğini tasarlıyordu. Bu gayet bariz sanıyordum."

"Benim aklıma gelmemişti hiç," dedim; ne de olsa biz Caer Sws'teyken –Arthur'un aşktan deli divane olduğu o günlerde– muhafız birliğindeki basit bir mızraklı savaşçıydım ben sadece; kralların ve prenslerin asıl niyetleri üzerinde uzun uzun kafa yormaları gereken bir kumandan değildim şimdiki gibi.

"Bize Arthur lazım," dedi Bedwin, gözlerime bakarak. "Ve eğer Arthur'a da Guinevere lazım ise, ne yapalım öyle olsun." Omuz silkti, yürüdü. "Arthur'un karısı olarak Ceinwyn'i görmek isterdim, lakin karar Arthur'undu, karısı olarak kimi koynuna alacağını o seçti. Bu yüzden de zavallı Ceinwyn, Gundleus ile evlenecek işte."

"Gundleus!" dedim fazla yüksek sesle, kusmuğuna bakarak öğüren sarhoş asker bile irkildi. "Ceinwyn, Gundleus ile mi evlenecek?" diye sordum Bedwin'e.

"Nişan törenleri iki hafta sonra," dedi Bedwin sakince, "Lughnasa esnasında olacak."

Işık Tanrısı Lleullaw adına yapılan yaz şenliği idi Lughnasa; doğurganlık ve bereket şenliği. Lughnasa esnasında yapılan bir nişan hayırlı bir nişan olarak görülürdü. "Güz sonu da evleniyorlar, savaş bittikten sonra." Bedwin sustu, söylediği o son üç sözcük, Gorfyddyd ve Gundleus'un savaşı kazanacağını ima ediyordu; evlilik töreni de zafer kutlamalarının bir parçası olacaktı. "Gorfyddyd, kızına düğün hediyesi olarak Arthur'un kellesini getirmeye yemin etti," diye ekledi Bedwin kederle.

"Ama Gundleus zaten evli!" diye isyan ettim; niye bu kadar hiddetlendiğimi anlamıyordum. Ceinwyn'in o narin güzelliğini anımsadığım için miydi? Hediyesi olan o broşu göğüs zırhımın altında taşıyordum hala; lakin kendi kendime şöyle dedim: 'Bu hiddetim Ceinwyn yüzünden değil, Gundleus'a olan nefretim yüzünden.'

"Ladwys ile evli olması Gundleus'un Norwenna ile de evlenmesine mani olmamıştı," dedi Bedwin küçümserce. "Ladwys'i yana

doğru şöyle bir itecek, kutsal kayanın etrafında üç kez dönecek, ondan sonra da sihirli mantarı öpecek... ya da bunun gibi bir şeyler, siz putperestler bugünlerde hangi usulle boşanıyorsanız işte. Bu arada Gundleus, Hıristiyan değil artık. Putperest usulü boşan, Ceinwyn ile evlen, ondan bir veliaht peydahla, oradan da alelacele Ladwys'in koynuna geri dön. Bugünlerde işler böyle yürüyor gibi." Bedwin sustu, büyük salondan gelen kahkahalara kulak kabarttı. "Kim bilir belki de," diye konuştu yeniden, "ilerde bugünleri hatırlayıp karanlıktan önceki son mutlu günlerimizdi onlar diyeceğiz."

Bedwin'in o ses tonu moralimi iyice bozdu.

"Sonumuz felaket mi?" diye sordum.

"Aelle, geçici barışı bozmaz ise bir sene daha dayanırız, ama Gorfyddyd'i mağlup edebilirsek ancak. Peki ya edemezsek? O halde dua edelim, Merlin bize yeni bir canlılık getirmiş olsun." Omuz silkti, fakat pek umutlu görünmüyordu.

İyi bir Hıristiyan değildi Piskopos Bedwin, ama çok iyi bir adamdı. Bu iyiliğine rağmen Bedwin'in ruhunun yine de cehennemde cayır cayır yanacağını söylüyor şimdi Sansum bana. Ne var ki Benoic'tan yeni döndüğümüz o yaz, hepimizin ruhları azap çekmeye mahkum gibiydi. Hasat yeni başlıyordu; lakin toplanır toplanmaz Gorfyddyd'in korkunç saldırısı başlayacaktı.

Dördüncü Bölüm

Ölüler Adası

Igraine, Ceinwyn'in verdiği broşu görmek istedi. Broşu aldı, pencerenin önüne gitti ve her yanındaki altın helezonları dikkatle inceledi. Gözlerinde bir arzu okunuyordu. "Sizde çok daha güzelleri var," dedim nazikçe.

"Lakin bendekilerin hiçbiri bu broşunki gibi bir öyküye sahip değil," dedi Igraine, broşu göğsüne bastırarak.

"Benim öyküm sevgili Kraliçem," diye payladım onu. "Sizin öykünüz değil."

Tebessüm etti. "Ama sen ne yazmıştın? Eğer düşündüğüm gibi nazik bir insansa hakikaten, o zaman broşun onda kalmasına müsaade ederim."

"Ben mi yazmışım böyle?"

"Çünkü bu şekilde broşu sana iade edeceğimi biliyordun. Sen kurnaz bir ihtiyarsın Rahip Derfel." Broşu uzattı, ben tam alacakken elini çekti. "Bir gün benim olacak ama, değil mi?"

"Sizden başka kimseye vermem o broşu sevgili Hanımım; söz."

Broş hala elindeydi. "Piskopos Sansum'un bunu almasına müsaade etmeyeceksin değil mi?"

"Asla," dedim bir anda parlayarak.

Broşu avucuma bıraktı. "Sahiden de göğüs zırhının altında mı taşıdın bunu?"

"Daima," dedim, broşu cüppemin altında emniyette olacağı cebe sokarken.

"Zavallı Ynys Trebesliler." Pencerenin kenarında, hep oturduğu yerde oturuyordu Igraine; Dinnewrac Vadisi'nden, ilk yaz yağmurları ile taşmış olan ırmağa doğru baktı. Irmağın sığ bir noktasından bu tarafa geçerek tepenin eteklerinden akın akın gelen Frank istilacılarını mı canlandırıyordu zihninde?

"Leanor'a ne oldu?" diye sordu. Bu soruyu beklemiyordum.

"Arpçı kız mı? Öldü."

"Olamaz! Ynys Trebes'ten kaçmayı başardığını söylemiştin ama!"

Başımla onayladım. "Kaçmayı başarmıştı, lakin Britanya'da geçirdiği ilk kışta hastalandı ve ölüp gitti."

"Peki ya senin kadının?"

"Benim kadınım mı?"

"Ynys Trebes'teki. Galahad'ın Leanor'u olduğunu, diğer hepinizin de kendi kadınlarınız olduğunu söylemiştin. Peki senin kadının kimdi? Ve ne oldu ona?"

"Bilmem."

"Aman Derfel! Böyle geçiştirme konuyu!"

İç geçirdim. "Bir balıkçının kızıydı. Adı Pellcyn'di, ama herkes ona Kedicik derdi. Benimle tanışmadan bir sene evvel kocasını denizde kaybetmişti. Bir de kızı olmuştu üstelik ölen kocasından. O gün Culhwch sağ kalanları tekneye götürürken Kedicik, tepeye giden patikadan düşmüş. Kucağında bebeği varmış, dolayısıyla kayalara tutunmayı başaramamış. Ortalık tam bir keşmekeşti zaten, herkes telaşa kapılmış alelacele koşturuyordu. Kimsenin suçu yoktu onun ölümünde." Yine de sık sık aklıma gelir, eğer ben orada olsaydım Pellcyn yaşayabilirdi. Işıl ışıl gözleri olan, güçlü ve neşeli bir kızdı, ağır işler yapmak konusunda bitip tükenmez bir hevesi vardı. Ama eğer onu kurtarsaydım, Merlin'i ölüme terk etmiş olurdum bu sefer. Kaderin önüne geçilmez.

Igraine'in aklında da aynı şey vardı anlaşılan. "Keşke Merlin ile tanışabilseydim," dedi hülyalı bir şekilde.

"Sizden hoşlanırdı kesin," dedim. "Güzel kadınları pek severdi."

"Ama Lancelot da öyleydi, değil mi?" diye sordu çabucak.

"A, evet."

"Yani oğlanlardan hoşlandığı falan yoktu Lancelot'un, değil mi?"

"Hayır, oğlanlardan hoşlanmıyordu."

Igraine güldü. Açık tenine ve siyah saçlarına uyan, nakışlı mavi bir entari giymişti bugün. Boynunda iki altın kolye, ince bileklerinde bir sürü bilezik şıngırdıyordu. Igraine'den gelen bir dişi kokusu vardı; bu gerçeği dile getirmeyecek kadar naziktim tabii;

çünkü anlamıştım kokunun sebebini. Igraine muhtemelen yeni doğmuş bir bebeğin dışkısının sarılı olduğu bir parça bezi rahim ağzına yerleştirmişti; kısır kadınlara şifa olacağına inanılan eski bir usuldü bu. Zavallı Igraine. "Lancelot'tan nefret mi ederdin sen?" dedi aniden, suçlayıcı bir ifade ile.

"Tamamıyla."

"Hiç adil değil ama bu!" Pencere kenarından yere indi ve odanın içinde ileri geri yürümeye başladı. "Bir insanın öyküsü düşmanı tarafından anlatılmamalı. Düşünsene benim öykümü Nwylle'in yazıya döktüğünü!"

"Nwylle de kim?"

"Sen tanımazsın onu," dedi kaşlarını çatarak; Igraine'in kocasının sevgilisi olduğunu tahmin ettim Nwylle'in. "Ama hiç adil değil bu." dedi ısrarla, "çünkü herkes bilir ki Arthur'un askerleri arasında en yiğidi Lancelot'tu. Herkes bilir bunu!"

"Ben bilmem."

"Ama yiğit biri olmalı o mutlaka, öyle değil miydi yani?"

Pencereden baktım, adil olmaya ve can düşmanım lehine söyleyebilecek bir iki şey bulmaya çalışıyordum. "Yiğit biri olabilirdi," dedim, "lakin o, yiğit olmamayı tercih etti. Zaman zaman savaşlara katıldığı oldu, ama ekseriyetle kaçardı savaştan. Yüzünde yara izleri olacağından korkardı çünkü, anlıyor musunuz? Dış görünüşü konusunda pek kibirliydi. Romalıların o aynalarından toplamıştı bir sürü. Benoic sarayındaki aynalı oda, Lancelot'un odasıydı. Orada oturup dört bir yanındaki aynalara bakarak kendini hayran hayran izlerdi."

"Anlattığın kadar fena bir insan olduğuna inanmıyorum Lancelot'un," diye itiraz etti Igraine. "Bence çok çok daha fenaydı hatta," dedim. Lancelot'a dair hiçbir şey yazmak istemem aslında, çünkü onunla ilgili hatıralarım yaşamımdaki birer leke gibi. "Her şeyden evvel," dedim Igraine'e, "hiç dürüst biri değildi Lancelot. Mütemadiyen yalan söylerdi; kendisiyle ilgili gerçekleri gizlemek istiyordu çünkü. Fakat insanların sevgisini nasıl kazanacağını da biliyordu aynı zamanda. Denizdeki balıkları bile kendisine hayran bırakabilirdi o adam, sevgili Igraine."

Igraine burun kıvırdı, benim bu hükmümden hoşlanmamıştı. Hiç şüphem yok ki Daffyd ap Gruffud, benim bu kelimelerimi tercüme ederken Lancelot'lu kısımları değiştirip cilalayacak; Lancelot'un

da pek hoşuna giderdi bu zaten. İhtişamı ile göz kamaştıran Lancelot! Dürüstlük abidesi Lancelot! Dans etmesini bilen, tebessümü can yakan, yakışıklı, esprili, şık ve zarif Lancelot! Ülkesi Olmayan Kral'dı o, Yalanlar Lordu'ydu. Ancak Igraine niyetini gerçekleştirirse, o zaman, savaşçı kralların en iyi nitelikleri ile donanmış pırıl pırıl bir erdem timsali olarak anımsanacak bundan sonraki seneler boyunca.

Sansum'un kapılarda toplanmış bir grup cüzzamlıyı kovmasını izliyordu Igraine. Aziz Sansum, avuç avuç toprak fırlatıyor, cüzzamlılara cehenneme gitmelerini söyleyerek bas bas bağırıyor ve bir yandan da diğer rahipleri çağırıyordu yardıma. Sansum hariç hepimize karşı gün geçtikçe daha da aksileşen çömez rahip Tudwal, efendisinin yanında hoplaya zıplaya tezahürat ederek bağlılığını gösteriyordu Sansum'a. Igraine'in mutfakta her zamanki gibi tembel tembel oturan muhafızları nihayet ortaya çıktılar ve mızraklarını kullanarak hastalıklı dilencileri manastırımızdan kovdular.

"Sansum hakikaten de Arthur'u feda etmek niyetinde miydi?" diye sordu Igraine.

"Bedwin'in söylediğine göre öyle."

Igraine bana kurnazca baktı. "Sansum oğlanları mı seviyor Derfel?"

"Aziz Sansum herkesi sever sevgili Kraliçem; münasebetsiz sorular soran genç kadınları bile."

Hürmetkar bir şekilde tebessüm etti, derken yüzünü ekşitti. "Eminim ki kadınlardan hoşlanmıyordur. Niçin hiçbirinizin evlenmesine müsaade etmiyor? Başka keşişler evlenebiliyor, ama buradaki keşişlere gelince iş değişiyor nedense."

"Aziz ve muhterem Sansum," diye izah ettim, "kadınların Tanrı'ya tapınma görevini yapması gereken erkeklerin dikkatini dağıttığını söyler. Yapmam gereken işler varken, sizin de şu an benim dikkatimi dağıttığınız gibi."

Güldü, aniden aklına bir mesele gelmişçesine yüzünü ekşitti. "O son yazdığın derilerde Daffyd'in anlamadığı iki kelime var, Derfel. Bu kelimelerin manasını açıklamanı rica ediyor. 'İbne' ne demek?"

"Daffyd'e söyleyin bunu başkasına sorsun."

"Ben de gider başkasına sorarım o halde," dedi Igraine gücenerek. "Ayrıca bir de 'Deve' ne demek? Böyle bir kömür çeşidi olmadığını söylüyor Daffyd."

"Deve, efsanevi bir canavardır Hanımım; pullu bir derisi, boynuzları, kanatları, çatallı bir kuyruğu vardır, ağzından ateş kusar."

"Nwylle'e benziyor yani," dedi Igraine.

"Aa! İsa'nın öğretilerini kaleme alanlar iş başında! Dinimizi yaymaya çalışan vaizlerim benim!" Cüzzamlılara fırlattığı toprak yüzünden elleri kir içinde olan Sansum, odaya sinsice girdi ve yazdığım parşömene şüphe ile baktı, derken yüzünü ekşitti.

"Pis bir koku mu var burada?" diye sordu.

Melül melül baktım. "Kahvaltıda yediğim fasulyeler Piskopos Hazretleri," dedim. "Af diliyorum."

"Bunun yanında nasıl durabiliyorsunuz hayret ediyorum," dedi Sansum, Igraine'e. "Hem sizin kilisede olmanız gerekmiyor mu Hanımım? Bebeğiniz olması için dua etmeyecek miydiniz? Burada sizi alakadar edecek bir şey yok gibime geliyor."

"Sizi alakadar edecek bir şey yok asıl," dedi Igraine kabaca. "Çok merak ettiyseniz söyleyeyim Piskopos Efendi; Kurtarıcımız İsa'nın kıssalarından bahsediyorduk. Vakti zamanında siz de bize deve ile iğnenin gözü kıssasını anlatmamış mıydınız?"

Sansum, homurdandı ve eğilip önümdeki yazılara baktı. "Peki neymiş bu 'deve' kelimesinin Sakson dilindeki karşılığı, kokmuş Rahip Derfel?"

"Nwylle," dedim.

Igraine, bir kahkaha attı, Sansum ona ters ters baktı. "Kutsal Efendimize ait sözcükleri Hanımım komik mi buluyorlar yoksa?"

"Burada bulunmaktan dolayı pek mesudum da," dedi Igraine, mütevazı bir eda ile, "yalnız 'deve' kelimesinin manası nedir, pek merak ediyorum."

"Bunu herkes bilir!" dedi Sansum alaycı bir ses tonu ile. "Deve, bir tür balıktır; pek de iri bir balıktır deve! Hatta biraz," diye ekledi kurnazca, "kocanızın biz yoksul keşişlere ara sıra yollamayı ihmal etmediği som balığına benzer."

"Kocama söyleyeyim de biraz daha yollasın o halde," dedi Igraine, "Derfel'in yazdığı derilerden bir deste daha gelir gelmez

tabii; eminim ki o vakit kocam derhal yollayacaktır som balıklarını, çünkü İsa'nın Sakson dilindeki öğretileri kocam için pek mühim."

"Mühim mi?" diye sordu Sansum kuşkuyla.

"Hem de çok mühim Piskopos Hazretleri," dedi Igraine kesin bir şekilde.

Zeki kız bu Igraine; hem zeki hem güzel. Eğer Kral Brochvael, Kraliçesini başka bir kadınla aldatıyorsa aptalın tekidir. Lakin kadınlar söz konusu oldu mu erkekler daima aptaldır zaten; en azından bazı erkekler – bunların başında da Arthur geliyordu zannımca. Sevgili Arthur, bana Armağanlar Veren Lordum, tanıdığım en cömert insan... onun öyküsüdür bu.

*

Eve dönmek tuhaftı, özellikle de benim gibi evi olmayan birisi için. Biraz altın kolye ve birkaç parça mücevher vardı elimde. Britanya'ya döndükten sonraki ilk günlerinde savaşçılarımın karnını doyurabilmek için Ceinwyn'in verdiği broş hariç tümünü sattım bunların. Sahip olduğum diğer her şey Ynys Trebes'te kalmıştı ve şu anda bir Frank'ın ganimetiydi muhtemelen. Parasızdım, evsizdim, adamlarıma verebileceğim hiçbir şeyim yoktu; başlarını sokacakları bir konak bile. Ama savaşçılarım bunu önemsemediler. Benim kumandam altında savaşmaya yemin etmiş iyi adamlardı hepsi. Ynys Trebes düşmanın eline geçerken adamlarım da tıpkı benim gibi, taşıyamadıkları eşyalarını orada bırakmışlardı. Onlar da benim gibi parasızdı; gel gelelim hiçbiri ağzını açıp şikayet etmedi. Cavan'ın tek söylediği şu oldu: Bir asker ganimetini de, yitirdiğini de kafasına fazla takmamalı. Köylü çocuğu Issa –ki olağanüstü bir mızrakçı idi– ona vermiş olduğum ince altın kolyeyi iade etmek istedi. Bir mızraklı savaşçıda altın kolye varken kumandanında olmaması adil değil, dedi; lakin ben kabul etmedim. Bunun üzerine Issa kolyeyi Benoic'dan getirdiği kıza bir yadigar olarak verdi. Ertesi gün kız kaçtı ve meczup bir rahip ile onun yosmalarının arasına katıldı. Bunun gibi gezgin Hıristiyanlarla doluydu kırsal alanlar, kendilerine misyoner diyorlardı ve hemen hepsinin de yanlarında böyle dindar kadınlar vardı. Bu kadınlar sözüm ona Hıristiyan ayinlerinde yardımcı olmak içindi, ancak rivayetlere göre erkekleri baştan çıkarıp din değiştirmek amacıyla kullanılıyorlardı asıl.

Durnovaria'nın biraz kuzeyindeki bir konağı bana tahsis etti Arthur. Benim olmamıştı tabii burası, çünkü Gyllad adında yetim

bir kızdı sahibi. Arthur, beni bu kızın hamisi ilan etti; böyle durumların sonunda genelde çocuk mahvolur, koruyucu ise zengin olurdu. Gyllad sekiz yaşında bile sayılmazdı ve eğer istesem onunla evlenebilir ve böylece onun malına mülküne el koyma hakkına sahip olabilirdim; ya da toprakları ile birlikte onu alacak bir adama satabilirdim bu kızı, ama bunların hiçbirini yapmadım –Arthur'un da arzusu buydu– ve Gyllad'ın kiraları ile geçinerek kızın huzurlu bir şekilde büyümesine fırsat vermiş oldum. Yine de kızın akrabaları benim bu konuma tayin edilmeme itiraz ettiler. Ynys Trebes'ten döndüğüm hafta, Gyllad'ın konağında henüz iki gün geçirmişken, kızın amcalarından biri –bir Hıristiyan– Nabur'a giderek benim Gyllad'ın koruyucusu olarak tayin edilmeme itiraz etmiş. Gyllad'ın babası ölmeden evvel kızını ona emanet ettiğini söylemiş. Eğer adliye sarayının etrafını mızraklı savaşçılarımla kuşatmasaydım, Arthur'un bu armağanını elimden alırlardı. Adamlarım tepeden tırnağa savaş takımlarını kuşanmışlardı, bilenmiş mızraklarının uçları pırıldıyordu. Savaşçılarımı görünce, kızın amcası ve onu destekleyenler nedense şikayetlerini geri çekmeye karar verdiler. Şehir muhafızları çağırıldı. Ancak benim tecrübeli askerlerimi görür görmez onlar da bu işe burunlarını sokmamaya karar verdiler. Savaştan dönen askerlerin huzurlu bir kentte çapulculuk yapmasından yakındı Nabur, lakin karşı taraf gelmeyince davayı benim kazandığımı söyledi istemeye istemeye. Sonradan işittim ki kızın amcası davayı kazanmak amacıyla Nabur'a ödemiş olduğu paraları da geri alamamış. Adamlarımdan birini –Benoic ormanlarında bir ayağını kaybetmiş olan Llystan'ı– Gyllad'ın vekilharcı olarak ilan ettim; tıpkı bu topraklar ve onların sahibi olan kız gibi Llystan da büyüyüp zenginleşti.

Ertesi hafta Arthur çağırttı beni. Sarayın büyük salonunda Guinevere ile öğle yemeğini yerken buldum onu. Benim için bir tabure ve yemek getirilmesini buyurdu. Dışarıdaki avlu, dert yanmaya, şikayette bulunmaya gelmiş insanlarla doluydu. "Zavallı Arthur," diye söylendi Guinevere, "evine gelir gelmez etrafında bir sürü adam komşusunu şikayete veyahut kira vergilerinde indirim istemeye geliyor. Niçin yargıçlara, vekillere gitmiyorlar?"

"Çünkü onlara rüşvet yedirecek kadar zengin değiller," dedi Arthur.

"Yoksa adliye sarayını demir miğferli savaşçılarla kuşatacak kadar güçlü mü değiller?" diye ekledi, tebessüm ederek o hareketime karşı olmadığını ortaya koyuyordu. Karşı olmazdı elbet, çünkü

krallığımızın Hıristiyan cephesinin başı olan Nabur'un can düşmanı idi Guinevere.

"Yanımda olduklarını göstermek isteyen adamlarımın ani bir karar sonucu sergiledikleri bir jest," dedim kibarca; Arthur güldü.

Keyifli bir yemekti. Arthur ve Guinevere ile böyle yalnız kaldığımız nadirdi; her seferinde Guinevere ile olmanın Arthur'u nasıl memnun ettiğini görürdüm. Arthur'da bulunmayan keskin bir nüktedanlık vardı Guinevere'de; Arthur bunu severdi zaten. Guinevere de her zaman sergilemez, sadece Arthur'un görmek istediğini hissettiği zamanlarda ortaya koyardı bu keskin zekasını. Arthur, daima insanların en iyi yönünü görürdü ve bu iyimserliğini dengelemek için Guinevere'in şüpheciliğine ihtiyacı vardı. Ona en son bu kadar yakınında olduğumdan beri geçen süre içinde hiç yaşlanmamış gibiydi Guinevere, lakin o yeşil avcı gözlerinde daha önce olmayan bir kurnazlık vardı sanki. Hamile olduğuna dair hiçbir alamet görünmüyordu. Koyu yeşil elbisesi karnının üzerinden dümdüz iniyordu, altın püsküllü bir urgan gevşek bir kemer gibi dolanmıştı beline. Guinevere'in nişanının –üzerinde hilal olan geyik– resmedildiği kolye boynunda başka bir kolyenin altında asılıydı. Güneşin tasvir edildiği Sakson işi iri bir takıydı bu; Arthur, Durocobrivis'ten armağan olarak yollamıştı. Ben ona sunarken bu kolyeyi küçümsemişti Guinevere, halbuki şimdi gururla taşıyordu.

O günkü öğle yemeğinde genelde havadan sudan konuştuk. Ardıç kuşlarının ve karatavukların niçin yazın ötmediklerini sordu Arthur, lakin bunun cevabını ne ben ne de Guinevere biliyorduk; kırlangıçların ve kır kırlangıçlarının kışın nereye göç ettiklerini bilmediğimiz gibi tıpkı. Aslında Merlin bana bir keresinde anlatmıştı, bu hayvanlar kuzeydeki ıssız topraklarda bulunan büyük bir mağaraya uçar ve orada birbirlerine sokulup bahara kadar uyurlarmış. Merlin konusunda beni sıkıştırdı Guinevere ve ben de hayatım üzerine yemin ettim ve druidin hakikaten Britanya'ya dönmüş olduğunu söyledim. "Merlin, Ölüler Adasına gitti," dedim.

"Nereye gitti?" diye sordu Arthur, dehşet içinde.

Nimue'nin başına gelenleri açıkladım ve dostumu Sansum'un gazabından kurtarmaya çalışan Guinevere'e teşekkür etmeyi de ihmal etmedim.

"Zavallı Nimue," dedi Guinevere. "Lakin tıpkı vahşi bir hayvan gibi, değil mi? Onu severdim, ama o bizi hiç sevmedi zannımca. Onun gözünde fazla havai idik! Üstelik Isis konusuna da ilgisini

çekemedim. Isis'in yabancı toprakların tanrıçası olduğunu söyler, sonra da küçük kediler gibi tükürüp Manawydan'a bir dua mırıldanırdı."

Isis konusunun açılmasına Arthur bir tepki göstermedi, zannımca o yabancı tanrıçaya ilişkin bir endişesi kalmamıştı. "Keşke Nimue'yi daha yakından tanısaydım."

"Tanıyabilirsiniz," dedim, "Merlin, onu ölülerin arasından kurtarıp getirdiği zaman."

"Eğer bunu başarabilirse tabii," dedi Arthur kuşkuyla. "Adaya gidip de geri dönen hiç kimse yoktur."

"Nimue dönecek," dedim ısrarla.

"Olağanüstü bir kız o," dedi Guinevere, "adadan dönebilecek biri varsa o da Nimue'dir."

"Merlin'in de yardımıyla," diye ekledim.

Sadece yemeğimizin sonunda sohbetin konusu Ynys Trebes'ten açıldı ve onda bile Lancelot sözcüğünü ağzına almamaya dikkat etti Arthur. Benim çabalarımı ödüllendirecek bir armağanı olmadığından yakınıyordu.

"Eve dönmek en büyük ödül zaten Prens Hazretleri," dedim Guinevere'in hoşuna giden o sıfatı kullanmayı ihmal etmeden.

"En azından sana Lordluk makamı verebilirim ama," dedi Arthur, "artık sana Lord diyecekler, Lord Derfel."

Güldüm. Nankörlüğümden değil; savaşçı lord olmak, benim mütevazı başarılarım karşısında çok büyük bir makam gibi geliyordu da ondan. Gururum da okşanmıştı elbet. Lord diye hitap edilmeniz için ya kral, ya prens, ya kabile şefi ya da kılıcıyla nam salmış biri olmanız gerekirdi. Batıl inançlara uygun olarak Hywel'in Gazabı'nın kabzasına dokundum ki bu talihim, gururum yüzünden ters dönmesin. Guinevere bana gülüyordu; hainliğinden değil, benim sevincim hoşuna gittiği için. insanların mutluluğundan başka bir şey istemeyen Arthur ise Guinevere ve beni bu halde gördüğü için sevinmişti. Kendisi de mutluydu o gün, fakat Arthur'un mutluluğu diğer insanların neşelerine kıyasla daha sessiz sedasız olur hep. O zamanlar, Britanya'ya ilk döndüğü günler bile onu asla sarhoş görmedim, asla bir taşkınlığına şahit olmadım; daima ölçülü ve kendine hakimdi... savaş meydanında olduğu zamanlar hariç. Arthur'da bir durgunluk vardı. Kimileri bundan hoşlanmazdı, çünkü Arthur'un akıllarındakini okuyacağından korkarlardı. Ama ben-

ce Arthur'un sükuneti, onun farklı olma isteğinden kaynaklanıyordu. İnsanların kendisine hayran olmalarını, onu takdir etmelerini istiyordu ve bu hayranlığı da cömert armağanlarla ödüllendiriyordu.

Şikayete gelenlerin gürültüsü iyice arttı, bunun üzerine Arthur kendisini bekleyen işler olduğunu anımsayarak iç geçirdi. Şarabını masaya koydu, sonra af dilercesine bana baktı. "Dinlenmeyi hak ediyorsunuz Lordum," dedi; kasten yeni sıfatımı kullanarak gururumu okşamıştı. "Lakin heyhat, pek yakında sizden mızraklarınızı kuzeye götürmenizi isteyeceğim."

"Mızraklarım emrinize amadedir Prens Hazretleri," dedim hürmetle.

Mermer masanın üzerinde parmağı ile bir daire çizdi. "Düşman bizi kuşattı," dedi, "ama asıl tehlike Powys. Britanya'da hiç görülmemiş büyüklükte bir ordu topluyor Gorfyddyd. Bu ordu pek yakında güneye inecek. Korkarım Kral Tewdric'te savaşacak yürek yok. Tewdric'in bize olan sadakatini garantiye almak için Gwent'e mümkün olduğunca çok mızrak yollamalıyım. Cei, Cadwy'e karşı durabiliyor, Melwas da Cerdic'e karşı tüm gücüyle dayanacak, bizler ise Gwent'e gideceğiz."

"Peki ya Aelle?" diye sordu Guinevere, manidar bir şekilde.

"Aelle savaşta değil," diye üsteledi Arthur.

"Aelle en çok fiyatı verene itaat ediyor," dedi Guinevere, "ve çok yakında da Gorfyddyd o fiyatı arttıracak."

Arthur omuz silkti. "Aynı anda hem Gorfyddyd'in hem Aelle'in karşısına çıkamam," dedi yavaş bir sesle. "Aelle'in Sakson savaşçılarını durdurmak için üç yüz mızraklı gerek; dikkatini çekerim mağlup etmek için değil sadece durdurmak için diyorum. Üç yüz mızrağın eksik olması ise Gwent'te mağlubiyet demektir."

"Ki Gorfyddyd de bunu biliyor," diye işaret etti Guinevere.

"Peki aşkım, ne yapayım öyleyse?" diye sordu ona Arthur.

Ne var ki Guinevere'in de Arthur gibi bu soruya verecek cevabı yoktu. Arthur'un tek yapabileceği, Aelle ile yapılmış o her an bozulabilecek barışın sürmesi için dua etmekti. Barış, Sakson Kralı'na bir kağnı dolusu altın ödenerek satın alınmıştı ve artık başka bir şey de ödenemezdi, çünkü krallıkta hiç altın kalmamıştı. "Gerçekten onu durduracağını ümit etmek zorundayız," dedi Arthur, "ve biz de bu arada Gorfyddyd'in işini bitireceğiz." Taburesinden kalk-

tı ve bana bakıp tebessüm etti. Lughnasa sonuna kadar dinlenin Lord Derfel," dedi. "Sonra hasat toplanır toplanmaz birlikte kuzeye yürüyüşe geçeceğiz."

Masayı toplamaları ve dışarıda bekleyenleri içeri almaları için hizmetkarlarını çağırdı ellerini bir kez şaklatarak. Hizmetkarlar alelacele işe koyulurken Guinevere beni çağırdı. "Konuşabilir miyiz?" diye sordu.

"Memnuniyetle Hanımım."

Guinevere, boynundaki ağır kolyeyi çıkarıp esirlerinden birine verdi, sonra da beni taş basamaklardan çıkararak bir meyve bahçesine açılan kapıya getirdi; av tazılarından ikisi burada bekliyordu sahiplerini. Yelin ağaçlardan koparıp düşürdüğü meyvelerin etrafında yaban arıları vızıldıyordu, rahatça yürüyebilmemiz için Guinevere kölelerine yerdeki çürük meyveleri toplamalarını emretti. Guinevere, öğle yemeğinden arta kalan tavuk kemikleri ile tazılarını beslerken, bir düzine köle eğilip yerdeki çürümüş meyveleri cüppelerinin eteklerinde toplamaya başladılar; bu arada arılar tarafından iyice sokulduktan sonra acele acele koşup ikimizi yalnız bıraktılar. Büyük Lughnasa şöleni şerefine çiçeklerle süslenecek bir sürü saz baraka, meyve bahçesinin duvarlarının kenarına dikilmişti. "Pek hoş görünüyor," dedi Guinevere meyve bahçesinden bahsederek, "ama keşke Lindinis'te olsaydım."

"Seneye gidersiniz Hanımım," dedim.

"Seneye orası bir harabe olacak," dedi sertçe. "İşitmedin mi yoksa? Gundleus, Lindinis'e saldırdı. Caer Cadarn'ı ele geçirememiş, ama benim yeni sarayımı yakıp yıkmış. Bir sene evvel oldu bu." Yüzünü ekşitti Guinevere. "Umarım Ceinwyn, ona sefaletten başka bir şey getirmez, lakin böyle olacağını hiç zannetmiyorum. Bir işe yaramaz, sıkıcı bir yaratık o Ceinwyn." Yapraklar tarafından süzülen güneş ışığı Guinevere'in kızıl saçlarını aydınlattı ve güzel, sağlıklı yüzünde derin gölgeler yarattı. "Keşke erkek olsaydım diyorum bazen," dedi; bu sözü şaşırtmıştı beni.

"Sahiden mi?"

"Oturup haber beklemek ne kadar iğrenç bir şeydir sen hiç bilir misin?" diye sordu hiddetle. "İki üç hafta sonra hepiniz kuzeye gideceksiniz, ondan sonra da bize oturup beklemek düşecek. Bekle de bekle. Aelle'in barış sözünde durup durmadığını öğrenmek için bekle, Gorfyddyd'in ordusunun hakikaten de söylenildiği kadar

büyük olup olmadığını öğrenmek için bekle." Guinevere durdu. "Gorfyddyd niçin bekliyor? Niçin hemen saldırmıyor?"

"Köylü ordusu hasadı topluyor şu anda," dedim. "Hasat her şeyden önce gelir. Bizim hasadımıza el koymaya gelmeden evvel kendi hasatlarını garantiye almak istiyorlar."

"Onlara mani olabilir miyiz?" diye sordu aniden.

"Savaşta Hanımım, mesele 'ne yapabiliriz' değildir, 'ne yapmalıyız'dır. Onlara mani olmalıyız." Ya da bu uğurda can vermeliyiz, diye düşündüm kederle.

Konuşmadan birkaç adım yürüdü, sahiplerini gördükleri için heyecanlanmış tazılarını defetti. "İnsanlar Arthur hakkında ne söylüyor biliyor musun?" diye sordu bir süre sonra.

Başımla onayladım. "Arthur Broceliande'e gitse ve krallığı Gorfyddyd'e teslim etse daha hayırlı olur diyorlar. Savaşı yitirmiş olduğumuzu söylüyorlar."

Bana baktı Guinevere, o iri gözleri ile aklımı başımdan alarak. O an, o aydınlık ve sıcak bahçede Guinevere ile böyle yalnızken ve Guinevere'in güzel kokusuyla böyle kuşatılmışken, Arthur'un niçin sırf bu kadın uğruna krallığının selametini tehlikeye attığını anladım birden. "Ama sen Arthur'un yanında savaşacaksın, değil mi?"

"Sonuna kadar onun yanındayım Hanımım," dedim. "Ve sizin de yanınızdayım," diye ekledim beceriksizce.

Tebessüm etti. "Teşekkür ederim." Bir köşeden döndükten sonra, Roma tarzı duvarın dibindeki bir kayadan çıkan küçük pınara doğru yürüdük. Pınarın suyu meyve bahçesini sulamada kullanılıyordu, yosun tutmuş kayanın üzerindeki oyuklara adak niyetine kurdeleler tıkmıştı birisi. Elma yeşili elbisesinin altın rengi eteklerini kaldırdıktan sonra dereciğin karşı tarafına geçti Guinevere. "Krallıkta bir Mordredciler cephesi oluştu," dedi; döndüğüm gece Piskopos Bedwin de bunu söylemişti. "Hıristiyan bunların çoğu, hepsi de Arthur'un mağlup olması için dua ediyor. Arthur mağlup olacak olsa, hepsi de gidip Gorfyydd'e yaltaklanmak zorunda kalacak tabii; Hıristiyanlar yaltaklanmak konusunda doğal bir yeteneğe sahip zaten. Ben erkek olsaydım Derfel Cadarn, kılıcımla üç kelle alırdım. Sansum, Nabur ve Mordred."

Sözlerinin doğruluğundan kuşkum yoktu. "Mordred taraftarlarının çıkarabileceği en iyi adamlar Nabur ve Sansum ise eğer Hanımım," dedim "Arthur'un onlardan çekinmesine gerek yok."

"Kral Melwas da var galiba," dedi Guinevere, "ayrıca kim bilir başka kimler var? Krallığımızda dolaşan her gezgin rahip bu vebayı biraz daha yayıyor, neden Arthur yüzünden öleceklerini soruyorlar insanlara. Hepsinin kellesini alırdım, ancak hainler ortaya pek çıkmaz, Lord Derfel. Karanlıkta bekler ve adama hiç ummadığı anda saldırır onlar. Ama ola ki Arthur Gorfyddyd'i mağlup eder, bak o zaman bu hainler nasıl da Arthur'un yanındaymış gibi ortaya çıkıp methiyeler düzerler ona. Şerden korunmak için tükürdü, sonra göz ucuyla bana baktı. "Kral Lancelot'tan bahset," dedi birden.

Elma ve armut ağaçları altında yürüyerek yaptığımız bu sohbetin asıl konusuna şimdi geldiğimizi hissettim birden. "Onu pek tanımam," dedim geçiştirerek.

"Senin hakkında güzel şeyler söyledi Lancelot dün akşam," dedi Guinevere.

"Öyle mi?" dedim kuşkuyla. Lancelot ve yoldaşlarının halen Arthur'un evinde ikamet ettiklerini biliyor, onunla karşılaşacağımdan korkuyordum; bugünkü öğle yemeğinde Lancelot'u görmemek beni sevindirmişti hatta.

"Senin yiğit bir asker olduğunu söyledi," dedi Guinevere.

"Ne kadar hoş," dedim somurtarak, "demek ki bazen gerçekleri de söylüyormuş." Kimin atı hızlı giderse ona binen Lancelot'un yeni taktiği idi bu zannımca, Arthur'un dostu olduğunu bildiği bir adamı methederek Arthur'un sevgisini kazanmaya çalışıyordu.

"Belki de," dedi Guinevere, "Ynys Trebes'teki gibi korkunç bir mağlubiyet alarak kahrolan savaşçılar hep böyle aralarında dalaşıyordur, olamaz mı?"

"Kahrolmak mı?" dedim sertçe. "Lancelot'un Benoic'yı terk ettiğini gördüm Hanımım, ama kahrolduğunu hiç de anımsamıyorum. Oradan kaçarken elinde sargı olduğunu da anımsamıyorum hiç."

"Lancelot, korkak biri değil," diye üsteledi Guinevere sıcak bir sesle. "Sol elinde bir sürü savaşçı yüzüğü var onun, Lord Derfel."

"Savaşçı yüzüğüymüş!" dedim alaycı bir sesle, sonra belimdeki keseden bir avuç dolusu savaşçı yüzüğü çıkardım. Bunlardan o kadar fazla vardı ki bende artık ocaklarda savaşçı yüzüğü dövme

zahmetine girmiyordum bile. Yüzükleri bahçedeki çimenlere saçtım, sahibelerinin keyfini bekleyen tazılar irkildi. "İsteyen herkes gidip savaşçı yüzüğü bulabilir kendine Hanımım."

Guinevere, yerdeki yüzüklere bir süre baktı, sonra bir tanesini tekmeledi. "Ben, Kral Lancelot'u severim," dedi küstah bir eda ile, Lancelot'un itibarını sarsacak başka yorum yapmamam için bir ikazdı bu aynı zamanda. "Ayrıca onu ağırlamak zorundayız. Benoic'ya yardım edemediğimize göre, en azından oradan kurtulanları hak ettikleri biçimde ağırlamamız gerektiği kanaatinde Arthur. Lancelot'a karşı nazik davranmanı istiyorum, hatırım için."

"Peki Hanımım," dedim uysal bir şekilde.

"Lancelot'a zengin bir eş bulmalıyız," dedi Guinevere. "Toprakları ve kumanda edecek adamları olmalı. Kıyılarımıza Lancelot gibi biri geldiği için Dumnonia pek talihli. İyi askerlere ihtiyacımız var çünkü."

"Hakikaten de ihtiyacımız var Hanımım," diye tasdik ettim.

Sesimdeki alaycı tonu yakaladı ve yüzü asıldı, lakin o adama karşı hissettiğim düşmanlığa rağmen Guinevere, beni bu loş ve gizli bahçeye çağırma sebebi olan konuda konuşmaya devam etti yılmadan. "Kral Lancelot," dedi, "Mithras'a tapanların arasına katılmak istiyor ve Arthur da ben de kimsenin ona muhalif olmasını istemiyoruz."

Dinimin bu kadar hafife alınması karşısında hiddetlendim birden. "Mithras," dedim, buz gibi bir sesle, "yiğitlerin girebileceği bir dindir."

"Sen Derfel Cadarn olsan bile, yine de çok fazla düşman edinmemelisin kendine," diye cevap verdi aynı soğuklukta; eğer Lancelot'un arzusuna mani olursam Guinevere de bana düşman olacağını söylüyordu bu şekilde. Ve şüphesiz, dedim kendi kendime, Lancelot'un Mithras'ın yoluna adım atmasına muhalif olacak herkese Guinevere bu mesajı verecektir.

"Kıştan evvel olmaz," dedim, kesin bir taahhüt vermekten kaçınarak.

"Mutlaka olsun ama sonuçta," dedi Guinevere, sonra da büyük salona giden kapıyı açtı. "Teşekkür ederim Lord Derfel."

"Ben teşekkür ederim Hanımım," dedim ve konağın basamaklarından acele acele inerken öfkem kabardı yine. On gün! diye düşündüm, sadece on gün oldu, ama Lancelot, Guinevere'i kendi

tarafına çekti bile. Lanet okudum ve kendi kendime yemin ettim: Bir mağarada, kanlı bir boğa kellesinin altında Lancelot'u Mithras şöleninde göreceğime, sefil bir Hıristiyan olurum daha iyi dedim. Ben Mithras'ın yoluna seçilmeden evvel tam üç tane Sakson kalkan duvarı parçalamış, kılıcım Hywel'in Gazabı'nı düşmanlarımızın böğrüne saplamıştım dibine kadar; halbuki Lancelot'un tek yaptığı, övünüp kasılmaktı.

Büyük salona vardığımda Bedwin'in, Arthur'un yanında oturmakta olduğunu gördüm. Şikayete gelenleri dinliyorlardı, derken Bedwin kalktı ve beni salonun dış kapılarından birinin yanındaki sessiz bir yere götürdü. "İşittim ki Lord olmuşsun," dedi. "Tebrik ediyorum."

"Toprağı olmayan bir lord," dedim acı bir sesle; Guinevere'in o akıl almaz talebi beni çileden çıkarmıştı.

"Toprak, zaferin ardından gelir," dedi Bedwin. "Zafer ise muharebenin ardından. Muharebe konusuna gelince Lord Derfel, bu sene bir sürü muharebe göreceksiniz zaten." Durdu, çünkü büyük salonun kapıları sertçe açılmış ve içeriye Lancelot ve yandaşları dalmıştı. Bedwin, Lancelot'un önünde eğildi, ben ise başımla selamladım yalnızca. Benoic Kralı, beni gördüğüne şaşırmış gibiydi, ancak hiçbir şey söylemeden geçip Arthur'un yanına gitti. Arthur, üçüncü bir iskemle daha getirilmesini buyurdu. "Lancelot, konseyin bir üyesi mi artık?" diye sordum Bedwin'e öfkeyle.

"Lancelot bir Kral," dedi Bedwin sabırla. "Biz otururken onun ayakta dikilmesini beklemiyorsun herhalde."

Benoic Kralı'nın sağ elinin hala sargılı olduğu gözümden kaçmadı. "Zannedersem Kral, yarası yüzünden bizimle gelemeyecek, öyle mi?" dedim zehir gibi. Guinevere'in Lancelot'u Mithras yoluna seçmemizi istediğini neredeyse açıklayacaktım Bedwin'e; ama bu konuyu bir süre daha kendime saklamaya karar verdim.

"Lancelot bizimle gelmeyecek," diye tasdik etti Bedwin. "Dumnonia garnizon komutanı olarak burada kalıyor."

"Ne olarak?" Öyle yüksek sesle sormuştum ki bu soruyu, Arthur bile sandalyesinden döndü ve bu kopan gürültünün ne olduğuna baktı.

"Eğer Kral Lancelot'un adamları korursa Mordred ve Guinevere'i," dedi Bedwin yorgun bir sesle, "o zaman Lanval ve Llywarch'ın adamları da gelip Gorfyddyd'e karşı savaşabilir."

Bedwin bir an tereddüt etti, sonra kemikli eli ile kolumu tuttu. "Sana söylemem gereken bir şey daha var Lord Derfel." Yavaş ve nazik bir şekilde konuşuyordu. "Merlin, geçen hafta Ynys Wydryn'de idi."

"Nimue ile birlikte mi?" diye sordum hevesle.

'Hayır' dercesine kafasını salladı. "Nimue'nin peşinden gitmemiş ki. Kuzeye gitmiş, neden ve nereye gittiğini ise bilmiyoruz."

Sol avucumdaki yara bir nabız gibi atmaya başladı. "Peki ya Nimue?" diye sordum, cevabı işitmekten korkarak.

"Hala adada, hayatta ise tabii." Bedwin duraksadı. "Üzgünüm."

Kalabalık salona baktım. Merlin, Nimue'nin başına gelenleri bilmiyor muydu? Yoksa Nimue'yi ölülerin arasında bırakmayı mı tercih etmişti? Onu ne kadar sevsem de, bazen Merlin'in dünyadaki en zalim insan olduğunu düşünmeden de edemiyordum. Ynys Wydryn'e gittiğine göre, Nimue'nin nerede tutulduğunu biliyor olmalıydı Merlin; ne var ki bu konuda kılını kıpırdatmamıştı. Nimue'yi ölülerin arasında bırakmıştı. Aniden içimdeki korkular tıpkı Ynys Trebes'te ölen çocuklar gibi feryat etmeye başladı. Soğuk terler döktüğüm birkaç saniye boyunca ne yerimden kıpırdayabildim ne de bir söz söyleyebildim, sonra Bedwin'e baktım. "Ola ki dönmez isem, savaşçılarımı Galahad götürecek kuzeye," dedim.

"Derfel!" Bedwin, koluma yapıştı. "Ölüler Adası'na giden hiç kimse bir daha geri dönmez. Hiç kimse!"

"Fark eder mi?" diye sordum. Dumnonia her şeyi ile çöküyor ise ne fark ederdi ki? Nimue hayattaydı, avucumdaki yaranın bir nabız gibi atmasından biliyordum bunu. Merlin için mühim olmasa bile, benim için Gorfyddyd'den de, Aelle'den de ve Mithras'ın seçilmiş kişileri arasına girmeye azimli o aşağılık Lancelot'tan da mühimdi Nimue. O bana asla aşık olmayacak olsa bile, ben aşıktım Nimue'ye ve onu korumak için yemin etmiştim bu elimdeki yara ile.

Bu yüzden Merlin'in gitmediği yere gitmeliydim. Ölüler Adası'na gitmeliydim.

Ada, Durnovaria'nın sadece on beş kilometre güneyinde, birkaç saatlik mesafedeydi; halbuki bana semadaki ay kadar uzak gibi geliyordu.

Aslında bir ada olmadığını, denizin üzerinden tümsek gibi çıkmış bir yol ile karaya bağlanan sert ve soluk renkli taşlarla dolu bir yarımada olduğunu biliyordum. Romalılar burada bir taş ocağı

açmışlar, ancak biz taşları topraktan değil de onların binalarından elde etmeye başlayınca, taş ocakları kapanmış ve Ölüler Adası ıssızlığa terk edilmişti. Bir hapishane haline gelmişti. Ada ile anakarayı birleştiren tümsek yolun karşı tarafına üç duvar inşa edildi, muhafızlar yerleştirildi, cezalandırılacak kişileri Ada'ya yollamaya başladık. Zamanla başka tür kişiler de gönderilir oldu oraya; aklı uçup gitmiş ve artık bizim aramızda yaşayamayacak kadar çıldırmış olanlar. Zapt edilemez delilerdi bunlar, ifritlerin musallat olduğu o ruhları ile kimseye zarar veremeyecekleri bir deliler krallığına gönderilmişlerdi. Aklı yerinde hiçbir insan yaşayamazdı burada. Druidler, Ada'nın Crom Dubh'a –o topal ve karanlık Tanrı'ya –ait olduğunu iddia ediyorlardı; Hıristiyanlar ise buranın Şeytan'ın yeryüzünde ayağını koyduğu yer olduğunu söylerlerdi. Ancak her iki tarafın da kabul ettiği bir gerçek vardı: Adaya giden adamlar ve kadınlar artık yitik ruhlar arasında sayılırdı. Gövdeleri yaşamaya devam etse bile, onlar ölüydü artık; gövdeleri öldükten sonra ise ifritler ve kötü ruhlar adada kapana kısılmış bir şekilde kalıyor ve yaşayanlara musallat olamıyorlardı böylece. Aileler, aklını kaybeden fertlerini getirir ve üçüncü duvarın önünde salıverirlerdi, adaya giden yolun sonunda bekleyen bilinmez dehşetlere doğru. Bunun ardından aile, yitirdikleri akrabalarının anısına bir vefat yemeği yerdi anakarada. Her deli olan gönderilmezdi elbet adaya. Aklını kaybetmiş olanların kimisi tanrılar tarafından seçilmişti, bu sebepten kutsal sayılırlardı. Kimi aileler ise delirmiş fertlerini bir yere kapatıp kilitlerdi; Merlin'in zavallı Pellinore'u kafese kapattırdığı gibi tıpkı. Ancak söz konusu tanrılar melun ise, yitik ruhlar adaya gönderilmeliydi.

Adanın dört bir yanında kayalara çarpan deniz beyaz köpükler saçıyordu. En sakin havalarda bile adanın denize bakan tarafında büyük anaforlar oluşurdu; Cruachan'ın Öbür Dünyaya Açılan Mağarası'na su sıçratırdı bu girdaplar. Kayaları döven denizden saçılan damlalar mağaranın üst tarafına kadar gelirdi. Dalgalar, çarparak mağaranın o görünmez korkunç ağzına ortaya çıkarırdı. Hiçbir balıkçı yaklaşmazdı girdaba, çünkü o çalkalanan dehşete yaklaşmaya kalkan tekne geri dönemezdi. Tekne batar, tayfalar aşağıya çekilerek öbür dünyanın gölgeleri arasında kaybolurdu.

Adaya gittiğim gün hava aydınlıktı, güneş parlıyordu. Hywel'in Gazabı vardı yanımda; başka da bir şey yoktu kendimi savunabileceğim. İnsan yapımı hiçbir kalkan veya göğüs zırhı, beni adanın ruhlarına veya yılanlarına karşı koruyamazdı çünkü. Kumanya

olarak bir tulum dolusu taze su ve bir kese de yulaf gevreği almıştım; adadaki ifritlere karşı beni koruyacak tılsımlarım ise Ceinwyn'in vermiş olduğu broş ve yeşil pelerinime tutturduğum bir demet sarımsaktı.

Vefat yemeklerinin yendiği konağı geçtim. Konağın ötesindeki yolun kenarlarına insan ve hayvan kafatasları dizmişlerdi sıra sıra; bu kafatasları, habersiz yolcuları uyarıyor ve Ölü Ruhlar Krallığı'na yaklaştıklarını haber veriyordu.

Sol tarafımda deniz vardı artık, sağımda ise hiçbir kuşun ötmediği meşum, koyu bir bataklık. Bataklığın ötesinde, kıyıdan kıvrılarak adayı anakaraya bağlayan tümsek yolu oluşturan büyük bir çakıllı kıyı vardı. Adaya çakıllı kıyıdan ulaşmaya çalışmak, yolu birkaç kilometre uzatacağı için kafatasları dizili yol kullanılıyordu. Bu yol, çürümüş ahşap bir iskelede son buluyor, buradaki bir kayık ile karşı kumsala geçiliyordu. İskelenin yakınında muhafızların saz barakaları vardı. Çakıllı kıyıda başka muhafızlar da devriye geziyordu.

İskeledeki muhafızlar, ihtiyar adamlar veya savaşta yaralanmış eski askerlerdi, aileleri ile birlikte o kulübelerde yaşarlardı. Adamlar benim yaklaşmamı izledi, sonra da paslı mızrakları ile yolumu kestiler.

"İsmim Lord Derfel," dedim. "Ve buradan geçmek istiyorum."

Kafasında rengi solmuş bir miğfer, üzerinde çok eski bir göğüs zırhı olan paspal görünüşlü kumandan önümde eğildi.

"Sizin geçmenizi engelleyecek yetkim yok Lord Derfel," dedi, "lakin geri dönecek olursanız ona izin veremem." Adaya ilk kez gönüllü olarak giden birini gören muhafızlar hayretler içinde bakakalmıştı bana.

"Geçeceğim," dedim. Kumandan küçük kayığı hazırlamalarını emredince, önümdeki mızraklı muhafızlar geri çekildiler. "Bu yere kendi rızasıyla giden oldu mu hiç?" diye sordum kumandana.

"Birkaç kişi olmuştu," dedi. "Kimisi canından bezmişti; kimisi de delilerle dolu bir adada hüküm süreceğini zannetmişti. Bunlardan sağ kalanlarından birkaçı kendilerini salıvermem için gelip bana yalvarmıştı."

"Salmış mıydın peki onları?" diye sordum

"Hayır," dedi kısa ve öz bir şekilde. Kulübelerden küreklerin getirilmesini izledi, sonra kaşlarını çatarak bana baktı. "Emin misiniz Lordum?" diye sordu.

"Eminim."

Merak ettiyse de, ne aradığımı sormadı. İskelenin kaygan basamaklarından inmeme yardım etti ve beni zifften kararmış tekneye bindirdi.

"Kürekçiler sizi ilk kapıdan geçirecekler," dedi, sonra da dar kanalın diğer tarafındaki tümsek yolu işaret etti. "Oradan ikinci bir duvara geleceksiniz ve tümsek yolun sonunda da üçüncü bir duvara. O duvarlarda kapı yok, eşikten devam ederek diğer tarafa giden basamaklar var sadece. Duvarların arasında hiçbir ölü ruha rastlamayacaksınız muhtemelen, ama oradan sonra ne var, sadece tanrılar bilir. Gerçekten gitmek istiyor musunuz oraya?"

"Siz hiç merak etmediniz mi?" diye sordum.

"Üçüncü duvara kadar gitme iznimiz var. Ölü ruhlara oraya kadar eşlik edebilir, sadece oraya kadar yemek taşıyabiliriz; daha öteye gitmek istemem zaten," dedi meşum bir sesle. "Vaktim geldiğinde öbür dünyaya giden Kılıçlar Köprüsü'nden geçeceğim zaten Lordum." Başıyla tümsek yolu işaret etti. "Cruachan'ın Mağarası, adanın diğer kıyısında Lordum ve yalnızca ümidini kaybetmiş veyahut aptal olanlar vakitleri gelmeden ölmek ister."

"Benim sebeplerim var," dedim, "ve bu dünyada yeniden göreceğim sizi."

"Suyun diğer yakasına geçtiğiniz takdirde bu imkansız Lordum."

Tümsek yolun duvarlarının ötesinde heybetle yükselen yeşil ve beyaz bayırlarına baktım adanın. "Bir seferinde beni bir ölüm çukuruna atmışlardı," dedim muhafızların kumandanına, "oradan çıkmayı nasıl başardımsa, buradan da aynı şekilde çıkacağım." Kesemi yokladım, kumandana vermek üzere bir demir para çıkardım. "Vakti gelince benim adadan çıkmam konusunu konuşuruz."

"O kanalı geçtiğiniz andan itibaren Lordum," diye ikaz etti beni son bir kez, "siz ölü bir adamsınız."

"Ölüm, benle nasıl baş edeceğini bilmez," dedim ahmakça böbürlenerek, sonra da kürekçilere beni, girdapla birlikte dönen kanalın karşı tarafına geçirmelerini emrettim. Kısa bir süre sonra hafif eğimli ve çamurlu kıyıya çıktı kayığımız. İki kürekçi, kemerli ka-

pının üzerindeki sürgüleri kaldırdılar, kapıları çekerek açtılar ve ben gireyim diye yana çekildiler. Bu dünya ile öbür dünya arasındaki hududu belirtiyordu bu kara eşik. O kararmış tahtaların üzerinden geçtiğim an artık ölü bir insan olacaktım ben. Birkaç saniye tereddüt ettim korkularım yüzünden, sonra diğer tarafa attım adımımı.

Sertçe kapandı arkamdaki kapılar. Ürperdim.

Ana duvarın bu taraftaki yüzeyini incelemek üzere döndüm. Romalılardan kalma her duvar gibi, bu da kusursuz bir işçilikle yapılmıştı; öyle ki üç metre yüksekliğindeki bu duvarın beyaz yüzeyinde tutunabilecek tek bir oyuk bile yoktu. Ölü ruhların canlılar dünyasına kaçmasına mani olmak için kafataslarından oluşan bir ruh duvarı konmuştu bu duvarın üzerine. Tanrılara dualar ettim. Benim şahsi koruyucum olan Bel'e dua ettim, daha evvel Nimue'yi kurtarmış olan Deniz Tanrısı Manawydan'a dua ettim ve tümsek yolun üzerinden önümde yükselen ikinci duvara doğru yürüdüm. Denizin aşındırarak dümdüz ettiği taşların üst üste yığılmasıyla oluşturulmuş kaba bir setti bu ve tıpkı demin gördüğüm duvar gibi bunun da üzerine kafatasları dizilmişti. Basamaklardan inerek duvarın diğer tarafına geçtim. Sağımda, yani batıda, iri dalgalar, çakıllı kıyıyı dövüyor, solumda ise sığ körfez, güneşin altında sessizce uzanıyordu. Koyda balığa çıkmış birkaç balıkçı teknesi vardı, ama hiçbiri adaya yaklaşmıyordu. Üçüncü duvar da ilerde yükseliyordu. Ne bir adam ne de bir kadın vardı orada bekleyen. Meşum çığlıklar atarak batı rüzgarında süzülüyordu martılar yukarılarda. Tümsek yolun her iki yanında ise karanlık denizin getirdiği çerçöp yığılıydı.

Korkmuştum. Arthur'un Britanya'ya dönmesinden bu yana geçen senelerde sayısız kalkan duvarına karşı durmuş, bir dolu düşman tepelemiştim; lakin o savaşların hiçbirinde, Benoic'da bile böylesi bir korku sarmamıştı yüreğimi. Durdum, dönüp Dumnonia'nın güzelim yeşil tepelerini, doğudaki koyda bulunan küçük balıkçı köyünü izledim. Geri dön hemen, dedim kendi kendime, geri dön. Nimue, koca bir sene geçirmişti burada; Ölüler Adası'nda, vahşi ve kuvvetli olmadığı sürece bir ruhun bu kadar zaman sağ kalabileceğinden kuşkuluydum. Hem Nimue'yi bulsam bile, aklını yitirmiş haldeydi. Buradan ayrılamazdı. Burası onun krallığıydı, ölümün hüküm sürdüğü topraklardı. Geri dön, diye zorladım kendimi; derken sol avucumdaki yara izi nabız gibi atmaya başladı yeniden. Nimue yaşıyor dedim kendi kendime. Vahşi kahkahalarla karışık bir uluma beni yerimden sıçrattı aniden.

Dönüp baktım. Kara bir siluet üçüncü duvarın tepesinde neşe içinde zıplıyordu; derken duvarın diğer tarafına atlayıp gözden kayboldu. Tanrılara dua ederek bana kuvvet vermelerini diledim. Üç Yara'yı da taşıyacağını daima biliyordu zaten Nimue; avucumdaki yara ise Nimue için bir teminattı. O, çekmesi gereken eziyetleri çekip sınavdan geçerken benim de onun yanında olmam için bir tedbirdi bu yara. Yürümeye devam ettim.

Üçüncü duvarı tırmanarak aştım. Pürüzsüz gri taşlardan oluşan bir setti yine bu da; kabaca yapılmış bir dizi basamak adaya iniyordu. Basamakların sona erdiği noktada ise birkaç sepet vardı. Belli ki yaşayanlar bu sepetlerle ekmek ve tuz getiriyordu ölü akrabalarına. Paçavralar içindeki siluet gözden kaybolmuştu; şu anda tüm gördüğüm alabildiğine yüksek bir tepe ve adanın batı tarafına uzanan taşlı yolun her iki yanındaki böğürtlen çalılarıydı, yüksek tepenin eteğinde ise harabe olmuş bir dizi bina.

Büyük bir adaydı burası; üçüncü duvardan adanın güneydeki en uç noktasına gitmek iki saat sürerdi. Adanın batı kıyısından doğu kıyısına ulaşmak için de büyük kaya kütlesini aşmak gerekeceğinden, o iş de iki saat sürerdi en az.

Yolu takip ettim. Rüzgar, böğürtlen çalılarının ötesindeki kıyı bitkilerini hışırdatıyordu. Bir kuş, bana doğru çığlık attı, sonra da beyaz kanatlarını açarak güneşli semada süzüldü. Yol kıvrıldı, artık doğrudan o eski kente doğru yürüyordum. Romalılardan kalma bir kasabaydı bu, lakin Glevum ya da Durnovaria ayarında bir yer değildi; bir zamanlar taş ocaklarında çalışan esirlerin yaşadığı alçak taş binalardan oluşan kırık dökük bir yığındı sadece. Dalgaların kıyıya attığı odunlar ve kurumuş deniz yosunlarından yapılmıştı binaların çatısı, ölüler için bile olsa yetersiz barınaklardı bunlar. Kasabada beni neyin bekliyor olabileceğine dair korkum yüzünden yalpalayarak ilerliyordum, aniden birisi bağırarak birilerini uyardı ve çalılıktan fırlatılan bir taş sol tarafımda yola düştü tak diye. Yaşadıkları yere kimin yaklaştığını görmek üzere paçavralar içindeki bir sürü yaratık, kulübelerinden aceleyle çıktılar.

Çoğu yırtık pırtık elbiseler içinde erkekler ve kadınlardan oluşuyordu bu güruh; lakin kimileri, o paçavraları öyle bir eda ile taşıyordu ki sanki yeryüzünün en ulu hükümdarlarıydı bunlar. Saçlarına deniz yosunlarından yaptıkları taçlar takmışlardı. Adamlardan bir kısmı mızrak taşıyordu, çoğunun elinde ise taş vardı. Bir kısmı çırılçıplaktı. Çocuklar da vardı aralarında; küçük, vahşi ve tehlikeli

çocuklar. Yetişkinlerden bir kısmı kendilerine hakim olamayarak durmadan titriyor, bir kısmının ise yüzü seğirip duruyordu; ışıldayan gözlerinde aç bir ifade ile izlediler beni.

"Bir kılıç!" dedi iri bir adam. "Kılıcı ben alacağım! Bir kılıç!" Bana doğru ağır ağır yaklaşmaya başladı, çıplak ayaklı takipçileri de geliyordu arkasından. Bir kadın taş attı, ardından hepsi neşe içinde çığlık çığlığa bağırmaya başladılar... yağmalayacakları yeni bir ruh bulmuşlardı.

Hywel'in Gazabı'nı çektim, ne var ki hiçbiri –ne erkekler, ne kadınlar, ne de çocuklar– hiçbiri korkmadı kılıcımı görünce. Kaçmaya başladım. Ölülerden kaçan bir savaşçı onursuz sayılmazdı ne de olsa. Yoldan geri kaçtım, birkaç taş topuklarıma isabet etti, derken bir köpek sıçradı ve gri pelerinimi ısırdı. Vahşi yaratığa kılıcımla vurdum; yolun kıvrıldığı noktaya ulaşmıştım, sağ tarafa atılıp böğürtlen çalılarının ve fundalıkların arasından geçerek dağ eteğine doğru koştum. Önümde bir yaratık belirdi birden; erkek suratlıydı, vahşi bir hayvanınki gibi kıllı ve pisti gövdesi. Yaratığın gözlerinden biri kanayan bir yara idi, ağzı ise çürümüş dişetlerinin çevrelediği bir kuyuydu sanki. Uzamış ve kıvrılmış tırnaklarını pençe gibi kullanarak hücum etti bana. Hywel'in Gazabı, şimşek gibi çakarak kesti düşmanı. Adadaki ifritlerden birine rastladığım düşüncesiyle dehşet içinde bağırıyordum, lakin içgüdülerim hala hızlıydı... vahşi adamın kıllı kolunu kesip kafatasını parçalayan keskin kılıcım kadar hızlı. Adamın üzerinden atlayıp tepeyi tırmanmaya başladım, aç ruhların arkamdan düşe kalka geldiklerinin farkındaydım. Bir taş, sırtıma çarptı, bir diğeri tam yanımdaki kayaya isabet etti. Taş ocaklarının olduğu yere doğru kayalık bayırdan tırmanıyordum; tepenin etrafında tıpkı Ynys Trebes'teki gibi kıvrılan bir patikaya rastlayana dek tırmandım.

Peşimden gelenlerin karşısına çıkmak üzere arkamı döndüm patikaya çıkar çıkmaz. Durdular, bana ancak teker teker yaklaşabilecekleri bu dar patikada, kendilerini beklemekte olan kılıcımdan korkmuşlardı nihayet. İri adam, hain bir şekilde baktı. "İyi yürekli adam," diye seslendi tatlı dille, "Gelsene aşağıya, iyi yürekli adam." Beni kandırmak için bir martı yumurtası uzattı. "Gel de ye!"

İhtiyar bir kadın, eteğini kaldırıp kasıklarını gösterdi. "Gel bana, aşkım! Gel bana, sevgilim. Geleceğini biliyordum zaten!" Kadın, çişini yapmaya başladı. Bir çocuk güldü, bana bir taş attı.

Oradan uzaklaştım. Kimi beni takip etmeye kalktı, ama neyse ki bir süre sonra sıkılıp o hayalet köylerine döndüler.

Dar patikanın üstü gök, altı ise denizdi. Birkaç dola taş ocaklarına rastladım yolda. Romalıların taş blokları çıkarırken kullandıkları araçların izleri vardı hala kayalarda; her taş ocağından sonra patika yeniden kekik çalılarının, bazen de dikenli fundalıkların arasından kıvrılarak devam ediyordu. Hiç kimse yoktu burada... derken küçük taş ocaklarının birinden seslendi biri bana.

"Pek de deliye benzemiyorsun sen," dedi sesin sahibi kuşkuyla. Kılıcımı doğrultarak döndüm, bir mağaranın ağzından bana büyük bir ciddiyetle bakan siyah pelerinli bir saraylıydı bu. Elini kaldırdı. "Lütfen! Silah yok. İsmim Malldynn ve seni selamlarım yabancı; eğer barışçıl amaçlarla geldiysen. Yok eğer başka amaçlarla geldiysen, yalvarırım geç git buradan."

Hywel'in Gazabı'nın üzerindeki kanı sildim ve kılıcımı kınına geri soktum. "Barışçıl bir amaçla geldim," dedim.

Atik bir şekilde bana doğru yaklaşırken sordu, "Adaya yeni mi geldin?" Hoş bir yüzü vardı, derin çizgilere sahip kederli bir yüz, Piskopos Bedwin'i anımsatan bir ifade vardı hatta bu yüzde.

"Bir saat evvel geldim," diye cevap verdim.

"Ve şüphesiz kapıdaki ayak takımı seni kovaladı. Onların namına senden özür diliyorum, gerçi tanrılar biliyor ya o hortlaklardan ben sorumlu değilim. Ekmeği onlar alır ve parasını bize ödetirler her hafta. Şaşırtıcı öyle değil mi? Yitik ruhlarla dolu böyle bir yerde bile nasıl da kendi düzenimizi kurmuşuz? Yöneticiler var burada. Güçlü olan var, zayıf olan var. Kimi insan bir cennet yaratmayı düşler... ki bu yeryüzünde cennet yaratmanın ilk şartı –en azından bence– bizi bağlayan yasalardan kurtulmaktır; lakin yasaların bağlayıcılığından kurtulmuş bir yer cennetten ziyade bu adaya benzeyecektir zannımca. İsminizi öğrenme şerefine nail olmadım?"

"Derfel."

"Derfel mi?" Kaşlarını çatarak düşündü. "Druidlerin hizmetkarı manasında mı?"

"Öyle idim. Artık bir savaşçıyım ama."

"Hayır değilsin," diye düzeltti sözümü, "artık ölüsün. Ölüler Adası'na geldin sen. Lütfen buyur, otur. Pek rahat sayılmaz, ama evim işte." Masa ve sandalye niyetine yarısı kumaşla örtülmüş iki taş bloğunun olduğu mağaraya buyur etti beni. Muhtemelen deniz-

den çıkarmış olduğu bir kumaş parçası, uyumak için kullandığı mağara köşesini yarı yarıya örtüyordu, kuru otların üzerinde uyuyordu anlaşılan bu adam. Küçük taş bloğa oturmam için ısrar etti. "İçki olarak yağmur suyu ikram edebilirim sana," dedi, "yemek olarak ise beş gün öncesinden kalma biraz ekmeğim var."

Masanın üzerine bir yulaflı gevrek koydum. Malldynn'in çok aç olduğu belliydi, lakin bisküviyi kapıp ağzına atmamak için tuttu kendini. Çok sık bilendiği için keskin kenarı artık dalga dalga olmuş bir bıçak çıkardı ve yulaf gevreğini iki eşit parçaya böldü. "Nankörlük gibi olmasın," dedi, "ama ben bu yulaflardan pek haz etmem. Eti tercih ederim ben, taze eti, ama yine de teşekkür ediyorum Derfel." Karşımda yere çökmüştü; yulaflı gevrekler biter bitmez, dudaklarında kırıntılarla ayağa kalktı ve mağaranın duvarına yaslandı. "Annem yapardı bu yulaflı gevreklerden," dedi, "ama onun yaptıkları böyle yumuşak değildi. Zannedersem yulafların kabuğu doğru dürüst soyulmamıştı. Bu ise pek lezzetliymiş, yulaflarla ilgili fikirlerimi yeniden gözden geçireceğim. Tekrar teşekkürler." Önümde eğildi.

"Pek de deliye benzemiyorsun," dedim.

Tebessüm etti. Kısa kesilmiş beyaz bir sakalı, zeka pırıltıları ile dolu gözleri ve kendine has bir yüzü olan orta yaşlı bir adamdı. Mağarasını süpürmek için duvara yaslanmış çalıları kullanıyordu anlaşılan. "Buraya sadece deliler gönderilmez, Derfel," dedi ikaz edercesine. "Bazısı, akıllıları da buraya yollayarak onları cezalandırmak ister. Heyhat, ben de Uther'e saygısızlık etmiştim." Duraksadı, üzgün görünüyordu. "Danışmanlarından biriydim," diye devam etti. "Mühim bir adamdım hatta; lakin Uther'e, oğlu Mordred' in bir ahmak olduğunu söyleyince kendimi burada buldum. Ama haklıydım. Mordred ahmağın tekiydi, on yaşındayken bile ahmağın tekiydi."

"O zamandan beri mi buradasın sen?" diye sordum hayretler içinde.

"Evet."

"Sağ kalmayı nasıl becerdin?"

Yaptığı kolay bir şeymiş gibi omuz silkti. "Kapıda nöbet bekleyen hortlaklar benim büyü yapabildiğime inanıyor. Eğer bana saldırırlarsa onları tekrar akıllı yapacağımı söyleyerek tehdit ediyorum onları; bu yüzden benim bir dediğimi iki etmiyorlar. Deli olmaktan memnunlar, inan bana. Aklını yitirmemiş bir adam, bu

adaya düştüğü takdirde çıldırmak için dua eder. Peki sen, Derfel, seni buraya neyin getirdiğini sorabilir miyim?"

"Bir kadını arıyorum."

"A! Burada pek çok kadınımız var ve çoğu da pek namuslu sayılmaz. Böyle kadınlar, yeryüzü cennetinde olması şart bir tür gerekliliktir; lakin, işin gerçeği öyle değil işte. Kesinlikle namus kavramından arınmıştır bu kadınlar, ama aynı zamanda pistirler, sohbetleri sıkıcıdır ve onlardan alınacak haz hem anlık hem de ayıp olacaktır. Bu tarz bir kadın arıyorsan eğer, Derfel, burada onlardan bir sürü bulacaksın."

"Nimue adlı bir kadını arıyorum," dedim.

"Nimue," dedi, ismi anımsamaya çalışırken kaşlarını çattı, "Nimue! Evet, tabii ki! Hatırladım şimdi! Siyah saçlı, tek gözlü bir kızdı. Deniz halkının yanında o."

"Boğuldu mu yani?" diye sordum şaşkınlık içinde.

"Hayır, hayır." Başını iki yana salladı. "Şunu anlaman gerek, adada barınan farklı topluluklar var. Kapıdaki hortlakları biliyorsun zaten. Burada, taş ocaklarında yaşayan bizler münzevileriz, kendi başımıza yaşamaktan hoşlanan, bu yüzden de adanın bu tarafındaki mağaraları mesken tutan küçük bir grubuz. Adanın diğer tarafında ise canavarlar var. Neye benzediklerini gözünde canlandırabilirsin. Güney uçta ise deniz halkı yaşar. Misina niyetine tek bir saç teli, olta niyetine ise diken kullanırlar ve itiraf etmeliyim ki adadaki kabileler arasında en edepli olan bunlardır, lakin pek de misafirperver oldukları söylenemez. Hepsi birbiriyle savaşıyor tabii. Canlılar dünyasının sunduğu her şeye burada nasıl sahibiz görüyor musun? Yalnızca din hariç, belki de; gerçi buradakilerden bir ikisi kendilerinin birer tanrı olduklarını söylüyor ya. Kim çıkıp da aksini iddia edebilir ki?"

"Buradan ayrılmayı denemedin mi hiç?"

"Denedim," dedi kederle. "Uzun zaman önce. Bir keresinde koyun diğer tarafına yüzmeyi denedim. Ancak gözleri hep üzerimizdedir; kafaya indirilen bir mızrak sopası bize gayet iyi bir şekilde hatırlatır adayı terk etmenin yasak olduğunu. Çabucak döndüm bu yüzden, bir darbe de ben yemeyeyim diye. O yolla kaçmayı deneyenler ekseriyetle boğulup ölürler. Birkaç tanesi tümsek yola kadar ulaşmayı, bazısı da canlılar dünyasına dönmeyi başarır kimi zaman... kapıdaki hortlakları aşabilirlerse tabii. Tümsek yolu geçer-

ken gördüğün o kafataslarını hatırlıyor musun? Kaçmaya teşebbüs eden erkeklerin ve kadınların kafatasları onlar. Zavallı ruhlar." Sessizleşti, ağlayacağını zannettim bir an. Derken duvara yaslanmaktan vazgeçip hareketlendi aniden. "Nasıl da daldım ben böyle! Ne kadar kabayım! Sana su ikram etmem lazım. Bak. Benim sarnıcım!" Mağara ağzının hemen dışındaki ahşap fıçıyı işaret etti gururla, fırtınalı havalarda taş ocağının kenarından damlayan yağmur suyunu topluyordu bununla. "Varili ve kepçeyi, kayalara çarpıp karaya oturan bir balıkçı teknesinde bulmuştum, ne zamandı? Dur bakayım... iki sene evvel. Zavallılar! Üç adam ve iki oğlan. Adamlardan biri yüzmeye çalıştı, ama boğularak öldü, diğer ikisi fırlatılan taşlar altında can verdi; iki oğlanı ise alıp götürdüler. Onların akıbetlerini zihninde canlandırabilirsin. Burada bir sürü kadın var tabii, lakin genç bir balıkçı oğlanın teni adada az bulunan bir şey." Kabı önüme koydu, başını iki yana salladı. ' Burası korkunç bir yer sevgili dostum, buraya gelmekle aptallık ettin. Yoksa yolladılar mı seni buraya?"

"Kendi rızamla geldim."

"O halde yerin sahiden burasıymış, çünkü sen resmen aklını kaçırmışsın." Suyunu içti. "Britanya'dan havadisler ver bana," dedi.

Anlattım. Uther'in öldüğünü ve Arthur'un döndüğünü işitmişti, ama tek bildiği bunlardı. Kral Mordred'in sakat doğduğunu işitince kaşları çatıldı, Bedwin'in hayatta olduğunu öğrenince memnun oldu. "Bedwin'i severim," dedi. "Severdim, daha doğrusu. Öldüğümüzü farz etmeli ve ona göre konuşmalıyız burada. Pek yaşlanmış olmalı Bedwin, öyle mi?"

"Merlin kadar yaşlı değil."

"Merlin hayatta mı?" diye sordu hayretle.

"Hayatta."

"Vay canına! Demek Merlin hayatta!" Sevinmiş gibiydi. "Ona bir kartal taşı vermiştim bir seferinde, nasıl teşekkür edeceğini bilememişti. Buralarda bir tane daha olacaktı, nerede acaba?" Mağara girişinin yanında dizi dizi duran taşlar ve tahta parçalarının arasında aradığı şeyi bulmaya çalıştı. "Orada mı yoksa?" Yattığı köşeyi gizleyen perdeyi işaret etti. "Orada görebiliyor musun?"

Kıymetli taşının nerede olduğunu bulabilmek için başımı o yana çevirdim ve başımı çevirdiğim an Malldynn, kenarı tırtıklı bıçağı ile boğazımı kesmek amacıyla üzerime sıçradı. "Seni yiyeceğim!"

diye bağırıyordu muzaffer bir eda ile. "Yiyeceğim seni!" Bıçak tutan elini şans eseri yakalamıştım sol elimle, bıçağı soluk borumdan uzakta tutmayı başardım. Yüklenerek beni yere devirdi, kulağımı ısırmaya çalıştı. Taze ve temiz insan eti fikri iştahını kabartmıştı, salyaları üzerime akıyordu. Ona vurdum, bir daha vurdum, arkama dönüp bir diz darbesi indirmeye çalıştım, sonra bir kez daha vurdum; ne var ki aşağılık herifte olağanüstü bir kuvvet vardı, üstelik kavgamızı işiten diğerleri de mağaralarından çıkmaya başlamıştı. Hepsi birlikte bana saldırmadan evvel birkaç saniyem vardı yalnızca, can havliyle son bir kez daha yüklendim, Malldynn'e kafa attım ve nihayet onu üzerimden atmayı başardım. Tekmeleyerek kendime yol açtım ve diğerleri mağaraya doluşurken ben aceleyle seğirterek Malldynn'in yatağının olduğu köşeye ulaştım; Hywel'in Gazabı'nı çekebileceğim müsait bir açıklık bulmuştum nihayet. Kılıcın parıldayan çeliğini gören münzeviler geri çekildiler.

Ağzı kanayan Malldynn, mağaranın diğer köşesinde yerdeydi. "Bir parça taze ciğer hiç değilse?" yalvarıyordu. "Sadece bir lokma, ha? Olmaz mı?"

Oradan çıktım. Ben taş ocağından çıkarken diğer münzeviler pelerinime yapıştı, lakin hiçbiri bana mani olmaya kalkışmadı. Bir tanesi gülüyordu. "Nasıl olsa geri geleceksin," diye seslendi, "ve o vakit biz daha da acıkmış olacağız!"

"Malldynn'i yiyin," dedim sertçe.

Tepenin sırtından tırmandım, kayaların arasında karaçalılar vardı. Zirveden bakınca anladım ki kayalık büyük tepe adanın güney ucuna kadar uzanmıyor, bir noktadan sonra dik bir şekilde inerek uzun bir plato halini alıyormuş. Eski zamanlardan kalma taş duvarlar vardı burada; bir zamanlar adada normal insanların yaşadığının ve denize meyilli kayalık platonun toprağını işlediklerinin ispatıydı bunlar. Yerleşim vardı hala bu platoda; zannımca deniz halkının evleriydi bunlar. Tepenin eteğinde kümelenmiş kulübelerinden çıkan birkaç ölü ruh beni izlemeye başladı; onları görünce şafağa kadar beklemeye karar verdim. Sabahın erken saatlerinde, bütün dünya uykuda iken saldırmayı sever askerler; bu yüzden seher vakti saldırırlar. Adadaki deliler hala uyku sersemi iken arayacaktım kayıp Nimuemi.

Zorlu bir geceydi, kötü bir gece. Üzerimde yıldızlar bir çark gibi döndü, ruhların aşağıdaki zayıf dünyayı izledikleri pırıltılı evlerdi o

yıldızlar. Bana kuvvet vermesi için Bel'e dua ettim; bazen uyudum, ancak her ot hışırtısında veya yamaçtan düşen her taşta sıçrayarak uyandım. Bir kayanın üzerindeki dar bir yarığa sığınmıştım; olası bir saldırıyı zorlaştırırdı burası, burada kendimi rahatça savunabilirdim. Peki Nimue'yi nasıl kurtaracak ve bu adadan nasıl kurtulacaktım? Orasını sadece Bel bilirdi.

Şafaktan evvel sürünerek çıktım sığınağımdan. Cruachan'ın Mağarası önündeki ürkütücü dalgaların ötesindeki denize sis çökmüştü, cılız gri ışık yüzünden ada donuk ve cansız görünüyordu şu anda. Tepeden aşağıya inerken kimseyi görmedim. Kaba işçilikle yapılmış kulübelerden ilkine girdiğimde güneş doğmamıştı hala. Adanın sakinlerine karşı dün fazla ürkek davrandığım kanaatine varmıştım. Buradaki leş yiyici ölülere hak ettikleri biçimde davranacaktım bugün.

Saz ve toprak kulübelerdi bunlar, dallarla ve otlarla örtülmüştü damları. Uydurma bir ahşap kapıyı tekmeleyerek açtım ve uyuyan siluetlerden en yakındakini yakaladım. Yaratığı kaptığım gibi dışarı fırlattım, bir diğerini tekmeledim, sonra Hywel'in Gazabı'nı kaldırarak damda bir delik açtım. Bir zamanlar insan olan bu yaratıklar ayaklandılar ve acele acele kaçmaya çalıştılar. Adamlardan birinin kafasını tekmeledim, Hywel'in Gazabı'nın yan tarafı ile bir tanesine vurdum, bir diğerini ise tutup o solgun ışığın altına sürükledim. Adamı yere yatırdım, ayağımı göğsüne koydum ve kılıcımın ucu ile boğazını dürttüm. "Nimue adlı bir kadını arıyorum," dedim.

Anlaşılmaz sözcükler çıktı ağzından. Konuşamıyordu, daha doğrusu kendi uydurduğu lisanı konuşabiliyordu yalnızca. Onu bıraktım ve topallayarak çalılara doğru giden bir kadının arkasından seğirttim. Kadını yakaladım, çığlık attı; ben çeliği boğazına yapıştırınca yine bağırdı. "Nimue adında bir kadın tanıyor musun?"

Konuşamayacak kadar korkmuştu. Konuşmak yerine eteğini kaldırdı ve hiç diş kalmamış ağzıyla sırıttı, kılıcın düz kenarı ile kadını tokatladım. "Nimue!" diye bağırdım. "Nimue adında, tek gözlü bir kız. Tanıyor musun?" Kadın hala konuşamıyordu, ama güneyi işaret etti; ona acıyıp vurmamam için yalvarırcasına deniz tarafındaki ucu gösteriyordu. Kılıcı boğazından çektim, kadının eteğini ayağımla bastırarak indirdim tekrar. Dikenli çalılara doğru koşturdu. Ben girdaplı denize giden patikayı güney yönünde takip ederken, diğer korkmuş ruhlar kulübelerinden çıkmış beni izliyorlardı.

İki küçük yerleşim yerini daha geçtim, ama artık kimse bana mani olmaya kalkışmıyordu. Ölüler Adası'ndaki canlı bir kabus olmuştum çünkü artık; kınından çıkardığı çelikle şafak vakti dolaşan bir yaratıktım ben. Yoncalar, mavi süt otları, kızıl orkide salkımları ile bezeli çayırlardan geçtim; tahmin etmeliydim, dedim kendi kendime... Manawydan'ın bir kulu olan Nimue, mümkün olduğunca denize yakın bir yere sığınacaktı elbet. Alçak bir tepenin eteğine yayılmış bir sürü kayadan ibaretti adanın güney kıyısı. İri dalgalar beyaz köpükler halinde çarpıyor, kayaların arasındaki oluklar tarafından emiliyor ve beyaz damlacıklar halinde sıçrıyordu. Kazan taşmış, kıyıya sıçrıyordu. Bir yaz sabahıydı, ancak deniz demir grisiydi; soğuk bir ayaz vardı, deniz kuşları feryat ediyorlardı.

Bir kayadan diğerine sıçrayarak ölümü anımsatan o denize doğru indim. Yırtılmış pelerinim yel yüzünden havalandı, koyu renk bir taş sütununu geçer geçmez bir mağara fark ettim; yükselen denizin taşıdığı yosunlar ve çerçöpten oluşan hattın hemen ötesindeydi bu mağara. Düz bir kaya vardı mağaraya doğru uzanan, bu kayanın üzerinde de insan ve hayvan kemikleri. Bu işi yapan bir insan olmalıydı, çünkü kemikler dikkatlice istiflenmişti ve her biri uzun kemiklerle destekleniyordu; en üstte ise insan kafatasları yerleştirilmişti. Durdum, kabaran deniz gibi benim de korkularım kabarıyordu; bu lanetli ruhlar adasında denize en yakın yer olan bu sığınağa baktım bir süre. "Nimue?" diye seslendim düz kayaya yaklaşacak cesareti bulur bulmaz. "Nimue?"

Dik ve düz kayaya tırmandım ve istiflenmiş kemikler arasından dikkatlice yürüdüm. Mağarada kötü bir şey bulacağımdan korkuyordum. "Nimue?" diye seslendim.

Aşağıda dalgalar bir kaya çıkıntısına doğru kükredi ve beyaz pençelerini benim yürüdüğüm düz kayalığa doğru uzattılar. Dalga geri çekildi ve küçük koyu kanallar halinde denize doğru emildi, derken başka bir dalga anakaranın kayalarına çarpıp gürledi. Mağara karanlık ve sessizdi. "Nimue?" dedim, sesim titriyordu.

Mağara ağzı, iki adet insan kafatası tarafından korunuyordu, kafatasları oyuklara zar zor sokulduğu için kırık dişleri girişin her iki tarafında inleyen rüzgara doğru sırıtıyordu. "Nimue?" Rüzgarın uğultusu, kuşların feryatları, ürkütücü denizin homurtuları haricinde hiç ses yoktu.

İçeri doğru bir adım attım. Mağaranın içi soğuktu, çok solgun bir ışık vardı burada. Duvarlar rutubet yüzünden ıslaktı. Düz zemin az ilerde dikleşmeye başlıyordu, bu yüzden yokuş çıkar gibi yürümeye başladım haşmetli mağara tavanının altında, dikkatlice devam ettim. Mağaranın iç kısmı daralıyor ve sol tarafa doğru devam ediyordu. Sararmış başka bir kafatası bu dönemeçte nöbet bekliyordu, gözlerimin buradaki loşluğa alışmasını bekledim, sonra da kafatasını geçip sola döndüm ve mağaranın sonlandığı karanlık köşeyi gördüm.

Ve işte orada, mağaranın karanlık dibinde yatıyordu. Sevgili Nimuem.

Ölmüş olduğunu sandım evvela, çünkü kirli siyah saçları yüzünü örtmüş, ince bacaklarını karnına çekmiş, çıplak kollarını dizlerinin etrafına dolamış çırılçıplak yatıyordu. Mezar mahluklarına rastlama tehlikesini göze alarak yeşil tepelerde ot bürümüş höyükleri kazar ve kadim halkın altınlarını arardık kimi zaman... ve onların iskeletlerini de aynı bu duruşta bulurduk; sanki ruhlara karşı korunmak için böyle duruyorlardı sonsuza kadar.

"Nimue?" Yattığı yere ulaşabilmek için son birkaç adımı emekleyerek aşmam gerekiyordu. "Nimue?" dedim tekrar. Bu kez isim boğazımdan zor çıktı, çünkü ölmüş olduğuna emindim Nimue'nin, derken kaburgalarının inip kalktığını fark ettim. Nefes alıyordu, ama bunun haricinde bir ölü gibi kıpırtısızdı. Hywel'in Gazabı'nı yere bıraktım ve onun soğuk ve beyaz omzuna dokundum. "Nimue?"

Bana doğru fırladı birden, dişlerini göstererek tıslıyordu, bir gözü morumsu bir kırmızıya sahip bir çukurdu; diğer gözü ise yukarı kaymıştı ve sadece gözakı görünüyordu. Beni ısırmaya çalıştı, pençe gibi tırnaklarıyla derimi yırttı, inleyen bir sesle lanet okudu ve bu laneti bana tükürükle yolladı, sonra da uzun tırnaklarını gözlerime doğru savurdu. "Nimue!" diye bağırdım. Tükürüyor, salyalar akıtıyor, çırpınıyor, pis dişleri ile yüzümü ısırmaya çalışıyordu. "Nimue!"

Bir kez daha lanet okudu ve sağ elini boğazıma götürdü. Deli kuvvetine sahipti şu anda, parmaklarıyla soluk borumu kavrayınca bir zafer çığlığı attı. Birden anladım ne yapmam gerektiğini. Gırtlağımdaki acıyı umursamadan Nimue'nin sol elini yakaladım ve avucumdaki yara izini onun avucundaki ize yapıştırdım. Öylece kaldım; hiç kıpırdamadan; ellerimiz o şekilde durdu.

Derken gırtlağımı sıkmakta olan el yavaşça, çok yavaşça gevşedi. Nimue'nin yukarı kaymış gözü yavaşça, çok yavaş bir şekilde normale döndü, bakışları berraklaştı, aşkımın ışıldayan ruhunu görebiliyordum bir kez daha. Nimue, bana baktı ve ağlamaya başladı.

"Nimue," dedim, boynuma sarıldı. Sarsıla sarsıla hıçkırıyordu artık, o hıçkırdıkça narin kaburgaları inip kalkıyordu. Nimue'ye sarıldım, saçını okşadım, ismini fısıldadım.

Hıçkırıklar azaldı ve nihayet kesildi. Boynuma sarılmış bir şekilde öyle kaldı bir süre, sonra başını kaldırdı. "Merlin nerede?" diye sordu küçük bir çocuk sesiyle.

"Burada, Britanya'da," dedim.

"O halde gitmemiz lazım." Kollarımdan ayrıldı, yüzüme bakabilmek için yere oturdu. "Buraya geleceğini rüyamda görmüştüm," dedi.

"Seviyorum seni," dedim. Aklımda yoktu bunu söylemek, lakin gerçekti söylediğim.

"Bu yüzden geldin zaten," dedi her şey barizmiş gibi.

"Giyebileceğin bir şeyler var mı?" diye sordum.

"Senin pelerinin var," dedi. "Uzatacağın elin hariç başka bir şeye de lüzum yok."

Emekleyerek mağaranın dışına çıktım, Hywel'in Gazabı'nı kınına geri soktum, yeşil pelerinimi Nimue'nin titreyen solgun gövdesine sardım iyice. Yıpranmış yün pelerinimde bulduğu bir yırtıktan kolunu çıkardı Nimue. El ele yürüdük istiflenmiş kemiklerin arasından, deniz halkının yukardan bizi izlediği tepeyi tırmandık. Tepenin zirvesine ulaştığımızda deniz halkı yolumuzdan çekildi ve biz adanın doğusuna yürürken bizi takip etmediler. Nimue hiçbir söz söylemiyordu. Avucum avucuna değdiği an deliliği uçup gitmişti, ama geride oldukça halsiz bir Nimue kalmıştı. Patikanın dikleştiği yerlerde ona yardım ettim. Münzevilerin mağaralarının olduğu bölgeden kazasız belasız geçtik. Uyuyorlardı ya da belki de adadakileri büyüleyerek uyutmuştu tanrılar. Ölü ruhlardan uzağa, kuzeye doğru devam ettik.

Güneş doğmuştu artık. Nimue'nin saçları kirden düğüm düğüm olmuş, bitlenmişti, teni pislik içindeydi, takma altın gözünü yitirmişti. Öylesine halsizdi ki zar zor yürüyordu, tepeden tümsek yola

indiğimiz esnada onu kucağıma aldım, on yaşındaki bir çocuktan da hafifti. "Zayıflamışsın," dedim.

"Ben zaten doğuştan zayıfım Derfel," dedi, "ama zayıf değilmişim gibi davranarak geçti hayat."

"Biraz dinlenmen lazım," dedim.

"Biliyorum." Başını göğsüme yasladı ve kendisine karşı şefkat gösterilmesinden memnuniyet duydu ömründe ilk kez.

Nimue'yi tümsek yola, oradan da ilk duvarın ötesine taşıdım. Solumuzdan doğdu güneş, sağımızdaki koya aksetti, pırıldadı. Nimue'yi muhafızların yanından nasıl geçirebileceğimi bilmiyordum. Tek bildiğim adadan kurtulmak zorunda olduğumuzdu, çünkü buydu Nimue'nin kaderi ve ben o kaderdeki bir vasıtaydım; tanrıların bize yardım edeceğinden emin bir şekilde önümüzdeki duvara doğru yaklaştım.

Üzerine kafatasları dizilmiş ikinci duvarı aştım kollarımda Nimue ile, Dumnonia'nın şafak yeşili tepelerine doğru yürüdüm. Bizi bekleyen en son duvarın önünde bir savaşçı silueti görünüyordu; adadan kaçacağımı anlayan muhafızlardan birkaçının kayıkla kanalın karşı kıyısına geçtiğini tahmin ediyordum. Çakıllı kıyıda da muhafızlar vardı; benim anakaraya geçmemi engellemek amacıyla yayılmışlardı. Eğer kan dökmem gerekirse dökeceğim, diye düşündüm. Tanrılar böyle istiyordu, ben değil... Hywel'in Gazabı, tanrıların kudreti ve mahareti ile biçecekti düşmanı.

Gel gelelim ben kollarımdaki o hafif yükle en son duvara doğru ilerlerken, hayat ile ölüm arasında duran o kapılar beni karşılamak üzere açıldı. Elinde paslı mızrağı ile beni geri göndermeye gelmiş kumandanı bekliyordum, ama karşımda Galahad ile Cavan'ı buldum; kollarında savaş kalkanları, ellerinde kılıçları ile o kara eşikte bekliyorlardı beni.

"Peşinden geldik," dedi Galahad.

"Bedwin yolladı bizi," diye ekledi Cavan. Nimue'nin berbat durumdaki saçlarını pelerinin kukuletası ile örterek gizledim, dostlarım onun bu kötü halini görmesin diye; Nimue, başını göğsüme gömerek gizledi yüzünü.

Galahad ve Cavan, savaşçılarımı da getirmişlerdi, adamlarım kayığı ele geçirmiş ve adadaki muhafızları esir almışlardı kanalın diğer kıyısında. "Seni aramaya gelecektik bugün," dedi Galahad, sonra tümsek yolun ötesine bakarak istavroz çıkardı. Adada yaşa-

dıklarım yüzünden değişmiş olacağımdan korkarak yüzüme baktı merakla.

"Geleceğinizi tahmin etmeliydim," dedim.

"Evet," dedi, "tahmin etmeliydin." Gözleri dolmuştu Galahad'ın, sevinç gözyaşları ile. Kanalın karşı kıyısına kürek çektik, sonra Nimue'yi kafatasları dolu yoldan taşıyarak yolun sonundaki şölen konağının oraya getirdim; Durnovaria'ya götürülmek üzere kağnısına tuz yükleyen bir adama rastladım burada. Nimue'yi de kağnıya bindirdim; kağnı gıcırdaya gıcırdaya kuzeydeki kente doğru ilerlerken ben de arkasından yürümeye başladım. Nimue'yi Ölüler Adası'ndan kurtarmış, savaş dolu topraklara getirmiştim.

Nimue'yi Gyllad'ın çiftliğine getirdim. Büyük konakta bir yer ayarlamaktansa, ikimizin yalnız kalabileceği terk edilmiş bir çoban kulübesini tercih etmiştim. Sütle, et suyuna çorbayla besledim onu, ama önce iyice bir yıkayıp temizledim; vücudunun her karışını iki kez yıkadım, sonra da saçlarını; kemik bir tarak yardımıyla düğüm olmuş saçları açtım. Düğümlerin bazısı öyle sıkıydı ki o bölgede saçları kesmek zorunda kaldım; neyse ki çoğu çözülmüştü düğümlerin. Islak saçları açılınca, tarağın yardımıyla bitleri ayıklayıp öldürdüm ve Nimue'yi bir daha yıkadım. Ben bu işle uğraşırken o uslu bir çocuk gibi oturdu hiç ses etmeden. Tertemiz olduğuna kanaat getirince Nimue'yi koca bir yün battaniyeye sardım, et suyuna çorbayı ateşten indirdim ve ona biraz içirdim, daha sonra da kendim yıkanarak Nimue'den bana sıçramış olan bitlerden kurtuldum.

İşimi bitirdiğimde güneş batıyordu, yeni koparılmış yapraklardan oluşan yatağının üzerinde uyuyakalmıştı Nimue. Bütün gece uyudu, sabah ise benim ateşin üzerindeki tavada çırptığım altı yumurtayı yedi. Sonra tekrar uykuya daldı, bense bir parça deri ile bir bıçak alıp Nimue için bir göz bandı hazırlamaya koyuldum, başının arkasında bağlayabileceği ipleri olacaktı bu göz bandının. Ayrıca Gyllad'ın esir kızlarından birine, Nimue için kıyafet getirmesini söyledim ve Issa'yı kente yollayarak bolca havadis toplamasını istedim. Zeki ve dost canlısı bir çocuktu Issa, tanımadığı insanlar bile taverna masasında ona bir sürü şey anlatabilirdi bu yüzden.

"Savaşın şimdiden yitirildiğini söylüyor kenttekilerin yarısı Lordum" dedi Issa geri döndüğünde. Nimue uyuyordu, biz ise çiftlik evinin yakınındaki ırmağın kenarında konuşuyorduk Issa ile.

"Diğer yarısı ne diyor peki?" diye sordum.

Sırıttı. "Lughnasa'yı iple çekiyorlar Lordum. Bundan başka bir şey düşünmüyorlar. Esas düşünceli olan, Hıristiyanlar ama." Irmağa tükürdü. "Lughnasa'nın şer bir bayram olduğunu ve günahları-

mızı cezalandırmak üzere de Kral Gorfyddyd'in gelmekte olduğunu söylüyorlar."

"Bu durumda," dedim, "cezayı hak etmek için bir sürü günah işlememiz lazım."

Issa güldü. "Bazılarının dediğine göre Lord Arthur kentten çıkmaya cesaret edemiyormuş, yanında askerleri olmayınca bir ayaklanma çıkar korkusuyla."

Başımı iki yana salladım. "Lughnasa'da Guinevere ile birlikte olmak istiyor."

"Bunu kim istemez?" diye sordu Issa.

"Demirci ile görüştün mü?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "En az iki hafta sürermiş altın bir takma göz yapması, çünkü daha evvel hiç böyle bir şey yapmamış, ama gidip bir ceset bulacak ve cesedin gözünü çıkarıp ona göre ölçü alacak. Bir çocuk cesedi bulmasını söyledim ben de, hanım pek iri sayılmaz çünkü, değil mi?" Başıyla çiftlik evini işaret etti.

"Gözün içi boş olacağını söyledin mi?"

"Söyledim Lordum."

"İyi iş becerdin, aferin," dedim. "Şimdi biraz da kötü işler becermek üzere gidip Lughnasa şenliklerine katılmak istiyorsundur herhalde."

Sırıttı. "Evet Lordum." Lughnasa'da yaklaşan hasat kutlanırdı sözüm ona; gel gelelim gençler bu festivali bir tür bereket ve üreme bayramı haline getirmişti. Kutlamalar ise bu gece, yani festivalin arifesinde başlıyordu.

"Madem öyle, git bakalım," dedim. "Ben burada kalacağım."

O günün ikindisinde Nimue'ye Lughnasa şerefine küçük bir çardak hazırladım. Hoşuna gideceğini zannetmiyordum, ama bunu yapmak istemiştim. Gidip ırmak kenarında ufak bir çardak yaptım ona; söğüt dalları kestim, sonra bunları eğerek üzeri kaplı küçük bir barınak haline getirdim ve burayı gelincikler, peygamber çiçekleri, sarı papatyalar, yüksük otları, ve pembe gündüz sefaları ile bezedim. Bunun gibi çardaklar Britanya'nın her yerinde hazırlanıyordu şu anda festival için ve Britanya'nın her yerinde yüzlerce Lughnasa bebeği doğacaktı önümüzdeki bahar. Baharın, doğum için hayırlı bir mevsim olduğuna inanılırdı, çünkü dünyaya gelen

çocuk yazın bereketi ile açardı gözlerini; o yılki mahsulün iyi olup olmayacağı ise hasat vaktinden sonra yapılan savaşlara bağlıydı.

Ben en son yüksük otunu da çardağın tepesine iliştirirken Nimue çiftlik evinden çıkıverdi. "Lughnasa mı geldi?" diye sordu şaşkınlık içinde.

"Yarın."

Mahcup bir şekilde tebessüm etti. "Daha önce hiç kimse benim için bir çardak hazırlamamıştı."

"Hiç istememiştin ki?"

"Artık istiyorum," dedi; yüzünde öyle bir mutluluk ifadesi ile oturdu ki o çiçeklerle bezeli gölgeliğin altına, kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Hazırladığım göz bandını bulmuş, Gyllad'ın hizmetçisinin getirmiş olduğu kıyafetleri giymişti üzerine; kahverengi kumaştan sıradan bir elbiseydi bu, ama böyle basit şeyler yakışıyordu ona daima. Nimue'nin rengi solmuş, zayıflamıştı, ama tertemizdi artık; üstelik yanaklarına da renk gelmişti. "Takma gözüme ne oldu anımsamıyorum," dedi üzgün bir şekilde, sonra yeni göz bandına dokundu.

"Yeni bir takma göz yaptırıyorum sana," dedim; lakin demircinin bu iş için elimdeki paraları son kuruşuna kadar aldığını söylemedim Nimue'ye. Kesemi doldurmak için acilen savaşa gidip ganimet toplamam lazım, dedim kendi kendime.

"Ben yine acıktım," dedi Nimue, sesinde o eski haylazlık vardı biraz da.

Et suyuna çorba tavanın dibine yapışmasın diye biraz huş ağacı yaprağı koydum ve son kalan çorbayı da tavaya döküp ateşin üzerine koydum. Nimue, hepsini içti, sonra da Lughnasa çardağının altına uzanıp ırmağı izlemeye koyuldu. Su altında yüzen bir samur, köpükler çıkarıyordu. Daha evvel de görmüştüm onu, avcıların sıyırıp geçen mızraklarının ve nice savaşların bıraktığı yara izleri ile dolu bir posta sahip ihtiyar bir yaratıktı bu. Köpüklerin, ırmağa düşmüş bir söğüt yaprağının altında gözden kaybolmasını izledi Nimue, sonra konuşmaya başladı.

Konuşmayı eskiden beri severdi zaten Nimue; ancak o gece durmak bilmeden konuştu. Havadisler vermemi istedi, ben de anlattım. Daha ayrıntılı anlatmamı istedi, dinlediği her ayrıntıyı kendi kafasında bir yere oturttu; öyle ki geçen sene olanlar olaylar –en azından Nimue'nin gözünde– mozaiklerle kaplı bir zemindi adeta,

önemsiz görünen her bir mozaik de diğerleriyle birleşerek anlamlı ve bütün bir resim oluşturuyordu. En çok ilgisini çeken ise Merlin ve onun Ban'in kütüphanesinden kurtardığı parşömen tomarı ile ilgili anlattıklarım oldu. "Sen okumadın mı parşömende yazanları?" diye sordu.

"Hayır."

"Ben okuyacağım ama," dedi şevkle.

Bir an tereddüt ettikten sonra aklımdan geçeni söyleyiverdim. "Seni kurtarmak için Merlin o adaya gider sanmıştım," dedim. Bu sözümle Nimue'yi iki kez incitme tehlikesini göze alıyordum aslında; çünkü hem Merlin'i eleştiriyor hem de Nimue'nin hiç bahis açmak istemediği Ölüler Adası'nı anımsatıyordum. Neyse ki bunu pek önemsemedi.

"Kendi başımın çaresine bakabileceğimi hesaplar Merlin," dedi ve tebessüm etti. "Senin gibi birine sahip olduğumu biliyor ayrıca."

Karanlık çökmüştü artık, Lughnasa ayının ışığında ırmağın suları gümüşi akıyordu. Sormak istediğim bir sürü soru vardı daha, ama sormaya cesaret edemiyordum; derken Nimue merak ettiğim soruları teker teker cevaplamaya başladı kendiliğinden. Adadan bahsetti, oradaki dehşetleri benliğinin sadece küçük bir parçasının algıladığını anlattı; çünkü aklının ve benliğinin diğer kısmı kendini çoktan bırakmıştı. "Deliliğin ölüm gibi bir şey olacağını sanmıştım," dedi, "delilik haricinde de bir ruh hali olabileceğinden haberi olmaz sanırdım delirmiş bir insanın, ama oluyormuş meğer. Biliyorsun gerçekten de. Sanki kendini uzaktan izliyorsun, ama elinden bir şey gelmiyor. Kendini terk ediyorsun," dedi ve duraksadı, sağlam gözünde yaşlar vardı.

"Anlatma," dedim, bunları duymak istemediğime kanaat getirmiştim birden.

"Ve kimi zaman," diye devam etti, "kayamın üzerine oturur, denizi izler ve aklımın yerinde olduğunu bilirdim; aslında hangi amaca hizmeten bu çileyi çekmek zorunda olduğumu anımsardım, işte o vakit anlardım deliliği taşımam gerektiğini ve aksi halde o amaca ulaşamayacağımı."

"Hiçbir amacı yoktu o işin," dedim kızgınlıkla.

"Ah Derfel, sevgili Derfel. Senin aklın, tepeden yuvarlanan bir taş gibi tıpkı." Tebessüm etti. "Merlin, Caleddin'in parşömenini hangi amaçla buldu ise, bu da o amaca hizmeten yaşandı işte.

Anlamıyor musun? Tanrılar bizimle oyun oynuyor, ama kendimizi onlara açtığımız takdirde bu oyunun kurbanları değil birer parçası oluruz biz de. Deliliğin bir amacı vardır! Tanrıların yolladığı bir armağandır delilik ve onlardan gelen her armağan gibi bunun da bir bedeli vardır. Ben, o bedeli ödemiş bulunuyorum."

Heyecanlı heyecanlı anlatıyordu Nimue; ancak benim fena halde esniyordum ve ne kadar uğraşsam da buna mani olamadım. Gizlemeye çalıştıysam da, Nimue görmüştü esnediğimi. "Biraz uyuman lazım senin," dedi.

"Hayır," diye itiraz ettim.

"Dün gece uyudun mu?"

"Biraz." Çiftlik evinin kapısının önünde oturmuş, damda koşuşturan fareleri dinlerken şöyle bir kestirmiştim sadece.

"Öyleyse hemen yatağa," dedi Nimue kesin bir tavırla. "Ben de burada biraz düşüncelere dalayım."

Öyle yorgundum ki üzerimdekileri zar zor çıkarıp hemen ot yatağa atıverdim kendimi ve deliksiz bir uykuya daldım. Derin ve çok güzel bir uykuydu, savaşlardan sonra verilen istirahat esnasındaki gibi bir uykuydu; kılıç şakırtıları ve sizi ıskalayan mızraklarla ilgili kabuslar ruhunuzdan akıp gittikten sonra gelen o rahat uyku gibiydi. İşte böyle uyudum ve gece yanıma geldi Nimue; önce rüya sandım ve aniden uyandım, ama sahiden de yanımdaydı Nimue'nin üşümüş, çıplak teni. "Yok bir şey Derfel," diye fısıldadı, "uyumana devam et." Onun narin vücuduna sarılarak uyudum.

Lughnasa'nın o şahane şafağında uyandık. Tamamen mutlu olduğum anlar olmuştur yaşamımda, o sabah da öyle bir andı işte. Bunun gibi anlarda, aşk ve sevgi, hayat ile yan yana yürüyor kanımca; ya da belki de böyle zamanlarda tanrılar bizim ahmaklaşmamızı istiyor. Lughnasa ahmaklığı kadar da tatlısı olmaz zaten. Güneş pırıldıyor, Nimue ile seviştiğimiz çardağın çiçekleri arasından süzülüyordu ışıkları. Seviştikten sonra ırmakta oyunlar oynadık çocuklar gibi; o samur gibi ben de suyun altında köpükler çıkarmaya çalışıyordum, suyun yüzeyine nefes nefese çıktığımda ise Nimue katıla katıla gülüyordu. Irmağa düşmüş söğüt yapraklarının altından hızla yüzdü bir yalıçapkını; düşlerden çıkma bir pelerin kadar göz alıcıydı renkleri. O gün sadece iki kişi gördük; bileklerine konmuş doğanları ile uzaktan geçen iki atlı. Onlar ise bizi görmemişti, sessizce yattık, doğanlardan bir tanesinin balıkçıl avlamasını seyrettik: hayra alametti bu. O eşsiz gün boyunca Nimue ve

ben, sevgili olmuştuk birbirimizle; ne var ki aşkla birlikte gelen o diğer hazzı, yani ortak bir istikbal düşleri kurma hazzını yaşayamazdık. Çünkü benim istikbalimde Nimue ile olmak yoktu. Nimue'nin istikbalinde tanrıların yollarında yürümek vardı ve ben o yollarda yürümeyi beceremezdim.

Lakin Nimue bile o yolları terk etmeyi arzular olmuştu. Lughnasa akşamı, uzayan gölgeler batı bayırlarını kaplarken, Nimue çardağın altında kıvrılmış yatıyordu kollarımda ve paylaşabileceğimiz bir istikbalden bahsediyordu. Küçük bir ev, çocuklar, sürebileceğimiz bir parça toprak, ağılda koyunlar. "Kernow'a gidebiliriz mesela," dedi hülyalı bir sesle. "Kernow'un güzel bir yer olduğunu söylerdi hep Merlin. Saksonların gelemeyeceği kadar da uzak üstelik."

"Daha uzağı da var," dedim, "İrlanda mesela."

Göğsümün üzerindeki başını iki yana salladı. "İrlanda lanetli bir yer."

"Niçin?" diye sordum.

"Britanya'nın Hazinelerine sahipti onlar," dedi, "ama ellerinden kaçırdılar."

Ne Britanya'nın Hazinelerinden, ne tanrılardan, ne de bu güzel anı bozacak başka bir konudan bahsedesim vardı.

"Kernow olsun o halde," diye tasdik ettim.

"Küçük bir ev," dedi, sonra da küçük bir evde olması gereken her şeyi bir bir saydı: tavalar, kavanozlar, et şişleri, kevgir, iğ, çıkrık, buğday tanelerini ayırmak için çarşaf, kova, buğday biçmek için orak ve diğer aletler, somon balığı yakalamak için ağ, varil, ocak ve bir de yatak. Kazan gibi çalkalanan denizin yanındaki o mağarasında mı düşünmüştü Nimue bütün bunları? "Hiç Sakson olmayacak," dedi, "Hiç Hıristiyan da olmayacak. Batı Denizi'ndeki adalardan birine yerleşsek daha mı iyi olur acaba? Kernow'un ötesindeki adalara. Lyonesse'e." O güzelim ismi yavaşça söylemişti. "Lyonesse'te aşk, Lyonesse'te hayat," diye ekledi, sonra güldü.

"Niçin gülüyorsun?"

Bir süre sessizce yattı, sonra omuz silkti. "Lyonesse başka bir hayat için uygun," dedi ve bu meşum sözüyle o anın büyüsünü bozmuş oldu. En azından benim gözümde, çünkü bir an için Merlin'in alaycı kahkahasının o yaz çiçeklerinin yaprakları arasında çınladığını işitir gibi oldum ve güzel hayalimiz soldu gitti. Uza-

yan gölgelerin altında, loş günışığı altında yattık kıpırtısız. İki kuğu, vadinin kuzeyine doğru uçtu Gyllad'ın topraklarının hemen kuzeyindeki kireç tepelerine doğru; Tanrı Succelos'un büyük bir erkeklik organı olarak tasviri kazınmıştı oradaki bir tepenin üzerine. Bu iddialı tasviri ortadan kaldırmak istemişti Sansum. Guinevere ona mani olmuştu olmasına, ama yine de Sansum tepenin eteğine küçük bir mabet inşa ettirmeyi başarmıştı. İmkanım olursa o toprakları satın almak vardı aklımda; toprağı ekmek için değil, kireç tepeyi otlarla kaplayıp Tanrı Succelos'un tasvirini ortadan kaldırmak isteyen Hıristiyanlara mani olmak için.

"Sansum nerede?" diye sordu Nimue. Düşüncelerimi okumuştu adeta.

"Dikenli Kutsal Ağaç Kilisesi'nin hamisi oldu artık o."

"Umarım ağacın dikeni batar ona," dedi kinle. Sonra kalktı, dik oturdu ve battaniyeyi boğazımıza kadar çekti. "Demek Gundleus bugün nişanlanıyor, öyle mi?"

"Evet."

"Gelininin tadını çıkaracak kadar yaşamayacak," dedi; bir kehanetten ziyade bir dilekti bu korkarım.

"Eğer Arthur onların ordusunu yenemezse yaşayacak," dedim.

Ve ertesi gün zafer umutlarımız tamamen suya düştü. Gyllad'ın hasadı için hazırlıklar yapıyordum; ben orakları bileyip tahta harman dövenini deri menteşesine çivilerken Durocobrivis'ten bir ulak geldi Durnovaria'ya. Ulağın kentte duyurduğu haberleri Issa bize getirdi hemen; korkunç haberlerdi bunlar. Aelle, barış antlaşmasını bozmuştu. Lughnasa arifesinde bir Sakson güruhu Gereint' in kalesine saldırarak duvarları aşmıştı. Prens Gereint ölmüştü, Durocobrivis düşmanın eline geçmişti, Dumnonia'ya tabi Strongorelu Prens Meriadoc kaçmıştı ve onun krallığındaki son topraklar da Lloegyr'in bir parçası olmuştu. Gorfyddyd'in ordusunun yanı sıra artık Sakson savaşçı güruhu ile de savaşmak zorundaydı Arthur. Dumnonia'nın sonu mutlak felaketti artık.

Benim bu karamsarlığımı hafife aldı Nimue. "Oyunu bu kadar çabuk bitirmez tanrılar," diye iddia etti.

"O halde tanrılar bizim kraliyet hazinesini biraz doldursa iyi olacak," dedim öfkeyle, "çünkü hem Aelle'i hem de Gorfyddyd'i mağlup edemeyiz. Bu da şu demek: ya o Sakson'u satın alacağız ya da geberip gideceğiz."

"Küçük adamlar yapar para hesabını," dedi Nimue.

"O zaman tanrılara şükür ki var o küçük adamlar," diye karşılık verdim. Ben durmadan para hesabı yapmak zorundaydım çünkü.

"Eğer lazımsa, Dumnonia'da para var," dedi Nimue umarsızca.

"Guinevere'in parası mı?" dedim başımı iki yana sallarken. "Arthur o paraya dokunmaz." Lancelot'un Ynys Trebes'ten getirdiği hazinelerin ne kadar fazla olduğunu ikimiz de bilmiyorduk o sıralar. Bu hazineler Aelle ile barış yapmaya yeterdi; ne var ki iyice gizlemişti hazinelerini Benoic'nın sürgün Kralı.

"Guinevere'in altınından bahsetmiyorum," dedi Nimue ve Saksonlara ödenecek kan parasını nereden bulacağımızı anlattı bana; niçin benim de aklıma gelmedi bu diye kızdım kendime. Bir ümit var o halde, diye düşündüm, tek bir ümit... eğer tanrılar bize biraz vakit verirse ve Aelle'in talep ettiği fiyat çok fazla değilse tabii. Durocobirivis'i yağmalayan adamların bir haftadan evvel ayılıp kendilerine gelemeyeceğini tahmin ediyordum; bu imkansız mucizeyi gerçekleştirebilmemiz için bir haftamız vardı yani.

Nimue'yi Arthur'a götürdüm. Lyonesse'te yaşanacak toz pembe bir hayat yoktu bizim için, kevgir ya da buğdayları ayırmak için çarşafımız ya da deniz kenarına koyacağımız bir yatağımız olmayacaktı. Britanya'yı kurtarmak amacıyla kuzeye gitmişti Merlin, artık Nimue kendi büyüsünü yapmalıydı güneyde. Bir Sakson'dan barış satın almaya gittik, ardımızda ise Lughnasa çiçekleri yaz ırmağının kıyısında soluyordu.

Arthur ve bölüğü, Fosse yolundan kuzeye at sürdü. Meşin ve demirlerle süslü savaş takımları ile altmış atlı savaşa gidiyordu; yanlarında ise mızraklı elli kadar savaşçı vardı. Altı tanesi benim adamlardı bunların, gerisi ise Guinevere'i koruyan muhafızların sabık kumandanı Lanval'a bağlıydı. Lanval'ın görevi elinden alınmıştı Benoic Kralı Lancelot tarafından ve Durnovaria'daki tüm asilzadelerin koruyucusu Lancelot ve adamları olmuştu artık. Benim kumandamdaki diğer adamları kuzeye, Gwent'e götürmüştü Galahad. Hasat vaktinden önce yürüyüşe geçmemiz, durumumuzun aciliyetini gösteriyordu işte; lakin Aelle'in o hainliği karşısında yapabileceğimiz başka bir şey yoktu. Arthur ve Nimue ile birlikte yürüyordum. Hala halsiz olsa da, benimle gelmek için ısrar etmişti Nimue, ama patlak vermek üzere olan savaşın uzağında kalmazdı zaten asla o. Lughnasa'yı takip eden iki gün boyunca yürüdük;

belki de yakında olacakların bir alameti olarak semalar kararıp bulutlandı, şiddetli bir yağmur her an bastırabilirdi.

Arthur, köprüden Ynys Wydryn'e geçerken, Lanval'ın mızraklı savaşçıları ve onların yanındaki atlılar, yük katırları ve hizmetkarları ile birlikte Fosse yolunda beklediler. Nimue ve ben de Arthur'un yanındaydık; altı savaşçımı yanımıza almıştım bize eşlik etmeleri için. Bir kez daha Tor'un o ihtişamlı zirvesinin dibinde olmak tuhaftı; Gwlyddyn, Merlin'in konaklarını yeniden inşa etmişti, Tor'un tepesindeki binalar tıpkı o günkü gibi görünüyordu... Nimue ve benim Gundleus'un yaptığı katliamdan kaçtığımız günkü gibi. Kule bile yeniden inşa edilmişti. Tanrıların fısıltılarının yankılanıp uyuyan büyücülere ulaşacağı bir düş görme odası mıydı acaba bu yeni kule de?

Lakin bizim işimiz Tor'da değil, Dikenli Kutsal Ağaç Kilisesi'nde idi. Adamlarımdan beşi, mabedin kapılarının önünde kaldı; Arthur, Nimue ve ben, içeri girdik. Nimue, cüppesinin kukuletasını örtmüştü deri göz yaması görünmesin diye. Sansum, bizi karşılamak üzere acele acele geldi. Durnovaria'da ölümle sonuçlanan bir ayaklanma çıkarttığı için gözden düşmüş olmasına rağmen, şu anda iyi durumda görünüyordu. Son gördüğümden bu yana tombullaşmıştı, yeni bir kara cüppesi vardı; cüppenin yarısına altın haçlar ve gümüş dikenler nakşedilmişti bolca. Altın bir zincirin ucunda asılı iri bir altın haç duruyordu göğsünde, kalın bir altın kolye ise boynunda parlıyordu. İyice tıraş edilmiş saçlarının altındaki yüzünde yılışık bir sırıtma belirdi, sözüm ona bir tebessümdü bu. "Bizi öyle şereflendirdiniz ki!" diye bağırdı; kollarını iki yana açmıştı bize hoş geldiniz derken. "Ne şeref! Acaba bizim kutsal Tanrımıza ibadet etmek üzere mi geldiniz? O'nun Dikenli Kutsal Ağacı'na! O, sizlerin günahlarının bedelini ödemek üzere çile çekerken alnına batan dikenleri bize anımsatır bu." Küçük yaprakları solmuş, canlılığını yitirip sarkmış bitkiyi işaret etti. Ağacın etrafındaki birkaç hacı, ağacın cansız dallarına adaklar bağlamıştı. Bizi görünce ayak sürüyerek içeri gittiler, onlarla birlikte ibadet eden yoksul giyimli köylü çocuğun bizim adamlarımızdan biri olduğunu fark etmemişlerdi. Mabede bağışta bulunuyormuş gibi görünmesi için biraz para verip önden yolladığım Issa idi bu. "Biraz şarap alır mıydınız?" diye teklif etti Sansum. "Ya da yiyecek bir şeyler? Soğuk som balığı ve taze ekmek var, hatta biraz da çilek."

"İyi koşullarda yaşıyorsun Sansum," dedi Arthur, etrafına bakınıp mabedin içini inceleyerek. Benim son gördüğümden bu yana

daha da büyümüştü burası. Taş kiliseye eklemeler yapılmış, iki bina daha inşa edilmişti; biri keşişler için yatakhane, diğeri ise bizzat Sansum için evdi. İkisi de taştandı bu binaların, çatıları Roma konaklarından getirilmiş kiremitlerle örülmüştü.

Yağmur bulutlarına baktı Sansum. "Yüce Tanrımızın mütevazı kullarıyız sadece Lordum; bizim bu yeryüzündeki hayatımız da onun ihsanı ve inayeti ile mümkün oluyor. Pek kıymetli karınız nasıllar? Umuyorum ki sıhhattedirler."

"Gayet iyi, teşekkürler."

"Bu haber bizi pek mutlu etti Lordum," diye yalan söyledi Sansum. "Peki ya Kralımız? Kendileri de sıhhatteler mi?"

"Çocuk büyüyor işte, Sansum."

"Hakiki iman yolunda büyüyüp yetişiyordur, umuyorum ki." Biz yürüdükçe Sansum da geriliyordu. "Peki nedir sizi bu mütevazı mekanımıza getiren Lordum?"

Arthur, tebessüm etti. "İhtiyaç Piskopos, ihtiyaç."

"Ruhani bir inayet için mi?" diye sordu Sansum.

"Para için."

Sansum, anlam verememiş gibi ellerini kaldırdı. "İyi ama balık arayan bir insan dağa mı tırmanır? Veyahut susamış bir adam çöle mi gider? Niçin bize geldiniz ki Lord Arthur? Biz keşişler yoksulluk içinde yaşayacağımıza yeminliyiz ve sevgili Tanrımızın önümüze koyduğu her bir kırıntıyı da yoksullarla paylaşırız." Ellerini birleştirdi lütufkar bir biçimde.

"O halde sevgili Sansum," dedi Arthur, "sizin yoksulluk yeminizi bozmadığınıza emin olmak için geldim ben. Savaş çetin bir hal aldı, kraliyet hazinesi tamtakır; dolayısıyla sen, Kralına borç verme şerefine nail olacaksın." Cüppeli bir hizmetkar gibi şu anda arkamızdan gelen Nimue anımsatmıştı Arthur'a kilisenin ne kadar zengin olduğunu. Sansum'un böyle sıkışması Nimue için oldukça keyifli olmalıydı.

"Bu tür zorunlu borçlardan muaf tutulmuştur kilise," dedi sertçe Sansum, özellikle 'borç' kelimesini iğneleyici bir vurguyla söylemişti. "Huzur içinde yatsın, Ulu Kral Uther, bu tür haraçlardan muaf kılmıştı kiliseyi; tıpkı rezil ve günahkar putperest mabetlerinin," istavroz çıkardı, "muaf tutulduğu gibi."

"Kral Mordred'in konseyi bu kararı hükümsüz kıldı," dedi Arthur, "ve senin mabedin, Piskopos, Dumnonia'daki en zengin mabet olarak bilinir."

Sansum, semaya baktı tekrar. "Eğer tek kuruş altınımız olsaydı Lordum, onu size memnuniyetle armağan ederdim. Ama bizler yoksuluz. Verginizi tepenin üzerindekilerden toplamak zorundasınız." Tor'u işaret etti. "Oradaki putperestler yüzyıllardır kafir altınlarını istifliyorlar!"

"Tor," diye müdahale ettim soğuk bir sesle, "Gundleus tarafından yağmalanmıştı Norwenna öldürüldüğü zaman. Oradaki az miktarda altın," –ki sahiden azdı– "çalınmıştı."

Sansum, beni daha yeni fark etmiş gibi davrandı. "Derfel'di ismin değil mi? Doğru anımsıyorum. Yuvana hoş geldin, Derfel!"

"Lord Derfel diyeceksin," diye Sansum'un sözünü düzeltti Arthur.

Sansum'un küçük gözleri irileşti. "Tanrıya şükür! Şükürler olsun! Demek bu yeryüzünde daha yüksek makamlara eriştin; benim gibi alçakgönüllü bir adamı pek mutlu etti bu, 'o, henüz basit bir mızraklı savaşçıyken tanışmıştım ben onunla' diyip övünebileceğim artık. Lord mu oldunuz yani siz şimdi? Ne büyük ihsan! Varlığınız bizi öyle şereflendiriyor ki! Ama siz bile bilirsiniz ki Lord Derfel, Kral Gundleus Tor'u yağmaladığı zaman buradaki yoksul keşişlerin mallarını da yağmalamıştı. Heyhat, nasıl büyük bir talan yapmıştı! Bu mabet İsa yolunda büyük çile çekti ve yaralarını saramadı daha."

"Gundleus evvela Tor'a geldi," dedim. "Bunu biliyorum, çünkü ben de oradaydım o sırada. Yani buradaki keşişlere kıymetli eşyalarını saklayacak vakit vermiş oldu böylece."

"Biz Hıristiyanlarla ilgili ne de tuhaf yakıştırmalarınız var siz putperestlerin! Cümbüşler yapıp bebek yediğimizi de iddia ediyor musunuz bari hala?" Sansum bir kahkaha attı.

Arthur iç geçirdi. "Sevgili Piskopos Sansum," dedi, "bu isteğimi yerine getirmek senin için zor biliyorum. Tanrı'nın ihtişamını gösterebilmesi için kilisenin servetini muhafaza etmek senin görevin, bunu da biliyorum. Ama şunu da biliyorum ki eğer düşmanla savaşabilmemiz için gerekli parayı bulamazsak düşman buraya gelecek ve o zaman ne kilise, ne de Dikenli Kutsal Ağaç kalacak; bu mabedin Piskoposundan geriye ise," –parmağını Sansum'un kaburgasına

bastırdı– "kuzgunlar tarafından etleri koparılmış kuru kemikler kalacak sadece."

"Düşmanı kapılarımızdan uzak tutmanın başka yolları da mevcut aslında," dedi Sansum; hiç de akıllıca olmayan bu sözüyle savaşa Arthur'un sebep olduğunu söylüyor ve eğer Arthur Dumnonia'yı terk ederse Gorfyddyd'in yakamızı bırakacağını ima ediyordu.

Arthur öfkelenmedi. Tebessüm etmekle yetindi. "Dumnonia için sizin hazinenize ihtiyaç var Piskopos."

"Hazinemiz yok. Heyhat!" Sansum istavroz çıkardı. "Tanrı şahidimdir Lordum, bizim hiçbir şeyimiz yok."

Dikenli ağacın yanında ağır ağır yürüdüm. "Iviniumlu keşişler," dedim, birkaç kilometre güneydeki manastırı kastederek, "sizden daha becerikli bahçıvanlarmış, Piskopos." Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim ve solmuş ağacın dibindeki toprağa soktum ucunu. "Sizin iyi bakamadığınız bu Kutsal Ağacı söküp Ivinium'a mı götürsek acaba? Eminim ki oradaki keşişler bu iyiliğimiz karşısında yüklü bir ödeme yapacaktır."

"Hem böylece Ağaç, Saksonların ulaşamayacağı bir yere taşınmış olur!" dedi Arthur tebessüm ederek. "Eminim ki bu tasarımıza siz de sıcak bakıyorsunuzdur, değil mi Piskopos?"

Sansum telaş içinde elini kolunu sallayıp duruyordu. "Ivinium'daki keşişler cahil aptallardır Lordum, dua mırıldanmaktan başka bir şey bilmezler. Eğer siz saygıdeğer Lordlar kilisede biraz beklerseniz, belki işinize yarayacak birkaç kuruş bulabilirim."

"Bul öyleyse," dedi Arthur.

Üçümüzü kiliseye buyur ettiler. Taş zemini, taş duvarları ve kirişli bir tavanı olan sade bir yapıydı. Duvarlarda biten sarı şebboyların ve öten serçelerin olduğu yukarıdaki küçük pencereler haricinde başka bir ışık kaynağı olmadığı için kasvetli bir yerdi burası. Kilisenin uzak köşesindeki bir taş masanın üzerinde bir haç vardı. Kukuletasını geriye atmış olan Nimue, haça doğru tükürdü; Arthur ise masaya yürüdü, kenarına oturdu. "Bu iş hoşuma gitmiyor Derfel," dedi.

"Niçin Lordum?"

"Tanrılara saygısızlık etmenin sonu iyi değildir," dedi meşum bir sesle.

"Bu Tanrı," dedi Nimue küçümser bir eda ile, "affedici bir Tanrı imiş derler. İyi ki böylesi bir saygısızlık ediyoruz öyleyse."

Arthur tebessüm etti. Üzerinde sade bir meşin yelek, pantolon, çizmeler, pelerin ve Excalibur vardı. Ne altın takı ne de zırh vardı kuşanmıştı, lakin o güçlü ve asil havası görülüyordu yine; tıpkı şu anki huzursuzluğu gibi. Sessizce oturdu bir süre, sonra bana baktı. Nimue, kilisenin arka tarafındaki küçük odaları keşfe çıkmıştı; Arthur ile ikimiz. "Britanya'dan gitmem gerek belki de... " dedi.

"Dumnonia'yı Gorfyddyd'in ellerine mi terk edeceksiniz yani."

"Mordred'i vakti geldiğinde tahta çıkaracaktır Gorfyddyd," dedi Arthur, "Önemli olan da bu zaten."

"Böyle mi söylüyor Gorfyddyd?" diye sordum.

"Böyle söylüyor."

"Başka ne diyecekti ki zaten?" diye itiraz ettim; Lordumun sürgün fikrini aklına getirmesi bile beni hayrete düşürmüştü. "Halbuki işin gerçeği şu," diye ekledim hemen, "Mordred, Gorfyddyd'e tabi bir kral olacaktır, lakin Gorfyddyd niçin onu seçsin ki? Kendi hısımlarından biri dururken niçin Mordred'i seçsin? Oğlu Cuneglas'ı niçin oturtmasın tahtımıza?"

"Cuneglas şerefli bir insan," diye üsteledi Arthur.

"Babası ne derse onu yapacaktır," dedim küçümseyerek, "üstelik Gorfyddyd Ulu Kral olmak istiyor, dolayısıyla önceki Ulu Kral'ın veliahdının büyüyüp kendine hasım olmasını istemeyecektir kesinlikle. Ayrıca Gorfyddyd'in druidleri, topal bir kralın yaşamasına izin verir mi sanıyorsunuz? Siz giderseniz Lordum, Mordred'in günleri de sayılıdır."

Arthur cevap vermedi, öylece oturdu ellerini masanın kenarına dayamış, başı önde, yere bakarak. Haklı olduğumun farkındaydı, Britanya'nın savaşçı lordları arasında yalnızca kendisinin Mordred adına savaştığının da farkındaydı. Britanya'dakilerin gerisi kendi adamlarını oturtmak niyetindeydi Dumnonia tahtına; Guinevere ise Arthur'u görmek istiyordu o tahtta. Başını kaldırıp bana baktı.

"Peki ya Guinevere..." diye başladı söze.

"Evet," diye sözünü kestim karamsarca. Guinevere'in kendisini tahta oturtma hırsını kastediyor sanmıştım, halbuki Arthur tamamen başka bir konudan bahsediyordu.

Masadan indi, bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Lancelot'a karşı hissettiğin duyguları anlıyorum," dedi beni şaşırtarak, "ama şunu bir düşün Derfel. Diyelim ki Benoic senin krallığındı ve diyelim ki sen benim o krallığı kurtaracağıma inanıyor, benim o krallığı korumak için yemin ettiğimi biliyordun... ama ben krallığını korumadım. Ve Benoic yıkıldı. Bu seni öfkeli ve ters bir insan yapmaz mıydı? Seni güvenilmez bir insan yapmaz mıydı bu? Kral Lancelot büyük bir acı yaşadı ve o acının sebebi de benim. Benim yüzümden oldu! İşte bu yüzden, onun yitirdiklerini tazmin etmek istiyorum. Benoic'yı geri alamam düşmandan, ama eğer başarabilirsem, Lancelot'a başka bir krallık verebilirim belki."

"Hangi krallığı?" diye sordum.

Kurnazca tebessüm etti Arthur. Bu tasarıyı çoktan hazırlamıştı bile kafasında ve şimdi bana açıklamaktan büyük keyif alıyordu. "Siluria," dedi. "Diyelim ki Gorfyddyd'i mağlup edebileceğiz ve onunla birlikte Gundleus'u da. Gundleus'un veliahdı yok Derfel; yani eğer Gundleus'u öldürebilirsek ortada sahipsiz bir taht olacak. Bizim, tahtı olmayan bir kralımız var; onların ise, kralı olmayan bir tahtları. Ayrıca, bizim bekar bir kralımız var! Lancelot'u Ceinwyn ile evlendireceğiz ve böylece Gorfyddyd kızını bir kraliçe yapmış olacak; biz ise dostumuz Lancelot'u Siluria Kralı yapmış olacağız. Barış olacak Derfel!" O eski şevkiyle anlatıyordu yine, kelimeleriyle olağanüstü bir manzara çiziyordu. "Bir bağ! Benim kuramadığım evlilik bağı, ama bu defa başarabiliriz. Lancelot ve Ceinwyn! Ve bunu başarabilmemiz için tek bir adamı öldürmemiz lazım. Sadece bir adamı."

Ve bir de savaşta karşımıza çıkacak onca kişiyi diye geçirdim aklımdan ama bu düşüncemi dile getirmedim. Kuzeyde bir yerlerde gök gürledi. Tanrı Taranis ne konuştuğumuzun farkında, diye düşündüm ve bizim tarafımızda olmasını diledim. Yüksek ve dar pencerelerden görünen semalar gece kadar karanlıktı artık.

"Ne diyorsun?" Arthur fikrimi almak için beni sıkıştırıyordu.

Bir şey söylemedim, çünkü Lancelot'un Ceinwyn ile evlenmesi fikri tepemi öyle bir attırmıştı ki ağzımdan kötü sözler çıkabilirdi; nazik bir şekilde konuşmak için zorladım kendimi. "Saksonlara para verip barış yapmalı ve Gorfyddyd'i mağlup etmeliyiz evvela," dedim keyifsizce.

"Tamam, diyelim ki bunları hallettik, sonra?" diye sordu sabırsızca, sanki benim temas ettiğim hususlar önemsiz meselelermiş gibi.

Benim bu evlilik fikrine dair verebileceğim bir hükmüm, söz söyleme hakkım yokmuşçasına omuz silktim.

"Lancelot'un hoşuna gitti bu fikir," dedi Arthur, "annesinin de öyle. Guinevere de tasdik ediyor bu fikri, tabii bunda şaşılacak bir şey yok, çünkü Ceinwyn ile Lancelot'u evlendirmek onun fikriydi zaten. Guinevere zeki bir kız, çok zeki." Tebessüm etti, karısını her düşündüğünde tebessüm ederdi.

"Lakin sizin zeki hanımınız bile Lordum," diye konuştum cüretle, "Mithras dinine kimin seçileceğini tayin edemez."

Sanki yumruk atmışım gibi Arthur başını titretti. "Mithras!" dedi öfkeyle. "Niçin mensubu olamıyormuş Lancelot o dinin?"

"Çünkü Lancelot korkağın teki," diye haykırdım, artık saklayamıyordum nefretimi.

"Bors öyle söylemiyor, diğer bir düzine savaşçı da aynı şekilde," diye itiraz etti Arthur.

"Galahad'a sorun," dedim, "veyahut kuzeniniz Culhwch'a." Yağmurun sesi işitildi aniden çatıda, hemen sonra da pencerelerin eşiğinden sızmaya başladı damlalar. Taş masanın yanındaki kemerli küçük kapıda belirdi yeniden Nimue, cüppesinin kukuletasını yeniden örttü kafasına.

"Şayet Lancelot yiğitliğini ispat ederse insafa gelecek misin?" diye sordu Arthur bir süre sonra.

"Şayet Lancelot bir savaşçı olduğunu ispat ederse Lordum, insafa gelirim. İyi ama Lancelot sizin saray muhafızlarının kumandanı olmamış mıydı?"

"Elindeki yara iyileşene kadar Durnovaria'da kumandanlık etmek istedi sadece," diye izah etti Arthur, "peki eğer savaşırsa onu seçecek misin, Derfel?"

"Eğer iyi savaşırsa," diye söz verdim gönülsüzce, "evet." Bu sözümü tutmama gerek kalmayacağından fazlasıyla emindim.

"Güzel," dedi Arthur, her zamanki gibi bir çözüm bulduğu için memnundu. Derken kilisenin kapısı gürültüyle açıldı, yağmurlu bir esinti ile birlikte Sansum ve iki keşiş içeri daldılar. Keşişlerin ellerinde meşin keseler vardı, küçücük meşin keseler.

Sansum, üzerindeki ıslak cüppeyi çırparak bize doğru acele acele yürüdü. "İyice aradık Lordum," dedi nefes nefese, "aradık taradık, her yere baktık ve bu basit evimizdeki yegane kıymetli şeyleri bulup getirdik. Bunlar size mütevazı bağışlarımız. Lakin gönülsüzce sunuyoruz, çünkü bu bizim görevimiz ve yapmaya mecburuz." Üzüntülü bir şekilde başını salladı. "Cömertliğimiz yüzünden bu mevsim aç kalacağız, ama kılıcın hükmünün geçtiği yerde, Tanrı'nın biz zavallı kulları, itaat etmek zorunda kalıyoruz."

Sansum'un keşişleri iki kesenin içindekileri yassı taşın üzerine boşalttılar. Fırlayan bir madeni para yerde yuvarlandı, ayağımla durdurdum.

"İmparator Hadrian zamanından kalma altın!" dedi Sansum madeni parayı göstererek.

Eğilip parayı aldım. Bir yüzünde İmparator Hadrian'ın başı, diğerinde ise ellerinde üç çatallı zıpkın ve kalkan taşıyan Britannia'nın suretleri tasvir edilmiş pirinç bir Roma sikkesiydi bu. Parmaklarımla parayı büktüm ve Sansum'a geri fırlattım. "Sahte altın, Piskopos," dedim.

Getirdikleri şeylerin diğerleri de pek yüksek sayılmazdı. Çoğu bakır, azı gümüş yıpranmış birkaç madeni para, hala para yerine kullanılan demir külçeler, kalitesiz altından bir broş, kırık bir zincire ait birkaç altın halka. Bunların tamamı ancak birkaç altın ederdi. "Hepsi bu kadarcık mı?" diye sordu Arthur.

"Biz paramızı yoksullara dağıtırız Lordum!" dedi Sansum, "lakin eğer ihtiyacınız had safhada ise belki şunu da ekleyebilirim." Boynunda asılı altın haçı çıkardı. İri haç ve altın zincir kırk elli altın ederdi rahatlıkla; Piskopos istemeye istemeye haçı uzattı Arthur'a. "Savaşınıza benim şahsi bağışım olsun bu Lordum," dedi.

Arthur, zincirli haçı tam alacakken Sansum aniden elini çekti. "Lordum," sesini alçaltmıştı; öyle ki yalnızca Arthur ve ben işitebiliyorduk onu. "Geçen sene bana haksızlık edildi. Bu kolyeyi bağışlamam karşılığında," – elindeki kolyeyi sallayarak zincirlerini şıngırdattı– "Kral Mordred'in şahsi rahibi görevime beni yeniden atamanızı isteyeceğim sizden. Benim yerim Kralımızın yanıdır Lordum, bu hastalık saçan bataklık değil." Arthur bir cevap veremeden kilise kapısı bir kez daha açıldı ve yağmurdan sırılsıklam olmuş Issa içeri girdi. Bu yeni gelen kişiye öfkeyle baktı Sansum.

"Kiliseye hacıların girmesi yasaktır!" diye bağırdı Piskopos. "Dualar ve adaklar için başka yerler var. Çık dışarı! Çık!"

Issa, yüzüne yapışan ıslak saçlarını geriye attı, sırıttı ve bana hitap ederek anlatmaya başladı. "Bütün kıymetli şeyleri büyük binanın arkasındaki göledin yanında saklıyorlar Lordum, hepsi bir kaya yığınının altında gizli. Bugünkü bağışları oraya gizlediklerini gördüm."

Ağır zinciri Sansum'un elinden kaptı Arthur. "Diğer hazinelerin sende kalsın," –keselerden çıkan değersiz parçaları işaret etti Arthur. "Mütevazı evine kış için yiyecek alırsın bunlarla Piskopos. Şu boynundaki altın kolye de sende kalsın... boynuna şimdilik dokunmuyorum yani. Bunu aklında tut." Kapıya doğru yürüdü Arthur.

"Lordum!" diye bağırdı Sansum itiraz ederek. "Yalvarıyorum!"

"Yalvar," diye sözünü kesti Nimue, kukuletasını geriye atarak yüzünü ortaya çıkardı. "Yalvar bakalım it." Döndü önce haça doğru tükürdü, sonra yere ve sonra da Sansum'a. "Yalvar hadi pislik," diye haykırdı Sansum'a.

"Ulu Tanrım!" Düşmanını görünce Sansum bembeyaz kesildi. Çelimsiz göğsünün üzerinde istavroz çıkara çıkara gerilemeye başladı. Dili tutulmuşçasına korkmuş gibiydi. O kızın Ölüler Adası'nda sonsuza dek kalacağını sanmıştı elbet, ama Nimue buradaydı işte, muzaffer bir eda ile Sansum'a meydan okurcasına tükürüyordu. Sansum, üçüncü bir kez istavroz çıkardıktan sonra Arthur'a döndü. "Siz, Tanrı'nın evine bir cadı getirmeye cüret ettiniz!" diye feryat etti. "Bu affedilemez bir günah! Ah kutsal İsa!" Dizlerinin üzerine çöktü ve kirişlere doğru kafasını kaldırdı. "Semalardan ateş yağdır! Ateş yağdır hemen!"

Arthur, onu umursamadan şiddetli yağmura çıktı, Kutsal Ağaca adak niyetine bağlanmış o komik kurdeleler yağmurdan ıslanıp sarkmıştı iyice. "Mızraklı diğer savaşçıları içeri çağır," diye emretti Arthur, Issa'ya. Sansum, kıymetli eşyalarını duvarların dışında bir yere gizlemeye teşebbüs edebilir diye dışarıda bekliyordu adamlarım; telaşa kapılmış keşişleri, hazinelerinin gizli olduğu kaya yığınından uzaklaştırmak üzere geldi savaşçılarım. Keşişlerin bir kısmı Nimue'yi görür görmez dizlerinin üzerine yığılıverdiler; onun kim olduğunu biliyorlardı.

Sansum, kiliseden fırlayıp kendini kayaların üzerine attı, abartılı bir biçimde bağırarak Tanrının parasını korumak için kendi hayatı-

nı feda edeceğini duyuruyordu. Arthur, esefle başını salladı. "Bu fedakarlığı yapacağınıza emin misiniz Piskopos Hazretleri?"

"Sevgili Tanrım!" diye böğürdü Sansum. "İşte sana geliyor bu kulun, hain adamlar ve onların cadıları tarafından katlediliyorum! Tek yaptığım senin kelamına itaat etmekti. Al beni, Tanrım. Bu fakir kulunu al yanına!" Sözünü bitirir bitirmez, boynuna bir kılıç indiğini zannederek ciyakladı; halbuki Issa'nın eliydi bu sadece. Sansum'u ensesinden tuttu ve nazik bir biçimde götürüp sığ ve çamurlu gölede attı. "Boğuluyorum Tanrım!" diye feryat etti Sansum. "Azgın sulara fırlatıldım tıpkı Yunus Peygamber gibi! İsa'nın yolunda bir şehidim ben artık! Tıpkı Aziz Peter ve Aziz Paul gibi ben de şehit ediliyorum. Tanrım, işte sana geliyorum!" Boğuluyormuşçasına köpükler çıkardı suda; gel gelelim Tanrısı hariç hiç kimse pek umursamıyordu onu. Bunun üzerine Sansum, su mercimeği bitkisinin çamurları arasından çıktı ve taşları kaldırıp hazineleri bulan adamlarıma lanetler okumaya başladı.

Kaya yığının altında dizili tahtalar vardı, bunların altında meşin çuvallarla tıka basa dolu taş bir sarnıç; çuvalların içinde ise altınlar. İri altın sikkeler, altın zincirler, altın heykeller, altın broşlar, altın bilezikler, altın yaka iğneleri, Kutsal Ağacın ihsanı için buraya kadar gelmiş yüzlerce hacının getirdiği onca altın. Arthur, manastıra altınlar karşılığında vereceğimiz belgeye kaydedilsin diye bu altınların bir keşiş tarafından sayılıp tartılmasını istedi. Çetele tutma işleminin başına adamlarımı bıraktıktan sonra bağırıp çağıran sırılsıklam Sansum'u binalara doğru götürdü. "Kralların işlerine karışmadan evvel siz dikenli ağaçların nasıl yetiştirilmesi gerektiğini bir öğrenin hele Piskopos Hazretleri," dedi Arthur. "Kralımızın şahsi rahipliği görevine geri atanmadınız, burada kalacak ve ziraat öğreneceksiniz."

"Bir dahaki sefere dikeceğiniz ağacın köklerini iyice örtün yapraklara," diye tavsiyede bulundum Sansum'a, "ağaç iyice kök salana kadar kökler ıslak kalsın. Ayrıca başka ağaçtan fide aşılamaya kalkmayın Piskopos, ağaçlar bunu sevmez. Buraya diktiğiniz o son birkaç kutsal ağacın da derdi buydu zaten; ormandan yanlış zamanda söküp getirmiştiniz onları. Ağaçları kışın getirin ve iyi bir çukur kazıp bol yaprak ve gübre ile dikin, işte o zaman sahiden bir mucize görürsünüz belki."

"Sen affet onları Tanrım," diye yakardı Sansum yağmurlu semalara doğru bakıp dizlerinin üzerine çökerek.

Arthur, Tor'u ziyaret etmek istiyordu, ama önce Norwenna'nın mezarının başına gitti. Burası, Hıristiyanlar için bir ibadet yeri olmuştu. "Korkunç bir haksızlığa maruz kalan bir kadındı Norwenna," dedi.

"Bütün kadınlar öyle," dedi Nimue, Kutsal Ağacın yanındaki mezara gelmişti peşimizden.

"Hayır," diye üsteledi Arthur. "Belki çoğu insan öyledir, ama kadınlar da erkekler kadar haksızlığa uğruyor en fazla. Lakin bu kadın da haksızlığa uğradı ve onun öcünü almalıyız."

"Elinizde fırsat varken öcünü almadınız ama," diye acımasızca suçladı Nimue. "Ve Gundleus'un yaşamasına müsaade ettiniz."

"Çünkü barış umudum vardı," dedi Arthur. "Ama bu sefer Gundleus ölecek."

"Karınız," dedi Nimue, "Gundleus'un bana ait olduğuna dair söz verdi."

Nimue'nin bu isteğinin ardındaki zalimliği fark eden Arthur ürperdi, ama başıyla onayladı yine de. "Gundleus senindir," dedi, "söz veriyorum." Sonra döndü ve o önde, Nimue ile ben arkada, yağmurun altında Tor'un zirvesine çıktık. Nimue ve ben, eski evimizi görmeye gidiyorduk, Arthur ise Morgan'ı görmeye.

Kız kardeşi ile büyük salonda kucaklaştı Arthur. Fırtınalı semaların ışığında Morgan'ın altın maskesi donuk bir şekilde parlıyordu; boynunda ise Arthur'un çok uzun zaman evvel Benoic'dan armağan olarak getirdiği altın kaplı ayı pençeleri kolyesi vardı. Şefkate muhtaç Morgan, ağabeyine sıkı sıkı sarıldı, onları yalnız bırakıp çıktım. Nimue, sanki Tor'dan hiç ayrılmamışçasına, Merlin'in yeniden inşa edilmiş özel odalarına giden küçük kapıdan eğilip içeri gitti; ben ise yağmurun altında koşa koşa Gudovan'ın kulübesine gittim. Yaşlı katibi masasının üzerinde buldum. Çalışmıyordu; gözüne perde inmiş ve kör olmuştu Gudovan, yine de karanlık ile aydınlığı gözlerinin hala seçebildiğini söyledi. "Şu anda oldukça karanlık mesela," dedi kederle, sonra tebessüm etti. "Artık sana fiske indiremem herhalde; büyümüşsündür, öyle mi Derfel?"

"Yine sen bir dene istersen, Gudovan," dedim, "ama pek işe yaramaz artık."

"Hiç işe yaradığı oldu mu ki?" Kıkırdadı. "Merlin, geçen hafta buradaydı ve senden bahsetti. Pek uzun süre kalmadı ya. Geldi,

bizlerle konuştu, sanki bir sürü kedimiz yokmuş gibi bir kedi daha bıraktı ve sonra gitti. Geceyi bile geçirmedi burada, öyle acelesi vardı ki."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordum.

"Söylemedi, ama nereye gider sanıyorsun?" diye sordu Gudovan sesinde o eski sertlik vardı. "Nimue'nin peşinden koşturuyor. En azından benim tahminimce, gerçi o ahmak kızın peşine niçin düşer onu da anlamam ya! Kendine bir köle bulmalı!" Durdu, gözleri dolmuştu. "Sebile öldü, biliyor musun?" diye devam etti konuşmasına. "Zavallı kadın. Sebile öldürüldü, Derfel! Öldürüldü! Boğazı kesildi. Hiçbirimiz bilmiyoruz kimin yaptığını. Yolcunun teki herhalde. Bu dünya iyice pisliğe batıyor Derfel, pisliğe batıyor." Bir an ne diyeceğini unuttu, sonra aklındaki düşünceleri anımsadı yeniden. "Merlin, bir köle bulmalı. O işe rıza gösteren bir köle bulmak yanlış bir şey değil ki; hem kentte bir sürü köle var ufak bir madeni paraya tav olabilecek. Gwlyddyn'in eski atölyesinin yanındaki evi kullanıyorum ben. Hoş bir kadın var orada, gerçi bugünlerde yatakta hoplamaktan ziyade sohbet ediyoruz ya. İhtiyarladım be Derfel."

"İhtiyarlığın belli olmuyor. Ayrıca Merlin, Nimue'nin peşinden gitmedi. Nimue, burada."

Gök gürledi bir kez daha; Gudovan, eli küçük bir demir parçasına uzanıp okşadı, şerre karşı korunmak için. "Nimue burada mı?" diye sordu şaşkınlıkla. "Ama onun adada olduğunu işitmiştik!" Demire tekrar dokundu.

"Adadaydı," dedim ifadesizce, "ama artık değil."

"Nimue..." diye yineledi ismi, inanamıyordu bir türlü. "Kalacak mı burada?"

"Hayır, hep beraber doğuya gidiyoruz bugün."

"Bizi yalnız bırakacaksınız öyle mi?" diye sordu alıngan bir sesle. "Hywel'i çok özlüyorum."

"Ben de öyle."

Gudovan iç geçirdi. "Zaman akıp gidiyor Derfel. Tor, eskisi gibi değil. Artık hepimiz ihtiyarladık ve hiç çocuk kalmadı geriye. Onları da özlüyorum, zavallı Druidan artık kovalayacağı kimseyi bulamıyor. Pellinore, kendi kendine söylenip duruyor. Morgan ise aksi ve haşin."

"Hep öyle değil miydi zaten?" diye sordum şaka yollu.

"Morgan, gücünü yitirdi," diye izah etti. "Rüyaları tabir etme ve hastalara şifa verme gücünden bahsetmiyorum; Uther'in tahtta, Merlin'in burada olduğu zamanlar taşıdığı o gücü yitirdi. Buna içerliyor Derfel ve ayrıca senin Nimue'ne de içerliyor." Durdu, bir süre düşündü. "Durnovaria'daki o kilise meselesinde Guinevere'in Nimue'yi çağırttırmasına çok öfkelenmişti. Kendisinin çağırtılması gerektiği kanaatindeydi Morgan; ama işittiğimize göre, Leydi Guinevere, etrafında sadece güzel insanlar görmek istermiş; bu durumda Morgan'a orada yer yok tabii." Bu sözüne güldü. "Ama yine de Morgan güçlü bir kadın Derfel ve ağabeyindeki hırs Morgan'da da var; bu yüzden burada oturup köylülerin rüyalarını tabir etmekten veya loğusa kadınların süt hummasına şifa olacak otlar hazırlamaktan sıkılıyor. Çok sıkılıyor hem de. Öyle sıkılıyor ki Hıristiyan mabedindeki o sefil Piskopos Sansum ile zar oynadığı bile oluyor Morgan'ın. O adamı niçin Ynys Wydryn'e gönderdiler ki?"

"Çünkü Durnovaria'da olmasını istemediler Sansum'un. Sahiden de buraya gelip Morgan ile barbut mu oynuyor?"

Başıyla tasdik etti Gudovan. "Sansum, zeki insanlarla dostluk kurmak istediğini ve Ynys Wydryn'deki en zeki kişinin de Morgan olduğunu söylüyor ve bence adam haklı. Morgan'a vaaz da veriyor tabii, peydahladığı çocuğu Tanrı olan bir bakire, o Tanrı'nın sonradan çarmıha gerilmesi ile ilgili bir sürü saçmalık işte; tabii Morgan'ın bir kulağından girip diğerinden çıkıyordur bunlar. Daha doğrusu umuyorum ki öyledir." Gudovan durdu, kadehindeki şıradan bir yudum aldı, kadehin içinde bir yaban arısı çırpınıyordu. Gudovan kadehi tekrar masanın üzerine koyunca şıranın içinde yüzen arıyı çıkardım ve masanın üzerine koyup ezdim. "Eskiden başka dinlere mensup olanlar artık Hıristiyanlığa geçiyor Derfel," diye devam etti Gudovan. Gwlyddyn'in karısı, Ralla adlı o iyi kadın bile Hıristiyanlığa geçti; bu da demek oluyor ki Gudovan ve iki çocukları da muhtemelen Hıristiyanlığa geçecek. Benim için mesele değil tabii, yalnız keşke biraz daha az şarkı söylese bu Hıristiyanlar."

"Şarkılardan hoşlanmıyor musun?" diye sordum alay ederek.

"Güzel bir şarkı oldu mu en çok ben sevinirim!" dedi şevkle. "Uther'in Muharebe Şarkısı veyahut Taranis'in Kan Dökme İlahisi, ben bunlara şarkı derim; halbuki bu Hıristiyanlar mırıldanıp inleye-

rek, günahkarların inayete muhtaç olduğundan bahsediyorlar." İç geçirdi ve başını salladı. "İşittiğime göre Ynys Trebes'te imişsin, öyle mi?" diye sordu.

Şehrin yitirilmesini anlattım Gudovan'a. Dışarıdaki topraklara yağmur düşerken ve bütün Dumnonia'nın üzerine bir kasvet havası çökerken anlatılası bir hikayeydi zaten bu tam da. Hikayemi bitirdim; Gudovan, görmeyen gözleri ile kapıya baktı, hiçbir söz söylemeden. Uyuyakaldığını sandım, lakin tam ben tabureden kalkmıştım ki eliyle oturmamı işaret etti. "Piskopos Sansum'un iddia ettiği kadar kötü mü durum?" diye sordu.

"Durum kötü, sevgili dostum," diye itiraf ettim.

"Anlat."

Cadwy'nin bağımsız bir krallık yönettiğini iddia ettiği batıda İrlandalıların ve Cornwall halkının akınlarını anlattım. Tristan, babasının askerlerine mani olmak için elinden geleni yapıyordu; ne var ki Kral Mark, güçsüz bir Dumnonia'ya saldırarak krallığını zenginleştirmekten alıkoyamıyordu kendini. Aelle'in Saksonlarının barış antlaşmasını bozduğunu anlattım ona, ama en büyük tehlikenin Gorfyddyd'in ordusu olduğunu da ekledim sonra. "Elmetlı, Powysli ve Silurialı savaşçıları topladı Gorfyddyd," dedim Gudovan'a, "hasadı toplar toplamaz o savaşçılar ile güneye inecek."

"Peki Aelle, Gorfyddyd'e saldırmıyor mu?" diye sordu ihtiyar katip.

"Gorfyddyd, Aelle'e para vererek barış satın aldı."

"Gorfyddyd kazanacak mı bu savaşı?" diye sordu Gudovan.

Uzun süre sustum. "Hayır," dedim nihayet; gerçek bu olduğu için değil; ihtiyar dostumun yüreğine korku salmamak için, ömründe göreceği son parıltının kör gözlerine doğru savrulan bir savaşçı kılıcının parıltısı olacağından korkmaması için. "Arthur, savaşacak onlarla," dedim, "ve Arthur, bugüne dek hiç mağlup olmadı."

"Sen de savaşacak mısın düşmanla?"

"Bu artık benim mesleğim Gudovan."

"Senden iyi katip olurdu halbuki," dedi esefle, "üstelik şerefli ve faydalı bir meslektir bu, kimse biz katipleri lord ilan etmese bile." Benim yeni makamımı bilmiyor zannediyordum, aniden utandım lordluğumdan bu kadar gurur duyduğum için. Gudovan, eliyle masanın üzerini yoklaya yoklaya şırasını buldu ve bir yudum daha

aldı. "Merlin'i görecek olursan ona söyle buraya dönsün," dedi, "onsuz Tor çok cansız bir yer oluyor çünkü."

"Söylerim."

"Hoşçakal Lord Derfel," dedi Gudovan; hissettim ki o da biliyordu bu dünyada bir kez daha karşılaşmayacağımızı. İhtiyar Gudovan'a sarılmak istedim, ama ağlayacağından korktuğu için bunu istemedi.

Arthur, deniz tarafındaki kapıda bekliyor ve batıya, yelin dalga dalga serpiştirdiği gri yağmurda fırtına ile titreyen bataklıklara doğru bakıyordu. "Hasat için hiç de iyi olmayacak bu," dedi esefle. Severn Denizi'nin üzerinde şimşekler çaktı.

"Uther öldükten sonra da bunun gibi bir fırtına çıkmıştı," dedim.

Arthur, pelerinine sıkıca sarındı. "Eğer Uther'in oğlu sağ olsaydı..." dedi, sonra sözünü bitirmeden sustu. Ruh hali de hava kadar karanlık ve kasvetliydi.

"Uther'in oğlu, Gorfyddyd ile savaşamazdı Lordum," dedim. "Aelle ile de savaşamazdı."

"Cadwy ile de," diye ekledi acı bir sesle, "Cerdic ile de. O kadar çok düşman var ki Derfel."

"O halde dostlarınız olduğu için sevinin Lordum."

Bu gerçeği anımsadığını tebessüm ederek gösterdi, sonra bakışlarını kuzeye çevirdi. "Bir dostumuz ile ilgili endişelerim var," dedi usulca, "Tewdric'in savaşa katılmayacağından endişeleniyorum. Savaştan bıktı usandı çünkü ve buna söyleyecek bir sözüm yok, haklı çünkü. Dumnonia'dan çok daha kötü bir durumda Gwent." Bana baktı Arthur, gözlerinde yaşlar vardı ya da belki yalnızca yağmur damlacıkları idi bunlar. "Ben çok büyük işler başarmak istiyordum Derfel," dedi, "çok büyük işler. Halbuki sonuçta ihanet eden ben oldum, öyle değil mi?"

"Hayır Lordum," dedim kesin bir tavırla.

"Dostlar gerçeği söyleyemez," diye çıkıştı bana kibarca.

"Guinevere'i istiyordunuz," dedim, böyle konuştuğum için bir yandan da utanıyordum, "onunla birlikte olmanız da gerekiyordu zaten, aksi halde tanrılar niçin Guinevere'ı şölen salonuna yollasınlar ki o gece? Bize düşen, tanrıların ne düşündüğünü yorumlamak değil, kaderimizde ne varsa onu yaşamaktır sadece Lordum."

Bunu işitince yüzü asıldı, çünkü kendi kaderini sadece kendinin çizdiği fikrinden hoşlanırdı Arthur. "Yani kaderin bize çizdiği yolda deliler gibi koşturmamız mı lazım diyorsun?"

"Bence Lordum, kader insanı yakalayıp bir yöne götürdüğü an, düşünmeyi bırakmak lazım artık."

"Ben de öyle yapmıştım işte," dedi, sonra tebessüm etti. "Aşık olduğun bir kadın var mı Derfel?" diye sordu.

"Aşık olduğum kadınlardan hiçbiri bana ait değil Lordum," diye cevap verdim kendime acıyarak.

Arthur, kaşlarını çattı, sonra üzüntümü paylaştığını gösterircesine başını salladı. "Zavallı Derfel," dedi yavaşça; ses tonu bir tuhaftı, dönüp ona baktım. O kadınlardan birinin Guinevere olduğunu söylediğimi mi zannetmişti? Kıpkırmızı oldum ve ne diyebileceğimi düşünmeye çalıştım, lakin Arthur çoktan dönmüş, konaktan gelen Nimue'yi izliyordu. "Bana Ölüler Adası'nı anlat bir ara," dedi, "vakit bulduğumuzda."

"Zaferinizden sonra anlatacağım Lordum," dedim, "uzun kış gecelerini geçirmek için güzel öyküler dinlemek istediğiniz vakit."

"Evet," dedi, "zaferimizden sonra." Pek de umutlu değildi ama sesi. Gorfyddyd'in ordusu çok büyüktü, bizim ordumuz ise çok küçük.

Lakin Gorfyddyd ile savaşmadan evvel Tanrı'nın parası ile barış satın almak zorundaydık bir Sakson'dan. Ve böylece Lloegyr'e doğru yola çıktık. Durocobrivis'ten gelen kokuyu daha oraya varmadan almıştık. Yolculuğumuzun ikinci günü fark ettik kokuyu. Düşmanın eline geçmiş kente yarım günlük yolumuz vardı daha; ne var ki doğudan esen rüzgar, terk edilmiş tarlaların ötesinden acı bir kül ve ceset kokusu getiriyordu bize. Tarlalar hasada hazırdı, ama buradaki halk Sakson korkusundan kaçmıştı. Romalılar tarafından inşa edilmiş küçük bir kent olan Cunetio'da geçirmiştik geceyi; burada mülteciler doldurmuştu sokakları, sürülerini ise alelacele dikilmiş ağıllara tıkmışlardı. Cunetio'da hiç kimse Arthur'a tezahürat yapmadı; bunda şaşılacak bir şey yoktu, çünkü savaşın bu kadar sürmesinin ve getirdiği felaketlerin sorumlusu olarak Arthur görülüyordu. Uther'in hükümdarlığında barış, Arthur'un hükümdarlığında ise sadece savaş olduğunu homurdanıyordu buradaki adamlar.

Arthur'un atlıları bizim tek sıra ilerleyen sessiz bölüğümüzün önünde idi. Zırhlarını kuşanmışlardı, mızraklar ve kılıçlar taşıyorlardı, ama kalkanlarını ters asmışlar ve mızraklarının dibine yeşil dallar bağlamışlardı, barışçıl amaçlarla geldiğimizi göstermek için. Öncü grubun ardından Lanval'ın mızraklı savaşçıları yürüyordu, onların ardından ise Sansum'un altınlarını ve muharebede Arthur'un atlarına takılan o ağır deri zırhları taşıyan kırk tane yük katırı geliyordu. Daha az sayıda başka bir grup atlı ise en arkadan gelen kuvveti oluşturuyordu. Öndeki grupla birlikte at süren sancak taşıyıcının hemen arkasında yürüyordu Arthur, benim miğferlerine kurt kuyruğu takmış savaşçılarımın yanında. Arthur'un kara kısrağı Llamrei, hizmetkar Hygwydd tarafından getiriliyordu, onun yanında ise benim hizmetkarlardan biri sandığım başka bir yabancı vardı. Nimue, bizimle yürüyor ve tıpkı Arthur gibi o da benden biraz Saksonca öğrenmeye çalışıyordu; gel gelelim ikisi de iyi öğrenci değildiler. Bu kaba dil Nimue'yi bir süre sonra sıktı, Arthur'un ise aklında bir sürü mesele vardı; yine de birkaç kelime öğrenmeyi başardı zar zor: barış, toprak, mızrak, aş, ana, baba. Arthur'un tercümanı ben olacaktım; daha sonra pek çok kereler yapacaktım bu işi, Arthur namına konuşacak ve düşmanlarının söylediklerini ona aktaracaktım.

Hafif eğimli bir tepede, iki tarafı ağaçlıklı uzun bir yoldan inerken öğle vakti rastladık düşmana. Ağaçların arasından fırlayan bir ok en önde ilerleyen Sagramor'un hemen önündeki çamura saplandı. Sagramor elini kaldırdı; Arthur, bölükteki herkese sakin olmalarını emretti bağırarak. "Kılıç yok!" diye buyurdu. "Öylece durun sadece!"

Saksonlar, sabahtan beri bizi izliyordu muhtemelen, çünkü karşımıza küçük bir savaş çetesi halinde çıktılar. Altmış ya da yetmiş kişiden oluşan bu savaşçı grubu liderlerinin peşinden çıktılar ağaçların arasından; iri yapılı bir adam olan liderleri, kabile sancaklarının – üzerinden kurutulmuş insan derileri sarkan bir geyik boynuzu – altında yürüyordu.

Saksonların kürk düşkünlüğü bu kabile şefinde de vardı; sebepsiz bir düşkünlük de değildi bu, çünkü başka hiçbir şey kılıç darbesinin etkisini kalın bir post kadar zayıflatamaz. Bu adam, boynuna kalın ve siyah bir kürk dolamıştı, pazılarının ve baldırlarının üzerine de şerit halinde kesilmiş kürkler sarmıştı. Bunların haricinde kıyafeti meşin ve yündü: bir yelek, pantolon, çizmeler ve tepesinde bir tutam siyah kürk olan meşin bir miğfer. Belinde uzun bir savaş-

çı kılıcı, elinde ise Saksonların o pek sevdiği silah olan geniş ağızlı balta vardı.

"Yolunuzu mu kaybettiniz, *wealhas*?" diye bağırdı. Biz Britonlara *wealhas* derlerdi kendi dillerinde. Yabancı ülkenin adamları manasındaydı bu kelime ve hafif alaycı bir çağrışımı da yok değildi; tıpkı bizim onlar için kullandığımız *sais* kelimesi gibi. "Yoksa yaşamaktan mı bıktınız?" Tam yolumuzun üzerinde gözü pekçe duruyordu; ayaklarını açmış, başını dikmiş, baltasını omzuna yaslamış. Kahverengi sakalı ve miğferinin altından fırlamış bir tutam kahverengi saçı vardı. Kimisi demir, kimisi meşin miğfer takmış ve hemen hepsi balta taşıyan adamları yolun ilerisinde bir kalkan duvarı oluşturdular. Birkaç tanesinin yanında tasmalı köpekler vardı, kurtlar kadar iriydi bu hayvanlar. İşittiğimize göre *Saisler* bu hayvanları silah olarak kullanmaya başlamıştı son zamanlarda; köpekleri kalkan duvarlarımıza yolluyor ve hemen ardından da kendileri saldırıyordu baltalar ve mızraklar ile. Adamlarımız için bu köpekler Saksonlardan daha korkunçtu.

Arthur'un yanında öne çıktım, küstah bir eda ile dikilen Sakson'a birkaç adım kala durduk. Arthur da, ben de mızraksız, kalkansızdık, kılıçlarımız kınlarında idi. "Lordum Arthur," dedim Sakson dilinde, "Dumnonia'nın Hamisi'dir, size barışçıl amaçlarla geliyor."

"Şu anlık," dedi adam, "barışçıl yaklaşımınıza aynı şekilde karşılık verilecektir, sadece şu anlık ama." Yine küstahça konuşmuştu, lakin Arthur'un ismini işitince etkilenmişti de bu Sakson; Lordumu merakla inceledikten sonra bana baktı. "Sen Sakson musun?" diye sordu.

"Doğduğumda Sakson'dum. Şimdi ise Britanyalıyım."

"Kurt, kurbağa olur mu hiç?" diye sordu küçümseyerek. "Niçin tekrar Sakson olmuyorsun?"

"Çünkü Arthur'a hizmet etmek için yemin ettim," dedim, "ve şu anki görevim de Kralınıza bol miktarda altın armağan etmek."

"Kurbağasın, lakin iyi uluyorsun," dedi adam, "İsmim Therdig."

Bu ismi hiç işitmemiştim. "Namın öyle yayıldı ki," dedim, "çocuklarımız kabuslarında seni görüyor."

Güldü. "İyi konuştun kurbağa. Peki kimdir bizim Kralımız?"

"Aelle," dedim.

"Seni tam işitemedim, kurbağa."

İç geçirdim. "Bretwalda Aelle."

"Şimdi iyi dedin işte kurbağa," dedi Therdig. Biz Britonlar, Bretwalda sıfatını tanımıyorduk elbet, lakin bu Sakson şefine ters gitmemek için kullanmak zorunda kalmıştım. Sakson ile konuştuklarımızın tek kelimesini bile anlamayan Arthur sabırla bekledi beni. Görev verdiği insanlara güvenir, müdahale etmezdi.

"Bretwalda," dedi Therdig, "buradan birkaç saat ilerde. Peki bana ne gibi bir sebep göstereceksin kurbağa? Birkaç tane fare, sıçan ve solucanın topraklarına girdiği haberi ile Kralımızı niçin rahatsız edeyim?"

"Bretwalda'ya altın getirdik Therdig," dedim, "Rüyanda bile göremezsin bu kadar altını. Savaşçılarına, karılarınıza, kızlarınıza hatta esirlerinize yetecek kadar altın. Bu sebep nasıl?"

"Göster bakalım kurbağa."

Bir riskti bu, lakin Arthur riski göze aldı; Therdig ve altı adamını yük katırlarının yanına getirdik ve çuvallarda getirdiğimiz bir sürü altını gösterdik. Risk şuydu: onca altını gören Therdig bir savaşı göze alıp saldırabilirdi bize. Neyse ki onlardan daha kalabalıktık; ayrıca iri atların üzerindeki savaşçılarımız onların gözünü korkutmuştu. Dolayısıyla Therdig üç altın sikke almakla yetindi ve geldiğimizi Bretwalda'ya bildireceğini söyledi. "Taşların orada bekleyeceksiniz," diye emretti bize Therdig. "Akşamdan orada olun, Kralım sabah gelecek oraya." Bundan anladığımıza göre Aelle gelişimizden haberdardı, hatta ne amaçla geldiğimizi de biliyordu muhtemelen. "Taşların orada kimse size dokunmayacak," dedi Therdig, "Bretwalda akıbetinizin ne olacağına karar verene dek."

O gün öğleden sonra boyunca Taşlara doğru yol aldık ve o akşam gördüm ilk kez o ihtişamlı dikilitaşlardan oluşan halkayı. Merlin, sık sık bahsederdi bunlardan, Nimue de ne kadar kudretli olduklarını işitmişti; lakin kimse bilmiyordu bu taşları kimin üst üste koyup halka oluşturacak şekilde diktiğini. Sadece tanrıların böyle bir yer inşa edebileceğini söylüyordu Nimue, buna emindi; gri ve ıssız dikilitaş halkasına yaklaşırken dualar mırıldanmaya başladı Nimue, akşam çökerken gölgeler loş çayırlarda karanlık siluetler halinde uzuyordu. Halka halinde dizilmiş kaya sütunların üzerinde yatay konmuş başka kayalar vardı ve bunları bir hendek çevreliyordu; bu iri ve kaba dikilitaşların iç kısmında ise daha da

büyük taşlar dikiliydi ve bunlar bir mihrabı çevreliyordu. Bunun gibi bir sürü halka şeklinde dizili dikilitaş vardı Britanya'da, bazısı daha bile genişti hatta; lakin hiçbiri bunun kadar ihtişamlı ve gizemli değildi. Taşlara yaklaştıkça hayretten ağzımız açık kalmıştı.

Nimue, büyülerini yaptıktan sonra hendeği emniyetli bir şekilde aşabileceğimizi söyledi; tanrılara ait bu kayaların arasında hayranlıkla gezinmeye başladık. Taşların üzeri yosunlarla kaplıydı, bunların bir kısmı sarkmış bir kısmı ise kuruyup düşmüştü geçen onca yıldan sonra, kimi yosunların üzerine ise Roma rakamları ve isimleri kazınmıştı. Bu taşlardan sorumlu Lordun, Gereint olmasına karar edilmişti; doğu hududumuzu Saksonlara karşı savunan Gereint'i ödüllendirmek amacıyla bu görevi ona vermişti Uther, ama artık başka birinin bu makama gelmesi ve Aelle'i yanıp kül olmuş Durocobrivis'in ötesine püskürtmesi gerekiyordu. Dumnonia'nın bu kadar içindeki bir yerde Aelle'in bizimle buluşmayı istemesinin utanç verici olduğunu söyledi Nimue.

Bir buçuk kilometre güneydeki bir vadide ağaçlar vardı; katırlarla odun getirdik oradan, hayaletlerin gezindiği o gece boyunca sönmeden yanacak bir ateş yakabilmek için. Doğu ufkunda başka ateşler de yanıyordu; Saksonların bizi takip etmiş olduğunu gösteriyordu bu. Gece boyunca tedirgindik. Beltain'de yakılan ateşler kadar büyüktü bizim ateşimiz de; ne var ki alevlerin taşlar üzerine akseden gölgeleri bizi ürkütüyordu yine de. Nimue bizi korumak için hendeğin etrafında koruyucu büyüler yaptı; bu tedbir adamlarımızı biraz ferahlatmış gibiydi, lakin yere çaktığımız kazığa bağladığımız atlar kişneyip çamurlu toprağın üzerinde huysuzca kıpırdanıp durdular bütün gece. Atların, Sakson savaş köpeklerinin kokusunu aldığından kuşkulanıyordu Arthur, Nimue ise ölü ruhların etrafımızda gezindiklerine emindi. Diktiğimiz muhafızlar, mızraklarına sıkıca yapıştılar ve Taşların etrafındaki mezar höyüklerde uğuldayarak esen yele doğru bağırdılar her seferinde; lakin ne bir köpek, ne bir hortlak ne de bir savaşçı rahatsız etti bizi – yine de pek azımız uyuyabildi o gece.

Arthur da hiç uyumamıştı. Gecenin bir vakti onunla biraz yürümemi istedi, iri taşların dış halkasının etrafında yürümeye başladık. Bir süre hiçbir şey söylemeden yürüdü, yıldızların altında çıplaktı kafası. "Eskiden bir keresinde gelmiştim buraya," diye bozdu aniden sessizliği.

"Ne zaman Lordum?" diye sordum.

"On yıl evvel. Belki de on bir." Kaç yıl olduğu önemli değil dercesine omuz silkti. "Merlin getirmişti beni buraya." Tekrar sustu, hiçbir şey söylemedim; buranın Arthur'un anılarında özel bir yeri olduğunu hissetmiştim. Öyleydi gerçekten de; Arthur durdu ve dikilitaşların tam ortasındaki mihraba benzer gri kayayı işaret etti. "İşte tam orada Merlin bana Caledfwlch'ı vermişti Derfel."

Kılıcının çapraz örgülü kınına baktım. "Asilce bir armağan Lordum," dedim.

"Ağır bir armağan Derfel. Bir yük getirdi çünkü yanında." Kolumu tuttu yeniden yürümeye başladık. "Onun emirlerine itaat etmem kaydıyla vermişti kılıcı ve ben de ona itaat ettim. Benoic'ya gittim ve Ban'dan bir kralın yapması gereken sorumlulukları öğrendim. Bir kralın iyi olup olmadığının ölçüsü, hükmettiği halkın arasındaki fakir insanlardır. Buydu Ban'den öğrendiğim ilk ders."

"Bu dersi Ban'in kendisi öğrenememiş ama," dedim acı bir sesle; Ynys Trebes'i zenginleştirirken Ban'in halkını nasıl ihmal ettiğini hatırlayarak.

Arthur, tebessüm etti. "Bazı insanlar bilgi konusunda iyi oldukları halde, gerçekleştirme konusunda zayıftır Derfel. Ban, çok irfanlı biriydi, ama pek becerikli değildi. Ben ise hem bilgili hem becerikli olmalıyım."

"Kral olmak için mi?" diye sordum cüretle, çünkü bu isteğini dile getirmesi Arthur'un kendi kaderi ile ilgili söylediği her şeyle çelişiyordu.

Ama Arthur bu sözüme alınmadı. "Hükümdar olmak için," dedi. Tekrar durdu ve dikilitaşların ortasındaki kayada uyuyan savaşçıların pelerinli siluetlerini izlemeye başladı; mihrap şeklindeki kayanın ay ışığında pırıldadığını görür gibi oldum ya da belki de şu anda aşırı şekilde çalışan hayal gücümdendi bu. "Merlin, benim çırılçıplak soyunup bütün gece o taşın üzerinde ayakta durmamı emretmişti," diye devam etti Arthur, "Yağmur getiriyordu yel ve çok soğuktu. Merlin, büyüler mırıldandı, kolumu öne uzatıp kılıcı o şekilde tutmamı buyurdu. Kolum ateş gibi yanıyordu, bir süre sonra kolumu hissetmez olmuştum, ama Merlin buna rağmen Caledfwlch'i elimden bırakmama izin vermiyordu. 'Kılıcı tut!' diye bağırıyordu bana, 'Kılıcı tut!' Öylece durmaya devam ettim, titriyordum; Merlin ise verdiği armağana şahit olmaları için ölüleri çağırdı. Ve geldi onlar, Derfel, dizi dizi geldiler; kılıcın bana bahşedilişini görmek üzere öbür dünyadan kalkmış, miğferleri paslı ve

göz yuvaları boş savaşçılar." Bu anı yüzünden başını salladı Arthur. "Ya da belki sadece ben hayal ettim solucanların kemirdiği o adamları. Gençtim o zamanlar ve çok kolay etkileniyordum; tabii Merlin de gençlerin yüreğine tanrıların korkusunu nasıl düşüreceğini bilir. Etrafımıza üşüşen ölü şahitlerle beni korkuttuktan sonra ise askerlere nasıl kumanda edileceğini, liderler arayan savaşçıları nasıl bulabileceğimi ve muharebede nasıl savaşılacağını anlattı bana Merlin. Kaderimin ne olduğunu söyledi bana Derfel." Yeniden sustu, uzun yüzü ay ışığında pek sert görünüyordu. Sonra acı bir tebessüm belirdi yüzünde. "Saçmalıktan başka bir şey değil."

Bu son söylediği kelimeleri o kadar yavaş bir sesle söylemişti ki zor işitmiştim. "Saçmalık mı?" diye sordum; bu söze karşı olduğumu gizleyememiştim.

"Britanya'yı inandığı tanrılarına geri kavuşturacakmışım," dedi Arthur, bu görevle alay ettiğini belli eden bir ses tonu ile.

"Kavuşturacaksınız Lordum," dedim.

Omuz silkti. "Merlin, sağlam bir kılıcı tutacak güçlü bir kol istiyordu sadece," dedi, "ama tanrılar ne ister, işte onu bilmiyorum Derfel. Eğer Britanya'yı istiyorlarsa, bana niçin ihtiyaçları olsun ki? Ya da Merlin'e... tanrılar insanlara ihtiyaç duyar mı? Kendilerini işitmek istemeyen sahiplerine havlayan köpekler gibi miyiz yoksa bizler?"

"Bizler köpek değiliz," dedim, "bizler, tanrılara ait yaratıklarız. Bizi bir amaç uğruna yaratmışlardır mutlaka."

"Mutlaka öyle mi olmak zorunda? Belki de sadece onları güldürdüğümüz içindir."

"Merlin'e göre bizler tanrılarla olan bağımızı yitirdik," dedim inatla.

"Merlin'in bizlerle olan bağını yitirdiği gibi tıpkı," dedi Arthur sert bir şekilde. "Ynys Trebes'ten döndüğün gece Merlin'in Durnovaria'dan nasıl kaçtığını gördün. Merlin, çok meşgul Derfel. Merlin, o bahsedip durduğu Britanya'nın Hazinelerinin peşinde ve bizim Dumnonia'da yaptıklarımız onu alakadar etmiyor. Mordred namına muhteşem bir krallık da yaratsam, adaleti ve barışı da sağlasam, ay ışığında Hıristiyanlar ile eski dinlere tapanların yan yana dans etmelerini bile sağlasam, Merlin bunların hiçbiri ile ilgilenmez ki. Eski tanrılara tamamen kavuşacağımız anı bekliyor sadece Merlin, o an gelir gelmez de Caledfwlch'ı benden geri iste-

yecek. Bu da onun diğer şartıydı; tanrıların kılıcı benim olacaktı, ama ihtiyaç duyduğu takdirde Merlin'e geri verecektim onu."

Beni rahatsız eden alaycı bir ses tonu ile konuşuyordu. "Merlin'in hayalinin gerçekleşeceğine siz inanmıyor musunuz?" diye sordum.

"Merlin'in Britanya'daki en bilge kişi olduğuna inanıyorum," dedi Arthur ciddiyetle, "ve benim hayatım boyunca öğrenemeyeceğim kadar çok şey biliyor. Ayrıca biliyorum ki kaderim onun kaderi ile bitişik, tıpkı senin kaderinin –bence– Nimue'nin kaderi ile bitişik olduğu gibi; ama yine kanaatimce Merlin daha dünyaya geldiği andan itibaren sıkılmaya başlamış bir adam. Bu yüzden tanrıların yaptığının aynısını yapıyor. Bizim mahvolmamızı umursamadan kendini eğlendiriyor. Bu ise şu demek Derfel: O kılıca en çok ihtiyaç duyduğum anda isteyecek Merlin benden Caledfwlch'ı."

"Ne yapacaksınız peki?"

"Hiçbir fikrim yok. Hiç." Bu düşünceyi komik bulmuş gibiydi, çünkü tebessüm etti, sonra elini omzuma koydu. "Hadi uyu biraz Derfel. Yarın senin tatlı dilin çok işimize yarayacak, yorgunluktan peltek peltek konuşursan iyi olmaz."

Arthur'un yanından ayrılıp uyumaya gittim ve nasıl oluyorsa bir parça uyumayı da becerdim uzun bir taşın ay ışığı ile uzamış gölgesi altında; lakin uyumadan evvel mazideki o geceyi düşündüm. Merlin'in, verdiği kılıcın ağırlığı ile Arthur'un kolunu ağrıttığı, açıkladığı kaderin yükü ile Arthur'un ruhunu kararttığı o geceyi. Merlin, niçin Arthur'u seçmişti acaba, diye düşündüm, çünkü artık benim gözümde Merlin ile Arthur birbirlerine zıttılar. Merlin'e göre düzensizlik ve karmaşa ile baş etmenin tek yolu gizli güçleri ele geçirip kullanmaktı, Arthur ise insanların gücüne inanıyordu. Belki de Arthur'u insanlara hükmetmesi için eğitmişti Merlin, çünkü kendisi de karanlık güçleri rahatça yönetecekti böylece, diye düşündüm, ama sonra belli belirsiz bile olsa fark ettim ki bir an gelecek ve hepimiz bu iki gücün arasında bir tercih yapmak zorunda kalacağız; o düşünce beni korkuttu. O anın hiç gelmemesi için dua ettim. Sonra uyudum, ta ki güneş dikilitaş halkasının dışındaki bir taş sütunun gölgesini delip taşların tam ortasına erişinceye kadar... biz yorgun savaşçılar, bir krala ödenecek fidyeyi koruyorduk burada.

Su içtik, sertleşmiş ekmek yedik, sonra kılıçlarımızı kuşandık ve altınları çiğ ile nemlenmiş çimenlerin üzerine dizdik. "Aelle'in altını aldıktan sonra bu savaşı bırakacağına nasıl emin olabiliyoruz?" diye sordum Arthur'a Saksonların gelmesini beklerken. Ne de olsa daha önce bizden altın aldığı halde yine de Durocobrivis'i yakıp yıkmıştı Aelle.

Arthur omuz silkti. Üzerinde yedek zırhı vardı, bir sürü savaştan sonra çizilmiş ve yıpranmış Roma işi bir zırh. Pelerinlerinden birinin altına giymişti ağır zırhı. "Hiçbir şekilde emin olamayız," diye yanıt verdi, "bir parça onuru vardır diye ona güveneceğiz sadece. Bu yüzden ona altından başka şeyler de sunmak zorundayız."

"Başka şeyler mi?" diye sordum, lakin Arthur cevap vermedi, çünkü şafağın söktüğü doğu ufkunda Saksonlar belirmişti.

Ufuk boyunca yayılmış geniş bir hat halinde geldiler, savaş davulları gümbürdüyordu, mızraklı savaşçıları muharebeye hazırdı, ama silahlarının ucuna yapraklar bağlamışlardı; bu da bize şimdilik saldırmayacaklarını gösteriyordu. Başlarında Aelle vardı. Bretwalda sıfatını kendine yakıştıran sadece iki kişi görmüştüm hayatımda. Biri Aelle'di, diğeri ise daha sonra ortaya çıktı ve başımıza daha bile büyük belalar açtı; tabii Aelle de oldukça belalı idi. Düz ve sert bir surata, aklından geçenleri belli etmeyen kara gözlere sahip, uzun boylu bir adamdı. Sakalı karaydı, yanaklarında eski savaşlardan kalma yara izleri vardı ve sağ elinde iki parmağı yoktu. Siyah kumaştan bir kıyafet giyiyordu, belinde meşin kemer, ayağında meşin çizmeler, kafasında ise boğa boynuzları takılmış demir bir miğfer vardı, sırtına ayı postundan yapılmış bir pelerin almıştı, havanın sıcaklığı artınca o gösterişli pelerinini çıkarıp attı ama. Bir mızrak ucuna takılmış boğa kafatası idi sancağı, kafatasının üzerine kan sürülmüştü.

Aelle'in savaş çetesinde iki yüz adam vardı; belki daha da fazla. Bu adamların yarıdan fazlasının yanında meşin tasmalarla zaptettikleri iri savaş köpekleri duruyordu. Savaşçıların arkasında ise kadınlar, çocuklar ve esirlerden oluşan bir güruh. Bizden sayıca kat kat fazla Sakson vardı burada, ancak Aelle bize saldırılmayacağına dair söz vermişti – akıbetimize karar verene dek en azından. Adamları da herhangi bir düşmanca hareket yapmadılar bu yüzden. Dikilitaşların etrafındaki hendeğin önünde durdu savaşçıların hatları; yanında tercümanı ve iki büyücüsü ile birlikte Aelle, Arthur'a doğru gelmeye başladı. Büyücüler dışkı sürdükleri saçlarını dik dik yapmışlardı, eskimiş kurt postları vardı üzerlerinde. Dört bir yana

dönüp tılsımlar yaparken, boyadıkları vücutlarının üzerine geçirdikleri kurt postunun ayakları, kuyruğu ve yüzü ortaya çıktı. Yaklaştıkça bağırdılar bu tılsımları, liderlerine karşı hazırlamış olabileceğimiz herhangi bir büyüyü etkisiz hale getirmek içindi bu. Nimue, arkamızda eğildi ve kendi karşı büyülerini yapmaya başladı.

İki lider, birbirlerini şöyle bir süzdüler. Arthur daha uzun boyluydu, Aelle ise daha yapılıydı. Arthur'un yüzü dikkat çekiciydi, Aelle'in yüzü ise dehşet vericiydi. Merhametsiz bir yüzdü bu, denizin ötesinden çıkıp tuhaf bir ülkede kendisine bir krallık kurmaya gelmiş bir adamın yüzüydü ve bu krallığı vahşi bir şekilde doğrudan güç kullanımı ile kurmuştu da. "Seni hemen şimdi öldürmem lazım aslında Arthur," dedi, "böylece düşmanlarımdan biri eksilmiş olur."

Güvelerin kemirmiş olduğu postlarının altındaki çıplak büyücüler, Aelle'in ardında eğildiler. Büyücülerden biri bir avuç toprak yiyordu, diğeri ise gözlerini devirmişti; Nimue ise oyulmuş gözünü de ortaya çıkarmış, o iki büyücüye doğru tıslıyordu. Nimue ve büyücüler arasındaki mücadele iki liderin ilgilenmediği özel bir savaştı.

"Gün gelecek Aelle," dedi Arthur, "belki savaşta da karşı karşıya geleceğiz. Ama şu an için sana barış teklif ediyorum." Arthur'un, Aelle'in önünde eğilmesini bekliyor gibiydim, çünkü Aelle bir kraldı; ama Arthur Bretwalda'ya eşit makamdaki biri gibi hitap ediyordu, Aelle'in buna bir itirazı olmadı.

"Niçin?" diye sordu Aelle açık açık. Biz Britanyalıların pek sevdiği fuzuli kelimelerden hoşlanmıyordu. Biz ve Saksonlar arasındaki farkları anlamaya başlıyordum artık. Britanyalılar, dolambaçlı bir düşünce yapısına sahipti, mücevherlerimizdeki o ayrıntılı helezonlar gibi; Saksonlar ise açık ve dobra idiler, o ağır altın broşları ve kalın kolyeleri gibi kaba. Britonlar bir konuya doğrudan girmezlerdi pek; bunun yerine konunun etrafında dolaşır ve imalar, göndermeler yoluyla konuya yaklaşır ve daima konuyu başka yönlere çekmeye hazır olurlardı. Saksonlar ise böyle ince yaklaşımları bir kenara fırlatıp atmıştı. Arthur bende de Saksonlara özgü o dobralığın olduğunu söylemişti bir keresinde, sanırım bunu bir iltifat olarak söylemişti.

Arthur, Aelle'in sözünü duymazlıktan geldi. "Bir barış antlaşmamız vardı zaten diye biliyorum. Altınla mühürlediğimiz bir antlaşmamız vardı."

Barışı bozmuş olan Aelle'in yüzünde hiçbir mahcubiyet yoktu. Omuz silkmekle yetindi, sanki barışı bozmak ufak bir mesele imiş gibi. "Madem barış antlaşmanız işe yaramadı, o halde niçin yeni bir antlaşma daha satın almak istiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü Gorfyddyd ile kavgalıyım," diye yanıt verdi Arthur, Sakson'un dobra tavrını benimsemişti o da. "Ve bu kavgada senden bana yardım etmeni istiyorum."

Aelle, başıyla onayladı. "Ama Gorfyddyd'i ezmene yardım edersem seni daha güçlü kılmış olurum. Niçin böyle bir şey yapayım ki?"

"Çünkü bunu yapmazsan Gorfyddyd beni ezecek ve bu sefer o daha güçlü olacak."

Çürüyen dişlerini göstererek güldü Aelle. "Önündeki iki fareden hangisinin gebereceği, köpek için fark eder mi ki?" diye sordu.

'Köpek için hangi geyiği avladığı fark etmez,' diye tercüme ettim bu cümleyi. Birazcık daha ılımlı bir cümle gibi gelmişti bana, Aelle'in tercümanı olan Britanyalı esir de bu küçük değişikliği efendisine açıklamadı.

"Hayır etmez," diye tasdik etti Arthur, "ama geyikler birbirinin aynısı değil." Aelle'in tercümanı farelerin aynı olmadığı şeklinde tercüme etti ve ben de Arthur'a açıklamadım bu değişikliği. "Ben kazanırsam Lord Aelle," diye devam etti Arthur, "Dumnonia'yı korur ve müttefik olarak da Powys ile Siluria'yı kazanmış olurum. Ama eğer Gorfyddyd kazanırsa, o zaman size karşı Elmet, Rheged, Powys, Siluria ve Dumnonia'yı birleştirmiş olacak."

"Ama sen kazanırsan yanında Gwent de olacak," dedi Aelle. Zeki ve kurnaz bir adamdı.

"Doğru, ama eğer iş Britanyalılar ve Saksonlar arasındaki bir savaşa kadar gelirse Gorfyddyd'in de yanında Gwent olur."

Aelle homurdandı. Britanyalıların kendi aralarında didiştiği şu anki vaziyet onun işine geliyordu, ama aynı zamanda biliyordu ki Britanyalıların kavgası eninde sonunda bitecekti. Şu anki vaziyete göre de Gorfyddyd o savaşları yakında kazanacağından, Arthur'un varlığı Aelle'le düşmanları arasındaki mücadeleyi biraz daha uzatma imkanı sağlayabilirdi. "Peki nedir benden istediğin?" diye

sordu Aelle. Büyücüler, ellerinin ve ayaklarının üzerinde çekirgeler gibi sıçrıyorlardı, Nimue ise yere çakıl taşları diziyordu. Çakıl taşlarının yerde oluşturduğu şekil Sakson büyücüleri rahatsız etmiş olacak ki kesik kesik havlayarak tedirginliklerini belli ettiler. Aelle onları umursamadı.

"Senden Dumnonia ve Gwent'e üç ay saldırmamanı istiyorum. Üç aylık barış istiyorum."

"Sen sadece barış satın aldığını mı zannediyorsun?" Aelle kükremişti bu sözleri söylerken, Nimue bile irkildi. Sakson, eldivenli eliyle, hendeğin gerisinde yere çökmüş savaş çetesini, kadınları, köpekleri ve esirleri gösterdi. "Bir ordu barış oldu mu ne yapacak? Bunu söyle sen bana! Ben onlara altından fazlasını vaat ettim. Ben onlara toprak vaat ettim! Ben onlara esir vaat ettim! Ben onlara *wealhas* kanı vaat ettim ve şimdi sen benden barış ve huzur mu istiyorsun?" Tükürdü. "Tanrı Thor adına yemin ederim ki Arthur, seni istediğin huzura kavuşturacağım, ama toprağın altında bulacaksın o huzuru ve savaşçılarım karını sırayla kullanacaklar. İşte budur benim barışım!" Aelle çamurlara tükürdü sonra bana baktı. "Efendine şunu söyle it," dedi, "adamlarımın yarısı yeni geldi buraya teknelerle. Toplanmış bir hasatları yok, ailelerine kışın yedirecekleri ekmekleri bile yok. Altın yiyemeyiz biz. Toprak ve tahıl bulmazsak aç kalacağız. Aç adamın ne işine yarar altın?"

Ağır hakaretler hariç, söylediklerini Arthur'a tercüme ettim.

Canı yanıyormuş gibi bir ifade belirdi Arthur'un yüzünde. Aelle, bu ifadeyi gördü, bir zayıflık belirtisi olarak yorumladı ve küçümser bir eda ile arkasını döndü. "Siz fare sürüsüne iki saat tanıyorum kaçmanız için," dedi omzunun üzerinden, "sonra peşinize düşeceğim."

"Ratae," dedi Arthur, Aelle'in tehdidini tercüme etmemi bile beklememişti.

Sakson, tekrar bize doğru döndü. Hiçbir söz söylemeden Arthur'un yüzüne bakıyordu. Ayı postundan yapılmış pelerininin kokusu korkunçtu; ter, dışkı ve yağ karışımı bir koku.

"Ratae," dedi Arthur yeniden. "Aelle'e söyle, orası zapt edilebilir. Ona söyle, arzu ettiği şeylerle dolu orası. Ona şunu söyle, Ratae'nin koruduğu topraklar da onun olacak."

Gorfyddyd'in en doğudaki hududunu Saksonlara karşı koruyan kale idi Ratae ve Gorfyddyd o kaleyi yitirdiği takdirde Saksonlar Powys'in otuz beş kilometre içine kadar girmiş olacaktı.

Tercüme ettim. Ratae'yi Aelle'e anlatmak biraz güç oldu, ama nihayet anladı. Pek memnun etmemişti bu teklif onu, çünkü Ratae, Gorfyddyd'in yüksek toprak duvarlarla desteklediği korkunç bir Roma kalesiydi.

Gorfyddyd'in o garnizondaki en yaman mızraklı savaşçıları, Gwent ve Dumnonia istilasında görev yapacak orduya tayin ettiğini söyledi Arthur. Gorfyddyd'in Aelle'den satın aldığı barışa güvenerek böyle bir riske girdiğini izah etmeye gerek duymadı; o barışı Arthur satın almaya çalışıyordu şimdi, daha yüksek bir fiyat ödeyerek. Ratae'deki bir Hıristiyan topluluğunun kalenin toprak duvarlarının hemen dışında bir manastır inşa ettiğini ve içeri girip çıkan keşişler yüzünden surlarda bir açıklık olduğunu açıkladı Arthur. Kale kumandanının, Gorfyddyd'e tabi olan ender Hıristiyanlardan biri olduğunu ve bu yüzden manastırdakilere iltimas gösterdiğini izah etti.

"Bunları nereden biliyor?" diye sordu bana Aelle.

"Aelle'e söyle, Rataeli bir adamım var, manastıra nasıl yaklaşmamız gerektiğini biliyor ve kılavuzluk yapmayı kabul ediyor. Bu işten sonra adamın canını bağışlamasını istiyorum ama." Hygwydd'in yanında yürüyen o yabancının kim olduğunu anlamıştım artık. Ayrıca anlamıştım ki biz daha Durnovaria'dan çıkarken Arthur, Ratae'yi gözden çıkaracağını hesaplamıştı çoktan.

Aelle, Powys'e ihanet edecek bu adam hakkında biraz daha bilgi istedi; Arthur da bu adamın Powys'ten ayrılıp niçin Dumnonia'ya geldiğini anlattı: Adamın karısı kendisini terk ederek Gorfyddyd'e bağlı şeflerden birine kaçmıştı, bu yüzden intikam peşindeydi adam.

Aelle kendi konseyi ile konuşurken, iki büyücüsü, Nimue'ye doğru anlaşılmaz bir şeyler söylüyordu. Büyücülerden biri, tuttuğu uyluk kemiğini Nimue'ye doğru salladı, Nimue tükürmekle yetindi. Bu hareketlerle birlikte büyü savaşları nihayete ermiş gibiydi, iki büyücü geri geri yürümeye başladı; bu arada Nimue ayağa kalkıp kendi ellerindeki toprağı çırptı. Aelle'in konseyi bizimle sıkı bir pazarlığa girişti. Önce bütün iri savaş atlarımızı onlara vermemizi istediler bizden, ama Arthur bunun karşılığında onlardan bütün savaş köpeklerini isteyince vazgeçtiler ve o günün ikindisinde

Saksonlar nihayet Ratae teklifini ve Arthur'un getirdiği altınları kabul ettiler. Britanyalıların Saksonlara bugüne dek ödemiş olduğu en yüksek miktarda altındı belki de, ne var ki Aelle'in bir şartı daha vardı; Ratae'de Gorfyddyd ve Arthur'un birlikte kurabileceği bir tuzağa karşı tedbir olarak iki de rehine almak istedi, eğer tuzak yoksa bu iki kişiyi serbest bırakacağına söz verdi ayrıca. Arthur'un savaşçılarından rasgele iki kişi seçti: Balin'i ve Lanval'ı.

O gece Saksonlarla birlikte yemek yedik. Soydaşlarım olan bu insanları görmek için sabırsızlanıyordum, hatta onlara karşı bir yakınlık hissedeceğimden de korkuyordum, ama işin doğrusu bu adamların yanında olmak hiç hoşuma gitmedi. Kaba bir espri anlayışları, incelikten yoksun tavırları vardı ve daima kürklere sarındıkları için vücut kokuları mide bulandırıcıydı. Bazıları beni Kralları Aelle'e benzeterek alay etti, ama ben Aelle'in düz ve sert hatlarıyla kendi yüzüm arasında bir benzerlik göremiyordum. Neticede Aelle benimle alay eden adamlara gürleyerek onları susturdu ve bana soğuk bir eda ile baktıktan sonra Arthur'un adamlarını kızarmış et yemeye davet etmemi buyurdu; kızarmış iri et parçalarını eldivenli ellerimizle yedik, sıcak etleri iyice kemirdik, kanlı et suları sakalımızdan damlayana dek. Saksonlara şıra ikram ettik, onlar da bize acı bira ikram ettiler. Birkaç sarhoş kavga çıkardı elbet, ama ölen olmadı. Aelle de, Arthur gibi ayıktı; öte yandan Bretwalda'nın iki büyücüsü fena halde sârhoş oldu ve kendi kusmuklarının yanında uykuya daldıktan sonra Aelle, bu adamların tanrılarla temasa geçmeyi bilen deliler olduklarını söyledi. Aklı yerinde başka rahipleri de vardı söylediğine göre, ancak Saksonların ihtiyaç duyabileceği özel bir güce sahip olduğunu söyledi delilerin. "Merlin'i de getirirsiniz diye korkmuştuk," dedi Aelle.

"Merlin kimseden buyruk almaz," diye yanıtladı Arthur. "Bu da onun rahibesi." Tek gözü ile Sakson'a bakıp duran Nimue'yi işaret etti Arthur.

Aelle, bir hareket yaptı; şerden korunmak için böyle yapıyordu herhalde Saksonlar. Merlin yüzünden Nimue'den korkmuştu Aelle, bunu öğrenmemiz iyi oldu. "Peki Merlin Britanya'da mı?" diye sordu korkuyla.

"Kimileri öyle olduğunu söylüyor," diye cevap verdim Arthur namına, "kimileri ise öyle olmadığını. Kim bilir? Belki de şu karanlıkta bir yerdedir." Ateşlerin ışığıyla aydınlanmış taşların ötesindeki karanlığı işaret ettim başımla.

Mızrağının dibi ile uyuyan deli büyücülerinden birini uyandırdı Aelle. Adam hazin bir haykırmayla bağırdı, bu sesin şerre mani olacağını düşündüğü için memnundu Aelle. Sansum'un haçını boynuna asmıştı Bretwalda, diğer adamlar ise Ynys Wydryn'den getirdiğimiz kalın altın kolyeleri takmıştı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, Saksonların çoğu horul horul uyurken, esirlerden birkaçı Durocobrivis'in düşman eline geçişinin öyküsünü anlattı ve sağ olarak ele geçirilmiş Prens Gereint'in işkence ile nasıl öldürüldüğünü. Bu öyküyü işiten Arthur'un gözleri doldu. Gereint'i iyi tanıdığımız söylenemezdi, lakin gün geçtikçe kuvvetlenen Saksonları durdurmak için elinden geleni yapan sakin ve iyi bir adamdı Gereint. Esirlerden bir kısmı onları götürmemiz için yalvardı; ne var ki böyle bir taleple Saksonlara saygısızlık etmeye cüret edemezdik. "Sizi kurtarmaya geleceğiz bir gün," diye söz verdi Arthur esirlere. "Geleceğiz."

Ertesi günün ikindisinde Saksonlar gittiler. Kendilerini takip etmeyeceğimizden emin olmak için Aelle bizim Taşların yanında bir gece daha kalmamızı istedi, sonra da Balin'i, Lanval'ı ve Powys'ten gelen adamı alıp savaş çetesi ile birlikte ayrıldı. Arthur, Nimue'ye Aelle'in sözünde durup durmayacağını sordu, Nimue başıyla onayladı ve rüyasında Sakson'un sözünde durduğunu ve rehineleri salıverdiğini söyledi. "Ama Ratae'nin kanı elinize bulaştı," dedi meşum bir sesle.

Ertesi günün şafağında yola koyulacak olmamıza rağmen toparlandık ve yolculuğumuz için hazırlandık. Boş oturmak zorunda kalmaktan nefret ederdi Arthur, akşam çöktüğünde Sagramor ve benle birlikte güneydeki ağaçlıklarda yürümek istedi. Bir süre amaçsızca gezindiğimizi sandım; derken Arthur, gri yosunların bir sakal gibi sarktığı iri bir meşenin altında durdu. "Kendimi kirlenmiş hissediyorum," dedi. "Önce Benoic'ya verdiğim sözümde durmadım, şimdi ise yüzlerce Briton'un ölmesi için para verdim."

"Benoic'yı kurtaramazdınız ki," diye üsteledim.

"Mızraklı savaşçılar yerine şairlere para veren bir ülke yıkılmayı hak eder zaten," diye ekledi Sagramor.

"Kurtarabilirdim ya da kurtaramazdım, bu önemli değil," dedi Arthur, "ama Ban'e bir söz verdim ve bu sözümü tutmadım."

"Kendi evi yanıp kül olmak üzere olan bir adam komşusunun evine su taşımaz," dedi Sagramor. Siyahi suratı, Aelle'in Saksonlarda saygı uyandıran yüzü kadar sert ve merhametsizdi. Geçtiği-

miz seneler boyunca pek çok kişi Sagramor ile savaşta karşılaşmış ve onun Merlin tarafından yeryüzüne çağırılmış bir tür ifrit olduğunu sanmıştı; Arthur da bu korkulardan faydalanarak yeni hududu korumak üzere Sagramor'u tayin edeceğini ima etmişti. Aslında Arthur, Sagramor'u da Gwent'e götürecekti, çünkü Gorfyddyd ile savaşta en yiğit savaşçıları lazımdı Arthur'a. "Benoic'ya olan sözünü tutamadıysan," diye devam etti Sagramor, "tanrılar seni affeder." Tanrılar ve insanlar arasındaki ilişkiye dair sarsılmaz bir görüşü vardı Sagramor'un; kuvvetli yanlarından biri de buydu bu adamın.

"Tanrılar beni affedebilir," dedi Arthur, "ama ben kendimi affetmiyorum. Üstelik şimdi de Britonları öldürmeleri için Saksonlara para veriyorum." Bu düşünce bile onu titretmişti. Dün gece Merlin'in de burada olmasını istedim," dedi, "Yaptığımız şeyi onun da tasdik ettiğini görebilmek için."

"Tasdik ederdi o da," dedim. Ratae'nin gözden çıkarılması Nimue'nin hoşuna gitmemişti belki; lakin o, her zaman için Merlin'den daha yufka yürekli olmuştur. Saksonlara ödeme yapmak zorunda olduğumuzun farkındaydı Nimue, ama bu ödemeyi Britanyalıların kanı ile yapmamız fikrine karşıydı; bu kan düşmanlarımızın kanı bile olsa.

"Merlin'in ne düşüneceğinin bir önemi yok," dedi rthur öfkeyle. "Britanya'daki bütün rahipler, druidler ve ozanlar benimle aynı fikirde olsa dahi fark etmez. Başka birisinin de tasdik etmesini istemek sorumluluktan kaçmaktan başka bir şey değil. Nimue haklı, Ratae'deki herkesin ölümünden ben sorumlu olacağım."

"Başka ne yapabilirdiniz ki?" diye sordum.

"Anlamıyorsun Derfel," diye suçladı beni acı bir sesle, aslında kendini suçluyordu. "Aelle'in, altından fazlasını isteyeceğinin farkındaydım ben başından beri. Onlar Sakson! Onlar barış istemez, onlar toprak ister! Bunu biliyordum zaten, yoksa Rataeli o zavallı adamı niçin getireyim buraya? Aelle daha istemeden ben bunu vermeye hazırdım, peki şimdi benim bu ileri görüşlülüğüm sayesinde kaç insan ölecek dersin? Üç yüz mü? Peki kaç kadın esir düşecek? İki yüz mü? Kaç çocuk? Kaç aile parçalanacak? Peki neye yarayacak bu? Benim Gorfyddyd'den daha iyi bir lider olduğumu mu ispat edecek? Benim hayatım onca cana bedel mi ki?"

"O canlar," dedim, "Mordred'in tahtında güçlü bir biçimde oturmasını sağlayacak."

"Bu da bir yemin!" dedi Arthur acı bir sesle. "Bizi bağlayan o kadar çok yemin var ki! Torununu tahta oturtacağıma dair Uther'e yemin ettim, Henis Wyren'i düşmandan kurtaracağımıza dair Leodegan'a yemin ettim." Arthur aniden sustu; Sagramor, yüzünde tedirgin bir bakışla bana baktı, çünkü Arthur'un Diwrnach'la, yani Leodegan'ın topraklarını istila eden korkunç İrlanda Kralı Lleyn ile savaşmaya yemin ettiğini ilk kez işitiyorduk ikimiz de. "Ne var ki bütün insanlar arasında," dedi Arthur acınası bir şekilde, "yeminleri benden kolay bozan yok. Ban'e ettiğim yemini bozdum, Ceinwyn'e ettiğim yemini bozdum. Zavallı Ceinwyn." O bozulan yemine dair Arthur'un böyle açık açık üzüldüğüne ilk kez şahit oluyorduk ikimiz de. Arthur'un dünyasında Guinevere öylesine parlak bir güneştir ki Ceinwyn'in daha soluk ışığını gölgede bırakır sanıyordum; ama görünüşe göre Powys Prensesi'nin hatırası Arthur'un vicdanını sızlatıyordu hala. Ratae'nin yaşayacağı felaketin de vicdanını şu anda rahatsız ettiği gibi tıpkı. "Bir ulak yollayıp oradakileri uyarsam..." dedi.

"Rehineleri kaybetmek pahasına mı?" diye sordu Sagramor.

Arthur, başını iki yana salladı. "Balin ve Lanval'ı salıvermeleri karşılığında ben kendim teslim olacağım."

Bunu yapmayı ciddi ciddi düşünüyordu; anlamıştım. Pişmanlık acısı onu yakıyordu ve vicdanı ile görevi arasındaki o kördüğümü çözmek için bir yol arıyordu; o yol kendi canını vermek bile olsa. "Merlin bu halimi görse gülerdi," dedi.

"Evet," diye tasdik ettim. "Gülerdi." Merlin'in vicdanı, bir vicdanı varsa tabii, kendi seviyesinin altındaki insanların düşünce yapılarını gösteren bir kılavuzdu sadece ve o insanların tam tersi bir biçimde davranması için teşvik ederdi Merlin'i. Merlin'in vicdanı, tanrıları eğlendiren bir şakaydı. Arthur'un vicdanı ise ağır bir yüktü.

Meşenin gölgesindeki yosunlu toprağa bakıyordu şu anda Arthur. Gün ışığı yavaş yavaş alacakaranlığa dönüşürken Arthur'un ruhu da kasvete bürünüyordu. Sahiden de her şeyi bırakıp gitme fikri mi çelmişti aklını? Atına binip Aelle'e yetişmek ve kendi hayatına karşılık Ratae'deki canları kurtarmak mı geçiyordu aklından? Zannımca düşündüğü buydu; derken hırsı ve o kurnaz sağduyusu ümitsizliğine baskın çıktı, Ynys Trebes'in ıssız kumlarını kabarıp örten dalgalar gibi tıpkı. "Yüz yıl evvel," dedi yavaş bir sesle, "bu topraklarda barış vardı. Adalet vardı. İnsanlar toprağı

ekerken torunlarının kendilerini yad edeceklerini biliyordu mutlulukla. Halbuki o torunlar ölüyor bugün, Saksonlar veya kendi soydaşları tarafından öldürülüyor. Mani olmazsak bu kargaşa yayılacak, ta ki ortada Saksonlar ve onların deli büyücülerinden başka bir şey kalmayıncaya dek. Eğer Gorfyddyd kazanırsa Dumnonia'nın tüm zenginliğini kurutacak, ama eğer ben kazanırsam Powys'i bir kardeş gibi kucaklayacağım. Bu yaptığımız işten nefret ediyorum, lakin eğer bu işi başarırsak tüm meseleleri çözebiliriz." Başını kaldırıp Sagramor'a ve bana baktı. "Hepimiz Mithras'ın kullarıyız," dedi, "Onun üzerine edeceğim şu yemine siz şahitlik yapabilirsiniz." Durdu. Yeminler ve onların getirdiği yükümlülüklerden nefret etmeye başlamıştı, ne var ki Aelle ile karşılaştıktan sonra öyle bir ruh hali içindeydi ki başka bir yeminin yükünü daha sırtlanmak istiyordu. "Bana bir taş getir Derfel," diye buyurdu.

Topraktan bir taş çıkardım ayağımla, üzerindeki tozları sildim, sonra da, Arthur'un isteğini yerine getirerek Aelle'in ismini kazıdım taşa bıçağımın ucu ile. Arthur kendi bıçağı ile meşenin dibinde derin bir çukur kazdı, sonra kalktı. "Yeminim şudur," dedi, "Gorfyddyd ile yapacağım bu savaştan sağ çıkarsam eğer, o zaman Ratae'de ölüme mahkum ettiğim canların öcünü alacağım. Aelle'i öldüreceğim. Onu ve onun adamlarını yok edeceğim. Leşlerini kuzgunlara yedireceğim, bütün servetlerini ise Ratae'deki çocuklara dağıtacağım. Siz ikiniz benim şahidimsiniz, eğer ben bu yemini yerine getiremez isem, o zaman bana karşı bütün sorumluluklarınızdan azad olacaksınız." Arthur, taşı çukura attı, sonra üçümüz ayağımızla toprak iterek çukuru örttük. "Ölümüne sebep olduğum onca can yüzünden tanrılar beni affetsin," dedi Arthur.

Ve başka canların da ölümüne sebep olmak üzere yola koyulduk.

Gwent'e giderken Corinium'dan geçtik. Ailleann, hala orada yaşıyordu; ne var ki Arthur iki oğlu ile görüşmesine rağmen, Guinevere duyar da üzülür diye Ailleann'ı huzuruna kabul etmedi. Yine de Ailleann'a bir armağan yolladı benim aracılığımla. Ailleann beni nezaketle karşıladı, ama Arthur'un armağanı olan gümüş işlemeli küçük broşu görünce omuz silkti; yaban tavşanına benzeyen, ancak kulakları ve ayakları daha kısa olan bir hayvan tasvir edilmişti bu broşta. Sansum'un mabedindeki hazineler arasındaydı bu broş, Arthur prensip gereği bu broşun parasını kendi kesesinden ödemişti. "Size layık bir şeyler yollamak isterdi," dedim Arthur'un mesajını söyleyerek, "lakin, heyhat, en kıymetli mücevherlerimiz Saksonların elinde bugünlerde."

"Bir zamanlar," dedi acı bir sesle, "Arthur, suçluluk duyduğu için değil, sevgi duyduğu için yollardı bana armağanlarını." Ailleann çarpıcı güzelliğe sahip bir kadındı hala, ne var ki saçlarında aklar belirmiş ve gözlerine bir yorgunluk, bir teslimiyet çökmüştü. Mavi, uzun, yün bir kıyafet içindeydi, saçlarını başının iki yanında örmüştü. Tuhaf işlemeli broşun üzerindeki hayvana baktı uzun uzun. "Bu ne sence?" diye sordu bana. "Yaban tavşanı olmadığı belli. Kedi mi dersin?"

"Sagramor bunun farklı bir tür tavşan olduğunu söylüyor. Bu tür hayvanları Kapadokya'da görmüş, neredeyse artık bu Kapadokya."

"Sagramor'un sana anlattığı her şeye inanma," diye azarladı beni Ailleann ve küçük broşu entarisine iliştirdi. "Bir kraliçenin sahip olduğu kadar mücevherim var," diye ekledi beni Roma tarzı evinin küçük avlusuna götürürken, "ama hala bir esirim."

"Arthur sizi azad etmedi mi?" diye sordum; şaşkınlık içindeydim.

"Armorica'ya veyahut İrlanda'ya dönerim, giderken de yanımda ikizleri götürürüm diye korkuyor." Omuz silkti. "Çocukların yetişkinliğe adım attığı an Arthur beni azad edecektir ve o zaman ne

yapacağım biliyor musun? Hiçbir yere gitmeyip burada kalacağım." Asmanın gölgesindeki bir sandalyeye oturmamı işaret etti. "Büyümüşsün," dedi; bir yandan da dışı sepet örgüsü ile kaplı uzun boyunlu yuvarlak şişeden saman rengi şarap döküyordu bana. "Lunete'in seni terk ettiğini işittim, doğru mu?" diye ekledi, boynuz şeklindeki kadehi uzatırken.

"Biz birbirimizi terk ettik, bence."

"Lunete artık Isis rahibesi olmuş işittiğime göre," dedi Ailleann alay ederek. "Durnovaria'dan bir sürü havadis işitiyorum, ama bunların yarısına bile inanmaya gelmez."

"Ne gibi havadisler?" diye sordum.

"Eğer bilmiyorsan Derfel, boşver bilme daha iyi." Şaraptan bir yudum aldı, tadını hissedince yüzünü ekşitti. "Arthur da böyledir. Kötü haber işitmeyi hiç sevmez, sadece iyi haber ister. İkizlerde bir parça iyilik olabileceğine de inanıyor hatta."

Bir ananın evlatlarından böyle bahsetmesi beni şaşkınlık içinde bırakmıştı. "Eminim ki vardır," dedim.

Ailleann bana gülecekmiş gibi baktı. "Çocuklar, daha önce nasılsalar, şimdi de öyleler Derfel ve onların içinde hiçbir zaman iyilik olmadı. Babalarına kızgınlar. Prens olmaları gerektiğine inanıyorlar, bu yüzden prensler gibi davranıyorlar. Bu kentteki bütün belalar, bütün haylazlıklar onların başının altından çıkıyor ve onlara mani olmaya kalkıştığımda da bana fahişe diyorlar." Bir parça kek koparıp kırıntılarını aç serçelere attı. Birbirine bağlanmış dallardan oluşan süpürgesi ile avlunun uzak köşesini süpüren hizmetkara bizi yalnız bırakmasını söyledi Ailleann. Sonra bana savaşın nasıl gittiğini sordu; Gorfyddyd'in büyük ordusu ile ilgili karamsar fikirlerimi kendime saklamaya gayret ettim. "Amhar ve Loholt'u da yanına alamaz mısın?" diye sordu Ailleann bir süre sonra. "İyi asker olabilirler."

"Babalarının gözünde yaşlarının buna müsait olduğunu zannetmiyorum," dedim.

"Babaları onları aklına getiriyor mu da? Sadece para yolluyor onlara. Keşke yollamasa." Yeni broşu ile oynadı. "Kentteki Hıristiyanların tümü de Arthur'un mahvolacağını söylüyor."

"Henüz öyle bir şey yok Hanımım."

Tebessüm etti. "Uzun süre de böyle bir şey olmaz zaten, Derfel. İnsanlar Arthur'u hafife alıyorlar. Arthur'un iyi kalpliliğini görü-

yorlar, ne kadar nazik olduğunu işitiyorlar, onun adaletten bahsetmesini dinliyorlar, ama hiçbiri onun içinde alev alev yanan şeyi bilmiyor, hatta sen bile bilmiyorsun."

"Neymiş o?"

"Hırs," dedi sadece, sonra bir an düşündü. "Arthur'un ruhu," diye devam etti, "İki at tarafından çekilen bir savaş arabası gibidir. Bu atlardan biri hırs, diğeri ise vicdandır. Ama sana söyleyeyim Derfel, Hırs denilen at onun sağ elindeki dizginin ucundadır ve daima diğer attan önde koşacaktır. Ayrıca Arthur güçlüdür, çok güçlüdür." Kederli bir biçimde tebessüm etti Ailleann. "Bir izle onu Derfel, önünde mutlak felaket varken, vaziyetin en vahim, en karanlık olduğu anda; bak seni nasıl da hayretler içinde bırakacak. Daha evvel de şahit oldum buna. Arthur kazanacak, ama sonra vicdan denilen at dizginlerini kuvvetle çekiştirecek; işte o zaman Arthur her zamanki hatasını yaparak düşmanlarını affedecek."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Kötülük veya iyilik meselesi değil bu Derfel, sağduyu meselesi. Biz İrlandalılar her şeyden evvel şunu biliriz: affedilen bir düşman tekrar tekrar savaşılması gerekecek bir düşmandır. Arthur, güç ile ahlaklı olmayı birbirine karıştırıyor ve daha da kötüsü, insanların en adisinin içinde bile bir parça iyilik olabileceğine inanıyor daima. İşte bu yüzden, bu sözümü unutma, istediği barışa ve huzura asla kavuşamayacak. Barış arzuluyor, barıştan bahsediyor, ama herkese güvenen kendi ruhu yüzünden hep düşmanı olacak. Guinevere, onun yüreğini biraz taşlaştırmayı başaramazsa tabii. Kim bilir belki Guinevere bunu başarır. Bana kimi hatırlatıyor biliyor musun?"

"Guinevere ile hiç karşılaşmadınız sanıyordum," dedim.

"Öyle, ama zaten Guinevere'in bana hatırlattığı kişi ile de hiç karşılaşmamıştım; ayrıca havadisler alıyorum biliyorsun ve Arthur'u da çok iyi tanırım. İşittiğime göre Guinevere tıpkı Arthur'un annesi gibiymiş; çok güzel ve çok güçlü bir kadın ve sanırım Arthur, onu memnun etmek için elinden gelen her şeyi yapar."

"Kendi vicdanına aykırı olsa bile mi?"

Bu soru karşısında tebessüm etti Ailleann. "Şunu bilmelisin Derfel, bazı kadınlar erkeklerinin çok, ama çok fazla bedel ödemesini isterler. Erkek ne kadar çok şey öderse, kadının kıymeti o derece artar ve zannedersem Guinevere de kendini paha biçilmez bir

kadın olarak görüyor. Ama zaten öyle görmeli. Hepimiz öyle görmeliyiz zaten." Bu son kelimeleri esefle söylemişti, sandalyesinden kalktı. "Arthur'a sevgilerimi ilet," dedi bana, biz kapıya doğru giderken, "ayrıca ona söyle, lütfen oğullarını da savaşa götürsün."

Gel gelelim Arthur oğullarını savaşa götürmüyordu. "Bir yıl sonra anca," dedi, ertesi sabah biz yola koyulduktan sonra. İkizleri ile birlikte akşam yemeği yemiş, onlara küçük armağanlar vermişti, ama babalarının sevgisine karşılık Amhar ve Loholt'un ne kadar küskün durdukları hiçbirimizin gözünden kaçmamıştı. Arthur da fark etmişti bunu, zaten bu yüzden alışılmadık derecede keyifsizdi, bölüğümüz batıya doğru yürürken. "Nikahsız annelerden doğan çocukların," dedi uzun bir sessizlikten sonra, "ruhlarının bir parçası eksiktir."

"Peki ya sizin ruhunuz Lordum?" diye sordum.

"Ben ruhumu her sabah yamalarım Derfel, parça parça yamalarım." İç geçirdi. "Amhar ve Loholt ile daha çok vakit geçirmeliyim, ama bu vakti nereden bulacağımı tanrılar bilir, çünkü dört beş ay sonra yeniden baba olacağım. Sağ kalırsam tabii," dedi kasvetli bir sesle.

Demek Lunete haklıydı. Guinevere sahiden de hamileydi. "Sizin adınıza sevindim Lordum," dedim, ama aslında Guinevere'in hamilelikten hiç hoşlanmadığını söyleyen Lunete'in sözlerini düşünüyordum.

"Ben de kendi adıma sevindim!" Arthur güldü, karamsarlığı aniden uçup gitmişti. "Guinevere adına da. Guinevere için iyi olacak bu iş ve on sene sonra da Derfel, Mordred tahta geçecek; Guinevere ve ben ise mutlu olacağımız bir yere yerleşip çocuklarımız, koyunlarımız ve domuzlarımızla yaşayacağız! İşte o zaman mutlu olacağım. Atım Llamrei'yi kağnıya koşmak üzere talim edeceğim, Excalibur'u ise saban sürerken öküzleri dürtmekte kullanacağım sadece."

Guinevere'i bir çiftlikte hayal etmeye çalıştım, zengin bir çiftlik hanımı olarak bile gözümün önüne getirmeyi başaramadım ama onu; yine de Arthur'a bir şey söylemedim.

Corinium'dan Glevum'a geçtik, oradan da Severn'i aşıp Gwent'in iç bölgelerinde yürümeye devam ettik. Göz alıcı bir görüntü sergiliyorduk, Arthur sancakları bilerek dalgalandırıyor ve savaşa hazır zırhlı süvarileri ile birlikte at sürüyordu. Buranın halkının güvenini tazelemek amacıyla şaşaalı bir biçimde ilerliyorduk. An-

cak kimseler kalmamıştı burada. Herkes Gorfyddyd'in muzaffer olacağı kanaatindeydi, hasat vaktinde bile kırsal bölgeler ıssızdı bu yüzden. Köylülerin harman yaptığı bir yerden geçerken, her zaman söylenen neşeli türküler yerine Essylt'in Ağıtı'nı söylediklerini işittik. Fark ettiğimiz başka bir nokta da, konaklarda, çiftlik evlerinde hiçbir değerli eşyanın kalmadığıydı. Herkes kıymetli eşyalarını saklamış, muhtemelen bir yerlere gömmüştü; Gorfyddyd'in istilacıları el koymasın diye. "Toprağın altındaki köstebekler zengin oldu yine," dedi Arthur keyifsizce.

Sadece Arthur kuşanmamıştı en iyi zırhını. Niçin yedek zırhını giydiğini sorduğumda, "Morfans kuşandı pullu zırhı," dedi. Arthur'un seneler evvel Caer Cadarn'a gelişini takiben verilen ziyafette benimle arkadaş olan o çirkin savaşçıydı Morfans.

"Morfans mı?" diye sordum, hayretler içinde. "Böyle bir armağanı nasıl hak etti?"

"Armağan değil Derfel. Morfans, zırhı ödünç aldı sadece; geçen hafta boyunca her gün o zırhın içinde Gorfyddyd'in adamlarının yakınında at sürdü. Benim oraya çoktan varmış olduğumu sanıyorlar yani; belki bu onları yavaşlatıyordur, kim bilir? Şu ana dek –en azından– hiçbir saldırı haberi gelmedi ne de olsa."

Arthur'un miğferinin altında Morfans'ın çirkin suratını gözümün önüne getirince güldüm. Belki de bu aldatmaca işe yaramıştı sahiden; çünkü Magnis'teki Roma kalesinde bulunan Kral Tewdric'in kuvvetlerine katıldığımızda bile düşman halen Powys tepelerindeki mevkisini terk edip saldırıya geçmemişti.

Gösterişli Roma zırhını kuşanmış Tewdric ihtiyar bir adam gibiydi neredeyse. Daha önce dimdik durduğu halde, şimdi hafif kamburu çıkmış, saçları kırlaşmıştı. Aelle ile ilgili havadislerimizi homurdanarak karşıladı, sonra biraz daha nazik olmaya gayret etti. "Haberler iyi," dedi kısaca, gözlerini ovuşturdu, "lakin Tanrı biliyor ki Saksonlar olmadan da Gorfyddyd bizi rahatça mağlup edebilir. Takviye kuvvetleri var."

Romalılardan kalma kalede yoğun bir hareketlilik vardı. Demirciler mızrak ucu dövüyorlardı, mızraklara sopa yapabilmek için de kalenin kilometrelerce civarındaki her dişbudak ağacı kesilmişti. Yeni hasat edilmiş buğdaylar saat başı kağnılarla geliyor ve fırıncıların ocakları da demircilerin ocakları kadar hararetle yanıyordu; bu yüzden kazıklarla siper yapılmış duvarların üzerinde daimi bir duman oluyordu. Ne var ki yeni hasada rağmen, toplanmakta olan

ordu açtı. Mızraklı savaşçıların çoğu surların dışında mevzilenmişti, hatta kimisi kilometrelerce ötedeydi. Pişirilmiş ekmeğin ve kurutulmuş fasulyelerin adil dağıtılmadığına dair münakaşalar yaşanıyordu mütemadiyen. Kimi birlikler ise nehrin üst tarafında kurulmuş olan hela yüzünden içme suyunun pislendiğinden şikayetçiydi. Açlık, hastalık ve firarlar baş gösteriyordu; Tewdric'in de Arthur'un da daha evvel hiç bu kadar büyük bir orduya kumanda etmediğini ve çıkacak sorunlarla baş etme tecrübesinin olmadığını gösteriyordu bu. "Evet ama biz böyle güçlükler yaşıyorsak," dedi Arthur iyimser bir şekilde, "bir de Gorfyddyd'in çekeceği güçlükleri düşünsenize."

"Bu sorunlarla uğraşmaktansa Gorfyddyd'in çektiği güçlüklerle uğraşmayı yeğlerim," dedi Tewdric karamsarlıkla.

Hala Galahad'ın kumandasında olan mızraklı savaşçılarım, Magnis'in on üç kilometre kuzeyinde mevzilenmişti; Tewdric'e bağlı kumandan Agricola, Gwent ile Powys arasındaki hududu belirleyen tepeleri yakından gözetliyordu burada. Kurt kuyruklu miğferleri görünce içimde bir sevinç belirdi. Çoktan pes etmiş köylüleri gördükten sonra burada asla mağlup edilemeyecek savaşçılar bulmak güzeldi. Nimue de benimle gelmişti; mızraklarının, kılıçlarının ucuna dokunsun ve onlara güç versin diye adamlar etrafına toplandılar. Fark ettim ki Hıristiyanlar bile Hıristiyan olmayan Nimue'nin eliyle silahlarının kutsanmasını istiyorlardı, çünkü Merlin'in yaptığı işi yapıyordu Nimue. Ayrıca Ölüler Adası'ndan geri döndüğü bilindiği için neredeyse Merlin kadar kudretli olduğu söyleniyordu.

Agricola, beni çadırın içinde karşıladı; hayatımda ilk kez çadır görüyordum. Harika bir buluştu, ortada uzun bir direk ve dört köşedeki öbür direkler keten bir bezi tutuyordu; bu bez güneş ışığını süzüp öyle geçiriyordu, bu yüzden Agricola'nın kısa ve kır saçları tuhaf bir sarıya bürünmüştü. Roma zırhı içindeki Agricola, parşömenlerle dolu bir masada oturuyordu. Ciddi bir adamdı, beni karşılaması bile adet yerini bulsun diye idi sadece; yine de adamlarımla ilgili güzel bir söz eklemeyi ihmal etmedi. "Adamların kendilerinden emin. Lakin Gorfyddyd'in adamları da öyle ve onların sayıları bizden çok daha fazla." Zalim bir sesle söylemişti bunu.

"Kaç kişiler?" diye sordum.

Bu dobralığımı saygısızlık addetmiş gibiydi Agricola, lakin ben Gwent'in savaşçı lordu ile seneler evvel karşılaşmış o çocuk değil-

dim artık. Ben kendim de bir lorddum şu anda, savaşçılara kumanda ediyordum ve bu savaşçıların karşısındaki düşmanın sayısını bilmek benim hakkımdı. Ama belki de Agricola'yı rahatsız eden açık sözlülüğüm değil, düşmanın sayıca üstünlüğünü anımsamak istememesi idi. Nihayet bana sayıyı söyledi ama. "Onları gözetleyen adamlarımın bildirdiğine göre," dedi, "Powys, kendi topraklarından altı yüz mızraklı savaşçı toplamış. Gundleus ise Siluria'dan iki yüz elli mızraklı getirmiş, belki daha da fazla. Elmetli Ganval iki yüz adam yollamış, ayrıca ganimetten pay kapmak için kaç çapulcunun da Gorfyddyd'in sancağının altında toplandığını tanrılar bilir." Çapulcular dediği, savaştaki yağmalara katılmak amacıyla orduya dahil olan haydutlar, sürgün mahkumları, katiller ve vahşilerdi. Böylelerinden korkulurdu, çünkü açgözlülükleri ile her şeyi yapabilecek bu adamların yitirecek hiçbir şeyleri yoktu. Bizim saflarımızda böyleleri olduğunu pek sanmıyordum. Bizim savaşı kaybedeceğimiz düşünüldüğü için değil, Tewdric ve Arthur hiçbir lorda bağlı olmayan bu tip adamlara pek iyi gözle bakmadığı için. İşin ilginç yanı, Arthur'un en yiğit süvarilerinden çoğu, bir zamanlar böyle adamlardı. Sagramor gibi savaşçılar, İtalya'nın kafir istilacıları tarafından ezilmiş Roma ordularında savaşmıştı. Arthur'un genç dehası sayesinde hiçbir lorda bağlı olmayan o paralı askerler bir savaş çetesine dahil olmuşlardı böylece.

"Dahası var," diye devam etti Agricola meşum bir sesle. "Comovia Krallığı takviye yollamış ve dün işittik ki Demetialı Oengus Mac Airem Karakalkanlarından oluşan bir savaş çetesi ile gelmiş; yüz kişi belki de kim bilir? Ayrıca başka bir habere göre Gwyneddli adamlar da Gorfyddyd'e katılmış."

"Köylü orduları mı?"

Agricola omuz silkti. "Beş yüz müdür, altı yüz müdür? Belki de bin kişidir. Ama hasat bitmeden gelmez onlar."

Sorduğuma pişman olmaya başlamıştım artık. "Peki biz kaç kişiyiz, Lordum?"

"Arthur da geldiğine göre..." duraksadı "yedi yüz mızrak."

Hiçbir şey demedim. Gwent ve Dumnonia'daki insanların kıymetli eşyalarını niçin gömdüklerine ve niçin birbirleri ile fısıldaşarak Arthur'un Britanya'yı terk etmesi gerektiğini söylediklerine şaşmamak lazım, diye düşündüm; karşımızda korkunç bir ordu vardı çünkü.

"Bu sayıları kimseye duyurmazsan müteşekkir olurum," dedi Agricola zehir gibi bir sesle, sanki müteşekkir olmak onun için çok yabancı bir kavrammış gibi. "Çünkü zaten bir sürü askerimiz firar etti. Biraz daha firar olursa kendi mezarlarımızı kazmak zorunda kalacağız."

"Benim adamlarımdan hiçbiri firar etmedi," diye üsteledim.

"Hayır etmedi," diye tasdik etti, "henüz etmedi." Ayağa kalktı, Roma işi kısa kılıcını çadır direklerinden birinin üzerinde asılı olduğu yerden aldı, sonra eşikte durarak düşmanlarla dolu tepelere nefretle baktı. "Senin, Merlin'in dostu olduğunu söylüyorlar."

"Evet Lordum."

"Merlin gelecek mi?"

"Bilmiyorum Lordum."

Agricola homurdandı. "Dilerim gelir. Birisinin bu orduya hitap ederek cesaret vermesi lazım. Bütün kumandanlar bu gece Magnis'e çağırıldı. Bir savaş konseyi toplanacak." Acı bir sesle söylemişti bunları, bu tür konseyler silah arkadaşlığından ziyade münakaşalarla sonuçlanırdı çünkü; o da bunu biliyordu. "Gün batımında orada ol."

Galahad ile birlikte gittik konsey toplantısına. Mevcudiyeti onlara güven verdiği için Nimue adamlarımın yanında kaldı; gelmediğine memnun olmuştum, çünkü konsey toplantısı Gwentli Piskopos Conrad'ın duası ile açıldı, ayrıca mağlup olacağımıza çoktan kanaat getirmiş olan Conrad dua ederken bizden kat kat kudretli düşmana karşı askerlerimize güç vermesi için yakardı Tanrısına. Galahad da, Hıristiyanların dua ederken yaptığı gibi ellerini birleştirmiş, Piskopos ile birlikte mırıldanıyordu; Hıristiyan olmayan bizler ise homurdanarak güçlü olmak için değil muzaffer olmamız için dua edilmesi gerektiğini söylüyorduk. Aramızda birkaç tane de druid olmasını dilerdim, lakin Hıristiyan olan Tewdric yanında druid bulunmasına izin vermezdi. Mordred'in kral ilan edilme törenini yürüten Balise ise, ben Benoic'da ilk kışımı geçirirken ölmüştü. Merlin'in gelmesini dileyen Agricola haklıydı; druidleri olmayan bir ordu, düşmanı karşısında önemli bir avantajdan yoksun demekti.

Hepsi de şef ya da kumandan olan kırk ya da elli kişi vardı konseyde. Magnis'in hamamı olan taştan inşa edilmiş salonda toplanmıştık, Ynys Wydryn'in kilisesini anımsatıyordu burası bana. Taş

platformun üzerindeki masada Kral Tewdric, Arthur, Agricola ve Tewdric'in oğlu Veliaht Meurig oturuyordu. Meurig büyümüştü, üzerinde eğreti duran Roma zırhının içinde mutsuz mutsuz oturan solgun ve cılız bir şeydi şu anda. Savaşa girebilecek yaştaydı, lakin bu tedirgin havası ile hiç de hazır görünmüyordu. Sanki çok karanlık bir odadan bir anda gün ışığına çıkmış gibi mütemadiyen gözlerini kırpıştırıyor ve boynunda asılı iri altın haçla oynayıp duruyordu. Bütün kumandanlar arasında sadece Arthur savaş takımlarını kuşanmamıştı, günlük giysilerinin içinde oldukça rahat görünüyordu.

Kral Tewdric Saksonların doğu hududundan geri çekildiği haberini verince savaşçılar sevinçle tezahürata başlayarak mızrak diplerini yere vurdular; ancak o gece uzun süre başka tezahürat olmadı, çünkü Agricola ayağa kalkarak iki tarafın ordusunun kuvvetleri ile ilgili tespitlerini doğrudan söylemişti. Düşmanın biraz daha az sayıda adamdan oluşan küçük birliklerini saymadı, ama zaten onların sayısı eklenmeden bile Gorfyddyd'in ordusunun bizimkinin iki katı olduğu aşikardı. "Madem öyle, biz de iki kat hızlı gebertiriz onları!" diye seslendi Morfans arkadan. Pullu zırhı Arthur'a iade etmişti, onca metali kuşanıp da savaşabilen bir adamın ancak bir kahraman olabileceğini söylüyordu yeminle. Agricola ise bu müdahaleyi duymazlıktan gelerek devam etti; söylediğine göre hasat bir hafta içinde tamamlanacaktı. O vakit Gwent'in silah altına alınacak köylüleri bizim sayımızı biraz daha arttıracaktı. Kimse bu habere pek de sevinemedi.

Kral Tewdric, Gorfyddyd ile Magnis'i terk etmeden, kalenin içinden savaşmamızı teklif etti. "Bana bir hafta verin," dedi, "bu kaleyi yeni kaldırılmış hasat ile öyle bir doldururum ki Gorfyddyd bizi asla dışarı çıkaramaz. Burada savaşırız," –büyük salonun kapılarının dışındaki karanlığı işaret etti– "baktık ki savaşı yitiriyoruz, o zaman kapıların ardına çekiliveririz, onlar da mızraklarını surların üzerindeki tahta kazıklarımıza doğru boş yere savurup dururlar." Tewdric'in tercih ettiği ve seneler geçtikçe de ustalaştığı bir savaş taktiği idi bu: kuşatma savaşı. Bu yöntemi kullanarak uzun zaman önce ölmüş Romalı mühendislerin eserleri sayesinde mızraklara ve kılıçlara karşı durabiliyordu. Salondakilerin bu teklifi onayladığını belli eden mırıltılar yankılandı; Tewdric, Aelle'in Ratae'ye saldırma planı yapmasının muhtemel olduğunu söylediğinde ise mırıltılar daha da arttı. "Gorfyddyd'i burada tutarsak,"

dedi adamlardan biri, "arka kapısında Aelle'in olduğunu işitir işitmez koştura koştura kuzeye gidecektir zaten."

"Aelle bana yardım etmek için savaşmıyor," diye konuştu Arthur ilk kez, salon sessizliğe bürünmüştü. Böyle sert çıktığı için mahcup olmuş gibiydi. Kral Tewdric'e bakıp tebessüm etti özür dilercesine, sonra düşman kuvvetlerinin tam olarak nerede toplandığını sordu. Bunun cevabını biliyordu elbet Arthur, lakin bizlerin de öğrenmesi için sormuştu.

Tewdric namına Agricola cevap verdi. "İleri uçtaki kuvvetleri Coel Tepesi ile Caer Lud arasına yayılmış durumda," dedi. "Asıl orduları ise Branogenium'da toplanıyor. Caer Sws'ten yürüyüşe geçmiş başka kuvvetleri de var tabii."

Bu isimler bizim için pek bir şey ifade etmiyordu, halbuki Arthur bu coğrafi noktaları zihninde canlandırmış gibiydi. "O halde bizimle Branogenium arasındaki tepeleri zapt ettiler, öyle mi?"

"Bütün geçitlerini hem de," diye tasdik etti Agricola, "ve bütün zirveleri."

"Lugg Vadisi'nde kaç kişi var?" diye sordu Arthur.

"Gorfyddyd'in en yaman mızraklı savaşçılarından en az iki yüz tanesi. Hiç de aptal değil bu adamlar Lordum," diye ekledi keyifsizce Agricola.

Arthur ayağa kalktı. Böyle konseyleri idare etmekte ustaydı, farklı cephelere ait adamlara bile sözünü dinletirdi kolayca. Bize bakıp tebessüm etti. "Bunu en iyi Hıristiyanlar anlayacaktır," diyerek muhaliflerinin gururunu okşadı belli belirsiz. "Bir Hıristiyan haçı düşünün şimdi. Biz burada, Magnis'te haçın dibinde duruyoruz diyelim; haçın gövdesi, Magnis'ten kuzeye, Branogenium'a kadar giden Roma yolu olsun; üstteki asıl gövde ise yolun önünde yükselen tepeler oluyor. Coel Tepesi haçın sol kolu, Caer Lud sağ kolu, Lugg Vadisi ise ortası oluyor. Yolun ve nehrin tepelerin arasından geçtiği yerde bulunuyor vadi."

İzleyicilerine yakın olmak amacıyla ön tarafına geldiği masanın üzerine oturdu. "Şunu düşünmenizi istiyorum," dedi. Duvardaki meşalelerin ışığı, uzun yüzünde gölgeler oluşturuyordu. "Bu savaşı mutlaka yitireceğimiz görüşünde herkes," dedi. "Düşman bizden kalabalık. Gorfyddyd'in bize saldırmasını bekliyoruz. Bekliyoruz ve bekledikçe kimimizin morali bozuluyor ve mızrağını alıp eve dönüyor, kimimiz hastalanıyor. Ve hepimiz de Branogenium'daki

düşmanı aklımıza getirdikçe kara kara düşünüyoruz; kalkan duvarımızın düşman tarafından kuşatılacağını ve düşmanın bize üç yandan saldıracağını aklımıza getirmemeye çalışıyoruz. Halbuki bir de düşmanımıza bakın! Onlar da bekliyor, ama onlar bekledikçe güçleniyor! Cornovia'dan, Elmet'tan, Demetia'dan, Gwynedd'den takviye savaşçılar geliyor. Toprağı olmayan adamlar toprak kapmaya, lordları olmayan adamlar talan yapmaya geliyor. Kazanacaklarını biliyorlar; kedi sürüsü tarafından köşeye sıkıştırılmış fareler gibi beklediğimizi biliyorlar çünkü."

Arthur, tebessüm etti ve ayağa kalktı. "Ama biz fare değiliz. Bugüne dek mızrak tutmuş savaşçıların en yiğitleri bizde. En büyük savaşçılar bizim ordumuzda!" Tezahüratlar başlamıştı. "Kedileri gebertebiliriz! Üstelik onların derilerinin nasıl yüzüleceğini de biliriz! Ama," Bu en son kelime yeni başlayan başka bir tezahürat dalgasını yarıda kesti. "Ama," diye devam etti Arthur, "eğer burada oturup bize saldırmalarını beklersek olmaz. Magnis'in surlarının ardında beklersek ne olur biliyor musunuz? Düşman dört bir yanımızda elini kolunu sallaya sallaya gezer. Evlerimiz, karılarımız, çocuklarımız, topraklarımız, hayvanlarımız ve yeni hasadımız onların olur ve işte o zaman sahiden de kapana kısılmış farelere döneriz. Saldırmalıyız düşmana, hem de çabucak saldırmalıyız."

Dumnonialıların yaptığı tezahüratların dinmesini bekledi Agricola. "Nereye saldıracağız peki?" diye sordu sonra somurtarak.

"Hiç beklemedikleri bir yere Lordum, en kuvvetli noktalarına yani. Lugg Vadisi'ne. Haçın üzerinden dümdüz yukarıya! Tam kalbine!" Kimse bağırıp tezahürat etmesin diye bir elini kaldırdı Arthur. "Vadi dar bir yerdir," dedi, "hiçbir kalkan hattı kuşatılamaz orada. Yol, vadinin kuzeyindeki ırmağın sığ noktasından geçiyor." Anlatırken kaşlarını çatmıştı, hayatında yalnızca bir sefer gördüğü bir yeri hatırlamaya çalışıyordu, lakin Arthur'da asker hafızası vardı; bir kez görmüş olduğu araziyi kolay kolay unutmazdı. "Okçularının aşağıya ok yağdırmasına mani olmak için batıdaki tepeye adam yerleştirmemiz gerekecek, ama vadiye bir kez girmeyi başarırsak size yemin ederim ki kimse bizi yerimizden kıpırdatamaz."

Agricola itiraz etti. "Zapt edebiliriz, doğru," diye tasdik etti, "ama oraya nasıl gireceğiz? İki yüz tane mızrakçıları var orada, belki daha da fazla; kaldı ki yüz kişi bile o vadiyi bir gün boyunca savunabilir. Biz vadinin diğer ucuna ulaşana dek, Gorfyddyd o korkunç ordusunu Branogenium'dan indirmiş olur. Daha da beteri,

Coel Tepesi'nde mevzilenmiş İrlandalı Karakalkanlar tepelerin güneyine yürüyüp arkamızı zapt edebilirler. Kimse bizi yerimizden kıpırdatamaz belki, ama olduğumuz yerde de öldürürler bizi Lordum."

"Coel Tepesi'ndeki İrlandalılar dert değil," dedi Arthur pervasızca. Heyecanlanmıştı artık, yerinde duramıyordu, platformum üzerinde bir ileri bir geri yürüyor, izahatlar veriyor, vaatlerde bulunuyordu. "Yalvarırım bir düşünün Kral Hazretleri," –Tewdric'e hitap ediyordu– "burada kalırsak ne olacağını bir düşünün. Düşman gelecek, biz geçit vermez surların ardına sığınacağız ve onlar topraklarımızı talan edecek. Kış ortası olduğunda biz hala sağ olacağız evet, ama Gwent ve Dumnonia'daki insanların biri bile sağ olacak mı acaba? Hayır. Branogenium'un güneyindeki o tepeler Gorfyddyd için bir duvar vazifesi görüyor. Eğer o duvarları aşarsak bizimle savaşmak zorunda kalacak ve eğer savaşa Lugg Vadisi'nde girerse mağlubiyete uğrayacak demektir."

"Gorfyddyd'in Lugg Vadisi'ndeki iki yüz savaşçısı bizi durduracaktır," diye üsteledi Agricola.

"Sis gibi dağılıp gidecekler!" dedi Arthur kendinden emin bir şekilde. "Daha önce hiçbiri savaşta zırhlı atlarla karşılaşmamış iki yüz adam var orada." Agricola, itiraz ederek başını iki yana salladı. "Vadinin ağzı, devrilmiş ağaçların oluşturduğu bir set tarafından kapatılıyor. Zırhlı atlar orada durdurulur," –elini yumruk yapıp diğer avucuna indirdi– "ve öldürülür." Bu sözü ifadesizce söylemişti Agricola, adamın değişmez kanaati üzerine Arthur yerine dönüp oturdu. Mağlubiyet kokusu sinmişti büyük salona. Hamamın dışından bir yerlerden, demircilerin gece gündüz çalıştığı bir ocakta, yeni dövülmüş bir kılıcın suda soğutulurken çıkardığı tıslamayı işittim.

"Konuşmama müsaade var mı acaba?" Tewdric'in oğlu Meurig idi bu. Tuhaf derecede tiz bir sesi vardı, sinirli olduğu anlaşılıyordu, ayrıca belli ki gözleri bozuktu, çünkü salonda oturanlardan birine bakacağı zaman boynunu uzatıp gözlerini kısıyordu. "Benim sormak istediğim şu," dedi, babası konseye hitap etmesi için izin verdikten sonra, "niçin savaşıyoruz ki biz?" Bu soruyu sorduktan sonra çabuk çabuk gözlerini kırpıştırdı.

Kimse bir cevap vermedi. Belki de bu soru hepimizi şaşkınlığa uğrattığı için.

"İzin verin, müsaade edin, bırakın izah edeyim," dedi Meurig ukalaca. Genç olmasına rağmen, prenslere özgü o özgüvene sahipti, lakin konuşurken büründüğü sahte alçakgönüllülük beni rahatsız etmişti. "Eğer yanılıyorsam düzeltin, bildiğim kadarıyla Gorfyddyd ile savaşma nedenimiz Dumnonia ile aramızda uzun süredir devam eden ittifak. O ittifak bugüne dek işimize yaradı, bu hususta şüphem yok; ama anladığım kadarıyla Gorfyddyd'in zaten Dumnonia tahtında gözü yok."

Biz Dumnonialıların olduğu taraftan homurdanmalar yükselmeye başladı, ancak Arthur elini kaldırarak bizi susturdu, sonra da Meurig'e devam etmesini işaret etti. Meurig, gözlerini kırpıştırdı ve boynundaki haçı çekiştirdi. "Benim merak ettiğim şu, biz niçin savaşıyoruz? Yani Romalıların deyişiyle, nedir bizim *casus belli*'miz?"

"Kazın beli mi dedin?" diye seslendi Culhwch. Buraya vardığımda beni görmüş ve büyük salonu baştan başa geçerek yanıma gelmişti. Kulağıma eğilip "Piçlerin kalkanları ince Derfel," demişti, "şimdi de bu işten sıyrılmaya çalışıyorlar."

Arthur, tekrar ayağa kalktı ve Meurig ile nazik bir biçimde konuşmaya başladı. "Prens Hazretleri, savaş sebebi, babanızın Kral Mordred'in tahtını koruyacağına dair yemin etmiş olması ve Gorfyddyd'in Kralımın tahtında bariz bir şekilde gözü olmasıdır."

Meurig omuz silkti. "Yanılıyorsam lütfen düzeltin, ama bu işlerden anladığım kadarıyla şunu söyleyebilirim ki Gorfyddyd, Kral Mordred'i tahttan indirmek niyetinde değil."

"Nereden biliyorsun?" diye seslendi Culhwch.

"Böyle olduğuna dair alametler var," dedi Meurig, rahatsız olmuş bir şekilde.

"Piç herifler düşmanla görüşmüş meğer," diye fısıldadı kulağıma Culhwch. "Hiç sırtından bıçaklanmış mıydın Derfel? Bak şu anda Arthur'u sırtından bıçaklıyorlar."

Arthur ise soğukkanlılığını bozmamıştı. "Ne tür alametler bunlar?" diye sordu nazikçe.

Kral Tewdric, o ana dek sessiz kalmıştı; Gorfyddyd'in karşısına çıkmaktansa onun şartlarına boyun eğmek gerektiğini dolaylı yoldan Meurig vasıtasıyla dile getirmek istediğinin bir ispatıydı bu. Lakin oldukça yorgun ve yaşlı görünen Kral, büyük salondaki konuşmaya bir kez daha ağırlığını koyuyordu şimdi. "Bir harekat

planı geliştirmeye değecek hiçbir işaret yok Lordum. Ne var ki," – Tewdric bu son kelimeyi ince bir biçimde telaffuz etmişti, o an anladık Arthur'un bu tartışmayı yitirdiğini– "ne var ki lordum, kanaatimce Powys'i daha fazla kışkırtmamalıyız. Bırakın, barış yapıp yapamayacağımızı bir görelim." Sustu, bu kelimenin Arthur'u kızdıracağından korkuyor gibiydi, ama Arthur bir şey söylemedi. Tewdric iç geçirdi. "Gorfyddyd savaşıyor," dedi yavaş ve dikkatli bir biçimde konuşarak, "savaşıyor, çünkü ailesine karşı bir saygısızlık yapıldı." Tekrar sustu, bu açık sözlülüğü ile Arthur'u inciteceğinden korkuyordu, fakat Arthur yaptığı bir şeyin sorumluluğundan asla kaçmazdı; bu yüzden Tewdric'in açık sözlü yorumunu isteksizce de olsa başı ile onayladı. "Biz ise Ulu Kral Uther'e ettiğimiz yemini yerine getirmek için savaşıyoruz. Mordred'in tahtını koruyacağımıza dair ettiğimiz bir yemin bu. Ben şahsen bu yeminimi bozmayacağım."

"Ben de öyle!" dedi Arthur gür bir sesle.

"Peki ya Kral Gorfyddyd'in o tahtta gözü yoksa Lord Arthur?" diye sordu Kral Tewdric. "Mordred'in Kral olarak kalmasını planlıyorsa eğer, niçin savaşalım?"

Büyük salonda bir gürültü koptu. Biz Dumnonialılar ihanet kokusu almıştık, Gwentli savaşçılar ise savaştan kaçıldığına dair bir koku almıştı; birbirimize bağırıp durduk bir süre, Arthur elini masaya indirerek sessizliği sağlayana dek.

"Gorfyddyd'e en son elçi yolladığımda," dedi Arthur, "elçinin kellesini bir çuval içinde bana geri yollamıştı. Şimdi bir elçi daha yollamamızı mı öneriyorsunuz Kral Hazretleri?"

Tewdric başını iki yana salladı. "Gorfyddyd, elçilerimi huzuruna kabul etmiyor. Hudutta durduruldular ve geri yollandılar. Ama eğer burada bekler ve surlarımıza beyhude bir şekilde saldırmalarına izin verirsek Gorfyddyd eninde sonunda cesaretini yitirecek ve pazarlık yapmaya yanaşacaktır." Adamları mırıldanarak bu fikri tasdik ettiler.

Tewdric'in fikrini değiştirebilmek için bir kez daha çabaladı Arthur. Ordumuz surların ardında saplanıp kalmışken Gorfyddyd'in korkunç ordusunun, hasat edilmiş tarlaları talan ettiği bir manzara anlattı; ne var ki Arthur'un hatipliği de, coşkusu da Gwentli adamların kararını değiştirmeye yetmedi. Onların aklındaki tek manzara, kuşatılmış kalkan duvarları ve cesetlerle dolu tarlalardı. Bu yüzden Krallarının inancına sarıldılar; kendileri eğer Magnis'e

kapanırsa, Gorfyddyd'in adamları kalenin duvarlarını boş yere dövecek ve işte o zaman barış olacaktı... inandıkları buydu. Arthur'un da bu stratejiyi benimseyip onaylamasını istiyorlardı şimdi de. Arthur'un yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Yitirmişti. Burada beklediği takdirde, Gorfyddyd kellesini isteyecekti. Armorica'ya kaçtığı takdirde ise sağ kalacak, ama adil bir Britanya yaratma hayalini ve Mordred'i terk etmek zorunda kalacaktı. Salondaki yaygara gittikçe büyüyordu, tam o sırada Galahad kalktı ve sesinin işitilmesi için bağırdı.

Tewdric işaret etti, Galahad kendini tanıttı. "Kral Hazretleri, bendeniz Galahad," dedi, "Benoiclı bir Prensim. Diyeceğim şu, Kral Gorfyddyd Gwent ya da Dumnonia'dan elçi kabul etmiyor olabilir, ama Armorica'dan gelen birini geri çevireceğini nereden biliyoruz? İzin verin Caer Sws'a ben gideyim ve Gorfyddyd'in Mordred ile ilgili tasarılarını öğreneyim Kral Hazretleri. Bir husus daha var tabii; eğer gidecek olursam, buraya dönüp size Gorfyddyd'in hükmünün ne olduğunu bildirdiğimde sözüme güvenecek misiniz?"

Tewdric, bunu memnuniyetle kabul etti. Savaştan kaçmak için her yolu denerdi, ama yine de Arthur'un da rızasını almak istiyordu. "Diyelim ki Gorfyddyd, Mordred'e dokunmayacağını bildirdi, o zaman ne yapacaksınız?" diye sordu. Arthur, gözlerini masaya dikti. Hayalini yitirmek üzereydi, ama o hayali kurtarmak uğruna yalan da söyleyemezdi; hülyalı bir tebessümle başını doğrultup baktı. "O takdirde, Kral Hazretleri, ben Britanya'yı terk eder ve Mordred'i sizin himayenize bırakırım."

Biz Dumnonialılar bir kez daha bağırarak itiraz ettik, bu kez bizi susturan Tewdric oldu. "Prens Galahad'ın bize ne cevap getireceğini henüz bilmiyoruz," dedi, "ama şuna söz veriyorum, eğer Mordred'in tahtı tehlikede ise ben Kral Tedwric, savaşa gireceğim. Tehlike yok ise ama, savaşmak için bir sebep de yok demektir."

Bu vaat ile yetinmek zorundaydık artık. Savaş, Gorfyddyd'in vereceği cevaba bağlıydı. Cevabı öğrenmek üzere Galahad, ertesi sabah kuzeye doğru yola çıktı.

Ben de onun yanında at sürüyordum. Hayatımın tehlikede olacağını söyleyerek gelmeme karşı çıktı önce, ama o kadar şiddetle itiraz ettim ki. Arthur'a kadar çıkmış ve onunla konuşarak Gorfyddyd, Kralımızla ilgili niyetini açıklarken orada bir Dumnonialı'nın da olması lazım geldiğini söylemiştim. Arthur, bu talebi-

mi Galahad'ın yanında dinledi ve neticede Galahad pes etmek zorunda kaldı. Neticede biz Galahad'la dosttuk; ancak bir şartı vardı: Emniyette olmam için onun hizmetkarı kılığında yapacaktım bu tehlikeli yolculuğu, kalkanımın üzerinde ise onun nişanını taşıyacaktım. "Senin nişanın yok ki ama," dedim.

"Artık var," dedi, sonra da kalkanlarımızın üzerine birer haç sembolü boyanmasını emretti. "Niye olmasın ki? Ben bir Hıristiyan'ım ne de olsa."

"Tuhaf görünüyor," dedim. Savaşçıların kalkanlarında boğa, kartal, ejderha ve geyik nişanları görmeye alışmıştım ben, bunun gibi kuru, dini semboller görmeye değil.

"Benim hoşuma gitti," dedi Galahad, "hem ayrıca sen şu anda benim mütevazı hizmetkarımsın Derfel; bu yüzden senin görüşün beni hiç mi hiç alakadar etmez." Güldü, omzuna attığım yumruktan sıyrılmayı da başardı üstelik.

Caer Sws'a at üzerinde gitmek zorunda kaldım. Arthur'un kumandasında geçirdiğim onca sene boyunca at binmeye asla alışamamıştım. Atın sırtında öylece oturmak pek mesele değildi doğrusu; ama atın boynuna yapışıp da öne eğilirken ayaklarınız arkada havalanır gibi olduğunda hayvanın böğrünü bacaklarınızla sıkıştırmak imkansızdı. Neticede bir ayağımı eğerin altına sokarak kendimi sağlama aldım. Ata bu şekilde binişim, süvariliği ile gurur duyan Galahad'ın hoşuna gitmemişti elbet. "Doğru düzgün sürsene şu atı!" dedi.

"İyi de ayağımı koyabileceğim bir yer yok!"

"Atın dört ayağı var zaten. Sen kaç ayak daha istiyorsun?"

Hududu oluşturan tepelerdeki Caer Lud'a, Gorfyddyd'in ana kalesine doğru sürdük atlarımızı. Irmağın kıvrıldığı bir noktadaki tepenin üzerindeydi kent. Lugg Vadisi'ndeki Roma yolunu koruyan gözcülere kıyasla buradaki muhafızların daha pervasız olacağını tahmin ediyorduk. Yine de Powys'e asıl geliş sebebimizi açıklamadık onlara; Gorfyddyd'in ülkesine gitmek isteyen topraksız adamlar olduğumuzu söylemekle yetindik. Galahad'ın bir prens olduğunu fark eden muhafızlar, onu kentteki garnizon kumandanına götürmek istediler. Peşleri sıra kente daldık. Kentte toplanan savaşçıların mızrakları her kapının önünde destelenmiş, miğferleri ise taverna tezgahlarının altına istiflenmişti. Kumandan, sıkıntılı bir adamdı; kaçınılmaz bir savaş yüzünden alabildiğine kalabalıklaşmış bir garnizona komuta etmenin getirdiği sorumluluklardan

hiç hoşlanmıyordu belli ki. "Kalkanınızı görür görmez Armorica'dan geldiğinizi anlamıştım zaten Prens Hazretleri," dedi Galahad'a. "Bizim gibi taşralılara çok acayip gelecek bir nişanınız var."

"Benim gözümde ise pek şerefli bir nişandır," dedi Galahad bütün ciddiyetiyle, bana hiç bakmadan.

"Muhakkak, muhakkak," dedi kumandan. Adı Halsyd idi. "Ayrıca hoş geldiniz tabii ki Prens Hazretleri. Ulu Kralımız kucak açar zaten bütün..." Birden sustu, mahcup olmuştu. Gorfyddyd'in bütün topraksız savaşçılara kucak açtığını söyleyecekti aslında, lakin Armorica'dan uzaklardaki bu Prens'e hakaret etmiş olacaktı o zaman. "...Bütün yiğit adamlara," diye toparladı hemen. "Burada kalmayı düşünüyor musunuz peki?" Mevcut garnizonunu bile zor besleyen bu kente iki boğaz daha eklenecek diye korkuyordu.

"Caer Sws'e gitmek niyetindeyim," diye açıkladı Galahad, "hizmetkarımla birlikte." Beni işaret etti.

"Tanrılar yolunuzu açık etsin öyleyse Prens Hazretleri."

Böylece düşman ülkeye girdik. Yeni ekilmiş mısırların süslediği tarlalar, iri elmaların ağaçlardan sarktığı bağlarla dolu ıssız vadilerden geçtik. Ertesi gün tepelerin arasına varmıştık, rutubetli korunun içinden kıvrılan geniş bir patikayı izliyorduk, nihayet ağaçları aşağıda bırakacak kadar tırmandık, Gorfyddyd'in başkentine giden geçidi aştık.

Caer Sws'in sırf taştan yapılma surlarını görünce ürperdim. Gorfyddyd'in ordusu altmış beş kilometre uzaklıktaki Branogenium'da toplanıyordu asıl, ama buna rağmen Caer Sws'in etrafındaki topraklar asker kaynıyordu yine de. Diktikleri taş duvarların üzerine toprak damlar yaparak kaba barınaklar inşa etmişlerdi kendilerine; kalenin etrafındaki bu barınaklarda dalgalanan sekiz sancak, Gorfyddyd'in gittikçe güçlenen ordusunda tam sekiz krallığın askerlerinin savaşacağını gösteriyordu. "Sekiz mi?" diye sordu Galahad. "Powys, Siluria, Elmet, peki başka kim?"

"Cornovia, Demetia, Gwynedd, Rheged ve Demetialı Karakalkanlar," diye tamamladım meşum listeyi.

"Tewdric'in barış istemesine şaşmamak lazım," dedi Galahad usulca; düşmanın başkentinin yanından akan ırmağın iki yakasında ordugah kurmuş birliklere bakakalmıştı.

Aşağıdaki o demir kovana doğru at sürdük. Tuhaf kalkanlarımızı merak eden çocuklar peşimizden geliyor, anaları ise kulübeleri-

nin loş eşiklerinden bizi kuşkuyla izliyorlardı. Adamlar bize şöyle bir baktılar, tuhaf nişanımızı ve taşıdığımız kaliteli silahları fark etmişlerdi, ama hiçbiri yolumuza çıkmadı; Gorfyddyd'in kraliyet muhafızlarının, ucu parlak mızraklarını çapraz biçimde tutarak girişi koruduğu Caer Sws kapılarına varmıştık artık. "Ben, Benoic Prensi Galahad," diye kendini tanıttı ihtişamlı bir şekilde Galahad. "Kuzenim Ulu Kral'ı görmeye geldim."

"Kuzenin mi o senin?" diye fısıldadım.

"Biz asiller böyle hitap ederiz," diye cevap verdi fısıldayarak. Yapının iç kısmındaki manzara, Caer Sws'ın dışında niçin bu kadar asker toplandığını biraz da olsa açıklıyordu. Üç tane uzun kazık, toprağa saplanmıştı; savaşa girmeden yapılan törenler için hazır bekletiliyordu bunlar. Powys, Hıristiyanlığı en az benimsemiş krallıklardan biri idi ve eski ayinler burada titizlikle sürdürülüyordu. Ayrıca tahminimce dışarıdaki ordugahta bulunan askerlerin çoğu da Branogenium'dan özellikle getirilmişti; törenleri izledikten sonra silah arkadaşlarının yanına döndüklerinde onlara tanrıların memnun edildiğini anlatmaları için. Gorfyddyd'in istilası hiçbir biçimde aceleye gelmiyordu, her aşaması planlı bir şekilde yürütülecekti; böyle ağır ilerleyen bir harekata karşı yapılacak sürpriz bir saldırının dengeyi bizim lehimize çevireceğini düşünmekte haklıydı sanırım Arthur.

Atlarımız hizmetkarlar tarafından götürüldü, bir vekil Galahad'a sorular sorup aldığı cevapların doğru olduğuna kanaat getirdikten sonra büyük şölen salonuna aldı bizi. Kapıdaki muhafız, kılıçlarımızı, kalkanlarımızı ve mızraklarımızı aldıktan sonra konaktaki diğer adamların silahlarının bulunduğu yığına dahil etti bunları.

Meşe ağacından yapılmış kısa ve kalın sütunların arasında yüzden fazla adam toplanmıştı içerde, krallığın savaşta olduğunu göstermek amacıyla kafatasları asılmıştı sütunlara. Sırıtan kemiklerin altındaki adamlar, toplanmış orduların kralları, prensleri, lordları, şefleri ve seçilmiş savaşçıları idi. Büyük salonda eşya namına tek şey, platformun üzerine dizilmiş tahtlardı. Karanlıkta kalan uzak köşede Gorfyddyd, kartal nişanının altında kurulmuştu tahtına, yanındaki küçük tahtta Gundleus oturuyordu. Siluria Kralı'nı görür görmez sol avucumdaki yara, nabız gibi atmaya başladı yine. Gundleus'un yanında Tanaburs çökmüştü yere; Gorfyddyd'in druidi olan Iorweth ise kralının sağında bekliyordu. Powys Veliahdı Cuneglas, bir diğer tahtta oturuyordu, yanında ise tanımadığım başka krallar vardı. Şüphesiz bir savaş konseyi idi bu; ya da en

azından yakında kazanacakları zaferi haince bir zevkle konuşmaları için bir toplantıydı en azından. Kimisi meşin, kimisi metal zırhlara bürünmüştü bu adamların.

Biz büyük salonun arka tarafında beklerken Galahad'ın, tanrısına sessizce dua etmekte olduğunu fark ettim. Tek kulağı ısırılmış, böğründe yara izleri olan bir kurt köpeği çizmelerimizi kokladıktan sonra, saz kaplı toprak zemini olan salonda diğer savaşçılarla birlikte ayakta dikilen sahibinin yanına koştu. Salonun uzak köşesinde bir ozan, alçak sesle bir savaş türküsü söylüyordu; ne var ki ozanın kesik kesik söylediği türküye dikkat eden yoktu pek. Demetia'dan gelmesini beklediği kuvvetlerden bahseden Gundleus'u dinlemekteydiler. Geçmişte İrlandalılardan çok çektiği belli olan bir adam, Karakalkanlar olmadan da Powys'in Arthur ile Tewdric'i yenebileceğini söyledi; lakin bu itiraz, Gorfyddyd'in işareti ile yarıda kesiliverdi. Konsey, işini bitirene dek beklemek zorunda kalacağımızı sanmıştım, ama bir dakika bile geçmeden bizi salonun ortasına, Gorfyddyd'in huzurundaki açıklığa getirdiler. Gundleus'a ve Tanaburs'a baktım, ikisi de tanımamıştı beni.

Diz çöküp selam vererek bekledik.

"Kalkın ayağa," dedi Gorfyddyd. İtaat ettik ve bir kez daha Gorfyddyd'in haşin suratına baktım. Onu son gördüğümden bu yana pek değişmemişti. Yüzü hala o zamanki –Arthur'un Ceinwyn'e talip olduğu zamanki– kadar sarkıktı, aynı kuşkucu ifadeyi taşıyordu; lakin birkaç yıl evvel cebelleştiği hastalık yüzünden saçı ve sakalı ağarmıştı. Sakalı seyrekti, boğazında şekilsizce fırlamış şişkin bezeyi gizleyemiyordu. Bize dikkatli ve ihtiyatlı bir şekilde baktı Gorfyddyd. "Galahad," dedi boğuk bir sesle, "Benoic Prensi. Seni değil, ama kardeşin Lancelot'un ismini işitmiştik. Kardeşin gibi sen de Arthur'un etrafında koşuşturan itlerden misin?"

"Beni kimseye bağlayan bir yemin yok Kral Hazretleri," dedi Galahad, "kemikleri düşman tarafından çiğnenen babam hariç tabii. Ben topraksız biriyim."

Gorfyddyd, tahtında şöyle bir kıpırdandı. Tahtta, sol kolun konulacağı yerde, Gorfyddyd'in elbisesinin kol kısmının boş yeni sarkıyordu, can düşmanı Arthur'u durmadan anımsatıyordu o kesik kol. "Yani benden toprak istemeye mi geldin, Benoiclı Galahad?" diye sordu. "Pek çok adam da aynı taleple geldi bana," diye dikkatini çekti Galahad'ın ve kalabalık salonu işaret etti. "Lakin ben derim ki Dumnonia'da herkese yetecek kadar toprak var."

"Size Gwent Kralı Tewdric'ten selamlar iletmek için geldim sadece Kral Hazretleri."

Bu söz, salonda bir hareketliliğe sebep oldu. Galahad'ın sözünü işitemeyecek kadar arkada olanlar, bunu yeniden söylemesini istediler, mırıltılar birkaç saniye boyunca sürdü. Gorfyddyd'in oğlu Cuneglas, başını kaldırıp dikkatle baktı. Uzun bıyıkları olan Cuneglas'ın yuvarlak yüzü endişeliydi. O da Arthur gibi barış arzulayan bir adamdı; ne var ki Arthur, Ceinwyn'i saygısızca reddederek Cuneglas'ın barış ümitlerini de yıkmıştı. Powys Veliahdı'nın artık tek yapabileceği babasının peşinden savaşa girmekti, güneydeki krallıkları paramparça edecek o savaşa.

"Görünüşe göre düşmanlarımız savaşma arzularını yitirmeye başlamışlar," dedi Gorfyddyd, "yoksa Tewdric niçin selam yollasın?"

"Kral Tewdric kimseden korkmuyor Ulu Kralım, sadece barış arzuluyor," dedi Galahad, muzaffer olacağına inanmış Gorfyddyd'in kendi kendine yakıştırdığı o sıfatı kullanmaya özen göstererek.

Gorfyddyd'in vücudu titredi, kusacağını sandım bir an; derken fark ettim ki gülüyordu aslında. "Biz Krallar hep barış arzularız zaten..." dedi nihayet, "savaş işimize gelmiyorsa eğer. Buradaki meclis, Benoiclı Galahad," şefler ve prenslerden oluşan güruhu işaret etti, "Tewdric'in niçin aniden barış meraklısı olduğunun izahı zaten." Durdu, nefesinin normale dönmesini bekledi. "Şu ana dek Tewdric'in mesajlarını işitmeyi reddettim. Şimdi niçin işiteyim ki? Bütün Gwentli savaşçıların barış için yalvarıp yakarmalarını işiteceğim zaten birkaç gün sonra; ama madem ki bu kadar yol geldin, beni biraz eğlendirmene müsaade ediyorum. Neymiş bakalım Tewdric'in teklifi?"

"Barış, Kral Hazretleri, sadece barış."

Gorfyddyd tükürdü. "Bir toprağın yok Benoiclı Galahad ve eli boş geldin. Barışın rica ile sağlanacağını mı sanıyor bu Tewdric? Krallığımın altınlarını boş yere mi ordu yaratmaya harcadığımı sanıyor? Benim aptal olduğumu mu düşünüyor?"

"Britonlar arasında dökülecek kanın boşa dökületeceğini düşünüyor."

"Kadın gibi konuşuyorsun Benoiclı Galahad." Gorfyddyd, kasıtlı olarak yüksek sesle dile getirmişti bu hakareti, büyük salonda alaylar ve kahkahalar yankılandı. "Yine de," diye devam etti, kah-

kahalar dindikten sonra, "Gwent Kralı'na bir cevap götürmen münasiptir, o cevap ise şu olsun." Durdu, zihnini toparladı. "Tewdric, Dumnonia'nın kurumuş memesini emen bir kuzudur sadece, kendisine bunu söyle. Ve söyle benim kavgam onunla değil, Arthur ile... bu yüzden Tewdric'e söyle, eğer iki şartımı yerine getirirse istediği barışa kavuşacak. Birinci şartım şu: Ordum onun topraklarından hiçbir mani ile karşılaşmadan geçecek; ikinci şartım ise: Tewdric, bana bin askere on gün yetecek kadar hububat verecek."

Büyük salondaki adamlardan hayret nidaları yükseldi. Çünkü Gorfyddyd'in şartları insaflı, ama aynı zamanda çok da zekiceydi. Tewdric bu şartları kabul ederse ülkesini talan edilmekten kurtaracak, fakat bir yandan da Gorfyddyd'in Dumnonia'yı istilasını kolaylaştırmış olacaktı.

"Sen bu şartları kabul etme yetkisine sahip misin Benoiclı Galahad?" diye sordu Gorfyddyd.

"Hayır Kral Hazretleri, sadece teklif edeceğiniz şartları öğrenmek ve Tewdric'in korumaya yemin ettiği Dumnonia Kralı Mordred ile ilgili niyetlerinizi sormak üzere görevlendirildim."

Gorfyddyd, gücenmiş gibi baktı. "Çocuklara savaş açacak bir adam gibi mi duruyorum ben?" diye sordu, sonra kalktı ve tahtların bulunduğu platformun ucuna yürüdü. "Benim kavgam Arthur'la," dedi, sadece bize değil, salondaki herkese, "benim kızım yerine gidip Henis Wyrenlı bir fahişe ile evlenen Arthur ile benim kavgam. Böyle bir hakaretin öcünü kim almaz?" Cevaben, salondaki herkes kükredi. "Arthur bir anda makam sahibi olan züppenin teki," diye bağırdı Gorfyddyd, "onu yavrulayan anası da fahişe idi, şimdi kendisi de bir fahişeye gitti işte! Gwent, o fahişe düşkününü koruduğu müddetçe bizim düşmanımızdır. Dumnonia, o fahişe düşkününün namına savaştığı müddetçe bizim düşmanımızdır. Ve düşmanımız verecek bize altın, toprak, kadın ve şanlı zaferi. Arthur'u geberteceğiz, fahişesini ise kendi kulübelerimizde çalıştıracağız." Tezahüratların dinmesini bekledi, sonra otoriter bir şekilde Galahad'a baktı. "Bunu Tewdric'e söyle, sonra da Arthur'a."

"Derfel söyler zaten Arthur'a." Salondakilerden biri konuşmuştu. Dönüp baktım; Ligessac'tı bu. Eskiden Norwenna'nın şahsi muhafızlarının kumandanı olan kurnaz Ligessac; Gundleus'a hizmet ediyordu artık bu hain. Beni işaret etti. "Size yemin ederim ki Ulu Kralım, bu adam Arthur için savaşmaya yemin etmiş askerlerden biri."

Büyük salonun içi bir anda karıştı. Benim casus olduğumu ve öldürülmem gerektiğini söylüyordu herkes haykırarak. Tanaburs pür dikkat beni inceliyor, kalın bıyığımın, sarı sakalımın altındaki yüzümü anımsamaya çalışıyordu, derken tanıdı ve bir çığlık attı. "Gebertin onu! Gebertin onu!"

Sadece Gorfyddyd'in muhafızları silahlıydı salonda, bana doğru koştular.

Gorfyddyd, elini kaldırarak mızraklı savaşçılarını durdurdu ve kalabalığı susturdu. "Fahişe düşkününe mi yeminle bağlısın sen?" diye sordu bana Kral, tehditkar bir sesle.

"Derfel benim hizmetimde Ulu Kral," diye üsteledi Galahad.

Gorfyddyd beni işaret etti. "O cevap verecek," dedi. "Sen Arthur'a mı yeminle bağlısın?"

Yemin hususunda yalan söyleyemezdim. "Evet Kral Hazretleri," diye itiraf ettim. Gorfyddyd, platformdan yavaşça indi, kolunu muhafızlarından birine uzattı, gözünü benden bir an olsun ayırmıyordu. "Arthur'un buraya yolladığı en son ulağa ne yapmıştık biliyor musun it?"

"Öldürmüştünüz Kral Hazretleri," dedim.

"Adamın kurtlanmış yüreğini senin fahişe düşkünü Lorduna yollamıştım, bunu yapmıştım işte. Hadisene, acele et!" diye bağırdı en yakınındaki muhafıza, Kralının ne almak üzere elini uzattığına emin olamamıştı muhafız. "Kılıcını ver, sersem!" dedi Gorfyddyd. Muhafız, aceleyle kılıcını çekti ve kabzasını Kral'a uzattı. "Kral Hazretleri," diye öne çıktı Galahad, lakin Gorfyddyd kılıcı öyle bir savurdu ki neredeyse Galahad'ın gözünü çıkarıyordu.

"Benim konağımdayken sarf ettiğin sözlere dikkat et Benoicli Galahad," diye gürledi Gorfyddyd.

"Derfel'in hayatını bağışlamanızı istirham ediyorum," dedi Galahad. "O burada casus olarak değil, barış elçisi olarak bulunuyor."

"Ben barış istemiyorum!" diye bağırdı Gorfyddyd. "Barış beni mutlu etmez. Kızımın bir zamanlar döktüğü gözyaşlarını şimdi Arthur'un dökmesini istiyorum ben. Anladın mı? Arthur'un dökeceği gözyaşlarını görmek istiyorum! Kızımın feryat figan ağladığı gibi Arthur'un da ağlamasını istiyorum. Arthur'un geberdiğini görmek, fahişesinin ise adamlarıma zevk verdiğini görmek istiyorum. Arthur'un yolladığı hiçbir elçi burada iyi muamele göre-

mez. Arthur bunu biliyor. Sen de biliyordun bunu!" Bu son kelimeleri bana doğru haykırdıktan sonra kılıcı yüzüme doğru kaldırdı. "Öldür onu! Öldür onu!" Üzerinde nakışlar olan eskimiş cüppesinin içinde Tanaburs sıçrayıp duruyor, saçlarına bağladığı kemikler bir çömleğe konmuş nohutlar gibi takırdıyordu.

"Eğer onun kılına dokunacak olursan, Gorfyddyd," dedi salonda ilk kez işitilen bir sesin sahibi, "senin canını alırım. Seni Caer Idion'daki gübre tepesine gömer ve çağıracağım itleri üzerine işetirim. Ruhunu alırım ve oyuncakları olmayan ruh çocuklara veririm. Bu çağın nihai günü gelene dek seni karanlığa hapseder, yeni çağ başlayana dek üzerine tükürürüm ve bütün bunlardan sonra işkencen daha yeni başlamış olur Kral Hazretleri."

Korkunun üzerimden akıp gittiğini hissettim. Yalnızca bir kişi Ulu Kral ile böyle konuşmaya cüret edebilirdi. Merlin'di bu. Merlin! Salonun ortasındaki dar açıklıkta dimdik ve ağır ağır yürüyerek gelen Merlin, Gorfyddyd'in asla sahip olamayacağı bir asaletle siyah asasını doğrultup Kral'ın kılıcını boğazımdan uzaklaştıran Merlin. Ve sonra Tanaburs'a gidip onun kulağına bir şeyler fısıldayan, böylece o kıdemsiz druidin çığlıklar atarak salondan kaçmasını sağlayan Merlin.

Kılık değiştirme ustası Merlin'di bu. Sahte görüntülere bürünmeyi, kafa karıştırmayı ve kandırmayı pek severdi. Bazı gün anlayışsız, bazı gün haylaz, bazı gün sabırlı, bazı gün bir lord edasında olurdu; bugün ise merhametsiz ve soğuk bir asalete bürünmeyi tercih etmişti. Karanlık yüzünde hiçbir tebessüm, derin bakan gözlerinde hiçbir neşe yoktu; ama öyle bir kibir vardı ki bu gözlerde, yakınındaki adamlar içgüdüsel olarak diz çöküverdi, az evvel kılıcı boğazıma saplayacak olan Kral Gorfyddyd bile silahını indirdi. "Bu adamı mı savunuyorsunuz Lord Merlin?" diye sordu Gorfyddyd.

"Sağır mısın sen Gorfyddyd?" diye çıkıştı Merlin. "Derfel Cadarn'ın canına dokunulmayacak. Sizin şerefli bir misafiriniz olarak muamele görecek. Sizin yiyeceklerinizden ikram edilecek, sizin şarabınız sunulacak. Sizinkiler gibi rahat yataklarda uyuyacak ve eğer arzu ederse sizin esir kadınlarınızı alacak koynuna. Derfel Cadarn ve Benoiclı Galahad benim himayem altındadır." Merlin döndü ve salondakilere meydan okurcasına baktı. "Derfel Cadarn ve Benoiclı Galahad benim himayem altındadır!" dedi tekrar ve bu sefer siyah asasını kaldırdı, asanın korkusundan savaşçıların titriyordu. "Derfel Cadarn ve Benoiclı Galahad olmasaydı Britan-

ya'nın Hikmeti olmazdı. Ben Benoic'da ölmüş olurdum, siz ise Saksonlara esir düşer, mahvolurdunuz." Tekrar Gorfyddyd'e döndü. "Yemek verin, karınları aç bunların. Sen de bana öyle aval aval bakma Derfel!" diye ekledi bana bakmadan. Hem şaşırmış hem de ferahlamış bir biçimde bakıyordum Merlin'e; bir yandan da bu düşman kalesinde ne işi olduğunu merak ediyordum. Druidler canlarının istediği yere rahatça gidebilirdi elbet, düşman topraklarına bile; lakin böyle bir dönemde Merlin'in Caer Sws'te bulunması tuhaf, hatta tehlikeli görünmüştü bana, çünkü Gorfyddyd'in adamları Merlin'den korkuyor olsa bile işlerine müdahale ettiği için ona karşı kızgındılar da. Şu anda salonun arka tarafında kendilerini emniyete almış birkaçı Merlin'in kendi işine bakması gerektiğini söyleyerek homurdanıyordu.

Merlin, onlara doğru döndü. "Benim işim," dedi, yavaş sesle konuşmasına rağmen söze başlar başlamaz cılız itirazlar bir anda kesildi, "sizin ruhlarınızla. Eğer onları sefalete boğmaya tenezzül edersem analarınızdan doğduğunuza pişman olursunuz ahmaklar!" Bu son kelimeyi bağırarak söylemişti Merlin, bir taraftan da asası ile havada bir şekil çizdi; üzerlerindeki zırhlara rağmen adamlar güç bela diz çöktü hemen. Merlin asasını savurarak sütunlara asılı kafataslarından birini çatlatırken kralların hiçbiri ona mani olmaya cüret edemedi. "Zafer kazanmak için dua ediyorsunuz!" dedi Merlin. "Ama kime karşı bir zafer? Düşmanlarınıza değil, hısımlarınıza karşı. Düşmanlarınız Saksonlar halbuki. Yıllarca Roma yönetimi altında azap çektik, neticede tanrılar Romalı sürüngenleri buradan kovmayı münasip gördü, ama şimdi biz ne yapıyoruz? Kendi aramızda savaşıyor, yeni bir düşmanın topraklarımızı ele geçirmesine, kadınlarımızın ırzına geçmesine ve mısırımızı hasat etmesine göz yumuyoruz. Madem öyle, savaşın bakalım ahmaklar, savaşın ve kazanın; ama kazandığınız zafer olmayacak."

"Kızımın öcü alınmış olacak ama,"dedi Merlin'in arkasından Gorfyddyd.

"Senin kızın Gorfyddyd," dedi ona doğru dönen Merlin, "kendi öcünü alacak zaten. Kızının kaderini bilmek ister misin?" Bu soruyu alaycı bir ses tonu ile sormuştu, lakin cevabı verirken kehanet bildiren bir kahinin ciddi ve ahenkli sesi ile konuştu. "Kızın ne yükseklerde olacak, ne aşağılarda; mutlu olacak ama. Kızının kutsanmış bir ruhu var Gorfyddyd ve eğer kuş kadar bile aklın varsa, bununla yetinirsin."

"Ben, Arthur'un kellesi ile yetineceğim," dedi Gorfyddyd küstahça.

"Git de al bakalım o kelleyi öyleyse," dedi Merlin küçümseyerek, kolumu tuttu. "Gel Derfel ve düşmanının misafirperverliğinin tadını çıkar."

Düşmanın meşin ve demir zırhlar içindeki askerlerinin arasından pervasızca geçip bizi salondan çıkardı Merlin. Savaşçılar öfkeyle izledi gidişimizi, ama bize hiçbir biçimde mani olamazlardı. Salondan çıktık ve Merlin'in kaldığı misafir odasına yerleştik. "Demek Tewdric barış istiyor, öyle mi?" diye sordu Merlin.

"Evet Lordum," diye cevap verdim.

"Tewdric ister zaten. Hıristiyan olduğu için tanrılardan daha akıllı sanıyor kendini."

"Peki siz tanrıların aklında ne olduğunu biliyor musunuz Lordum?" diye sordu Galahad.

"Tanrıların can sıkıntısından nefret ettiğine inanırım ben, bu yüzden onları eğlendirmek için elimden geleni yaparım. Böylece onlar da bana tebessüm ederler. Senin Tanrın ise," dedi Merlin somurtarak, "eğlenceden hiç hoşlanmaz. Eğlence yerine herkesin kendisine boyun eğip tapmasını ister o. Çok acınası bir yaratık olmalı. Muhtemelen Gorfyddyd gibidir, fazlasıyla kuşkucu ve namını koruma hususunda fena halde kıskanç. Ben burada olduğum için ne kadar şanslısınız öyle değil mi?" Aniden bize bakıp haylazca sırıttı Merlin, Gorfyddyd'i herkesin ortasında küçük düşürmekten büyük keyif aldığını fark ettim. Merlin'in namının bir nedeni de bu tür gösterilerdi; Iorweth gibi kimi druidler sessiz sedasız çalışır, kimileri Tanaburs gibi hainçe bir şerre bürünür, Merlin ise hakimiyet kurmayı ve göz kamaştırmayı severdi. Hırslı bir kralı küçük düşürmek, Merlin'in hem haz almak amacıyla hem de içgüdüsel olarak yaptığı bir şeydi.

"Ceinwyn sahiden de kutsanmış biri mi?" diye sordum.

Bu beklenmedik soru karşısında şaşırmış gibiydi Merlin. "Sana ne ki bundan? Ama Ceinwyn güzel kız, itiraf etmeliyim ki güzel kızlara hiç dayanamam; bu yüzden Ceinwyn için bir saadet tılsımı hazırlayacağım. Bir zamanlar sana da bir tane hazırlamıştım bundan Derfel; sen güzel olduğun için değil tabii." Güldü, sonra pencereden dışarı bakıp gölgelerin ne kadar uzadığını hesapladı. "Hemen yola düşmem lazım."

"Sizi buraya getiren neydi Lordum?" diye sordu Galahad.

"Iorweth ile konuşmam lazımdı," dedi Merlin, unuttuğu bir eşyası var mı diye de odanın içine bakıyordu bir yandan. "Iorweth yeteneksiz bir aptal olsa da, şu aralar aklımdan çıkmış olması muhtemel bazı bilgi kırıntılarına sahip. Eluned Yüzüğü hakkında bazı şeyler bildiği de ortaya çıktı neticede. Burada bir yerlerde olacaktı, bakayım..." Cüppesinin ceplerini karıştırdı. "Her neyse, demin bendeydi işte," dedi pervasızca; lakin bu umarsızlığının sahte olduğundan kuşkulanıyordum.

"Eluned Yüzüğü nedir?" diye sordu Galahad.

Dostumun cehaleti karşısında Merlin kaşlarını çattı, sonra bu seferlik hoş görmeye karar verdi. "Eluned Yüzüğü," diye açıkladı gösterişli bir eda ile, "Britanya'nın On Üç Hazinesi'nden biridir. Bu hazinelerin gerçekten mevcut olduğunu baştan beri biliyorduk zaten – asıl tanrılara inananlarımız biliyordu daha doğrusu," diye ekledi Galahad'a bakarak. "Lakin bunların nasıl bir güce sahip olduğunu pek bilmiyorduk."

"O parşömenden mi öğrendiniz peki bunu?" diye sordum.

Merlin, kurt gibi sırıttı. Uzun beyaz saçlarını siyah bir kurdele ile arkada toplamıştı, sakalını ise küçük demetler halinde örmüştü. "Parşömen," dedi, "zaten bildiğim ya da tahmin ettiğim şeyleri tasdik etmiş oldu; hatta onların üzerine bir iki bilgi kırıntısı da ekledi. Ah işte burada." Yüzüğü bulmak için deminden beri ceplerini karıştırıyordu, sonunda buldu. Sıradan bir savaşçı yüzüğünden bir farkı yoktu bu demir yüzüğün benim gözümde; lakin Merlin, sanki Britanya'nın en kıymetli mücevheri imiş gibi tutuyordu elinde bunu. "Eluned Yüzüğü," dedi, "zamanın başlangıcında öbür dünyada dövülmüştü. Bir parça metalden başka bir şey değil aslında, pek özel bir şey sayılmaz yani." Yüzüğü bana fırlattı, hemen yakaladım. "Tek başına," dedi Merlin, "yüzüğün bir gücü yok. Hazinelerin hiçbirinin tek başına bir gücü yok. Görünmezlik Pelerini insanı görünmez kılmaz mesela; Bran Galed'in Av Borusu da diğer av borularından farklı gürlemez. Bu arada, Nimue'yi kurtardın mı Derfel?"

"Evet."

"Aferin. Kurtaracağını biliyordum zaten. Pek enteresan bir mekan o Ölüler Adası, sence de öyle değil mi? Farklı ve hareketli dostlara ihtiyaç duyduğum vakit oraya giderim hep. Ne diyordum? Ah, evet, Hazineler. Beş para etmez şeyler aslında hepsi, ciddi

söylüyorum. Padarn'ın Cüppesi'ni dilenciler bile almaz mesela, yine de Hazinelerden biridir ama."

"O halde neye yarıyor bunlar?" diye sordu Galahad. Yüzüğü aldı, baktıktan sonra druide iade etti.

"Bunlar tanrılara hükmediyor tabii ki," diye çıkıştı Merlin, sanki bunu herkes bilirmiş gibi. "Tek başlarına hiçbir işe yaramayan adi şeyler bunlar, ama hepsini bir araya getirirsen tanrılar etrafında dört döner işte o zaman. Hazineleri toplamak yetmez tabii," diye ekledi hemen, "yapılması gereken bir iki ayin de var. İşe yarayıp yaramayacağı da meçhul ayrıca. Bildiğim kadarıyla kimse böyle bir şey denemeye kalkmadı. Nimue iyi mi bari?" diye sordu bana merakla.

"Şu anda iyi."

"Gücenmiş gibi konuşuyorsun! Gidip onu kurtarmam gerektiğini mi düşünüyordun? Sevgili Derfel'im ben meşgul bir adamım, bir de tutup Britanya'nın her yerinde Nimue'nin peşinden mi koşayım? Eğer Ölüler Adası'nda ayakta duramazsa ne işe yarardı ki bu kız?"

"Orada ölebilirdi ama," diye suçladım Merlin'i; adadaki hortlakları ve yamyamları düşünerek.

"Tabii ki ölebilirdi! Hiç tehlike olmazsa azap çekmenin ne manası olur ki? Çocuk gibi düşünüyorsun Derfel." Merlin, ayıplarcasına başını salladı, sonra yüzüğü kemikli ve uzun parmaklarından birine geçirdi. Galahad'a ve bana ciddiyetle baktı; ikimiz de doğaüstü bir kudretin tecelli etmesini bekledik. Kuşku dolu birkaç saniyenin ardından Merlin yüzlerimizdeki ifadeye bakıp güldü. "Size söyledim ya!" dedi, "Bu Hazinelerin özel bir gücü yok."

"Bu Hazinelerin kaç tanesi var sizde?" diye sordu Galahad.

"Pek çoğu," diye kaçamak bir cevap verdi Merlin, "ama bende on ikisi olsaydı bile On Üçüncü Hazine'yi bulmadan rahat edemezdik. Eksik olan Hazine de o zaten Derfel. Clyddno Eiddyn'in Kazanı. O kazan olmazsa yolumuzu kaybederiz."

"Yolumuzu zaten kaybetmişiz biz," dedim acı bir sesle.

Sanki kasıtlı olarak anlamazlıktan geldiğimi düşünerek dikkatle baktı bana Merlin. "Savaş mı?" dedi birkaç saniye sonra. "O yüzden mi geldiniz buraya? Barış dilenmek için mi? Siz ikiniz amma da ahmakmışsınız! Gorfyddyd barış istemiyor ki. Vahşi hayvanın teki o. Bir öküzünki kadar akıl var onda; pek de akıllı bir öküz

değil bu üstelik. Ulu Kral olmak arzusunda; bu da demek oluyor ki Dumnonia'ya hükmetmek zorunda."

"Mordred'in tahtına dokunmayacağını söylüyor ama," dedi Galahad.

"Tabii ki öyle söyler!" dedi Merlin küçümseyerek. "Başka ne söyleyecek ki? Ama o sefil çocuğu eline geçirir geçirmez boynunu, tavuk boynu gibi kıracaktır; fena da olmaz hani."

"Gorfyddyd'in kazanmasını mı istiyorsunuz yani?" diye sordum hayretle.

İç geçirdi. "Derfel, Derfel," dedi, "tam Arthur gibisin. Dünyanın kolayca anlaşılabilecek bir yer olduğunu sanıyorsun; iyinin iyi, kötünün kötü, yukarının yukarı, aşağının aşağı olduğunu sanıyorsun. Benim ne istediğimi mi sordun? Sana söyleyeyim ne istediğimi. Britanya'nın On Üç Hazinesi'ni istiyorum ben. Bunların vasıtasıyla tanrıları Britanya'ya geri getireceğim; sonra da onlara emredecek ve Britanya'yı, Romalılardan evvelki o kutlu haline geri döndürmelerini söyleyeceğim. Hiç Hıristiyan olmayacak," – parmağıyla Galahad'ı işaret etti– "hiç Mithrasçı da olmayacak," – parmağıyla beni işaret etti– "o tanrıların kulları olacak o tanrıların ülkesinde. İşte istediğim bu Derfel."

"Arthur ne olacak peki?" diye sordum.

"Ne olabilir? Arthur bir erkek, kılıç taşıyor, kendi başının çaresine bakabilir. Kaderin önüne geçilmez Derfel. Eğer kader, Arthur'un kazanmasını istiyorsa, Gorfyddyd dünyanın bütün ordularıyla saldırsa bile beyhude. Lakin itiraf edeyim ki yapılacak başka işlerim olmasa Arthur'a yardım ederdim, çünkü onu severim; ama kader başka türlü buyurdu. Benim alabildiğine halsiz ve ihtiyar bir adam olmamı ve delik tulum gibi bir sidik torbasına sahip olmamı buyurdu kader. Bu yüzden gitgide azalan kuvvetimi idareli kullanmalıyım." Bu acıklı manzarayı güçlü bir sesle anlatmıştı Merlin. "Ben bile bir yandan Arthur'un savaşını kazanıp diğer yandan Nimue'nin aklını şifaya kavuşturmayı ve bir yandan da Britanya'nın Hazineleri'ni aramayı başaramam. Yok eğer Arthur'un bu hazineleri bulmakta faydalı olacağını keşfedersem, emin ol savaşa katılırım o zaman. Ama bunun aksi olursa?" Savaş, onun için bir şey ifade etmiyormuşçasına omuz silkti. Sahiden de bir şey ifade etmiyordu zannımca. Avluda dikilmiş üç adet kazığa baktı pencereden. "Törenleri izlemek üzere kalırsınız herhalde, değil mi?"

"Kalmalı mıyız?" diye sordum.

"Gorfyddyd müsaade ederse tabii ki kalmalısınız. Ne kadar sevimsiz olursa olsun tüm tecrübeler faydalıdır. Ben bu törenleri pek çok kez icra ettiğim için kalıp tadını çıkarmayacağım, lakin sizi temin ederim burada emniyettesiniz. Sizin o aptal kafalarınızın üstündeki tek bir saç teline bile zarar verirse Gorfyddyd'i solucana çeviririm; ama şimdi gitmem lazım. Iorweth'e göre işe yarar bir şeyler hatırlıyor olması muhtemel ihtiyar bir kadın varmış Demetia sınırında. Tabii kadının hayatta olup olmadığı ya da hatırlayıp hatırlamayacağı meçhul. İhtiyar kadınlarla konuşmaktan nefret ediyorum; onlara yarenlik yaptığın için öyle müteşekkir oluyorlar ki vır vır konuşuyorlar ve mütemadiyen konudan konuya atlıyorlar. Ne biçim iş. Nimue'ye söyle onu görmek için sabırsızlanıyorum!" Ve bu sözlerden sonra kapıdan çıktı, kalenin iç avlusunda hızlı hızlı yürümeye başladı Merlin.

O gün öğleden sonra semalar bulutlandı ve gri, şiddetli bir yağmur gece kaleyi yıkadı. Druid Iorweth yanımıza gelerek burada emniyette olduğumuza dair teminat verdi, lakin akşamki şölene katılacak olursak Gorfyddyd'in misafirperverliğinin sınırlarını zorlamış olacağımızı da belirtti kibarca. Gorfyddyd ve müttefikleri, Branegonium'daki orduya katılmak üzere Caer Sws'ten yola çıkmadan evvel bu şölende son kez bir araya geleceklerdi. Şölene katılmak gibi bir niyetimiz olmadığına dair teminat verdik biz de Iorweth'e. Druid, bir tebessümle teşekkür etti, sonra kapının yanındaki ahşap sıraya oturdu. "Merlin'in dostu musunuz?" diye sordu.

"Lord Derfel onun dostudur," dedi Galahad.

Iorweth, yorgun bir şekilde gözlerini ovuşturdu. Sıcakkanlı, dostane bir yüze ve kulağının hemen üzerinde belli belirsiz tıraş izi olmasına rağmen kel bir kafaya sahip, ihtiyar bir adamdı. "Şunu düşünmeden edemiyorum," dedi. "Bence kardeşim Merlin, tanrılardan çok fazla şey bekliyor. Dünyanın baştan yaratılabileceğine inanıyor; tarihin, çamurdaki bir izmiş gibi kolayca silinebileceğini sanıyor. Ama öyle değil." Sakalında bir bitin olduğu yeri kaşıdı, sonra boynunda haç olan Galahad'a baktı, başını salladı. "Hıristiyan Tanrınıza gıpta ediyorum. O hem üç varlık hem tek varlık; O hem ölü hem diri; O hem her yerde, hem hiçbir yerde; sizin kendisine tapmanızı istiyor hem de başka hiçbir şeyin tapınmaya değmeyeceğini iddia ediyor. Bu tezatlara bakıp da insan inanmayı ya da inanmamayı seçebilir kolayca; lakin bizim tanrılarımız söz konusuyken bu olmaz. Bizim tanrılarımız krallara benzer, canlarının

çektiğini yaparlar, güçlüdürler, bizi unutmayı isterlerse unutuverirler. Bizim neye inandığımız değil, onların ne istediği önemlidir sadece. Tanrılar ne zaman müsaade ederse bizim büyülerimiz de o zaman işler. Merlin bunu kabul etmiyor tabii. Merlin'e göre eğer yüksek sesle bağırırsak, o zaman tanrıların dikkatini çekebilirmişiz; peki ama siz olsanız, size bağırıp duran bir çocuğa nasıl davranırsınız?"

"Ne diyor diye bir bakarım," dedim.

"Hayır Lord Derfel; onu döversiniz," dedi Iorweth. "Çocuğu susturana dek onu döversiniz. Ve korkarım Lord Merlin uzun süreden beri çok yüksek sesle bağırıyor." Iorweth, kalktı ve asasını aldı. "Akşam savaşçıların yanında yemek yiyemeyeceğiniz için özür diliyorum, lakin Prenses Helledd kendi yakınları ile yiyeceği yemekte sizi de ağırlamaktan mutluluk duyacağını söyledi."

Elmetlı Helledd, Cuneglas'ın karısıydı ve bizi davet etmesi pek de iltifat sayılmazdı. Hatta aslında bunun Gorfyddyd'in tasarladığı bir hakaret olması muhtemeldi; bizim yakıştığımız yerin kadınlar ve çocukların yanı olduğunu ima eden bir hakaret. Gel gelelim Galahad bu daveti memnuniyetle kabul ettiğimizi söyledi.

Ve oradaydı, Helledd'in küçük salonundaydı Ceinwyn. Onu tekrar görmeyi çok istiyordum. Galahad, kendisinin Powys'e elçi olarak gitmesini teklif ettiği andan beri Ceinwyn'i görmek vardı aklımda; zaten Powys'e benim de gönderilmem için onca çaba sarf etmem bu yüzdendi aslında. Caer Sws'e barış yapmak için değil, Ceinwyn'in yüzünü tekrar görebilmek için gelmiştim. İşte şimdi de Helledd'in salonunda yağa batırılıp yakılmış kuru sazların ışığında gördüm onu nihayet.

Seneler onu değiştirmemişti. Yüzü yine tatlı mı tatlı, tavırları yine mahcup ve mütevazı, saçları yine ışıl ışıl, tebessümü yine yürek yakıcıydı. Biz salona girerken o, küçük bir çocuğa elma dilimleri yedirmeye uğraşıyordu. Cuneglas'ın oğlu Perddel'di bu çocuk.

"Eğer elmayı yemezse korkunç Dumnonialıların onu alıp götüreceğini söyledim," dedi Ceinwyn tebessüm ederek. "Ama galiba sizinle gitmek istiyor, çünkü bir lokma bile yemedi."

Perddel'in annesi Elmetli Helledd, uzun boylu, geniş çeneli, gözleri solgun bir kadındı. Bizi karşıladı, hizmetkarlardan birine bize şıra getirmesini emretti, sonra iki teyzesine tanıttı bizi. Tonwyn ve Elsel; kızgın bir biçimde bakıyordu bize bu kadınlar.

Anlaşılan keyifli sohbetlerini bölmüştük. Teyzelerin öfkeleri bakışları buradan gitmemizi ima eder gibiydi, Helledd ise daha misafirperverdi onlara kıyasla. "Prenses Ceinwyn ile tanışıyor musunuz?" diye sordu bize.

Galahad, onun önünde eğildi, sonra da Perddel'in yanına çöktü. Çocuklarla arası daima iyiydi; çocuklar ona çabucak ısınırdı. Birkaç dakika içinde iki Prens, elma ile oyuna başlamışlardı bile. Elma dilimleri tilki, Perddel'in ağzı tilki yuvası, Galahad'ın parmakları ise tilkileri kovalayan tazılar olmuştu. Çocuğun demin yemeyip tabakta bıraktığı elmalardan eser yoktu şu anda. "Benim aklıma niye gelmedi ki bu?" diye sordu Ceinwyn.

"Çünkü siz, Galahad'ın annesi tarafından büyütülmediniz Hanımım," dedim. "Şüphesiz o da oğluna bu şekilde yemek yedirmişti. Bu yaşında bile Galahad, yanında birisi av borusu öttürmezse yemek yiyemiyor maalesef."

Ceinwyn güldü, derken taktığım broşa ilişti gözü. Bir an soluğu hızlandı, kıpkırmızı kesildi... ve ben büyük bir hata yaptığımı düşündüm. Ama sonra tebessüm etti Ceinwyn. "Sizi bir yerlerden anımsıyor muyum Lord Derfel?"

"Anımsamayabilirsiniz Hanımım. O zamanlar çok gençtim."

"O zamandan beri saklıyor musun bunu yani?" diye sordu; verdiği armağana böyle kıymet verilip bu kadar süre muhafaza edilmesi Ceinwyn'in hoşuna gitmiş ve onu şaşırtmıştı.

"Her şeyimi yitirdiğim an bile bunu muhafaza ettim Hanımım."

O sırada Prenses Helledd araya girerek, Caer Sws'e ne amaçla geldiğimizi sordu. Eminim ki cevabı biliyordu, lakin erkeklerin meclisindeki konulardan habersizmiş gibi davranırdı prensesler. Savaşın kaçınılmaz olup olmadığını öğrenmeye geldiğimizi söyledim. "Kaçınılmaz mıymış peki?" diye sordu Prenses haklı bir endişe ile, çünkü ertesi sabah kocası Cuneglas da güneye, düşmanla savaşmaya gidecekti.

"Maalesef Hanımım," diye cevap verdim. "Öyle görünüyor."

"Bunların hepsi Arthur'un yüzünden," dedi Prenses Helledd sertçe; teyzeleri de başları ile tasdik ettiler.

"Arthur burada olsaydı, o da size hak verirdi zannedersem Hanımım," dedim. "Ve kendisi büyük pişmanlık içinde şu anda."

"O halde niçin savaşıyor bizimle?" diye sordu Helledd.

"Çünkü Arthur, Mordred'in tahtını korumaya yeminli Hanımım."

"Kayınpederim, Uther'in varisinin tahtına dokunmaz asla," dedi Helledd sinirlenerek.

"Lord Derfel bu konuşmanın aynısını sabah yaparken kellesinden oluyordu neredeyse," dedi Ceinwyn haylazca.

O esnada süren tilki avından başını kaldıran Galahad müdahale etti. "Lord Derfel kelleyi kurtardı, çünkü tanrıları onu seviyor."

"Sizin tanrınız sevmiyor mu peki Prens Hazretleri?" diye sivri bir soru sordu Helledd.

"Benim tanrım herkesi sever Hanımım."

"Kimseyi kayırmaz diyorsunuz yani?" Helledd güldü.

Kaz, tavuk, yabani tavşan ve geyik eti yedik yemekte, sonra da berbat bir şarap ikram ettiler bize; Britanya'ya getirildikten sonra çok uzun süre bekletilmişti muhtemelen. Yemeğin ardından minderli sedirlere geçtik, arpçı bizim için müzik çaldı. Kadınlara ait bir salon için tahsis edilmiş sedirlerdi bunlar; dolayısıyla Galahad, da ben de rahat edemedik yere yakın yumuşak sedirlerde. Öte yandan ben mutluydum, çünkü Ceinwyn'in yanındaki sediri kapmıştım. Bir süre dik oturduysam da sonra Ceinwyn ile alçak sesle konuşabilmek için dirseğime yaslanarak uzandım. Gundleus ile nişanlandığını işittiğimi söyleyerek onu tebrik ettim.

Neşeyle baktı bana. "Tıpkı bir saraylı gibi konuştun," dedi.

"Zaman zaman bir saraylı olmak zorunda kalıyorum Hanımım. Savaşçı olmamı mı tercih ederdiniz?"

Seslerimiz müziği bastırmasın diye Ceinwyn de bu tarafa eğilip dirseğine yaslandı, ona bu kadar yakın olmak bulutların üzerinde olmak gibiydi adeta. "Lordum Gundleus," dedi yavaş bir sesle, "bu savaşa yollayacağı ordunun bedeli olarak istedi benimle nişanlanmayı."

"O halde onun ordusu Britanya'nın en kıymetli ordusudur Hanımım."

Ceinwyn, bu iltifatım karşısında tebessüm etmek yerine doğruca gözlerime baktı. "Gundleus'un Norwenna'yı öldürdüğü doğru mu?" diye sordu çok yavaş bir sesle.

Böyle doğrudan bir soru ile karşılaşmak beni rahatsız etmişti. "Kendisi ne diyor bu konuda Hanımım?" diye sordum, hemen cevap vermektense.

"Gundleus'un dediğine göre," –artık o kadar yavaş konuşuyordu ki sesini güç bela işitebiliyordum– "adamları o gün saldırıya uğramış ve o kargaşada Norwenna ölmüş. Bir kazaydı diyor Gundleus."

Arp çalan genç kıza baktım. İki teyze, Ceinwyn ile beni izliyorlardı dikkatle, ancak Helledd rahatsız olmamış gibiydi. Galahad, müziği dinliyordu, kucağında ise Perddel uyuyakalmıştı. "O gün ben de Tor'daydım Hanımım," dedim Ceinwyn'e dönerek.

"Yani?"

Ceinwyn'in açık sözlülüğü karşısında açık sözlü bir cevap vermeye karar verdim. "Norwenna, Gundleus'u karşılamak üzere önünde diz çökmüştü Hanımım," dedim. "Gundleus ise kılıcını Norwenna'nın boğazına sapladı. Gözümün önünde oldu bu."

Ceinwyn'in kaşları çatıldı bir an. Saz mumlarının ışığı beyaz tenine bir parıltı veriyor, yanaklarında ve dudağının altında hafif gölgeler oluşturuyordu. Siyah benekli, gümüşi beyaz bir kürkün yakalarını süslediği açık mavi renkte, şık bir keten elbise vardı üzerinde. Boynunda gümüş bir kolye, kulaklarında yuvarlak gümüş küpeler... gümüşün o pırıldayan saçlara ne kadar yakıştığını fark ettim. Hafifçe iç çekti Ceinwyn. "Ben de bu gerçeği duymaktan korkuyordum," dedi, "ama prenses olduğum için gönlümün arzuladığı değil, işime en çok yarayacak evliliği yapmak zorundayım." Dönüp bir süre arpçıyı izledi, sonra tekrar bana doğru eğildi. "Babam," dedi tedirgin bir biçimde, "bu savaşın benim şerefimle ilgili olduğunu söylüyor. Öyle mi sahiden?"

"Babanızın gözünde öyle Hanımım, ama şunu söyleyeyim ki Arthur, sizi incitmiş olmaktan büyük pişmanlık duyuyor."

Hafifçe yüzünü buruşturdu Ceinwyn. Bu konunun ona acı verdiği belliydi; lakin bunu konuşmadan edemezdi, çünkü Arthur'un karar değiştirip kendisini reddetmesi, Ceinwyn'in hayatını, Arthur'un hayatına kıyasla çok daha derinden ve çok daha üzücü bir biçimde değiştirmişti. Arthur evlenerek mutluluğa koşarken, Ceinwyn nice acılar, bitmez pişmanlıklar ve cevapsız onca soru ile kalakalmıştı. "Onu anlayabiliyor musun?" diye sordu Ceinwyn, bir süre sonra.

"O zaman anlayamamıştım Hanımım," dedim. "Aptalın teki olduğunu düşünüyordum. Hepimiz öyle düşünüyorduk."

"Peki ya şimdi?" diye sordu, mavi gözlerini benim gözlerime dikmişti.

Birkaç saniye düşündüm. "Sanırım Hanımım, Arthur hayatında bir kereye mahsus olmak üzere, kendisine hakim olamadığı bir tür çılgınlığa kapıldı."

"Aşk mı?"

Onun yüzüne baktım ve Ceinwyn'e aşık olmadığımı, onun verdiği broşun ise şans eseri elime geçmiş bir tılsım olduğunu telkin ettim kendi kendime. Onun bir Prenses, benim ise sadece bir esir oğlu olduğumu söyledim kendi kendime. "Evet Hanımım," dedim.

"Sen bu çılgınlığın nasıl bir şey olduğunu anlayabiliyor musun peki?" diye sordu bana.

Ceinwyn haricinde odadaki hiçbir şeyi görmüyordum. Prenses Helledd, uyuyan Prens, Galahad, teyzeler, arpçı, bunların hiçbiri yoktu artık; duvar halılarını da bronz mumlukları da görmüyordum şu anda. Tek gördüğüm Ceinwyn'in o iri ve kederli gözleri, bir de benim çarpıp duran yüreğimdi.

"Şunu anlayabiliyorum; bazen bir kişinin gözlerine bakarsınız ve aniden onsuz yaşayamayacağınızı bilirsiniz," dediğimi işittim, "o kişinin sesinin yüreğinizi daha da hızlı attırdığını, o kişinin yanında olmaktan başka sizi hiçbir şeyin mesut etmediğini, o kişiyi göremediğiniz anlarda yalnız, umutsuz ve yitik olacağınızı bilirsiniz."

Ceinwyn bir müddet sessiz kaldı, sonra kafasının biraz karıştığını gösteren bir ifadeyle bana baktı. "Böyle bir şey sizin başınıza hiç geldi mi Lord Derfel?" diye sordu nihayet.

Tereddüt ettim. Ruhumun dile getirmek istediği kelimelerin farkındaydım, öte yandan benim makamımda birinin söylemesi gereken ölçülü ifadeler de aklımdaydı; derken bir savaşçının korkak olmaması gerektiğine kanaat getirdim ve ruhumun dile gelmesine müsaade ettim. "Şu an hariç daha evvel hiç böyle bir şey başıma gelmemişti Hanımım," dedim. Bunu açıklamak, bugüne dek parçaladığım bütün kalkan duvarlarına saldırmaktan daha çok cesaret gerektiren bir şey olmuştu.

Ceinwyn, derhal başka tarafa baktı ve doğrulup dik oturdu, ben ise bu aptalca acemiliğimle onu incittiğim için kendime küfredi-

yordum içimden. Yüzüm kıpkırmızı, ruhum ise utançtan azap çekerken o şekilde kaldım sedirin üzerinde. Ceinwyn, arpçıyı alkışlayarak arpın yanındaki halının üzerine birkaç gümüş para attı. Sonra da arpçıdan Rhiannon'un Şarkısı'nı çalmasını istedi.

"Müziği dinlemiyorsun sanmıştım Ceinwyn," dedi teyzelerden bir tanesi sinsice.

"Dinliyorum Tonwyn, dinliyorum, üstelik işittiklerimden büyük haz alıyorum," dedi Ceinwyn ve o anda sanki düşmanının kalkan duvarını çökertmiş kadar ferahladım. Tabii Ceinwyn'in bu söylediklerine tam da emin olamıyordum. Çok istiyordum, lakin emin olmaya cüret edemiyordum. Aşkın çılgınlığı buydu işte; bir an coşkudan kendinizden geçerken, hemen sonrasında ümitsizliğe düşmek.

Müzik yeniden başladı, arka planda işitilen boğuk tezahüratlar, savaşçıların savaşın şerefine kadeh kaldırdığı büyük salondan geliyordu. Arkama, yastıklara yaslandım, yüzüm hala kıpkırmızıydı, Ceinwyn'in en son söylediği kelimelerle müziği mi yoksa sohbetimizi mi kastettiğine karar vermeye çalışıyordum; derken arkasına yaslandı ve tekrar bana doğru eğildi. "Benim yüzümden savaş çıkmasını istemiyorum," dedi.

"Savaş kaçınılmaz görünüyor Hanımım."

"Ağabeyim de benimle aynı fikirde."

"Lakin Powys'i babanız yönetiyor Hanımım."

"Evet o yönetiyor," dedi ifadesizce. Sonra bir an durdu, kaşlarını çattı ve tekrar bana baktı. "Eğer savaşı Arthur kazanırsa, beni kiminle evlendirecek?"

Bir kez daha şaşırmıştım böyle açık sözlü konuşmasına, lakin ona doğruyu söyledim cevap olarak. "Arthur, sizin Siluria Kraliçesi olmanızı arzuluyor Hanımım," dedim.

İrkilerek baktı. "Gundleus ile evlenmemi mi istiyor?"

"Hayır, Benoic Kralı Lancelot ile," dedim Arthur'un gizli ümidini ifşa ederek ve Ceinwyn'in tepkisini izlemeye koyuldum.

Gözlerime baktı, doğruyu söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışıyor gibiydi. "Lancelot'un yiğit bir savaşçı olduğunu söylüyorlar," dedi bir süre sonra keyifsizce; gönlümü ferahlatmıştı bu.

"Söylerler Hanımım, evet," dedim.

Tekrar sessizleşti. Dirseğine yaslandı ve arpçının parmaklarının arpın tellerinde gezinmesini izledi, bense onu izledim. "Arthur'a söyle," dedi Ceinwyn, bana bakmadan, "ona bir garezim yok. Ayrıca şunu da söyle..." Birden sustu.

"Evet Hanımım?" dedim.

"Ona söyle, eğer o kazanacak olursa," dedi, sonra bana döndü ve elini uzatıp narin parmağı ile elime dokundu, sözlerini unutmamam için, "eğer o kazanacak olursa," dedi tekrar, "onun himayesinde olmak için yalvaracağım."

"Bunu Arthur'a söyleyeceğim Hanımım," dedim, sonra yüreğimin coşkusuyla bir an durdum. "Ve size şerefim üzerine yemin ederim ki ben de sizi himaye edecek, koruyacağım."

Parmağını elimin üzerinden çekmedi, uyuyan genç Prens'in nefesi kadar hafifti Ceinwyn'in teması. "Bu yemininizde durmanızı isteyebilirim sizden Lord Derfel," dedi Ceinwyn gözlerini gözlerimden ayırmadan.

"Kıyamete kadar, hatta ondan sonra bile o yeminimde duracağım Hanımım."

Tebessüm etti, elini çekti, sonra doğrulup arkasına yaslandı.

Ve o gece karmakarışık bir kafayla gittim yatağıma; ümit, ahmaklık, endişe, korku ve mutluluk içinde. Çünkü tıpkı Arthur gibi ben de Caer Sws'e gelmiş ve sırılsıklam aşık olmuştum.

Beşinci Bölüm

Kalkan Duvarı

"Demek ki o kızmış!" diye suçladı beni Igraine. "Senin yüreğini çalan Prenses Ceinwynmiş Rahip Derfel."

"Evet Hanımım, doğru," diye itiraf ettim; şu anda da itiraf ediyorum ki Ceinwyn'in hatırasıyla gözlerim doluyor. Ama belki de havalar yüzünden gözlerim sulanmıştır sadece. Dinnewrac'a güz geldi çünkü ve soğuk bir yel penceremden içeri üflüyor. Pek yakında bu yazdıklarıma bir ara vermem gerekecek, çünkü kışlık erzakımızı kilere taşımakla uğraşacağız; Yüce Kurtarıcımızın çektiği azabı paylaşmamız için Aziz Sansum'un yakmamızı zevkle yasaklayacağı odunları istifleyeceğiz ayrıca.

"Lancelot'tan bu kadar nefret ettiğine şaşmamalı!" dedi Igraine. "Rakipmişsiniz ikiniz. Senin Ceinwyn için yanıp tutuştuğunu biliyor muydu Lancelot?"

"Evet," dedim, "bir süre sonra öğrendi."

"Ne oldu peki?" diye sordu hevesle.

"Öykünün sırasını bozmasak olmaz mı Hanımım?"

"Olmaz, çünkü ben böyle istiyorum."

"Ama ben sırayı bozmayacağım," dedim, "ayrıca öyküyü anlatan benim, siz değilsiniz."

"Seni bu kadar sevemeseydim Rahip Derfel, kelleni hemencecik kestirir ve gövdeni tazılarımıza yem ederdim." Igraine, kaşlarını çattı, düşünüyordu. Kenarları samur kürkü ile süslü gri yün pelerini içinde çok güzel olmuştu bugün. Gebe değil hala, yani ya bebek dışkılı o muska işe yaramadı ya da kocası Brochvael, Nwylle'in yanından ayrılmıyor. "Kocamın ailesinde büyük hala Ceinwyn'den daima bahsedilirdi," dedi, "ama rezaletin nasıl çıktığını kimse anlatmazdı."

"Ceinwyn kadar rezaletten uzak kimseyi tanımadım Hanımım," dedim ciddiyetle.

"Ceinwyn hiç evlenmemiş ama," dedi Igraine, "bunu biliyorum."

"Çok mu rezilce bir şey peki bu?" diye sordum.

"Eğer evliymiş gibi davranmışsa evet öyle," dedi Igraine öfkeyle. "Senin kilisen de bunu söylemez mi vaazlarda? Bizim kilisemiz daha doğrusu..." diye düzeltti hemen lafını. "Ne oldu peki? Anlatsana!"

Cüppemin kol kısmı ile kesilmiş elimden kalan yumruyu örttüm, soğuk bir ayaz oldu mu ilk orası üşürdü vücudumda. "Ceinwyn'in öyküsü hemen anlatılamayacak kadar uzun," dedim ve Kraliçemin tüm ısrarlarına, çabalarına rağmen o hususta başka bir şey söylemedim.

"Peki Merlin o kazanı buldu mu?"

"Vakti gelince ondan da bahsedeceğiz," diye üsteledim.

Çileden çıkmışçasına kollarını açtı. "Beni hiddetlendiriyorsun, Derfel. Diğer kraliçeler gibi olsaydım kelleni hemen alırdım."

"Ve ben de ihtiyar mı ihtiyar, halsiz mi halsiz bir keşiş olmasam, kellemi hemen verirdim Hanımım."

Igraine güldü, sonra pencereden dışarı bakmak üzere döndü. Ayaza mani olsun diye Rahip Maelgwyn'in dikmiş olduğu küçük meşenin yaprakları erken sararmıştı, aşağılardaki dar vadinin ağaçları ise böğürtlenlerle dolmuştu; kışın çetin geçeceğinin alametleriydi bunlar. Kışın hiç gelmediği, güneşin bütün sene boyunca sıcak sıcak parladığı diyarlar olduğundan bahsetmişti bana Sagramor bir seferinde; ama belki tıpkı o tavşanlar gibi bu da Sagramor'un uydurduğu bir öyküdür. Hıristiyan cennetinin sıcak bir yer olacağını ümit ederdim eskiden, ama Aziz Sansum'un ısrarla söylediğine göre, cennet soğuk bir yermiş, çünkü cehennem sıcakmış; galiba Aziz Sansum haklı. Ümitle beklenecek pek az şey var. Igraine, ürperdi ve tekrar bana döndü. "Benim için hiç kimse Lughnasa çardağı hazırlamadı," dedi hülyalı bir sesle.

"Tabii ki hazırladı!" dedim. "Her sene bir tane yapıyorlar ya!"

"Ama o Caer'e ait bir çardak. Esirler hazırlıyor, çünkü hazırlamaları emrediliyor; ben de o çardağın altında oturuyorum işte. Halbuki genç erkeğin bir kıza yüksük otları ve söğüt dallarıyla çardak hazırlaması çok daha başka bir şey. Nimue ile sevişiyor olmanız Merlin'i öfkelendirmedi mi peki?"

"O kısmı size hiç anlatmasaydım keşke," dedim. "Merlin farkında mıydı bilmiyorum, hiçbir şey söylemedi o konuda. Onun için önemi yoktu böyle şeylerin zaten. Kıskanç biri değildi." Bizim gibi değildi. Arthur gibi ya da benim gibi değildi. Kıskançlık yüzünden topraklarımızda ne kadar da kan dökülmüştü! Ve hayatınızın sonunda dönüp baktığınızda 'ne önemi varmış?' diyorsunuz. İhtiyarlıyoruz, gençlerin aklına bile gelmiyor bizim bir zamanlar aşk uğruna koca bir krallığı seferber ettiğimiz.

Igraine, haylazca baktı yine. "Gorfyddyd'in Guinevere'e fahişe dediğini söylemiştin. Öyle miydi sahiden?"

"O kelimeyi ağzınıza almamanız lazım."

"Peki tamam; Guinevere, Gorfyddyd'in söylediği gibi biri miydi... ki bunun ne olduğunu dile getiremeyeceğim, aksi halde o masum kulaklarınız rahatsız olacak çünkü."

"Hayır," dedim, "değildi."

"Arthur'a sadık mı kaldı?"

"Sabredin," dedim.

Igraine, bana dil çıkardı. "Lancelot Mithrasçı oldu mu peki?" diye sordu.

"Sabredin, öğreneceksiniz," diye üsteledim.

"Nefret ediyorum senden!"

"Ben ise sizin sadık kulunuzum sevgili Hanımım," dedim. "Gel gelelim aynı zamanda pek de yorgunum, üstelik bu soğuk hava yüzünden mürekkep kalınlaşıyor. Öykünün devamını yazacağım yine de, size söz veriyorum."

"Eğer Sansum müsaade ederse," dedi Igraine.

"Müsaade edecektir," diye cevap verdim. Aziz, bugünlerde pek keyifli... o çömez rahip sağolsun; zaten artık çömez de değil, törenle takdis edilerek rahip ve keşiş ilan edildi bile oğlan. Hatta Sansum, çocuğun kendisi gibi bir aziz olduğunu söylüyor ısrarla. Bu yüzden artık o oğlana Aziz Tudwal diye hitap etmek zorundayız. Tabii bu iki aziz geceleri aynı odada yatıyor ve birlikte Tanrı'ya methiyeler düzüyorlar. Bu kutsal dostlukta benim hoşuma gitmeyen tek nokta, on iki yaşına basmış olan kıymetli Aziz Tudwal'in bir kez daha okumayı sökme çabasına girmiş olması. Bu yazdığım Sakson dilini konuşamıyor elbet, ama yazdıklarımın anlamını çözecek diye korkuyorum yine de. Neyse ki bu korkum,

Aziz Tudwal harfleri sökene dek bekleyebilir; sökmeyi becerebilirse tabii. Dolayısıyla şimdilik, Tanrı izin verirse, Kraliçemin merakını gidermek amacıyla Arthur'un, benim sevgili Lordumun, dostumun, savaşçı lordumun öyküsüne devam edeceğim.

Ertesi gün hiçbir şey görmüyordu gözüm. Düşmanım Gorfyddyd'in davetsiz misafiri olarak Galahad'la birlikte bekledim; bu esnada Iorweth, tanrıların gazabını teskin etmeye çalıştı. Lakin druid taklalar bile atsa ben o töreni görecek durumda değildim zaten. Bir boğa kurban ettiler, üç tane mahkumu o kazıklara bağlayıp boğazladılar, sonra da savaşa dair kehanetler okumak için başka bir mahkumun karnını deştiler. Mapanos'un Savaş Türküsü'nü söylediler, bir yandan da ölülerin etrafında danslar yapıyorlardı. Sonra krallar, prensler, şefler, mızraklarının ucunu ölülerin kanına banıp yaladılar, kanı yanaklarına sürdüler. Galahad, istavroz çıkardı, ben ise Ceinwyn'i düşledim. Törenlere katılmamıştı Ceinwyn, hiçbir kadın yoktu zaten. Galahad, kehanetlerin Gorfyddyd lehine olduğunu söyledi, lakin benim umurumda değildi bu. Ceinwyn'in elime nasıl da hafifçe temas ettiğini düşünüyordum mutlulukla.

Atlarımız, silahlarımız, kalkanlarımız getirildi ve Gorfyddyd Caer Sws'in kapısına dek geldi bizimle. Oğlu Cuneglas da yanındaydı; bize eşlik etme nezaketinde bulunacaktı belki de. Halbuki Gorfyddyd'in aklındaki başkaydı. "O fahişe düşkününe söyle," dedi Kral, yanaklarına kan sürmüştü, "savaşa tek bir şekilde mani olunabilir. Arthur'a söyle, eğer Lugg Vadisi'ne gelip hükmüme ve adaletime teslim olursa, kızımın şerefine bulaştırdığı o lekeyi temizlenmiş sayacağım."

"Bunu ileteceğim Kral Hazretleri," diye cevap verdi Galahad.

"Arthur sakalsız mı hala?" diye özellikle hakaret eder gibi sordu Gorfyddyd.

"Sakalsız, Kral Hazretleri," dedi Galahad.

"Bu durumda Arthur'un sakalından bir kırbaç ördüremeyeceğim desene," diye homurdandı Gorfyddyd. "O halde söyle, gelirken fahişesinin kızıl saçlarını da kesip getirsin; o saçı ördürüp hazır etsin onu kırbaçlamam için." Gorfyddyd, düşmanlarını böyle aşağılamaktan açıkça haz alıyordu, Prens Cuneglas ise babasının bu zalimliğinden ötürü utanmıştı. "Bunu Arthur'a söyle Benoicli Galahad," diye devam etti Gorfyddyd, "ayrıca söyle, eğer bana itaat ederse, o saçlarını kestiği fahişe, Britanya'yı terk etmek kaydıyla sağ kalabilir."

"Prenses Guinevere sağ kalabilir diyorsunuz," diye yineledi Galahad, Gorfyddyd'in sözlerini.

"Hayır, fahişe sağ kalabilir diyorum," diye bağırdı Gorfyddyd. "Onunla o kadar çok yattım ki oradan biliyorum fahişeliğini. Arthur'a bunu söyle!" Galahad'ın yüzüne tükürürcesine demişti bunu. "O fahişenin kendi arzusuyla benim ve daha bir sürü adamın koynuna girdiğini söyle!"

"Bunu ileteceğim," diye yalan söyledi Galahad, o acı sözlerin bitmesi için. "Peki ya Mordred meselesi, Kral Hazretleri?" diye sordu sonra.

"Arthur olmayınca," dedi Gorfyddyd, "Mordred'e yeni bir hami gerekecek. Mordred'in istikbali ile ilgili yükümlülüğü ben alacağım. Gidin artık."

Önünde eğildik, atlarımıza bindik ve uzaklaştık. Ceinwyn'i görme umuduyla bir kez dönüp arkama baktım, ama Caer Sws'in surlarında askerler vardı yalnızca. Kalenin etrafındaki barınakları yıkıyorlardı; Branegonium'a direk giden yola inmeye hazırlanıyordu askerler. O yolu kullanmamaya karar vermiştik Galahad ile; bunun yerine uzun yolu tercih edip Caer Lud üzerinden gidecektik evimize. Böylece Gorfyddyd'in toplanmakta olan büyük ordusunu gözetlememiş olacaktık.

Doğuya doğru atlarımızı sürerken Galahad oldukça somurtkandı, bense mutluluktan uçuyordum; savaşçıların kamplarını geride bırakır bırakmaz Rhiannon'un Türküsü'nü tutturdum.

"Ne oldu sana böyle?" diye sordu Galahad, rahatsız olmuş bir şekilde.

"Hiç! Hiç! Hiç! Hiç!" diye bağırdım neşeyle, sonra atın böğrünü topuklarımla dürttüm; at, ilerdeki yeşil patikaya ok gibi fırladı, bense doğruca bir çalılığın ortasına düştüm.

"Hiçbir şey olmadı," dedim Galahad atımı geri getirdiğinde. "Kesinlikle hiçbir şey olmadı."

"Sen çıldırmışsın dostum."

"Haklısın," derken bir yandan da beceriksizce atın sırtına tırmandım. Sahiden de çıldırmıştım, lakin niçin çıldırdığımı Galahad'a söylemeyecektim, bu yüzden bir süre ciddi davranmaya gayret ettim. "Arthur'a ne diyeceğiz?"

"Guinevere ile ilgili hiçbir şey demeyeceğiz," dedi Galahad kararlı bir şekilde. "Hem Gorfyddyd yalan söylüyordu zaten. Tanrım! Guinevere hakkında nasıl böyle yalan sözler söyleyebilir?"

"Bizi kışkırtmak için elbet," dedim. "Peki ama Mordred konusunda ne diyeceğiz Arthur'a?"

"Gerçeği tabii ki; Mordred emniyette."

"İyi ama Gorfyddyd, Guinevere hakkında yalan söylediyse," dedim, "niçin Mordred hakkında da yalan söylemesin? Üstelik Merlin de onun sözlerine inanmadı."

"Biz, Merlin'in cevabını öğrenmek üzere gönderilmedik buraya," dedi Galahad.

"Biz, gerçeği öğrenmek üzere gönderildik buraya, dostum ve ben diyorum ki gerçeği Merlin dile getirdi."

"Ama Tewdric, Gorfyddyd'in sözüne inanacaktır," dedi Galahad.

"Bu demektir ki Arthur kaybetti," dedim karamsarca, mağlubiyetten bahsetmek istemiyordum ama. Galahad'a Ceinwyn'i nasıl bulduğunu sordum. Çılgınlığın bana hakim olmasına bir kez daha göz yumuyordum; onu methetmesini istiyor, onun yeryüzündeki en güzel varlık olduğunu söylemesini bekliyordum, ama Galahad sadece omuz silkmekle yetindi. "Hoş bir küçük kız," dedi pervasızca, "fena değil... narin kızları beğenen erkekler için tabii." Durdu, biraz düşündü. "Lancelot'un hoşuna gidecektir," diye devam etti. "Arthur, ikisini evlendirmek istiyor, biliyorsun değil mi? Ama bence bu işin olması biraz zor. Kanımca Gundleus'un tahtı sağlam; bu yüzden Lancelot, evleneceği kızı başka bir yerden bulmak zorunda kalabilir."

Ceinwyn ile ilgili başka hiçbir söz açmadım. Geldiğimiz yoldan geri sürdük atlarımızı. İkinci gece Magnis'e ulaştık ve tam Galahad'ın tahmin ettiği gibi Tewdric, Gorfyddyd'in sözüne inanmayı tercih etti; Arthur ise Merlin'in söylediklerini savunuyordu. Bizi kullanarak Arthur ile Tewdric arasında ayrılık yarattığını fark ettim Gorfyddyd'in ve galiba bunu da iyi becermişti, çünkü Tewdric ve Arthur'un odadaki münakaşalarını dinlerken anladık ki Gwent Kralı'nda bu savaşa girecek yürek yoktu. İkisi tartışırken biz Galahad ile Magnis'in surlarına çıktık; dibinde su dolu bir hendek olan taş duvarlar ve bunların üzerindeki ahşap kazıklardan

oluşuyordu bu surlar. "Münakaşayı Tewdric kazanacak," dedi Galahad karamsar bir sesle, "Arthur'a güvenmiyor çünkü."

"Tabii ki güveniyor," diye itiraz ettim.

Galahad, başını iki yana salladı. "Arthur'un dürüst bir insan olduğunu biliyor," dedi, "ama Arthur'un bir maceracı olduğunu da biliyor aynı zamanda. Arthur'un toprağı yok, bu hiç gelmiş miydi aklına? Arthur'un savunacak namı var sadece, mülkü yok. Arthur kendi kanı asil olduğu için değil, Mordred'in yaşı küçük olduğu için geldi bu makama. Arthur'un başarıya ulaşması için diğerlerinden daha cesur olması gerek, ama Tewdric şu anda cesaret istemiyor. Tewdric emniyet istiyor. Gorfyddyd'in teklifini kabul edecek bu yüzden." Bir müddet sustu. "Belki de bizim kaderimizde gezgin savaşçı olmak vardır," diye devam etti karamsarlığa bürünerek. "Toprağımız olmayacak ve başka düşmanlar tarafından Batı Denizi'ne doğru sürüleceğiz mütemadiyen."

Ürperdim, pelerinime daha bir sıkı sarıldım. Gece semaları bulutlanıyor, batı yeli soğuk bir yağmur vaadi de getiriyordu yanında. "Tewdric'in bizi yarı yolda bırakacağını mı söylüyorsun?"

"Bizi yarı yolda bıraktı bile," dedi Galahad açıkça. "Tewdric'in şu anda tek derdi münasip bir biçimde Arthur'dan kurtulmak. Yitirecek çok şeyi var Tewdric'in, dolayısıyla bundan sonra riske girmez bir daha; halbuki Arthur'un tek yitireceği ümitleri."

"Siz ikiniz!" Gür bir şekilde seslenmişti arkamızdan birisi, surlardan bize doğru koşturan Culhwch idi bu. "Arthur ikinizi görmek istiyor."

"Ne için?" diye sordu Galahad.

"Ne için olabilir Prens Hazretleri? Barbut oynamak için adam mı arıyor dersiniz?" Culhwch sırıttı. "Bu piçlerde savaşacak yürek olmayabilir," Tedwric'in üniformalı askerleri ile dolu kaleyi işaret etti, "bizde var ama. Sanırım tek başımıza geçeceğiz hücuma." Yüzümüzdeki şaşkınlığı görünce güldü. "Lord Agricola'nın o gece ne dediğini işittiniz. İki yüz kişi, karşısında bir ordu varken bile Lugg Vadisi'ni zapt edebilir. Yani? Yanisi şu; bizim mızraklı iki yüz savaşçımız var, Gorfyddyd'in ise bir ordusu; o halde Gwentli askerlerin nesine ihtiyaç duyalım ki? Leş kargalarına ziyafet verme vaktidir artık!"

Yağmurun ilk damlaları, ocaklardaki ateşleri söndürerek düşmeye başladı; görünen o ki savaşa giriyorduk artık.

Arthur'un en cesurca kararının bu olduğunu düşünüyorum bazen. Tanrı biliyor ya, bunun kadar ümitsiz başka durumlarda da benzer kararlar almıştı elbet, lakin o yağmurlu gecede Magnis'teki kadar çaresiz görmemiş ve görmeyecektim Arthur'u. Tewdric, yavaş yavaş emirler vererek ileri uçtaki askerlerini Romalılardan kalma bu surların arkasına çağırıyor ve Gwent ile düşman arasında yapılacak barış antlaşmasına hazırlanıyordu.

Surların yakınında, askerlerden birinin evinde beşimizi topladı Arthur. Yağmurun şakır şakır yağdığı saz damın altındaki odada yanan kütükler kızıl bir parıltı saçıyordu. Arthur'un en güvendiği kumandanı Sagramor, Morfans'ın yanında, kulübenin ahşap sırasında oturuyordu; Culhwch, Galahad ve ben yere çökmüş öyle dinliyorduk Arthur'u.

Prens Meurig'in pek hoş olmasa da gerçeği dile getirdiğini söyledi Arthur; savaş hakikaten de kendisinin yüzünden çıkmıştı. Ceinwyn'i reddederek küçük düşürmeseydi Powys ve Dumnonia arasında hiçbir husumet olmayacaktı. Gwent ise Powys'in en eski düşmanı ve Dumnonia'nın tarih boyu müttefiki olduğu için bu işe dahil olmuştu, ama savaşı sürdürmek Gwent'in çıkarlarına ters düşüyordu. "Ben Britanya'ya gelmemiş olsaydım," dedi Arthur, "Kral Tewdric, topraklarının talan edileceği korkusuyla yaşamayacaktı. Bu benim savaşım; nasıl ben başlattıysam, bitiren de ben olacağım." Duraksadı. Kolayca duygulanabilecek bir mizaçtaydı Arthur ve o anda da oldukça duygulanmıştı. "Yarın Lugg Vadisi'ne gidiyorum," dedi nihayet; Arthur'un gidip Gorfyddyd'in o korkunç intikamına teslim olacağını sandım bir an. Derken o sıcak tebessümü belirdi yüzünde. "Sizler de benimle gelirseniz sevinirim; ama sizlerden böyle bir talepte bulunma hakkım yok."

Odaya bir sessizlik çöktü. Hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk zannedersem; Gwent ve Dumnonia orduları birleşseydi vadide kazanma ihtimalimizin olduğu bir savaş gerçekleşecekti, ama şu halimizle sadece Dumnonialı savaşçılar olarak nasıl kazanabilirdik ki? "Gelmemizi isteme hakkın var," diyerek bozdu sessizliği Culhwch, "çünkü senin yanınızda savaşmak üzere yemin ettik."

"Ettiğiniz o yeminlerden sizi azat ediyorum," dedi Arthur, "tek şartım şu; eğer hayatta olursanız, benim vermiş olduğum sözün gerçekleşmesini sağlayın, Mordred büyüyüp tahta geçene dek onu koruyun."

Tekrar bir sessizlik oldu. Hiçbirimiz sadakatimizden vazgeçmiş değildik, sadece bunu nasıl ifade edebileceğimizi bilmiyorduk; derken Galahad konuştu. "Ben size bağlılık yemini etmedim," dedi Arthur'a, "ama şimdi bu yemini ediyorum. Siz nerede savaşırsanız, ben de orada savaşırım Lordum; sizin düşmanınız benim de düşmanım, sizin dostunuz benim de dostumdur. Yüce İsa'nın kutsal kanı üzerine yemin ediyorum buna." Galahad öne doğru eğildi ve Arthur'un elini öptü. "Yemini bozar isem canımdan olayım."

"Yemin etmek de bozmak da iki kişinin rızası ile olur," dedi Culhwch, "siz beni azat ediyor olabilirsiniz Lordum, ama ben kendimi azat etmiyorum."

"Ben de öyle Lordum," diye ekledim.

Sagramor, bu fasıldan sıkılmış gibiydi. "Ben senin askerinim," dedi Arthur'a, "başka kimsenin değil."

"Yemine tüküreyim, ben savaşmak istiyorum," dedi çirkin Morfans da.

Arthur'un gözleri dolmuştu. Bir müddet hiçbir şey söylemedi, bir odun alıp ateşi karıştırmakla uğraştı ve neticede sadece ateşin yaydığı ısıyı azaltmayı, çıkan dumanları ise arttırmayı becerdi. "Adamlarınız yeminli değil," dedi sonra gür bir sesle, "ben ise yarın Lugg Vadisi'nde tamamen şevkli savaşçılar istiyorum."

"Niçin yarın?" diye sordu Culhwch. "Niçin ondan sonraki gün değil? Ne kadar uzun sürede hazırlanırsak o kadar iyi olmaz mı?"

Arthur, başını iki yana salladı. "Bütün sene beklesek bile yeterince hazırlanamayız. Ayrıca Gorfyddyd'in casusları Tewdric'in Gorfyddyd'in şartlarını kabul ettiği haberleri ile şimdiden kuzeye doğru yola çıkmıştır; dolayısıyla o casuslar, biz Dumnonialıların teslim olmadığı haberini iletmeden evvel hücum etmeliyiz. Yarın şafak vakti saldırıyoruz." Arthur bana baktı. "İlk saldırıyı siz yapacaksınız Lord Derfel; o yüzden bu gece adamlarınıza gidip onlarla konuşmalısınız. Eğer gönülsüzseler yapacak bir şey yok, ama eğer savaşmaya hevesliyseler, Morfans, adamların ne yapmaları gerektiğini size anlatacak şimdi."

Arthur'un zırhını kuşanarak bütün bir düşman hattını kandırırken bir yandan da düşmanın nasıl mevzilendiğini keşfetmişti Morfans. Pelerinini serdikten sonra, bir çömlekten avuç dolusu buğday tanesi aldı ve bunları pelerinin üzerinde dizerek Lugg Vadisi'nin basit bir kopyasını yaptı. "Uzun bir vadi değil," dedi, "ama

kenarları sarp. Barikat burada, güney ucunda." Minik kopyanın üzerinde bir noktayı işaret etti. "Ağaçları devirmek suretiyle bir engel yaratmışlar. Atları durduracak kadar büyük, ama birkaç adam o devrilmiş ağaçları kolayca yana iter. Zayıf noktaları burası." Batıdaki tepeyi işaret etti. "Vadinin kuzey ucu dikleşiyor, ama barikatı kurdukları taraftaki bayırdan aşağı rahatlıkla koşulabilir. Tepeye karanlıkta tırmanıp mevzilenirsiniz, şafakta da daha onlar uyanmamışken aşağı inip ağaç barikatlarını kaldırırsınız. Ondan sonra atlar vadiye girer." Sırıttı, düşmana sürpriz saldırı yapma fikri hoşuna gitmişti.

"Senin adamların gece intikal etmeye alışık zaten," dedi Arthur bana, "o yüzden yarın şafakta barikata ulaşıp onu kaldıracak, sonra da biz atlarla yetişene dek vadiyi zapt edeceksiniz. Atların ardından mızraklı savaşçılarımız gelecek. Mızraklı savaşçılara vadide Sagramor kumanda edecek, ben ve elli süvarim ise bu esnada Branogenium'a saldıracağız." Arthur'un ordusunun büyük bir kısmına kumanda edeceği açıklandığında Sagramor hiçbir tepki vermedi.

Bizler ise şaşkınlığımızı gizleyemiyorduk; Sagramor'a verilen görevin değil Arthur'un taktiği karşısında duyduğumuz şaşkınlığı. "Elli süvari, Gorfyddyd'in bütün ordusuna mı hücum edecek?" diye sordu Galahad kuşkuyla.

"Branogenium'u zapt etmeyeceğiz ki," diye izah etti Arthur, "hatta Branogenium'a yaklaşmayabiliriz bile. Bizi takip etmeleri için düşmanı dürtmüş olacağız sadece ve bu takip onları vadiye getirecek. Sagramor, o takipçileri vadinin kuzey ucunda karşılayacak –yolun nehrin sığ noktasından geçtiği yerde– ve onlar saldırıya geçtiğinde geri çekileceksiniz." Talimatlarını iyice anladığımızdan emin olmak için her birimize teker teker baktı Arthur. "Geri çekilin," dedi tekrar, "durmadan geri çekilin. Bırakın kazandıklarını zannetsinler! Siz onları vadinin içine iyice çektikten sonra ben saldıracağım."

"Nereden?" diye sordum.

"Arkadan tabii ki!"

Savaş konusu ile birlikte Arthur canlanmış, o eski şevkine kavuşmuştu yeniden. "Süvarilerimle Branogenium'dan çekildikten sonra vadiye girmek yerine vadinin kuzey ucunda bekleyeceğiz. Ağaçlarla kaplı bir bölgedir orası. Siz düşmanı vadiye çeker çekmez biz arkalarından hücum edeceğiz."

Sagramor, pelerinin üzerindeki buğday tanelerine baktı. "Coel Tepesi'ndeki İrlandalı Karakalkanlar," dedi o ağır lehçesi ile, "güneydeki tepelere yürüyüp bizi arkadan kıstırabilirler." Saçılmış tanelerin arasından parmağı ile bir yol çizip önümüzdeki minyatür vadinin güney ucunu işaret etti. Demetia Kralı Oengus Mac Airem'in korkunç savaşçılarıydı o İrlandalılar, hepimiz biliyorduk bunu; Gorfyddyd onun sadakatini altın ile satın alana dek Mac Airem, bizim müttefikimizdi. "Önümüzde bir orduyu ve arkamızda da Karakalkanları mı zapt etmemizi istiyorsun?" diye sordu Sagramor.

"Şimdi anladınız mı," dedi Arthur tebessüm ederek, "niçin yeminlerinizden azat etmek istediğimi sizi? Tewdric, muharebede olduğumuzu öğrenir öğrenmez yardıma gelecektir ama. Gün ilerledikçe kalkan saflarındaki askerlerin sayısının arttığını göreceksin. Tewdric'in askerleri, Coel Tepesi'ndeki düşmanla ilgilenecektir."

"Peki ya öyle olmazsa?" diye sordu Sagramor.

"O zaman muhtemelen kaybederiz," diye itiraf etti Arthur sükunetle, "ama ölümümle birlikte, Gorfyddyd'in zaferi ve Tewdric'in barışı gelecektir zaten. Kellem, Ceinwyn'e düğün hediyesi olarak gidecek ve siz dostlarım öbür dünyada –umuyorum ki bana da bir yer ayıracağınız bir masada– ziyafet çekeceksiniz."

Yeniden bir sessizlik oldu. Arthur, Tewdric'in yardıma geleceğine emin gibiydi, bizler ise buna pek güvenemiyorduk. Tewdric, Arthur ve adamlarının Lugg Vadisi'nde yok olmasına göz yumarak istemediği bir ittifaktan kurtulacaktı muhtemelen; ne olursa olsun yüksek makamlara ait siyasi manevraların beni alakadar etmeyeceğine kanaat getirdim. Beni alakadar eden, yarın sağ kalmaktı; Morfans'ın yaptığı basit minyatüre bakarken, şafakta hücuma geçeceğimiz batı tepesi ile ilgili bir endişeye kapıldım. Biz oradan saldırabiliyorsak düşman da saldırabilir, diye düşünüyordum. "Kalkan duvarımızı kuşatacaklardır," dedim endişemi dile getirerek.

Arthur, başını iki yana salladı. "Zırhlı askerlerin, vadinin kuzey ucuna tırmanmasına izin vermeyecek kadar dik bir tepe orası. Bizim başımıza gelebilecek en kötü şey, köylü ordularını yollamaları olur ki bu da okçular manasına geliyor. Eğer mümkün olursa oraya birkaç tane adam yerleştir Derfel, ama baktın olmuyor, o zaman Tewdric'in çabucak yetişmesi için dua et. Aklıma gelmişken," Galahad'a döndü, "hoşuma gitmese de sizden kalkan duvarında

görev yapmamanızı rica edeceğim, Prens Hazretleri; yarın Kral Tewdric'e yollayacağım elçi olarak görev yaparsanız büyük faydanız dokunacak çünkü. Siz bir prenssiniz ve sözünüz geçer, siz hariç kimse benim bu başkaldırmam sonucu kazanabileceğim zaferden bir pay kapması konusunda Tewdric'i teşvik edemez."

Galahad'ın hoşuna gitmemişti bu. "Savaşmayı tercih ederim Lordum."

"Aynı şekilde," diye tebessüm etti Arthur, "ben de kaybetmekten ziyade kazanmayı tercih ederim. Bu yüzden güneş batmadan evvel Tewdric ve askerlerinin yetişmesi lazım ve siz Prens Hazretleri, mağdur olmuş bir krala yollayabileceğim yegane elçisiniz. Onu ikna etmeli, onun gururunu okşamalı, ondan yardım istemeli, ama hepsinden önemlisi bu savaşı kazanamazsak hayatımız boyunca savaşmak zorunda kalacağımız hususunda onu ikna etmelisiniz."

Galahad, görevi kabul etti. "Ancak, mesajı yerine ulaştırdıktan sonra geri dönüp Derfel'in yanında savaşa katılmama müsaade ediyorsunuz değil mi?"

"Memnuniyetle," dedi Arthur. Sustu, buğday tanelerine baktı. "Sayımız az," dedi açıkça, "onlar ise koca bir ordu; ama düşlerin gerçekleşmesi için tedbir almak değil, tehlikeleri göze almak gerekir. Yarın Britonlara barış getirebiliriz." Birden sustu, kendi arzuladığı barışın Tewdric'in düşlediği barış ile aynı olduğunu fark etmişti belki de. Belki de bu savaşa girmenin ne derece doğru olduğunu tartıyordu kafasında. Aelle ile görüşmemizin ardından meşenin altında ettiğimiz o yemini anımsadım, savaşı bırakmayı geçirmişti aklından, şimdi de aynı şekilde ruhunu bize açacağını düşünüyordum; halbuki o yağmurlu gecede, 'hırs' denilen at, Arthur'un ruhunda dolu dizgin koşuyordu, bu yüzden bedeli kendi canı veya sürgüne gitmesi olacak bir barış düşünmezdi Arthur. Barış istiyordu elbet, ama kendisinin belirleyeceği bir barışı istiyordu. "İnandığınız tanrılar hangileri ise," dedi yavaş bir sesle, "yarın sizin yardımcınız olsunlar."

Adamlarımın yanına atla gitmek zorunda kaldım. Acele ettiğim için tam üç kez attan düştüm. Tıpkı kehanetler gibi benim bu düşmelerim de pek fenaydı; neyse ki zemin çamur yüzünden yumuşadığı için gururum hariç hiçbir yerim incinmedi. Arthur da yanımda at sürüyordu; aralıksız yağan yağmura rağmen adamlarımın kamp ateşi tütüyordu hafif hafif. Kamp alanına bir mızrak atımlık mesafe

kala Arthur, benim atımı da yedeğe alarak beklemeye koyuldu. "Yarın bu işi hallet, Derfel," dedi, "sana söz veriyorum kendi sancağını taşıyacak ve kendi nişanını işleyeceksin savaşçılarının kalkanına."

Ölmez de sağ kalırsam, diye düşündüysem de kızdırmamak için bunu dile getirmedim. Çünkü yarın, o gri ve kasvetli şafakla birlikte dünyaya karşı savaşacaktık.

Savaşçılarımdan hiçbiri yeminlerinden dönmedi. İçlerinde muharebe etmek istemeyenler vardı belki de, lakin hiçbiri bu zayıflıklarını silah arkadaşlarının yanında göstermedi. Böylece gece yarısı yola koyulduk ve sırılsıklam olmuş ıssız topraklarda hedefimize doğru intikal etmeye başladık. Arthur, gidişimizi izledikten sonra kamp yerine döndü.

Nimue de ısrar etmişti bizimle gelmek için. Bizi gizleyecek bir büyü yapacağına söz verdi, bunu işittikten sonra adamlarım onu bırakmaya asla ikna olmazdı zaten. Yola çıkmamızdan evvel, kampımızın dibinde, ışığın vurduğu bir hendekte bulduğu koyun kafatasını kullanarak icra etmişti büyüsünü Nimue. Bir kurdun parçaladığı koyunun leşini çalılıktan çıkarmış, kelleyi gövdeden ayırmış, sonra da kurtlanmış kafa derisini soyup yere çökmüştü; pelerini hem kendisini hem de koyunun kokmuş kafatasını gizliyordu o an. Çürümüş kellenin iğrenç kokusunu soluyarak uzun süre öyle kalmıştı, sonra kalktı ve kafatasını küçümser bir eda ile tekmeledi. Yuvarlanan kafatasının ne yana gittiğine baktı ve bir an bekledikten sonra açıkladı: Biz gecenin içinde ilerlerken düşman başka tarafa bakacak, bizi görmeyecekti. Nimue'nin o güçlü halinden etkilenen Arthur, bu hükmü işitince ürpermiş ve bana sarılmıştı. "Sana borçluyum Derfel."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsiniz Lordum."

"Hepsini bir yana bırak," dedi, "sırf Ceinwyn'in mesajını getirdiğin için bile borçluyum sana." Ceinwyn'in kendisini bağışlaması Arthur'u çok mutlu etmişti, Prenses'in himaye edilme talebini de bildirince omuz silkmişti. "Hiçbir Dumnonialı'dan çekinmesine gerek yok Ceinwyn'in," demişti. Sonra sırtımı sıvazladı. "Şafakta tekrar görüşürüz seninle zaten," diye söz verdi ve ateşin ışığından karanlığa karışmamızı izledi.

Çayırları, yeni hasat edilmiş tarlaları geçtik; çamurlu, ıslak zemin, karanlık ve şiddetli yağmur haricinde hiçbir engele rastlamadık burada. Yağmur batıdan, solumuzdan iniyordu ve asla kesilme-

yecek gibiydi; kıyafetlerimizden içeri sızıp vücudumuzu ürperten, ısıran, vuran, soğuk bir yağmurdu bu. Önceleri birbirimizden ayrılmadan ilerliyorduk, karanlıkta kimse yolunu yitirmesin diye; ayrıca rahat yürüdüğümüz noktalarda bile birbirimize hafifçe sesleniyorduk. Adamlardan kimi, önündekinin pelerinin ucunu tutup öyle yürüyordu, ama bu sefer de mızraklar birbirine çarpıp tangırdadı, kimi askerlerin ayağı takıldı. Bunun üzerine herkesi durdurup iki sıra oluşturmalarını emrettim; her asker kalkanını sırtına asacak, sonra da bir önündeki adamın mızrağını tutarak yürüyecekti.

En arkada Cavan, sırayı kollayarak geliyordu, en önde ise Nimue ve ben vardık. Nimue elimi tutmuştu; sevgisinden değil, o karanlık gecede birbirimizi yitirmememiz için sadece. Lughnasa uzak bir rüya idi artık; bu rüyayı eskiten zaman değil, o gün çardakta yaşadıklarımızı Nimue'nin tamamen inkar etmesiydi. Tıpkı Ölüler Adası'nda geçen aylar gibi, o saatler de bir amaca hizmet etmişti ve artık bir önemleri kalmamıştı.

Ağaçlıklara geldik. Biraz tereddüt ettikten sonra sarp ve çamurlu bir kenardan indim. Öyle bir karanlık vardı ki burada, elli adamı bu korkunç siyahlığın içinden geçirmeye korkmuştum; derken Nimue yavaş bir sesle mırıldanarak kutsal bir şarkı söylemeye başladı, bu ses o koyu karanlıkta adamlarımın gönül rahatlığıyla yürümesini sağlayan bir kılavuz ışık olmuştu adeta. Her iki sıradaki mızrak zinciri de kopmuştu; neyse ki Nimue'nin sesini takip ederek hepimiz ağaçların arasından güç bela geçip diğer taraftaki çayıra ulaşmayı başardık. Orada durduk, eksik olup olmadığını anlamak için Cavan ile birlikte adamları saydım, Nimue ise etrafımızda dolandı ve karanlığa doğru tıslayarak bizi koruyucu büyüler yaptı.

Bu kasvetli ortam ve yağmurun da etkisiyle moralim iyice bozulmuştu artık. Adamlarımın kurmuş olduğu kampın hemen kuzeyindeki bu araziyi bilirim sanmıştım, ne var ki bu bilinçsiz intikalimizden araziyi pek de bilmediğim ortaya çıkıyordu. Nerede olduğum, ne tarafa gitmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Kuzeye gittiğimizi sanıyordum, lakin bize kılavuzluk edecek bir yıldız ya da yolumuzu aydınlatacak ay olmayınca korkularım irademe baskın çıkmıştı.

"Niçin bekliyorsun?" diye fısıldadı Nimue yanıma gelerek.

Hiçbir şey söylemedim, yolumu kaybettiğimi itiraf etmek istemiyordum. Ya da korktuğumu itiraf etmek istemiyordum belki.

Acizliğimi hisseden Nimue komutayı aldı. "Önümüzde uzayıp giden bir çayır var," dedi adamlarıma, "koyunları otlatırlar burada, ama şu anda koyunlar yok, dolayısıyla çoban ve çoban köpeği de yok. Bayır yukarı olmasına rağmen, eğer birbirimizden ayrılmazsak kolayca tırmanılacak bir yer. Buranın sonunda ise ağaçlıklara varacak ve şafağa kadar orada bekleyeceğiz. Uzak değil, zor da değil. Hepimiz ıslandık ve üşüdük biliyorum, ama yakacağımız düşmanlarımızın ateşi ile ısınacağız yarın." Tamamen kendinden emin bir şekilde konuşuyordu Nimue. O yağmurlu gecede ben adamlarıma öyle yol gösterebilir miydim bilmiyorum; Nimue ise başarmıştı bunu. Tek gözünün, bizim göremediğimiz karanlıkta da görebildiğini iddia etti; belki doğruydu bu ya da belki bu bölgeyi benden daha iyi tanıyordu. Nasıl başardığı önemli değil zaten. Nimue bize en iyi şekilde kılavuzluk etti. Son saat içinde bir tepenin sırtı boyunca yol alırken aniden yol düzleşti, Lugg Vadisi'ne bakan batıdaki tepeye varmıştık artık, düşmanlarımızın kamp ateşleri aşağılardaki karanlıkta görünüyordu. Devrilmiş çam ağaçlarının oluşturduğu barikatı ve onun ötesindeki Lugg Irmağı'nın pırıltısını bile seçebiliyordum. Güneyden gelebilecek bir saldırıya karşı savaşçılar ateşe iri odunlar atıyorlardı aşağıdaki vadide.

Ağaçlıklara ulaştık, ıslak toprağa çöktük. Gerçek bir uykuyla ilgisi olmayan, rüyalarla dolu o yalancı ve hafif uykuya daldı kimimiz; insan bu uykudan sonra üşür, yorgun olur ve her yeri ağrırdı. Nimue ise uyumamıştı, büyüler mırıldandı, uyumayan adamlarla konuştu. Boş konuşmalar değildi bunlar, Nimue'nin boş laf edecek vakti yoktu, niçin savaştığımıza dair sebepleri açıklıyordu askerlerime heyecanla. Mordred için savaşmadığımızı, yabancı insanlar ve yabancı fikirler ile dolmuş Britanya'yı kurtarmak için savaştığımızı söyledi; Hıristiyan askerler bile dinliyordu Nimue'yi.

Saldırıya geçmek için şafağı beklemedim. Yağmurlu semaların doğusunda çelik grisi ilk ışıklar belirir belirmez uyuyan adamlarımı uyandırdım ve mızraklı elli savaşçımı ağaçların sona erdiği noktaya getirdim. Ynys Wydryn'deki Tor'un yan cephesi kadar dik bir biçimde vadi yatağına kadar inen yeşil bayırın yukarı kısmında bekledik. Sol kolumu kalkanımın kayışlarına sıkıca dolamıştım, Hywel'in Gazabı belimdeydi, sağ elimde ise ağır savaş mızrağımı tutuyordum. Irmağın, vadinin dışına aktığı noktada hafif bir sis vardı. Gizlendiğimiz ağaçlıkların orada beyaz bir baykuş uçtu; adamlarım bunu kötü bir alamet olarak yorumladılar. O sırada bir vaşak arkamızda bir yerlerden kükredi; bunun üzerine Nimue, fe-

laket habercisi baykuşun şer etkisinin böylelikle silindiğini açıkladı. Mithras'a dua ettim, önümdeki savaş dolu saatleri ona adadım, sonra adamlarıma döndüm ve vadideki şu uyku sersemi Powyslilere kıyasla Frankların çok daha korkunç düşmanlar olduğunu söyledim. Pek de doğru sayılmazdı bu; lakin savaşın eşiğindeki askerlere doğrular değil, kendine güven lazımdır. Issa'ya ve adamlarımdan birine gizlice emir vererek Nimue'nin yanından ayrılmamalarını söyledim. Nimue'ye bir şey olursa savaşçılarımın kendine güveni de uçup giderdi.

Yağmur arkamızdan inip duruyor, bayırdaki çimleri kayganlaştırıyordu. Vadinin diğer ağzının üzerindeki semalar daha da aydınlandı ve bulutların arasındaki gölgeleri belli etmeye başladı. Gri ve siyahtı dünya, vadinin içi zifiri karanlık, ağaçlıkların sona erdiği nokta ise biraz daha aydınlıktı; göremediğimiz düşmanın bizi göreceğinden korktum bu yüzden. Hala yanıyordu ateşleri, lakin ruhların gezindiği gecenin karanlık saatlerindeki kadar harlı değildiler. Gözcü yoktu görebildiğim kadarıyla. Hareket vakti gelmişti.

"Yavaş yürüyün," diye emrettim adamlarıma. Tepeden aşağı çılgınca koşturmak vardı ilkin aklımda, ama sonra fikrimi değiştirmiştim. Islak çimler fena halde kaygandı çünkü; ayrıca şafakta gezen hortlaklar gibi bayırdan aşağı yavaşça ve sessizce sürünerek inmemizin daha akıllıca olacağına kanaat getirmiştim. En önde ben vardım, tepe sarplaştıkça daha bir dikkatli atıyordum adımlarımı. Altı çivili çizmeler bile ıslak zeminde kayıyordu; avlanan kediler kadar yavaş ilerledik bu yüzden, işitilebilecek en yüksek ses soluklarımızdı. Mızraklarımızı asa niyetine kullanarak destek alıyorduk. Adamlarımdan düşenler oldu, iki sefer; kınlara, mızraklara çarpan kalkanlar tangırdadı; her iki sefer de sessizce durup bekledik birinin karşımıza çıkmasını. Kimse gelmedi.

Bayırın son kısmı en sarp yeriydi; öte yandan o son inişteki yamacın konumu sayesinde tüm vadi yatağını görebiliyorduk. Irmak, kara bir gölge gibi kıvrılıyordu vadinin diğer ucuna doğru; aşağımızda ise muhtemelen düşmanın barındığı saz barakaların arasından geçiyordu Romalılardan kalma o yol. Dört kişi vardı sadece, görebildiğim kadarıyla. İkisi ateşlerin yanına çömelmişti, üçüncü adam bir barakanın kenarına çökmüştü, dördüncüsü ise devrilmiş ağaçlardan oluşan barikatın yanında volta atıyordu.

Doğu semalarının rengi şafağın parlak ışığına yaklaşarak aydınlanıyordu; kurt kuyruklu mızrakçılarımı katliam yapmaları için salıverme zamanıydı artık. "Tanrılar sizin kalkan duvarınız olsun,"

dedim savaşçılarıma, "ve iyice kan dökün." O sarp bayırın sonunu koşarak indik. Adamlarımın kimisi kıç üstü kaymayı yeğledi, kimisi ise doğrudan koşuyordu; liderleri olduğum için ben de onlarla koşuyordum. Korku ile kanatlanmış, savaş çığlıkları atıyorduk. Ölüm saçmak üzere Powys'in hudut tepelerine gelmiş Benoic kurtları idik bizler; savaşlarda daima olduğu üzere bir coşkunluk dalgası hakim oldu bize bir anda. O aniden yükselen haz, ruhumuzun içinde tutuştu ve bunu takiben bizi tutan bütün bağlar koptu, bütün insanlığımız, sağduyumuz, yerini savaşın vahşi ateşine bıraktı.

Son birkaç adımı sıçrayarak aştım, ahududu çalılıklarında tökezlediysem de düşmedim, önümdeki boş bir kovayı tekmeledim, adamlardan biri yakındaki barakadan şaşkınlık içinde çıktı. Üzerinde pantolonu ve yeleği vardı, mızrak taşıyor ve yağmurlu şafağa gözlerini kırpıştırarak bakıyordu, karnına mızrağı soktuğumda geberdi. Kurt gibi uluyor, bana gelmeleri ve ölmeleri için meydan okuyordum düşmana.

Mızrağım, ölen adamın bağırsaklarına takılmıştı. Mızrağı öylece bıraktım, Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim. Bir diğeri, ne olduğunu görmek üzere barakadan başını uzatıp baktı, gözlerine doğru savurdum kılıcı, adam geriye fırladı. Savaşçılarım uluyup bağırarak yanımdan akıyorlardı ileri doğru. Gözcüler kaçtı. Teki ırmağa doğru koştu, bir an tereddüt etti, geri döndü ve iki mızrak darbesi altında can verdi. Adamlarımdan biri yanan bir odunu alıp bir barakanın ıslak saz damına fırlattı. Bunun gibi bir sürü yanan odun attık sonra ve nihayet barakalar tutuştu; içerdekiler, mızraklı savaşçılarımın kendilerini beklediği yere, dışarıya fırladılar. Alevler içindeki saz dam üzerine yığılıverince bir kadın feryat etti. Ölen düşmanlardan tekine ait bir kılıcı alan Nimue, yerdeki adamlardan birinin boğazına sapladı bu silahı. Tuhaf ve tiz çığlıklar atarak bu soğuk şafağı daha da ürpertici kılıyordu Nimue.

Ağaç barikatını açmaları için adamlara komut verdi Cavan gürleyerek. Hala sağ birkaç düşmanı adamlarımın merhametine terk ederek Cavan'a yardıma gittim. Devrilmiş iki düzine çam ağacından oluşuyordu barikat, her bir ağacı yoldan çekmek için yirmi kişi gerekirdi. Yolun barikata ulaştığı noktada kırk adım genişliğinde giriş açmayı başarmıştık ki Issa seslenerek beni ikaz etti.

Anlaşılan geberttiğimiz adamlar, vadideki muhafız kuvvetinin tümünü teşkil etmiyordu, barikatı koruyan öncü saflardı sadece onlar; gürültüleri işitip uyanan asıl garnizon şimdi görünmüştü vadinin gölgeli kuzey ucunda.

"Kalkan duvarı!" diye bağırdım, "kalkan duvarı!"

Yanan evlerin hemen kuzeyinde oluşturduk safları. Adamlarımdan ikisi dik bayırdan koşarken ayak bileklerini kırmış, bir diğeri ise muharebenin başında can vermişti; bunlar haricinde diğerlerimiz hemen dizilip hattı oluşturduk ve duvarımızın sağlam olması için kalkanlarımızı bitiştirdik. Mızrağımı saplandığı yerden çıkarmıştım, Hywel'in Gazabı'nı kınına geri soktum, mızrağımı uzattım ve kalkan duvarının beş adım önünde sıralanmış diğer mızrak uçlarının yanına kendi mızrağımın ucunu da eklemiş oldum. Beş altı adamıma arkada Nimue ile birlikte kalmalarını emretmiştim, gölgelerin arasında gizlenen düşmanlar olabilir diye. Cavan'ın kalkan değiştirmesini bekledik. Kendi kalkanının kayışları kopmuştu, ölmüş Powyslilerden birinin kalkanını aldı, kalkanın üzerindeki kartal nişanı olan deri kaplamayı kesti ve sonra duvarın sağ ucundaki yerine geçti; en tehlikeli yer burasıydı, çünkü sağ uçtaki bir adam kalkanı ile solundaki adamı koruyabilir, ama kendi sağını koruyamazdı. "Hazırım Lordum!" diye seslendi Cavan.

"İleri!" diye bağırdım. Düşmanın pozisyon alıp bize hücum etmesine izin vermektense ilerlememiz daha akıllıca olur diye düşünüyordum.

Biz kuzeye ilerledikçe vadinin yan duvarları dikleşti. Sağımızdaki bayırda, ırmağın ötesinde sık ağaçlıklar vardı; solumuzda ise tepedeki otlar, yerini çalılara bırakmıştı. Biz ilerledikçe vadi daraldı, dar bir boğaz denemezdi ama hala. Bir savaş çetesinin manevra yapabileceği kadar açıklık vardı Lugg Vadisi'nde; ne var ki bataklık haline gelmiş ırmak, muharebeye müsait kuru açıklığı daraltıyordu. Bulutlardan süzülen ilk ışık, batıdaki tepeleri aydınlatıyordu; yağmurun nihayet kesildiği vadinin kuytu köşelerine henüz akmamıştı ama bu ışık. Islak ve soğuk esiyordu yel, vadinin yukarı kısmında yanan kamp ateşlerinin alevlerini titretiyordu. Bu kamp ateşlerinin ışığında Roma tarzı bir ev ve bunun etrafındaki saz barakalardan oluşan bir köy görünüyordu. Koşuşturan adamların siluetleri ateşlerin önünden geçip duruyordu, bir at kişnedi, derken bir anda, şafağın hayaletimsi ışığı yola dökülürken, orada bir kalkan duvarı gördüm.

O kalkan duvarında en az yüz savaşçının olduğunu da görüyordum, koşup saflara katılan adamlarla birlikte daha da artıyordu üstelik bu sayı.

"Dur!" diye bağırdım adamlarıma ve zayıf ışıkta bir kez daha baktım, iki yüze yakın adam vardı artık o kalkan duvarında. Mızrak uçlarında gri ışık pırıldıyordu. Vadiyi zapt etmeleri için Gorfyddyd'in görevlendirdiği özel kuvvetlerdi bunlar.

Elli savaşçımın zapt edemeyeceği kadar geniş olduğu kesindi bu vadinin. Yol, batıdaki bayıra meylediyor ve sağımızdaki çayır bükuşatırdı, adamlarıma geri çekilmelerini emrettim.

"Yavaşça geri çekilin!" diye seslendim, "yavaş, ama kararlı bir şekilde! Barikata doğru!" Barikatta açtığımız o girişi koruyabilirdik, tabii düşman diğer ağaçları aşıp kuşatabilirdi bizi kısa süre içinde. "Yavaşça geri çekilin!" diye seslendim tekrar ve adamlarım geri çekilirken ben yerimde kaldım. Düşman saflarından bize doğru gelen bir atlı vardı çünkü.

Düşmanın yolladığı bu elçi iyi at süren, uzun boylu bir adamdı. Kalkanı yoktu; kılıcı, mızrağı ve tepesinde kuğu tüyleri olan demir bir miğferi vardı. Göğüs zırhı kuşanmıştı, atının semeri koyun postundandı. Kara sakallı, kara gözlü, yakışıklı biriydi ve gözüm bir yerlerden ısırıyordu bu adamı; hemen önümde atını dizginlediğinde tanıdım onu. Valerin'di bu; Arthur ile ilk karşılaştıkları dönemde Guinevere'in nişanlı olduğu adam. Aşağı bakarak beni süzdü, sonra yavaşça kaldırdığı mızrağının ucunu boğazıma dayadı. "Keşke Arthur olaydı burada senin yerine."

"Lordum size selamlarını sunuyor Lord Valerin," dedim.

Bir kez daha Arthur'un ayı nişanını taşımakta olduğum kalkanıma doğru tükürdü Valerin. "Sen de benden selam götür ona," dedi, "ona ve evlendiği o fahişeye." Durdu, mızrağının ucunu gözlerime doğru getirdi. "Evinden pek uzaklardasın çocuğum," dedi, "ananın haberi var mı bakayım senin yataktan kalktığından?"

"Anam, sizin kemiklerinizi kaynatmak üzere kazan hazırlıyor Lord Valerin," diye cevap verdim, "bize zamk lazım çünkü ve işittik ki koyun kemiği bu iş için pek uygunmuş."

Onu tanımama memnun olmuş, namından ötürü tanındığını zannetmişti Valerin; seneler evvel Arthur ile birlikte Caer Sws'e gelen muhafızlardan biri olduğumu fark etmemişti. Mızrağını çekti, adamlarıma baktı. "Pek kalabalık değilsiniz," dedi, "halbuki biz pek kalabalığız. Şimdiden teslim olmaya ne dersin?"

"Pek kalabalıksınız sahiden," dedim. "Gel gelelim bizim adamlar savaş olsun diye kuduruyor, bu yüzden düşman ne kadar kalabalık olursa, savaşçılarım o kadar memnun olacaktır." Gelenek halini almış bu karşılıklı hakaret faslında liderlerin kabiliyetli olması şarttı; ben de daima severdim bu işi. Arthur ise hiç beceremezdi bu hakaret faslını, savaştan hemen önce bile düşmanının kalbini kazanmaya çalışırdı çünkü o.

Valerin, atını hafifçe çevirdi. "İsmin?" diye sordu uzaklaşmadan evvel.

"Lord Derfel Cadarn," dedim gururla ve galiba Valerin'in gözlerinde beni tanıdığını ele veren bir bakış gördüm ya da belki de görmek istedim; sonra atını kuzeye doğru sürdü Valerin.

Arthur gelmezse, hepimiz ölürüz diye düşünüyordum; neyse ki barikatın yanındaki mızraklı savaşçılarımın yanına gittiğimde Culhwch'ın beni beklediğini gördüm. Arthur'un süvarilerinden biri olarak görev yapıyordu Culhwch bir kez daha. İri atı, gürültülü bir biçimde az ötede otluyordu. "Uzakta değiliz Derfel," diye teminat verdi, "ama o böcek sürüsü hücuma geçtiği an kaçmanız lazım, anlıyor musun? Sizi kovalamalarını sağlayın. Bu şekilde her biri bir yana dağılacaktır ve ondan sonra bizim geldiğimizi gördüğünüz an yoldan çekilin." Elimi sıktı, sonra da beni boğacakmış gibi kucakladı. "Barış muhabbeti yapmaktan daha zevkli bir iş bu, değil mi?" dedi ve atının yanına gidip eğerin üzerine kuruldu. "Kısa bir süre için korkaklık yapın!" diye seslendi adamlarıma, sonra da eliyle bizi selamlayıp güneye doğru sürdü atını.

Culhwch'ın giderken söylediği sözlerin manasını adamlarıma izah ettim, sonra da kalkan duvarının ortasında yerimi aldım; devrilmiş ağaçların arasında oluşturduğumuz açıklık boyunca uzanıyordu bu duvar. Kanlı kılıcı hala tutan Nimue arkamdaydı. "İlk saldırılarını yaptıklarında, paniğe kapılmış gibi davranacağız," diye seslendim kalkan duvarındaki savaşçılarıma, "ayrıca kaçarken takılıp düşmemeye dikkat edin ve atların önüne sakın çıkmayın." Ayak bilekleri kırık iki adamımın saklanabilmesi için dört askerime bu yaralıları barikatın ardındaki bir hendeğe taşımalarını emrettim.

Bekledik. Bir kez dönüp arkama baktım. Ama yolun beş yüz metre güneyindeki ağaçlıklarda gizleniyor olmaları gereken Arthur'un süvarilerini göremedim. Sağımızdaki ırmağın koyu ve pırıltılı akıntısı üzerinde iki kuğu süzülüyordu. Bir balıkçıl, ırmak kenarında avlanıyordu; derken tembel tembel kanatlarını açtı ve

kuzeye doğru havalandı. Hayırlı bir alamet olarak yorumlamıştı Nimue bu yönü, çünkü hayvan kendi üzerindeki şerri düşmana taşımış oluyordu.

Valerin'in mızrakçıları ağır ağır geliyorlardı. Hemen muharebeye sokulmak üzere uyandırılmışlardı, bu yüzden çoğu uyku sersemiydi hala. Kimi miğfersizdi; tahminimce liderleri öyle acele ettirmişti ki bu adamları, saman yataklarından apar topar kalktıktan sonra zırhlarını kuşanmaya bile vakit bulamamışlardı. Druidleri yoktu, en azından büyülerle uğraşmak zorunda kalmayacaktık demek ki, yine de adamlarım gibi ben de acele acele dualar mırıldanıyordum ama. Dualarım Bel'e ve Mithras'a idi. Katliamlar Tanrıçası Andraste'ye yakarıyordu Nimue, Cavan ise taptığı İrlanda tanrılarından mızrağına kuvvet ve sivrilik vermelerini istiyordu. Valerin, atından indi ve adamlarına hattın ortasından kumanda etmeye başladı; ilerlemekte olan bu hattın arkasından gelen bir hizmetkar, şef Valerin'in atını getiriyordu.

Şiddetle esen rutubetli bir yel, yanan barakaların dumanlarını yola üfleyerek düşman saflarının bir kısmını gizledi. Ölmüş yoldaşlarını görünce nasılsa uyanacak bu gelen mızrakçılar, diye düşündüm; nitekim az evvel geberttiğimiz adamların cesetleri ile karşılaştıkları öfke dolu bağırtılarından belli oldu hemen. Yel, dumanları dağıttığında hücumdaki düşman hattı, küfürler edip lanet okuyarak daha hızlı gelmeye başladı üzerimize. Gri sabah ışığı, vadinin ıslak zeminine sızarken biz sessizce bekliyorduk.

Düşmanın mızraklı savaşçıları elli adım ötemizde durdu. Powys'in kartal nişanını taşıyordu hepsi de kalkanlarının üzerinde, yani hiçbiri Silurialı veya Gorfyddyd'in emrindeki yabancı birliklerden değildi. Tahminimce bu mızrakçılar Powys'in en yaman savaşçılarıydı, dolayısıyla şimdi geberteceğimiz her savaşçı, sonrası için kardı; tanrılar biliyordu zaten ne kadar ümitsiz durumda olduğumuzu. Şu ana dek her şey iyi gitmişti gitmesine, ama bu rahat saatlerimizin ardından Gorfyddyd ve müttefiklerinin tüm güçleri ile Arthur'un bir avuç adamına saldıracağını aklımdan çıkarmamalıydım. Valerin'in saflarından fırlayan iki adam bize doğru mızrak attı, mızraklar başımızın üzerinden geçti, arkamızdaki çamurlara saplandı. Adamlarım alay etmeye başladı, hatta kimisi kalkanlarını indirerek düşmanı bir kez daha mızrak atmaya davet etti. Valerin'in hiç okçusu olmadığı için Mithras'a şükrettim. Ok kullanan savaşçıya pek rastlanmazdı, çünkü hiçbir ok, kalkanı veya meşin bir göğüs zırhını delemez. Ok, avcıların silahıdır, yaban ördeği veya

bu tür küçük hayvanları yakalamakta faydalıdır ancak; bununla birlikte, hafif yaylar kuşanmış bir köylü ordusu karşı tarafın savaşçılarını kalkan duvarlarının arkasına gizlenmeye zorlayabilir yine de.

İki kişi daha mızrak attı bize. Mızraklardan teki, kalkanlarımızdan birine çarpıp saplandı, diğeri ise öncekiler gibi üzerimizden geçerek ıskaladı. Valerin, bizi izliyor, ne derece cesur ve kararlı olduğumuzu saptamaya çalışıyordu; biz onlara mızrak fırlatmadığımız için belki de, bizim mağlup olacağımıza kanaat getirdi neticede. Kollarını kaldırdı, mızrağı ile kendi kalkanına vurdu ve bağırarak adamlarına saldırı emri verdi.

Kükreyip haykırarak meydan okudular, biz ise tam Arthur'un emrettiği gibi dağıldık ve kaçmaya başladık. Kalkan hattımızdaki adamlar o karışıklıkta önce birbirlerine çarptılarsa da dağılmayı başardık ve yoldan geriye doğru var gücümüzle koşmaya başladık. Siyah pelerinini dalgalandıra dalgalandıra en önümüzde koşuyordu Nimue, arkada neler olduğunu görmek amacıyla sık sık da dönüp bakıyordu. Düşman, neşeyle bağırarak zaferini kutladı, bizi yakalamak üzere aceleyle peşimize düştü; dağılmış güruhun arasında at sürme fırsatı olduğunu gören Valerin, bineğini getirmesi için hizmetkarına seslendi.

Beceriksizce kaçıyorduk; pelerinler, kalkanlar ve mızraklar işimizi güçleştiriyordu çünkü. Adamlarımın peşinden güneye doğru koşuyordum ben de, ama yorulmuş ve nefes nefese kalmıştım. Arkadan düşmanın yaklaştığını işitiyordum; uzun boylu, kızıl saçlı bir adam, beni yakalamak amacıyla var gücüyle koşuyordu peşimden. Arkama baktığım iki sefer de gördüm onu. Benden daha hızlı koşuyordu bu herif, dönüp onu haklamam gerekeceğini düşünüyordum ki Arthur'un savaş borusunun o tatlı sesini işittim. İki kez öttü boru ve hemen ardından ilerimizde şafak karanlığına bürünmüş ağaçların arasından Arthur'un kudreti şimşek gibi fırladı.

Işıldayan zırhı, ayna gibi parlatılmış kalkanı ve sırtında kanat misali dalgalanan beyaz pelerini ile miğferinde beyaz tüy takılı Arthur çıktı ilk önce. Yüzleri demir miğferlerin altında, mızrak uçları pırıldayan elli savaşçısı belirdi Arthur mızrağını düşmanlara daldırmaya hazırlanırken. Ejder ve ayı sancakları dalgalanarak parlıyordu; iri atlar hızlanırken, yağmur suyu ve çamur sıçratan güçlü toynaklarının altında toprak titriyordu. Adamlarım yoldan çekildi ve hemen halka şeklinde iki grup oluşturarak savunma pozisyonuna geçtiler, kalkanları ve mızrakları dışa doğru bakıyordu.

Ben, sol tarafa geçtim, dönüp baktığımda Valerin'in adamlarının alelacele bir kalkan duvarı oluşturmaya çabaladıklarını gördüm. Atının üzerindeki Valerin, barikata doğru geri çekilmeleri için bağırıyordu adamlarına, ama artık çok geçti. Tuzağımız işe yaramış, Lugg Vadisi'ni müdafaa eden düşmanın sonu gelmişti.

En gözde kısrağı Llamrei'nin üzerinde Arthur, dörtnala yanımdan geçti. Pelerininin ucu ve atının zırhının üzerindeki örtünün etekleri çamura bulanmıştı bile. Bir askerin fırlattığı mızrak Llamrei'nin böğründeki zırhtan sekti, derken Arthur mızrağını önüne gelen ilk düşman askerine sapladı, mızrağı öylece bıraktı ve Excalibur'u kınından sıyırıp şafağın aydınlığına çıkardı. Diğer atlar da sular sıçratarak gürültü ve karmaşa içinde düşmanı ezip geçti. İri hayvanlar, dağılmış düşman saflarına daldı, Valerin'in askerleri feryat etmeye başladılar. Kılıçlar savruldu, askerler sendeledi, kanlar içinde yere yığıldılar. Atlar, düşman hattını yarıp geçti, panik içindeki adamlardan kimi atların demir çakılı toynaklarının altında kaldı. Dağılmış mızrakçıların atlara karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu, Powysli bu savaşçılar küçük bir kalkan duvarı bile oluşturamıyordu. Tek yapabildikleri kaçmaktı, kurtuluş olmadığını gören Valerin, küçük atını çevirdi ve kuzeye doğru uzaklaştı.

Adamlarının bir kısmı da onun peşinden gidiyordu, ne var ki Valerin'in tüm piyadelerinin akıbeti atların altında ezilmek oldu. Bir kısmı ise dönüp ırmağa, tepeye doğru kaçtı, bunları da biz avladık mızraklarımızla. Bazıları kalkanlarını, mızraklarını atıp teslim oldu, onları öldürmedik; ama direnmeye kalkan asker oldu mu hendekte yaban domuzu kıstırır gibi kuşatıyor ve geberene kadar mızraklıyorduk. Arthur'un atı vadinin derinliklerinde gözden kaybolmuş, geride sadece parçalanmış kafalarından beyinleri görünen cesetlerden oluşan korkunç bir iz kalmıştı. Kimi düşman askeri ise topallayarak kaçarken düşüyordu; düşmanın yok edildiğini gören Nimue bir zafer narası attı.

Elliye yakın adamı esir almıştık. En az bir o kadarı da ölmüştü veya ölmek üzereydi. Bir kısmı, gri şafakta indiğimiz tepeden yukarı kaçmıştı, bir kısmı ise Lugg Irmağı'nın diğer tarafına geçmeye çalışırken boğulmuştu; ancak çoğu kanlar içindeydi, devrilmek üzereydi, kusuyordu... mağlup olmuştu düşman.

Valerin'in birliğinden esir aldıklarımızı toplarken Sagramor'un adamları göründü, yüz elli mızraklı savaşçıdan oluşan ana kuvvet yürüyerek geliyordu. "Esirlerin başına bırakacak adamımız yok," diye karşıladı beni Sagramor.

"Biliyorum."

"O halde öldür onları," diye emretti bana, Nimue'de aynı fikirde olduğunu söyledi.

"Hayır," diye üsteledim. Bugüne mahsus olmak üzere benim kumandanımdı Sagramor, ona karşı çıkmak hoşuma gitmiyordu; ancak Arthur'un arzusu Britonlara barış getirmekti. Silahsız esirleri öldürerek Powys'i bu barışa inandıramazdık. Ayrıca benim savaşçılarım esir almıştı o adamları, dolayısıyla onların akıbetine ben karar verecektim. Adamları öldürtmek yerine tüm kıyafetlerini çıkarttırdım ve teker teker Cavan'a götürüldüler; elinde çekiç niyetine ağır bir taş, önünde ise örs niyetine iri bir kaya vardı Cavan'ın. Esirlerin elini sırayla kayanın üzerine koyduk, sonra da her birinin en küçük iki parmağını taşla kırdık. İki parmağı kırık bir adam ölmezdi, hatta bir gün tekrar mızrak bile tutabilirdi belki... ama bugün değil, yarın ya da ondan sonraki günler boyunca da değil. Sonra bu çıplak ve yaralı adamları güneye salıverdik, bugün içinde tekrar karşımıza çıkarlarsa onları muhakkak geberteceğimizi söyleyerek. Böyle yufka yürekli davrandığım için Sagramor beni küçümsediyse de, emrine itaat etmem için üstelemedi. Düşman askerlerine ait sağlam çizmelere adamlarım el koydu, giyilmez durumdaki giysilerin ise ceplerini boşalttıktan sonra yanan kulübelere fırlattılar. Ele geçirdiğimiz silahları yol kenarına yığdık.

Ardından kuzeye yürüdük. Arthur, ırmağın sığlaştığı noktadan sonra takibi bırakmış ve Roma tarzı o büyük binanın olduğu köye dönmüştü; bu binanın eskiden kuzeydeki tepelere yolculuk edenlerin kaldığı bir han olarak kullanıldığını tahmin ediyordu. Çocuklarına, kıymetsiz eşyalarına sıkı sıkı sarılmış bir sürü kadın, muhafızların gözetiminde yere çökmüştü.

"Düşmanınız," dedim Arthur'a, "Valerin'di Lordum."

İsmi anımsaması birkaç saniye sürdü, sonra tebessüm etti. Bizi karşılamak üzere miğferini çıkarmış, atından inmişti Arthur. "Zavallı Valerin," dedi, "iki kez yenilmiş oldu." Sonra beni kucakladı ve adamlarıma teşekkür etti. "Çok karanlıktı gece," dedi, "vadiyi bulamayacaksın diye korktum."

"Bulamadım zaten; Nimue buldu."

"O halde sana teşekkür borçluyum," dedi Nimue'ye.

"Bugün zafer kazanarak teşekkür edin bana."

"Tanrıların da yardımıyla kazanacağım." Döndü ve biraz evvel hücum eden süvarilerin arasında olan Galahad'a baktı. "Güneye gidin Prens Hazretleri, Tewdric'e selamlarımı iletin ve adamlarının mızraklarının bizimkilerin yanında savaşması için ona yalvarın. Tanrı sözlerinizi etkili kılsın." Galahad, atını mahmuzladı ve kan kokan vadiden geçerek uzaklaştı. Arthur döndü, ırmağın sığlaştığı noktanın bir buçuk kilometre kuzeyindeki bir tepeye baktı. Eski bir toprak kale vardı orada, Kadim Ahali'den kalma bir mirastı ve boş gibi görünüyordu. "Eğer gizlendiğimiz yeri biri görecek olursa," dedi, tebessüm etti, "bizim için pek kötü olur." Gorfyddyd'in adamlarını Branogenium'daki kamplarından çıkarmak üzere kuzeye at sürmeden evvel kuytu bir yer bulup atının ağır zırhını gizlemek niyetindeydi Arthur.

"Nimue, sizin için gizleyici bir büyü hazırlar," dedim.

"Bunu yapar mısınız Leydi?" diye sordu Arthur hevesle.

Nimue, bir kafatası bulmaya gitti. Arthur tekrar elimi sıktı, sonra da pullu ağır zırhını çıkarmada kendisine yardım etmesi için hizmetkarı Hygwydd'i çağırdı. Zırhı üzerinden çıkardı, kısa kesilmiş saçları karmakarışık olmuştu zırhını çıkarırken. "Giyer misin bunu?" diye sordu bana.

"Ben mi?" Şaşırıp kalmıştım.

"Düşman saldırdığında," dedi, "gözleri beni arayacaktır ve eğer beni burada görmezlerse bir tuzak olduğundan kuşkulanacaklar." Tebessüm etti. "Sagramor'dan isteyecektim bunu yapmasını, ama biliyorsunuz onun suratı sizinkine kıyasla biraz daha dikkat çekici Lord Derfel. O uzun saçınızı biraz kısaltmanız gerekecek yalnız." Miğferin altından sarkacak sarı saçlarım, Arthur olmadığımı hemen ele verirdi. "Ayrıca sakalınızı da bir parça kısaltırsanız fena olmaz," diye ekledi Arthur.

Zırhı Hygwydd'den teslim aldım, ne kadar ağır olduğunu fark edince şaşırmıştım. "Şeref duyarım," dedim.

"Ağırdır bu zırh," diye ikaz etti. "Terleyeceksin, ayrıca miğferi taktığında sağını solunu göremezsin, bu yüzden iki yanını koruyacak iki adama ihtiyacın olacak." Tereddüt ettiğimi hissetmişti. "İstersen başka birini bulayım bu zırhı giyecek."

"Hayır, hayır Lordum," dedim. "Ben giyeceğim."

"Tehlikeli olacaktır." diye ikaz etti.

"Ben de bugünün emniyetli geçeceğini pek beklemiyorum zaten Lordum," diye cevap verdim.

"Sancakları sana bırakacağım," dedi. "Gorfyddyd geldiğinde tüm düşmanlarının tek bir yerde toplandığını görüp ikna olmalı. Çetin bir savaş olacak Derfel."

"Galahad imdada yetişecektir," diye teminat verdim.

Arthur, göğüs zırhımı ve kalkanımı aldı, kendi parlak kalkanını ve beyaz pelerinini bana verdi sonra dönüp Llamrei'nin yularını tuttu. "Bugünkü işin kolay kısmını hallettik sadece," dedi bana hizmetkarının yardımıyla eğere oturduktan sonra. Sagramor'u çağırdı, her ikimize de hitap ederek konuştu. "Düşman öğleye doğru burada olacaktır. Hazırlanmak için ne yapabiliyorsanız yapın ve sonra da var gücünüzle savaşın. Muzaffer olursak sizi tekrar göreceğim zaten. Ama eğer bir daha görüşemez isek, size teşekkürlerimi sunuyorum, sizleri selamlıyorum, öbür dünyada ziyafet sofrasında sizi bekliyor olacağım." Adamlarına atlara binmelerini emretti, sonra da atını kuzeye sürdü.

Biz ise asıl savaşın başlamasını beklemeye koyulduk.

Pullu zırh korkunç derecede ağırdı, her sabah kadınların evlerine taşıdığı çifte su kovaları gibi baskı yapıyordu omuzlarıma. Kılıç tutan kolumu kaldırmak bile güçtü, neyse ki kılıcımın asılı olduğu kemeri demir zırhın dışına sıkıca bağladım da omuzlarıma baskı yapan ağırlık biraz hafiflemiş oldu.

Gizleme büyüsü tamamlanan Nimue bıçakla saçımı kesti. Bir düşmanım bulup da bana karşı sihir yapmasın diye kesilmiş saçlarımı yaktı; sonra Arthur'un kalkanını ayna niyetine kullanarak sakalımı kısalttım, miğferin yanaklıklarından taşmayacak kısalığa inene dek. Ve taktım miğferi, iç deri kaplamasından kafamı soktum, koruyucu bir kabuk gibi saran miğferi kafama geçirdim. Parlak metal miğferin kulak kısmındaki hava deliklerine rağmen sesim boğuk çıkıyor gibiydi. Ağır kalkanı kaldırdım, Nimue ise çamur sıçramış beyaz pelerini giydirdi, sonra da bu zırhın akıl almaz ağırlığına kendimi alıştırmaya çalıştım. Ucu çıkarılmış bir mızrağı eğitim sopası niyetine Issa'ya verip onunla talim yaptım ve fark ettim ki çok daha yavaş savaşıyordum bu zırhın içinde. "Korku, sizi hızlandıracaktır Lordum," dedi Issa ve onuncu kez gardımı aşıp miğferi çınlatan bir darbe indirdi kafama.

"Miğferin üzerindeki tüye vurup düşürme," dedim. Bu ağır zırhı kuşanmayı kabul etmeseydim keşke, diyordum içimden. Süvariler

için uygun bir savaş takımıydı bu, atlı bir askerin hem ağırlığını hem de ihtişamını arttırmak üzere hazırlanmıştı, çünkü atlı savaşçılar düşman saflarını ezip geçmek zorundaydı; halbuki biz mızraklı savaşçılar için hız ve çeviklik önemliydi – kalkan duvarında omuz omuza kilitlendiğimiz zamanlar hariç tabii.

"Ama muhteşem görünüyorsunuz Lordum," dedi Issa hayranlıkla.

"Eğer savaşta sen beni cephelerden korumazsan muhteşem görünen bir ceset olacağım," dedim. "Kafaya kova geçirip savaşmak gibi bir şey bu." Başıma baskı yapan miğferi çıkarınca ferahladım. "Bu zırhı ilk gördüğümde," dedim Issa'ya, "dünyada en çok istediğim şey bu olmuştu. Şimdi ise doğru düzgün bir meşin göğüs zırhı için neler vermezdim."

"Merak etmeyin Lordum, bir şey olmaz," dedi Issa sırıtarak.

Yapacak işlerimiz vardı. Valerin'in mağlup askerlerinin terk ettiği kadınları ve çocukları güneye, vadi dışına yolladık, sonra ağaç barikatının bozulmamış kısmının yakınında müdafaa noktaları hazırladık. Arthur'un süvarileri yetişemeden, düşmanın büyük ordusunun bizi vadinin dışına püskürteceğinden korkuyordu Sagramor; bu yüzden o noktadaki zemini hazır etmek için büyük çaba harcadı. Adamlarım dinlenip uyumak istiyordu, ama uyumak yerine vadinin iki duvarı arasında sığ bir hendek kazdık. İnsanın düşeceği kadar derin bir hendek değildi, ama hücuma geçen mızrakçıların bizim mızrak hattımıza yaklaştıkları esnada yavaşlamasına hatta belki de tökezlemesine sebep olacaktı yine de. Ağaç barikatı hendeğin hemen arkasındaydı, güney istikametinde bu noktadan daha geriye çekilemezdik; burayı ölümüne müdafaa etmek zorundaydık. Düşmanın bıraktığı mızrakları devrilmiş ağaçların dibine tersten gömdürerek bir çit hazırlattı Sagramor. Gerekirse bu ilkel çitin arkasına geçip savunma yapabilmemiz için bir de açıklık bıraktık.

Adamlarımla birlikte şafakta indiğimiz o açık ve sarp tepeydi benim korkum. Gorfyddyd'in savaşçıları muhakkak vadinin içinden saldırırdı, ama köylü ordusu bizim sol cephemizi yıpratmak amacıyla tepelere yollanacaktı muhtemelen; üstelik Sagramor'un o tepeleri müdafaa etmek üzere görevlendireceği kadar adamı da yoktu. Nimue ise buna gerek olmadığını söyledi. Düşmana ait mızraklardan on tanesini aldı, sonra birkaç adamımın yardımıyla düşman cesetlerinden onunun kellesini kesti ve mızraklar ile kesik

kelleleri tepeye taşıdı. Tepenin üzerinde mızrakları diplerinden toprağa sapladı, kanlı kelleleri demir mızrak uçlarına oturttu ve ördüğü otları her bir kellenin üzerine ürkütücü bir süs olarak iliştirdi; bu örgülerin üzerindeki her düğüm bir tılsımdı. Sonra da geniş aralıklarla dizdiği mızrakların arasına ölüm simgesi olan porsuk ağacının dallarını yerleştirdi. Bir ruh duvarı oluşturmuştu Nimue: bir druidin yardımı olmadan hiç kimsenin aşmaya cüret edemeyeceği, tılsımlar ve büyülerle donanmış bir korkuluk – düşmanı kovacak bir korkuluk hazırlamıştı. Irmağın sığlaştığı noktanın kuzeyine de bir tane ruh duvarı hazırlamasını istedi Nimue'den Sagramor, ama Nimue bunu kabul etmedi. "Savaşçılar, druidlerle gelecektir," diye açıkladı, "ve ruh duvarına güler geçer bir druid. Ama toplama ordularında druid olmayacaktır." Tepeden inerken topladığı küçük, mor mineleri mızrakçılara dağıtıyordu Nimue; minenin muharebede insanı koruduğuna inanırdı savaşçılar. Bir tutamını da zırhımdan içeri attı.

Hıristiyanlar dualar etmek üzere toplandılar, biz Hıristiyan olmayanlar ise tanrılarımıza yakardık. Kimi askerler ırmağa para attıktan sonra, Nimue elini sürsün diye uğurlu tılsımlarını çıkardılar. Genelde tavşan ayağı taşıyorlardı, bir kısmı ise peri oku veya yılan taşı getirmişti. Peri oku dedikleri, ruhlar tarafından atılmış oklara ait çakmak taşından yapılma ok uçlarıydı; askerlerin gözünde pek kıymetliydi. Yılan taşları ise renkli taşlardı, Nimue bunları ırmağa atarak renklerini daha da parlatmış sonra da taşları sağlam gözüne dokundurmuştu. Ben de pullu zırhımı iyice göğsüme bastırdım ve Ceinwyn'in vermiş olduğu broşun hafifçe tenime battığını hissedince diz çöküp toprağı öptüm. Mithras'tan bana kuvvet, cesaret ve eğer öleceksem şanlı bir ölüm bahşetmesini dilerken alnımı ıslak toprağa yapıştırdım. Adamlarımdan kimi köyde bulduğumuz şıradan içiyordu, lakin ben su hariç hiçbir şey içmedim. Valerin'in adamlarının kahvaltı niyetine getirmiş oldukları yemeği yedik, sonra Nimue bir grup mızrakçının yardımıyla fare ve kurbağa yakalayıp öldürdü ve bunları ırmağın sığ olduğu noktanın ötesindeki yola yerleştirdi, yaklaşan düşmana kötü alametler sunmak amacıyla. Köyün arkasındaki ağaçlıklarda gizlenen bir adam bulmuştu Sagramor. Adam çobandı, bölgedeki arazi ile ilgili sorular sordu adama Sagramor; adamın söylediğine göre vadinin kuzey ucundaki ırmak kıyısını müdafaa etmeye çalışacak olursak, düşmanın bizi kuşatmak amacıyla bu tarafa geçebileceği başka bir sığ noktası daha vardı ırmağın. Bu diğer sığ nokta bizi şimdilik endişelendirmiyordu, yine de aklımızda tutacaktık bunu, çünkü en

kuzeydeki savunma hattımızı kuşatacakları bir yol sağlayabilirdi düşmana.

Yaklaşan savaştan ötürü tedirgindim, Nimue ise hiç korkmuyor gibiydi. "Korkacağım hiçbir şey yok," dedi bana. "Üç Yara'yı da taşıyorum, artık bana hiçbir şey zarar veremez." Vadinin kuzey ucunda, ırmağın sığlaştığı noktanın yakınında oturuyorduk yan yana. Burası bizim birinci savunma hattımız olacaktı, düşmanı vadiye, Arthur'un tuzağına çekmek üzere yavaş yavaş geri çekilmeye başlayacağımız yerdi. "Ayrıca," diye ekledi Nimue, "ben, Merlin'in himayesi altındayım."

"Burada olduğumuzu biliyor mu Merlin?" diye sordum.

Duraksadı, sonra başıyla tasdik etti. "Biliyor."

"Gelecek mi peki?"

Sanki cahilce bir soru sormuşum gibi kaşlarını çattı. "Ne yapması gerekiyorsa," dedi yavaş bir sesle, "onu yapacak."

"O halde gelecektir," dedim hevesle.

Nimue, sabırsızca başını iki yana salladı. "Merlin için yalnızca Britanya önemlidir. Britanya'nın Hikmeti'ne ulaşmada Arthur'un faydalı olacağına inanıyor, ama eğer Merlin bu işi Gorfyddyd'in daha iyi becereceğine kanaat getirirse inan ki Gorfyddyd'in yanında olacaktır o zaman."

Merlin de bana bunu ima etmişti Caer Sws'te, ama onun hırslarının benim kendi ümitlerim ve bağlı olduğum cepheden bu kadar uzakta olabileceğine inanamıyordum hala. "Peki ya sen?" diye sordum Nimue'ye.

"Beni bu orduya bağlayan tek bir mesele var," dedi, "o çözülür çözülmez özgür kalacak ve Merlin'e yardıma gideceğim."

"Gundleus," dedim.

Başıyla tasdik etti. "Gundleus'u sağ olarak teslim et bana Derfel," dedi gözlerime bakarak, "onu bana sağ getir, sana yalvarıyorum." Gözünün üzerindeki meşin yamaya dokundu, sonra sustu, çok istediği öcü almak üzere güç topluyordu. Kemik gibi soluk renkteydi yüzü yine, siyah saçı yanaklarının üzerinden dümdüz iniyordu. Lughnasa esnasında ortaya çıkmasına müsaade ettiği ruhundaki o yumuşaklık, yerini ürpertici bir karanlığa bırakmıştı; onu asla anlayamayacağımı düşünüyordum bu karanlığı hissettikçe. Nimue'yi seviyordum, Ceinwyn'i sevdiğime inandığım biçimde

değildi ama bu; insan güzel ve vahşi bir yaratığı, mesela bir kartalı ya da vaşağı nasıl severse ben de onu öyle seviyordum işte, onun hayatını ve düşlerini asla anlayamayacağımı biliyordum çünkü. Aniden yüzü asıldı. "Gundleus'un ruhuna sonsuza dek feryat ettireceğim," dedi yavaşça, "ruhunu en derin çukurlara oradan da hiçliğe fırlatacağım, ama hiçliğe asla ulaşamayacak Derfel, hiçliğin hududunda ıstıraplar içinde feryat edecek daima."

Gundleus'un başına gelecekleri işitince ürpermiştim.

Bir bağırtı işitince ırmağın diğer yanına baktım. Altı atlı bize doğru dörtnala geliyordu. Kalkan-duvarımızdaki askerler hemen ayağa kalkıp kalkanlarını kollarına geçirdiler, ancak atlıların başındaki adam Morfans'tı. Terlemiş atını mahmuzlayarak alelacele geliyordu, Arthur'un savaşçılarından sadece bu altısının sağ kaldığını düşünerek korktum.

Atlar ırmağın sığ noktasından su sıçratarak geçtiler; Sagramor ile birlikte o tarafa yürüdüm ben de. Morfans, ırmak kenarında atını durdurdu. "Dört kilometre uzakta," dedi nefes nefese. "Arthur, size yardım etmemiz için yolladı bizi. Tanrılar, yüzlerce piç herif var orada!" Alnındaki teri sildi, sonra sırıttı. "Yani bin kişi olsaydık bile yine yeter de artar onlardan alacağımız ganimet!" Yavaşça indi atından, gümüş savaş borusunu taşıdığını fark ettim, vakti gelince Arthur'u çağırmak üzere kullanacaktı bunu tahminimce.

"Arthur nerede?" diye sordu Sagramor.

"Emniyetli bir yerde gizlendi," diye teminat verdi Morfans, sonra zırhıma baktı, çirkin suratında şekilsiz bir sırıtma belirdi. "İnsanı yavaşlatıyor şu zırh, değil mi?"

"Bu üzerindeyken Arthur nasıl savaşabiliyor?" diye sordum.

"Gayet iyi savaşıyor Derfel, gayet iyi. Sen de iyi savaşacaksın." Omzumu sıvazladı. "Galahad'dan haber var mı?"

"Yok."

"O Hıristiyan Kral ve yüreksiz oğlu ne derse desin, Agricola bizi yalnız bırakmaz bu savaşta," dedi Morfans, sonra beş atlısı ile, onlara yol açan kalkan duvarımızın arasından geçti. "Birkaç dakika atları dinlendirelim."

Sagramor, miğferini başına taktı. Nümidyalının üzerinde tek parça bir zırh, siyah bir pelerin ve dize kadar uzanan çizmeler vardı. Demir miğferi zift ile siyaha boyanmıştı, sivri tepesi bu miğfere

tuhaf ve yabancı bir hava veriyordu. Genelde at üzerinde savaşırdı, ama bugün piyade olarak görev yapması Sagramor'u pek rahatsız etmiyordu yine de. Uzun bacakları ile kalkan duvarımızın önünde bir aşağı bir yukarı yürüyüp adamlarına cesur olmalarını bağırırken de hiçbir şekilde tedirgin ya da ürkek görünmüyordu.

Arthur'un o boğucu miğferini kafama geçirdim, çenemin altındaki miğfer kayışlarını bağladım. Lordumun kıyafetlerini böylece kuşandıktan sonra mızrak hattı boyunca yürüyerek adamlarımla konuştum; bu savaşın çetin olacağını, lakin kalkan-duvarımız sağlam kalır ise muhakkak zafer kazanacağımızı söyleyerek onları ikaz ettim. Tehlikeli derecede inceydi kalkan duvarımız, kimi noktalarda sadece üç adam kalınlığındaydı hatta, ama bu duvarı teşkil edenlerin tümü de iyi savaşçılardı. Benim adamlarım ile Sagramor'un mızrakçıları arasındaki hududa gelmiştim ki savaşçılardan bir tanesi saflardan çıktı. "Beni anımsadınız mı Lordum?" diye seslendi.

Bu adamın beni Arthur zannettiğini düşünerek zırhın yanak koruyucularını iki yana açarak yüzümü gösterdim, derken onu tanıdım. Griffid'di bu, Owain'in ikinci kumandanı, beni öldürmek üzere Lindinis'te yolumu kesen adam; Nimue'nin müdahalesi sayesinde kurtulmuştum o gün. "Griffid ap Annan," diye selamladım onu.

"Aramızda husumet var Lordum," dedi ve sonra da önümde diz çöktü. "Affedin beni."

Onu ayağa kaldırdım, kucakladım. Sakalı kırlaşmıştı, ama hala seneler evvelki o uzun suratlı, kederli adamdı. "Canımı size emanet ediyorum," dedim ona, "içim rahat."

"Ben de canımı size emanet ediyorum Lordum," dedi.

"Minac!" Eski silah arkadaşlarımdan birini daha tanımıştım. "Affedildim mi?"

"Affa ne hacet? O kadar büyük mesele var mıydı ki Lordum?" dedi; sorum karşısında utanmıştı.

"Büyük bir mesele değildi sahiden de," diyerek ferahlattım onu, "hiçbir biçimde yeminimi bozmamıştım ben, bu konuda yemin ederim."

Minac, öne çıktı ve beni kucakladı. Kalkan duvarımızın her yerinde bunun gibi küçük davalar tatlıya bağlanıyordu şu anda. "Neler yaptın?" diye sordum Griffid'e.

"Mütemadiyen savaştım Lordum. Ekseriyetle, Cerdic'in Saksonlarına karşı. O piçlerle olan savaşlarla kıyaslayınca bugün işimiz rahat aslında, yalnız bir mesele var." Tereddüt etti.

"Neymiş?" diye sordum.

"O, ruhlarımızı bize geri verecek mi Lordum?" diye sordu Griffid, Nimue'ye bakarak. Nimue'nin onları korkunç şekilde lanetlediği günü anımsamıştı.

"Tabii ki geri verecek," dedim ve Nimue'yi çağırdım. Nimue, Griffid'in ve Lindinis'te seneler evvel karşıma çıkıp beni tehdit eden tüm o adamların alnına dokundu; böylece lanet giderilmiş oldu. Nimue'nin elini öperek teşekkür etti hepsi de. Griffid ile yeniden kucaklaştım, sonra da tüm adamlarımın işitebilmesi için yüksek sesle konuştum. "Bugün," dedim, "ozanların kahramanlık türkülerine bin yıl yetecek kadar konu çıkaracağız! Ve bugün yeniden zengin adamlar olacağız!"

Neşe içinde bağırıp tezahürat ettiler. O kalkan duvarında öyle bir duygu seli vardı ki adamlardan kimi mutluluktan ağlıyordu. İsa'ya hizmet etmek kadar güzel bir şey yok bunu artık biliyorum, ama bir yandan da savaşçıların o silah arkadaşlığını öyle çok özlüyorum ki. O sabah, düşmanı beklerken, kendi aramızdaki tüm husumetler, tüm mesafeler kalkmış, bunun yerine gittikçe büyüyen yüce bir kardeş sevgisi kaplamıştı hepimizin içini. Kardeştik biz, yenilmezdik biz; asık suratlı Sagramor'un bile gözleri dolmuştu. Mızrakçılardan bir tanesi Britanya'nın yüce kahramanlık türkülerinden biri olan Beli Mawr'ın Savaş Türküsü'nü söylemeye başladı, tüm mızrak hattımız boyunca diğer güçlü sesler de içgüdüsel olarak şarkıya eşlik ediyordu. Kimi savaşçılar yere sapladıkları kılıçlarının yanında danslar yapıyor, kılıçlarının bir bu yanına bir diğer yanına adımlar atıp o meşin zırhlarının içinde beceriksizce zıplıyorlardı. Hıristiyan askerlerimiz kollarını açmış ilahiler söylüyorlardı, bizim tanrılarımıza yakardığımız gibi dua ediyordu onlar da kendi tanrılarına; kimi adamlar ise müziğe uygun bir şekilde mızraklarını kalkanlarına vurarak eşlik ediyorlardı.

Düşman göründüğünde biz hala onların kanını dökeceğimizi söylüyorduk türkümüzde. Mızraklı birlikler ardı ardına gelip o bulutlu ve kasvetli günde göz alıcı renkleriyle parıldayan kraliyet sancaklarının altındaki uzak araziye yayılırken biz, meydan okurcasına türküler söylüyorduk hala. Ve devam ettik söylemeye, kahramanlık türkülerimiz sel olmuş Gorfyddyd'in ordusuna meydan

okuyordu; kesinlikle aşık olduğuma inandığım kadının babasının ordusuna. Bu sebepten savaşıyordum ben zaten; sırf Arthur için değil, Caer Sws'e dönerek Ceinwyn'i görebilmemin tek yolunun zafer olduğunu bildiğim için de aynı zamanda. Ceinwyn'den hiçbir şey isteyemez, hiçbir umut bağlayamazdım, çünkü o bir prenses ben ise bir esir evladıydım; ama yine de o gün ölürsem çok şey yitireceğimi hissediyordum ömrümde ilk kez.

O kalabalık, ancak hantal ordunun ırmağın diğer kıyısında savaş pozisyonu alması bir saatten fazla sürdü. Irmaktan diğer tarafa sadece sığ noktadan geçilebilirdi, vakti geldiğinde geri çekilmeye zamanımız olacak demekti bu; ama şu an için düşman, bizim o sığ ırmak geçidini bütün gün müdafaa edeceğimizi sanıyordu muhtemelen, çünkü en iyi savaşçılarını saflarının ortasına toplamışlardı. Gorfyddyd de bizzat oradaydı; kartal nişanı yağmur altında ilerlediği için sancağın boyası akmıştı; sanki kanımız sıçramış gibiydi bu sancağa. Arthur'un sancakları –Kara Ayı ve Kızıl Ejder– hattımızın tam ortasında dalgalanıyordu; ben de burada duruyordum ırmağın sığ geçidine bakarak. Sagramor yanımdaydı, düşman sancaklarını sayıyordu. Gundleus'un tilki sancağı oradaydı, Elmet'in kızıl at sancağı da öyle, bunlar haricinde tanımadığımız bir sürü sancak daha vardı. "Altı yüz savaşçı var orada herhalde, değil mi?" diye tahmin yürüttü Sagramor.

"Dahası da var," diye ekledim.

"Olsun olmasın." Irmak geçidine doğru tükürdü. "Tewdric'in boğa sancağının olmadığını da görecekler şimdi." Pek nadir ortaya çıkan o tebessümlerinden biri belirdi Sagramor'un yüzünde. "Unutulmaz bir savaş olacak bu Lord Derfel."

"Bu savaşta sizinle omuz omuza çarpışacağım için memnunum Lordum," dedim şevkle; sahiden de öyleydi. Sagramor'dan daha yaman bir savaşçı yoktu, düşmanların yüreğine onun kadar korku salan kimse yoktu. Nümidyalı'nın ifadesiz yüzü ve o tüyler ürpertici kılıcı, Arthur'la karşılaşmaktan bile daha korkunçtu düşman için. Tuhaf ve yabancı bir işçiliğe sahip eğik bir kılıcı vardı Sagramor'un ve bu kılıcı korkunç bir hızla kullanırdı. Bir keresinde Sagramor'a neden Arthur'a bağlılık yemini ettiğini sormuştum,. "Çünkü benim hiçbir şeyim yokken," diye izah etmişti kısaca, "Arthur bana her şeyi bahşetti."

Gorfyddyd'in ordusundan iki druid öne çıkınca mızrakçılarımız sustu. Onların efsunlarını etkisiz kılacak tek Nimue vardı bizim

tarafta, yaklaşan adamları karşılamak üzere ırmak geçidinden karşı tarafa geçti Nimue. İki druid, tek gözleri kapalı ve tek kolları havada geliyorlardı. Biri Gorfyddyd'in büyücüsü Iorweth, diğeri ise uzun cüppesinde yaban tavşanı ve ay tasvirleri olan Tanaburs'tu. Üç druid geleneklere uygun bir şekilde birbirlerini öperek selamlaştılar; erkek druidler Nimue ile kısa bir şeyler konuştu, sonra Nimue ırmağın sığ noktasından bizim tarafa döndü. "Teslim olmamızı istediler," dedi Nimue küçümseyerek, "ben de onlara aynı şeyi teklif ettim."

"Güzel," diye haykırdı Sagramor.

Iorweth, tuhaf bir biçimde zıplaya zıplaya ırmağın karşı kıyısına yaklaştı. "Tanrılar adına sizleri selamlarım!" diye seslendi bize doğru, lakin hiçbirimiz cevap vermedik. Tanınmamak için miğferimin yanaklıklarını kapatmıştım tekrar. Tanaburs, asasının da yardımıyla ırmak kıyısında tek ayak üzerinde zıplıyordu. Iorweth ise kendi asasını kaldırarak bir şeyler daha söylemek istediğini belli etti. "Kralım, Powys Kralı ve Britanya'nın Ulu Kralı, Kral Gorfyddyd ap Cadell ap Brychan ap Laganis ap Coel ap Beli Mawr, sizlerin cesur ruhlarınızı öbür dünyaya yollamaktan bir şartla vazgeçecek. Yiğit savaşçılar, tek yapacağınız bize Arthur'u teslim etmek!" Iorweth, asası ile beni işaret etti, Nimue derhal tıslayarak koruyucu bir büyü yaptı ve havaya iki avuç toprak saçtı.

Hiçbir şey söylemedim; bu sessizliğimle ret cevabı vermiş oluyordum. Iorweth, asasını başının üzerinde döndürdü, bize doğru üç kez tükürdü, sonra o da Tanaburs gibi bizi lanetleyecek büyüler yapmak üzere ırmak kıyısında zıplamaya başladı. Druidlerini izlemek üzere yanında oğlu Cuneglas ve müttefiki Gundleus ile birlikte Kral Gorfyddyd, ırmağa doğru atıyla biraz yaklaştı; druidleri yamandı hakikaten. Gündüzleri canımızı, geceleri ruhumuzu alacak lanetler okudular. Kanımızı solucanlara, etimizi hayvanlara, kemiklerimizi acıya adadılar. Kadınlarımızı, çocuklarımızı, tarlalarımızı, hayvan sürülerimizi lanetlediler. Nimue bu sihirlerin hepsini etkisiz kıldı, ama yine de ürpermişti askerlerimiz. Aramızdaki Hıristiyanlar korkacak bir şey olmadığını söyledi, ama onlar bile istavroz çıkarmıştı onca lanet karanlık kanatlarla ırmağı geçip bize ulaşırken.

Druidler, bir saat boyunca lanetler okudu, tir tir titriyorduk. Nimue, kalkan hattımız boyunca yürüyerek askerlere dokundu, lanetlerin işlemediğini söyleyerek adamları ferahlatmaya çalıştı; ne var ki savaşçılarımız tanrıların gazabından koruyordu. O sırada

düşmanın mızrak hattı hücuma geçti. "Kalkanları kaldır!" diye komut verdi sertçe Sagramor. "Mızrakları doğrult!"

Irmağa elli adım kala durdu düşman, bir kişi yürüyerek öne çıktı saflarından. Valerin'di bu, şafaktaki muharebede vadiden def ettiğimiz şef. Elinde mızrak ve kalkanı ile ırmağın sığ olduğu noktaya kuzeyden yaklaşıyordu. Şafakta aldığı mağlubiyetin acısı yüzünden şimdi namını korumak zorundaydı. "Arthur!" diye seslendi bana. "Sen bir fahişe ile evlendin!"

"Sakın bir şey söyleme Derfel!" diye ikaz etti beni Sagramor.

"Bir fahişe ile!" diye bağırdı Valerin. "Bana vardığında bile, nice elden geçmişti o kadın. Kimlerin koynuna girdiğini sayayım mı? Onun kimlerle yattığını saymak bir saatten fazla sürer Arthur! Sen burada ölmek üzereyken o şu anda kime fahişelik ediyor acaba? Oturup seni beklediğini mi zannediyorsun? O fahişeyi iyi bilirim ben! Bacaklarını aralamıştır o şimdi bir adama, ya da belki iki adama!" Kollarını iki yana açtı, sonra kasıklarını öne arkaya salladı müstehcen bir şekilde. Mızraklı savaşçılarım yuhalayıp alay etmeye başladılar, ancak Valerin hakaretleri duymazlıktan geliyordu. "Tam bir fahişe!" diye bağırdı, "pis kokulu, nice elden geçmiş, kaşarlanmış bir fahişe! Fahişen uğruna mı savaşacaksın? Yoksa savaşmaya yüreğin yok mu artık? Fahişeni müdafaa et bakalım seni solucan!" Valerin, ırmağın sığ noktasından beline kadar suya girdikten sonra karşıya geçti ve bizim olduğumuz kıyıda, bana otuz kırk adım kala, pelerininden sular damlatarak durdu. Miğferimin göz boşluğundaki karanlığa baktı uzun uzun. "Fahişe diyorum, Arthur," diye tekrar etti, "karın bir fahişe." Tükürdü. Miğfersizdi, savaşta uğur getirsin diye uzun siyah saçlarına ökse otları iliştirmişti. Göğüs zırhı vardı, ama bundan başka bir zırh yoktu üzerinde. Kalkanında ise Gorfyddyd'in o kanatlarını açmış kartal nişanı işlenmişti. Bana güldü, sonra da bizim askerlere doğru seslendi. "Lideriniz fahişesi uğruna savaşıyor, peki siz niçin onun uğruna savaşıyorsunuz ki?"

Sagramor, bu hakaretleri duymazlıktan gelmem için bağırdı bana; ne var ki Valerin'in bu şekilde meydan okuması, zaten druidler yüzünden moralleri bozulmuş adamlarımı huzursuz ediyordu. Valerin'in, Guinevere'e bir kez daha fahişe demesini bekledim ve o kelimeyi tekrar işitir işitmez mızrağımı Valerin'e fırlattım. Üzerimdeki pullu zırhın darlığı yüzünden beceriksizce bir atış olmuştu. Mızrak Valerin'i sıyırdı ve ırmağa gömüldü. "Fahişe o kadın!" diye bağırdı Valerin ve savaş mızrağını doğrultarak bana doğru

koşmaya başladı. Hywel'in Gazabı'nı kınından çektim. Valerin'e doğru ancak iki adım ilerlemiştim ki rakibim hiddetli bir haykırışla mızrağını bana doğru savurdu.

Tek dizimin üzerine çöktüm, parlatılmış kalkanı mızrağın ucunu kafama ulaşmadan savuşturacak biçimde kaldırdım. Valerin'in ayaklarını görüyor, hiddet dolu kükremesini işitiyordum; Hywel'in Gazabı'nı kalkanımın altından daldırdım. Yukarı doğru hamle yaptığım kılıcın hedefe ulaştığını hissettim, ardından Valerin'in hızla gelen cüssesi kalkanıma çarptı ve beni yere devirdi. Kükremiyor, feryat ediyordu artık, çünkü kalkanın altından soktuğum kılıç fena bir yara açarak bağırsaklarına saplanmıştı. Hywel'in Gazabı'nın düşmana iyice daldığını anlamıştım, Valerin kalkanımın üzerine yığılırken kılıcım da ağırlaşmıştı çünkü. Tüm gücümle doğrularak onu kalkanımın üzerinden ittim, sonra da zorlanarak kılıcımı Valerin'in etinden çıkardım. Valerin yerde acı içinde sarsılır ve kanları etrafa saçılırken yanındaki mızrağın dibinde küçük bir gölü oluşmuştu. Bu haliyle bile kılıcını çekmeye çalışıyordu, ben ayağa kalkmaya çalışırken; kalktım, çizmemi göğsüne dayadım. Yüzü sararıyor, ürperiyordu Valerin, gözlerine ölümün pusu çöküyordu artık. "Guinevere bir hanımefendidir," dedim ona, "eğer bunu inkar edersen ruhun bana ait olur."

"O bir fahişe," dedi zar zor, dişlerinin arasından; sonra öksürdü, başını hafifçe iki yana salladı. "Boğa beni koruyor," diye eklemeyi başardı; o an anladım onun da bir Mithrasçıı olduğunu ve Hywel'in Gazabı'nı şiddetle sapladım. Kılıç, Valerin'in boğazını zorlanmadan yırttı ve bir anda açtığı yara ile canını aldı. Kan, kılıç boyunca fışkırdı. Valerin, ruhunu Cruachan'ın Mağarası'ndaki Kılıçlar Köprüsü'ne yollayan adamın Arthur olmadığını hiç fark etmemişti sanırım.

Askerlerimiz sevinçle bağırıp tezahürat ettiler. Druidlerin laneti ve Valerin'in adi hakaretleri yüzünden iyice bozulmuş olan moralleri düzelivermişti, ilk kanı döken taraf biz olmuştuk çünkü. Muzaffer adımlarla ırmağın kıyısına yürüdüm ve morali bozulmuş düşmana, Hywel'in Gazabı'nın kanlı ağzını gösterdim. Seçilmiş savaşçılarının mağlup olduğunu gören Gorfyddyd, Cuneglas ve Gundleus, atlarını çevirip ordularının yanına döndüler; adamlarım alaylı sözlerle korkak ve aciz olduklarını bağırdılar onlara.

Kalkan duvarına döndüğümde Sagramor başını bir kez öne eğerek karşıladı beni. Belli ki iyi savaştığımı ve beni takdir ettiğini

ifade ediyordu bu hareketi ile. "Bunu ne yapalım?" Valerin'in yerdeki cesedini işaret etti.

Cesedin üzerindeki mücevherleri Issa'ya toplattım, sonra iki adamım cesedi ırmağa attılar; sudaki ruhlar bu Mithrasçı kardeşimi hak ettiği ödüle taşısın diye dua ettim. Issa, bana Valerin'in silahlarını, altın kolyesini ve iki broş ile yüzüğünü getirdi. "Sizindir Lordum," diyerek bana sundu bu ganimetleri. Mızrağımı da bulup getirmişti üstelik ırmaktan.

Mızrak ve Valerin'in silahları hariç hiçbir şey almadım. "O altınlar senin olsun Issa," dedim, Ynys Trebes'ten döndüğümüz günlerde Issa'nın, kendi kolyesini bana vermek istediğini unutmam mümkün değildi.

"Bunu almayayım Lordum," dedi; Valerin'in yüzüğünü gösteriyordu bana. Ağır bir altın yüzüktü bu, güzel bir işçiliğe sahipti, hilalin altında koşan bir geyik tasviri işlenmişti üzerine. Guinevere'in nişanıydı bu, ayrıca yüzüğün iç kısmındaki altın yüzeyde kaba, ama derinden işlenmiş bir haç vardı. Sevgililerin taktığı yüzüklerdendi, akıllı Issa iyi fark etti bunu, diye düşündüm.

Yüzüğü aldım, acı çektiği seneler boyunca bunu parmağından çıkarmayan Valerin'i düşündüm. Ya da belki de acısının ve lekelenen şerefinin öcünü almak için yüzüğe sahte bir haç kazımıştı Valerin herkes Guinevere ile eskiden sevgili olduklarını zannetsin diye; bu da olabilirdi. "Arthur'un bundan asla haberi olmamalı," diye ikaz ettim Issa'yı, sonra da ağır yüzüğü ırmağa fırlattım.

"Neydi o?" diye sordu Sagramor, yanına gittiğimde.

"Hiçbir şey," dedim, "hiçbir şey. Bize kötü şans getirebilecek bir tılsımdı sadece."

O anda bir savaş borusu gürledi ırmağın karşı tarafında, yüzüğün ne manaya gelebileceği hususunda kafa patlatmaktan kurtulmuş oldum.

Düşman geliyordu.

Ozanlar hala anlatır o savaşı türkülerinde; lakin bir tanrılar bilir öyküyü süslemek üzere kattıkları nice ayrıntıyı nereden uydurduklarını, çünkü onların türkülerinde söylediği gerçek olsa, hiçbirimiz Lugg Vadisi'nden sağ çıkamazdık. Belki sahiden de öyleydi; her halükarda ümitsizce verilmiş bir savaştı. Aynı zamanda Arthur için bir mağlubiyetti, ama ozanlar bu kısmı pek anlatmazlar.

Kudurmuş mızrakçıların, sığ ırmak geçidine doğru akın akın gelmesi ile başladı Gorfyddyd'in saldırısı. Sagramor, ilerlememizi emretti, düşmanı ırmakta karşıladık, birbirine çarpan kalkanların tangırtısı vadi ağzında patlayan bir gök gürültüsüydü adeta. Düşman sayıca bizden üstündü, lakin sığ ırmak geçidinin darlığından ötürü tek koldan gelebiliyorlardı; bu yüzden yanlardaki adamlarımızı ortaya sevk edip merkezi güçlendirdik.

Biz ön saflardakiler mızraklarımızı bir kez saplama fırsatı bulduktan sonra çöküp kalkanlarımızın ardına sığındık ve düşman hattını itmeye başladık; arkamızdaki safı oluşturan askerler kafalarımızın biraz yukarısında savaşıyordu bu esnada. Kılıç şakırtısı, kalkanların tangırtısı, mızrakların tokuşması sağır ediciydi, a ölen pek azdı. İki kalkan duvarı birbirine kilitlendiğinde adam oldürmek zordur. Karşılıklı bir itişme müsabakasına döner iş. Düşman mızrak ucunuzu yakalar, geri kurtaramazsınız, kılıç çekecek bir açıklık bile yoktur, düşmanın ikinci sırası miğferlere ve kalkanların üzerine kılıç, balta ve mızrak darbeleri yağdırır mütemadiyen. En fena yaralanmalar, kalkanların arasından kılıç sokmayı başaran askerler yüzünden olur, ön saflar gitgide yaralılarla dolar, kan dökmeyi daha da zorlaştırır bu. Ancak taraflardan biri çekildiği zaman diğeri savaşın dalgalanması ile yıkılmış yaralıları öldürebilir. O ilk saldırıda biz galip gelmiştik; pek yaman savaştığımızdan değil elbet. Morfans, altı süvarisi ile saflarımızın arasından dalıp uzun süvari mızraklarını düşmanın çömelmiş savaşçılarına sapladığı için sadece. "Kalkanlar! Kalkanlar" diye bağırdı Morfans, altı

atın korkunç cüssesi ile öne doğru dalgalanıyordu kalkan hattımız. Arka saflardaki adamlarımız iri savaş atlarını düşmanın yağdırdığı mızraklardan korumak üzere kalkanlarını kaldırdılar, biz ön saftakiler ise ırmağa çömeldik, bir yandan da süvarilerin darbelerinden kurtulmuş olan düşman askerlerinin işini bitirmeye çalışıyorduk. Arthur'un parlatılmış kalkanının arkasına sığındım ve düşman hattında açılan her gediğe Hywel'in Gazabı'nı sapladım. Başıma iki tane şiddetli darbe aldım, neyse ki miğfer bunların ikisinin de hızını kesmişti; tabii sonraki bir saat boyunca kulaklarım çınladı yine de. Pullu zırhıma mızrak battı, ama saplanmadı. Mızrağın sahibini Morfans hakladı, bu adamın ölümüyle birlikte düşmanın morali de bozuldu, suları sıçrata sıçrata ırmağın kuzey kıyısına geri çekildiler. Saflarımızın yakınında kalmış birkaç adam hariç diğer tüm yaralılarını da götürdüler yanlarında; o birkaç adamı da biz geberttik ve sonra geri çekildik kendi tarafımızdaki kıyıya. Düşman altı askerimizi yollamıştı öbür dünyaya, bir düzine de yaralımız vardı. "Ön saflarda olmamalısın," dedi Sagramor, yaralılarımızın taşınmasını izlerken. "Arthur olmadığını görecekler."

"Arthur'un savaştığını görüyorlar işte," dedim, "halbuki ne Gorfyddyd, ne de Gundleus savaşıyor." Düşman krallar savaşı yakından izlemişlerse de, silahlarını kullanacak kadar yaklaşmamışlardı hiç.

Iorweth ve Tanaburs, Gorfyddyd'in askerlerine bağırarak onları kan dökmeleri için cesaretlendiriyor ve tanrıların bahşedeceği ödüllerle ilgili vaatlerde bulunuyorlardı. Fakat Gorfyddyd mızrakçılarını tekrar örgütlerken, lordları olmayan adamlardan oluşan bir grup, kendi başlarına hücum etmek üzere ırmağa daldı. Bu tür savaşçılar, servet ve makam kazanmak için böyle yiğitlik gösterilerine güvenirlerdi; otuz adam, ırmağın en derin noktasına ulaşır ulaşmaz hiddetle bağırarak hücuma geçtiler. Ya sarhoştular ya da savaş cinneti geçiriyorlardı, çünkü sadece otuz kişi ile bizim tüm kuvvetlerimize saldırıyorlardı. Başarırlarsa ödülleri toprak, altın, geçmiş suçların affı ve Gorfyddyd'in konağında lordluk makamı olacaktı, ama otuz kişi yetmezdi başarıya. Canımızı yaktılar elbet, ama bu esnada kendi canlarından da oldular. Kalkan tutan elleri savaşçı yüzükleri ile dolu yaman cengaverlerdi hepsi, ancak her biri bizden üç ya da dört kişi ile baş etmek zorundaydı. İçlerinden koca bir güruh, zırhımı ve miğferimdeki beyaz tüyü gördü, nam ve zafere giden en kestirme yol Arthur'u öldürmek olacağı için bana doğru koşturuyorlardı, ama Sagramor ve kurt kuyruklu mızrakçıla-

rım karşılarına çıkıp onlarla savaşmaya başladılar. İçlerinde iri bir adam, Sakson baltası taşıyordu. Sagramor, koyu renkli eğik kılıcıyla onu gebertti, sonra cansız parmaklardan baltayı alıp bir diğer düşman mızrakçısına fırlattı; tüm bunları yaparken bir yandan da kendine özgü o tuhaf savaş türküsünü söylüyordu ana dilinde. O güruhtaki son savaşçı, kılıcı ile bana saldırdı, biçercesine gelen darbeyi Arthur'un kalkanının ön yüzü ile karşıladım, Hywel'in Gazabı ile vurarak adamın kendi kalkanını yana savurdum, sonra da kasıklarının arasına tekmeyi bastım. İki büklüm çöktü, feryat bile edemeyecek kadar çok yanıyordu canı, derken Issa adamın ensesinden daldırdı kendi mızrağını. Bize saldıran bu adamların cesetlerinden zırhlarını, mücevherlerini aldık, cesetleri de bir sonraki saldırıya karşı barikat olsun diye ırmak kıyısına yığdık.

Çabuk geldi o saldırı, çetin geldi. İlki gibi bu üçüncü saldırı da akın akın gelen mızraklı savaşçılar tarafından yapılıyordu. Bu sefer onları kendi tarafımızdaki ırmak kıyısında karşıladık; düşmanın arka saflarındaki adamların itmesi yüzünden öndeki mızrakçılar cesetlere takılıp tökezliyordu. Tökezledikleri için bizim karşı saldırımızı savuşturamadılar, kızıla boyanmış mızraklarımızı öne doğru savururken zafer çığlıkları atıyorduk. Derken kalkanlar bir kez daha birbirine çarptı, ölen askerler feryat ediyor, tanrılarına yakarıyor, kılıçlar Magnis'teki örsler kadar gürültüyle çınlıyordu. Ön saflardaydım yeniden, düşman hattına öyle yakın bir yerde sıkışıp kalmıştım ki nefeslerindeki şıra kokusunu alıyordum. Adamlardan teki miğferimi kapıp kafamdan çıkarmaya teşebbüs etti ve bir kılıç darbesi ile eli koptu. Karşılıklı itme müsabakası tekrar başladı, bu sefer de düşman daha çok kişiyle yüklendiği için bizi geriletecek gibi oldu, ama Morfans'ın adamları bir kez daha süvari mızraklarını sapladılar ve düşman bir kez daha geri çekildi. Ozanlar ırmağın o gün kan rengi aktığını söylese de, bu doğru değildi; yine de ırmağın üzerinde ince demetler halinde süzülüp dağılan kanlar yok değildi.

"Bu piç heriflerle burada akşama kadar savaşabiliriz," dedi Morfans. Yaralı atı ile ilgilenmek üzere eğerden inmişti.

Başımı iki yana salladım. "Irmağın yukarı noktasında başka bir sığ geçiş var." Batıyı işaret ettim. "Kısa süre sonra mızrakçıları bu kıyıda olacak."

Düşman bizi kuşatmaya tahminimden de çabuk geldi. Çok geçmemişti ki sol cephemizde uyarı mahiyetinde bir bağırtı yükseldi;

batımızda düşman, ırmağı aşmıştı bile, bu kıyıdan bize doğru geliyordu şu anda.

"Artık geri çekilmenin vaktidir," dedi Sagramor. Sakalsız siyah suratında ter ve kan damlacıkları, gözlerinde ise mutluluk vardı, çünkü bu muharebe şairlerin kelimelerinin tasvire yetmeyeceği bir savaşa, sonraki kışlar boyunca savaşçıların puslu salonlarda yad edecekleri bir çarpışmaya dönüşüyordu yavaş yavaş. Yitirenler bile öbür dünyada savaşçılara ait konaklarda yer bulacaklardı bu savaşta. "Onları vadiye çekmenin vaktidir," dedi, sonra da geri çekilme emri verdi; tüm kuvvetlerimiz ağır ağır geri çekilmeye başladı; Romalılardan kalma binaların olduğu köyün yanından geçtik, yüz adım ötede durduk. Sol cephemiz vadinin sarp batı duvarı sayesinde emniyetteydi, sağımız ise ırmağa kadar uzanan bataklık ile korunuyordu. Buna rağmen ırmak kıyısındakine kıyasla daha kötüydü vaziyetimiz, çünkü kalkan duvarımız fena halde incelmişti ve düşman, duvarımızın herhangi bir noktasına rahatlıkla saldırabilirdi.

Askerlerini ırmaktan geçirip yeni bir kalkan hattı kurmak Gorfyddyd'in bir saatini aldı. İkindi olmuştu tahminimce; Galahad'ı veya Tewdric'in askerlerini görme umuduyla arkama baktım, ama gelen yoktu. Nimue'nin ruh duvarının cephemizi koruduğu batıdaki tepenin boş olmasına ise memnundum; ama Gorfyddyd'in o tepelere asker yollamaya ihtiyacı yoktu zaten, ordusundaki savaşçıların sayısı had safhaya ulaşmıştı artık. Branegonium'dan yeni takviye birlikler gelmişti, Gorfyddyd'in kumandanları yeni gelenleri kendi kalkan duvarlarına yerleştiriyorlardı. Bölük komutanlarının uzun mızraklar yardımıyla safları hizalamalarını izledik; onlara meydan okurcasına bağırmamıza rağmen, hepimiz biliyorduk ki ırmakta geberttiğimiz adamların on katı asker gelmişti şimdi. "Onları burada tutmamız imkansız," dedi Sagramor, gittikçe kalabalıklaşan düşman kuvvetlerini izlerken.

Tam Sagramor geri çekilme emrini verecekken, Gorfyddyd, atını bize doğru sürmeye başladı. Tek başına geliyordu, oğlu bile yoktu yanında; sadece bir mızrak ve kınındaki kılıcı ile geliyordu, kalkan tutacak kolu yoktu çünkü. Ceinwyn ile nişanlandığı hafta Arthur'un iade etmiş olduğu altın işlemeli miğferinin üzerinde kanatlarını açmış altın bir kartal vardı. Kara pelerini atının arkasından sarkıyordu. Sagramor, gürleyerek bana olduğum yerde kalmamı söyledi, sonra da Kral'ın karşısına çıkmak üzere atını sürdü.

Dizgin kullanmak yerine atına bir şeyler söyledi Gorfyddyd; hayvan munis bir şekilde, Sagramor'a iki adım kala durdu.

Gorfyddyd, mızrağının dibini yere dayadı, miğferinin yanaklıklarını iki yana açtı ve o hırçın suratını ortaya çıkardı. "Sen Arthur'un kara zebanisisin," dedi Sagramor'a, şerden korunmak için tükürdü sonra da. "Demek fahişe düşkünü Lordun senin kılıcının arkasına gizleniyor." Gorfyddyd tekrar tükürdü, bana doğru bu sefer. "Niçin konuşmuyorsun Arthur?" diye bağırdı, "Dilini mi yuttun?"

"Lordum Arthur," diye cevap verdi Sagramor o ağır lehçesi ile, "nefesini yormak istemiyor, bağıra bağıra zafer şarkıları söyleyecek çünkü yakında."

Gorfyddyd uzun mızrağını kaldırdı. "Ben tek kolluyum bak," diye bağırdı bana doğru, "ama seninle savaşacağım yine de!"

Ne bir söz söyledim, ne de yerimden kımıldadım. Arthur'un sakat bir adamla asla teke tek savaşmayacağını bilirdim, ama böyle bir vaziyette Arthur'un asla sessiz kalmayacağını da bilirdim. Arthur olsa, şimdiye çoktan barış teklifinde bulunmuştu Gorfyddyd'e.

Gorfyddyd, barış istemiyordu ama. Gorfyddyd, kan dökmek istiyordu. Hattımızın önünde at sürdü bir aşağı bir yukarı, atını dizleri ile dürtmek suretiyle hızlandırıyor ya da yavaşlatıyor, bu esnada adamlarıma bağırıyordu. "Lordunuz bir fahişeden vazgeçemiyor diye siz burada canınızdan oluyorsunuz. Kasıkları ıslak bir fahişe yüzünden siz ölüyorsunuz! Kızışmış ve hiç doymak bilmeyen bir orospu yüzünden ölüyorsunuz! Ruhlarınız lanetlenecek! Benim ölen savaşçılarım öbür dünyada ziyafet masasına oturdu bile, halbuki sizin ruhlarınız onların zar kupası olacak sadece. Peki ama niye öleceksiniz ki? Şu herifin kızıl saçlı fahişesi uğruna mı?" Mızrağı ile beni işaret etti, sonra atını doğrudan üzerime sürdü. Geriledim, aksi halde miğferimdeki yarıklardan gözlerimi görecek ve benim Arthur olmadığımı anlayacaktı; mızraklı savaşçılarım etrafımda koruyucu bir duvar oluşturdular derhal. Gorfyddyd, korkaklık olarak yorumladığı bu hareket karşısında güldü. Atı, mızrakçılarımın ulaşabileceği kadar yakında idi; ancak Gorfyddyd mızraklardan korkmuş görünmüyordu hiç. Bana doğru tükürdü, "Karı!" diye seslendi bana, en ağır hakareti ederek, sonra sol ayağı ile atını dürttü, hayvan döndü ve Gorfyddyd'in ordusuna doğru koşmaya başladı.

Sagramor bize döndü, kollarını kaldırdı. "Geri!" diye bağırdı, "barikata doğru, geri! Çabuk! Hadi! Geri!"

Arkamızı düşmana dönüp koşmaya başladık, iki sancağımızın geri çekilmeye başladığını gören düşman tarafında büyük bir gürültü koptu. Kaçtığımızı zannederek saflarını terk edip peşimize düştüler, ama çok mesafe vardı aramızda; Gorfyddyd bize ulaşamadan evvel barikatın arasındaki boşluktan sızmıştık bile. Devrilmiş ağaçların arasındaki açıklıktan geçen yolun dibindeki mızrak çitlerimizin gerisine yayıldı hattımız, ben ise hattın tam ortasında, Arthur'un durması gereken noktaya geçtim.

Açıklığın önüne kasıtlı olarak hiç engel koymamıştık, Gorfyddyd'in hücumları o noktaya yoğunlaşsın da sağ ve sol cephelerimiz biraz rahatlasın diye. Arthur'un iki sancağını da oraya diktim ve hücumu beklemeye koyuldum.

Dağılmış mızrakçılarına kükreyen Gorfyddyd, yeni bir kalkan duvarı kurulmasını emretti. Düşmanın sağ kanadına Kral Gundleus, sol cephesine ise Prens Cuneglas kumanda ediyordu. Bu diziliş gösteriyordu ki Gorfyddyd tuzağımıza düşmeyecekti.

"Burada duracaksınız!" diye bağırdı Sagramor, mızraklı savaşçılarımıza. "Sizler savaşçısınız! Savaşçılığınızı ispat etme vakti geldi! Burada kalacak, burada kan dökecek ve burada galip geleceksiniz!" Morfans, yaralı atını zorlamak pahasına batıdaki tepenin bir kısmını çıkarak kuzeye bakmıştı, Arthur'u çağıracak boruyu öttürme vaktinin gelip gelmediğine karar vermeye çalışıyordu; ne var ki düşmanın takviye kuvvetleri ırmağın sığ noktasından gelmeye devam ediyordu halen, bu yüzden gümüş boruyu dudaklarına götürmeden geri geldi Morfans.

Bizimkisinin yerine Gorfyddyd'in borusu gürledi ama. Borunun boğuk sesi ile birlikte bir düzine çıplak adam düşman saflarından fırlayıp bizim hattın merkezine doğru koşmaya başladı. Bu adamlar, canlarını tanrılara emanet ettikten sonra şıra, alıç suyu, adamotu ve güzelavratotundan oluşan bir karışımla kendilerini sarhoş ederdi. Bu karışım insanı korkusuz kılar, ama bir yandan da hayaller, kabuslar gösterirdi. Deli, sarhoş ve çıplaktılar, fakat aynı zamanda tehlikeliydiler de bu tür adamlar, çünkü tek emelleri düşman kumandanını öldürmekti. Bana doğru koştular, çiğnedikleri efsunlu otlar yüzünden ağızları köpürüyordu, mızraklarını kaldırmışlardı.

Kurt kuyruklu savaşçılarım, onları karşılamak üzere öne çıktılar. Çıplak adamlar ölümden korkmuyordu, mızrak uçlarını mutlulukla kucaklayacakmışçasına kendilerini mızrakçılarıma doğru fırlattılar.

Bu vahşi adamlardan birinin gözlerini tırmaladığı ve yüzüne tükürdüğü bir savaşçım gerilemek zorunda kaldı. O ifriti Issa hakladı; neyse ki başka bir tanesi en iyi askerlerimden birini öldürmeyi başardı bu esnada ve ardından bacaklarını açıp kollarını havaya kaldırarak elinde kanlı mızrağı ile zaferini böğürerek duyurdu. Askerlerimin tümü de tanrıların artık bizim tarafımızda olmadığına inanmaya başlamıştı; derken Sagramor o çıplak adamın karnını parçaladı ve daha ceset yere düşmeden kellesini yarı yarıya kopardı. Bağırsakları dökülmüş çıplak cesedin üzerine, sonra da düşmanın kalkan duvarına doğru tükürdü. Düşmanın kalkan duvarı, saflarımızın ortasındaki karışıklığı görünce hücuma geçti.

Akın akın gelen mızrakçılar tam hedefe çarptı, alelacele oluşturduğumuz merkezimiz bu darbeyi karşıladı. İnce hattımız geriye doğru esnedi, bir dal gibi büküldü, ama nasıl becerdiysek dağılmamayı başardık. Coşkuyla birbirimize bağırıyor, tanrıların adını haykırıyor, kılıçlarımızı ve mızraklarımızı savuruyorduk düşmana; bu arada Morfans ve süvarileri kalkan duvarımızın bir o ucuna bir bu ucuna yetişiyor, düşmanın duvarı aşacak gibi olduğu noktalarda mücadelenin ortasına dalıyordu. Kalkan duvarımızın sağ ve sol cepheleri barikat tarafından korunduğu için oradakilerin işi nispeten kolaydı, ama merkezde çetin bir savaş veriyorduk. Savaş cinnetine girmiştim artık, savaşın o baş döndürücü hazzı içinde kendimi kaybetmiştim. Mızrağımı bir düşman askerine kaptırdım, Hywel'in Gazabı'nı çektim, ama kılıcımla ilk darbeyi indirmeden evvel bekledim bir düşman savaşçısına ait kalkanın Arthur'un parlatılmış gümüş kalkanına kuvvetle inmesini. İki kalkan birbirine çarptı, o anda düşmanın suratı göründü, Hywel'in Gazabı'nı öne doğru sapladım, kalkanın üzerine baskı yapan kuvvet azaldı. Adam yere yığıldı; cesedi, silah arkadaşlarının aşması gereken bir engel teşkil ediyordu artık.

Issa, adamlardan birini gebertti, ama o esnada kalkan tutan koluna bir mızrak saplandı, kıyafetinin kol kısmı kan içinde kalmıştı. Savaşmaya devam etti. Gorfyddyd'in kalkan duvarında bir gedik açabilmek için çılgınca savuruyordum kılıcımı, demin ölen düşmanımın olduğu noktada. Kral'ı bir kez gördüm, atının üzerinden, benim kükreyerek kılıç savurduğum noktaya bakıyor ve canımı almaları için savaşçılarını yüreklendiriyordu. Kimisinde vardı bu yürek, kahramanlık türkülerine konu olmak istiyorlardı çünkü. Gel gelelim sadece ceset olabildiler. Hywel'in Gazabı kanla kaplanmış-

tı, sağ elim kandan yapış yapış olmuştu, pullu ağır zırhımın koluna da bulaşmıştı hatta; neyse ki bana ait değildi o kanlar.

Hattımızın, devrilmiş ağaçlar tarafından korunmayan merkezi dağılacak gibi oldu bir sefer, Morfans'ın süvarilerinden ikisi atlarıyla hemen yetişip gediği kapadılar. Atlardan biri öldü; yola yığılmış can verirken kişniyor, toynaklarını savuruyordu. Hemen ardından kalkan duvarımız toparlandı; karşılıklı iki hattın arasına yığılmış ölmüş veya ölmek üzere olan askerler yüzünden yavaş yavaş sıkışmaya başlayan düşmanı ittirmeye başladık. Tiz çığlıklar atıp lanetler savuran Nimue ise arkamızdaydı.

Düşman geri çekildi, biraz nefes alma fırsatı bulduk nihayet. Kana, çamura bulanmıştık hepimiz, soluk soluğa kalmıştık. Kılıç tutan, mızrak tutan kollarımız bitkin düşmüştü. Silah arkadaşlarımızın durumları ile ilgili haberler ağızdan ağıza dolaştı saflarda. Minac ölmüştü, şu asker yaralıydı, o asker ölmek üzereydi. Savaşçılar, kalkan duvarında yan yana çarpıştıkları dostlarının yaralarını sardı ve sonra da birbirlerini, kendi canları pahasına koruyacaklarına dair yemin ettiler. Omzumda sürtüne sürtüne yaralar açmış olan Arthur'un ağır zırhının baskısını biraz olsun hafifletmeye çalıştım ben de bu arada.

Düşman daha temkinliydi artık. Bizimle karşılaşmış yorgun askerler, kılıç darbelerimizi tatmış ve bizden korkulacağını öğrenmişlerdi; yine de bir kez daha saldırdılar. Bu kez Gundleus'un kraliyet muhafızları hücum etti merkezimize. Önceki saldırıdan kalma ölmüş veya ölmek üzere olan adamlardan oluşan yığının orada karşıladık onları. Bu kanlı ve korkunç tümsek sayesinde kurtulduk üstelik, çünkü düşman mızrakçıları bir yandan ceset yığınlarına tırmanıp bir yandan kendilerini korumayı beceremediler. Ayak bileklerini kestik, bacaklarını parçaladık ve onlar yere düşüp bu kanlı tepeyi biraz daha yükseltirken mızraklarımızı sapladık. Irmak geçidinin üzerinde havada daireler çizen kara kuzgunlar vardı; kanatlarını hafifçe çırptılar o grimsi boz semalarda. Norwenna'yı Gundleus'un kılıcına teslim eden hain Ligessac'ı gördüm birden, kılıcımla ona doğru bir yol açmaya çalıştım kendime. Ancak savaşın dalgalanması, Hywel'in Gazabı'nın uzağına sürükledi onu. Derken düşman yine geri çekildi; birkaç adamıma boğuk sesimle bağırarak tulumlarla ırmaktan su getirmelerini emrettim. Susamıştık hepimiz, ter dökmüştük, kanımız akmıştı. Kılıç tutan elimdeki bir çizik hariç yara almamıştım. Çok eskiden o ölüm çukurundan sağ çıkmama bağlardım hep savaşlarda böyle şanslı oluşumu.

Düşman, ön saflarını yeni askerlerle takviye etmeye başladı. Kimisi Cuneglas'ın kartal nişanını, kimisi Gundleus'un tilkisini, birkaçı ise kendi nişanlarını taşıyordu. Arkamdan neşeli bağırtılar yükseldi birden, Romalı üniformalarını kuşanmış Tewdric'in askerlerini görme umuduyla döndüm, ancak terlemiş bir atın üzerinde gelen Galahad'dı bu sadece. Hattımızın gerisinde durdu, atından öyle bir aceleyle indi ki düşüyordu neredeyse. "Çok geç kalmış olabileceğimden korkmuştum," dedi.

"Geliyorlar mı?" diye sordum.

Duraksadı, daha o söylemeden ben anlamıştım tek başımıza kaldığımızı. "Hayır," dedi bir müddet sonra.

Bir küfür savurdum, dönüp düşmana baktım. Son saldırıdan sadece tanrıların yardımıyla kurtulabilmiştik, ama daha ne kadar dayanırdık; işte onu da ancak tanrılar biliyordu. "Hiç kimse gelmiyor mu?" diye sordum acı bir sesle.

"Belki birkaç kişi gelir." Alçak bir sesle verdi bu kötü haberi Galahad. "Tewdric, akıbetimizin mutlak felaket olduğunu düşünüyor; Agricola, bize yardım etmeleri gerektiğini söylüyor, Meurig ise ölüme terk edilmemiz gerektiğini. Hepsi bu konuyu görüşüyor şu anda; yine de, ölmek isteyenlerin benim peşimden buraya gelebileceğini söyledi Tewdric. Belki gelen vardır, ne dersin?"

Birileri gelsin diye dua ettim, çünkü Gorfyddyd'in köylü ordusunun bir kısmı batı tepesine varmıştı bile, neyse ki o düzensiz ordudan kimse Nimue'nin diktiği ruh duvarını aşmaya cesaret edememişti henüz. İki saat daha dayanabiliriz, ondan sonra işimiz bitik, diye düşündüm; ama Arthur bundan evvel yetişirdi elbet. "İrlandalı Karakalkanlardan hiç iz yok mu?" diye sordum Galahad'a.

"Tanrıya şükür yok," dedi, her şeyin ters gittiği bir günde küçük bir inayetti bu bizim için. Ayrıca Galahad'ın gelişinden yarım saat sonra sayıları az da olsa bir takviye kuvvete kavuştuk nihayet. Kuzeye, bizim yorulmuş kalkan duvarımıza doğru yedi adam geliyordu yürüyerek; savaş takımlarını kuşanmış, ellerinde mızraklar, kalkanlar ve kılıçlarla yedi adam. Kalkanlarının üzerinde, düşmanımız Kernow'un şahin nişanı vardı. Ama düşman değildi bu adamlar. Prens Tristan'ın kumandasında altı tane tecrübeli, yaman savaşçı geliyordu.

Sevinçli karşılamaların ardından geliş sebebini açıkladı Tristan. "Geçmişte Arthur benim namıma savaşmıştı, ben de onun namına savaşarak bu borcumu ödemeyi istiyordum uzun zamandır."

"Canınızla ödeyebilecek misiniz peki bu borcu?" diye sordu Sagramor acı bir sesle.

"Arthur da kendi canını ortaya koymuştu benim için," demekle yetindi Tristan. Uzun boylu ve yakışıklı bir adam olarak anımsıyordum Tristan'ı, ama seneler Prens'in yüzünde bir yorgunluk izi bırakmıştı; pek çok üzüntü yaşamış birinin yüzüydü bu. "Babam," diye ekledi esefle, "buraya geldiğim için beni asla affetmeyecek belki; ama eğer gelmeseydim, ben kendimi asla affetmezdim."

"Sarlinna nasıl?" diye sordum ona.

"Sarlinna mı?" Caer Cadarn'a gelerek Owain'in foyasını ortaya çıkarmış olan o küçük kızı anımsaması birkaç saniye sürdü. "Ha, Sarlinna! Evlendi. Bir balıkçı ile." Tebessüm etti. "Kedi yavrusunu sen getirmiştin ona, değil mi?"

Tristan ve adamlarını merkeze yerleştirdik, bu savaş meydanındaki en şerefli noktaya, lakin düşmanın bir sonraki saldırısı merkeze değil sağ ve sol cephemizi koruyan ağaç barikatına oldu. Sığ siper ve barikattaki ağaçların birbirine dolanmış dalları düşmanın işini zorlaştırdı bir süre, ama sonra çabucak öğrendiler devrilmiş ağaçlar vasıtasıyla kendilerini nasıl koruyacaklarını, hatta bazı noktalarda barikatı aştılar ve hattımızı bir kez daha geriye doğru zorladılar. Ama bir kez daha dayandık onlara karşı; eskiden düşmanım olan Griffid, Gundleus'un seçilmiş savaşçısı Nasiens'i geberterek nam kazanmış oldu. Kalkanlar birbirine çarpıp duruyordu. Mızraklar kırıldı, kılıçlar parçalandı, kalkanlar yarıldı yorulmuş olanlar, bitkin düşmüş olanlarla savaşırken. Morfans, yorgun atını o tehlikeli dik tepeden yukarı sürerken, tepenin üzerinde düşmanın köylü ordusu, ruh duvarının ötesinden onu izliyordu. Morfans, kuzeye baktı, biz ise ona bakıyor ve artık şu boruyu öttürmesi için dua ediyorduk. Uzun süre baktı kuzeye, düşmanın tüm kuvvetlerinin vadideki tuzağımıza girdiğine kanaat getirmiş olacak ki gümüş boruyu ağzına götürdü ve savaşın gürültüsünü bastırarak yankılandı Arthur'u çağıracak o güzelim ses.

Hiçbir boru sesi bunun kadar mutlu etmemişti bizi. Tüm hattımız öne doğru dalgalandı, yıpranmış kılıçlar taze bir kuvvetle inmeye başladı düşmana. O gür ve berrak sesi ile bir kez daha öttü boru, sonra bir daha; kan dökmeye çağıran bir avcı borusu gibi ve

her ötüşünde savaşçılarımız bastırdı, devrilmiş ağaçların dallarını aşıp düşmana kılıç ve mızrak darbeleri indirerek; tuzak kokusu almış düşman ise bir yandan kendini savunuyor, bir yandan da vadiye bakıp duruyordu.

Gorfyddyd, adamlarına bağırarak kalkan duvarımızı hemen parçalamalarını emretti; kendi kraliyet muhafızlarının öncülüğünde merkezimize saldırdılar. Arthur'a borcunu ödeyen Prens'e tabi Kernowlu savaşçıların attığı savaş naralarını işittim. İki eliyle bir kılıcı kavramış Nimue, mızrakçılarımız arasındaydı. Geri gitmesi için bağırdım ona, ama kana susamıştı adeta ruhu, tam bir ifrit gibi savaşıyordu. Nimue'nin tanrılar tarafından korunduğunu bilen düşman, korkuyordu ondan, onunla savaşmak yerine önünden çekiliyordu askerler; buna rağmen Galahad'ın Nimue'yi savaştan uzaklaştırmasına memnun oldum yine de. Savaşa geç katılmış olmasına rağmen öyle bir coşkuyla savaşıyordu ki Galahad, düşmanı o yaralı ve ölü adamların yattığı yığından püskürtmeyi başarmıştı.

Boru son bir kez daha öttü ve nihayet Arthur hücuma geçti.

Irmağın sığlaştığı noktanın kuzeyinde gizlendikleri yerden çıkmıştı zırhlı ve mızraklı süvarileri, su sıçrata sıçrata yıldırım gibi geliyordu şu anda atları. Savaşın başında ölmüş adamların cesetlerini ezip geçtiler; düşmanın geri birliklerine ulaştıkları an o ışıldayan mızrakları ile saldırı pozisyonuna geçtiler. Toynaklarına demir çakılmış savaş atları, Gorfyddyd'in ordusunun ortasına daldığında askerler saman çöpü gibi saçılmaya başladılar. Mızraklı savaşçıları iki ayrı koldan yarıp ilerleyecek şekilde iki gruba ayrılmıştı Arthur'un süvarileri. Hücum ettiler; mızraklarını, geberttikleri adamların gövdesinde bıraktılar ve kılıçlarını çekip öldürmeye devam ettiler.

Ve bir an, kısa, ama mucizevi bir an için, inanıverdim düşmanın pes edeceğine; ne var ki tehlikeyi gören Gorfyddyd, kuzeye bakan yeni bir kalkan duvar oluşturulmasını emretti hemen. En gerideki adamlarını feda edecek ve orta saflardaki adamları ile yeni bir mızrak hattı oluşturacaktı. Sağlam bir şekilde dayandı bu yeni hat. Arthur'un atlarının bile sağlam bir kalkan duvarına saldıramayacağını bana uzun zaman evvel söylemiş olan Owain haklı çıkmıştı. Atlar, kalkan duvarına saldırmadı. Cuneglas'ın ordusunun üçte birine ölüm ve korku saçmıştı Arthur; ne var ki bu ordunun diğer askerleri düzgün bir hat oluşturarak Arthur'un bir avuç süvarisine meydan okumaktaydı şu anda.

Ve düşman bizden daha kalabalıktı hala.

Ağaç barikatının arkasındaki hattımız iki sıraydı sadece, hatta kimi noktalarda tek sıra. Arthur, kılıcıyla düşmanın arasından bize ulaşacak bir yol açamamıştı; atlara bakan kalkan duvar bozulmazsa bunun asla mümkün olamayacağının farkındaydı Gorfyddyd de. Adamlarının üçte birini Arthur'un merhametine terk edip o kalkan duvarını kurduktan sonra kalan askerleri ile bir kez daha Sagramor'un kalkan duvarına doğru döndü. Arthur'un taktiklerini anlamış ve bunları başarısızlığa uğratmıştı, mızrakçılarını taze bir güvenle sürebilirdi artık üzerimize; yalnız bu sefer hattımızın her noktasına hücum etmek yerine bizi soldan kıstırmak üzere vadinin batı duvarının dibine yoğunlaştırdı saldırılarını.

Sol kanadımızdaki adamlar yaman savaştı; can aldılar, can verdiler... hiç kimse o noktayı uzun süre savunamazdı zaten, ürkütücü ruh duvarının aşağılarında tepenin alçak bayırına tırmanan Gundleus'un Silurialı savaşçıları bizi kuşattı neticede. Çok vahşi bir saldırı olmuştu, müdafaası da bir o kadar korkunç. Morfans'ın kalan süvarileri Silurialıların üzerine atıldı, Nimue lanetler okudu, Tristan'ın getirdiği adamlar kahramanlar gibi savaştı, ama sayımız iki kat fazla olsaydı bile yine mani olamazdık düşmanın bizi kuşatmasına. Çöreklenen bir yılan gibi kıvrılmış kalkan duvarımız, ırmak kıyısına doğru yığıldı, savunma pozisyonu alarak yarım daire oluşturduk iki sancağın ve buraya taşımayı başardığımız birkaç yaralımızın etrafında. Korkunç bir andı. Kalkan duvarımızın parçalandığını, dağılmış adamları düşmanın katlettiğini gördüm ve diğerleri ile birlikte sağ kalanların ümitsizce üşüştüğü noktaya doğru koştum ben de. Basit bir kalkan duvarı oluşturduk alelacele; Gorfyddyd'in muzaffer kuvvetlerinin kaçan adamlarımızı yakalayıp öldürmesini izlemekten başka hiçbir şey yapamazdık. Tristan, Galahad ve Sagramor, sağ kalanlar arasındaydı, ama pek teselli sayılmazdı bu; çünkü savaşı kaybetmiştik... artık tek yapabileceğimiz kahramanlara yaraşır bir şekilde ölmekti.

Vadinin kuzey tarafında Arthur, kalkan duvarının önündeydi hala, güneyde ise bütün gün boyunca düşmana karşı durmayı başarmış duvarımız parçalanmış ve kuşatılmıştı. Savaşa iki yüz kişi girmiştik, şu anda ise yüzden biraz fazlaydı sayımız.

Prens Cuneglas, teslim olmamızı istemek üzere atını bize doğru sürdü. Babası, Arthur'un karşısındaki adamlara komuta ediyordu; Sagramor'un kalan mızrakçılarını yok etme işini oğluna ve Kral Gundleus'a devretmekten memnundu Powys Kralı. Cuneglas, a-

damlarıma hakaret etmedi en azından. Hattımıza on iki adım kala atından indi ve elini kaldırarak barış için geldiğini gösterdi, silah yoktu elinde. "Dumnonialı askerler!" diye seslendi. "Yiğitçe savaştınız hepiniz, ama şu saatten sonra savaşmak ölümünüzle neticelenecektir. Ben ise size yaşama fırsatı sunuyorum."

"Yiğit askerlere teslim olmalarını söylüyorsun, ama sen o kılıcını daha bir kez bile kullanmadın bugün," diye bağırdım Cuneglas'a.

"Savaşmaya korkuyorsunuz, öyle mi?" diye alay etti Sagramor, çünkü şu ana dek ne Gorfyddyd'i, ne Gundleus'u, ne de Cuneglas'ı görmüştük kendi kalkan duvarlarının önünde. Prens Cuneglas'ın birkaç adım gerisinde atının üzerinde kurulmuştu Kral Gundleus. Nimue, ona lanetler savuruyordu, ama Gundleus onu fark etmiş miydi bilmiyorum. Fark ettiyse bile pek çekinmiyordu muhtemelen, çünkü hepimiz kuşatılmıştık, işimiz bitmişti.

"İstersen hemen şimdi çık karşıma!" diye bağırdım Cuneglas'a. "Teke tek savaşalım, cesaretin varsa."

Cuneglas, acıyarak baktı bana. Her yerim kana bulanmış, çamurla kaplanmıştı, ter içindeydim, yaralıydım ve canım yanıyordu; kendisi ise kartal tüyleri bezeli miğferi ve üzerindeki pullu zırhı ile son derece soylu ve zarif görünüyordu. Yarım bir tebessüm belirdi yüzünde. "Senin Arthur olmadığını biliyorum," dedi, "çünkü onu at üstünde gördüm, ama her kimsen şunu bil ki asilce savaştın. Sana yaşama şansı sunuyorum."

Başımı sıkıştırıp ter içinde bırakan miğferi çıkararak yarım dairemizin ortasına fırlattım.

"Beni tanıyorsunuz Prens Hazretleri," dedim.

"Lord Derfel," diyerek beni selamladı. "Lord Derfel Cadarn, eğer sizin ve adamlarınızın can güvenliği konusunda bizzat ben teminat verirsem teslim olur musunuz?"

"Prens Hazretleri," dedim, "burada kumandan ben değilim. Lord Sagramor'a söylemeniz lazım." Yanımda Sagramor bir adım öne çıktı, tepesi sivri miğferini çıkardı. Bir mızrak tarafından delinmişti miğfer, Sagramor'un kıvırcık, siyah saçına kan bulaşmıştı. "Prens Hazretleri," dedi temkinli bir biçimde.

"Size yaşama fırsatı sunuyorum," dedi Cuneglas, "teslim olursanız eğer."

Sagramor, eğik kılıcı ile Arthur'un süvarilerinin bulunduğu, vadinin kuzey tarafını işaret etti. "Lordum teslim olmadı," dedi Cuneglas'a, "ben de teslim olamam o yüzden. Öte yandan," – herkesin işiteceği bir sesle devam etti sözüne– "etmiş oldukları bağlılık yemininden azat ediyorum adamlarımı."

"Ben de öyle," diye seslendim kendi adamlarıma.

Saflardan çıkıp teslim olmak isteyenler vardı eminim içlerinde, lakin silah arkadaşları haykırarak yerlerinde kalmalarını söylemişti herhalde bu adamlara ya da belki de bitap düşmüş savaşçıların düşmana meydan okumasıydı o haykırma. Prens Cuneglas, birkaç saniye bekledikten sonra kemerindeki keseden iki adet ince altın kolye çıkardı. Tebessüm etti. "Selamlarım yiğitliğinizi, Lord Sagramor. Selamlarım sizi, Lord Derfel." Fırlattığı altın kolyeler ayaklarımızın dibine düştü. Eğilip önümdeki kolyeyi aldım ve boynuma takabilmek için kolyenin iki ucunu kıvırdım. "Unutmadan... Derfel Cadarn?" dedi Cuneglas. O dostane yüzünde tekrar bir tebessüm belirdi.

"Evet, Prens Hazretleri?"

"Kız kardeşim size selamlarını yolladı. Onu ileteyim."

Ölüme bu kadar yakın ruhum, mutluluktan uçar gibi olmuştu o selamı işitince. "Siz de kendilerine benim selamımı iletin Prens Hazretleri," diye cevap verdim, "öbür dünyaya gittiğimde onu özleyeceğimi söyleyin ayrıca." Ceinwyn'i bu dünyada bir daha görememe düşüncesi bütün sevincimi sildi o an, oturup ağlamak istedim.

Cuneglas, kederimi görmüştü. "Ölmek zorunda değilsiniz Lord Derfel," dedi, "size yaşama fırsatı sunuyor ve canınıza dokunulmayacağına dair teminat veriyorum. Ayrıca dostluğumu da sunuyorum, kabul edersen tabii.".

"Şeref duyardım Prens Hazretleri," dedim, "lakin Lordum savaştığı müddetçe ben de savaşacağım."

Sagramor, miğferini taktı, başındaki mızrak yarasına yanlışlıkla değince acıdan yüzünü buruşturdu. "Prens Hazretleri, size teşekkür ediyor ve savaşa devam etmeyi seçtiğimi bildiriyorum," dedi Cuneglas'a.

Cuneglas, atını çevirdi. Darbeler yüzünden çentik çentik, kan yüzünden yapış yapış olmuş kılıcıma baktım, sonra da kalan adamlarıma. "Hepsini bir yana bırakın, Gorfyddyd'in ordusunun Dum-

nonia'ya saldırmasını günlerce geciktirmiş olmamız bile büyük başarı. Hatta belki de hiç saldırmayacaklar. Bizim gibi savaşçılarla ikinci kez savaşmaya kim cesaret eder ki?"

"İrlandalı Karakalkanlar," diye homurdandı Sagramor ve başıyla tepeyi işaret etti; ruh duvarının cephemizi gün boyunca koruduğu tepeyi. O büyülü duvarın ötesinde, yuvarlak, kara kalkanlar ve İrlandalılara özgü o tehlikeli, uzun mızraklardan taşıyan bir savaş çetesi vardı. Oengus Mac Airem'in İrlandalı Karakalkanları idi bunlar; Coel Tepesi'nde mevzilenmiş garnizondu ve şimdi katliama katılmak üzere geliyorlardı.

Hala savaşıyordu Arthur. Düşmanın üçte birini paramparça ederek kanlı bir yığın haline getirmişti, lakin kalan askerler durdurmayı başarmıştı onu. Kalkan hattını yarma çabasıyla tekrar tekrar hücum etti; ne var ki hiçbir at, askerler, kalkanlar ve mızraklardan oluşan bir güruha hücum etmezdi. Llamrei bile itaat etmiyordu ona; Arthur'un artık tek yapabileceği, Excalibur'u kan kırmızı toprağa saplamak ve Tanrı Gofannon'un öbür dünyadaki en dipsiz kuyulardan çıkıp imdada yetişmesini ummak, dedim kendi kendime.

Ama ne bir tanrı, ne de Magnis'ten bir asker geldi yardıma. Sonradan öğreneceğimize göre birkaç gönüllü yola çıkmıştı, lakin çok geç geldiler.

Ruh duvarını aşmaya korkan Powysli köylü ordusu tepenin üzerinde kalmış, yanlarında ise yüzden fazla İrlandalı savaşçı toplanmıştı. Ruh duvarındaki öfkeli ruhların etrafından dolaşmak amacıyla güneye doğru yürümeye başladı bu savaşçılar. Yarım saat sonra İrlandalı Karakalkanlar, Cuneglas'ın son saldırısına katılacaklardı. Nimue'nin yanına gittim. "Irmaktan yüzerek kaç buradan," dedim, "Yüzme biliyorsun, değil mi?"

Sol elini uzatıp avucundaki yara izini gösterdi. "Sen burada öleceksen, ben de burada öleceğim Derfel."

"Ama sen..."

"Sen sus," dedi, "sen sus bakayım." Sonra ayak parmaklarının ucunda yükseldi ve dudaklarımı öptü. "Can vermeden önce Gundleus'u gebert, benim için," diye yalvardı.

Mızraklı savaşçılarımızdan bir tanesi, Werlinna'nın Ölüm Şarkısı'nı söylemeye başladı, diğerleri de bu hüzünlü şarkıya katıldılar. Pelerini kandan kararmış Cavan, mızrak ucunu mızrağına takmaya

çalışıyordu. "İşin bu raddeye varacağı hiç aklıma gelmezdi," dedim.

"Benim de Lordum," dedi, uğraştığı işten başını kaldırarak. Kurt kuyruğu kana bulanmış, miğferinin üzerinde çentikler açılmış ve sol baldırı sargılanmıştı.

"Ben de şanslı bir adam olduğumu zannederdim," dedim, "daima inanmışımdır buna, ama belki de herkes inanıyordur şanslı olduğuna."

"Herkes inanmaz Lordum, hayır; sadece en yiğit liderler inanır buna."

Tebessümle teşekkür ettim. "Arthur'un hayalinin gerçekleşmesine şahit olmak isterdim," dedim. "Hayali gerçekleşirse, savaşçılara hiç iş çıkmaz o zaman," dedi Cavan huysuzca. "Hepimiz katip ya da çiftçi olmak zorunda kalırız. Bu yüzden belki de böylesi daha iyi. Son bir savaşın ardından aşağıya, öbür dünyaya gidiveriyorsun, Mithras'a hizmet etmek üzere. Orada iyi eğleneceğiz Lordum. Dolgun vücutlu kadınlar, bolca savaş, sarhoş edecek kadar güçlü şıra ve bir sürü altın olacak sonsuza dek."

"Seninle orada olmaktan memnuniyet duyacağım," dedim, halbuki içim kan ağlıyordu. Ceinwyn bu dünyada iken öbür dünyaya gitmeyi istemiyordum ben. Verdiği küçük broşu hissetmek için zırhımı göğsüme bastırdım, artık hissedemeyeceğim o aşk sarhoşluğunu düşündüm. Ceinwyn'in ismini yüksek sesle telaffuz ettim; Cavan bir anlam verememişti buna. Aşık olmuştum, ne var ki aşkımın elini tutamadan, yüzünü tekrar göremeden ölüp gidecektim işte.

Derken dikkatim başka bir yere yöneldi; Demetia'dan gelmiş İrlandalı Karakalkanlar, ruhlarla karşılaşma tehlikesini göze alarak ruh duvarını aşmaya karar vermişti. Bunun nedenini de fark ettim o an. Ruhlar tarafından korunan engelden onları geçirmek üzere bir druid belirmişti çünkü tepenin üzerinde. Nimue, yanıma gelerek tepenin üzerine bakmaya başladı; beyaz cüppeli, beyaz kukuletalı, uzun boylu siluet, dik bayırdan hızlı hızlı iniyordu. İrlandalılar, druidi takip ettiler. Kara kalkanlarının ve uzun mızraklarının ardından Powys'in köylü ordusu baltalar, mızraklar, sopalar, yaylar, kazmalar ve yabalar taşıyarak geliyordu.

Şarkı söyleyen adamlarım sustular, mızraklarını doğrulttular, kalkanlarının kenarlarını birbirine dokundurarak duvarın sağlamlığını kontrol ettiler. Bize saldırmak üzere kendi kalkan duvarını

hazır eden düşman döndü ve druidin öncülüğünde aşağıya gelen İrlandalıları izlemeye koyuldu. Iorweth ve Tanaburs, yeni gelen druidi karşılamak üzere koştuysa da o, uzun asasını sallayarak yoldan çekilmelerini emretti bu ikisine; sonra cüppesinin kukuletasını indirdi, örülmüş uzun sakalını ve siyah kurdele ile bağlanmış at kuyruğu saçını gördük: Merlin'di bu.

Merlin'i gören Nimue ağlamaya başlamıştı, hemen koştu. Düşman, Nimue'nin önünden çekilerek ona yol açıyordu, Nimue'ye doğru yürüyen Merlin'e yol açtıkları gibi. Savaş meydanında bile druidler istedikleri yere yürüyebilirlerdi; üstelik bu druid, bu toprakların en meşhuru ve en kudretlisiydi. Nimue koştu, Merlin kollarını iki yana açtı; incecik beyaz kolları ile Merlin'e sarılırken ağlıyordu hala Nimue; nihayet kavuşmuştu ona. Nimue adına bir sevinç kapladı içimi birden.

Bir kolu ile Nimue'yi sarılan Merlin, bize doğru hızla yürüdü. Druidin geldiğini gören Gorfyddyd, atını hızla bizim bulunduğumuz tarafa doğru sürdü. Merlin, asasını kaldırdı, Kral'ı selamladı, ancak Gorfyddyd'in sorularını da yanıtsız bıraktı. İrlandalı savaş çetesi tepenin eteğinde durdu ve kara kalkan duvarını oluşturdu.

Merlin, bana doğru yürüdü; tıpkı Caer Sws'te hayatımı kurtardığı o günkü gibi merhametsiz ve soğuk bir asaletle geliyordu. Ne o gölgeli yüzünde bir tebessüm, ne o derin bakan gözlerinde bir neşe vardı. Yalnızca vahşi öfke okunuyordu yüzünde; öyle ki dizlerimin üzerine çöktüm, o yaklaşırken başımı eğdim. Sagramor da aynı şekilde; derken bütün mızrakçılarımız druidin önünde eğiliverdi.

Siyah asasını uzatıp önce Sagramor'un omzuna, sonra benim omzuma dokundu Merlin. "Kalkın ayağa," dedi yavaş ve sert bir sesle, düşmana doğru döndü. Sarıldığı Nimue'den ayrıldı ve iki eliyle tuttuğu asasını başının üzerine kaldırdı. Gorfyddyd'in ordusuna bir süre baktıktan sonra yavaşça indirdi asasını; o uzun, ihtiyar, öfkeli yüzde, o yavaş, ama kararlı harekette öyle bir otorite vardı ki düşmanın bütün askerleri Merlin'in önünde diz çöktü. Sadece iki druid ayaktaydı, eğerlerinden inmeyen birkaç da süvari.

"Yedi yıl boyunca," dedi Merlin, vadide yankılanan bir sesle; Arthur ve savaşçıları bile işitebiliyordu onu, "Britanya'nın Hikmeti'ni aradım durdum. Romalılar geldiği zaman terk ettiğimiz, atalarımıza ait o gücü aradım. Bu toprakları ait olduğu tanrılara, kendi tanrılarına, tanrılarımıza, bizi yaratan tanrılara kavuşturacak şeyleri aradım; o tanrılar ki bize yardım etmek üzere geri dönmeye ikna

edilebilirler." Yavaş ve tane tane konuşuyordu, herkes kendisini işitsin ve anlasın diye. "Ve şimdi," diye devam etti, "yardıma ihtiyacım var. Britanya'nın Hazineleri'nden sonuncusunu bulmak üzere benimle birlikte düşman topraklara gidecek, kılıç taşıyan, mızrak taşıyan, korkusuz yürekler taşıyan adamlara ihtiyacım var. Clyddno Eiddyn'in Kazanı'nı arıyorum. Bu kazan bizim gücümüzü taşıyor, bizim yitik gücümüzü, Britanya'yı bir kez daha tanrıların adası haline getirme yolundaki son umudumuzu. Size sadece zorluklar vaat edebilirim, size ödül olarak sadece ölüm sunabilirim, size yiyecek olarak sadece acılar, içecek olarak sadece azap ikram edebilirim; üstelik bunlar karşılığında sizden kılıçlarınızı ve canlarınızı istiyorum. Kazanı bulmak üzere kim gelecek benimle?"

Bir anda gelmişti bu soru. Yeşil vadiyi kızıla boyayan bu amansız katliamdan vazgeçmemizi söylemesini bekliyorduk Merlin'in; ama o, sanki savaş önemsiz bir meseleymiş gibi, sanki bir savaş meydanında bulunduğunun farkında bile değilmiş gibi hiç değinmemişti bu konuya.

"Kim gelecek?" diye sordu yeniden.

"Lord Merlin!" diye haykırdı Gorfyddyd, kimse cevap vermeden evvel. Düşman Kral, diz çökmüş mızrakçıların saflarının arasından atını sürdü. "Lord Merlin!" Sesinde öfke, yüzünde hırçınlık vardı.

"Gorfyddyd," diye selamladı onu Merlin.

"Kazanı bulmak üzere başlatacağınız bu arayış, bir saatçik daha geç başlayabilir mi acaba?" Gorfyddyd, alaycı bir eda ile sormuştu bu soruyu.

"Bir sene de bekleyebilir bu iş, Gorfyddyd ap Cadell. Beş sene de bekleyebilir. Çok, ama çok uzun süre bekleyebilir aslında; ama bu iyi olmaz."

Mızrak duvarları arasındaki açıklığa sürdü atını Gorfyddyd. Büyük zaferinin tehlikeye girdiğini, Ulu Krallık otoritesinin bir druid tarafından sarsılacağını fark etmişti, atını adamlarına doğru çevirdi, kanatlı miğferinin yanaklıklarını açtı ve gür bir sesle konuştu. "Kazanı bulmak üzere mızraklı savaşçı sevk edilecektir," diye seslendi, "ama önce o fahişe düşkününe cezasını verecek ve mızraklarınızı onun adamlarının kanı ile kaplayacaksınız. Yerine getirmem gereken bir yeminim var ve hiç kimsenin –Lord Merlin'in bile– yeminimin önüne geçmesine müsaade etmeyeceğim. Fahişe düşkünü hayatta olduğu sürece ne barışa erişilir ne de kazana." Döndü ve

büyücüye baktı. "Bu isteğinizle o fahişe meraklısını kurtarmak mı yoksa niyetiniz?"

"Yer yarılıp Arthur'u ve ordusunu yutsa bile umurumda değil Gorfyddyd ap Cadell. Seni ve ordunu yutsa da keza aynı şekilde," dedi Merlin.

"O halde savaşıyoruz!" diye bağırdı Gorfyddyd, tek kolu ile kılıcını kınından çekti. "Bu adamlar" –ordusuna hitap ediyor, ama kılıcı ile bizim sancakları işaret ediyordu– "sizindir. Bunların toprakları, hayvan sürüleri, altınları ve evleri sizindir. Karıları, kızları artık sizin fahişeleriniz oldular. Bunlarla o kadar savaştıktan sonra şimdi dönüp gitmek olur mu? Onların canını aldığınızda kazanı yitirmiş olmayacağız, ama eğer buraya toplanma amacımızı yerine getirmezsek zaferimizi yitirmiş olacağız. Savaşıyoruz!"

Bir an sessizlik oldu, sonra Gorfyddyd'in askerleri ayağa kalktı ve mızrakları ile kalkanlarını dövmeye başladılar. Gorfyddyd, muzaffer bir eda ile Merlin'e baktıktan sonra naralar atan adamlarının saflarına doğru sürdü atını.

Merlin, Sagramor'a ve bana doğru döndü. "İrlandalı Karakalkanlar sizin tarafınızda," dedi temkinli bir sesle. "Onlarla konuştum. Gorfyddyd'in askerlerine saldıracaklar ve siz büyük bir zafer kazanacaksınız. Tanrılar size kuvvet versin." Tekrar döndü, kolunu Nimue'nin omzuna attı ve ona yol açan düşman saflarının arasından yürümeye başladı.

"İyi denemeydi!" diye seslendi Gundleus, Merlin'e. Powys Kralı zafere çok yaklaşmıştı, bu zafer sarhoşluğu yüzünden druide küstahlık edebilecek kadar güveniyordu kendine; Merlin ise bu hakareti duymazlıktan gelerek Tanaburs ve Iorweth ile birlikte yürüyüp gitti.

Issa, bana Arthur'un miğferini getirdi. Tekrar geçirdim kafama, savaşın bu son dakikalarında beni koruyacağı için memnundum.

Düşman tekrar oluşturdu kalkan duvarını. Karşı tarafa hakaret ederek bağıran pek yoktu artık, çünkü kimsede takat kalmamıştı; ırmağın kıyısında bizi bekleyen o korkunç katliama sarf edecektik tüm gücümüzü. Bugün içinde Gorfyddyd ilk kez atından indi ve duvarda yerini aldı. Kalkanı yoktu, ama nefret ettiği düşmanını ezecek bu son saldırıya kumanda edecekti yine de. Kılıcını kaldırdı, bir süre havada tuttu ve indirdi.

Düşman hücuma geçti. Mızrakları ve kalkanları doğrulttuk onları karşılamak üzere ve iki duvar korkunç bir gürültüyle çarpıştı. Gorfyddyd, kılıcını Arthur'un kalkanının ötesine savurmaya çalıştı, ama darbeyi savuşturdum ve Hywel'in Gazabı'nı Gorfyddyd'e indirdim. Kılıcım miğferdeki bir kartal kanadını koparırken sekti, derken arkadan gelen adamların oluşturduğu baskıyla birbirimize kenetlendik.

"İtin onları!" diye bağırdı Gorfyddyd kendi adamlarına, sonra kalkanımın üzerine tükürdü. "O fahişe düşkünü Lordun, sen savaşırken gizleniyordu."

"O hanım bir fahişe değil Kral Hazretleri," dedim ve Hywel'in Gazabı'nı savurmaya çalıştım, ama kılıç, kalkanlar ve askerler arasında sıkışıp kalmıştı.

"Benden bir sürü altın almıştı," dedi Gorfyddyd, "ki ben bacaklarını ayırmayan kadına para ödemem hiç."

Hywel'in Gazabı'nı şiddetle çekip Gorfyddyd'in ayağına saplamaya çalıştım, ama kılıç, zırhın eteğinden sekti. Başarısızlığım karşısında güldü Gorfyddyd, bana tekrar tükürdü, o anda korkunç bir savaş narası işiterek başını kaldırdı.

İrlandalılar saldırıya geçmişti. Oengus Mac Airem'in Karakalkan savaşçıları uluyup haykırarak hücum ederdi daima; kan dökmekten insanlık dışı bir haz aldıklarını ilan eden korkunç bir savaş narasıydı bu. Kılıçlarını savurup bizim kalkan duvarını yarmalarını emretti Gorfyddyd adamlarına bağırarak. Kısa bir süre boyunca Powysli ve Silurialı askerler taze bir coşku ile saldırdılar bize, Karakalkanların kendilerine yardıma geldiğini sanıyorlardı çünkü; ancak kendi saflarının gerisinden gelen feryatlar işitilince Karakalkanların kendilerine ihanet etmiş olduğunu anladılar. İrlandalılar, Gorfyddyd'in saflarına daldı, o uzun mızrakları kolayca hedef buluyordu; Gorfyddyd'in ordusu, delinmiş bir su tulumu gibi büzülüp küçülmeye başladı bir anda.

Gorfyddyd'in yüzünde hiddet ve panik görüyordum. "Teslim olun Kral Hazretleri!" diye seslendim ona, ancak özel muhafızları kılıçlarını savuracak bir boşluk bulmuşlardı. Kendimi savunmakla uğraştığım için Kral'a ne olduğunu göremedim bir süre; derken Issa seslenerek Kral'm yaralandığını söyledi. Galahad yanımdaydı, kılıç savuruyor, darbeleri karşılıyordu. Birden düşman kaçmaya başladı, sanki bir mucizeydi bu. Karakalkanlarla birlikte bizim savaşçılar da Powysli ve Silurialı askerleri koyun güder gibi kova-

lamaya başladılar... Arthur'un süvarilerinin düşmanı gebertmek üzere beklediği noktaya doğru. Gundleus'u arıyordu gözlerim, çamur ve kan içinde kaçan adamlardan oluşan bir güruhun içinde gördüm onu bir an, sonra gözden kayboldu.

Vadi o gün bir sürü ölüme şahit olmuştu, şimdi ise doğrudan katliama şahit oluyordu, çünkü dağılmış bir kalkan duvarındaki askerler kadar kolay gebertilecek bir şey yoktur. Arthur, bu katliama mani olmayı denedi, ne var ki savaşçılarımızın içinde birikmiş o vahşetin tezahür etmesine hiçbir şey mani olamazdı. Arthur'un süvarileri, o paniğe kapılmış güruhun arasında atlarını sürerken öç alan tanrılar gibiydiler, biz ise kanlı bir cümbüş içinde düşmanı yakalayıp parçalıyorduk. Onlarcası, süvarilerin arasından geçmeyi başarıp ırmak geçidinin ötesine kaçıp kurtuldu; birkaç düzine düşman askeri ise köye sığınarak yeni bir kalkan duvarı oluşturmaya fırsat bulabildi. Kuşatılma sırası onlardaydı artık ama. Akşam güneşi vadiye doldu, o uzun ve kanlı gün içinde ilk kez ağaçlara dokunuyordu bu solgun, sarı ışık; köyü kuşatınca durduk. Soluk soluğa kalmıştık, kılıçlarımız ve mızraklarımız kanla kaplıydı.

Kılıcı benimki kadar kızıla boyanmış Arthur, Llamrei'nin sırtından indi yavaşça. Kara kısrağın üzeri beyaz ter damlacıkları ile kaplıydı, titriyordu hayvan, solgun gözlerini iyice açmıştı; Arthur ise var gücüyle savaştığı için oldukça bitap düşmüştü. Düşmanı yarıp bize ulaşabilmek için defalarca gayret etmişti; adamlarının söylediğine göre sanki içine tanrılar girmiş, öyle dövüşmüştü... halbuki o bitmek bilmeyen ikindi boyunca tanrılar Arthur'u terk etmiş gibi görünmüştü bizlere. Şimdi ise bugünden zaferle çıkmış olmasına rağmen, mutsuz görünüyordu Arthur Sagramor'a sarılırken, beni kucaklarken. "Seni yarı yolda bıraktım Derfel," dedi, "yarı yolda bıraktım seni."

"Hayır Lordum," dedim, "kazandık işte." Yıpranmış, kan rengi kılıcımla Gorfyddyd'in ordusundan geriye kalan askerleri işaret ettim; bugün tuzağa düşmüş olan Krallarına ait kartal nişanlı sancağın etrafında toplanmışlardı. Gundleus'un tilki sancağı da oradaydı, ama düşman kralların hiçbiri görünmüyordu ortalarda.

"Başaramadım," dedi Arthur. "Düşmanı yarıp geçemedim. Çok kalabalıktılar." Bu başarısızlık azapla dolduruyordu yüreğini, çünkü mutlak bir mağlubiyetin eşiğinden dönmüş olduğumuzu gayet iyi biliyordu. İşin aslı, Arthur, kendisini mağlup gibi hissediyordu şu anda, çünkü o iftihar ettiği süvarilerine geçit vermemişti düşman, askerlerimiz parçalanırken bulunduğu yerden izlemek zorun-

da kalmıştı... halbuki yanılıyordu. Bu zafer ona aitti, tamamıyla ona; çünkü bütün Dumnonialı ve Gwentli kumandanlar içinde savaşa girmeyi teklif edecek kadar kendine güvenen tek kişi Arthur'du. Savaş onun planladığı şekilde yürümemişti; Tewdric imdadımıza yetişmemiş, Arthur'un savaş atları Gundleus'un kalkan duvarı tarafından durdurulmuştu; ama yine de bir zaferdi bu ve tek bir sebebi vardı bu zaferin: Arthur'un yiğitliği. Merlin'in de müdahalesi olmuştu elbet, ama Merlin bu zaferden kendine asla pay çıkarmadı. Arthur'undu zafer ve o gün kendini öyle itham etmesine rağmen, onu bir gün Britanya Kralı yapacak olan da bu Lugg Vadisi Savaşı'ydı –Arthur'un nefretle anacağı bir zafer olsa da. Şairlerin anlattığı Arthur, ozanların dillerinden düşmeyen Arthur, bu karanlık günlerde herkesin dönsün diye dualar ettiği Arthur, güç bela kazanılmış ve katliam dolu o savaşla nam salmıştı işte aslında. Tabii şairler Lugg Vadisi'nde gerçekten yaşananları pek anlatmazlar şarkılarında. Sonraki muharebeler kadar eksiksiz bir zafermiş gibi anlatırlar, ama belki de haklılar öyküyü böyle değiştirmekte, çünkü bu çetin zamanda Arthur'un daha baştan beri büyük bir kahraman olduğuna inanmamız lazım. Halbuki işin gerçeği, o dönemde Arthur incinmeye müsait bir vaziyetteydi. Owain'in ölümü ve Bedwin'in desteği ile aldığı haklarla yönetiyordu Dumnonia'yı, lakin savaşla geçen senelerle birlikte pek çok kişi Arthur'un gitmesini arzular oldu. Dumnonia'da Gorfyddyd'i destekleyenler de vardı ve –Tanrı beni affetsin– pek çok Hıristiyan, Arthur'un mağlup olması için dua ediyordu. Zaten bu yüzden savaştı Arthur, savaşa girmemeyi tercih edebilecek kadar güçlü değildi. Zaferini ispat etmeliydi, aksi halde her şeyi yitirecekti; neticede kazandı, faciadan kıl payı kurtulmuş da olsa kazandı.

Arthur, Tristan'ı kucakladı, sonra da savaşçılarının müdahalesi sayesinde savaşı kazandığımız Oengus Mac Airem'i selamlamaya gitti. Hep yaptığı gibi yine önünde diz çökerek selamlayacaktı Kral'ı; ancak Oengus, Arthur'u kaldırdı ve içten bir şekilde kucakladı. İki adam konuşurken, dönüp vadiye baktım. Yaralı adamlarla, can veren atlarla, saçılmış silahlarla dolu korkunç bir yer haline gelmişti burası. Kan kokusu her yerdeydi, yaralılar feryat ediyordu. Hayatımda hiç bu kadar bitkin düşmemiştim, adamlarım da aynı şekilde. Buna rağmen Gorfyddyd'in köylü birliklerinin, cesetlerin üzerindeki kıymetli eşyaları yağmalamak üzere tepeden indiklerini görünce onları kovalamaları için Cavan'ı ve yirmi mızrakçımı yollamak zorunda kaldım. Ölülerin bağırsaklarını didiklemek amacıyla ırmağın üzerinde kanat çırpıp duruyordu kuzgunlar. Sabah ateşe

verdiğimiz kulübelerin hala tüttüğünü gördüm. O an Ceinwyn'i düşündüm ve bütün o canavarca dehşetin arasında ruhum adeta kanatlanıp uçuverdi.

Dönüp baktım, Merlin ve Arthur kucaklaşıyorlardı. Arthur, druidin kollarına yığılıverecek gibiydi; neyse ki Merlin onu tuttu. Sonra ikisi düşmanın kalkanlarına doğru yürümeye başladılar.

Daire şeklinde dizilmiş kalkan duvarından Prens Cuneglas ve druid Iorweth çıktı. Cuneglas mızrak taşıyordu, ancak kalkanı yoktu; Arthur ise sadece Excalibur'u taşıyordu kınında, başka silahı yoktu. Merlin'in bir adım önünde yürüyordu, Cuneglas'a yaklaşınca diz çöküp başıyla selamladı "Prens Hazretleri," diyerek.

"Babam ölmek üzere," dedi Cuneglas. "Sırtından bir mızrak darbesi yedi."

Sanki suçlar gibi konuşuyordu, halbuki bir kalkan duvarı dağıldığı zaman pek çok askerin sırtından yediği darbelerle öleceğini herkes bilirdi. Arthur, diz çökmüş vaziyette kaldı. Bir an ne diyeceğini bilemedi, sonra başını kaldırıp Cuneglas'a baktı. "Onu görebilir miyim?" diye sordu. "Ailenize saygısızlık ettim Prens Hazretleri ve şerefinize leke sürdüm; bütün bunları kasıtlı olarak yapmadım, ama babanızdan özür dilemek istiyorum yine de."

Kararsızlık geçiren Cuneglas'tı artık, omuz silkti –doğru bir karar verdiğine pek emin değilmiş gibi– ve sonra Arthur'u kalkan duvarına buyur etti.

Arthur, ayağa kalktı ve Prens ile birlikte, ölmek üzere olan Kral Gorfyddyd'i görmeye gitti. Arthur'a seslenerek gitmemesini söylemek istiyordum, ama ben dağılmış düşüncelerimi toparlayamadan Arthur düşman saflarına girip gözden kayboldu. Gorfyddyd'in ona neler söyleyebileceğini düşününce tedirgin oldum, yine o pis hakaretlerini edecekti Gorfyddyd, mızrak izleri ile dolu kalkanının arkasından bana tükürürcesine söylediği sözlerin aynısını söyleyecekti. Kral Gorfyddyd, düşmanlarını affedecek cinsten bir adam değildi; can verirken bile düşmanını bir biçimde yaralamak isteyecekti. Düşmanını yaralamış olduğunu bilmek, Gorfyddyd'in bu dünyada tattığı son zevk olacaktı. Sagramor da endişelerimi paylaşıyordu, tedirginlik içinde bekledik; bir süre sonra Arthur, mağlup tarafın saflarından çıktı, yüzü Cruachan'ın Mağarası kadar kararmıştı. Sagramor, ona doğru bir adım attı.

"Gorfyddyd yalan söylüyor Lordum," dedi Sagramor yavaşça. "Hepsi yalan."

"Biliyorum yalan söylüyor," dedi Arthur, sonra ürperdi. "Ama doğru olmasa bile kimi sözleri işitmek güçtür ve affetmek imkansızdır." Aniden öfkesi kabardı, Excalibur'u çekti, kıstırılmış düşmana doğru vahşice döndü. "Kralınızın yalanlarını savunmak üzere savaşacak var mı aranızda?" diye haykırdı, saflarının önünde yürürken. "Var mı öyle biri? Saflarınızın arkasında gebermek üzere olan o şer mahluk namına benimle savaşacak tek bir kişi bile yok mu? Tek bir kişi? Aksi halde Kralınızın ruhunu ebedi karanlığa lanetleyeceğim! Hadi, savaşın!" Powysli askerlerin doğrulttukları kalkanların önünde Excalibur'u savurup duruyordu. "Savaşsanıza! Sizi çapulcular!" Vadinin o gün şahit olduğu diğer onca şey kadar korkunçtu Arthur'un hiddeti de. "Tanrılar adına," diye seslendi Arthur, "diyorum ki sizin Kralınız yalancıdır, piçtir, şerefsiz bir yaratıktır, bir hiçtir!" Onlara doğru tükürdü, sonra hala üzerinde olan bana ait göğüs zırhının kayışlarına uzandı eli. Omuz kayışlarını çözmeyi becerdiyse de beldeki kayışları çözemedi; göğüs zırhı, tıpkı bir demirci önlüğü gibi sarkıyordu şu anda Arthur'un üzerinden. "İşinizi kolaylaştırayım!" diye bağırdı. "Zırhım yok. Kalkanım yok. Gelin de savaşın benle! Fahişe meraklısı piç Kralınızın doğruyu söylediğini ispat edin bakalım! Yok mu gelen?" Hiddeti yüzünden kendini kaybetmişti, artık tanrıların elindeydi ve korkutucu öfkesinden ürkmüş bir dünyaya öfke kusuyordu şu anda Arthur. Tekrar tükürdü. "Sizi kokuşmuş fahişeler!" Cuneglas, kalkan duvarında tekrar belirince hızla ona doğru döndü. "Peki ya sen, it yavrusu?" Excalibur'u Cuneglas'a doğrulttu. "Sen savaşır mısın, gebermek üzere olan o pislik yığınını müdafaa etmek üzere?"

Oradaki herkes gibi Cuneglas da, Arthur'un öfkesi karşısında sarsılmıştı, lakin silahsız olarak ayrıldı kalkan duvarından. Arthur'un bir adım önüne gelip diz çöktü. "Sizin merhametinize kaldık Lord Arthur," dedi. Arthur, ona bir müddet baktı. Hiddetten kasılmıştı vücudu, savaşta yaşadığı hayal kırıklığı yüreğini yakıyordu hala; bir an sandım ki akşam alacakaranlığında Excalibur ıslık çalarak Cuneglas'ın boynuna inecek ve kelleyi gövdeden ayıracak. Derken Cuneglas, Arthur'a baktı. "Powys Kralı artık benim ve elinizdeyim şu an."

Arthur gözlerini kapadı, Excalibur'un kınını buldu ve uzun kılıcı yerine soktu. Bu tarafa döndü, gözlerini açtı ve bize baktı. Mızraklı savaşçıları da ben de çılgınlık nöbetinden çıktığını gördük Arthur'un. Öfkeden köpürüyordu hala, ama kendini kaybettiren o hiddeti geçmişti. Cuneglas'tan ayağa kalkmasını rica ederken sesi sakindi.

Sancak taşıyan askerleri çağırdı, ejder ve ayı sancakları sözlerine bir resmiyet katsın diye. "Şartlarım şunlar," dedi, karanlık çökerken vadideki herkesin kendisini işitebileceği bir sesle. "Kral Gundleus'un kellesini istiyorum. Gereğinden fazla taşıdı o kelleyi, Kralımın anasını öldüren adam cezasını bulmalı. Bunun haricinde tek isteğim Kral Cuneglas ile benim Kralım ve ayrıca Kral Cuneglas ile Kral Tewdric arasında barış olması. Bütün Britonlar arasında barış olmasını istiyorum."

Hayretle karışık bir sessizlik oldu. Bu savaş meydanından galip çıkan kişi Arthur'du. Kuvvetleri, düşman kralını öldürmüş, Powys Veliahdı'nı esir etmişti; vadideki herkes, Cuneglas'ın canı karşılığında bir kraliyet fidyesi talep etmesini bekliyordu Arthur'un. Halbuki o sadece barış talep ediyordu.

Cuneglas, kaşlarını çattı. "Tahtım ne olacak?" diye sordu.

"Tahtınız sizindir Kral Hazretleri," dedi Arthur. "Başka kimin olacak ki? Şartlarımı kabul ettiğiniz takdirde tahtınıza dönebilirsiniz."

"Peki ya Gundleus'un tahtı?" diye sordu Cuneglas; Arthur'un Siluria'da gözü olduğundan kuşkulanıyordu belki de.

"Size ait değil," diye cevap verdi Arthur sertçe, "bana ait de değil. O tahta oturacak birini buluruz sizinle birlikte; Gundleus öldükten sonra tabii," diye ekledi. "Nerede o?"

Cuneglas, köyü işaret etti. "O binalardan birinde."

Arthur, mağlup olmuş Powysli mızrakçılara baktı ve herkesin işitebileceği yüksek bir sesle konuştu. "Bu savaş asla olmamalıydı!" diye seslendi. "Benim yüzümden oldu, suçumu kabul ediyorum, canım hariç elimdeki her şey ile bunu tazmin edeceğim. Prenses Ceinwyn'e ise bir özürden daha fazlasını borçluyum, benden ne talep ederse ödeyeceğim, ama şu an için sizlerden tek isteğim müttefik olmamız. Her gün bir Sakson daha geliyor topraklarımızı ele geçirmek ve kadınlarımızı esir etmek için. Biz onlarla savaşmalıyız, birbirimizle değil. Sizin dostluğunuzu istiyor ve iyi niyetimin bir göstergesi olarak topraklarınızı, silahlarınızı ve altınlarınızı sizlere geri bağışlıyorum. Bu ne bir zafer, ne bir mağlubiyet... bu sadece barış. Tüm istediğim barış ve tek bir kişinin hayatı: Gundleus'un." Dönüp Cuneglas'a baktı, sesini alçalttı. "Kararınızı bekliyorum Kral Hazretleri."

Druid Iorweth, Cuneglas'ın yanına koştu, iki adam bir süre birbiriyle konuştular. Arthur'un teklifine inanamıyor gibiydi ikisi de, çünkü savaşçı lordlar zafer kazandıklarında böyle yüce gönüllü olmazlardı pek. Muharebeden galip çıkanlar fidye, altın, esir ve toprak isterdi; halbuki Arthur sadece dostluk istiyordu. "Gwent ne olacak?" diye sordu Cuneglas, Arthur'a. "Tewdric ne isteyecek?"

Arthur, karanlığın çöktüğü vadiye bakındı. "Ben Gwentli kimseyi göremiyorum Kral Hazretleri. Savaşa katılmayan adam, savaştan sonraki müzakerelere de katılamaz. Ama şunu söyleyebilirim ki Gwent barış arzuluyor. Kral Tewdric, sizin dostluğunuz ve benim Kralımın dostluğundan başka hiçbir şey istemeyecektir. Hiç bozmayacağımıza dair karşılıklı olarak yemin edeceğimiz bir dostluktan bahsediyorum."

"Bu yemini edersem, ondan sonra serbest mi kalacağım?" diye sordu Cuneglas kuşkuyla.

"Nereye isterseniz gidebilirsiniz Kral Hazretleri, yalnız daha sonra bir ara Caer Sws'e gelmek için izninizi rica ediyorum; meseleleri daha ayrıntılı görüşebiliriz böylece."

"Adamlarımı da mı serbest bırakıyorsunuz?"

"Silahları, altınları, canları ve benim dostluğum ile birlikte gidebilirler," diye cevap verdi Arthur. Bütün samimiyetiyle konuşuyor, bundan sonra Britonlar arasında hiçbir savaş olmayacağına dair teminat vermeye çalışıyordu. Öte yandan Ratae konusundan bahsetmemeye özen göstermemesi de gözümden kaçmamıştı. O sürpriz biraz daha bekleyebilirdi.

Bu teklifin gerçek olamayacak kadar kusursuz olduğunu düşünüyor gibiydi hala Cuneglas, derken –belki de Arthur'la eskiden dost olduğumuzu anımsayarak–tebessüm etti. "Arzuladığınız barışa kavuşacaksınız Lord Arthur."

"Son bir şartım daha var," dedi Arthur beklenmedik ve sert bir şekilde, sadece biz yakınındakiler işitebilmiştik bunu. Cuneglas temkinli bir biçimde bekledi. "Babanızın can verirken bana söylediği o sözlerin yalan olduğuna dair şerefiniz üzerine yemin edin Kral Hazretleri."

Barış, Cuneglas'ın ağzından çıkacak cevaba bağlıydı. Canı yanıyormuş gibi gözlerini kapadı Cuneglas bir an, sonra konuştu. "Babam için önemli olan, amaçlarına ulaşmasını sağlayacak söz-

cüklerdi, gerçekler değil. Size yemin ederim ki babam bir yalancı idi."

"O halde kavuştuk barışa ve huzura!" diye bağırdı Arthur. Guinevere ile evlendiği günü saymazsak hayatında en mutlu olduğu gündü bu; şu anda, kazanılmış bir zaferin dumanları ve acı kokusu dibindeyken bile ırmağın yanındaki çiçeklerin arasında evlendiği anki kadar mutluydu. Mutluluktan söyleyecek söz bulamıyordu, çünkü dünyada en çok arzuladığı şeye kavuşmuştu. Barış getirmişti.

Kuzeye, güneye, Caer Sws'e, Durnovaria'ya, Magnis'e ve Siluria'ya ulaklar yollandı. Lugg Vadisi'ne kan ve ateş kokusu sinmişti. Yaralıların çoğu, yıkıldıkları yerde can veriyor, acı dolu feryatları gecenin içinde yankılanıyordu; sağ kalanlar ise ateşlerin etrafına çökerek kurtlardan bahsediyordu... savaşta ölenlerin leşleri ile kendilerine ziyafet çekecek olan kurtlardan.

Bu zaferin büyüklüğü Arthur'u neredeyse şaşkına çevirmiş gibiydi. Henüz bunu tam olarak idrak edemese de şu anda güney Britanya'nın en güçlü hükümdarıydı, çünkü yıpranmış da olsa Arthur'un ordusuna karşı duracak kimse yoktu. Arthur'un Tewdric ile görüşmesi gerekiyordu, Sakson sınırına mızraklı savaşçılar göndermesi gerekiyordu, iyi haberleri Guinevere'e ulaştırmak için sabırsızlanıyordu ve bu arada herkes ondan toprak, altın ya da makam dileniyordu. Merlin, ona kazandan bahsediyordu; Arthur, Lancelot ile Ceinwyn meselesini konuşmak isterken Cuneglas, Aelle'in Saksonları konusunda görüşmek istiyordu; Oengus Mac Airem ise Siluria'dan toprak, kadın, altın ve esir talep ediyordu.

Benim ise tek bir talebim oldu o gece ve Arthur bu talebimi kabul etti.

Bana Gundleus'u teslim etti.

Siluria Kralı, küçük bir Roma tapınağına sığınmıştı köyde; bu küçük yapı daha büyük bir eve bağlıydı. Dumanı dışarı atmak üzere damda bulunan basit bir delik haricinde hiç penceresi yoktu bu taş tapınağın, tek kapısı ise evin avlusuna açılıyordu. Gundleus vadiden kaçmaya çalışmış, fakat atı, Arthur'un süvarilerinden biri tarafından öldürülmüştü. İşte şimdi de saklanacak deliği kalmamış bir fare gibi Kral da kendi akıbetini beklemeye koyulmuştu. Silurialı bir avuç sadık muhafız, tapınak kapısını koruyordu. Ancak karanlıkta onlara doğru gelen savaşçılarımı görünce kaçtılar.

Ateşle aydınlanan tapınağı koruma işi sadece Tanaburs'a kalmıştı artık; yeni kesilmiş iki kelleyi kapının yanlarına yerleştirerek küçük bir ruh duvarı yapmıştı druid. Ay ışığında parlayan mızrak uçlarımızı görünce asasını kaldırarak bize lanetler okumaya başladı. Ruhlarımızı ezmeleri için tanrıları yardıma çağırıyordu ki bir anda tiz çığlıkları kesildi.

Kınından çıkan Hywel'in Gazabı'nı işitince susmuştu. Bu sesle birlikte karanlığa doğru dikkatle bakmaya başladı, Nimue ve ben ona doğru ilerliyorduk; beni tanıdığı an cılız bir feryat döküldü Tanaburs'un dudaklarından, bir vaşak tarafından kıstırılmış yaban tavşanının çığlığı gibiydi bu tıpkı. Ruhunun bana ait olduğunu biliyordu, tapınak kapısından içeri korkuyla kaçtı bu yüzden. Nimue, iki kelleyi tekmeleyip yolumuzu açtı ve benim peşimden içeri girdi. Elinde bir kılıç vardı. Adamlarım dışarıda bekleyecekti bizi.

Eskiden Roma tanrılarından birine aitti elbet bu tapınak, şimdilerde ise Britanya tanrıları adına diziliydi onca kafatası tapınak duvarının dibinde. Kafataslarının karanlık göz boşlukları, yüksek tavanlı küçük odayı aydınlatan çifte ateşe bakıyordu boş boş. Sararmış kafataslarından birkaçını kendi etrafında daire şeklinde dizerek koruyucu güce sahip büyülü bir çember yapmıştı Tanaburs. Çemberin ortasında durarak büyüler mırıldanıyordu şu anda; arkasında ise –daha önceleri kurban edilmiş canlıların kanıyla kararmış küçük bir kurban taşının olduğu yerde– bize uzak duvarın dibinde, elinde kılıcıyla Gundleus bekliyordu.

Nakışlı cüppesine kan ve çamur sıçramış Tanaburs, asasını kaldırarak korkunç lanetler yağdırmaya başladı bana. Su, ateş, toprak, hava, et, çiğ tanesi, ay ışığı, hayat ve ölüm adına bir sürü lanetler okudu, ama bu lanetlerin hiçbiri durduramadı beni, yanımda kirlenmiş cüppesi içindeki Nimue ile birlikte ona doğru yürümeye devam ettim. Tanaburs, son bir lanet daha savurduktan sonra asasını yüzüme doğrulttu. "Anan yaşıyor Sakson!" diye haykırdı. "Anan hayatta ve onun canı benim elimde. İşittin mi Sakson?" Çemberin içinden bana kem gözlerle bakarken o ihtiyar mı ihtiyar yüzünde tapınağın çift ateşlerinin yarattığı gölgeler vardı ve gözlerine vahşi, tehditkar bir kırmızılık veriyordu bu ateşler. "İşittin mi beni Sakson?" diye haykırdı tekrar. "Ananın ruhu benim elimde! Onunla çiftleşerek sağladım bunu! Onunla tek vücut olup çiftleştim ve kanını akıttım, ruhunu ele geçirmek için. Eğer benim kılıma dokunacak olursan ananın ruhu ateş ejderlerine ait olur Sakson. Toprak

onu ezer, hava onu yakar, su onu boğar, ebediyen azap çeker. Sırf onun ruhu da değil üstelik, onun rahminden bu dünyaya düşen evlatlarının ruhu da çeker bu azabı Sakson. Ben, onun kanını toprağa damlattım, kudretimi ise rahmine kaydırdım." Gülmeye başladı, asasını tapınağın yüksek tavanına doğru kaldırdı. "Benim kılıma zarar verecek olursan, lanet onun canını alacak, sonra da senin canını." Asasını tekrar bana doğrulttu. "Ama eğer beni salarsan, anan da sen de sağ kalırsınız."

Çemberin kenarında durdum. Kafatasları bir ruh duvarı teşkil etmiyordu gerçi, ama yine de korkunç bir güç vardı dizilmiş kafataslarında. Şiddetle havayı döverek beni aciz bırakan görünmez bir çift kanattı adeta o güç. Kafataslarından oluşan dairenin içine girersem, tanrıların rahatça dolaştığı bir bölgeye girecek ve aklımın alamayacağı şeylerle uğraşmak zorunda kalacağım, diye düşündüm. Tereddüt ettiğimi gören Tanaburs sırıttı. "Anan bana ait Sakson," diye mırıldandı, "benim oldu, her şeyi ile benim; kanı, ruhu, bedeni benim, dolayısıyla sen de benimsin, çünkü sen benim vücudumdan doğdun kan ve acılar içinde." Asasını yaklaştırdı, asanın ucundaki ay figürü göğsüme temas etti. "Anana götüreyim mi seni Sakson? Senin hayatta olduğunu biliyor o da, iki günlük bir yolculuktan sonra ona ulaşabilirsin." Hain hain sırıttı. "Sen bana aitsin," diye haykırdı, "tamamen bana! Ben senin ananım, babanım, ruhunum ve canımım. Ananın rahminde yek vücut olma büyüsü yaptım, sen benim oğlum oldun artık! İnanmazsan ona sor!" Asası ile Nimue'yi işaret etti.

"Bu büyüyü bilir o."

Nimue, tek kelime etmeden Gundleus'a bakıyordu hiddetle; bense druidin ürkütücü gözlerine baktım. Çemberin içine girmeye korkuyordum, tehditleri beni tedirgin etmişti; derken uzun zaman evvel olmuş o olaylar sanki dünmüş gibi gözümün önünden hızla geçmeye başladı birden Annemin feryatlarını anımsadım, beni ondan ayırmamaları için askerlere yalvarmasını anımsadım, mızraklı savaşçıların güldüğünü ve mızraklarının dibi ile annemin kafasına vurduklarını anımsadım ve de cüppesinin üzerinde yaban tavşanı ile hilal desenleri olan bu kahkahalar atan druidi; beni havaya kaldırıp sevdikten sonra tanrılara sunulacak makbul bir armağan olduğumu söylediğini anımsadım. Ayrıca ben çaresiz annemin adını haykırarak ağlarken havaya kaldırıldığımı, etrafında savaşçıların danslar yaptığı ve kadınların inlediği çifte ateşlerin arasına getirildiğimi, Tanaburs'un beni başının üzerine kaldırarak bir çuku-

run kenarına geldiğini anımsadım; o ateşlerin ışığında, karanlık çukurun dibindeki kazığın kanlı ucu görünüyordu. Ben, alevlerin ışığı ile aydınlanmış kazığın ucundan sarkan et ile deri parçalarını ve bu druidin ölüm çukurunun kanlı karanlığında azap çekerek kıvranan kurbanların belli belirsiz siluetlerini anımsarken, bütün bu hatıralar ruhumu ısırıp duran yılanlar haline gelmişti adeta. Tanaburs beni yıldızlara doğru kaldırıp tanrılara sunmaya hazırlanırken nasıl 'anne' diye haykırdığımı da anımsadım. "Gofannon adına," diye bağırmıştı Tanaburs, ırzına geçtikleri annem feryat ediyordu o esnada; ben de feryat ediyordum çünkü öleceğimi biliyordum. "Lleullaw adına," diye bağırmıştı Tanaburs, "Cernunnos adına, Taranis adına, Sucellos adına, Bel adına!" Ve telaffuz ettiği o son yüce ismin ardından beni aşağıya, ölüm kazığına doğru fırlatmıştı.

Ve ıskalamıştı.

Annem feryat ediyordu; Tanaburs'un, kafatasları ile oluşturduğu çembere tekmeleyerek dalarken de halen kulaklarımdaydı anamın feryadı, derken bu ses yerini druidin canhıraş çığlığına bıraktı ve ben, Tanaburs'un uzun zaman önce attığı o ölüm narasını attım "Bel adına!" diye haykırarak.

Hywel'in Gazabı parçaladı. Ben ıskalamamıştım. Kılıcım, Tanaburs'u omuzdan kaburgalara kadar biçti; lakin ruhumdaki öfke yüzünden gözümü öyle kan bürümüştü ki Hywel'in Gazabı ile Tanaburs'un sıska gövdesini karından, kokuşmuş bağırsaklara kadar kesmeye devam ettim. Çürümüş bir ceset gibi yarıldı gövdesi, ben ise ölüm çukuruna sunulmuş küçük bir çocuk gibi korkunç bir şekilde haykırıyordum bu esnada.

Kafatasları ile oluşturulmuş çember kanla doldu, benim gözlerim ise yaşla. Ve Kral'a baktım... Ralla'nın bebeğini, Mordred'in anasını katletmiş olan Kral'a. Nimue'nin ırzına geçmiş, bir gözünü çıkarmış olan Kral'a; o acılar aklıma gelince Hywel'in Gazabı'nın kabzasını iki elimle kavrayıp kılıcın ağzını ayaklarımın dibindeki iğrenç leşten çekip çıkardım; sonra da Gundleus'a ölüm bahşetmek üzere druidin cesedini çiğneyip yürüdüm.

"O benim," diye bağırdı Nimue. Göz bandını çıkarmıştı; boş göz yuvası, alevlerin ışığında kan kırmızı parlıyordu.

"Sen benimsin," diye mırıldandı, "sadece benim."

Gundleus, feryat etti.

Kim bilir belki de Norwenna, ta öbür dünyadan bu feryadı işitmiş ve oğlunun, kış ortasında doğan oğlunun hala Kral olduğunu anlamıştır.

Yazarın Notu

Britanya tarihinin Arthur'a ait döneminin Karanlık Çağlar olarak adlandırılmasına pek de şaşmamak lazım, çünkü bu yıllara ait şahıslar ve olaylar hakkında hiç bilgimiz yok. Arthur'un gerçekten yaşamış olduğuna bile kesin olarak emin değiliz; öte yandan M.S. altıncı yüzyılda istilacı Saksonları bir süreliğine dahi de olsa durduran Arthur (veya Artur ya da Artorius) adlı büyük bir kahramanın varlığı gerçekten de söz konusu. Bu mücadeleye ilişkin bir tarihçe, 540'lı yıllarda Gildas'ın *De Excidio et Conquestu Britanniae* adlı eserinde anlatılır. Bu tür bir çalışmanın, Arthur'un hayatı ile ilgili yegane kaynak olmasını bekleriz, ancak Gildas, Arthur'dan bahsetmez bile, Arthur'un yaşamış olduğuna inanmayanların öne sürdüğü bir gerçektir bu.

Yine de Arthur'un yaşamış olduğuna dair bazı erken dönem kanıtlar var. Altıncı yüzyılın ortalarında, Gildas'ın tarihçesini yazdığı döneme ait mevcut kayıtlarda şaşırtıcı bir şekilde, olağanüstü miktarda Arthur ismi geçer; meşhur ve güçlü bir adamın ismini oğullarına veren ailelerin olduğunu gösterir bu. Tabii böyle bir kanıt fazla güvenilir değildir, Arthur'a yapılan ilk edebi gönderme olan *Y Gododdin* de aynı şekilde. Arthur'dan kısaca bahseden, M.S. 600 civarlarında yazılmış bu eserde kuzey Britanyalılar ('şırası bol bir güruh') ile Saksonlar arasındaki bir muharebe anlatılır, ancak pek çok akademisyene göre Arthur'a yapılan gönderme çok sonradan eklenmiştir metne.

Y Gododdin'deki bu belirsiz bahsin ardından Arthur'un ismine tarihçelerde tekrar rastlayabilmek için iki yüz yıl sonrasına gitmemiz gerekiyor (iki metin arasında geçen onca sene kanıtın güvenilirliğini azaltıyor işin doğrusu). Sekizinci yüzyılın sonunda Britonların tarihçesini derleyen Nennius, Arthur'dan bolca bahseder.

Burada önemli nokta, Nennius'un Arthur'dan kral olarak bahsetmemesi, bunun yerine onu *Dux Bellorum*, yani Muharebeler Kumandanı olarak tasvir etmesidir; ben bu sıfatı Savaşçı Lord olarak tercüme etmeyi yeğledim. Nennius'un kaynakları eski halk öyküleriydi kuşkusuz; tekrar tekrar anlatılan Arthur öykülerinin zengin kaynağının da bu öyküler olduğu gibi. Özellikle on ikinci yüzyılda doruk noktasına ulaştı bu anlatılar. O dönemde iki ayrı ülkedeki iki ayrı yazar, Arthur'u çağlar boyu unutulmayacak bir kahraman haline getirdiler. Britanya'da Monmouthlu Geoffrey, mitolojik öğeler taşıyan o harika *Historia Regum Britanniae*'sini kaleme aldı; Fransa'da ise Chrétien de Troyes, bu asil kompozisyona Lancelot ve Camelot'u da dahil etti. Camelot ismi tamamen uydurma olabilir (veya belki Colchester'a Romalıların verdiği isim olan Camulodunum'dan türetilmiş de olabilir). Bu ismin haricinde Chrétien de Troyes kuşkusuz Bretanya efsanelerinden beslemişti öyküsünü; Geoffrey'in tarihçesini besleyen Galler ülkesine ait halk öyküleri gibi bu efsaneler de eski zamanlarda yaşamış bir kahramanı anlatan gerçek hatıralardı. Derken on beşinci yüzyılda Sör Thomas Malory *Le Morte D'Arthur*'u kaleme aldı; Kutsal Kase, yuvarlak masa, gözüpek hanımlar, canavarlar, kudretli büyücüler ve sihirli kılıçları ile bu öykü, aşina olduğumuz o göz alıcı Arthur efsanelerinin temel kalıbını oluşturdu.

Pek çok kişi denemiş ve deneyecek de olsa, bu köklü geleneği irdeleyerek Arthur'a ait gerçekleri bulup çıkarmak muhtemelen imkansız. Arthur'un Batı Britanyalı olduğu söylendiği gibi Kuzey Britanyalı, yani Essexli olduğu da söylenir. Yakın döneme ait bir çalışma, Arthur'un altıncı yüzyılda yaşamış Galli bir hükümdar olan Owain Ddantgwyn olduğunu iddia eder; ancak hemen ardından 'Owain Ddantgwyn'e ait hiçbir kaydın olmadığını' belirtir yazarlar, bu da pek işimize yaramaz. Camelot'un nerede olabileceğine dair tahminler arasında Carlisle, Winchester, Güney Cadbury, Colchester ve daha bir düzine yerin ismi geçmişti. Kesin bir cevap bulmanın imkansız olduğunu bildiğim için ben bu konuda tamamen keyfi davrandım. Camelot'a, kendi bulduğum Caer Cadarn ismini yakıştırdım ve Camelot'u Somerset'teki Güney Cadbury'e yerleştirdim. Camelot'un muhtemelen burada var olduğuna inandığımdan değil (bunun aksini de iddia etmiyorum tabii), sadece Britanya'nın bu bölgesini tanıdığım ve sevdiğim için. Ne kadar eşelersek eşeleyelim tarihten bulup çıkarabileceğimiz yegane bilgiler şunlar: Beşinci veya altıncı yüzyıllarda yaşamış olması muhtemel Arthur adında biri vardı gerçekten de; bu kişi hiç kral olmadıysa da

büyük bir savaşçı lord idi ve en büyük savaşlarını da nefret edilen Sakson istilacılarına karşı verdi.

Arthur'a ilişkin pek az şey biliyor olabiliriz, ama yaşadığını tahmin ettiğimiz çağa dair pek çok bilgi var elimizde. Beşinci ve altıncı yüzyıl Britanyası korkunç bir yerdi muhtemelen. Ülkeyi koruyan Romalılar, beşinci yüzyılın başlarında gitmişlerdi; Romalılaştırılmış Britanyalılar korkunç düşmanlar tarafından kuşatılmış bir şekilde kalmışlardı böylece. Batıdan İrlandalılar akınlar yapıyordu, bunlar Britonlar'a Kelt soyundan akraba iseler de, aynı zamanda istilacı, sömürgeci ve esir taciriydiler. Kuzeyde tuhaf İskoç halkı vardı, yakıp yıkacak akınlarda bulunmak üzere her an güneye inmeye hazırdılar; ama hiçbiri Saksonlar kadar nefret ve korku uyandırmıyordu. Saksonlar, Britanya'ya önce akınlar düzenlediler, sonra ülkeyi sömürgeleştirdiler ve en sonunda da doğu Britanya'yı ele geçirdiler. Bu bölge zamanla Britanya'nın merkezi oldu ve İngiltere adını aldı.

Karşısında bu düşmanları bulan Britonların ise birlik içinde olduğu söylenemezdi pek. Briton krallıkları düşmanla savaştıkları kadar kendi aralarında da savaşıyordu ve ideolojik olarak birbirlerine karşıt görüşlere sahiptiler belli ki. Hukuk, endüstri, eğitim ve din gibi konularda Romalıların bıraktığı bir miras vardı, ancak bu miras uzun süren Roma yönetimi sırasında vahşice bastırılmış, ama tamamen silinememiş birçok yerel gelenek tarafından reddedilmekteydi. Bu geleneklerin başında druidlik geliyordu. Roma karşıtı Britanya milliyetçiliğine sahip nitelikleri yüzünden Romalılar druidliği ortadan kaldırarak bunun yerine başka dinler getirmişlerdi; tabii ki bu dinler arasında Hıristiyanlık da vardı. Akademik görüşlere göre Roma yönetimi sonrası Britanya'da Hıristiyanlık yaygındı, ancak şüphesiz Hıristiyanlık dışı dinler de mevcuttu, özellikle kırsal kesimde (pagan kelimesi Latince 'kırsal kesimde yaşayan halk' anlamına gelir); ayrıca Roma yönetimi sonrası devlet kurumunun iflas ettiğini gören insanlar doğaüstü çözümlerden medet ummuşlardı muhtemelen.

Kimi çağdaş akademisyenlere göre Hıristiyanlık, Britanya druidliğinin son kalıntılarına ılımlı bakıyordu ve bu iki inanç barış ve uyum içinde sürüyordu; ancak hoşgörü Hıristiyan kilisesinde sıkça rastlanan bir olgu değildir. Ayrıca ben de o görüşe katılmıyorum. Bence Arthur'un Britanya'sı istilalar ve politik çekişmeler kadar dini çatışmaların da bolca yaşandığı bir yerdi. Zamanla Arthur'un öykülerine yoğun bir şekilde Hıristiyan öğeler

eklenir oldu, özellikle Kutsal Kase konusuna merak salındı; halbuki böyle bir kasenin Arthur tarafından bilindiği kuşkuludur. Buna rağmen kaseyi arayış öyküleri tamamıyla uydurma olmayabilir, çünkü yaygın Kelt halk öyküleri ile dikkat çekici benzerlikler söz konusudur. Bu öykülerde savaşçılar büyülü kazanların peşine düşer; Hıristiyan yazarlar bu 'kafir' öykülere –tıpkı Arthur mitolojisine yaptıkları gibi– kendi dinsel bakış açılarını ekleyerek çok daha eski bir Arthur geleneğini gömmüş oldular. Bu gelenek, artık yalnızca Kelt azizlerinin eski ve belirsiz yaşam öykülerinde bulunabilir. Şaşırtıcı olan, bu anlatılarda Arthur'un Hıristiyanlık düşmanı bir kötülük abidesi olarak tasvir edilmesidir. Görünüşe göre Kelt kilisesi Arthur'dan pek hoşlanmıyordu; azizlerin yaşam öykülerinden öğrendiğimize göre, Arthur, savaş masraflarını karşılamak üzere kilisenin parasına el koymuştu. Aynı dönemde yaşamış bir rahip ve vakanüvis olan Gildas'ın, Sakson istilasını bir süre durduran Briton zaferlerinde Arthur'un adından niçin bahsetmediğini açıklıyor aslında bu durum.

Arimeteali Yusuf'un M.S. 63'te Kutsal Kase'yi Glastonbury'e getirmiş olduğu efsanesine inansak, Dikenli Kutsal Ağacın Ynys Wydrn'de (Glastonbury) gerçekten olduğuna da inanabilirdik tabii; ancak bu öykü on ikinci yüzyıldan önce ortaya çıkmıyor. Dolayısıyla Dikenli Ağacın *Kış Kralı*'nda yer alması, benim kasıtlı olarak yaptığım nice tarihsel tutarsızlıktan sadece bir tanesi. Kitaba başlarken hiçbir tarih hatası yapmamak niyetindeydim aslında, Chrétien de Troyes'un temel öyküye ekledikleri de dahildi buna, ancak böyle bir yaklaşım Merlin, Morgan ve Nimue gibi karakterlerin yanı sıra Lancelot, Galahad, Excalibur ve Camelot'u da yok saymak anlamına gelecekti. Merlin gerçekten yaşamış mıydı peki? Merlin'in bir zamanlar yaşadığına dair kanıtlar Arthur'a ait kanıtlardan da az, hatta bu iki kişinin aynı dönemde yaşamış olması da biraz zor bir ihtimal, ancak bu iki ismi birbirinden ayıramazsınız. Bu yüzden Merlin'i öyküye katmazlık edemezdim. Neyse ki diğer pek çok tarihsel hatayı öyküden ayıklamak imkanım vardı; beşinci yüzyıldaki Arthur'umuz bu yüzden plaka zırh giymiyor ve elinde ortaçağ mızrağı taşımıyor zaten. Bu Arthur'un yuvarlak masası da yok, savaşçıları (şövalyeleri değil) yerde daire şeklinde oturup ziyafet çekiyorlar bunun yerine. Arthur'un kaleleri ise görkemli taş şatolar değil, toprak ve ahşaptan inşa edilmiş yapılar oluyor bu yüzden. Ayrıca esrarengiz ve doğaüstü bir varlığa ait altın simle işlenmiş beyaz ipek içindeki kol, sisler arasındaki bir gölden çıkıp da Arthur'un kılıcını ebediyete götürmüyor ne yazık ki; ancak bü-

yük bir liderin şahsi eşyaları gerçekten de onun ölümünden sonra tanrılara sunulmak üzere göle atılırdı.

Bu kitaptaki karakterlerin çoğunun isimleri beşinci veya altıncı yüzyıla ait kayıtlardan alınmıştır; tabii bu isimlerin sahipleri hakkında hiçbir bilgimiz yok – Roma yönetimi sonrası Britanya'daki krallıklar hakkında hiçbir bilgimiz olmadığı gibi. Çağdaş tarihçeler bu krallıkların isimleri ve sayıları konusunda bile ortak bir görüşe varamıyor. Dumnonia gerçekten vardı, Powys de öyle, öykünün anlatıcısı olan Derfel ise (Gal dilinde telaffuzu Dervel'dir) ilk öykülerde Arthur'un savaşçılarından biri olarak anlatılır ve sonradan keşiş olduğu belirtilir, ancak bunlar haricinde onunla ilgili hiçbir bilgi yok elimizde. Piskopos Sansum gibi bazı karakterler ise şüphesiz yaşamıştı gerçekten de; bugün aziz olarak bilinen bu din adamları o zamanlar pek de erdemli olarak bilinmezlerdi.

Sonuçta tarihsel kayıtların eksikliğini tazmin etmeye gayret eden, efsane ve hayal gücü ile yoğrulmuş, Karanlık Çağlara ait bir öykü bu. Kesin olarak emin olabileceğimiz tek şey, o zengin tarihsel arka plan: Romalılardan kalma kentlerin, yolların, konakların ve belli davranış biçimlerinin hala hüküm sürdüğü bir Britanya yani, ama istilalar ve iç savaşlarla yok olmanın eşiğine gelen bir Britanya aynı zamanda.

Britonların bir kısmı bu mücadeleden çekilip Bretanya'daki Armorica'ya yerleşmişti bile, Fransa'nın bu bölgesinde Arthur öykülerinin yaygın olmasını açıklıyor bu durum. Sevgili adalarında kalan Britonlar için ise hem ruhani hem de askeri açıdan kurtuluş arzulanan bir dönemdi bu. İşte o mutsuz koşullar esnasında bir adam ortaya çıktı ve bir süreliğine de olsa düşmanı geri püskürtmeyi başardı. Bu adam benim anlattığım Arthur'du; büyük savaşçı lord, imkansız koşullarda savaşıp zaferler kazanan adam. Öyle şeyler başardı ki Arthur, on beş asır sonra düşmanları bile onun hatırasını severek yaşatıyor hala.